ROMAN | ÇEVİRİ | AŞK

Yalnız Kadınlar Sokağı

Maeve Binchy

Çeviren: Şemsa Yeğin

Maeve Binchy - Yalnız Kadınlar Sokağı

DOĞAN KİTAP

Çeviren: Şemsa Yeğin

Gordon'a tüm kalbimle...

Birinci bölüm

Ria'nın annesi, oldum olası film yıldızlarından hoşlanırdı. Clark Gable'ın Ria'nın doğduğu

gün ölmesi onun için hep bir üzüntü kaynağı olmuştu. Tyrone Power bu olaydan iki yıl önce

Hilary'nin doğduğu gün ölmüştü. Ama nedense buna o kadar üzülmüyordu. Hilary Ria gibi

sinemanın büyük kralını uğurlamamıştı. Ria ne zaman Rüzgâr Gibi Geçti'yi izlese, yüreğinde bir

tür suçluluk duygusu uyanırdı.

Ken Murray'e, kendisini ilk öpen oğlana, bundan söz etti. Sinemadaydılar. Üstelik oğlan

onu öpüyordu.

– Çok sıkıcısın, dedi Ken kızın düğmelerini açmaya çalışırken.

– Hiç de değil, diye haykırdı Ria. Clark Gable karşımda, beyazperdede, ben de sana onunla

ilgili ilginç bir şey söylüyorum. Bir rastlantı bu. Can sıkıcı değil.

Çevredekilerin dikkatini çekmek Ken Murray! utandırdı. Kimi sus diyor, kimi gülüyordu.

Ken Ria'dan uzaklaştı ve onunla görünmek istemiyormuş gibi koltuğuna gömüldü.

Ria kendisine lanet okudu. On altısına gelmişti. Okulda herkes öpüşmekten hoşlanıyor ya da

hoşlandığını söylüyordu. Şimdi tam yapmaya başlayacakken her şeyi berbat etmişti. Elini oğlana

uzattı.

– Filmi izlemek istiyorsun sanmıştım, diye fısıldadı oğlan. Ria onu umutla yanıtladı:

– Ben de senin bana sarılmak istediğini sanmıştım.

Ken bir şeker paketi çıkardı ve ağzına bir şeker attı. Paketi kıza uzatmadı bile. Romantik

fasıl bitmişti.

Eğer zamanlama doğru yapılırsa Hilary'yle konuşulabileceğini Ria biliyordu. Bu akşam hiç

de uygun değildi.

– Biri seni öperken konuşmak doğru mu ? diye sordu gene de ablasına.

Hilary dışarı çıkmak için giyiniyordu.

– Tanrım, Allahım ve de Kutsal Azizlerim, diye söylendi.

– Sadece sordum, dedi Ria. Erkeklerle bunca deneyim yaşadığına göre bilirsin diye

düşündüm.

Hilary duyan oldu mu havasıyla sinirli sinirli etrafına bakındı.

– Erkeklerle yaşadığım deneyimler konusunda çeneni kapatır mısın, diye tısladı. Annem

söylediklerini duyarsa, ne sen kapıdan dışarı adım atabilirsin ne de ben.

Anneleri hafifliklere asla göz yummayacağı konusunda onları pek çok kez uyarmıştı. İki kız

çocukla dul kalmış bir kadının derdi kendine yeterdi, bir de kızlarının doğru dürüst birer koca

bulmaları olanaksız birer sürtük olmasına tasalanmak gibi bir niyeti yoktu. Hilary de Ria da saygın

birer yakışıklı erkek bulup evlense, kendilerine ait birer yuvaları olsa gözü arkada kalmayacaktı.

Dublin'in iyi semtlerinden birinde, güzel birer evleri, hatta bahçeli evleri olmalıydı. Nora Johnson

kızlarının daha iyi bir yaşantı sürebilecekleri konusunda büyük umutlar taşıyordu. Şimdi

oturdukları o büyük döküntü evden daha güzel bir evde yaşamalıydılar. İyi bir adam bulmanın yolu,

karşılaşılan her adama yılışmaktan geçmiyordu.

– Bağışla Hilary, dedi Ria. İncinmiş, üzülmüş görünüyordu. Ama annem duyamaz ki,

televizyon izliyor.

Anneleri akşamları televizyon izlemekten başka bir şey yapmazdı. Bir kuru temizlemecide

tezgâhtardı, eve geldiğinde bitkin olduğunu söylüyordu. Bütün gün ayaktaydı, şöyle oturup başka

dünyalara gitmek hoşuna gidiyordu. Yukarıda erkeklerle yaşananlar konusunda yapılan konuşmayı

duyması olanaksızdı.

Hilary kardeşini bağışladı, ne de olsa bu gece Ria'ya ihtiyacı vardı. Anneleri bir kural

koymuştu, Hilary eve gelir gelmez çantasını antreye bırakmak zorundaydı. Böylece gece yarısı

tuvalete kalktığında Hilary'nin evde olduğunu anlayacak ve rahat rahat uyuyacaktı. Çantayı gece

on ikide oraya bırakma işi zaman zaman Ria'ya düşüyordu, böylece yalnızca anahtarlarını ve

rujunu cebine koyup gitmiş olan Hilary, istediği saatte yavaşça eve süzülebiliyordu.

– Vakti gelince bu işi benim için kim yapacak? dedi Ria dalgın dalgın.

– Seni öpmeye kalktıklarında çeneni kapatmayıp gevezelik edersen böyle bir hizmete hiç

ihtiyacın olmayacak, dedi Hilary. Eve geç gelmeyeceksin, çünkü gidecek yerin olmayacak.

– Pekâlâ olacak, dedi Ria. Ama sözlerine kendi de pek inanmıyordu. Gözlerinde hüzün

vardı.

Kendisinin pek de çirkin sayılmayacağından emindi aslında. Okuldaki arkadaşları, siyah

kıvırcık saçları ve mavi gözleriyle bayağı çekici olduğunu söylüyordu. Şişman falan değildi,

sivilceleri de öyle pek göze çarpmıyordu. Ama gene de kimse onu fark etmiyordu, sınıftaki diğer

kızlarda bulunan parıltı yoktu onda.

Hilary kardeşinin yüzündeki mutsuzluğu fark etti.

– Bak, güzel bir kızsın, kendiliğinden kıvırcık saçların var, daha baştan bir artı puan bu

senin için. Ufak tefeksin, erkekler ufak tefek kızlardan hoşlanır. İlerde işler yoluna girecek. Kim ne

derse desin on altı en kötü yaştır. Hilary bazen gerçekten de iyi davranıyordu ona. Özellikle de

Ria'dan çantasını antreye bırakmasını istediği geceler, pek sevecendi.

Ve elbet Hilary yanılmıyordu. İşler yoluna girdi. Ria okulu bitirdi ve ablası gibi bir

sekreterlik kursuna katıldı. Karşısına birçok erkek çıktı. Özel biriyle karşılaşmadı hemen, ama

acelesi yoktu. Mümkün olursa, evlenip yuva kurmadan dünyayı dolaşmak istiyordu.

– Öyle çok gezmek olmaz, diye uyardı onu annesi.

Nora Johnson, erkeklerin seyahat etmeyi hafiflik olarak görebileceğini düşünüyordu.

Erkekler, daha güvenli, sakin kadınlarla evlenmeyi yeğlerdi. Oradan oraya gidenleri seçmezlerdi.

“Erkekler hakkında önceden bilgi sahibi olmak gerekir” diyordu kızlarına Nora Johnson. Böylece

savaşa silahlanmış olarak katılabilirsiniz. Kendisinin bu konuda yeterince aydınlatılmadığını ima

eder bir hali vardı. Rahmetli Bay Johnson, hep gülümseyen yüzünün çok güzel olduğunu sanır,

şapkasını da yan takardı, eve pek para getirmezdi. Yaşam sigortalarına inanmadığı gibi, rağbet de

etmemişti. Zamanı geldiğinde kızlarının da aynı yazgıyı yaşayacak biriyle evlenmesini istemiyordu

Nora Johnson.

– Sence ne zaman gelecek bu zaman? diye sordu Ria Hilary’ye. Aynadan Hilary’nin

kaşlarını çattığı görülüyordu.

– Neyin zamanı ? dedi. Allık sürmek ustalık isterdi. Kararınca süreceksin. Fazlası insanı

veremli gösterir, azıysa pis kız izlenimi uyandırırdı, yüzünü yıkamamış gibi durursun.

– Yani demek istediğim, sence birimizden biri ne zaman evlenecek ? Annem ikide bir

zamanın gelmesinden söz ediyor, biliyorsun.

– Umarım önce bana gelir o dediğin, ben ablayım çünkü. Benden önce evlenmeyi aklına

bile getirme.

– Yok yok, aklımda biri var sanma. Hani şöyle geleceği görmek, iki yıl içinde neler olup

bitecek bilmek istedim. Şöyle bir delikten geleceğe bakabilsek, ne güzel olurdu değil mi?

– O kadar merak ediyorsan falcıya git. Ria, kaşlarını çattı:

– Falcı ne bilecek? diye atıldı.

– Belli olmaz. Falcısını bulursan bilir. Bizim işyerinde bir sürü kız bu falcıya gidiyor. Her

şeyi nasıl bildiğini görsen, tüylerin diken diken olur.

Ria'nın ağzı bir karış açık kaldı.

– Sen gitmedin ama, değil mi ?

– Doğrusu gittim, eğlence olsun diye yani. Herkes gidiyordu, mızıkçılık etmek istemedim.

–Eee?

– Ne e'si ?

– Ne dedi sana? Ria'nın gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Bana eziyet etme, anlat!

– İki yıl içinde evleneceğimi söyledi...

– Harika, nedimen olabilir miyim?

– Ağaçlarla çevrili bir yerde oturacağımı, kocamın adının da M harfiyle başladığını,

ömrümüzün sonuna dek mutlu bir yaşam süreceğimizi söyledi.

Michael, Matthew, Maurice, Marcello? Ria bu adlan üstüne basa basa söylüyordu. Kaç

çocuğunuz olacakmış?

– Çocuk olmayacak, dedi Hilary.

– Ona inanmıyorsun, değil mi?

– Pekâlâ inanıyorum, inanmayacak adam haftalığım vermez.

– Olamaz! O kadar parayı feda edemezsin!

– Kadın öyle iyi ki... Biliyor musun bu konuda doğuştan yetenekli.

– Yapma Hilary.

– Gerçekten yeteneği var. Kerli ferli insanlar ona başvuruyor. Öyle bir gücü olmasaydı

çevresi insanlarla dolup taşar mıydı?

– Peki bu sağlıklı ve mutlu yaşamı ve adı M'yle başlayan adamı, çocuklarının olmayacağım

nerde gördü bu falcı? Çay falı mı baktı?

– Yok, yok, el falı. Bak, serçeparmağının altındaki küçük çizgilere bak. iki çizgi var sende,

bende hiç yok.

– Hilary saçmalama. Annemde üç çizgi var...

– İyi ya, bir bebek ölmedi mi, bu üç etmez mi ?

– Ciddisin sen! İnanıyorsun.

– Hem soruyorsun, hem de söyleyince inanmıyorsun.

– Yani çocuğu olacak herkeste bu küçük çizgiler var, olmayacaklarda çizgi mizgi yok mu

diyorsun ?

– Nasıl bakılacağını bilmen gerek. Hilary savunmaya geçmişti.

– Bana kalırsa bunun fiyatım bilmen gerek. Ria aklı başında biri sandığı ablasının böylesine

kolay kandığını görmekten rahatsız olmuştu.

– Aslına bakarsan pek de pahalı sayılmaz... diye söze başladı Hilary.

– Ah, Hilary, bırak bunları. Saçma sapan sözler işitmek için haftalığını verir mi insan!

Nerde oturuyor bu falcı, çadırda mı ?

– Hayır, yaklaştın, bir karavanda yaşıyor, karavan park yerinde.

– Sen benimle dalga geçiyorsun!

– Doğru söylüyorum, paraya önem vermiyor. Bu onun için bir meslek ya da iş değil, sadece

yetenek.

– Ne demezsin.

– Yani sonuçta hamile kalma korkusu duymadan istediğimi yapabilirim. Hilary bu sözleri

çok kesin bir havayla söylemişti.

– Doğum kontrol hapını bırakmak tehlikeli olabilir, dedi Ria. Senin yerinde olsam Madam

Fifi ya da her neyse, ona teslim etmezdim kendimi.

– Adı Bayan Connor.

– Bayan Connor, diye yineledi Ria. İnanılır şey değil. Annem gençken Azize Arına ya da

buna benzer birine danışırdı. Bunun delilik olduğunu düşünürdük, şimdi de başımıza Bayan Connor

çıktı.

– Hele senin de merak ettiğin bir şey olsun, görürsün, şimşek gibi gidersin ayağına.

İnsan bir işe girmeden başına gelecekleri bilemez, girdikten sonra da artık çok geçtir.

Hilary bir pastacıda, çamaşırcıda, masa başı işlerinde çalışmış, sonunda bir okulda karar

kılmıştı. Burada olası bir kocayla karşılaşma fırsatı pek fazla olmayabilirdi, ama ücret iyiceydi,

yemek bedavaydı, bu da bir kenara biraz daha fazla para koyabilmesine yarayacaktı. Zamanı

geldiğinde bir ev alabilmeye katkıda bulunmak için para biriktirmeye kararlıydı.

Ria da para biriktiriyordu, ama ev için değil, dünyayı dolaşmak için. Önce bir nalbur

dükkânının büro bölümünde çalıştı, sonra kadın kuaförü için gerekli ürünleri üreten bir şirkete

girdi. Sonunda büyük, işi bol bir emlakçıda karar kıldı. Ria resepsiyonda çalışıyor ve telefonlara

bakıyordu. İşe girdiğinde emlak dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama anlaşılan müthiş

hareketli bir işkoluydu bu. Zenginlik İrlanda’ya seksenli yıllarda gelmiş, gayrimenkul pazarı bunu

ilk yansıtan pazar olmuştu. Emlakçılar arasında müthiş bir rekabet vardı, Ria, iş arkadaşlarının tam

bir takım anlayışı içinde çalıştığını gördü.

İşe başladığı ilk gün Rosemary diye bir kızla tanıştı. İnce, uzun, sarısın, çok güzel bir kızdı

bu; üstelik okulda ya da sekreterlik kursunda tanıştığı kızlar kadar arkadaş canlısı biriydi.

Rosemary de annesi ve ablasıyla birlikte oturuyordu, dolayısıyla daha baştan bir yakınlık oluştu

aralarında. Rosemary kendine güvenen, olan biteni anında gören, anlayan biriydi. Ria onun

üniversite mezunu ve emlak pazarı konusunda korkunç bilgiye sahip biri olduğunu düşündü hemen.

Ama yanılıyordu, Rosemary buraya gireli daha altı ay olmuştu; bu onun ikinci işiydi.

– Bir işin bütün ayrıntılarını bilip öğrenmezsek çalışmanın anlamı yok, diyordu Rosemary.

Olan biteni biliyorsan çalışmak çok daha ilginç oluyor.

Bu durum, Rosemary’nin orada çalışan bütün erkeklerin gözünde çok daha ilginç olmasını

da sağlıyordu. Bu kıza buluşma önerisi götürmek hiç de kolay değildi: hatta, Ria bu işi ilk hangi

erkeğin başaracağı konusunda bahse girdiklerini duymuştu. Rosemary’nin kulağına da gelmişti bu.

Ria'yla buna güldüler.

– Bu yalnızca bir oyun, diyordu Rosemary. Aslında beni istedikleri yok.

Ria bunun doğru olduğuna inanmıyordu; büroda bulunan erkeklerin hemen hepsi Rosemary

Ryan'la bir yere gitmekten gurur duyardı. Ama Rosemary bu konuda katıydı, "Önce meslek, sonra

gezmek" diyordu. Ria onu ilgiyle dinledi. Annesi ile Hilary'nin evliliğe bunca önem verdiği evinde

söylenenlerden ne kadar farklı düşünüyordu bu kız.

Ria'nın annesi, 1982 yılının film yıldızlarının bu dünyadan göçmesi konusunda korkunç bir

yıl olduğunu söyledi. İngrid Bergman ölmüştü, Romy Schneider ve Henry Fonda ölmüştü, sonra bir

de Prenses Grace'in öldüğü o korkunç kaza olmuştu. Dişe dokunur herkes sinek gibi ölüp

gidiyordu.

Ayrıca tüm bunlar Hilary Johnson'ın, çalıştığı okuldaki öğretmenlerden biri olan Martin

Moran'la nişanlandığı yıl oldu.

Martin solgun, kaygılı biriydi, Batı İrlanda'dandı. Hep babasının küçük bir çiftçi olduğunu

söyleyip duruyordu, çiftçi değil, küçük bir çiftçi diye de vurguluyordu. Martin bir seksen boyunda

olduğundan, insan babasını gözünün önüne getiremiyordu. Saygılı bir gençti ve Hilary'den de

bayağı hoşlanıyordu, ama gene de hevesten, kıvılcımdan yoksun bir yönü vardı. Hep bir yerlerde

gemileri batmış gibi görünüyordu, pazar günleri evlerine yemeğe geldiğinde her konuda kötümser

konuşuyordu.

Her şey bir sorundu ona göre. Papa İngiltere'yi ziyaret ettiğinde öldürülecekti, Martin bunu

adı gibi biliyordu. Bu gerçekleşmeyince, papanın şansının yaver gittiğini, ancak ziyaretinin

herkesin umduğu iyi sonuçlan yaratmadığını söyledi. Falkland Adaları'ndaki savaşın etkileri

İrlanda'da görülecekti, bu söze mim koyulmalıydı. Ortadoğu'daki kargaşa da giderek artacaktı,

Londra'ya atılan İRA bombalan devede kulaktı. Öğretmen ücretleri çok düşük, ev fiyatları çok

yüksekti.

Ria, ablasının evleneceği adama şaşkın şaşkın bakıyordu.

Bir zamanlar bir falcının saçmalıklarını dinlemek üzere haftalığını sokağa atan Hilary, şimdi

ayakkabı onarım fiyatlarından söz ediyor, ucuz tarife uygulanan saatler dışında telefon etmemek

için ne yapacağını bilemiyordu.

Sonunda küçük bir ev bulundu ve peşinatı ödendi. Bu bölgenin gelecekte ne olacağını

şimdiden görmek olanaksızdı. Şu anda çamur içindeydi, beton kamyonları, kepçeler, yapımı

tamamlanmamış yollar ve daha başlanmamış bahçe yollarından başka bir şey yoktu ortada. Ne var

ki ablası, sanki hayatta en büyük dileği böyle bir yere sahip olmakmış gibi telaş içindeydi. Ria onu

hiç bu denli mutlu görmemişti.

Hilary hep gülümsüyor, konuşurlarken Martin'in elini tutuyordu; damga vergisinden, emlak

şirketlerinin komisyonlarından söz ederken bile bırakmıyordu nişanlısının elini. İkide bir duruyor,

ucuz olsun diye Martin'in yeğeninin çalıştığı kuyumcu dükkânından büyük bir özenle seçilmiş

minik pırlantalı nişan yüzüğünü inceliyordu.

Hilary yirmi dördüncü doğum gününden iki gün önce yapılacağı saptanan düğünü büyük bir

heyecanla bekliyordu. Hilary için zaman gelmişti. Çılgınca bir hesap kitap furyası başlamıştı.

Martin'le bu evlenme işini üç kuruş daha ucuza getirmek için nerdeyse yarış ediyorlardı.

Düğünü kışa getirmekle çok isabetli bir karar vermişlerdi. Hilary daha sonra da tekrar tekrar

kullanabileceği, ilerde koyu bir renge boyatıp boyunu uzatabileceği krem rengi bir tayyör ve şapka

giyebilirdi. Düğün yemeği olarak Dublin'de bir otelde yalnızca aile arasında küçük bir yemek

vereceklerdi. Martin'in babası ile erkek kardeşleri küçük çiftçiler olarak topraklarından en fazla bir

gün ayrılabilirdi. Hilary daha ne işteşindi. Bundan iyisi can sağlığıydı. Ancak Ria, kendisi için

böyle bir düğün istemediğini iyi biliyordu.

Ria törende kıpkırmızı bir ceket giydi, başına saçlarının önüne düşmesini engelleyecek

kırmızı kadife bir taç taktı, siyah kıvırcık saçlarını ayrıca bir fiyonkla süsledi. Avrupa'nın en sönük

düğününün en renkli nedimesi olduğunu düşünüyordu.

Pazartesi günü kırmızı nedime ceketini işe giymeye karar verdi. Rosemary şaşırıp kalmıştı.

– Harikulade görünüyorsun! dedi. Seni daha önce hiç böyle şık görmemiştim. Bak, giysi

konusunda biraz kafa yormalısın, biliyor musun. Ne yazık ki yemeğe çıkacak falan değiliz, ama bu

güzelliği de ziyan etmemeliyiz.

– Bırak bunları Rosemary, giysi de neymiş. Ria utanmıştı. Demek o güne dek hep berbat

giyiniyordu...

– Hayır, şaka etmiyorum. Hep böyle milletin yüreğini ağzına getirecek renkler giymelisin,

eminim düğünün en parlak davetlisi sendin –.

– Buna inanmak isterim, ama belki biraz fazla kaçırdım, herkesi renkkörü ettim. Sen

Martin’in ailesini görecektin...

– Martin’e mi benziyorlar ?

– Onlara kıyasla Martin bir cevher!

– Tanıdığım Ria olduğuna inanamıyorum. Rosemary tertemiz, pırıl pırıl, leylak rengi bir

takım giymişti, makyajı kusursuzdu, hayranlığı yüzünden okunuyordu.

– Beni ayarttın yani, dedi Ria. Şimdi gardırobumu baştan düzmem gerekecek.

Ria kırmızı ceketini çıkarmadan önce şöyle bir döndü, bunu yaparken büroda ilk kez

gördüğü bir erkekle göz göze geldi.

Şirketin Cork şubesinden Bay Lynch diye birinin geleceğini duymuştu. Bu, o olmalıydı. Pek

uzun boylu değildi, aşağı yukarı Ria’nın boyundaydı. Yakışıklıydı, gözleri maviydi, düz saçları

alnına düşüyordu. Odayı aydınlatan bir gülümsemesi vardı.

– Selam, adım Danny Lynch, dedi. Ria yeni ceketiyle gösteriş yaparken yakalanmış

olmaktan dolayı utanmış gözlerini ona çevirmişti.

– Harikulade görünüyorsunuz, diye sürdürdü konuşmasını genç adam. Boğazında garip bir

düğümlenme hissetti Ria, sanki yokuş yukarı çıkıyordu da soluk soluğa kalmıştı.

Neyse ki Rosemary bir şeyler söyledi, çünkü Ria selamı alacak durumda değildi.

– Vay vay, selam Danny Lynch, dedi Rosemary gülümseyerek. Büromuza hoş geldin.

Biliyor musun, Bay Lynch diye birinin geleceğini söylemişlerdi bize, ama neden bilmem,

karşımızda yaşlı birini göreceğimizi sandık hep.

Ria'nın yüreğine Rosemary'ye karşı daha önce hiç duymadığı bir kıskançlık sancısı girdi.

Neden bu kız nerde neyin söyleneceğini bilir, aynı anda hem komik, hem övgülü, hem de sevecen

olmayı becerirdi hep ?

– Adım Rosemary, bu da Ria, burayı çalıştıran işgücüyüz biz, dolayısıyla bize iyi

davranman gerek.

– Tamam, iyi davranacağım, diye söz verdi Danny.

Ria, bir kenara Rosemary'yle ilk kimin yemeğe gideceği konusundaki yarışmaya Danny'nin

de katıldığını yazdı. Büyük bir olasılıkla da bahsi kazanacaktı. Arkadaşını yanıtlarken, Ria'yla

konuşuyormuş gibi davranması garipti, ama belki de ona öyle geliyordu. Rosemary konuşmayı

sürdürdü. "Biz de Ria'nın yeni ceketini kutlamak için gidecek bir yer arıyorduk."

– Harika! Eh, gerçek bir nedenimiz var, şimdi bilmemiz gereken iki şey var, nereye

gidebiliriz ve yemek paydosu ne kadar... Daha ilk günden işi kırıp kötü bir izlenim bırakmak

istemem. O olağanüstü tatlı gülümsemesi bir ona konuyordu, bir diğerine; dünyada bu üç kişiden

başkası yoktu sanki.

Ria hiçbir şey söyleyemedi, ağzı kupkuruydu.

– Bir saat içinde gidip dönersek mesele çıkmaz, dedi Rosemary. Danny Ria'ya bakarak,

– Tamam, şimdi nereye sorusu kaldı yanıtlanacak, dedi. Bu kez dünyada ikisinden başkası

yoktu. Ria hâlâ konuşamıyordu.

– Karşımızda bir italyan lokantası var, dedi Rosemary. Yakın olduğu için zaman kazanırız.

Danny Lynch'in gözleri hâlâ Ria Johnson'ın üzerindeydi.

– Tamam, gidelim, dedi.

Danny yirmi üç yaşındaydı. Amcası eskiden emlakçilik yapıyordu. Danny küçük bir

kasabanın ihtiyaç ve olanakları çerçevesinde her işe girmiş, bar işletmiş, taahhüt işleri üstlenmiş, bu

arada bir emlakçı ruhsatı edinmiş, okulu bıraktıktan sonra da bu işle uğraşmıştı. Küçük çiftliklerin

ve büyükbaş hayvanların yanı sıra tahıl, gübre, saman da satıyorlardı, irlanda değiştikçe mülkiyet

de önem kazanıyordu. Bunun üzerine Danny Cork City’ye gitti, orayı çok sevdi, bu süre sonra da

Dublin’deki bu işi buldu.

Noel günü heyecanıyla dolu bir çocuk gibi kıpır kıpırdı, Rosemary ile Ria da bütün gün ona

uydu. Büroda oturmaktan nefret ettiğini, dışarılarda müşterilerle gezmekten hoşlandığını

söylüyordu Danny. Kim hoşlanmazdı ki gezmekten? Dublin’de bu türden bir özgürlüğe kavuşmak

zaman alacaktı, bunu biliyordu. Dublin’e sık sık gelmişti, ama burada hiç oturmamıştı.

Nerde oturuyordu peki ? Rosemary daha önce kimseyle bu kadar yakından ilgilenmemişti.

Ria dalgın dalgın izliyordu onları. Bu kızın gözlerindeki ışığı, sözcüklerindeki canlılığı görmek için

bürodaki bütün erkekler ölümü göze alırdı. Daha önce iş arkadaşlarının nerde oturduğunu falan

sormamıştı kimseye, barınacak yerleri olup olmadığını bile bilmiyor sanırdınız. Ama Danny’ye

yaklaşımı farklıydı. Rosemary, başım biraz yana yatırdı.

– Buradan millerce ve millerce uzakta oturmuyorsun, değil mi ? diye sordu genç adama.

Yeryüzünde hiçbir erkek Rosemary’ye adresini vermemezlik ve onun nerede oturduğunu

öğrenmemezlik etmezdi. Ama Danny bunu kişisel bir ilgi olarak algılamadı, genel konuşmanın bir

parçasıymış gibi davrandı. Nasıl dörtayak üstüne düştüğünü anlatırken bir Rosemary’ye bakıyordu,

bir Ria’ya. Gerçekten de müthiş şanslıydı. Adamın biriyle tanışmıştı, Sean O’Brien adında, yaşlı,

bir sözü bir sözünü tutmayan, nerdeyse deli biriydi bu. Toplumdan elini eteğim çekmişti. Birinden,

Tara Sokağı’nda büyük bir ev miras kalmıştı bu adama, ama onu onaracak hali yoktu, üstelik bu tür

işlere bulaşmak, uğraşmak da istemiyordu, tek isteği, birkaç erkeğin gidip orada oturmasıydı.

Erkekler kızlara göre daha uygundu onun için, etrafın düzgün, temiz, düzenli olmasını şart

koşmazlardı. Danny’nin erkeklerin bu konudaki hayırsızlığını bildiğini belli etmek istediğini ele

veren bir gülümseme belirdi yüzünde.

Yani Danny, iki erkekle birlikte bu evde oturuyordu. Üçünün de kendilerine ait birer odası

vardı. Zavallı Sean ne yapacağına karar verinceye dek evi koruyorlardı. Bu, herkesin işine

geliyordu.

Nasıl bir evdi bu? Kızlar merak etti.

Tara Sokağı karman çorman bir yerdi. Ağaçlarla dolu büyük bahçeleri olan büyük evler,

kapıları kaldırımın dibinde bulunan küçük evler, ne ararsanız vardı. “On altı numaralı ev” diyordu

Danny, büyük, eski bir ev. Harap durumda, rutubetli, orası burası yıkılıyor. Zavallı Sean O'Brien'ın

yaşlı amcası da Sean gibi sönük biri olsa gerekti, anlaşılan bu ev bir zamanlar çok güzeldi.

Evlerden arılıyorlardı, değil mi? Yoksa bu işe niye girsinlerdi?

Ria çenesini ellerine yaslamış Danny'yi dinliyor ve durmadan ona bakıyor, bakıyordu. Ne

kadar canlı, hevesli biriydi bu Danny... Evin arkasında büyük bir bahçe vardı. Hani şöyle kollarını

size doğru uzatıp sarılıveren türden bir evdi bu.

Rosemary hararetli bir konuşma konusu yaratmıştı sonuçta; hesap istediler. Yolun karşısına

geçip büroya vardılar, Ria masasının başına oturdu. Gerçek yaşamda olaylar böyle gelişmezdi.

Anlık bir heyecana kapılmış olmalıydı, aklı başından gitmişti. Aslında sıradan, ufak tefek biriydi

Danny, gevezeliği iyi beceriyordu, o kadar. Herkese karşı böyle davranıyordu. Bu delikanlının çok

özel biri olduğu duygusu da nereden çıkmıştı, tasarılarını, düşlerini Ria'dan başkasıyla paylaşacağı

düşüncesiyle o kişiyi gebertme isteği duyacağını da nerden çıkarıyordu ? İnsanların bu şekilde

davranması normal değildi. Derken ablasının iki gün önceki düğününü düşündü. Öyle davranmak

da normal değildi.

Ria, çıkış saatine yakın Danny Lynch'in masasına gitti.

– Yarın yirmi ikime giriyorum, dedi. Acaba... Başka bir şey diyemedi.

Danny ona yardımcı oldu:

– Parti verecek misin ?

– Yok, hayır.

– Öyleyse ikimiz birlikte kutlarız, ha? Bugün ceket, yarın yirmi ikiye basma. Çarşamba

günü neyi kutlayacağız dersin?

Ria o an, bunun anlık bir heyecan değil, aşk olduğunu anladı. O güne dek yalnızca okuduğu,

duyduğu, şarkılarda dinlediği ya da filmlerde gördüğü türden bir şeydi bu. Ve gelmiş onu çalıştığı

yerde bulmuştu.

Başlangıçta Ria Danny'ye olan duygularını kendine saklamaya çalıştı, ondan kimseye söz

etmemeye, onu başkalarıyla paylaş–mamaya çaba harcadı. Birbirlerine veda ettiklerinde,

Danny'nin kolunu bırakmasını hiç istemiyormuşçasına ona yapışıyordu.

– Gülünç işaretler veriyorsun bana Maria , dedi bir gün Danny. Hem benimle olmak

istiyorsun hem de istemiyorsun. Yoksa ben kalın kafalı biriyim de seni anlayamıyor muyum? Bunu

söylerken başını yana eğmişti ve soran gözlerle Ria'ya bakıyordu.

– Nasıl hissediyorsam, öyle davranıyorum, dedi Ria. Kafam karışık.

– Eh, karışıklığı çözeriz, değil mi?

– Yok, çözemeyiz. Benim için çok önemli bir adım bu. Şimdi işi büyütmek istemiyorum

gerçi ama, bak, ben daha önce kimseyle birlikte olmadım. Ama... Yani...

Dudağını ısırdı. Danny'nin onu sevdiğinden emin olmadan kendisiyle yatmak istemediğini

söyleyemedi. Bu, oğlanı sevdiğim söylemeye zorlamak olurdu.

Danny Lynch kızın yüzünü avuçları içine aldı.

– Seni seviyorum, Ria, sen harika bir kızsın.

– Beni seviyor musun yani ?

– Sevdiğimi biliyorsun.

Bir dahaki buluşmalarında onu kırık dökük evine götürmek istediğinde gidecekti Ria. Ama

gariptir, Danny o günü izleyen günler ve gecelerde böyle bir öneride bulunmadı. Ona kendisini

anlattı, okul yaşantısını anlattı, ufak tefek biri olduğundan ona hep sataştıklarını, ağabeylerinin ona

kavga etmeyi öğrettiklerini anlattı. Ağabeyleri Londra'daydı. Biri evliydi, diğeri de bir kızla

oturuyordu. Baba evine pek gelmezlerdi. Tatillerini çoğunlukla İspanya ya da Yunanistan'da

geçiliyorlardı.

Annesi ile babası oldum olası aynı evde oturuyorlardı. Kendi hallerinde insanlardı, büyük av

köpekleriyle birlikte yürüyüşlere çıkıyorlardı. Ria, Danny'nin babasıyla pek iyi geçinmediğini

hissetti, ama bir şey söyleyemedi, soramadı. Erkekler bu tür özel konuşmalardan hoşlanmazdı.

Rosemary'yle bunu dergi yazılarından, hatta kendi deneyimlerinden öğrenmişti. Erkekler duygular

hakkında sorgulanmaktan da hoşlanmazdı. Dolayısıyla Danny'ye çocukluğuyla ilgili sorular

sormadı, anne babasından neden böylesine az söz ettiğini ve neden onları görmeye pek seyrek

gittiğini sormadı.

Danny de Ria'nın ailesiyle ilgili sorular sormadı ona. Bu nedenle Ria, sekiz yaşındayken

babasının öldüğünden, annesinin olayın üzüntüsünü hâlâ üzerinden atamadığından falan söz

etmedi. Hilary ile Martin'in düğünlerinin ne kadar sönük geçtiğini de söylemedi.

Yapılacak işlerin bol olduğu o günlerde konuşulacak konu sıkıntısı yoktu. Danny Ria'nın ne

tür müzikten hoşlandığını, ne okuduğunu, tatillerini nerelerde geçirdiğini, hangi filmleri gördüğünü,

ne tür evlerden hoşlandığını sordu. Ria'ya evlerle ilgili kitaplarını gösterdi ve kızın hiçbir zaman

gözüne çarpmayacak ayrıntılara işaret etti. Tara Sokağı'ndaki on altı numaralı eve sahip olmayı çok

isterdi Danny. Evi onaracak, bakımını öyle iyi yapacak, eve öylesine çok sevgi gösterecekti ki, ev

ona karşılığım verecekti.

Konuşacağı iyi bir dostu, yani Rosemary vardı. Başlangıçta Ria çekingen davrandı.

Rosemary bir kez daha gülümsese, Danny Ria'yı bırakacak, ona koşacak diye ödü kopuyordu, ama

günler geçtikçe güveni biraz daha arttı. Rosemary'ye her şeyi, nereye gittiklerim, Danny'nin neyin

peşinde olduğunu, köylük yerdeki garip, yalnız ailesini anlattı.

Rosemary ilgiyle dinledi onu.

– Fena çarpılmışsın, dedi sonra.

– Sence bu aptalca bir şey mi, yani öyle geçici bir heyecan falan mı? Sen bu işleri bilirsin.

Ria yüzünün uzun, oval olmasını, elmacık kemiklerinin çıkık olmasını ne kadar isterdi; nerdeyse en

büyük derdinin bu olduğu söylenebilirdi.

– Danny de fena çarpılmış görünüyor, dedi Rosemary.

– Beni sevdiğini söylediği kesin, dedi Ria. Rosemary'nin sorularını yanıtlıyordu ama,

gerektiğinden fazla açılmak da istemiyordu.

Uzun san saçlarını parmağına doladı.

– Elbet seviyor seni, bu daha ilk günden belliydi, dedi Rosemary. Daha önce bu kadar

romantik bir sahneye tanık olmamıştım. Hepimiz sana gıpta ediyoruz, ilk görüşte aşk diye buna

denir işte. Büroda bilmeyen yok. Kimsenin bilmediği bir şey var yalnız, yatıyor musun onunla?

– Hayır, diye atıldı Ria. Sesi fısıltılıydı. Henüz değil, diye ekledi. Ria'nın annesi oğlanla

tanışmaya can atıyordu.

– Tamam Anne. Aceleye getirme, n'olur.

– Aceleye getirdiğim yok, Ria. Yalnız bu oğlanla haftalardır her Allah'ın gecesi çıktığını

anımsatıyorum sana, nezaket kuralları onu arada bir evine çağırmanı gerektirir.

– Tamam Anne, çağıracağım. İnan çağıracağım.

– Yani Hilary Martin'i bizimle tanıştırmıştı, öyle değil mi?

– Evet Anne, tanıştırdı.

– Öyleyse...

– Öyleyse ben de tanıştıracağım.

– Noel için evine gidecek misin ? diye sordu Ria Danny'ye. Danny kollarıyla bütün

Dublin'i göstererek,

– Evim burası benim, diye yanıtladı onu.

– Tamam, biliyorum. Yani annen ile babanın evine gidecek misin ?

– Henüz bilmiyorum.

– Seni beklemezler mi ?

– Bana bırakırlar.

Ria İngiltere'deki ağabeylerinin ne yapacağını falan sormak istedi, Noel günü hindi

sofrasında bir araya gelmeyen aile olur muydu hiç ? Ama fazla sorgulayıcı bir havaya

bürünmemeliydi.

– İyi, dedi öylesine. Danny Ria'nın ellerini tuttu.

– Dinle beni Ria. İkimiz bir yuva kurduğumuzda farklı her şey

farklı olacak. Bizimki gerçek bir yuva olacak, insanların koşa koşa gelmek isteyeceği bir

yuva. Geleceğimizi böyle görüyorum ben, ne dersin ?

– Evet, evet, Danny, dedi Ria. Yüzü parlayıvermişti. Anlıyordu. Gerçek Danny kendisi gibi

sevgi dolu biriydi. Yeryüzündeki en şanslı kadındı o.

– Söyle Noel günü bize gelsin, gelsin de görelim, n'olur, dedi Ria'nın annesi.

– Hayır Anne. Teşekkür ederim, ama olmaz.

– Ailesinin yanına mı gidiyor ?

– Bilmiyorum, o da bilmiyor. Annesi burnunu çekti.

– Bu Danny sorumsuz biri gibi geliyor bana.

– Hayır Anne, hiç öyle değil.

– Öyleyse gizemli biri... kız arkadaşının ailesine gününün azıcığım verecek kadar da bir şey

bilmiyor yani...

– Gelecek Anne, zamanı gelince.

Büroda verilen küçük Noel partilerinde olay çıkaran biri mutlaka olurdu.

Bu yılın olayını daha kutlamalar başlamadan yarım şişe votkayı temizleyen Orla King

çıkardı. “Ormanda, büyük büyük ormanda, aslan uyuyor bu gece” şarkısını söylemeye çabalıyordu.

– Patronlar gelmeden çıkaralım onu buradan, diye tısladı Danny.

Söylemesi kolaydı. Ria Orla’yı tuvalete götürmeye çalışıyordu.

– Toz ol! yanıtını aldı Orla’dan. Danny de yanlarındaydı.

– Bak, güzelim, biz seninle hiç dans etmedik, dedi.

– Doğru ya, dedi kız, ilgiyle ona bakıyordu.

– Gel gidelim, güzel, geniş bir yerde dans edelim ha?

– Tamam, dedi kız, hem şaşırmış, hem de hoşlanmıştı bu öneriden.

Danny bir iki saniye içinde kızı sokağa çıkarmıştı. Ria kızın mantosunu getirdi. Soğuk ve

temiz hava birden rahatsız etti onu. Kızı sakin bir köşeye çektiler.

– Eve gitmek istiyorum, diye ağlamaya başladı bu kez.

– Gel haydi, seni götürelim, dedi Danny.

Biri bir koluna girdi, biri bir koluna. Orla zaman zaman “Aslan uyuyor bu gece...” şarkısını

söylemeye çabaladı ama boşuna.

Kızı dairesinin kapısına getirdiklerinde, şaşkın şaşkın baktı yüzlerine.

– Nasıl eve geldim ben ? diye sordu.

– Tamam güzelim, haydi, diye yatıştırmaya çalıştı onu Danny. Orla, Ria hiç orada

yokmuşçasına, “Sen de benimle içeri gelecek misin ?” diye sordu.

– Yok güzelim, yarın görüşürüz, diye yanıtladı onu Danny, sonra aşağı indiler.

– Buradan uzaklaştırmakla onu atılmaktan kurtardın, diyordu Ria büroya girerken.

Soytarının teki... Umarım sana ne çok şey borçlu olduğunun farkındadır.

– Soytarı değil canım, yalnızca genç ve yalnız, diye yanıtladı Danny.

Ria bir sancı kadar keskin bir kıskançlık duygusuyla kıvrandı bir an. Orla on sekiz

yaşındaydı ve güzeldi; sarhoşken bile, yüzü gözyaşlarıyla kirliyken bile güzel görünüyordu. Ya

Danny onu çekici bulduysa? Yok, olmaz canım.

Partiye döndüklerinde kimsenin yokluklarını fark etmediğini gördüler.

– Çok iyi ettin Danny, dedi Rosemary övgüyle. Hatta nutukları kaçırmakla daha da iyi ettin.

– Duymamız gereken bir şey var mıydı ?

– İşte, kârlı bir yıl geçirdik, ikramiye verilecek, falan filan... Rosemary taşlarla bezenmiş bir

tarakla arkaya tutturduğu sarı saçları, beyaz saten bluzu, dapdaracık siyah eteği ve o uzun ince

bacaklarıyla harikulade görünüyordu. Ria o gece ikinci kez kıskançlık sancısını duydu. Kendisi

kısa, topluca ve silik görünümlüydü. Danny Lynch gibi harikulade bir adamı nasıl elinde tutacaktı?

Buna kalkışmak bile ahmaklıktı. Danny, Ria'nın kulağına eğildi.

– Gel biraz dolaşalım, büyüklerle konuşalım azıcık, sonra da kaçarız, diye fısıldadı.

Şirketin büyük adamlarıyla kırk yıllık arkadaşmış gibi şakalaşmasını izledi Ria, müdürlere

saygıyla baş sallamasını, eşlerini nezaketle dinlemesini izledi. Danny buraya geleli bir ay bile

olmamıştı. Daha şimdiden herkes onu seviyor ve iyi işler yapacağını düşünüyordu.

– Yarınki Noel gecesi otobüsüne biniyorum.

– İyi iyi, başka ülkelere göçüp de Noel ziyaretine gelenler de Çok olur, kalabalık olur...

– Seni özleyeceğim.

– Ben de seni.

– Noel'den sonra otostopla döneceğim... otobüs yok.

– Harika.

– Dönünce senin evine gelebilir miyim, yani annenle tanışırım falan?

Bunu kendisi istiyordu, Ria onu zorlamamıştı, asılmış da değildi.

– Bu çok iyi olur. Salı günü hafif bir öğle yemeğine bekleriz seni. Şimdi yapması gereken

tek şey, annesinden, ablasından ve sıkıcı eniştesinden utandığı izlenimini vermemekti.

Salı günü bir teftiş yapılmayacaktı. Yalnızca yemek yenecekti. Sandviç ve çorba ikram

edeceklerdi.

Ria evini Danny'nin gözleriyle incelemeye çalıştı. Onun oturmak isteyebileceği bir yer

değildi burası, büyük bir bloktan oluşan uzun yolun köşesinde bir evde oturuyorlardı. "Evi değil,

beni görmeye geliyor" dedi kendi kendine. Annesi saat üçte gitmesini umduğunu söyledi,

televizyonda önemli bir film vardı çünkü. Ria dişlerini gıcırdattı, "Hayır" dedi, üçten sonraya

kalmayacağına emindi.

Hilary Danny'nin daha tumturaklı yemeklere alışık olduğundan emin olduğunu, ama buna

da herkes gibi katlanacağını söyledi. Ria, büyük bir çabayla, böylesi bir yemeğe katlanmaktan

Danny'nin mutluluk duyacağını dile getirdi. Martin gazete okuyor, başını kaldırmıyordu.

Danny acaba şarap mı getirecekti, çikolata mı, yoksa bir saksı çiçeği mi ? Belki de hiçbir

şey getirmezdi. Ria üç kez değiştirdi giysisini. Şu fazla şıktı, bu fazla sönük. Kapı çaldığında

üçüncü giysiyi sırtına geçirmeye uğraşıyordu.

Danny gelmişti.

– Selam Nora, ben Danny, dediğini duydu Ria. Tanrım, annesine adıyla sesleniyordu.

Martin ona hep Bayan J. diye seslenirdi. Annesi bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Ama herkes gibi annesi de Danny'yi memnuniyetini dile getiren bir havada, tatlı sözlerle

karşıladı. Ria'nın kendini bildi bileli bu evde duymadığı bir ses tonuyla konuşuyordu.

– Hoş geldin, hoş geldin, dedi.

Hilary ve Martin de onun büyüsüne kapıldı. Düğünleri konusunda anlattıklarını ilgiyle

dinledi Danny, çalıştıkları okulla ilgilendi, rahat, güvenli bir havası vardı. Ria olan biteni

şaşkınlıkla izliyordu.

Ne şarap getirmişti Danny ne çikolata ne de çiçek. Bir soru cevap oyunu armağan etti

onlara. Ria paketi gördüğünde yüreği ağzına geldi. Öyle oyunlar oynayan bir aile değildi onunki.

Ama elbet Danny ailenin bir üyesi olmadığı zaman böyleydi bu. Kafalar sorulara eğilmişti. Nora

film yıldızlarıyla ilgili bütün soruların yanıtlarını biliyordu, Martin'se genel kültür konusunda önde

gidiyordu.

– Bir öğretmenle nasıl baş ederim ben? diye yakındı Danny yarı şaka yarı ciddi.

Gitmesini istedikleri saatten çok önce kalktı.

– Ria benim oturduğum evi görmeye geleceğine söz vermişti, dedi biraz özür diler bir

havayla. Karanlık basmadan gitsek iyi olur.

– Muhteşem, diye fısıldadı Hilary.

– Çok terbiyeli, dedi annesi. Çıktılar.

Tara Sokağı'na gidecek otobüsü bekliyorlardı.

– Çok güzel bir yemekti, dedi Danny.

Başka da bir şey söylemedi. Çözümleme yok, saptama yok. Danny gibileri içten pazarlıklı,

karmaşık insanlar değildi, düşündüklerini söylerlerdi.

Sonunda eve vardılar. Otlarla kaplı ön bahçede yan yana durup, Tara Sokağı'ndaki eve

baktılar.

– Evin şekline bak, dedi Danny. Oranlar kusursuz, görüyor musun ? Bu ev 1870'te inşa

edilmiş, bir beyefendinin konutuymuş. Giriş kapısına uzanan merdivenler, dev granit taşlardan

oluşuyordu. Bak, ne kadar düzgün taşlar, ayrıca kusursuz bir uyum içinde. Dışarı doğru çıkık

pencereler, özgün tahta oymalarla süslüydü. Bu panjurlar yüzlü yaşlarını geçmiş. Kapının

üzerindeki kurşunlu camda tek bir çatlak bile yok. Bu ev tam bir pırlantaymış, diyordu Danny

Lynch.

İşte Danny burada oturuyordu, yani, içindeki bir odada geçici olarak oturuyor denebilirdi.

– Bugünü unutmayalım, ha? Bu eve ilk adımımızı attığımız gün, dedi Danny. Gözleri ışıl

ısıldı. Birçok bakımdan Danny de Ria kadar duygulu ve romantik biriydi. Ön kapıya anahtarını

sokmuş açmaya çalışırken durdu, Ria'yı öptü. Burası bizim evimiz olacak Ria, öyle değil mi? Ne

olur evi beğendiğini söyle bana...

İçten konuşuyordu. Gerçekten de Ria'yla evlenmek istiyordu. İstediği her kadınla

evlenebilecek durumda olan Danny Lynch, Ria'yı istiyordu. Ayrıca, bu kadar büyük bir eve sahip

olmak istediğini anlatmaya çalışmıştı. Yirmi üç yaşında, beş parasız biri... Kırık dökük olsa da,

hayli onarım istese de, yalnızca zenginler alabilirdi böyle bir yeri.

Ria onun hayallerini yıkmak, özellikle de her şeyin fiyatını hesaplama nöbetine tutulmuş

olan ablası Hilary gibi sözler etmek istemedi. Ama bu bir hayaldi.

– Böyle bir eve sahip olmak olanaksız ama, değil mi ? dedi.

– İçeri girip gördüğünde, artık burada yaşayacağımızı hemen anlayacaksın. Satın almanın

bir yolunu bulacağız. Yüksek tavanlı hol boyunca anlattı Ria'ya evi. Koridorda yollarım tıkayan

bisikletleri kafasına takmasın diye tavandaki özgün kabartmaları gösterdi ona. Merdivenlerin

yumuşak bir kıvrımla yükselişini gösterdi, çürümüş döşeme tahtalarından hiç söz etmedi. Geniş

katlanan kapıların örttüğü büyük odayı geçtiler. İçeri giremezlerdi. Garip ev sahibi Sean O'Brien

devasa sandıkları sakladığı bir depo olarak kullanıyordu burayı.

Merdivenlerden inerek eski siyah tezgâhlı kocaman mutfağa geçtiler. Burada bahçeye açılan

bir kapı vardı, sayısız kiler odası, alet edevat odası vardı. Ria'nın kavrayamayacağı kadar görkemli,

büyük bir yerdi burası. Bu gülen gözlü delikanlı, böylesine büyük bir evi satın alabileceklerini

düşünüyordu gerçekten.

Bu ev çalıştıkları emlakçıya verilmiş olsaydı, tanıtım kartında bir yığın uyarı bulunurdu.

Tadilat ister, restorasyona uygun, yeniden yapılmaya elverişli... Böyle bir mülkü ancak bir inşaatçı,

eski eser meraklısı ya da çok parası olan biri alabilirdi.

Mutfak düzgün olmayan karolarla kaplıydı. Eski siyah tezgâhın üzerinde küçük, ucuz bir

ocak duruyordu.

– Kahve yapayım, dedi Danny. Yıllar sonra, Tara Sokağı'nda birlikte içtiğimiz ilk kahveyi

anımsayacağız... O anda, sanki bir şeyler olmuş, mutfak ansızın o ıslak kış güneşinin ışıklarıyla

aydınlanıvermişti. Güneş, dalların, çalıların arasından pencereye ulaşmış, içeri giriyordu. Bir

işaretti bu sanki.

– Evet, evet, seninle Tara Sokağı'nda içtiğim ilk kahveyi anımsayacağım, dedi Ria.

– Anlatırken, "1982 Aralığının 28'inde, çok güzel, güneşli bir gündü" diyebileceğiz,

baksana.

O gün ayrıca, Ria Johnson'ın bir erkekle ilk kez yattığı gün olarak da tarihe geçecekti.

Küçük dar yatakta Danny'nin yanı başında uzanırken, geleceğinin kapısından bakmak istedi.

Yalnızca bir an için bakmak... Yıllarca birlikte yaşayıp yaşamayacaklarını, çocuklarının olup

olmayacağını, burayı düşlerinin yuvası yapıp yapmayacaklarını görecek kadar bakabilseydi o

kapıdan...

“Hilary’nin dostu olan falcı bilir mi acaba?” diye düşündü. Ona gitme düşüncesi

gülümsemesine neden oldu. Uyur uyanık yatan Danny, Ria’nın omzundaki başını oynattı,

gülümsediğini gördü.

– Mutlu musun? diye sordu.

– Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

– Seni seviyorum Ria, dedi Danny. Sonra ona söz verdi. Seni hiçbir zaman düş kırıklığına

uğratmayacağım.

Ülkedeki en şanslı kadındı Ria. “Hayır” dedi kendi kendine, “düşüncelerinde cömert ol,

benden şanslı biri nerde bulunabilir ki? Dünyanın en şanslı kadınıyım.”

O günü izleyen hafta belirsizlik içinde geçti.

Sean O’Brien’ın evden kurtulmak isteyeceğini biliyorlardı.

Rutubeti, çatıyı öne sürmeyecek, çürümüş tahtalar konusunda dırdır etmeyecek genç

insanlarla iş yapmayı yeğleyeceğini biliyorlardı. Ama ne olursa olsun, adama evin değerini

vermeleri gerekiyordu. Bu parayı nasıl bir araya getireceklerdi ?

Hesap kitap yaptıkları kâğıtlar koca bir yığın oluşturmuştu. Yukarıdaki dört yatak odası,

ipotek taksitlerini karşılardı. Bu da çok sessiz sakin yapılmalıydı elbet. Belediye planlama

görevlilerini ayrıntılarla rahatsız etmek ya da daha önemlisi vergi memurlarını uğraştırmak

gereksizdi. Bankaya tekliflerini götüreceklerdi. Ria'nın bir kenarda birikmiş bin sterlini vardı;

Danny de iki bin beş yüz sterlin biriktirmişti. Bundan daha az parayla ev bark edinen çiftler yok

değildi. Önemli olan zamanlamayı iyi yapmak ve sorunu iyi ortaya koymaktı. Bunu da

başaracaklardı.

Geleceklerini tartışmak üzere mal sahibim davet ettiklerinde yaptıkları tek yatırım bir şişe

viski oldu. Sean O'Brien sorun çıkarmadı. Zaten bildikleri öyküyü tekrar tekrar anlattı onlara.

Yıllar önce amcası öldüğünde bu ev ona miras kalmıştı. Burada oturmak istemiyordu, Wicklow'da,

gölün kıyısında küçük bir kulübesi vardı, burada balık tutuyor, güzel insanlarla kafa çekiyordu.

Tam istediği bir yerdi orası. Tara Sokağı'ndaki bu evi, bir mülk patlaması olur diye elinden

çıkarmamıştı. Gerçekten de olmuştu işte. Şimdi on yıl öncesine göre çok daha fazla para ediyordu,

akıllılık etmişti, değil mi ? Birçok kişi ona yanlış yaptığını söylemişti, ama durum hiç de öyle

değildi. Danny ile Ria baş sallıyor, onu övüyor ve bardağını dolduruyorlardı.

Sean O'Brien eve pek bakamadığım söylüyordu. Bir kere çok iş istiyordu, elinden onarım

işleri gelmiyordu, evin bakımını yapacak insanlara kiralama olanağı da olmamıştı. Bu nedenle

Danny ile arkadaşları gibi gençleri bulduğunda, evi hemen vermişti. Ancak böyle dökülmeye ve

çürümeye devam ederse oturulmaz hale geleceği konusundaki görüşlerine de katılıyordu.

Evin piyasa değerinin yetmiş bin sterlin civarında olduğunu düşünüyordu. Sağa sola

sormuş, bu yanıtı almıştı. Ancak hemen satılsın diye altmış bine inecekti, dostlarının depo

gereksinimini karşılamak için kapattığı odalardaki sandıklarla kolileri de boşaltacaktı. Danny bu

parayı verir vermez alabilirdi evi.

Onaracak parası olan için kelepir sayılırdı ev. Ancak Danny ve Ria için işin oluru yoktu.

Her şeyden önce bankaya fiyatın yüzde on beşini yatırmaları gerekiyordu. Dokuz bin sterlin de

onlar için dokuz milyon gibi bir şeydi.

Ria düşü değiştirmeye hazırlıklıydı, ama Danny hiç oralı olmuyordu. Korkuyor ya da

yakmıyor da değildi. Fikri kafasından çıkarmaya yanaşmıyordu, o kadar, inşaatçının birinin ellerine

teslim edilmeyecek, kaçırılmayacak kadar iyi ve güzel bir evdi bu. Sean O'Brien satma fikrine

yanaştığına göre, satacaktı.

Bürodaki satış işlerine eğilmeleri zor oluyordu. Hele Tara Sokağı'nı hiç düşünmeden

alabilecek insanlarla karşılaşmaları işleri daha da zorlaştırıyordu.

Bir Barney McCarthy vardı örneğin. İngiltere'de inşaat yaparak hayli para kazanmış,

dakikada bir ev alıp satan kaba saba bir işadamıydı bu. Yanlışlıkla aldığı büyük bir evi satmaya

uğraşıyordu. Seyrek yanlışlarından biriydi bu.

Barney yanlışın nereden kaynaklandığını beklenmedik bir dürüstlükle anlattı. Kendini bir an

için üç araçlık yolu bulunan kocaman bir Georgia Dönemi evinde oturan köy ağası olarak

görüyordu. Ev gerçekten güzeldi, ama Dublin'den çok uzaktaydı. İyice düşünmeden karar vermişti

evi alırken, biraz zarar etmeye de hazırdı, ama çok fazla değil. Bu yükten kurtulmak zorundaydı.

Bu ev yerine, almış olması gereken rahat, büyük bir konut almıştı bile. Karısı oraya

yerleşmişti. Şimdi daha çok bar, kafe almayı, golf alanlarına yatırım yapmayı düşünüyordu, ama şu

andaki en önemli sorunu, ahmaklığının anıtı gibi duran bu büyük evi satmaktı. Başkalarının

gözünde olumsuz bir izlenim yaratmamak çok önemliydi onun için.

Karşılaştığı ünlü kişilerin adlarını anmaktan da hoşlanıyordu bu McCarthy, emlak

bürosunda herkes ona hayrandı. Ancak bu dev mülkü, onun istediği fiyata satmakta güçlük

çekiyorlardı. Barney, evi istediği şekle sokmak için gereğinden fazla para harcamıştı, alıcı

bulamıyorlardı. Kâr peşinde değildi, ama zararına satmayı da kendine yediremiyordu. Emlak

bürosundaki tecrübeli ortaklar, Barney’ye bu evin bakımının çok para gerektirdiğini ve İrlanda’da

onu alabilecek zengin sayısının bir elin parmaklarını geçmeyeceğini söylüyordu. Yurtdışından da

müşteri aramışlar, ama başarıya ulaşamamışlardı.

Şirket bu konuyu tartışmak üzere bir toplantı yaptı. Danny ile Ria da diğer çalışanlarla

birlikte oturmuş, Barney’nin başka bir emlakçı arayacağından kaygılanan müdürleri dinliyordu.

Ria’nın aklı Barney’nin sorunlarından uzaktaydı, daha çok kendi sorunlarıyla meşguldü o. Ama

Danny düşünüyordu. Bir şey söylemek üzere davrandı, ama sonra vazgeçti.

– Ne vardı Danny? Hem popüler hem de başarılıydı, ne diyeceğini merak ediyorlardı.

– Yok, bir şey yok, diye yanıtladı onları. Siz bütün boyutları tartıştınız.

Boş konuşmalar aynı şekilde bir yarım saat daha sürdü.

Ria, Danny'nin aklına bir şey geldiğini biliyordu. Gözlerinin oynaşmasından anlamıştı

bunu. Danny, toplantıdan sonra dışarı çıkması gerektiğini söyledi ona. Yokluğunu

hissettirmeyecek, onun işine de bakacaktı Ria.

– Dua etmek âdetin varsa, şimdi dua et, dedi Danny.

– Söyle Danny, n'olur söyle.

– Olmaz, şimdi zamanımız yok. Bana bir telefon geldiğini söylersin... rahibelerden falan...

Bir şeyler söyle.

– Söylemezsen çatlarım.

– Barney'nin evini nasıl satacağı konusunda bir fikrim var.

– Neden söylemedin toplantıda?

– Ona söyleyeceğim. Böylece gereken parayı bulmuş olacağız. Onlara söylersen sırtımı

sıvazlayacaklar, o kadar.

– Tanrım, Danny, dikkatli ol, seni sepetlerler sonra.

– Fikrim işe yararsa fark etmez, sepetlesinler, dedi giderayak.

Rosemary Ria'ya seslendi.

– Tuvalete gel, sana bir şey söyleyeceğim.

– Gelemem. Bir telefon bekliyorum. Danny telefon edebilir ya da bir şey isteyebilir diye

yerinden ayrılamıyordu Ria.

– Orla yerine bakar, gel, çok önemli, dedi Rosemary.

– Hayır, burada söyle, etrafta kimse yok.

– Ama çok gizli.

– Gizli söyle sen de.

– Buradan ayrılıyorum, başka bir iş buldum. Rosemary Ria'nın kulağından uzaklaştı,

arkadaşının yüzündeki şaşkınlığı izlemeye hazır bir hali vardı. Ancak pek tepki görmedi. Belki

anlamamıştır diye düşündü.

Bir daha anlattı. Anlaşmaya varmışlardı. Çok heyecan vericiydi. Buradakilere akşama

söyleyecekti. Bir matbaada daha iyi bir iş önermişlerdi ona. Oradan uzakta değildi, öğle

yemeklerini birlikte yiyebilirlerdi. Ria yarını yamalak dinliyordu onu, kaygıdan nerdeyse başı

dönüyordu.

Rosemary haklı olarak alındı.

– Eh, dinlemek zahmetine katlanmıyorsan, sen bilirsin, dedi.

– Affedersin Rosemary, dinliyorum. Ama aklımda bambaşka bir şey var.

– Tanrım, ne biçim kızsın sen Ria! Danny’den başka bir şey düşünemez misin sen! Çocuğun

annesisin sanki. Bugünlerde başka hiç kimseyle ilgilenmediğinin farkında mısın?

Ria bu tepkiye şaşırmıştı.

– Gerçekten çok üzgünüm, özür dilerim. Lütfen bağışla beni. Haydi tekrar anlat, ne

demiştin?

– Hayır, söylemeyeceğim. Buradan gidip gitmediğim senin umurunda değil. Şu anda bile

beni dinlemiyorsun. Geliverecek diye kapıya dikmişsin gözlerini. Ha, nereye gitti Danny?

– Rahibelere, telefon ettiler.

– Hayır, etmediler. Bir saat önce konuştum onlarla. Orada bir hareket yok, Roma’daki bir

baş rahibenin evet demesini bekliyorlar.

– Sana her şeyi sonra anlatacağım. Lütfen bana yeni işinden söz et, n’olur.

– Ria, çeneni kapatır mısın, diye tısladı Rosemary. Daha kimseye bir şey söylemedim, sen

kalkmış avaz avaz yeni işimi soruyorsun. Ne kadar düşüncesizsin!

Bu arada Danny’nin kapıdan girdiğini gördü Ria, her zaman olduğu gibi çabuk çabuk, uçar

gibi yürüyordu. Yüzünden işlerin yolunda gittiğini anladı. Danny masasına oturdu ve kıza

parmağıyla işin tamam olduğunu belirten bir işaret yaptı. Ria hemen onun masasındaki telefonu

çaldırdı.

– Rahibelere gittim deme. O satışta hiçbir hareket yokmuş, diye fısıldadı.

– Teşekkürler, harikasın.

– Şimdi ne olacak Danny?

– Bir hafta dişimizi sıkacağız. Sonra olay patlak verecek.

Ria telefonu kapattı. Gün bitmek bilmiyordu, saatin akrebi ile yelkovanı oldukları yerde

duruyordu sanki. Rosemary işten ayrılacağını ilgililere bildirmişti ve ordan oraya girip çıkıyordu.

Her şey yavaş hareketlerle gerçekleşiyor gibiydi. Danny, salonun karşı ucunda hiçbir şey olmamış

gibi konuşuyor, onunla bununla çene çalıyor, gülüyor, telefonları yanıtlıyordu. Yalnızca onun

kalbinin her atışını bilen Ria, Danny’nin heyecanını bastırdığını fark edebiliyordu.

Büronun karşısındaki kafeye gittiler, Danny Ria’ya ne istediğini bile sormadan iki büyük

konyak ısmarladı.

– Barney McCarthy’ye binaya ses geçirmez bir kayıt stüdyosu yapmasını söyledim.

Duvarlar izole edilecek falan... Yirmi bine patlayacak.

– Ama ne ilgisi var?..

– O zaman pop şarkıcılarına satabilir. Onların arayıp da bulamadıkları şey... ayrıca bir de

helikopter pisti yapacak...

Ria pek anlayamadı.

– Bu fikri beğendi mi yani ?

– Çalıştığım yerdeki o gösterişli emlakçıların neden bunu düşünemediklerini sordu.

– Sen ne dedin peki ?

– "Fazla genç işi gelmiştir onlara, bu insanlar daha tutucu ne de olsa" dedim. Ve Ria, şimdi

bunu dinle: gözünün içine baktım ve "Bir şey daha söyleyeyim mi Bay McCarthy, doğrudan gelip

fikrimi size söylersem, satışı ben yaparım, diye düşündüm" dedim ona.

– Aman Tanrım, ne diyorsun Danny?

– Biliyorum tehlikeli. Ama harikulade değil mi ? Bu işi bu adamların işyerinden yapamam

herhalde, dolayısıyla yarın gribe yakalanacağım. Listemi oluşturmaya başladım bile, sonra

telefonun başına oturacağım. Buradan birkaç faks çekmeni isteyebilirim.

– Bizi öldürür bunlar.

– Saçmalama, bir şey yapamazlar. İş hayatı böyledir.

– Bize kaç...

– Barney’nin o hangarını satarsam, gelecek hafta Tara Sokağı’nın peşinatını da veririz,

elimizde para da kalır. Sonra bankaya gideriz güzelim. Sonra bankaya gideriz.

– Ama seni sepetlerler, işsiz kalırsın.

– Barney McCarthy’nin işini yaparsam, İrlanda’daki her emlakçı buyur eder beni. Bir hafta

dişimizi sıkacağız, taş kesileceğiz, Ria, sonra düze çıkacağız.

Ria, “Taş kesileceğiz” diyerek onayladı onu.

– Ve bugünü hiç unutma, sevgilim. 25 Mart 1983, talihimizin döndüğü gün.

– Danny benim veda partime kadar döner mi dersin? diye sordu Rosemary Ria’ya.

– Evet, sanırım o zamana kadar nezlesi geçer, dedi Ria yüksek sesle.

– Pardon, ağzımdan kaçtı. Nasıl Danny, iyi mi ?

– İyi, akşamları telefon ediyor. Ria gündüzleri de sık sık telefon ettiğini, işle ilgili bilgiler

aldığını söylemedi.

– Aradığını buldu mu peki? diye sordu Rosemary.

Ria bir an için düşündü. “Keyfi yerinde görünüyor. Sanırım iyi gidiyor” dedi.

Bir saat kadar önce Danny telefon etmiş ve Barney’nin adamlarının şarap mahzenini ses

geçirmez hale soktuğunu, kayıt aygıtlarının da monte edildiğini söylemişti. Yarın, efsanevî bir pop

grubunun menajeri uçakla yeri görmeye geliyordu; Danny onunla olacaktı. İşler yolunda

görünüyordu.

Gerçekten de yolundaydı. Barney McCarthy istediği fiyata sattı koca evi. Danny Lynch

komisyonunu aldı. Sean O'Brien da altmış bin sterlinini cebe indirdi. Sonra Danny patronlarına ne

yaptığını anlattı, istedikleri an işten çıkacağını söyledi. Kalmasını ve Barney'nin işlerim şirket

adına yapmasını önerdiler, ama Danny bunun pek doğru olmayacağını söyledi. Patronların gözü

üzerinde olacaktı, kendisini rahat hissetmeyecekti.

Evde ordan oraya dolaşır, şunu şöyle, bunu böyle yaparız diye konuşurken, coşkulu

çocuklar gibiydiler.

– Bu ön oda, gerçekten özel bir yer olmalı, dedi Danny. Zavallı yaşlı Sean O'Brien ile

arkadaşlarının gizlerini barındıran kutular ve sandıklar çıkarıldıktan sonra oda iyice ortaya çıkmıştı.

Yüksek tavanlı, büyük pencereli kocaman bir odaydı burası, ayrıca büyük bir de şöminesi vardı.

Tavanın ortasında, düğümlenmiş eski bir kordonun ucundan bir ampulün sarkması ya da

vaktiyle kırılmış pencere camlarının yerine cam parçalarının çarpık çurpuk yerleştirilmiş olması hiç

önemli değildi.

Şu lekeli, orası burası kırık şömine alınlığı da yenilenebilir ve bu ev bir beyefendinin evi

olduğu günlerdeki görünümüne bürünebilirdi.

– Harikulade güzel, saf yün bir Hint halısı alırız, dedi Danny. Bak, bu şöminenin başına ne

koyarız, biliyor musun, iri çiçek desenleriyle süslü o büyük Japon porseleni vazolardan koyarız.

Böyle bir odaya çok iyi gider.

Ria şaşkın bir hayranlıkla bakıyordu ona.

– Sen bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun, Danny? Güzel sanatlar okuluna gitmiş gibi

konuşuyorsun.

– Gezdiğim yerlerde gözümü dört açıyorum güzelim. Bütün gün bu tür evlere girip

çıkıyorum. Zevkli insanların neler yaptığını gözlemliyorum, bakacaksın, hepsi bu.

– Herkes bakar, ama doğru dürüst görmez.

– Bu evi düzenlemek öyle eğlenceli olacak ki! Danny’nin gözleri parlıyordu.

Ria yanlış bir şey söyleme kaygısıyla başıyla onayladı onu.

Bütün bu olanlar onun kaldıramayacağı kadar heyecan vericiydi. Bazen başı dönüyordu,

giriştikleri işin büyüklüğü karşısında gerçekten başı dönüyordu.

Hamilelik testi olumlu çıktı. Zamanlama çok kötüydü. Geceleri annesinin evinde ya da Tara

Sokağı'ndaki salaş evdeki yatakta uzanmış uykusuz yatarken, hamile olduğunu ona nasıl

söyleyeceğini prova ediyordu.

Çocuğu istemeyebileceği korkusu öylesine büyüktü ki, ağzını açamıyordu Ria. Günler geçti,

Ria, her yerde ve herkese rol yaptığını hissetti birden, artık olağan tepkilerini sergileyen gerçek biri

olmadığını düşündü.

Danny'ye anlatması tümüyle bir rastlantı sonucu oldu. Danny, bisikletler çıkarılıp

müştemilata konulunca, salonun sandıklarından da büyük olduğunun ortaya çıktığını söyledi. Hafta

sonunda bir badana partisi verseler iyi olurdu belki, herkes eline fırçaları alacak, duvarları

boyayacaktı. Öyle ahım şahım bir şey olmazdı ama, biraz moralleri düzelir, ev oturulacak hale

gelirdi.

– Ne dersin güzelim ? Boya kokusu bir iki gün hepimizi rahatsız edecek biliyorum, ama

değer.

– Bebek bekliyorum, dedi Ria ansızın.

–Ne?

– Evet, bekliyorum. Ah, Tanrım, Danny, çok üzgünüm. Bütün bunların ortasında... çok

üzgünüm. Ria birden gözyaşlarına boğuldu.

Danny, elindeki kahve fincanını bıraktı ve ona sımsıkı sarıldı. “Ria, Ria. Tamam, ağlama.”

Ama Ria Danny’nin kollarında hıçkıra hıçkıra ve sarsılarak ağlamasını sürdürdü. Danny

onun saçlarını okşadı, bir çocuk gibi yatıştırmaya çabaladı onu. “Şişşt, sus Ria. Bak ben buradayım,

her şey yolunda.”

– Hayır değil, daha kötü olamazdı. Tam zamanını buldu. Nasıl oldu bilemiyorum.

– Ben biliyorum, çok da güzeldi, dedi Danny.

– Ah, Danny, şaka yapma n’olur, bir karabasan bu. Hayatımda kendimi hiç bu kadar kötü

hissetmemiştim. Sana söyleyemedim, bütün bu işlerin ortasında.

– Neden karabasan oluyor bu? diye sordu Danny.

“Ah, n’olur, n’olur çocuk aldırmanın kolay olduğunu söylemesin. Şimdi parası olduğunu,

hafta sonu Londra’ya gidip bu işi halledebileceklerini söylemesin. N’olur söylemesin.” Çünkü Ria,

kendisine güvenmediğini biliyordu. Danny’yi elinden kaçırmamak için bunu bile yapabilirdi. Sonra

da onu hem sevecek hem de aynı zamanda ondan nefret edecekti, bu da çok saçma bir durum

olacaktı, ama Ria olacakları şimdiden görüyordu.

Danny, o büyük gülümsemesiyle sevecenliğini sürdürdü. “Bunun neresi karabasan, Ria,

benim tatlı, güzel sevgilim ? Biz çocuk istiyorduk zaten. Evlenecektik. Daha erken oluyor, hepsi

bu.”

Şaşkın şaşkın baktı ona Ria. Anladığı kadarıyla, Danny çok sevinmiş görünüyordu.

– Danny..?

– O gözyaşları neyin nesiydi?

– Sandım ki, sandım ki... –Şişşt...

– Rosemary? Birlikte yemek yiyelim mi? Harika haberlerim var.

– içimden bir his, bunun o çapkın delikanlıyla ilgili olduğunu söylüyor, diye güldü

Rosemary.

– Yiyor muyuz, yemiyor muyuz ?

– Tabii ki evet.

Daha birkaç ay önce, geçen kasımda Danny’le birlikte gittikleri o İtalyan lokantasına

gittiler. Bu arada neler neler olmuştu.

Rosemary her zamankinden iyi görünüyordu. Açık gri kaşmir kazağının üzerine o yağ ya da

sos nasıl damlamıştı, Ria anlamadı.

– Ee, anlat bakalım, dedi Rosemary. Mönüyü inceliyormuş gibi yapmayı bırak.

– Danny ile ben evleniyoruz, senin de nedime olmanı istiyoruz. Rosemary kalakaldı. Harika

değil mi! diye sürdürdü konuşmasını Ria. Evimiz de var artık, beklemenin saçma olacağını

düşündük.

– Evleniyorsunuz ha? dedi Rosemary. Sen ne anasının gözüymüşsün! Söyleyebileceğim tek

şey, aferin Ria. İyi becerdin!

Ria, Rosemary'nin bu habere çok sevinmiş olmasını yeğlerdi; "İyi becerdin" deyişi oğlanı

hileyle kazandığı görüşünü ele veriyordu. "Evet, evleniyoruz. Sevinmedin mi ?"

Rosemary onu kucakladı, "Elbette sevindim" dedi. "Şaşırdım ama çok sevindim. Hem

düşlerindeki erkeğe kavuştun, hem de güzel bir eve."

Ria evi biraz kötülemeye karar verdi. "Bir yıllık iş var o evde. Onu almak için bizim gibi

deli olmak gerekirdi zaten."

– Saçmalama, bir servet eder o ev, bunu sen de biliyorsun, Danny de. Elinizi çabuk tuttunuz,

yüzyılın düşeşini yakaladınız. Sesinde içten bir övgü okunuyordu.

Ria o an sanki zavallı Sean O'Brien'ı üçkâğıda getirmişler, hak ettiğinden az para vermişler

gibi suçluluk duydu.

– Evi senden başkası görmedi. Bakalım aileler görünce ne diyecek. Ria, Hilary'nin

yüzündeki kıskançlığı şimdiden görebiliyordu.

– Saçma, çok beğenecekler. Danny'nin ailesi nasıl insanlar?

– Henüz tanışmadım, ama anladığım kadarıyla Danny'ye hiç benzemiyorlar, dedi Ria.

Rosemary, ne diyorsun gibilerden yüzünü buruşturdu. "Ama ağabeyleri fena değildir

herhalde. İngiltere'den gelecekler mi? Birini de ben tavlarım belki. Nedimenin bir ayrıcalığı olsun

bari!"

– Danny döneceklerinden söz etmedi.

– Olsun. Kendimi eğlendirecek bir şeyler bulurum. Şimdi ciddi konulara gelelim. Ne

giyeceğiz ?

– Rosemary ?

– Ne var?

– Biliyor musun, hamileyim.

– Tahmin etmiştim. Ama bu iyi bir şey, öyle değil mi? Çocuk istemiyor muydun ?

– İstiyordum. –Öyleyse?

– Öyleyse, hani o büyük beyaz düğünler, duvaklar falan düşle–memeliyiz. Hem zaten

ailesinden de çıt çıkmıyor, debdebeyi seven insanlar değiller. Gelinliğin anlamı yok.

– Danny ne istiyor peki ? Önemli olan tek şey bu, değil mi ? Öyle telli duvaklı düğün mü

istiyor, bir kafede sandviçle işi kapatmayı mı diye düşünüyor?

Ria bir an bile düşünmeden yanıtladı arkadaşını. “Gerçek bir düğün istiyor” dedi.

– Öyleyse biz de öyle yaparız, dedi Rosemary. Kâğıdı kalemi çıkardı ve listeyi yapmaya

koyuldu.

Ria’nın, Danny’nin anne babasıyla buluşmasından önce Barney McCarthy’yle görüştüler.

Ria yemeğe davet edilmişti. Hatta aslında yemeğe gelmesi istenmişti denebilir.

Danny çok heyecanlıydı. “Ondan hoşlanacaksın, Ria, harika biri” diyordu. “O da seni

sevecek, eminim sevecek.”

– O lokantaya gitmek beni ürkütüyor, yemek listesi Fransızca, neyin ne olduğunu

anlayamayacağız.

– Saçma. Olduğun gibi davran. Başını eğme, kendini küçük görme. Herkes neyse biz de

oyuz. Barney biliyor bunu, kendisi de böyle başarıya ulaşmadı mı, kendim hiç küçük görmedi o.

Ria, yüreğine saplanan küçük bir sancıyla, Danny'nin müstakbel karısının Barney'yle tanışmasını,

kendi anne babasıyla tanışmasından daha çok önemsediğini fark etti. "Canım, annemlere ne zaman

olsa gideriz" diyordu.

Nora Johnson evlenme haberine şaştı. Tam iki kez, "Beni şaşırtıyorsun" dedi.

Ria bu yanıta çok sinirlendi. "Neden şaşırıyorsun, Anne ? Onu sevdiğimi biliyorsun, onun

da beni sevdiğini biliyorsun. Evlenmekten başka ne yapacaktık ki?"

– Ah, elbette, elbette.

– Aklına takılan ne, Anne ? Onu beğendiğini söyledin, o koca evi almasına, onarmaya

kalkmasına bayıldın. Çok iyi tasarıları var, beş parasız olmayacağız. Neden karşısın ona?

– Fazla yakışıklı, dedi annesi.

Hilary de aynı ölçüde kaygılıydı. "Çok dikkatli olman gerek, Ria."

– Teşekkürler, Hilary. Sen Martinle evlenirken ben sana böyle dememiştim. Sadece senin

adına çok sevindiğimi ve mutlu olacağınıza kuşkum olmadığını belirtmiştim.

Hilary, kusursuz bir eş bulduğu için övünür bir havayla, "Ama gerçek de buydu" dedi.

– Benim için de gerçek o, diye haykırdı Ria.

– Öyle, Ria. Ama ona dikkat etmen gerek, gözü yukarılarda. Normal insanlar gibi ekmeğini

kazanmakla yetinecek biri değil; o dünyaları istiyor. Üstünden akıyor bu niyet.

Hiçbir konuda mırın kırın etmeyen Danny, Barney McCarthy'yle buluşacaklarında Ria'nın

ne giyeceği konusunda kılı kırk yardı.

Ria sonunda patladı. "Bak, olduğun gibi davran diyen sendin. Temiz, güzel bir şeyler

giyeceğim ve olduğum gibi davranacağım. Moda gösterisine ya da güzellik yarışmasına

gitmiyoruz, alt tarafı bir yemek bu." Gözleri, uzun süredir dışa vurmadığı bir ruh halini

yansıtıyordu.

Danny ona hayranlıkla baktı. "Hah şöyle, her zaman böyle ol işte" dedi. Ria Hilary'nin

düğünü için aldığı kırmızı ceketi giydi, bir de Rosemary'nin yardımıyla seçip aldığı ipek eşarbı

taktı.

Barney, kırk beş yaşlarında, şık giyimli, iriyarı bir adamdı. Pahalı bir saat takmıştı, dünyaya

nerdeyse tepeden bakıyordu. Artık saçları dökülmekteydi, azıcık kabak kafalı sayılırdı, bir işçi

suratı vardı onda, yaz kış yağmurda çamurda çalışmış biri izlenimi uyandırıyordu. Rahat ve

güvenliydi; restoran onu çok etkilemiş gibi görünmüyordu, beğenmemiş, küçümsüyor havasında da

değildi. Öyle zorlamadan konuşmaya daldılar.

Gene de bu hoş ama önemsiz konuşmaya karşın, Ria sorguya çekildiği duygusuna

kapılmadan edemedi. Kahveler de içildikten sonra, kendinden memnun bir ruh hali içinde, bu işi iyi

başardığını düşündü.

Orla King, buradakilerin, Ria'nın artık orada çalışmasını istemediklerini söyledi ona. Şimdi

Danny Lynch'le nişanlandığına göre, şirketin sırlarını ona aktaracağını düşünüyorlardı.

Ria, müthiş şaşırdı, "Bu hiç aklıma gelmemişti" dedi.

– Geçen Noel'de bana çok yardımcı olduğunuz için söylüyorum size bunu. Orla güzel bir

kızdı. Böylesine güzel görünmemek elinde değildi. Ria onu neden aptalcasına kıskandığını sordu

kendi kendine.

Danny, Barney McCarthy'ye Ria'nın çalıştığı şirketten ayrılmaya karar verdiğini, onlar

kovmadan çıkmak istediğini söyledi.

Barney hiç beklenmedik bir ilgiyle karşıladı bunu, "Onun için çok güç bir durum elbet. Sen

gidip işleri karıştırmadan çok önce girmişti şirkete o.”

– Doğru, dedi Danny. Şaşırmıştı. Konuyu bu yönüyle düşünmemişti.

– Yani şimdi rahatsız ?

– Biraz. Ria’yı bilirsin, şimdiden iş aramaya başladı. Onunla gurur duyuyordu.

– Belki bende ona göre bir iş vardır, dedi Barney McCarthy.

Ortak olduğu şirketlerden biri giysi kiralama işiyle uğraşıyordu. “Polly” markalı çok şık

giysiler kiralıyorlardı. Ria’yı hemen işe aldılar.

Ria, uzun boylu, solgun yüzlü, uzun saçları boynunda sade bir kurdeleyle bağlanmış bayan

yönetici Gertie’ye, “Bir haftalık deneme süresi falan yok mu?” diye sordu.

– Gerek yok, diye sırıttı Gertie. Bay McCarthy senin işe alınmanı emretti ve alındın.

– Özür dilerim, dedi Ria. Bir işe böyle girmek hiç hoş değil.

– Bak, dedi Gertie, bunun sakıncası yok, sen iyi birine benziyorsun, iyi geçineceğiz. Ben

yalnızca durumu aktardım sana o kadar.

Derken Danny’nin anne babasını ziyarete gittiler. Otobüsle üç saat süren bir yolculuk

yaptılar. Ria çok rahatsız oldu, ancak neşeli görünmek için büyük çaba harcadı. Danny’nin babası

onları otobüsün son durağı olan meydanda karşıladı. Ardında bir römork takılı olan döküntü bir

kamyonu vardı.

– Bu benim Riam, Baba, diye tanıştırdı onları Danny. Sesinde gurur ve hoşnutluk

okunuyordu.

– Hoş geldiniz, dedi babası, yaşlı, kamburumsu, hırpanî bir görünümü vardı. Ömrü boyunca

kendisinden daha parlak olan ve Danny'ye iş öğreten ağabeyi için çalışmıştı. Danny'nin babası,

köylük yerlere gaz dağıtma işiyle uğraşıyordu. Barney McCarthy'yle aşağı yukarı aynı yaşlardaydı,

ama ondan bir kuşak yaşlı görünüyordu.

İki yanı yüksek tepelerle çevrili dar yollarda iki mil kadar giderek Danny'nin doğduğu eve

vardılar. Ria sağına soluna bakındı, Danny'nin geçmişini ve büyüdüğü yeri görüp tanımaktan

hoşnuttu. Ama Danny nerdeyse hiç bakınmıyordu.

– Geçtiğimiz yerlerde arkadaşların var mıydı ?

– Evet, dedi Danny. Onlarla okula giderdim.

– Onlarla tanışacak mıyım ? diye sordu Ria.

– Herkes bir yere gitti, nerdeyse hepsi göç etti, diye yanıtladı onu Danny.

Annesi de yaşlı görünüyordu, Ria'nın beklediğinden çok daha yaşlıydı sanki. Jambon,

domates, köy ekmeği ve bir paket çikolatalı bisküviden oluşan yemeklerini yediler. Düğün için

Dublin’e gelip gelmeyeceklerini bilemiyorlardı, bir hayli uzaktı orası, hem buradaki işleri bırakmak

da olmazdı.

Aslında bu doğru değildi. Ria hemen karşı çıktı, “Böyle bir günde sizi aramızda görmek

isteriz. Tara Sokağı’nda bir parti vereceğiz, yeni evimizi de görürsünüz hem...”

– Biz öyle partilere pek alışık değiliz, dedi Danny’nin annesi.

– Ama siz ailemizsiniz, diye yakardı Ria.

– Bir de, otobüs pek sallantılı, biliyor musun, sırtım, eskisi gibi değil artık, ağrıyor.

Ria Danny’ye baktı. Onun kendisi gibi ısrarcı olmamasına şaşıyordu. Elbet anne ve

babasının düğününe gelmesini isterdi, değil mi ? Ria Danny’nin konuşmasını bekliyordu.

– Haydi, gelin canım. Gelebilirsiniz. Bu hayatta bir kez oluyor,

dedi Danny. Anne ile baba birbirlerine baktı. Rich’in düğününe gitmediniz, çünkü o

Londra’daydı, diye devam etti Danny.

– Ama Londra çok daha uzak bir yer, oraya uçaklarla, gemilerle gidilir ancak, diye atıldı

Ria.

Ancak Lynch’ler şimdi yeni bir bahaneye tutunmuşlardı.

Danny’nin annesi Ria’nın kolunu tutarak, “Şimdi anlıyor musun, yavrucuğum” dedi, “O

düğüne gitmeyip de sizinkine gelsek, Danny’yi kayırmış olacağız.”

– Hem ne zaman olsa gelip görürüz yeni evinizi, diye atıldı Danny’nin babası.

Onay isteyen umutlu gözlerle Ria’ya bakıyorlardı.

– Elbet gelirsiniz, dedi Ria avutucu bir ses tonuyla. Danny dahil hepsi gülümsedi.

Dönüş yolculuğunda, “Gerçekten gelmelerini istemedin mi?” diye sordu Ria.

– Tatlım, gördün, gelmek istemiyorlar.

Ria düş kırıklığına uğramıştı. Danny onları razı etmeliydi. Ama erkekler farklı yaratıklardı,

bunu herkes biliyordu.

Polly’nin şirketinde bir hafta çalışmıştı ki, Gertie ona hiç beklenmedik bir şey söyledi.

Burada çalıştığı için gelinliği ücretsiz olarak, bir geceliğine alabilirdi.

– Ciddi misin ? dedi Ria, yüzü sevinçten parlıyordu. Böyle bir markayı hayatta

kiralayamazdı.

– Dobra konuşurum ben... Bay McCarthy’nin buyruğu, dedi Gertie. Düğün için gerekli

bütün giysiler buradan, istediğini seç. Haydi, seç Ria, McCarthy böyle istiyor, haydi.

Danny kendisi ve nikâh şahidi için bir takım seçti. Rosemary küçük inci düğmeleri olan

gümüş lame bir giysi seçti. Ria annesi ile ablasını düğün için giysi seçebileceklerine inandırmakta

güçlük çekiyordu.

– Daha ne istiyorsun Anne, haydi Hilary, bedava diyorum size. Böyle bir fırsat bir daha asla

ele geçmez. Ria sonunda onları razı etmiş sayılırdı. Hem neden Martin de takım giymesin? diye

atıldı. Çok da yakışıklı olur. Haydi Hilary, biliyorsun çok yakışır.

Bunun üzerine herkes bedava giysi kiralamayı kabul etti. Ria'nın annesi çok şık bir gri

elbise ile ceket ve siyah bir tüylü Şapka seçti. Hilary şal, yakası açık pembe, şarap rengi bir tayyör

ile kocaman bir pembe şapka beğendi.

Düğün giysilerine para vermediklerinden, “Meleklerin İlahisi”ni söylemek üzere bir tenor

ve “Ave Maria”yı söyleyecek bir soprano tuttular.

Çok karışık bir gruptu. Eski çalıştıkları şirketten Orla'yı, Polly'den de Gertie'yi davet

ettiler. Danny'nin ağabeylerinden Larry Londra'dan geldi ve damadın sağdıcı oldu. Danny'ye

benziyordu, o da şansındı, o da yandan yandan gülümsüyordu, yalnız Danny'den uzun boyluydu ve

artık Londra aksanıyla konuşuyordu.

– Annen ile babanı görmeye gidecek misin ? diye sordu Ria.

– Bu sefer değil, dedi Larry. Dört yıldır doğup büyüdüğü eve gitmemiş, annesini babasını da

görmemişti.

Ria bunu biliyordu, ama bunu bakışıyla bile belli etmemesi gerektiğini düşündü. “Daha çok

gidersin canım” diye geçiştirdi.

Larry onaylayan gözlerle bakıyordu ona. “Hah şöyle, Ria” dedi. Neyse ki Ria’nın kaynı ile

yengesi parayı har vurup harman savurduklarını falan söylemedi. Ria bundan büyük bir mutluluk

duydu. Tara Sokağı’ndaki boya kokusu gitmişti, büyük ahşap masalar beyaz büyük masa örtüleriyle

süslenmişti; büyük düğün pastasının yanı sıra tavuk salataları ve dondurma ikram ediliyordu.

Barney McCarthy de gelmişti. Karısı Mona’nın gelmemesinden dolayı özür diledi. Üç

arkadaşıyla birlikte çok önceden sözleştikleri üzere Lourdes’a gitmişti. Bu bilgilendirme karşısında

hafiften kıkırdadı Gertie, ama Ria onu hemen susturdu. Barney daha düğün başlamadan iki kasa

şampanya göndermişti, yakışıklı damat Danny ile güzel gelininin şerefine kadeh kaldıran kırk

kişinin arasında evindeymiş gibi rahat rahat çene çalıyordu.

Ria’nın siyah kıvırcık saçları tacın ve ardında sürünen uzun duvağın altına toplanmıştı, bu

saç biçiminin ona bu kadar yakışacağı aklından geçmemişti hiç. Giydiği gelinlik daha önce hiç

kimseye kiralanmamıştı; baştan aşağı dolgun nakış ve dantelayla süslü, ömründe görmediği bir

kumaştan yapılmıştı.

Rosemary her şeyin gerektiği biçimde gerçekleşmesi için hep yanında olmuş, ona önerilerde

bulunmuştu: “Dimdik dur, Ria. Omuzlarını geri at. Kilisede koşma, içeri girdiğinde çok daha yavaş

yürü, tamam mı ?”

– Ne yani Westminster Sarayı değil ya burası, diye karşı çıktı Ria

– Bu senin en önemli günün, bütün gözler senin üzerinde olacak, sana hayran olmalarını

sağlayacak şekilde yürü.

– Senin gibi biri için çok kolay bu. Ama benim için durum farklı. Bu işi fazla ciddiye

aldığım izlenimini verirsem her şey berbat olur. Ria sinirliydi, rol yapıyormuş gibi ve fazla

etkilenmiş görünmekten korkuyordu. Kendisine gülecekler diye ödü kopuyordu.

– Neden kendini ciddiye almayacakmışsın ? Harikulade görünüyorsun. Yaşamında ilk kez

bu kadar uygun bir makyaj yapıldı yüzüne. Gerçekleşen bir düşsün sen, tadını çıkar bunun Ria.

Nedimenin hevesi geline de bulaştı. Ria eniştesinin kolunda kiliseden içeri girerken nerdeyse

saraylı gibi yürüyordu.

Kapıdan girdiğinde Danny'nin tam anlamıyla soluğu kesildi.

– Seni öyle çok seviyorum ki, dedi düğün pastasının başında fotoğrafçıya poz verirlerken.

Ansızın Ria, temizlenip kiralıklar askısına asıldıktan sonra bu gelinliği alıp giyecek geline acıdı

nedense.

Başka hiçbir gelin bu kadar güzel olamaz, böylesine mutlu hissedemezdi kendisini.

Balayına çıkmadılar. Danny iş aramaya başladı, Ria ise Polly'deki işine döndü. Orada

çalışmak çok hoşuna gidiyordu, son derece olağandışı müşterilerle tanışmaktan da hoşlanıyordu.

Dublin'de ne kadar çok zengin varmış meğer... Bir de, pek zengin olmayan, ancak bir düğün için

dünya kadar para harcamaya hazır insanlar da vardı.

Gertie gelinlere karşı nazik davranıyor, pireyi deve yapmıyordu. Gelinliklerinin

seçilmesinde onlara yardım ediyor ancak müşterilerin en pahalı giysileri kiralamaları yönünde özel

bir çaba harcamıyordu. Onları daha güvenli, hatta burnu büyük olmaları yönünde yüreklendiriyordu

yalnızca. “Düğün dediğin giyinip kuşanmak demek” diyordu, “gökkuşağı ya da havaî fişekler gibi

parlayacaksın.”

Gelinlerden biri, “Neden buraya Polly adı verilmiş? Çok saçma bir ad” dedi Ria’ya.

– Sanırım Pollianna’dan esinlenilmiş... ya da ne bileyim, dedi Ria.

– Çok usturuplu bir yanıt verdin, dedi Gertie ona sonradan.

– Ne demek istiyorsun? Polly adının neden konduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Sen

biliyor musun?

– Sevgilisinin adı. Mağaza kadının, ona Barney aldı burayı. Biliyorsun herhalde.

– Hayır, bilmiyordum. Onu pek tanımıyorum ki. Ben onu kiliseyi destekleyen, dindar biri

falan sanıyordum.

– Eveet, karısıyla birlikteyken evet. Ama Polly Callaghan’a gelince... işler değişiyor.

– Ha, demek bu yüzden bütün çekler P. Callaghan’a yazılıyor. Şimdi anladım.

– Sen ne sanıyordun ?

– Vergi işleriyle ilgili bir şeyler dönüyor sandım.

– Ama düğününe de geldi Barney, değil mi ? Ben de sizi yakın dost sanıyordum.

– Yok, Danny onun evini sattı, öyle tanıştık.

– Eh ne bileyim, seni işe almamı ve düğünün için gerekli bütün giysileri sağlamamı söyledi,

demek Danny'yi pek seviyor.

– Sevmeyen yok ki. Danny bugün kendi şirketlerini kurmayı düşünen iki kişiyle yemeğe

çıktı. Ortak olmasını istiyorlar.

– Olacak mı ?

– Umarım olmaz, Gertie, bu çok riskli bir iş. Sermayesi yok, eve ikinci ipoteği koyduracak

herhalde. Bu çok tehlikeli. Aylıklı bir yere girmesini ne kadar isterdim.

– Bunu ona söyledin mi ? diye sordu Gertie.

– Yok, söylemedim. Öyle hayalci biri ki, hep büyük düşünüyor, çoğu durumda da haklı

çıktı. Genellikle işlerine karışmıyorum. Ona engel olmak istemiyorum.

– Ne güzel, işleri yoluna koymuşsunuz, dedi Gertie hayranlıkla. Gertie'nin içkici bir

sevgilisi vardı. Durmadan içiyordu. Ondan ayrılmayı çok denemişti, ama her seferinde ona

dönmüştü.

– Hayır, pek yoluna koymuş değiliz, dedi Ria. Uysal görünüyorum, bu yüzden herkes rahat

olduğumu sanıyor. Ama aslında çok kaygılıyım.

– Tekliflerini kabul ettin mi ? Ria Danny'nin, sesindeki kaygıyı fark edeceğini umdu.

– Pek sayılmaz. Aslında ne evet dedim ne hayır. Yalnızca dinledim. Danny bu konuda çok

becerikliydi. Konuşuyor sanıyordunuz, ama aslında başını sallayıp dinliyordu yalnızca.

– Ne dinledin peki?

– Barney'nin işlerini yapmayı ne kadar çok istediklerini ve bunu benim başaracağıma ne

kadar büyük bir ciddiyetle inandıklarını anladım. Barney hakkındaki her şeyi biliyorlar, kahvaltıda

ne yediğini bile biliyorlar. Sahibi ve ortağı olduğu şirketleri bir bir saydılar, çoğundan haberim bile

yoktu.

– Şimdi ne yapacaksın peki ?

– Yapacağımı yaptım, dedi Danny.

– Ne yaptın Tanrı aşkına?

– Barney'e gittim. Sahip olduğum her şeyi ona borçlu olduğumu, hakkında gereğinden çok

şey bilen bu adamlardan böyle bir öneri aldığımı söyledim.

– O ne dedi peki ?

– Bana teşekkür etti ve daha sonra konuşacağımızı söyledi.

– Danny, akıllara durgunluk veren bir adamsın yani! Ne zaman konuşacak seninle ?

– Bilmiyorum. Pek umursamıyormuş gibi göründüm. Belki gelecek hafta, belki yarın. Yani

anlıyor musun, ortak olmamı da isteyebilir, olmamamı da. O ne derse onu yapacağım. Yarın telefon

eder belki. Yanılıyor olabilirim ama yarın arayacak gibi geliyor bana.

Danny yanıldı. Barney McCarthy o gece telefon etti. Kendisi de küçük bir emlak şirketi

kurmayı düşünüyordu zaten. Azıcık kışkırtılmaya ihtiyacı vardı, şimdi bu da karşılanmıştı. Danny

Lynch şirketin müdürlüğünü üstlenebilir miydi ? Maaş alacaktı elbet, ama ayrıca kârdan hisse de

alacaktı.

Çok geçmeden McCarthy'lerin evinde bir partiye çağrıldılar. Ria orada pek çok tanınmış

kişiyle karşılaştı. Politikacılar, televizyonda haber sunan biri, ünlü bir golfçü...

Barney'nin karısı enine geniş, rahat görünümlü bir kadındı. Mona konuklar arasında

güvenli, rahat bir havayla dolaşıyordu. Lacivert bir yün elbise giymişti, kat kat boynunda herhalde

gerçek inciler vardı. Kocası gibi kırklarında olmalıydı. Barney'nin gerçekten de Polly Callaghan

adında süslü püslü bir sevgilisi olabilir miydi ? Ria buna pek ihtimal vermedi. Böyle rahat bir evde

çoluğu çocuğuyla hem de yetişkin çocuklarıyla güzel güzel oturan evli bir adam... Sevgili serüveni

pek olası görünmedi ona. Ama Gertie, bunu ısrarla tekrarlamıştı. Ria Polly Callaghan'ın nasıl biri

olduğunu, kaç yaşında olduğunu falan gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Tam o sırada Mona McCarthy yanına geldi. "Anladığım kadarıyla Polly'de çalışıyorsunuz"

dedi nazik bir havayla.

Ria ansızın bunu yadsımak ve Polly adını ömründe duymadığını söylemek yönünde çılgın

bir isteğe kapıldı. Ancak Barney McCarthy'nin kansına, çok ilginç bir işi olduğunu, Gertie'yle

birlikte gelip giden müşterilerin öykülerinin parçaları olmaktan müthiş hoşlandıklarını söyledi.

– Bebeğiniz doğduktan sonra da çalışacak mısınız ? diye sordu Mona.

– Evet, paraya ihtiyacımız var, yatak odalarımızdan birini bir yabancı öğrenciye vererek

bebeğe bakmasını sağlayacağımızı düşündük.

Mona kaşlarını çattı. "Gerçekten paraya ihtiyacınız mı var?"

– Yani, Bayan McCarthy, kocanız Danny'ye karşı çok cömert davrandı ama bakmak

durumunda olduğumuz kocaman bir evimiz var.

– Barney işe yeni atıldığında ben de çalıştım. Barney'nin inşaat Makinelerini çalıştırmak

için para kazandım. Sonradan çok pişman oldum. Çocuklar bensiz büyüdü. O günleri geri getirmek

olanaksız.

– Çok haklısınız, kuşkusuz konuşacağız bu konuyu. Belki de bebeği gördüğüm an çalışmayı

hiç istemeyeceğim.

– Ben de istememiştim, ama altı hafta sonra işbaşı yaptım.

– Bay McCarthy bunu takdir etti herhalde ? Çalışmanın sizin için ne kadar güç olduğunu

biliyor muydu?

– Takdir etmek mi ? Hayır, sanmıyorum. O zaman durum farklıydı. İşleri yoluna koymayı

öylesine istiyorduk ki, yani, öyle yapmak zorundaydık, yaptık.

İyi bir kadındı bu Bayan McCarthy. Öyle burnu havalarda değildi ve herhalde yıllar önce

onlar da Danny ile kendisi gibiydiler. Şimdi yaşlan ilerleyince, Barney'nin başkasına göz koyması

ne acıydı.

Salonun karşı ucuna çevirdi gözlerini. Danny küçük bir grubun ortasında durmuş, onlara

gülünç bir şeyler anlatıyordu.

Danny'nin annesi ile babası böyle bir eve konuk olamazlardı asla. Barney McCarthy de

gençlik yıllarında böylesine debdebeli yerlerde bulunmamıştı herhalde. Belki Danny'de o günlerde

kendisinin yaşadığı gençlik heveslerini görmüştü, belki bu yüzden onu destekliyordu. Yıllar sonra

Tara Sokağı'nda böyle bir parti veriyor ve herkes Danny'nin bir yerlerde bir başka sevgilisinin

bulunduğunu biliyor olabilirdi.

Tüyleri ürperdi. Geleceğin neler göstereceğini kimse bilemezdi.

– Bu Polly denen kadın nasıl bir şey? diye sordu Ria Gertie'ye.

– Otuz yaşlarında falan. Kızıl saçlı, çok zeki, bakımlı. Ayda bir kez gelir. Sen de seversin,

iyi bir kadın.

– Onu seveceğimi sanmıyorum. Ben karısından hoşlandım.

– Ama karısı yaşlı, değil mi, yani bayağı yaşlı ?

– Bence kocasıyla aynı yaşlarda. Biliyor musun, kocası işini yürütebilsin diye gidip

çalışmış.

Gertie omuz silkti. "Hayat bu" dedi. "Polly için de Noellerde, pazar yemeklerinde yalnız

kalmak kolay değil, sevgilisi aile reisi rolünü oynarken yani. Benim Jack bekâr olduğu için

sevinmeliyim herhalde. Pek başka bir şey değil ama, bekâr sonuçta..."

Gertie Jack'le gene barışmıştı. Bu kez ciddi olarak bırakacaktı içkiyi, ama buna kimse

inanmıyordu.

Barney McCarthy Galway'de bir arsaya bakacaktı, Danny'nin de kendisiyle gitmesini

istemişti. Barney arabayı hızlı sürüyordu, gidecekleri yere çabucak vardılar.

Önceden bir masa ayrılmıştı, masada bej rengi tayyör giymiş çekici bir kadın onları

beklemekteydi.

Barney kadını yanağından öptü ve "Bu Polly Callaghan" diyerek Danny'yle tanıştırdı.

Danny yutkundu. Ria'dan olayı duymuştu, ancak bu kadar görkemli bir kadın olacağı

aklından geçmemişti.

–Nasılsınız? dedi.

– "Harika çocuk" dedikleri sizsiniz herhalde, diye gülümsedi kadın.

– Hayır, doğuştan şanslıyım, o kadar.

– "Yalnızca şanslı generaller istediğini söyler" diyen Napolyon muydu ? diye sordu Polly.

– Bunu söyleyen oysa, çok doğru söylemiş. Şimdi ne içiyoruz ?

– Diyet kola lütfen, dedi Danny.

– Kötü alışkanlıklarınız yok yani ?

– O arsaya kaç apartman dikileceğini saptamak için kafamın yerinde olması gerek.

– Siz şanslı doğmamışsınız, dedi Polly Callaghan. Akıllı doğmuşsunuz, demek daha doğru.

– Aynı odada mı kaldılar peki ? diye sordu Ria.

– Bilmem, bakmadım.

– Ama hani, öyle âşık falan durumlarında mıydılar?

– Öyle göze batacak kadar değil. Daha çok evli bir çifte benziyorlardı. Birbirlerini çok iyi

tanıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

– Zavallı Mona, biliyor mu acaba? dedi Ria.

– Zavallı Mona diyorsun ama, belki de hiç umurunda değildir. Saray gibi bir evi var, istediği

her şeye sahip...

– Kocasını bir metresle paylaşmak istemez herhalde.

– Ben Polly Callaghan'dan hoşlandım doğrusu. Hoş kadın. Ria hafiften bozulmuştu.

"Herhalde öyledir" dedi.

Polly ertesi gün mağazaya geldi. "Kocanızla Galway'de tanıştım, size söylemiştir herhalde."

– Hayır Bayan Callaghan, söylemedi. Ria nedense yalan söyledi.

Polly bundan hoşlanmış göründü, onaylayan bir havayla başını salladı.

– Hem becerikli hem de ağzı laf yapıyor. Ne olursa olsun parlak bir delikanlı.

– Gerçekten öyle, diye gururla gülümsedi Ria.

Polly dikkatle Gertie’ye baktı. “Yüzüne ne oldu Gertie ? Şuran fena çürümüş.”

– Biliyorum, Bayan Callaghan. Bisikletten öyle bir düştüm ki... Umarım fazla göze

çarpmıyordur.

– Dikiş attırmadın mı ?

– İki dikiş attılar, ama önemli değil. Kahve ister misiniz ?

– Evet lütfen. Polly kahve tepsisini almak üzere yukarı çıkan Gertie’nin ardından baktı.

Anlaşabiliyor musunuz, Ria?

– Evet, anlaşıyoruz.

– Başına sardığı o hay dutu bırakmaya razı et onu öyleyse. Yüzündeki yara onun eseri,

biliyor musun ?

Ria müthiş şaşırmıştı. “Ah, olamaz...” dedi.

– Daha önce de yaptı, yara izi görünmesin diye saçlarını salıyor. Sonunda öldürecek kadını.

Ama söz dinlemiyor, en azından beni. İşine burnunu sokan çekilmez biri olarak görüyor beni. Belki

seni dinler.

Polly mağazadan çıktıktan sonra, “Bay Callaghan nerde peki?” diye sordu Ria Gertie’ye.

– Öyle biri hiçbir zaman olmadı. Resmî olarak Bayan Callaghan falan değil o. Yüzümdekini

Jack’in yaptığını söyledi mi sana?

– Evet. Nerden bildin ?

– Yüzünden okuyorum. Ondan kurtulmam için asılıp duruyor bana.

– Ama seni dövdüğüne göre barışmaman gerek.

– isteyerek yapmıyor. Yaptığına öyle pişman ki, bilemezsin.

– Öyle eve girip yüzüne yumruk mu attı ?

– Hayır, öyle olmadı. Tartıştık, sinirlendi. İsteyerek yapmadı.

– Onu tekrar evine alamazsın.

– Bak, bu dünyada herkes Jack’i boş vermiş durumda, ben de terk edemem.

– Ama herkesin neden terk ettiğini görüyorsun.

– Bak, öyle bir utandı ki, bebekler gibi ağladı. Sandalyeyi kaptığını anımsamadığını söyledi

sonradan.

– Sandalyeyle mi vurdu sana? Aman Tanrım...

– Başlama Ria. Lütfen başlama. Annem bir yandan, arkadaşlarım bir yandan, Polly

Callaghan bir yandan. Bir de sen çıkma başıma.

Tam o sırada Rosemary düğün şapkalarına bakmak üzere mağazaya girdi, konu kapandı.

Rosemary bir sosyete düğününe çağrılmıştı. İşte, bir koca bulmak için gerekli ortamda olacaktı.

Düğündeki herkesin gelini bırakıp ona bakmasını sağlayacak bir şapka istiyordu.

– Zavallı gelin, dedi Ria. i

– Orası balta girmemiş ormandan farksız, dedi Rosemary.

Bebek ekimin ilk haftası doğacaktı.

– Terazi burcu, çok iyidir. Dengeli biri olacak, dedi Gertie.

– Burçlara falan inanmıyorsun herhalde ?

– Pekâlâ inanıyorum.

Ria güldü. “Tıpkı ablam Hilary’ye benziyorsun. Karavanda yaşayan kadının birine

arkadaşlarıyla birlikte avuç avuç para veriyorlar, söylediği her şeye de inanıyorlar.

– Aa, nerdeymiş bu kadın ? Biz de gidelim.

– Aklımı peynir ekmekle yemedim ben.

– Çocuğunun kız mı erkek mi olacağını söyler belki.

– Bırak bunları. O kadar çok merak etmiyorum...

– Hadi, n’olur. Rosemary’yi de çağırırız. Neler diyecek bakalım.

– Hamile olduğumu söyleyecek, karnımı görecek çünkü. Yumruklarını denetleyemeyen

biriyle ilişkin olduğunu söyleyecek; onu da yüzünden görecek. Rosemary’nin de zengin biriyle

evleneceğini söyleyecek, çünkü kızın her halinden belli bu. Ve bu sözler için ona bir yığın para

vereceğiz.

– N’olursun, dedi Gertie. Eğleniriz.

Bayan Connor’ın ince, ruh gibi bir suratı vardı. Ahmak kadınların geleceklerine değgin

birkaç haber kırıntısı karşılığında avuç dolusu . beşlikler ve onluklar verdiği birine hiç

benzemiyordu. Çok çile çekmiş biri izlenimi uyandırıyordu. “Ben bu falcılık uğraşının gereği” diye

düşündü Ria oturup kadının önünde avucunu açarken.

Bebek kız olacaktı, sağlıklı bir kız, birkaç yıl sonra da bir oğlan doğuracaktı.

– Üç çocuk olmayacak mı ? Burada üç çizgi var? diye sordu Ria.

– Yok, birisi gerçek çocuk çizgisi değil. Belki bir düşük yaparsın, bilemiyorum.

– Peki kocamın işleri... işi iyi gidecek mi?

– Bunu yanıtlamak için onun elini görmem gerek. Senin iş hayatın iyi gidecek, çok seyahat

görüyorum, denizaşırı geziler... Evet, çok seyahat görüyorum.

Ria kıkır kıkır güldü bir an. Yirmi sterlin çöpe gitmişti, bebek de belki oğlan olacaktı.

Başkalarına ne dedi, merak ediyordu.

– Eee, Gertie, sana ne dedi ?

– Fazla bir şey söylemedi, haklıymışsın. Pek iyi bir falcı değilmiş gerçekten.

Rosemary ile Ria bakıştı. Rosemary Jack'i ve onun nasıl biri olduğunu biliyordu.

– Herhalde sana o esmer yabancını bırakmanı öğütlemiştir, dedi Rosemary Gertie'ye.

– Bu kadar da zalim olma, Rosemary, hiç de öyle demedi. Gertie'nin sesi titriyordu.

– Bak, şaka yaptım, dedi Rosemary. Bir an kimse konuşmadı.

Ria gerginliği giderme çabasıyla, "Ee, sana ne dedi Rosemary?" diye sordu.

– Bir yığın saçmalık, bilmek istediğim hiçbir şey söylemedi.

– Koca konusu ?

– Yok, söylemedi, bir yığın başka sorundan söz etti. Kafanı şişirmeyeyim şimdi. O da

yemden sessizliğe gömüldü, arabasını sürmeye devam etti. Bu başarılı bir falcı ziyareti olmamıştı.

– Gelmekle delilik edeceğimizi söylemiştim, dedi Ria. Ötekiler ağızlarını açmadı. ;

Barney McCarthy Tara Sokağı'na sık sık geliyordu. Ria onun deniz kıyısındaki büyük,

modern evlerde oturan iki evli kızı olduğunu öğrendi. Barney, o evlerden hiçbirinin bu evin onda

biri etmeyeceğini söylüyordu. Ama kızlar ısrar etmişti. Küf tutmuş evlerde oturmak istemiyorlardı.

Açık artırmalara, antika satışlarına gidip hazineler bulmak onları hiçbir zaman ilgilendirmemişti.

Hep ambalajında eşyalar, ısmarlama mutfaklar, gömme dolaplar peşinde olmuşlardı. Onlara kırgın

bir havada konuşuyordu, insanlar böyleydi işte.

– Bütün bunların parası ondan çıkıyor galiba, dedi Ria Danny’ye.

– Bundan emin olabilirsin, iki damadı da parmağını oynatmıyor, zengin kadınlarla

evlenmekten başka işe yaramıyorlar.

– İyi insanlar mı ?

– Pek değil, en azından bana göre. Nasıl iyi olabilirler ki ? Benim gibi gidip Barney’yle

çalışmıyorlar. Benden nefret ediyorlar.

– Üzülmüyor musun? Danny omuz silkti.

– Neden üzülecekmişim ? Bak ne diyeceğim, Barney adamlarının onardığı eski bir evden

Victoria Dönemi’nden kalma harika bir pirinç şömine perdesi veriyor bize, bir de şömine ızgarası...

Söylediğine göre tam bu eve göreymiş, hakiki antika yani... Şömine perdesi iki yüz sterlin edermiş.

– Neden bedavaya alıyoruz peki ? diye sordu Ria.

– Çünkü herkes bunun evin hurdası olduğunu düşünüyor. Hurda fiyatına gider. Bu ön oda

gerçekten çok güzel oluyor...

Danny haklıydı. Oda şimdi tanınamayacak haldeydi. Yaşlı Sean gelip depo olarak

kullandığı o döküntü odayı ne hale soktuklarını görse, ne der diye merak ediyordu Ria. Danny'nin

düşlerinde halıyı arıyor olmalarına karşın henüz almış değillerdi, ama istedikleri masayı

bulmuşlardı. Katalogda, "maun, tripod kahvaltı masası" olarak geçiyordu. Bu masanın üç ayaklı

olduğu anlamına geliyor, diye düşündüler; bu oda için biçilmiş kaftandı. Durmadan bu masayı

konuşuyorlardı. Fazla küçük mü gelecekti acaba, gerçek, doğru dürüst bir yemek masası mı

alsalardı ? Ama bunda dört kişi rahat rahat otururdu, hatta sıkışılırsa altı kişi bile ağırlanabilirdi.

Zaman içinde daha çok konukları olacaktı.

Ria neyin gerçek, neyin düş olduğu konusunda artık bir şey bilmediğini söylüyordu. "Böyle

bir şeye sahip olabileceğimizi aklımdan geçirmedim hiç, Danny" diyordu. Bunu söylerken elleriyle

bütün evi gösteriyordu. "Milyon yıl geçse böyle bir odamızın olacağını düşlerimde göremezdim.

On iki kişilik bir yemek masası, bir de üstüne uşak almayacağımızı nerden bilebilirim."

Güldüler ve birbirlerine sarıldılar.

Kentin arka sokaklarında yıkık dökük bir kulübeden gelmiş Danny Lynch ile hantal

binadaki köşe daireden gelmiş Ria Johnson Tara Sokağı'nı oluşturan bu büyük malikânede

zenginler gibi oturmak bir yana, alacakları yemek masasının stili konusunda bile tartışıyorlardı.

Yuvarlak masanın teslim edildiği gün, masanın başına iki mutfak sandalyesi çektiler, ortaya

bir kâse içinde çiçek yerleştirdiler ve karşılıklı oturarak el ele tutuştular. Ilık bir akşamdı, kapılan

açıktı, Barney McCarthy geldikten sonra birkaç saniye hiçbir şey söylemeden büyük bir mutluluk

içinde onları izledi.

– Kalbime iyi geliyorsunuz siz çifte kumrular, dedi.

O anda Ria, iki damadın, kayırılan ve birçok bakımdan Barney'nin veliahtı olan Danny'ye

karşı gerçekten de nefret duygularıyla dolu olabileceklerini düşündü.

Barney, Danny ile Ria'nın bir otomobile ihtiyaçları olduğunu söyledi. Kullanılmış araba

ilanlarına bakmaya başladılar. "Şirket arabası demek istiyorum" dedi Barney. Yeni bir araba

aldılar.

Ria, arabanın koltuklarını okşarken, "Bunu Hilary'ye göstermekten korkuyorum doğrusu"

dedi.

Danny, "Ne diyecek biliyor musun?" diye tahminlerde bulunmaya başladı. "Anahtarı

çevirdiğin anda değeri düşmeye baslar, diyecek."

Ria güldü. “Annemse Coronation Caddesi’nde ya da öyle bir yerde buna benzer bir araba

gördüğünü söyleyecek. Acaba senin annen baban görse ne derdi?”

Danny bir an düşündü. “Kaygılanırlar. Üzülürler. Bunu kaldıramazlar. Paltolarını giyip

köpeği yürüyüşe çıkarırlar.” Üzgün görünüyordu, ama sesinde aynı zamanda bu durumun

değişmeyeceğini kabullenen bir hava vardı.

– Onlar da zamanla neşelenecek. Onları bırakmayacağız, dedi Ria. Her şeye karşın Jack’i

bırakmayan Gertie gibi konuştuğunu düşündü. Artık yüzük takıyordu Gertie, yakında

evleneceklerdi. Evliliğin ona güven vereceğini söyledi Ria.

Pazar günü McCarthy’lerde yemeğe çağrıldılar. Bu kez büyük bir parti verilmiyordu,

yalnızca dördü birlikte olacaktı. Barney ile Danny durmadan binalardan ve arsalardan söz etti.

Mona ile Ria’ysa bebeği konuşuyordu.

– Öneriniz üzerinde düşündüm, dedi Ria, sanırım evde kalıp bebeğe kendim bakacağım.

– Babaanne ile anneanne yardım edebilir mi ?

– Pek değil. Annem çalışıyor, Danny’nin ailesiyse uzakta, köyde oturuyorlar.

– Ama bebeği görmeye gelirler, değil mi ?

– Umarım. Şu anda Danny'nin tersine onların hiç sesi çıkmıyor. Mona, çok iyi anlıyorum

dercesine başını salladı. "Bebek doğunca yumuşarlar."

– Siz doğurduğunuzda da böyle mi oldu ? Mona McCarthy'ye her şey sorulabilirdi,

mütevazı geçmişlerinden konuşmakta sakınca görmüyordu.

– Evet, Barney ailenin diğer üyelerinden farklıydı. Sanırım ailesi oğullarının neden kendini

o kadar paraladığını anlayamıyordu. Pek bir iş yapmıyorlardı; Barney'nin babası yaşamını inşaat

alanında çay yapmakla geçirmişti. Ama hafta sonlan çocukları götürmemizden çok hoşlanırlardı.

Ben yorgun olurdum, ancak mutlaka gitmem gerekirdi. Barney'nin neden o kadar çok çalıştığım

bilmiyor, onda bir iş kafası olduğunu anlamıyorlardı. Ama torun olunca işler değişiyor. Belki

seninkiler için de durum öyle olur.

Ria, "Bu sevecen kadının, iki dirhem bir çekirdek Polly Callaghan gibi bir rakibi olmasaydı

keşke" diye düşündü. "Mona McCarthy durumu biliyor mu?" diye yüzüncü kez sordu kendi

kendine. Dublin'deki herkes biliyordu.

Danny, Barney'yle birlikte Londra'ya gitmek zorundaydı. Ria onu havaalanına götürdü.

Güzel ve şık Polly Callaghan'ın bir taksiden indiğini gördüğünde kocasına veda öpücüğü

veriyordu. Ria, gözlerini başka yöne çevirdi.

Ancak Polly'de utanma sıkılma yoktu, doğruca yanlarına geldi. "Demek yeni araba bu. Çok

da güzelmiş" dedi.

– A, merhaba Bayan Callaghan. Danny, burada park etmem yasak, gitmeliyim. Zaten işe

geç kaldım.

– Londra'da ona göz kulak olurum. Oralarda çıtkırıldım bebeklerden uzak tutarım kocanı.

Ria yutkundu, "Teşekkürler" dedi.

– Haydi Danny, biletler büyük adamda, neredeyse mızıldanmaya başlar, dedi Polly, gittiler.

Ria Mona McCarthy'yi düşündü, haftanın her günü çalışmaktan yorgun olmasına karşın

Barney'nin çocukları babaannelerini ve dedelerini görsün diye her hafta sonu onlara gidişini

düşündü.

Yaşam zorluklarla doluydu.

Ria, doğumdan bir hafta önce işi bıraktı. Daha bir yıl Öncesine dek tanımadığı bu insanlar

ona iyi davranıyor, her alanda destekliyorlardı. Barney McCarthy Danny'nin doğumda hemen

Ria'nın yanma koşmak üzere o sıralarda başka kentlere gitmemesi, Dublin'de kalması gerektiğini

söyledi. Barney'nin kansı Mona, bebek yatağı, bebek arabası falan için para harcamamalarını

söyledi. Torunları için bunlardan bol bol hazırlamıştı; ancak kızları henüz ona torun vermemişti.

Barney'nin metresi Polly Callaghan, Ria'ya çalışmayı düşündüğünde, her zaman için yarım

günlük bir işin hazır olduğunu söyledi ve hastanede giymesi için pembeli siyahlı çok şık bir lizöz

armağan etti.

Çalıştığı matbaada, kendisine daha büyük sorumluluk gerektiren bir iş verilen Rosemary,

zaman zaman onu görmeye geliyordu.

– Bu derin soluk almalar, su gelmeler konusunda bir şey bilmiyorum, diye özür diliyordu

Rosemary. Hiç deneyimim yok ki!

– Benim de yok, diye yanıtladı onu Ria. Daha önce böyle bir şey hiç başıma gelmedi, ama

bütün bunları tek başıma yaşayacak olan benim şimdi.

Rosemary bu yalnızlığının nedenini hepimiz biliyoruz gibilerden parmağını havada salladı,

"Danny doğum öncesi derslerine seninle birlikte geliyor mu? Hiç sanmıyorum..."

– Evet, bu konuda çok çok iyi, aslında aptalca bir şey ama gene de heyecan verici; çok

hoşlanıyor bu kurstan.

– Eh, hoşlanır elbet, eski bedenine kavuştuğunda sana bir kez daha bayılacak. Rosemary

bedenine sımsıkı yapışmış bir pantolon takım giymişti ve uzun boylu, şık, dal gibi inceydi. “Bana

güven vermeye çalışıyor” diye düşündü Ria, ama kendisim fıçı olarak gördüğü için biraz rahatsız

oldu.

Eskiden çalıştığı büyük emlak şirketinden de Orla geliyordu onu ziyarete. Aslında

öğrenseler, patronları onu azarlayabilirdi, ama o gene de geliyordu. Ria’nın annesi de geliyor,

kızına bir yığın öğüt veriyordu.

Gelmeyen tek kişi Hilary oldu. Tara Sokağı’ndaki evi öyle kıskanıyordu ki, kapıdan içeri

ayak basıp yapılan yemlikleri görmek ona acı verecekti. Ria açık artırmalarda kelepir bulma işine

ilgi duyması için çaba harcamış, ancak başaramamıştı. Hilary Ria’nınkilere kıyasla kendi evinin

boyutlarını ve eşyalarını çok basit görüyor, kelepir aramaya gitmenin boşa olacağını düşünüyordu.

Çekmeceli ve raflı büyük servis masasını aldıkları o harikulade gün, Hilary’nin dırdırı nedeniyle

berbat olmuştu.

– Haksızlık bu, diyordu. Sırf böyle kocaman boş bir odanız var diye harika eşyaları yok

pahasına almanız haksızlık. Kimsenin böyle büyük evi olmadığından ucuza gidiyor bu eşyalar.

– Bu da bizim şansımız oluyor ama? demişti Ria.

– Hayır şans değil, sistem böyle, o koca masayı bedavaya alacaksınız...

– Sus Hilary, sıra ona geliyor şimdi. Kafamı toplamam gerek. Danny üç yüz sterline kadar

çıkabiliriz dedi, aslında sekiz yüz edermiş.

– Hiç kullanmadığın bir odaya alacağın tek parça eşya için üç yüz sterlin vereceksin ha?

Çıldırmış olmalısın.

– Hilary, n'olursun, herkes bize bakıyor.

– Bakarsa baksın, şu senin masada ağaç kurtlan kaynıyor olabilir.

– Hayır, kontrol edildi.

– Bu saçma bir şey, inan saçma.

Artırma başlamıştı. Kimse bu eşyayla ilgilenmiyordu. Ria'nın tanıdığı ama tanışıp

konuşmadığı bir antikacı, kullanılmış eşya satan biriyle yanşıyor, azar azar fiyat artırıyordu. Ancak

ikisi de aynı kaygıyı taşıyor olmalıydı. Kimin evinde böyle bir şeye yer olabilirdi ki?

Ria'nın açık ve yüksek sesi duyuldu. “Yüz elli.” Diğerleri bir iki dakika bekledikler ve azar

azar artırdılar, sonra artırmadan çekildiler. Victoria Dönemi'nden kalma servis masası yüz seksen

sterline Ria'da kalmıştı.

– Harika değil mi ? dedi Ria, ama ablasının ölü, şaşkın yüzünde tek bir yanıt belirtisi yoktu.

– Bak Hilary, yüz yirmi sterlin kârdayım, gel bunu kutlayalım. istediğin bir şey var mı,

senin ya da Martin'in? Haydi gel bir artırmaya girelim.

Hilary'nin sesi nerdeyse boğuktu: “Hayır, teşekkürler” dedi.

Ria, Danny'ye masayla ilgili müjdeyi verdiğinde yapacakları büyük kutlamayı düşündü.

Ablasının o hapishane gibi küçük eve, o üzgün suratlı neşesiz Martin'e gideceğini düşünmeye

dayanamıyordu. Ama yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu. Kendisi burada kalmak ve

artırdığı parayla güzel bir cam eşyaya bir elli sterlin daha harcamak isterdi. Çok ucuz gideceğe

benzeyen iki sürahi vardı. Ancak bu ablasıyla alay etmek olacaktı. Hilary, küçüklüklerinde servis

masalarında şarap sürahileri değil, ketçap ile mayonezden başka bir şey olmadığını anımsatacaktı.

Bütün hevesi sönecekti.

– Haydi, gidelim öyleyse Hilary, dedi Ria.

O günden sonra Hilary evlerinin yanından bile geçmedi. Bu çocukça, incitici bir davranıştı

ama Ria kendisinin her şeyi olduğunu, bu yüzden de bağışlayıcı ve anlayışlı olması gerektiğini

düşünüyordu. Ablasını görmek, bütün bu paralar ve yaşam biçimleri aralarına girmeden önce

yaptıkları gibi onunla konuşmak istiyordu.

Danny geç saatlere kadar büroda çalışacaktı, bebeğin doğmasına beş gün vardı. Ria,

arabasıyla Hilary'ye gitmeye karar verdi. Güzel arabasıyla ilgili olarak ablasının söyleyeceği iğneli

sözleri umursamayacaktı. Onunla konuşmak istiyordu.

Martin evde yoktu. Bir protesto gösterisinin hazırlıkları için bir toplantıya gitmişti. Hilary

yorgun ve mutsuz görünüyordu.

– A, sen misin? dedi Ria'yı görünce. Gözleri kapıdaki arabaya çakıldı. Umarım dönüşünde

lastiklerin çıkarılmış olmaz, diye ekledi.

– Hilary, içeri girebilir miyim ?

– Elbette.

– Kavgalı falan değiliz, dargın değiliz, değil mi?

– Neler söylüyorsun ?

– Ama sen hiç bana gelmiyorsun. Öyle çok çağırıyorum ki seni, nerdeyse utanacağım.

Anneme gittiğimde orada olmuyorsun. Bütün bu yaşadıklarımla ilgili tek bir olumlu sözcük

etmiyorsun. Biz arkadaş gibiydik eskiden. Şimdi ne oldu?

Hilary'nin yüzü bir çocuğunki gibi asıktı. "Artık arkadaşa ihtiyacın yok senin."

Ria işin ucunu bırakmamaya kararlıydı. "Pekâlâ var. Bir kere bebeğim olacak, nasıl olacak,

ödüm kopuyor. Herkes bunun korkunç olduğunu, ama kimsenin bunu açıkça kabul etmediğini

söylüyor. Bebeğe doğru dürüst bakamayacağım diye kaygılanıyorum, Danny başından büyük işlere

kalktı, varımızı yoğumuzu yitireceğiz diye korkuyorum. Zaman zaman artık beni sevmeyeceğinden

ve her şeye mırın kırın etmeye başlayacağından korkuyorum. Sense kalkmış bana artık arkadaşa

ihtiyacım olmadığını söylüyorsun."

Bu sözler üzerine durum değişti. Hilary'nin çatık kaşları düzeldi. "Çay koyayım" dedi.

Orla Tara Sokağı'ndaki eve uğradı. Kiracılardan biri Lynch'lerin evde olmadığını söyledi.

Danny bürosunda olmalıydı. Ria ise arabayı alıp bir yerlere gitmişti. Orla Danny'yi bürosundan

aramaya karar verdi. İşten çıktığından beri içiyordu; evine gitmeyi canı istemiyordu. Danny

kendisiyle bir kadeh atmaya gelirdi belki. Üstelik inanılmaz ölçüde çekici biriydi bu Danny.

Nora Johnson mektubu üçüncü kez okudu. Çalıştığı dükkânı satıyorlardı. Kimi bu işe

üzüldüğünü söylüyordu. Dükkân sahibiyse tüketici taleplerinin artık değiştiği şeklinde açıklamalar

yapıyordu. Şu ya da bu, sonuçta Nora Johnson ekim başında işsiz bir kadın olacaktı.

Rosemary masada karşısında oturan adama gülümsedi. Matbaadaki büyük müşterilerden

biriydi bu. Birçok kez onunla birlikte çıkmak istediğini söylemiş, onu davet etmişti. Bu akşam ilk

kez evet demişti Rosemary ve çok pahalı bir lokantada yemek yiyeceklerdi. Matbaa, bu müşterisine

renkli bir broşür basıyordu. İşadamlarının büyük ölçüde desteklediği bir yardım kuruluşunun

tanıtımıydı bu. Bu broşür sayesinde birçok kişiyle ilişki kurabileceklerdi. Kuruluşu tanımayanlar bu

sayede yaptıkları işleri görecek ve hayranlık duyacaklardı. Rosemary baskının iyi çıkması, sonucun

kusursuz olması için çok uğraşmıştı.

– Peki, size maddî destek verenlerin tam listesi var mı, onları da güzel bir grafik

düzenlemeyle yerleştirelim broşüre ?

– Var, ama otelde, dedi adam.

– Ama otelde kalmıyorsunuz ki, dedi Rosemary. Dublin’de oturuyorsunuz...

– Evet, oturuyorum, dedi adam. Rahat, güvenli bir gülümsemesi vardı. Ama bu gece için

otelde oda tuttum. Ve kadehini ona doğru kaldırdı.

Rosemary de kadehini kaldırdı. “Ne pahalı ve müsrifçe bir jest” dedi.

– Sen en iyisine layıksın, diye yanıtladı onu adam.

– Müsrifçe derken odanın kullanılacağını önceden bilmeyişinizi kastettim.

Adam, bu sözleri gönülsüz bir hayranlığın anlatımı olarak değerlendirdiğinden güldü. “Yani

ben benimle yemeğe geleceğini ve geceyi otelde bir içkiyle bitirebileceğimizi düşünmüştüm.”

– Düşünceniz yan yarıya doğru sayılır, dedi Rosemary. Bu güzel yemek için size teşekkür

ederim. Sonra gitmek üzere ayağa kalktı.

Adam gerçekten şaşkına dönmüştü. “Ne diye bir yığın umutla, baştan çıkarıcı havalarla

geliyorsun, sonra da kafamdan aşağı soğuk sular indiriyorsun ?”

Rosemary tane tane konuşuyordu. Çevredeki masalarda oturanlar onu rahatlıkla

duyabilirlerdi. “Ne umut verdim ne de bastan çıkarıcı bir davranışta bulundum, Bayım. İş

konuşmak için yemeğe çağrıldım, kabul ettim. Otel odanıza gitmemiz pazarlıkta yoktu. Sizinle bu

şartlarla iş yapmaya ihtiyacımız yok.”

Başı dik, yirmi üç yaşında, sarışın ve güzel olmanın da getirdiği güvenle restorandan çıktı

gitti.

– Sana karşı soğuk davranmıyorum, diyordu Hilary. Yani ne bileyim, her şeyin var, Ria,

ama her şeyin... film yıldızı gibi bir koca... Annem onun fazla yakışıklı olduğunu söylüyor...

– Annem erkeklerden ne anlıyormuş ?

– Üstelik güzel bir evin, kapının önünde fiyakalı araban var, oraya buraya gidiyor, ünlülerle

ahbaplık ediyorsun. Benim gibi birini görmek istediğini nerden bileceğim...

Ria tam onu yanıtlayacaktı ki, gelecek hafta olacağını sandığı o dayanılmaz sancılardan

biriyle irkildi. Bebek yola çıkmıştı.

Gertie hazır balık ve patates kızartması almaya gitmişti. Paketi mutfak masasının üzerine

koydu, bu arada fırının en alt gözünde ısınmakta olan tabakları çıkarmaya uzandı. Ketçap, bıçak,

çatal ve peçeteleri önceden hazırlamıştı.

Jack'in sağı solu belli olmuyordu. Masanın üzerindeki hazır yemek paketini elinin bir

hareketiyle yere fırlattı birden. “Sen bir sokak kadınısın” diye bağırdı. “Doğru dürüst bir erkeğin

evinin kadını olmaya layık değilsin. Sofraya bir kap yemek koyamıyorsun da gidip hazır yemek

alıyorsun utanmadan!”

– Ah, olamaz. Jack, n’olur, n’olur yapma, diye inledi Gertie. Jack yakınında duran ilk silaha

saldırdı. Ne yazık ki, bu kocadan, uzun saplı bir süpürgeydi.

56

Martin Moran Ev Sahipleri Derneği’nden döndüğünde, bitişik, komşudan genç bir delikanlı

onu bekliyordu, verecek bir haberi vardı. “Bir bebek doğuyor” dedi heyecanla. “Sizin hanım

arabayı nasıl kullanacağını bilemedi, bu yüzden hastaneye babam götürdü onları. Eğlenceyi

kaçırdınız.”

Danny’yi bulamıyorlardı. Tara Sokağı’nda değildi. Bürosunda değildi. Ria Hillary’ye belki

oradadır diye Barney McCarthy’nin telefon numarasını vermişti, ama karısı Mona, kocasının evde

olmadığını, Danny’yi de hiç görmediklerini söyledi. Aslında hastaneye gitmek istemişti. Bu konuyu

tekrar tekrar konuşmuşlardı.

Ria onu yanında istiyordu. Gözleri kapalı olduğu halde, “Danny!” diye haykırıyordu. Bunun

kendi bebekleri olduğunu, doğumda hastanede bulunmak istediğini öylesine sık dile getirmişti ki.

Tanrı aşkına, nerdeydi bu adam?

Orla King geldiğinde, Danny bürosundan çıkmak üzereydi. Orla bir tablo kadar güzeldi,

sözcükler ağzından ağdalı bir havayla dökülüyordu. Danny, şu anda onunla konuşacak durumda

değildi, ancak hiçbir zaman kaba davranmayı başaramamıştı.

– Bara gidip bir tek atalım mı, ha? diye sordu Orla.

– Hayır tatlım. Pek halim yok, dedi Danny.

– Bara gidersen canlanırsın. Haydi, n'olur.

– Bu akşam olmaz, Orla.

– Hangi akşam olur peki? diye sordu kız bu kez. Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da

dilini dudakları üzerinde gezdiriyordu.

Ya şimdi onunla hemen gidecek, bir olayın çıkmasını göze alacak ve belki de işini yarım

bırakmış olacaktı ya da Barney için çekmecesinde tuttuğu konyak şişesinden bir yudum ikrara

edecekti. "Bak, azıcık konyak içebiliriz burada Orla. Ama yalnızca üç dakikamız var, sonra ikimiz

de çıkacağız."

Orla "başardım" diye düşündü. Danny'nin masasının üzerine oturarak ayak ayak üstüne attı.

Bu arada Danny dolaptan şişeyi çıkarmaktaydı. Tam o anda telefon çaldı.

– Yanıtlama Danny. İş için arıyorlardır, diye yalvardı Orla.

– Gecenin bu saatinde iş telefonu değildir, dedi Danny ahizeyi kaldırırken.

– Danny, yalnız mısın? Ben Polly Callaghan. Acil bir durum var.

– Aslında pek yalnız değilim.

– Yalnız olabilir misin?

– Birkaç dakika sonra.

57

– Benim vaktim yok... Dinleyebilir misin?

– Elbette.

– Araban var mı ?

– Hayır.

– Tamam, Barney burada. Göğsünde sancı var. Ambulansın buraya gelmesini istemiyorum,

senin evin adresini vereceğim.

– Tabii, olur.

– Ama sorun şurada, ben onu senin evine nasıl götüreceğim ?

– Sana bir taksi gönderirim. Önce ambulansı çağırırım... Sözün burasında Orla'nın mırıltılı

sesi duyuldu. "Danny, bırak şu telefonu, yanıma gel, haydi..."

– Yanında kim varsa sepetleyeceksin, tamam mı ?

– Tamam. Karşı taraf konuşmayı kısa kesti.

Orla'yla geçireceği vakti daha da kısa tutması gerekiyordu. "Özür dilerim Orla, tatlım.

Konyak işi yattı... Acil bir durum var."

– Hem tatlım diyorsun, hem de gitmemi istiyorsun, diye başladı kız.

Danny bir yandan ceketini giyiyor, bir yandan da ambulans için telefon ediyorken, kız da

kapıya doğru yollanıyordu.

Tara Sokağı adresini verdiğini duymuştu. "Kim hasta? bebek mi geliyor ?" diye sordu;

Danny'nin tavırları ürkütmüştü onu.

– Hoşça kal Orla, dedi Danny ve bir taksi durdurma çabasıyla cadde boyunca koşmaya

başladı.

Barney'nin yüzü bembeyaz kesilmişti. Yatağın yanındaki koltuğa yığılmış durumdaydı.

Polly onu giydirmek yönünde başarısız girişimlerde bulunuyordu.

– Kravatla uğraşma şimdi, diye haykırdı Danny. Aşağı in, taksi şoförünü yukarı çağır...

Barney'i indirmemize yardım etsin.

Polly bir an duraksadı. "Barney kimsenin işine burnunu sokmasından hoşlanmaz,

biliyorsun."

– Adam sadece bir taksi şoförü, Tanrı aşkına Polly. Jandarma Çavuşu değil! Barney olsa bir

an önce gitmek isterdi, diye haykırdı Danny.

Barney elini göğsüne bastırmış zorlukla konuşuyordu: “Ben burada yokmuşum gibi

konuşmayın aranızda. Evet, git taksiciyi getir Polly, çabuk ol.” Danny’ye döndü, daha yumuşak bir

ses tonuyla, “Geldiğin için teşekkür ederim, bu işi hallettiğin için sağ ol” dedi.

– İyileşeceksin, dedi Danny. Kendi babasını bile böylesine sevecen bir yaklaşımla

kucaklayamazdı, onu kaldırmaya çalıştı.

58

– Sen benim işleri yürütürsün, ne gerekirse yaparsın, ha?

– Kırk sekiz saate kalmaz kalkar kendin yaparsın işlerini, dedi Danny.

–Ama eğer...

– Eğer olursa evet, yaparım. Danny kısa ve öz konuşuyordu. Şu anda gerekli davranışın ve

Barney’nin istediğinin bu olduğunu biliyordu çünkü.

Bu sırada taksi şoförü geldi. Barney McCarthy’yi tanıdığım ya da tanımadığını ele veren bir

belirti görülmedi yüzünde. Hemen işe koyuldu, kalbi sancıyan bu iriyarı adamı, ambulansın

kendisini alacağı bir başka adrese götürmek üzere şu anda bulunduğu pahalı apartmanın dar

merdivenlerinden indirmeye koyuldu. Durumu anladıysa bile, bu taksicilik işinde bu konuda

kimseye bir şey söylememesi gerektiğini bilecek kadar uzun çalışmış ve çok olaya tanık olmuştu.

Hilary doğumhanenin kapısında beklemekteydi. Danny'ye ulaşmak yönünde zaman zaman

başarısız girişimlerde bulunuyordu. Annesinin telefonu da yanıt vermiyordu. Annesinin, çalışma

hayatının sona erdiğini bildiren bir mektupla orada oturup durduğundan haberi yoktu elbet.

Nora Johnson kendini toparlayıp, bundan sonra ne yapacağına karar vermeden telefonlara

yanıt veremeyecek kadar umarsızdı.

Bebeğin başı görünmeden önce bir, “Danny!” çığlığı duyuldu. Abla konuşmaktaydı, çığlığı

duymazdan geldi. “Tamam, Ria. Bitti, çok güzel bir kızın oldu. Her şeyi yerli yerinde.”

Ria hiç bu denli yorgun hissetmemişti kendisini. Danny, kızının doğuşunu görmek üzere

buraya gelmemişti. Falcı haklı çıkmıştı, çocuk gerçekten de kızdı.

Orla King, şimdi bir içki yüzünden aklını kaçırmakta olduğunu hissediyordu. Karısının ilk

çocuğunu doğuracağı gece bir erkeği baştan çıkarmaya çabalamanın verdiği suçluluk duygusu bir

yana, kafasındaki bir başka karışıklık da beyninin kaldıramayacağı boyutlara varıyordu. Danny

ambulansı Tara Sokağı'na çağırdığına göre, Ria evde olmalıydı. Oysa herkes Ria'nın ablasının

evinde olduğunu ve Hilary araba kullanamadığından, arabayı bir komşularının kullandığım

söylüyordu. Orla yanılsamalar içindeydi ve belleğini yitirmiş olduğundan kuşku duymuyordu.

Adsız Alkoliklerin toplantılarına katılmaya karar verdi.

Daha ilk akşam, Colm Barry diye biriyle tanıştı. Bekâr, yakışıklı, bankada çalışan bir

adamdı bu. Colm'un saçları siyah ve kıvırcıktı, siyah gözleri üzgün üzgün bakıyordu.

– Bankacıya benzemiyorsun pek, dedi Orla.

– Kendimi banka memuru gibi hissetmiyorum zaten, aşçı olmayı yeğlerdim.

– Ben de bir emlak şirketinde daktilocu olarak görmüyorum kendimi, manken ya da şarkıcı

olmak isterdim, diye yanıtladı onu Orla.

– Bu uğraşları seçmememiz için bir neden yok, değil mi? diye sordu Colm gülümseyerek.

Kibarlık mı ediyordu, yoksa onunla eğleniyor muydu, Orla anlayamadı, ama bu pek önemli

değildi. Anlaşılan Colm bu toplantıları dayanılır hale getirecekti.

Gertie, Jack'in kafasını ikiye yarabilecek büyük bir süpürgeyi kaldırdığını gördüğü o gece,

bir bıçağı kaptığı gibi adamın koluna sapladı. Balık ve patates kızartması paketinin üzerine akan

kanı şaşkın ve çaresiz bir durumda izlediler. Derken adam yere kapandı. Gertie, nişan yüzüğünü

çıkardı, masanın üzerine bıraktı, paltosunu aldı ve kapıdan çıktı. Köşe başındaki telefon

kulübesinden polise telefon ederek yaptıklarını anlattı. Jack hastanenin acil servisinde, bunun

tümüyle masum bir aile kavgası olduğunu ve kimsenin kimseden şikâyetçi olmadığını söyledi.

Gertie, uzun bir süre Jack'le görüşmeye yanaşmadı; sonra herkesi düş kırıklığına uğratan bir

kararla, adamla bir kerecik buluşmaya razı oldu. İçkili araba kullanmaktan ceza alan ve trafikten

men edilen Jack, işinden de atılmıştı. Gertie, şimdi tümüyle pişman olmuş, ayık bir Jack bulmuştu

karşısında. Konuşmaya başladılar, Gertie onu neden sevdiğini anımsadı. İki yabancıdan tanık

olmalarını rica ettiler ve bir gün sabahın sekizinde, soğuk bir kilisede evlendiler.

Gertie, tam Polly Callaghan onu sepetleyecekken, mağazadaki işinden ayrıldı. Hoş

görülemeyecek sıklıkta işe gelmediği oluyordu; maaş ödemelerini beklemesi artık ahmaklık olurdu.

Jack zaman zaman ayık kalıyordu ancak bu durum pek uzun sürmüyordu. Gertie'nin yüzü hep

gergin ve bembeyazdı. Tara Sokağı'nı döner dönmez ilk bina olan, üzerinde bir de daire bulunan

bir çamaşırhanede iş bulmuştu. Ekmek parasını kazanıyordu, ama yalnızca ekmek parasını...

Gertie'nin annesi kızının sorunlarından usanmış ve ondan uzak durmaya karar vermişti.

İşler gerçekten kötü gittiğinde kızına yardım eli uzatacak iyi dostlarının bulunabileceği umuduna

sığınıyordu. Gertie'ye yardım eli uzatacak tek bir arkadaşı vardı: Ria Lynch.

60

Hilary Moran, o gece karısının yanında bulunmamasından dolayı Danny Lynch'i, hiçbir

zaman tümüyle bağışlamadı. Geçerli açıklamaları olduğunu ve sır olarak saklanması gereken bazı

durumların bulunduğunu duymuştu gerçi, Ria'nın da kocasına kızmadığını biliyordu, ama olsun.

Sonuçta uzun süren doğum sancıları boyunca kocasının yanına gelmesini bekleyen Ria'nın

inlemelerini yalnızca kendisi duymuştu. Hatta bu durum karşısında, kendi kocası Martin'in iyi bir

adam olduğu görüşü güçlenmişti. O, Danny Lynch'in baş döndüren zirvelerine ulaşamayabilirdi

belki; onun kadar yakışıklı da olmayabilirdi. Ama güven veriyordu. Kara gün dostuydu. Hilary

doğum yapıyor olsaydı, Martin mutlaka yanında olurdu. Çocuk sahibi olmayı umuyordu. Falcı

ağaçlık bir bölgede oturacağı konusunda yanılmıştı, çocuğunun olmayacağı konusunda da pekâlâ

yanılmış olabilirdi.

Barney McCarthy kalp krizini atlattı, iyileşti. Herkes, onu hemen hastaneye götüren Danny

Lynch gibi akıllı, pratik zekâya sahip ve becerikli biriyle birlikteyken kalp krizi geçirmesinin büyük

bir şans olduğunu söylüyordu. Barney bugünlerde az çalışacak, kendisini yormayacaktı.

Danny'nin şirketi biraz daha yüklenmesini istiyordu, ancak ailesi buna karşı çıkıyordu.

Gayet doğal bir tepki, diye düşündü Barney. Danny'nin ona biraz fazla yakın olmasından

ürküyorlardı anlaşılan. Biraz daha kurnaz davranmalıydı. Aile üyeleriyle daha yakın olduğu

izlenimini güçlendirmeliydi.

Zaman zaman kızlarının kendisine karşı olduğunu, onu pek sevmediklerini hissediyordu.

Ona pek destek olmuyorlardı. Ancak Barney başkalarının ruh halini kendine dert etme lüksüne

kapılacak bir adam değildi. Bu kızlar her şeylerini ona borçluydu. Onların eğitim giderlerini

karşılamak ve bir yığın diploma almalarını sağlamak için gecesini gündüzüne katmıştı. Polly

Callaghan'la ilişkisini duysalar bile ortalığı karıştırmaya yeltenemezlerdi herhalde. Mona'yı terk

etmeyeceğini, ev düzeninin aynen süreceğini biliyorlardı. Danny Lynch’le yaptığı işlerden

memnundu, ancak herkesin selameti için bundan sonra bu memnuniyeti çevreden gizlemesi iyi

olacaktı.

Nora Johnson için torununun doğduğu gün, işinin sona erdiğinin kendisine bildirildiği gün

olmuştu. Ne olursa olsun, herhangi bir iş bulana dek kimseye bir şey söylememeye karar verdi.

Ancak bu kolay değildi, Annie Lynch’in yaşamının ilk haftaları boyunca anneannesine iş kapıları

birbiri ardına kapanmaktaydı. Elli bir yaşında, herhangi bir mesleği olmayan bir kadın için zaten

pek az iş kapısı vardı.

İşe alınacağını pek ummamakla birlikte, Tara Sokağı’nda, bahçesinde küçük bir müştemilat

bulunan büyük bir evde yaşayan ihtiyar bir hanımın yanında bakıcı olarak çalışmak üzere kadınla

görüşmeye gitti. Ama görüşme çok olumlu geçti. İlk anda kanları kaynadı. Nora’nın Tara

Sokağı’nda oturan bir kızı olduğu anlaşılınca yaşlı kadının ailesi bakıcının yatılı kalmasını önerdi.

Nora kendi evini satar, parasını bir kenara koyar, kızına yakın bir yerde otururdu böylece.

Peki ya Nora’nın güvenliği, geleceği nasıl sağlama bağlanacaktı? Nora düşünüyordu. Tanrı

geçinden versin, yaşlı kadın öte dünyaya göçünce nerede oturacaktı kendisi ? O gün geldiğinde,

bahçedeki küçük evi satın alma konusunda kendisine öncelik verilecekti. Bu konuda da anlaşmaya

varıldı.

Polly Callaghan Annie'nin doğduğu geceyi unutamıyordu; çünkü o, aynı zamanda

Barney'yi tümüyle yitireceğini sandığı geceydi. Yirmi beş yaşından beri, on iki yılının nereye

gittiğini aklına bile getirmeksizin seviyordu bu adamı. Asla bağımsız olmayacak bir adamı

sevmenin aptallık olduğunu bir an bile aklından geçirmemişti.

Kendisine seve seve bir yuva ve aile verebilecek bekâr bir adam bulma olasılığını hiç aklına

getirmemişti. Becerikli, başarılı ve çok güzel bir kadın olan Polly Callaghan, pek çok erkeğin

ilgisini çekebilirdi pekâlâ.

Ama böyle bir düşünce aklından hiç geçmedi. O gece şanslı bir kurtuluş yaşandığını

biliyordu yalnızca. Barney hastaneye tam zamanında yetişmişti, yaşam biçimini değiştirmeye,

sigara ile içkiyi bırakmaya razı olmuştu. Daha fazla yürüyecekti, yenilmez biri olarak değil de

ölümlü bir canlı olarak davranacaktı. Polly yıllardır söylüyordu bunları ona, oysa karısı onu rahat

ettirmekle yetiniyor, bu türden önerilerde bulunmuyordu.

Sonunda onu harekete geçirecek bir uyarı almıştı. Barney McCarthy daha kırklı yaşlarını

sürüyordu, önünde daha nice yıllar vardı.

Polly hemen harekete geçmesinden dolayı Danny Lynch'e şükran borçluydu. Ama hem

şükran duyuyor hem de bir düş kırıklığı yaşıyordu. O gece telefon ettiğinde bürosunda bir kızla

beraberdi anlaşılan. Polly, kızın kıkırdadığını duymuştu. Aslında evlilik dışı ilişkiye giren bir

erkeği yargılayacak konumda değildi.

Ama Danny'nin böyle işlere girişmek için fazla genç olduğunu düşünüyordu. Hem, üstelik

ilk bebeklerini doğurmakta olan karısının yanında olmasının gerektiği bir akşam çapkınlık

yapıyordu. Gene de Polly filozof gibi davrandı. Erkekler böyleydi.

Rosemary de Annie Lynch'in doğduğu akşamı unutamazdı. Yaşamında bir dönüm

noktasıydı o gece. Birincisi, o gece otelde bir oda ayıran ve kendisinin oraya gideceğini varsayan o

küstah adamla yemek yemişti. İkinci olarak da, işyerinin yakınında bir bankada çalışan Colm Barry

adında bir adama hiç beklenmedik bir anda tutulmuştu. Barry her zaman Rosemary'nin banka

işlerinde ona yardımcı olmuştu. Şubedeki birçok memurun tersine hiçbir zaman kuşku duyulacak

bir durum yaratmamış, işgüzarlık taslamamış, işlemleri zorlaştırmamıştı. Hatta bankada

çalışmaktan müthiş zevk alıyor gibiydi. İçten bir yardımseverlik akıyordu üzerinden,

Rosemary'nin işi büyütme yönündeki becerilerini hayranlıkla karşılıyordu. Otuz yaşlarında

olmalıydı, uzun boylu, ı gömlek yakasına değecek kadar uzun, siyah kıvırcık saçlı biriydi, Övünen

bir tavırla bankanın uzun saçı onaylamadığını söyledi.

– Bankanın ne düşündüğü umrunda mı ? diye sordu Rosemary.

– Hiç ama hiç takmam. Başkalarının ne düşündüğü senin umurunda mı peki ?

– İşyerinde biraz, çünkü fazla genç bir kadın gördüler mi, erkekler konuşmak istiyor. Ama

olsun! Yaşımı başımı aldım sayılır, özgüven kaygılarım bir kenara atabilirim. Yani bu anlamda

beni rahatsız ediyor. Ama diğer bakımlardan o ne der, bu ne der diye düşünmem.

İnsan Barry'le konuşurken sıkılmıyordu. Bazı erkekler, yani kadın peşinde koşanlar, bir

garip dinlerdi insanı, bir garip bakardı. Danny Lynch örneğin. Colm'un hüzünlü bir bakışı var, diye

düşündü Rosemary. Ama ondan hoşlanıyordu. Neden kadınlar hep erkeklerin kendilerini bir yere

davet etmesini bekleyecekmiş ? Rosemary Colm Barry'yi yemeğe davet etti.

– Çok isterdim, dedi Colm. Ama ne yazık ki bu akşam bir toplantım var.

– Yapma Colm. Banka sensiz de yürür, dedi Rosemary.

– Yok, bu dernek toplantısı, dedi Colm.

– Ne derneği ?

– Adsız Alkolikler, diye yanıtladı onu Colm hiç duraksamadan.

– Vay canına!

– Yok, kaygılanma. Oraya gittiğim için şanslı olduğumu düşün, toplantılardan

yararlanıyorum. Bu yüzden senin gibi güzel bir sarışının önerisini geri çevirebiliyorum.

– Bu akşamlık, dedi Rosemary gülümseyerek. Ama bir başka gece olabilir, değil mi ?

– Elbette, elbette olabilir. Ama şimdi gerçeği bildiğine göre benimle yemeğe çıkmak

istemeyebilirsin. Bunu söylerken yüzünü buruşturdu, ama özür diler bir havası yoktu, yalnızca karşı

taraftan gelecek tutum değişikliğine kendini hazırlıyor gibiydi. Rosemary, Colm'un bir şeyler

söylemesi ve ilişkiyi başlamadan bitirmeyi önermesi gerektiğini hissetmesine yetecek bir süre

suskun kaldı. "İkimiz de başka... yani doğru dürüst birini bulman gerektiğini biliyoruz. Benim gibi

ayyaş bir banka memuruyla boşa harcama zamanını.”

– Çok şakacısın, dedi Rosemary.

– Ama gerçekçi. Seni ilgiyle izleyeceğim.

– Ben de seni.

Mona McCarthy, Barney yoğun bakıma alındığında nerede olduğunu hiçbir zaman

unutamazdı. O sıralarda, tavan arasında Ria Lynch’in bebeğine vermek üzere kendi çocuklarının

bebeklik karyolasını aramaktaydı. Ria’nın ablası telefon etmiş, kaygılı bir sesle kızcağızın doğuma

girdiğini ve Danny’yi bulamadıklarını söylemişti. Sonra, yarım saat geçmeden Danny telefon etmiş

Barney’nin kesinlikle iyi olduğunu ancak doktorların her olasılığı dikkate alarak bir elektro çekmek

istediklerini belirtmişti. İstediği zaman hastaneye gelebilirdi; kendisine hemen bir araba

gönderiyordu.

– Nerede oldu bu ? Çok kötü mü ? diye sordu Mona. Danny’nin sesi sakin ve yumuşaktı.

“Evde beraberdik, Tara Sokağı’ndaki evde, bütün gece çalıştık. Bir şey yok Mona. İnan bana turp

gibi, üzülecek bir durum yok. Geldiğinde kendi gözlerinle göreceksin.”

Bu sözler üzerine içi rahatlamıştı. Şu Danny harika bir çocuktu, doğum sancılarıyla

kıvranan karısını merak edip paniğe kapılacak yerde onu avutuyordu.

– Danny, bebeğin doğmak üzere olduğuna çok sevindim, Ria nasıl?

–Efendim?

– Ria'nın ablası hastaneye götürdü onu, yani...

– Kahretsin! Olamaz! Danny hemen telefonu kapattı.

– Danny? Mona McCarthy şaşkına dönmüştü. Hilary Danny'yi

Tara Sokağı'ndaki evde bulamadığını söylemişti. Şimdiyse Danny bütün gece orada

olduğunu söylüyordu. Gizemli bir durum söz konusuydu.

Mona McCarthy böyle karmaşık bir durumla karşı karşıya geldiğinde, kendisine bir dedektif

olmadığını anımsatır, durumun akla uygun bir açıklamasının olabileceğini düşünürdü. Sonra

konuyu bir kenara atar, üzerinde kafa yormazdı. Yıllar boyunca karşılaştığı birkaç gizemli durumla

başa çıkmada bu yolun çok işe yaradığı kanısına varmıştı. O geceyle ilgili ayrıntıları kocasına

hiçbir zaman sormadı.

Aynı şekilde, eve geç geldiğinde yemeği nerede yediğini ya da iş gezisine çıktığında

otellerde nasıl vakit geçirdiğini asla sormazdı. Birkaç kez bazı gizemli durumların aydınlanmasına

ve hatta tartışmalara yol açabilecek gibi görünen konuşmaları kısa kesip, . konuyu değiştirmişti.

Mona McCarthy çoğu insanın sandığından da saftı.

Danny Lynch bir hastaneden ötekine koşuşturduğu o geceyi hiç unutmadı. Baldızının

yüzündeki azarlamalı bakışı ve gözyaşları içinde, bitkin Ria'nın kollarındaki minik kızının o

görüntüsünü de hiç unutmadı.

Başını Ria'nın siyah saçlarına gömerek ağladı ve bebeği özenle kollarına aldı. "Kendimi

sana asla bağışlatamayacağım, ama inan bir nedeni vardı." Elbet gene anlayışla karşıladı Ria.

Yerine getirilmesi kaçınılmaz bir durum olmuştu mutlaka, doğum sancılarının başladığını

bilmiyordu ne de olsa.

Danny, minik bir insanoğlunu, Annie'yi sevdiği kadar sevmenin mümkün olabileceğim

aklından geçirmemişti. Prensesine saray gibi bir ev yapacaktı. "Prensesler saraylara layıktır"

diyordu.

– Burada prensesten geçilmiyor, duyan asla bir cumhuriyette yaşadığımıza inanmaz, diye

takılıyordu ona Ria.

– Yani anlıyorsun beni, her şey bir masal gibi, diye yanıtlıyordu Danny

Gerçekten de birçok bakımdan yaşantıları masal gibiydi.

İş çok iyi gidiyordu. Bu, Danny'nin çok çalışacağı anlamına geliyordu. Barney onunla

yaptığı işbirliği konusunda başkalarına ; karşı biraz daha ketum davranmaya başlamıştı.

Ria minik Annie'ye çok iyi bakıyordu. Düzenli aralıklarla bebeğini arabaya yerleştirip,

köydeki dedesi ile babaannesine bile götürüyordu. Danny'nin annesi ile babası bundan çok

hoşlanıyor, çok duygulanıyordu. Babaanne bebeğe bir şeye benzemeyen şapkalar örüyor, dedeyse

tahtadan minik oyuncaklar yapıyordu. Danny ile kardeşlerinin zamanında, ne yün örme şapka vardı

ne de oyma oyuncak...

Gerçekten çok güzel bir kızı vardı, onun durumundaki birinin yalnızca hayal edebileceği

kadar güzel bir evi vardı. Seven, kendisine iyi davranan bir karısı vardı.

Talih, Danny Lynch'e gülmüştü.

Bebek doğduğunda Danny'nin yanı başında olmadığını hiçbir zaman unutmadı Ria, ama

Danny'den Barney McCarthy'nin yaşamının ve namusunun kurtarılışı öyküsünü dinledi. Bebeğin

erken doğacağını bilmesine olanak yoktu. Barney'nin ikili yaşantısında korunması ya da

desteklenmesi konusunda karışık duygular besliyordu Ria. İyi bir kadın olan Mona McCarthy'nin

kandırılmasında bir rol oynamış olmaktan nefret ediyordu.

Ancak yeni doğan bebeğe duyduğu sevgiyle kıyaslandığında, bütün bunlar önemini

yitiriyordu. Arın Hilary Lynch doğduğunda üç kilo dört yüz elli gramdı ve pek sevimliydi. İri

gözleriyle Ria'ya güvenle bakmaktaydı. Herkese gülümsüyordu, elden ele dolaşıyor, hepsi de

kendilerinin bebek için özel olduğunu düşünen koca bir mutlu suratlar denizinde yüzüyordu.

Ria'nın ablasına bahsettiği tüm korku ve kaygılar yersiz görünüyordu. Bebeğine bakmayı

beceriyordu, Danny ise onu her geçen gün biraz daha seviyordu. Kusursuz bir babaydı, Ria hiçbir

zaman düzenlemedikleri büyük doğal bahçelerinde küçük kızının elini tutup gezindiğini

gördüğünde mutluluktan uçuyordu. Yapılacak çok şey vardı ve zaman bunları yapmaya asla

yetmiyordu.

Arın Hilary mutlu bir yuvada ışıl ışıl bir çocuk olmuştu artık, babasınınkine benzeyen sansın

düz saçları gözlerine düşüyordu.

Ria'nın doğru dürüst bebeklik ve çocukluk resimleri yoktu. Bebekken, on yaşındayken,

daha sonra genç kızlığında birçok resmi çekilmiş olsaydı keşke. Kiliseye kabul edildiğinde çekilen

resmi ile onu hayvanat bahçesini gezerken gösteren resimler dışında geçmişine ait hiçbir belge

saklamamıştı annesi. Annie için durum farklı olacaktı. Hastaneden Tara Sokağı'ndaki eve tutkuyla

gelişi, evde geçirdiği ilk Noel... her şey sırasıyla kâğıda dökülecekti.

Ria evin resimlerini de çekiyordu. Yaptıkları değişiklikleri görebileceklerdi böylece ve

Annie öteden beri lüks içinde yaşadıklarını düşünmeyecekti. Ria evle birlikte nasıl büyüyüp

geliştiğini görmesini istiyordu kızının.

Halı gelmeden önce, halı yayıldıktan sonra, Danny'nin öteden beri istediği Japon vazonun

eve nihayet geldiği gün, Danny'nin borçtan dolayı icra yoluyla satılmakta olan bir evin

penceresinde görüp bayıldığı dev kadife perdelerin takıldığı gün... Perdeleri ölçmüş ve kendi

pencerelerine tam tamına uyduğunu görmüşlerdi. Danny perdelerin yok pahasına satılacağını

biliyordu, uzak akrabaların miras satışlarında olsun, borçtan dolayı yapılan satışlarda olsun eşyalar

nerdeyse bedavaya giderdi. Mekânın bir an önce boşaltılmasını isterlerdi çünkü; insan böyle

yerlerde her şeyi çok ucuza alırdı.

Ria zaman zaman bu konuda suçluluk duyardı ama Danny bunun saçmalık olduğunu

söylerdi. Eşya, yalnızca onu isteyen için bir değer taşırdı.

Günlerinin çoğu aşağı kattaki büyük sıcak mutfakta geçiyordu, ancak Danny ile Ria, her

gün düşlerinden çıkarıp yarattıkları oturma odasında birkaç saat geçiliyorlardı. Bu odaya konmak

üzere yeni küçük hazineler keşfetmek çok hoşlarına gidiyordu. Danny'nin aylığına zam

yapıldığında çıktılar, bir şeyler daha aldılar: abajura dönüştürülmüş eski şamdanlar, kristaller ve bir

Fransız masa saati.

Bu odayı sırf gelen konuklar bayılsın diye döşemiş olmanın anlamı yoktu. Hilary'nin burun

kıvırdığı gibi altı üstü bir oturma odası değildi burası. Duvarlar için alınmış geniş çerçeveli resimler

kendilerinin değil, başkalarının atalarının portreleriydi. Bunu yadsımıyorlardı ki, kendi torunları

tarafından unutulmuş insanların büyük resimleriydi hepsi. Şimdi Danny ile Ria'nın duvarlarında

duruyorlardı.

Ria işine dönmedi. Evde kalmasının daha akıllıca olduğunu gösteren pek çok neden vardı.

Her zaman birini bir yere götürmek ya da bir yerden almak gerekiyordu. Haftada bir gün bir hayır

kurumunun yoksullar için açtığı bir dükkâna gidiyor, bir sabahını da kendilerim umursayan başkası

olmadığından anneleriyle gelen çocukları eğlendirmeye ayırıyordu.

Danny'nin bürosu uzak sayılmazdı. Bazen öğle yemeğine eve geliyordu, hatta bir kahve içip

dinlenmeye bile vakit ayırabiliyordu. Barney McCarthy de onunla görüşmeye eve geliyordu. Her

nedense eskiden olduğu gibi otellerde buluşmuyorlardı. Ria, Barney'nin bu iyileşme döneminde

yiyebileceği yemekleri pişiriyor, haşlanmış tavuk göğsü, yanına da sağlıklı bir salata hazırlıyordu.

Ria onları erkek erkeğe konuşmak üzere yalnız bırakıyordu.

Barney McCarthy Ria'nın yanında büyük bir hayranlıkla, "Böyle biriyle evlenmiş olman

büyük bir şans, Danny" diyordu sık sık. "Umarım onu takdir ediyorsundur."

Danny her seferinde karısının değerini bildiğini söylüyordu, yıllar geçtikçe Ria Lynch bu

sözlerin doğru olduğunu gördü. Yakışıklı Danny'si onu sevmekle kalmıyor, her geçen gün biraz

daha fazla seviyordu.

ikinci bölüm

Rosemary'nin annesi, Ria Lynch'in sıradan bir sokak kadını olduğunu söyledi.

– Neden böyle konuştuğunu, anlayamadım, dedi Rosemary. Ancak annesinin öfkesine neyin

neden olduğunu pekâlâ biliyordu. Ria evliydi, üstelik güzel bir evlilik yapmıştı. Bayan Ryan kendi

kızının da evlenmesini arzuluyordu ve düş kırıklığını Ria Lynch'e saldırmakla dışa vuruyordu.

Bayan Ryan horgörüyle burnunu çeke çeke, "Çıktığı yere bak" dedi. "Kızlığında belediye

evinde oturuyordu. Şimdi bak, Barney McCarthy gibileriyle, onun karısı gibileriyle gezip tozuyor,

Tara Sokağı'nda büyük bir evde oturuyor."

– Sen de herkese bir kulp takarsın yani Anneciğim, dedi Rosemary. Çocukluğundan beri

"anneciğim," derdi ona hep, herkes gibi "anne" demezdi. Mevki sahibi insanlardı onlar, öyle

öğretilmişti Rosemary'ye.

Ancak Rosemary büyüdükçe, yaşamlarında pek bir "mevki" belirtisi olmadığını anlamaya

başladı. Bu daha çok annesinin aklında ve düşlerinde var olan bir üstünlük duygusuydu; bu duygu

gençliğinde kurduğu daha iyi bir yaşam tarzına ulaşma hayallerinin ve kocasının onun umutlarını

boşa çıkarması karşısında duyduğu öfkenin kalıntılarıydı.

Rosemary'nin babası istenmediğini hissettiği evinde pek az kalan, vaktinin çoğunu iş

gezilerinde geçiren bir satıcıydı. İki kızı onu nerdeyse tanımadan büyüdü; yaşamlarında babalarım

gündeme getiren tek olgu, çocuklarına babalarının kendilerini umursamadığı fikrini aşılamayı

beceren annelerinin düş kırıklığını dile getiren diş gıcırtılarıydı.

Bayan Ryan, iki güzel kızının geleceğine yönelik büyük umutlar besliyordu, onların iyi

evlilikler yapacağım ve annelerine, Dublin sosyetesinde saygın bir yer kazandıracaklarına

inanıyordu. Rosemary'nin ablası Eileen işyerinden arkadaşı olan Stephanie adında bir kadınla

birlikte yaşamak üzere evden ayrılacağını ve bu kadın arkadaşının da sevgilisi olduğunu

açıkladığında büyük bir şaşkınlığa düşmüştü. Kızı lezbiyendi ve bunu saklamaya ya da şöyle böyle

göstermeye çalışmayacaktı. Ortaçağ'da değil 1980'lerde yaşıyorlardı. Bayan Ryan haftalarca

ağladı, nerede yanlış yaptığı konusunda kendisini sorguladı. En büyük kızı, bir kadınla doğal

olmayan bir cinsel yaşam sürüyordu. Rosemary'yse herkesin yazgısını değiştirebilecek türden bir

kocayı arama ya da bulma belirtileri göstermiyordu.

Ria'nın şanslı oluşuna, başarılı bir kocaya, Dublin'in giderek seçkin semtlerinden biri haline

gelen bir mahallede güzel bir eve, McCarthy'lerin sayesinde kentin en iyi evlerine girip çıkma

olanağına sahip olmalarına öfkelenmesine şaşmamak gerekirdi.

Rosemary yeterli para kazanmaya başlar başlamaz küçük bir apartman dairesine taşınmıştı.

Evde yaşam pek ahım şahım değildi, ama Rosemary her hafta annesini ziyaret ediyor

başarısızlıkları konusunda çekilen nutukları dinliyordu.

– Erkeklerle düşüp kalktığına kuşkum yok, diyordu Bayan Ryan. Anneler hemen anlar

böyle durumları. Kendini ucuza satman, kolay elde edilir biri olman çok saçma. Seni bedavaya

alacak olan adam neden evlenmeye kalksın ki ?

Rosemary annesinin sözlerini ne onaylıyor ne yadsıyor, “Saçmalama, Anneciğim” diyordu.

Onaylayacak ya da yadsıyacak fazla bir şey yoktu zaten. Rosemary çok az sayıda erkekle yatmıştı,

hatta tam tamına üç kişiyle yatmıştı bugüne dek. Bunun nedeni içten pazarlıklılık ya da erdemle

ilgili değil, biraz mesafeli olan kişiliğinden kaynaklanıyordu.

Genç bir Fransız öğrenciyle yatmış, bundan çok hoşlanmış, öte yanda bürosunda çalışan bir

iş arkadaşıyla olan ilişkisinden hiç memnun kalmamıştı. Birkaç kez Noel partilerinden sonra sarhoş

olup ünlü bir gazeteciyle sevişmişti, ama gazeteci de sarhoş olduğundan sevişmenin çok başarılı

geçtiği söylenemezdi.

Ancak bu ayrıntılarla annesinin kafasını şişirmedi.

– Geçen gün Ria’yı Shelboume Oteli’nden çıkarken gördüm, oranın sahibi memnun

görünüyordu, dedi Bayan Ryan.

– Ria’dan niçin hoşlanmıyorsun, Anneciğim ?

– Ondan hoşlanmadığımı söylemedim, önüne çıkan fırsatları iyi değerlendirdi, kartlarını iyi

oynadı, hepsi bu.

– Bence rastgele oynadı, kazara başardı, dedi Rosemary düşünceli bir havayla. İşlerin

yolunda gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

– Onun gibiler, attıkları adımın kendilerini nereye götüreceğini bilmeden yerlerinden

kımıldamaz. Adamla evlendiğinde hamileydi herhalde.

Rosemary, bıkkın bir tavırla, “Bilmiyorum, Anneciğim” dedi.

– Pekâlâ biliyorsun. Sen ne dersen de, şanslı kız, adam onu oracıkta bırakabilirdi.

– Çok mutlular ama.

– Sen öyle san.

– Gelecek hafta bir gün buluşalım ve Quentin’de yemek yiyelim, ne dersin?

– Ne sebeple ?

– Eğlenirsin. Giyiniriz, kuşanırız, oradaki ünlüleri seyrederiz.

– Boşuna uğraşma Rosemary. İyi niyetlisin, ama bizi kim tanır orada? Nerden geldiğimizi

kim bilecek, bizim hakkımızda kim ne bilecek? İki kadın öyle oturacağız orada. Bugünlerde herkes

birden yükseliyor, bir yerlere konuyor, biz yabancı kalırız oralarda.

– Haftada bir kez yemek yiyorum orada. Hoşuma gidiyor. Pahalı gerçi, ama başka günler

öğle yemeği yemediğimden bana yük olmuyor.

– Haftada bir kez oraya yemeğe gidiyorsun da daha bir koca bulamadın mı ?

Rosemary güldü. “Oraya koca aramaya gitmiyorum, öyle bir yer değil orası. Ama insan

farklı bir dünya görüyor. Haydi, evet de, hoşlanacaksın.”

Annesi razı oldu. Çarşamba günü buluşup gideceklerdi. Zevklerden yana cömert olmayan

bir dünyada dört gözle beklenecek bir değişiklik yaşayacaklardı.

Quentin’de, Rosemary başkalarına görünmek istemeyenlerin oturduğu, nispeten gizli

bölmeyi gösterdi annesine. Bir milletvekili ile hanım arkadaşı sık sık burada yemek yiyordu. Rakip

şirketten birine iş teklif eden işadamları da sık sık burada oturuyorlardı.

– Bugün kim var acaba? dedi annesi, gizliliğin heyecanına iyice kaptırmıştı kendisini.

– Tuvalete gittiğimde gizlice bakarım, diye söz verdi Rosemary. Pencerenin dibindeki bir

masada Barney McCarthy ile Polly

Callaghan’ı gördü. Onlar özel bölmeye sığınmaya gerek duymuyordu, ilişkileri iş

dünyasında herkes tarafından biliniyordu. İki Noel partisinde büyük heyecanlarla karşılaştığı

gazeteciyi gördü; bir yazarla konuşuyor ve belki de sonradan asla okunamayacak olan notlar

alıyordu. Televizyonlarda görünen biri gözüne ilişti, onu annesine gösterdi; anne, adamın ekranda

göründüğünden çok daha ufak tefek ve çok daha silik biri olduğuna sevindi.

Rosemary daha sonra gizli bölmedeki masanın önünden geçecek şekilde yanlış yoldan

tuvalete gitti. Orada oturanları görmek için dikkatli bakmak gerekiyordu. Rosemary, kafasına

ansızın bir yumruk inmişçesine müthiş bir şaşkınlık içinde, Danny Lynch ile Orla King'i gördü.

Rosemary masasına döndüğünde, "Kim vardı orada?" diye sordu annesi.

– Hiç kimse, iki yaşlı bankacı mı ne, öyle birileri.

– Köşeyi dönmüş kişiler, dedi annesi.

– Evet, öyle, dedi Rosemary.

Ria Rosemary'ye yeni cappucino makinesini göstermeye can atıyordu.

Rosemary elini sıska kalçalarında gezdirerek, "Harika, ama ben gene de sade kahve

istiyorum" dedi.

– Demir gibi bir iraden var, dedi Ria, arkadaşına hayran hayran bakıyordu. Herkesin artık

döküldüğü bu saatlerde, yoğun bir işgünü sonunda bile bakımlıydı, uzun boylu, sansın Rosemary.

Barney McCarthy getirdi bunu, öyle cömert biri ki...

– Sana pek değer veriyor olmalı, dedi Rosemary. Bu arada Annie'nin minik, yapış yapış

parmaklarının açık renkli etekliğine değmesine azıcık kala, peçetesini kucağına yaymayı başardı.

– Eh, tabii, Danny Tanrı'nın her saatinde çalışıp kendini paralıyor neredeyse.

– Elbette canım, dedi Rosemary ciddi bir havayla.

– Öyle yoruluyor ki, eve geldiğinde ben yemeğini masaya koymaya kalmadan koltukta

uyuyakalıyor.

– Anlıyorum, dedi Rosemary.

– Her şeye karşın yorgunluğuna değiyor, işini çok seviyor, sen de öylesin, sonuçta başarılı

olmak için durup dinlenmeden çalışıyorsun.

– Doğru, ama ben dinlenmeye de vakit ayırıyorum. Kendimi ödüllendiriyorum, iyi yerlere

gidiyorum.

Ria Danny'nin yaptığı bütün yorucu şeylerden sonra uyuyakaldığı koltukta gülümsedi.

"Sanıyorum yorucu bir günün sonunda, Danny Tara Sokağı 16 numaraya dönmenin kendisi için bir

ödül olduğunu düşünüyor, istediği her şeyi buluyor burada."

– Evet, elbette buluyordur, dedi Rosemary Ryan.

Hilary Ria'ya dördüncü sınıftaki kızlardan birinin hamile olduğunu söyledi. On dördünde

bir utanmaz sürtük, kahraman olmuş. Bütün çocuklar ona gıpta ediyormuş, okul yönetimiyse kürtaj

için İngiltere'ye gitmeyişini övüyormuş. Kızın annesi bakacakmış bebeğe, böylece on dördündeki

kızı okula devam edebilecekmiş. "Bu haksızlık değil mi ?" diyordu Hilary. "Bazı insanlar bakışarak

hamile kalıyor, çocuk sahibi olmak için her şeyini verebilecek evli barklı insanlarsa şanslarına

küsmekle yetiniyor..."

Aslında yakınmaktan başka bir şey yapmayan Hilary, "Yakınıyor değilim" dedi. "Ama

Tanrı'nın bu insan türünü devam ettirmesi işinde bir gariplik var bence. Çok daha akla uygun bir

düzen kuramaz mıydı bu Tanrı, yani örneğin daha yeni yeni kadın olmaya başlamış çocukları

evlerin bisiklet kulübelerinde hamile bırakmak yerine, insanların bir büroya gitmesi ve doğru

dürüst çocuk büyüteceğini kanıtlayan herkesin çocuk sahibi olması gibi..."

– Bir bakıma öyle, dedi Ria.

– Beni onaylamanı beklemiyorum. Hamilelik sana neler getirdi baksana, film yıldızı gibi

biriyle evlilik, Homes and Gardens dergisinde kiler gibi bir ev...

Ria güldü, "Yok canım."

Nora Johnson torununu bebek arabasına koymuş, Tara Sokağı’nı bir aşağı bir yukarı

dolaşıyor, nerde kimin oturduğunu, kimin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aynı sokaktaki 48A

numaralı eve yerleşmişti. Ufak tefek, esmer, nerdeyse bir kuş gibi zıp zıp, enerji dolu bir kadındı;

hemen hemen her şeyi bilmek istiyordu. Ria annesinin insanlar hakkında öğrendikleri karşısında

hayretlere düşüyordu.

– Öğrenirsin, yeter ki iste, diyordu Nora.

Aslında Ria’nın da çok iyi bildiği üzere, insanın edepsizlik ölçüsünde meraklı olması,

yaklaşımlarında dolaysız yollan seçmesi gerekiyordu. Annesi, 26 numarada oturan Sullivan

ailesinden söz etti ona. Adam diş hekimiydi, karısınınsa ikinci el giysi satan bir dükkânı vardı.

Annie’den bir yaş büyük Kitty adında bir kızları vardı, zamanla torununun oyun arkadaşı olabilirdi.

Ria’ya 68 numarada oturan ve zaman zaman ziyaret ettiği St. Rita Yaşlılar Evi’ndeki ihtiyarlardan

da söz etti. Yaşlılar bebek görmekten çok hoşlanıyordu, yaşamın devamlılığı konusunda bir

güvence veriyordu onlara. Yaşlıların pek çoğu torunlarını ve torun çocuklarını yeterince sık

göremiyordu.

Nora çamaşırlarını Gertie birilerini görüp konuşsun diye çamaşırhaneye götürdüğünü

söylüyordu. Ria'nın çamaşır makinesini kullanabilirdi gerçi, ama böyle bir yerde hareket vardı,

sohbet vardı. Jack Brennan'ın elektrik direğine asılacak bir adam olduğunu söylüyordu, karısı

Gertie ise ona dayanmayı başaran yan ahmak yan azize karışımı olağandışı bir kadındı. Gertie'nin

küçük oğlu John, vaktinin çoğunu anneannesiyle geçiriyordu.

Köşedeki l numaralı evin satılık olduğunu bildirdi Nora, herkes burasının bir lokanta için

uygun olduğunu söylüyordu. Tara Sokağı'nda hemen gidiverecekleri bir lokantaları olsaydı! Nora,

"Öyle lüks bir şey değil de, kesemize göre bir lokanta açılsa bari" diyordu. "Bu sokak bayağı

gelişiyor" diyordu düşünceli bir tavırla.

Nora Johnson, bebek bakıcısı, köpek bakıcısı ve ütücü olarak aranan bir kişiydi. Temiz

gömlek kokusunu öteden beri severdi, insanın sevdiği bir şeyi paraya dönüştürmesi fena mıydı ?

Kimin neyi satacağını, kimin nasıl bir ev yapacağını çok önceden öğreniveriyordu. Danny

onun paha biçilmez biri olduğunu söylüyordu. Nora onun sokaktaki gözü ve kulağıydı.

Kayınvalidesi sayesinde iki ev satmıştı. "Benim gizli silahım" diyordu ona.

Bir de film yıldızlarına karşı büyük bir ilgi duyuyormuş gibi davranıyordu, oysa konuyla

pek ilgilendiği söylenemezdi. Ria, kocasının şu filmde Grace Kelly'yle oynayanın kim olduğunu,

bu filmde Lana Turner'la başrolü kimin paylaştığını ya da bir oyuncunun adını anımsama

çabalarını izlemeye bayılıyordu.

Bir keresinde, "Bana Audrey Hepburn'ü anımsatıyorsun, Anne" demişti Nora'ya.

Nora, "Saçmalama Danny" diye tersledi onu.

– Yok, gerçekten. Yüz biçimin tıpkı onunkine benziyor, uzun boynun da... Değil mi Ria?

– Evet, annemin kuğu gibi uzun bir boynu var. Bu yüzden Hilary'yle hep gıpta ederdik ona,

dedi Ria.

– İşte bak, tıpkı Tiffany'de Kahvaltı'daki Audrey Hepburn gibi... Nora benzetmeden

hoşnuttu, ama bunu göstermiyordu. Danny Lynch profesyonel bir büyücüydü, ona inanacak değildi.

Sihirli sözlerine kanacak değildi. Audrey Hepburn'ün elini çenesine koymuş bir resmini gösterdi

ona Danny. Haydi, kalk böyle poz ver, resmini çekeceğim, o zaman anlayacaksın ne demek

istediğimi... Elini çenene koy, haydi. Kutsal...

– Sen ne diyorsun bana?

– Kutsal Golightly, Audrey’nin oyundaki rolü, tıpkı oradaki Audrey’ye benziyorsun. O

günden sonra kayınvalidesinin adı “kutsal” oldu.

Bu türden numaralara hiç kanmayan Nora Johnson, tümüyle büyülenmişti.

Rosemary cuma sabahlan bankaya gidiyordu. Oradaki kızlar ona hayrandı. Her zaman sade

giyinirdi. Ve dikkatlice bakmazsanız her seferinde başka bir giysi giydiğini sanırdınız. Üç adet çok

iyi ceketi, çok sayıda ve renk renk bluzu ve eşarbı vardı. Bu nedenle farklı görünüyordu. İşindeki

durumu çok iyiydi. Matbaanın sahibi bütün işleri ona bırakmıştı. Yeni alınacak makineler için kredi

görüşmelerini yürüten, taksit miktarlarını belirleyen hep Rosemary Ryan’dı. Vergi iadesi

belgelerini düzenleyen, banka takvimi ihalesini başarıyla alan gene Rosemary’ydi.

Genç banka memurları ona gıpta ediyordu. Kendileriyle aynı yaştaydı, ama bütün yetki ve

sorumlulukları üzerine almayı başarmıştı. Colm Barry’yi biraz beğendiği kamsındaydılar, ama bu

olanaksızdı. Rosemary Ryan gibi birinin dönüp bakacağı son kişiydi Colm. Hırslı değildi bu adam,

bankada bile işini koruma duygusu taşımıyordu. Bankacılık ahlakından hoşlanmadığını, hatta Adsız

Alkolikler toplantısına gittiğini bile patronundan saklamıyordu. Bu türden davranışlar, yükselmeye

giden yolu açacak tutumlar değildi. Rosemary her seferinde Colm'un masası boşalana dek beklese,

orda olmadığı zamanlarda hep onu sorsa bile, Colm Barry'den çok daha başarılı birini isterdi

kuşkusuz.

Rosemary her hafta sonu bankaya gelmeden önce bütün belgelerini hazırlamış olurdu. O

cuma kuyrukta beklerken Orla King'in Colm Barry'yl6 hararetli hararetli konuşmakta olduğunu

gördü. Rosemary Orla'nın ucuz ve hemen kendini belli eden bir güzelliği olduğu görüşündeydi.

Gereğinden fazla dar bir bluz, fazla kısa bir etek giymişti, ayakkabıları da çok yüksek topukluydu.

Gene de erkekler bu durumu abartılı bulmuyor, tersine hoşlanmış görünüyorlardı. Orla tam

giderken Rosemary'yi gördü, yüzü birden aydınlandı. "Aa, dünya ne küçük. Daha dün senden söz

ediyordum" dedi.

Rosemary'nin yüzü soğuktu, asık denebilirdi, ama nezaketen gülümsemeye zorladı kendini.

Orla Quentin'in özel bölümünde görüldüğünü biliyor olmalıydı. "Umarım iyi şeyler

söylemişsindir?" dedi Rosemary yalnızca.

– Evet, övgü ve şaşkınlık duygulan. Nasıl oluyor da senin kadar güzel bir kadın bekâr

kalıyor? Konuşmanın bir ucu bu konuyu içeriyordu.

– Ne kadar sıra dışı bir konu. Rosemary çok soğuktu.

Orla bu soğuk havayı fark etmemiş görünüyordu. “Şimdi tanınmış birisin, seni tanımayanlar

bile varlığından haberdar. Hepsi de ilgiyle dinledi.”

– Hepsinin de yaşantıları bomboş olmalı, dedi bu söze karşılık Rosemary.

– Yani öylesine konuşuldu, sana zarar vermek isteyen yok.

– Eminim doğru söylüyorsun, bana neden zarar versinler ki ? Sesi Orla dışında herkesi

sıkacak kadar iticiydi.

– Ee, neden evlenmiyorsun, Rosemary?

– Belki ben de senin gibi aradığımı bulamamışımdır henüz. Rosemary sesinin yüreği kadar

soğuk olmadığını umdu.

– Evet ama ben gününü gün eden biriyim, sen ciddi bir kadınsın.

– ikimiz de yirmilerdeyiz, Orla. Daha tepeye tırmanmadık bile.

– Ama biri bana dedi ki senin iyiliğin için yani, aşağılamak için falan değil dedi ki sağına

soluna baksan iyi olurmuş, elini çabuk tutmazsan milyonerler artık daha genç mankenlerin, gelecek

yılın mankenlerinin peşine düşeceklermiş. Orla bir kahkaha attı. Rosemary'ye hakaret etmek

değildi amacı. Hatta, Rosemary kadar güzel biri için bu sözlerin şaka olarak algılanması, ciddiye

alınmaması doğaldır diye düşünüyordu insan.

Ama Rosemary'nin yüzü soğukluğunu korudu. Birkaç gün önce Tara Sokağı'ndaki evdeki

pazar davetinde, Danny Lynch ona şaka yollu tam tamına bu sözleri söylemişti. Rosemary o zaman

aldırmamıştı, ama şimdi sinirlendi. Danny'nin Orla King'e geçen günkü yemekte kendisi hakkında

bunları söylediğini anlamış ve sinirlenmişti.

Orla umursamaz havalarında işine gitmek üzere ayrıldı. "Hoşça kal Colm, salı akşamı

görüşürüz" diye seslendi bankadan çıkarken.

– Anladığım kadarıyla Bayan King'le bayağı bayağı buluşuyorsunuz, dedi Rosemary

Colm'a.

– Evet, sayılır... Colm kesin konuşmuyordu.

Rosemary Adsız Alkolikler'de buluşacaklarını düşündü o an. İnsanlar kendi gizlerini

açarlardı ama, bu tür toplantılara başka kimlerin katıldığını asla açıklamazlardı. Colm'un daracık

bluzlara, küçük toparlak popoları saran kısa eteklere hemen vurulmadığını düşünerek sevindi.

“Ama gene de Dublin küçük bir orman, değil mi? Er ya da geç birbirimizden haberimiz oluyor.”

Aslında sadece konuşmuş olmak için konuşuyordu, ama Colm’un yüzünün asıldığını fark etti.

– Ne demek istiyorsun ? diye sordu Colm.

– Yani demek istiyorum ki, Londra’da ya da New York’ta olsaydık, banka kuyruğunun

yansını tanımayacaktık.

– Haklısın. Ha, bak ne diyeceğim, ay sonunda buradan ayrılıyorum.

– A, ayrılıyor musun ? Nereye atadılar seni ?

– Bir aslan kadar yürekliyim şu anda. Bankadan ayrılıyorum, dedi Colm.

– Bu gerçekten yürek ister. Veda partisi falan olacak mı? Bunu söylediği an pişman oldu

Rosemary.

– Hayır, ama ne var biliyor musun ? Tara Sokağı’nda bir lokanta açıyorum. Hazır olur

olmaz sana bir yemek davetiyesi göndereceğim.

– Bak, davetiyelerini ben basayım, sana armağanım bu olsun.

– Anlaştık, dedi Colm, el sıkıştılar. Tatlı bir gülümsemesi vardı Colm’un. “Ne yazık ki şansı

yok” diye düşündü Rosemary. Onunla arkadaşlık etmek çok güzel olabilirdi. Ama Tara Sokağı’nda

lokanta? Aklını kaçırmış olmalıydı bu çocuk. Orada alışveriş merkezi falan yoktu, gelip geçenler

fazla değildi. Daha açılmadan kapanmaya mahkûm bir işe girişiyordu ne yazık ki.

Danny ile Barney McCarthy, Danny'nin eskiden oturduğu evin çok yakınlarında birkaç eve

bakmaya gidecekti.

– Hep birlikte gidelim, Annie de dedesini ve babannesini görmüş olur, ha? dedi Ria.

– Hayır aşkım. Bu sefer olmaz. Oradan oraya koşturacağım, yazıp çizeceğim, işi bir an önce

kapatmak isteyen, kelepir peşinde koşan emlakçılarla konuşacağım. Otelde toplantı ardına toplantı

yapacağız, başka hiçbir şeye vakit kalmaz.

– Öyleyse sen bir uğrarsın annen ile babana, ha?

– Belki giderim, belki gitmem. Biliyorsun, beş dakikalığına uğrayıp onları üzmektense, hiç

gitmemek daha iyi olabilir...

Ria bunu bilmiyordu. "Birkaç saat önce çıkarsın evden."

– Barney ne zaman giderse ben de o zaman gidebilirim tatlım. Ria, üstelememesi gerektiğini

biliyordu. "İyi öyleyse. Havalar düzelince ben götürürüm Annie'yi, belki sen de gelirsin."

– Efendim? Ha, olur olur. Ria Danny'nin gitmeyeceğini biliyordu. Kendisini onlardan

çoktan koparmıştı kocası, onlar artık Danny'nin yaşamının bir parçası değildi. Danny'nin bu

inatçılığı zaman zaman Ria’ya gizemli geliyor, azıcık da üzüyordu onu.

– Danny’nin ailesini görmeye köye gelir misin benimle ? diye sordu Ria annesine.

– Olur. Annie’nin midesi bulanıyor mu arabada?

– Hayır, arabaya binmeyi çok seviyor. Sen bir elmalı turta yapar mısın onlara?

– Neden ?

– Aman Anne, eli boş gitmeyelim istiyorum da ondan. Her şey için özür dileyen tipler onlar.

Nasıl yaşadıklarını biliyorsun. Fazla bir şeyler götürsem, alınıyorlar. Senin elmalı turta götürmen

çok yerinde olur.

– Seni anlayamıyorum Ria. Hiçbir zaman da anlamadım, dedi Nora, ama turtayı zevkle

yaptı ve özenle süsleyip püsledi.

Ria çok önceden köye bir mektup göndermişti, Lynch’ler onları bekliyordu. Küçük

Annie’yi gördüklerine sevindiler, Ria kızının onlarla resmini çekti, daha önce çektiklerini

çerçeveletip armağan etmişti onlara. Kendilerini uzak tutmalarına, çekingen davranmalarına karşın,

Annie’nin yaşamının bir parçası olacaklardı. Bunda kararlıydı Ria. İngiltere’deki diğer torunlarını

hiç görmemişlerdi. Rich oradan hiç dönmedi. “Kolay değil” diyorlardı. Ria Londra’da işleri

yolunda olan birinin, bir kerecik olsun evine gelip oğlunu kendi anne babasına göstermesinde ne

gibi bir güçlük olduğunu merak ediyordu.

Rosemary onları kendi hallerine bırakmasını ve dırdırcı bir kaynanası olmadığına sevinmesi

gerektiğini söylemişti. Ama Ria, onları ailenin bir parçası yapmaya kararlıydı.

Her zamanki gibi, jambon, domates ve fırın ekmeği sundu Lynch'ler konuklarına. Bayan

Lynch, çözülmez bir sorunla karşı karşıyaymış gibi, "Elmalı turtayı ısıtayım mı ?" diye sordu korka

korka.

Barney McCarthy'yle ülkeyi bir baştan bir başa gezip dolaşan, kendine güveni tam, yetkin,

annesi ile babasının karşısında diz çöküp şapkalarını ellerine alacakları işadamlarıyla, kasabaların

ileri gelenleriyle konuşup görüşen bir Danny Lynch, nasıl olmuş da bu çekingen insanların oğlu

olmuştu ?

Danny'nin babası, "Birkaç hafta önce buralara geldiniz de bize hiç haber vermediniz, öyle

mi ?" dedi.

– Yok, ben gelmedim. Sanırım Danny buraya yakın bir yerlere geldi, ama Barney

McCarthy’yle birlikte kalmak zorundaydı elbet. Ria rahatsız olmuştu. Bundan alınacaklarım

biliyordu. Birkaç mil daha gitse, annesi ile babasını ziyaret edebilirdi, bir saatliğine olsun onları

görebilirdi.

– Ama ben oradaki mandıraya gitmiştim. Marty, kızının otelde çalıştığını ve ikinizin o

otelde kaldığını gördüğünü söyledi.

– Yok yok, yanında Barney vardı, ben değil, dedi Ria sabırla. Yanlış görmüş.

– İyi canım, herhalde yanlış gördü, dedi Danny’nin babası. Konuyu bir daha açmadı.

Otelde çalışan kızın aklını karıştıranın ne olduğunu biliyordu Ria, Barney McCarthy

Polly’yi yanında götürmüş olmalıydı. Yanılgı bundan kaynaklanıyordu.

1987 Eylülünde, Annie’nin dördüncü doğum gününden kısa bir süre önce, Tara

Sokağı’ndaki evde büyükler için bir parti düzenlemeyi tasarlıyorlardı.

Danny ile Ria liste yapıyordu, Rosemary’yse sık sık olduğu üzere yanlarındaydı.

– Benim için birkaç milyoner çağırmayı unutmayın, bu gidişle evde kalacağım, dedi

Rosemary.

– Evde kalacak kızı buldun, diye güldü Ria.

– Ciddi söylüyorum, Barney'nin arkadaşları yok mu ?

– Hayır, hepsi birer canavar. Hiç hoşlanmazsın onlardan Rosemary, dedi Danny gülerek.

– Peki, listede başka kimler var?

– Gertie, dedi Ria. Danny, "Hayır" dedi hemen.

– Ama elbette Gertie olacak, dedi Ria.

Rosemary Ria'dan yana çıktı: "Kambersiz düğün olmaz ama."

– Ama o çılgın salak Jack Brennan ya kavga çıkarır ya şişeye yumulur ya da her ikisini

birden yapar, diye karşı çıktı Danny.

– Olsun, daha önce baş ettik onlarla, dedi Ria. Kiracıları vardı, evde olurlardı, iyi insanlardı.

Gelmeyeceklerini bilmelerine karşın Martin ile Hilary'yi de sadece dışlamış olmamak için

çağıracaklardı. Ria'nın annesi yarım saatliğine gelir ve bütün gece kalırdı. Barney ile Mona'yı

çağıracağız elbet, dedi Ria.

– Aslında Barney ile Polly'yi demek istiyorsun, dedi Danny. İki saniyelik bir sessizlik oldu,

sonra Ria listeye Barney ile Polly'nin adlarını yazdı.

– Diş Doktoru Jimmy Sullivan ile karısı, dedi Ria. Bir de Orla 'i çağıralım.

Danny'nin de Rosemary'nin de kaşları çatıldı. "Çok içer" dedi Rosemary. "Güvenilmez."

– Yok, şimdi Adsız Alkolikler'e gidiyor. Ama gene de ne yapacağı belli olmaz, diye

onayladı onu Danny.

– Ben ondan hoşlanıyorum. Eğlendirir bizi. Ria onun adım da yazdı.

– Colm Barry'yi de çağırabiliriz, köşedeki binada lokanta açacak.

– Rüyasında açar, dedi Danny.

– Ama açıyor. Açılış davetiyelerini ben basacağım.

– Yani aynı zamanda kapanış gecesi, dedi Danny.

Bu konuda Rosemary de aynı görüşteydi gerçi, ama gene de Danny'nin Colm'u kenara

atmasından rahatsız oldu. Danny'yi kızdıracak bir şey söylemeye karar verdi. "Gel onu da

çağıralım Ria. Fırlak göğüslerle çıkık popodan başka bir şey görmeyen tüm o erkekler gibi, Colm

da bayılıyor Orla King'e.

Ria kıkırdadı. "Hepimiz birer çöpçatan olduk çıktık, değil mi ?" dedi gülerek.

Rosemary Ria'ya bir tokat atabilmeyi ne kadar isterdi. Bayağı J şiddetli bir tokat hem de.

Karşısında, evli barklı olmanın verdiği güven duyguları içinde, mindere kıvrılmış bir kedi kadar

rahat bir Ria duruyordu. Kocasına tümüyle güveniyordu, Danny gibi bir erkeğin etrafında dönen

pek çok kadının bulunabileceği aklının ucundan geçmemişti. Orla King sahnedeki tek oyuncu

olmayabilirdi. Ama Ria bu konuda bir şey yapıyor muydu ? Kocasının ilgisini ve dikkatini çekmek

için herhangi bir girişimde bulunuyor muydu ?

Elbette ki hayır. Koca mutfağını konu komşuyla, tencere tavayla, şişmanlatıcı keklerle

dolduruyordu. Yukarı kattaki salonların için açık artırmalarda aldıkları eşyaları cilalayıp duruyordu,

ama o güzelim yuvarlak masanın üzeri kataloglar ve kâğıtlarla J kaplıydı. Milyonlarca yıl geçse, iki

mum yakıp, güzel bir giysi kuşanarak o masada Danny’ye yemek sunmayı aklından geçirmeyecekti

Ria.

Sokaktaki insanların yansının uğrak yeri olan bu büyük gürültülü mutfak ile Danny’nin

gününü gün ettikten sonra gelip üzerinde uyukladığı koltuktan başka bir şey yoktu sanki bu evde.

Danny’nin yakışıklı, gülümseyen yüzüne hayran hayran baktı Rosemary. Bu büyük evin

mutfağında güzel kızını kollarına almış, verecekleri partinin planlarını yapmaktaydı. Kendi annesi

ile babasının oturduğu evden yalnızca birkaç mil uzakta bir yere sevgilisini götürecek kadar, üstelik

bunu Barney McCarthy'nin gözü önünde yapacak kadar kendine güvenen bir adam duruyordu

karşısında. Ria'nın kayınpederinin her zamanki gülünç saflığı, otele oğlunun yalnız gittiği masalına

inanması öyküsünü biliyordu Rosemary. Bazı erkekler hep dörtayak üstüne düşüyor, kimse de

ağzını açıp tek söz etmiyordu. Bu işlerde büyük, çok büyük haksızlık vardı.

Ria gece gündüz pasta yapmakla uğraşıyor, parti için görkemli bir masa donatmaya

çalışıyordu. Mona McCarthy'nin davetini iki kez geri çevirmek zorunda kalmıştı, ne işi olduğunu

ona söylememesi gerektiğini de unutmamıştı. Kendisine çok cömert davranan bu nazik kadına karşı

böyle davranmak hiç hoşuna gitmiyordu aslında. Ancak Danny bu konuda dediğim dedik bir tavır

sergilemişti. Partiler Polly'ye göreydi. Mona'ya bundan söz edilmeyecekti.

Ria'nın annesi konuyu biliyordu, ağzını açmadı. Ria'nın evinin çok yakınında oturmak,

sürekli onun evine uğramak ve olan biten her şeyden haberli olmak anlamına geliyordu. Nora

Johnson Tara Sokağı 16 numaralı eve, doğru dürüst bir yemek davetine gelmemişti, ne bir öğle

yemeğine ne de bir akşam yemeğine kalmıştı. "İnsan her yemeğe oturursa, ev sahibini bıktırır" diye

düşünüyordu. Nora ancak yemeklerden önce ya da sonra gelir, anahtarlarını şakırdata şakırdata

ortalıkta dolaşır, ne zaman geleceğini söyler ve giderdi. Doğru dürüst gelip onlarla birlikte oturmak,

bir konuk gibi kalkıp gitmek herkesin yapabileceği bir şeydi. Ria bundan hoşlanmıyor, boyuna iç

geçiriyordu, ama annesine dayanmak zorundaydı. Hem, her şeyini bilen Barney McCarthy

öyküsünü bile bilen birinin her zaman el altında olması onu rahatlatıyordu.

– Hiç umursama, Ria, diye öğüt veriyordu ona annesi. Onun gibi erkeklerin belli şeylere

ihtiyacı vardır, bilirsin... Alışılmadık bir hoşgörü ve bağışlayıcılık seziyordu annesinde. Genelde

insanların istekleri umurunda olmazdı. Ama Nora Johnson becerikli bir kadındı. Bir keresinde, Ria

ile Hilary'ye, kendisine doğru dürüst bir hayat sigortası ya da emekli aylığı bırakmadan gitmek

yerine, ihtiyaçlarını karşılamış olsaydı, rahmetli kocasını hoş göreceğini söylemişti.

Partinin verileceği günün sabahında, "Bol bol alkolsüz içecek almalıyız" dedi Ria Danny'e.

– Tabii, tabii, Orla ve Colm gibi içkiyi bırakmışları düşünmeliyiz, diye onayladı onu kocası.

– Orla'nın Adsız Alkolikler'e girdiğim nerden biliyorsun ? diye sordu Ria.

– Bilmem, ya sen söylemişsindir ya da Rosemary. Biri söyledi herhalde.

– Ben bilmiyordum ki... Neyse ona bildiğimi belli etmem, dedi Ria.

– Ben de... diye söz verdi Danny.

Ancak o gece Orla kuralı çiğnedi. Erken geldi, hatta ilk konuk oydu. Danny Lynch ve

karısını, kendisine söylenenlerin hiçbir anlam taşımadığını kanıtlarcasına mutfakta sarmaş dolaş

gördü. Danny Lynch’in kendisini boğduğunu öne sürdüğü ev süslenmişti, sıcak, hoş bir hava vardı

ve dostlarıyla dolup taşmaya hazırdı. Yeni bir giysiye bürünmüş olan küçük kız, ortalıkta

dolaşmaktaydı. Herkese az sonra dördüne basacağım söylüyordu, bunun kendi partisi olduğunu

sanıyor, sürekli babasının elini tutmaya çabalıyordu. Orla böyle bir sahneyle karşılaşmayı

beklemiyordu. Bir viski alsam iyi olur diye düşündü.

Colm geldiğinde Orla hayli sarhoştu. “Gel seni eve götüreyim” diye yakardı ona.

– Hayır, kimsenin bana nutuk çekmesini istemiyorum, diyordu Orla, gözyaşları oluk gibi

akıyordu.

– Nutuk çekmeyeceğim, seninle kalacağım. Bana bu iyiliği yaparsın, değil mi ? dedi.

– Hayır, yapmam, sevgilin böyle bir pislik yapıyor olsaydı yanında olurdum ben. Sevgilin

burada bir sıçan gibi rol kesseydi, gelir seninle bir viski içerdim, böyle yapardım ben, bilgiçlik

taslayıp kural kaide nutuklarına kalkmazdım.

– Benim sevgilim yok, dedi Colm. Şaka yapıyordu sözüm ona,

– Senin hiçbir şeyin yok Colm, senin sorunun da bu zaten.

– Belki.

– Ablan nerde ?

– Neden soruyorsun?

– Çünkü sen yalnızca ona metelik veriyorsun. Herhalde yatıyorsundur onunla.

– Orla bunların sana bir yararı olmadığı gibi, bana da bir zararı olmuyor.

– Sen hiçbir zaman kimseyi sevmedin zaten.

– Evet, sevdim. Colm, Rosemary'nin yanlarında olduğunun farkındaydı. Yardım istercesine

ona baktı. Sevdiğini sandığı bu adam kimse onu bulmaya çalışsak, ne dersin Rosemary?

– Hayır, bu uygun olmaz, dedi Rosemary.

–Neden?

Yanıt kısaydı: "Çünkü o ev sahibi." Colm sırıttı. "Anlıyorum. Ne yapacağız peki ?"

Rosemary hemen çareyi bulmuştu. "Bir iki tek daha vereceğiz, kendinden geçecek."

– Bunu yapamam, gerçekten yapamam, dedi Colm.

– Tamam, başını çevir. Ben yaparım.

– Hayır.

– Git buradan Colm. İşleri zorlaştırıyorsun.

– Çok zayıf olduğumu düşünüyorsun, değil mi?

– Hayır, hayır düşünmüyorum. Adsız Alkolikler'den olan biri bir başka üyenin sarhoş

olmasına izin vermez. Sen çekil. Bunu ben yapacağım. Colm kenara çekildi ve Rosemary'nin

bardağı dolduruşunu izledi. Haydi, iç, yalnız bu akşam için Orla. Kırk yılda bir, olabilir değil mi?

Yarın hiç içmezsin. Ama bu akşam ihtiyacın var buna.

– Onu seviyorum, diye ağlıyordu Orla.

– Biliyorum, ama o bir yalancı, Orla. Seni Quentin'e götürüyor, Barney McCarthy'yle

birlikte köy otellerine götürüyor, sonra gözünün önünde karısıyla uslu koca rolü oynuyor. Haksızlık

bu.

Orla'nın ağzı açık kaldı. “Sen bunları nerden biliyorsun?”

– Sen söyledin ya, unuttun mu ?

– Ben sana asla söylemedim. Ria'nın arkadaşısın sen.

– Pekâlâ söyledin, Orla. Yoksa nerden bileyim ben ?

– Ne zaman söyledim peki.. ?

– Az önce. Gel bak şu bölmeye gidelim, orada kimse yok, birer içki içelim birlikte.

– Partilerde kadınlarla konuşmaktan nefret ederim.

– Biliyorum Orla, ben de nefret ederim. Ama uzun sürmeyecek. Bu evde oturan o güzel

çocuklardan birini yollayacağım yanına, seninle konuşacak. Hepsi de kim olduğunu soruyordu.

–Sahi mi?

– Sahi. Herkes soruyor. Danny Lynch gibi profesyonel bir yalancıyla vaktini boşa harcaman

gerekmez.

– Haklısın, Rosemary.

– İnan haklıyım.

– Senin hep kendini beğenmiş biri olduğunu sanırdım, bağışla.

– Hayır hiç öyle sanmıyordun. Yüreğinin derinliklerinde her zaman sevdin beni. Rosemary,

Danny ile Ria’nın evindeki odalardan birini kiralamış olan çocukları bulmaya gitti.

Merdivenlerdeki girintide kızgın bir kedi var, gelirken karşılaştığı yakışıklıların nerede olduğunu

soruyor, diyordu onlara.

84

Colm bu kez ön plana çıktı: “Sen Birleşmiş Milletler Örgütü’nde çalışmalıymışsın” dedi

Rosemary'ye.

– Ama bana pek yanaşmıyorsun ha? dedi Rosemary şaka yollu.

– Sana aşın bir hayranlık duyuyorum, yaklaşmaktan korkuyorum belki.

Rosemary güldü, "Öyleyse senden bana fayda yok" dedi ve Colm'u yavaşça yanağından

öptü.

– Ha, bak... bu arada... ablamla yatmıyorum ben...

– Bir an bile düşünmedim yattığını. O cumhuriyetçinin karısıyla işleri pişirdiğini bilmiyor

muyum sanıyorsun ?

Colm şaşırdı, "Bunu nerden biliyorsun?" diye atıldı.

– Sana söylemiştim, burası küçük bir orman ve ben her şeyi bilirim, dedi Rosemary gülerek.

Herkes gittikten sonra Nora Johnson o gencecik, capcanlı insanların o kadar çok içki

içmelerine şaştığını söyledi. Bir de, o genç, iyice sarhoş kızın herkese bağırıp çağırması inanılır

gibi değildi. Sonra da kalkmış, kiracılardan birinin odasına kapanmıştı. Birinin oda kapısını

açıverip onları yatakta görmesi ne gülünç bir rastlantıydı. Danny, bunun gülünç yanının

bulunmadığım söyledi. Orla bu kadar içkiye alışkın değildi anlaşılan, bu yüzden böyle bir tepki

göstermişti. O çocuklardan biriyle yatağa girmeyi istememişti. Onun kişiliğine uygun değildi bu

davranış.

Rosemary o sakin sesiyle, “Yapma Danny” dedi. “Herkes atar onu yatağa, bunu daha

büroda birlikte çalışırken biliyorduk.”

Danny köşeye kıstırılmıştı. “Ben bilmiyordum.”

– Bilmeyecek ne var, dedi Rosemary ve yarım düzine isim saydı.

– Colm Barry’yle beraber söylememiş miydin bana? diye sordu Ria.

– Bir süre öncesine kadar evet, ama akşamki gösteriden sonra devam etmez bu ilişki.

Rosemary’nin bilmediği şey yoktu.

Danny müthiş sinirlenmiş görünüyordu.

Ria kaygıyla baktı kocasına: “Dün gece iyi eğlenmedin mi?”

– Evet, tabii eğlendim, dedi, sonra suskunluğa gömüldü. Aklı başka yerlerdeydi. Orla’nın

davranışları karşısında şaşırmış, hatta ürkmüştü. Barney beklenmedik bir soğukkanlılık göstermiş

ve kızı elden geldiğince çabuk dışarı çıkarmasını istemişti. Polly, kurallara uymayan bir çocuğu

azarlarcasına bakmıştı Barney’ye.

O martavalcı Colm Barry’nin hiçbir yaran dokunmamıştı. Kiracı çocuklar o an durumu

kurtardı, ama nasıl, Tanrım bir yatak odası kapısı nasıl açık bırakılabilirdi? Tek becerikli kişi

Rosemary Ryan olmuştu sonuçta, olan biten her şeyin aslını biliyormuşçasına insanları yatıştırmış,

konuyu kapatmıştı. Nerden bilecekti ki dönen dolapları...

Bir iki hafta sonra Hilary, Annie'ye aldığı bir doğum günü armağanıyla çıkageldi, ilk işi

Barney McCarthy'nin borsadaki çöküş sonucu batıp batmadığını sormak oldu.

– Sanmıyorum, Danny bir şey söylemedi, dedi Ria. Böyle bir olasılığın düşünülmesi

karşısında şaşırmış görünüyordu.

– Martin, Barney gibi İngiltere'de para kazananların paralarını orada tuttuklarını, aksi halde

sırtlarındaki gömleği bile yitireceklerini söylüyor, dedi Hilary; suratını asmıştı.

– Bildiğim kadarıyla kötü bir durum yok, dedi Ria. Eskisinden fazla değilse de her zamanki

kadar iş yapıyorlar.

– Eh, iyi öyleyse, mesele yok, dedi Hilary.

Ria, zaman zaman işlerin ters gitmesinin Hilary'yi sevindireceğini düşünüyordu, hem o hem

de Martin bayağı parasızdı ve borsadaki iniş çıkışları büyük ilgiyle izliyorlardı.

Gertie Tara Sokağı'ndaki partide son derece sakin ve dikkatli davranmıştı. Yanında tek iyi

giysisini kuşanmış Jack bulunuyordu. Bebeklerini birine bırakmışlardı, fazla kalamazlardı. Jack

portakal suyu içti. Gertie'nin kız kardeşi Sheila Noel için Amerika'dan geliyordu. Jack Brennan'la

yaşanan sorunların boyuttan ne Sheila'ya ne de Amerikalı kocası Max'a yansıtılmıştı.

Sheila Amerika'nın Yeni ingiltere denilen doğu bölgesinde gösterişli, debdebeli bir yaşantı

sürmeye çabalıyordu. Eve yazdığı mektuplarda, servetleri ve konumlan hep etkileyici havalarda

yansıtılıyordu. Gertie'nin böylesine tutarsız bir adamla evlenmiş olduğundan ne mektuplarda ne de

telefon konuşmalarında söz edilmişti. Gertie Jack'in huysuzluklarından birinin bu üç haftalık

ziyaret sırasında patlak vermemesi için dua ediyordu.

Orla gibi güzel bir kızın böylesine kötü davranması onu çok üzmüştü. Onun gibi birisi

kendini denetleyemiyorsa, Jack'inden ne bekleyecekti. Ama her şeye karşın artık içmediğini ya da

ayık kaldığını kabul etmek gerekirdi. Huzursuz, ve sinirli, ama ayıktı Jack. Eh, yukarda Tarın vardı,

Gertie sıcak acılı çorba ile pideyi masaya getirmesine yardım ederken Ria'ya açılmış bunları

anlatıyordu.

– Biliyorum Gertie, biliyorum. Ne zaman Danny’ye ve minik Annie’ye baksam bunları

düşünüyorum.

86

Gertie biraz irkildi, çünkü çamaşırhanede çalışanlardan biri Tara Sokağı’nın en şık yerinde

oturan yakışıklı Danny’nin tıpkı patronu Barney McCarthy’ninki gibi bir sevgilisi olduğunu

duymuştu. Gertie bunun gerçek olmamasını öyle çok istiyordu ki, bu dedikoduyu duymazdan

gelmiş, sorup soruşturmaya kalkmamıştı.

Barney McCarthy, Orla King’in Tara Sokağı’ndaki partide sergilediği davranıştan bir daha

söz açmadı. İlişkinin artık sona erdiğini düşünüyordu. Yanılmamıştı. Danny, aralarında her şeyin

bittiğini söylemek için Orta’nın evine gitti. Çok dolaysız konuşuyor, kuşkuya yer bırakmayacak

sözcükler seçiyordu.

– Benden böyle kurtulacağını düşünmüyorsun herhalde, diye haykırdı Orla. O gece olan

olaylardan sonra içmemişti, ama bu durum barışmalarına yetmiyordu.

– Ne demek istediğini anlamıyorum, dedi Danny. İkimiz de sınırlarımızı, kısıtlamalarımızı

bile bile girdik bu işe, Ria’yı senin için bırakmayacağımı biliyordun, bunun eğlenceli olacağını ve

kimseye bir zararımızın dokunmayacağını konuşmuştuk.

– Ben böyle bir şey söylemedim, diye ağlıyordu Orla.

– Pekâlâ söyledin, Orla.

– Öyle bile olsa şimdi fikrimi değiştirdim, dedi kız. Seni seviyorum. Sense bana

süprüntüymüşüm gibi davranıyorsun.

– Hayır, hiç de değil, süprüntüymüşsün gibi davranan biri varsa, o da sensin. Evime

geliyorsun, kendini osuruk gibi berbat durumlara sokuyorsun, patronuma hakaret ediyorsun,

herkesin gözü önünde kiracılarımdan en az biri belki de ikisiyle yatağa giriyorsun. Kim kime kötü

davranıyor, söyler misin ?

– Benimle işin bitmedi Danny Lynch. Senin başına daha birçok dert açabilirim... dedi Orla.

– Sana kim inanır ki Orla? Evimizde yaptıklarından sonra, sana dokunduğuma, hatta on

metrelik çubuğun ucuyla bile dokunduğuma kim inanır?

– Alo, Rosemary ? Ben Orla King.

– Selam Orla. İyi misin ?

– İyiyim. İçkiye dönmedim.

– Aferin. Dönmeyeceğini biliyordum. Sana da söylemiştim zaten, değil mi ?

– Evet, söyledin. Anlaşılan ben insanları tanıma konusunda usta değilim. Bu kadar iyi biri

olduğunu bilmiyordum.

– Yok canım, eminim biliyordun.

– Hayır, bilmiyordum. Danny Lynch tam bir üçkâğıtçı ve yalancı, evine gidip yaptıklarını

karısına bir bir anlatacağım.

– Bunu yapma Orla.

– Nedenmiş, gerçekten de bir yalancı o. Bunu böyle bil.

– Bak, dinle. Az önce dostun olduğumu söyledin, bir dostun önerilerini dinle, tamam mı ?

– Tamam. Neymiş ?

– Danny çok tehlikeli biri. Bu dediğini yaparsan, o da sana karşı saldırıda bulunur, öcünü

alır.

– Bunu yapamaz.

– Pekâlâ yapar, Orla, inan yapar. Patronlarına bazı belgelerin fotokopisini kendisine

verdiğini, yapılacak satışlar hakkında önceden bilgi sızdırdığını söyler.

– Bunu yapamaz.

– Kaybedecek neyi var? Barney'nin yanında güvende. Köye yaptıkları geziyle ilgili

söylediklerin için sana şükran borçlu değil herhalde.

– Tanrım, onu da mı söyledim ?

– Evet, korkarım öyle. ;

– Hiç hatırlamıyorum.

– Mesele burada zaten, değil mi ? Bak, inan seni yanlış yönlendirmiyorum. Tara Sokağı'na

gidip olan biteni anlatırsan dertten başka bir şey geçmez eline. Danny gözünü kırpmadan saldırır

sana. Ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Ne kadar hırslı olduğunu, kaybetmekten hoşlanmadığını

bilirsin, ayağına çelme takmana asla izin vermez.

– Ee, ne yapayım diyorsun.. ?

– Bence işleri bir süre için oluruna bıraktığını hissettirmelisin ona, erkekler bu tür

davranışlardan hoşlanır. İşi rafa kaldırmaya razı ol, senin kendisi için bir sorun olmayacağını iyice

anlayınca kendi ayaklarıyla gelecek seni görmeye... O zaman bıraktığınız yerden başlarsınız.

Rosemary Orta'nın sesinden şükran gözyaşları döktüğünü anlayabiliyordu. "Gerçekten çok

yardımcı oldun, Rosemary. Neden senin kendini beğenmiş ve geçimsiz biri olduğunu sanmışım,

bilmiyorum. Söylediklerini aynen yapacağım. Ve dediğin gibi, olay çıkarmayacağıma iyice kanaat

getirince bana dönecek..."

– Aynen öyle. Bu biraz zaman alabilir ama, diye uyardı onu Rosemary.

– Sence ne kadar sürer ?

– Erkek milletinin sağı solu belli olmaz. Belki birkaç hafta.

– Birkaç hafta? Orla bu yanıt karşısında müthiş düş kırıklığına uğradı.

– Az değil, biliyorum, ama sonu iyi olacak, öyle değil mi ?

– Haklısın, dedi Orla ve telefonu kapattı.

Nora Johnson briç dersleri alıyordu. Oyun onu pek sarmıştı ve nedense dağıtılan kâğıtlar ile

oynanan oyunlar hakkında uzun uzun konuşmaktan hoşlanıyordu. Briçle ilgili ayrıntıları, tıpkı

beyazperdede gördüğü film yıldızlarını kazdığı gibi yazıyordu belleğine.

Ria briç öğrenmeye kesinlikle yanaşmıyordu. “Bu işe kendini iyice kaptırmış nice kadın

gördüm, Anne. İşim başımdan aşmış zaten, her günün beş saatini, bütün karoların nerde ya da kupa

yedilisinin kimde olduğunu düşünmeye ayıramam.”

– Hiç öyle bildiğin gibi değil, diye azarladı onu Nora. Ama sen bilirsin. Ben kendi adıma St.

Rita’da oyun grupları kurmayı tasarlıyorum.

Nora’nın bu tasarısı büyük bir başarıyla sonuçlandı. Yaşlılar Evi’ndeki büyük salonlardan

birinde genellikle üç masa birden doluyordu. Nora Johnson nerdeyse her gün katılıyordu oyunlara,

dördüncü oyuncuya ihtiyaç olduğunda yanlarında bitiveriyordu. Bir günün saatleri nerdeyse

yetmiyordu ona.

Oyunlarını örgütlediği gibi yaşlıların yaşantılarını da örgütlüyor, onlara önerilerde

bulunuyor, hanımları kâh pohpohluyor, kâh azarlıyordu. Başka insanlar için kurallar koymak ve

kararlar almaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu hayatta. Bu başka insanlara kızı Ria da dahildi.

– Azize Anna'ya dua etmelisin, dedi Nora Johnson kızına.

– Aman Anne, Arına adında bir azize yok bir kere, diye patladı Ria.

– Pekâlâ var, diye azarladı annesi onu. Meryem Anamızın annesi kim sence ? Azize Arın ya

da Arına, kocası da Aziz Yoahim. Azize Arına Yortusu Temmuzun 28'inde kutlanır, ben her

seferinde senin için dua ederim ona, aslında iyi bir kız olduğunu ve isim gününü unutmayacağını

söylerim ona.

– Benim isim günüm değil ki o ama. Rusya'da ya da Yunanistan'da değiliz Anne,

İrlanda'dayız, benim adım da Arına değil Ria ya da Maria .

– Sen Ann Maria olarak vaftiz edildin, kızına da Meryem Anamızın annesinin adı olan Ann

adı konuldu.

– Hayır, biz sevdiğimiz için koyduk o adı. Annesi, “Gördün mü!” dedi utkulu bir havayla.

– Peki ama diyelim ki Azize Anna var ve beni dinliyor, ne için dua edecekmişim? Her

şeyimiz var?

– Bir çocuk daha gerek sana. Annesi dudaklarını gererek söylemişti bu cümleyi. Azize

Arına yapar bunu senin için. Bunun batıl inanç olduğunu düşünebilirsin, ama inan bana yapar.

Ria doğum kontrol haplarını kesmenin de bunu yapacağını biliyordu. Bu konuda uzun uzun

düşünmüştü, konuyu Danny’ye açmak için fırsat kolluyordu. Ancak bu sıralarda Danny’nin başım

kaşıyacak vakti yoktu, ama belki de onunla konuşmanın tanı sırasıydı.

– Belki dua ederim, dedi uysal uysal.

– Aferin kızıma, diye yanıtladı onu Nora Johnson.

Gertie’nin kız kardeşi Sheila, Noel tatilini geçirmek üzere Dublin’e gelmişti.

– Onu buraya yemeğe çağırmalıyım, dedi Ria.

– Olamaz, dedi Danny. Hem de Noel yemeğine, hayır; olmaz. O adamın Noelimizi berbat

etmesine izin veremem, n’olur, vazgeç...

– Düşmüşe bir tekme de sen vurma, Danny. Bizim partide ne kadar efendiydi, öyle değil

mi ?

– Eh, odun gibi dikilip durmak efendilikse evet.

– Böyle konuşmak sana hiç yakışmıyor.

Danny iç geçirdi. “Tatlım, hep evi tıklım tıklım doldu ürüyorsun. Hiç başımızı

dinlemiyoruz.” Ria alınmıştı. “Hiç de değil.”

– Ama öyle... Annie’yle baş başa kalacağımız ender günlerden biri bu. Sürekli birileri girip

çıkıyor...

– Bu kadar saçma bir şey duymadım hayatımda. Buraya Barney’den sık kim geliyor ki ?

Haftada dört gün burada, bir gün Polly’yle, bir gün Mona’yla. Onları ben mi çağırıyorum?

– Hayır. –Eee?

– E’si bize rahat yok, hepsi bu.

– Gertie’nin kız kardeşini unut, dedi Ria. Yalnızca bir fikirdi.

– Bak... Yani...

– Hayır, unut dedim, rahat rahat kafamızı dinleriz.

Danny karısını kendine doğru çekti. “Ria, gel bakayım... Surat asmak sana hiç ama hiç

yakışmıyor.” Ria’yı burnundan öptü. “Tamam, peki, hangi gün çağıralım onları ?”

– Mantıklı olacağını biliyordum. Noel ertesi pazar gününe ne dersin ?

– Yok, o gün McCarthy’lerleyiz. Onu iptal edemeyiz.

– Haklısın, pazartesi olsun öyleyse, nasılsa tatil. İrlanda’da kimse çalışmaz o gün. Annen ile

babanı da çağırsak mı ?

–Neden?

– Annie’yi görürler, evimizi nasıl süslediğimizi görürler, şu Amerikalılarla tanışırlar...

– Onlar uygun değil, hem doğrusu pek hoşlanacaklarını da sanmıyorum, dedi Danny.

Ria sustu, “Tamam” dedi yalnızca. Gertie’nin kız kardeşini çağırmak konusunda zafer

onundu ne de olsa.

Sheila Maine ile kocası Max altı yıldır İrlanda’ya gelmemişti. Evlendiklerinden beri ilk

gelişleriydi. Annie ile aynı yaşta Sean adında bir oğullan vardı. Sheila İrlanda’da gelişmeler

karşısında müthiş şaşırmış görünüyordu, insanları zenginleşmiş, küçük iş sahipleri büyük basanlar

elde etmişti. On sekiz yaşında şansını denemek için Amerika’ya doğru yola çıktığında İrlanda çok

daha yoksul bir ülkeydi. “On yıldan az bir zamanda olanlara bak!” diyordu.

Ria, Sheila Maine’ın, iyi değil de kötü haberler karşısında sevinç duyuyormuş izlenimi

veren ablası Hilary gibi ekonomideki gelişmeyi görmekten pek de mutlu olmadığını düşündü.

Aslında Sheila, Dublin'de oturanların debdebeli toplumsal yaşantısına tepki duyuyor gibiydi. Noel

arifesinde Colm'un yeni lokantasında kız kıza yemek yemek üzere toplandıklarında, "Amerika'da

hiç böyle değil" diye açıldı onlara. "Ayrı ayrı masalarda oturan insanların birbirleriyle böyle

konuşup gülüşmesini aklım almıyor. Benim zamanıma göre büyük değişiklikler var."

Colm bir dizi deneme yapmakta, arkadaş gruplarının çok düşük fiyatlarla yemekleri ve

restoranın havasını tadabilecekleri ucuz mönüler hazırlamaktaydı. Böylece restoranın mart ayında

resmen açılmasından önce olası pürüzleri gidermiş olacaktı. Yalnızca arkadaşlarını kabul ediyordu.

Colm'un güzel ve sakin ablası Caroline onunla birlikte çalışıyor, yemekleri masalara getiriyor, ev

sahibeliği görevini üstleniyordu. Colm'un zaman zaman "Biraz gülümse Caroline" diye onu

uyardığı duyuluyordu. Sinirli bir kızdı Caroline, kardeşinin lokantasının başarıya ulaşmasına

önayak olacak birine benzemiyordu.

Sheila her şeyi beğeniyordu, müthiş heyecanlıydı. Noel akşamı "The Gay Byrne Show" diye

bir televizyon programının canlı yayınının yapılacağı Grafton Caddesi'ne gideceklerdi. Belki de

yurda dönmüş bir göçmen olarak konuşmasını bile isteyebilirlerdi. Bugünün irlandası'nda her şey

mümkündü. Şu Gertie'nin akıllı dostlarına bakındı, hepsi de iyi işlerde çalışıyor, güzel evlerde

oturuyordu. Gertie pek zengin sayılmazdı; çamaşırhane Tara Sokağı'nın işlek bir yerinde değildi.

Kocası Jack de yakışıklı ve çekici biri olmakla birlikte, geleceğe dönük tasarıları konusunda iyi bir

izlenim bırakmıyordu. Ama kendi işyerleri vardı, iki yaşında bir oğlan çocukları vardı. Herkesin

özgüveni tamdı, herkes rahattı. Sheila Maine'ın görüşleri Hilary Moran'ınkilere o kadar benziyordu

ki, Ria evlerindeki yemekte bu iki kadının tanışmasını iple çekiyordu.

Gerçekten de çok iyi anlaştılar. Gertie ile Ria konuşmalarına hiç katılmayıp, onların güzel

güzel kaynaşmalarını izledi. Ukrayna göçmeni olan ve İrlanda hakkında çok az şey bilen, hatta

belki hiçbir şey bilmeyen sakin koca Max Maine, pek rahatsızdı. Elbet yalnızca Danny sıcak

gülümsemesi ve yeni olan her şeye karşı duyduğu ilgiyle onu kabuğundan çıkarabildi. "Oradaki

evler nasıl Max, anlatsana? Öyle resimlerde gördüğümüz gibi beyaza boyalı ahşapla mı kaplı

hepsi?

Connecticut'ın, Sheila'yla birlikte yaşadıkları o bölgesinde rüyalarının evleri türünden

yapılar yoktu doğrusu. Danny de içten davrandı ve doğru zamanda doğru yerde olması sayesinde,

ayrıca da üç odalarında taksitleri ödemeye yardımcı olacak üç kiracının bulunması nedeniyle Tara

Sokağı'ndaki bu büyük evi almayı becerdiklerini anlattı. Küçük bardaklardan yudumladıkları yarım

şişe Rus votkası, Max'i gözle görülür şekilde rahatlatmıştı. Ria, arkadaşının eniştesinin gönlünü

kazanan Danny'yi izliyordu. Danny gelmelerini istememişti, ama şu anda elinden geleni yapıyordu.

Bir köşeye sindirilmiş olan Jack, içmeden, konuşmadan oturuyordu köşesinde.

Sonradan ellerini yıkarken Ria Danny'ye sarıldı. "Harikasın, sonunda sen de mutlu oldun,

değil mi? Max çok iyi bir dost çıktı sana, ha?"

– Tatlım, köpeğin önüne atacak sözü yok o adamın. Ama sen benim konuklanma öyle iyi

davranıyorsun ki, ben de ona iyi davranmam gerektiğini düşündüm; bir de zavallı, iyi ama ruhsuz

Gertie için yaptım bunu. Başka bir şey değil.

Ria kendini aldatılmış hissetti bir anda. Danny'nin Max Maine'la sohbet etmekten

hoşlandığına gerçekten inanmıştı. Her şeyin rol gereği yapıldığını duymak ne üzücüydü.

Sheila Amerika'ya dönmeden önce iyi bir falcıya gitmek istiyordu. Amerika'daki

komşularının çoğu medyumlara gidiyordu, bazıları pek güçlüydü ama bir irlandalı kadın kadar iyi

anlayamazlardı onu. "Üçümüz gideriz, bendensiniz" dedi. Sheila'yı sevmemek elde değildi.

Gertie'den daha irice, çok daha dağınık görünümlüydü, gözleri tıpkı kardeşininkiler gibi merakla fır

dönüyordu, ağzının kenarları herkesin böylesine iyi vakit geçirdiği bu ülkeden ayrılmanın verdiği

hüzünle sarkmıştı.

Ria, hepsinin de ona yapmacık davrandığını söylemek için can atıyordu, ama böyle bir

hareket Gertie'ye karşı ayıp olurdu.

– Tamam, haydi Bayan Connor'a gidelim, dedi Gertie.

Rosemary onu onayladı: "Yıllar önce bana söyledikleri çıkmadı, ama duyduğum kadarıyla

bugünlerde pek iyiymiş. Neden olmasın, bir serüven sonuçta, değil mi ?" Son kez gittiklerinde

falcının kehanetleri hakkında Rosemary bir şey söylememişti. Planlarıyla bağlantılı bulmamıştı.

Şimdi değişebilirdi.

– Bebeğimin kız olacağını söyledi. Biliyorum bu şans yarı yarıya. Fakat haklı çıktı. Haydi

gidelim, dedi Ria. Doğum kontrol hapı almayı eylülde bırakmıştı. Ama bugüne dek Danny'ye

söyleyecek uygun zamanı yakalayamamıştı.

Bayan Connor o gece beş on müşteri ağırlamış olmalıydı, çünkü onlardan başka kimse

yoktu sırada. Yüzlerce hevesli surat bu kadına bakıyor, binlerce umutlu el önüne uzanıyor ve

binlerce kâğıt para masanın üzerine bırakılıyordu. Karavanında servetinin arttığını gösteren bir

belirti yoktu. Yüzünde de o kadar çok insanın geleceğini görmüş olmanın verdiği bir doygunluğun

belirtisi de okunmuyordu.

Değişik bir aksanla konuştuğunu duyduğu Sheila'ya, denizaşırı bir yerde, belki de Birleşik

Devletler'de yaşadığım, pek fena sayılmayacak bir evlilik yaptığını, ancak İrlanda'da yaşamak

istediğini söyledi.

– Peki yaşayacak mıyım ? diye atıldı Sheila.

– Geleceğin kendi ellerinde, dedi Bayan Connor ciddi bir havayla, nedense bu söylediği

Sheila'yı çok sevindirdi. Harcadığı paranın boşa gitmediğini düşündü.

Meraklı bakışlı Gertie'ye, yaşamında bir üzüntü ve tehlike öğesi bulunduğunu ve sevdikleri

konusunda dikkatli olması gerektiğini söyledi. Gertie Jack'e karşı hep dikkatli olduğundan, bu fal

da doğru çıkmış sayıldı.

Rosemary elini uzattığında düşünceli gözlerle sağına soluna bakmıyordu. Bu kadın, hem de

hiç vergi ödemeden yılda yüz bin sterlin kazanıyor olmalıydı. Nasıl böyle yaşayabiliyordu? “Siz

daha önce gelmiştiniz” dedi kadın.

93

– Evet, birkaç yıl önce.

– Söylediklerim çıktı mı peki?

– Hayır, benim başımın belada olacağını, hiç dostumun olmayacağını, başarıya

ulaşamayacağımı söylemiştiniz. Bundan daha yanlış şeyler söyleyemezdiniz. Başım dertte değil,

çok sayıda dostum var ve işlerim çok iyi gidiyor. Ama her şeyi de bilemezsiniz ya, başkalarına

söyledikleriniz doğru çıktı. Rosemary ona baktı ve halden anlar bir havayla gülümsedi.

Bayan Connor gözlerini Rosemary’nin avucundan kaldırdı, “Ben öyle dememiştim, ‘gerçek

dostların yok’ demiştim ve ‘çok isteyip de sahip olamadığın bir şey var’ demiştim. Gene aynı

şeyleri görüyorum avucunda.” Sesi kesin ve üzüntülüydü.

Rosemary biraz sarsıldı, sesini yumuşatmaya çabalayarak, “Peki ben evlenecek miyim?”

diye sordu.

– Hayır, dedi Bayan Connor.

Ria sonuncuydu. Falcıya acıyan gözlerle baktı. “Burası biraz rutubetli değil mi? Sobanın

pek yararı yok galiba.”

– Bana gayet iyi geliyor, dedi Bayan Connor.

– Daha iyi bir yerde oturamaz mıydınız Bayan Connor? Kendi el falınıza baksanız, göremez

misiniz ? Ria kaygılıydı.

– Kendi el falımıza bakmayız biz. Âdet böyle.

– Eh, başkası baksın öyleyse...

– Bana avucunuzu uzatır mısınız Bayan. Gene hamile olduğunuzu söyleyebiliriz.

Ria’nın ağzı bir karış açıldı. “Öyle mi ?” diye fısıldadı.

– Evet, öyle Bayan. Bu kez oğlan olacak. Ria’nın gözlerine bir bıçak saplanmıştı sanki.

Annesinin, iki bin yıl önce öteki dünyaya göçmüş ünlü Azize Arınası geleceği ne kadar görebilirse,

bu karavanın içinde ölüden farksız yaşayan Bayan Connor da o kadar görebilirdi, inanılmaz ölçüde

inandırıcıydı. Annie konusunda haklı çıkmıştı, Hilary’nin hiç çocuğu olmayacağı konusunda da

haklı çıkmıştı. Belki de bu tür şeyleri bilmenin olağandışı bir yolu vardı, kim bilir. Gidecekmiş

gibilerden kalktı. “İşlerin hakkında, denizaşırı gezin hakkında söyleyeceklerimi duymak istemiyor

musun?”

– Yok, benim için bunlar söz konusu değil. Başka birinin yaşamı avucuma sinmiş olmalı,

dedi Ria nazik bir tavırla.

Bayan Connor omuz silkti. “Ama ben görüyorum. Başarılı bir iş hayatı, çok iyi yaptığın ve

yapmaktan mutluluk duyduğun bir iş...”

Ria güldü. “İyi, kocam hoşlanır bundan, ona söylerim. Bugünlerde çok çalışıyor. Benim de

zengin bir işkadını olacağımı duymak mutlu eder onu.”

– Bebeğinin olacağını da söyle ona Bayan. Henüz bilmiyor, dedi Bayan Connor. Bir yandan

öksürüyor ve sırtındaki hırkaya sarınıyordu.

Danny haberi duyduğunda pek sevinmedi. “Bu konuyu daha sonra tartışacaktık tatlını.”

– Biliyorum ama hiçbir şeyi tartışmaya vaktimiz olmuyor Danny, işten vakit bulamıyorsun.

– Tam da bu nedenle bazı konuları tartışmamız özellikle gerekli, değil mi ? Barney bu

sıralarda çok dağılmış durumda, para kıt, bazı işlerin büyük riski var. İkinci bir çocuğa bakacak

durumda olmayabiliriz.

– Mantıklı ol. Bir bebeğin masrafından ne olacak? Zaten bebek eşyalarımız var. Yatak

almayacağız ya da ne bileyim, pahalı şeylerden hiçbirini almayacağız. Ria büyük bir düş kırıklığı

içindeydi.

– Ria, çocuk istemiyor değilim bunu pekâlâ biliyorsun bu konuyu tartışmaya karar vermiştik

ve şimdi sırası değil. Üç dört yıl içinde daha iyi durumda olabiliriz.

– Oğlan üç dört yaşına gelinceye dek masraf etmeyeceğiz ona diyorum, anlamıyor musun ?

– Şuna oğlan demeyi bırak Ria. Bunu henüz bilemeyiz.

– Ben biliyorum.

– Falcının sözüyle mi! Tatlım, lütfen beni rahat bırakır mısın ?

– Falcı hamileliğim konusunda haklıydı. Ertesi gün doktora gittim.

– Tamam tamam, anladık.

– Danny haksızlık ediyorsun. Bundan daha büyük bir haksızlık görmedim hayatımda. Bu ev

için verdiğin kararlarda ben rol oynuyor muyum ? Hayır, oynamıyorum. Ne zaman evdesin, ne

zaman yoksun bilmiyorum, Barney McCarthy ne zaman gelecek ve saatlerce seninle kapanacak

bilmiyorum. Her gelişinde kansını mı göreceğim, metresini mi, bilmiyorum. Annemin Annie’ye

bakması ve benim gidip çalışmam konusunu açmıyorum bile, çünkü sen eve geldiğinde her ne

saatte gelirsen rahat bir yuva istiyorsun. Ben kedi istiyorum, sen istemiyorsun, konu kapanıyor.

Kendimize daha çok vakit ayıralım istiyorum, ikimize, ama sen Barney'nin dizinin dibinde olmak

istiyorsun, konu kapanıyor. Hap almayı biraz unutuyorum, ansızın bir ortak karar konusu ortaya

çıkıyor. Diğer ortak kararlar nerede, soruyorum? Nerede? Ria gözyaşları içindeydi. Bedeninde

yeşeren yeni yaşamın verdiği sevinç nerdeyse silinip gitmişti.

95

Danny şaşkın şaşkın baktı ona. Ria'nın ne kadar yalnız olduğunu, kendisini ne kadar

dışlanmış hissettiğini anlamanın verdiği bu beklenmedik duygu yüzünü buruşturdu. “Ne kadar

üzgün olduğumu anlatamam. Özür dilerim. Gerçekten seni dinlerken kendimi ne kadar ucuz ve

bencil hissettiğimi anlatamam Ria. Söylediğin her şey doğru. İşe aşın kaptırdım kendimi.

Elimizdekiler! yitirirsek ne olur diye öyle kaygılanıyorum ki. Özür dilerim Ria.” Yüzünü karısının

bedenine gömdü; Ria avutucu sesler çıkararak onun başını okşuyordu. “Hem, bir oğlumuz olacak

diye çok seviniyorum” dedi Danny. “Oğlan olsa da, Annie gibi minik bir kız olsa da fark etmez,

aynı ölçüde seviniyorum...”

Ria falcının günün birinde kendi işini kuracağı ve denizaşırı geziler yapacağı konusunda

söylediklerini de anlatmayı aklından geçirdi. Ama bunun havayı bozacağını düşündü. Hem zaten

saçmaydı bunlar.

Hilary uğradığında, “Hamile olduğunu biliyorum, Ria. Annem söyledi” dedi.

– Ben de sana şimdi söyleyecektim. Annemin ayaklı gazete olduğunu unutmuştum. Öğle

haberlerinde radyoda da duyarsak şaşmam, dedi Ria özür diler havalarında.

– Mutlu musun ? diye sordu Hilary.

– Çok. Annie için de oyun arkadaşı çıkmış olacak... Belki de başlangıçta oğlandan hiç

hoşlanmayacak...

–Oğlan?

– Evet, nerdeyse eminim oğlan olacağından. Bak, Hilary, bu konuyu seninle konuşmak çok

güç benim için. Sen hiç açmak istemiyorsun... senin durumunu yani. Oysa bir zamanlar her şeyi

konuşurduk ikimiz.

– Konuşmanın sakıncası yok, dedi hemen Hilary.

– Peki, evlatlık edinmeyi düşündün mü ?

– Düşündüm, dedi Hilary. Ama Martin düşünmüyor.

– Neden peki ?

– Çok masraflı olurmuş. O, eğitiminin ve giydirip doyurmanın pahalı oluşu nedeniyle

günümüzde bir çocuk edinmenin insana yasaklandığını düşünüyor. Eh, üniversiteye de

gönderdiğini düşün, binlerce ve binlerce sterlin gerek...

– Ama kendi çocuğun olsa bunları ödeyecektin...

– Zar zor... öte yanda bütün bunları bir başkasının çocuğu için yaptığın duygusunu

yaşayacaksın.

– Hayır, hiç de öyle değil. Bebeği aldın mı, artık kendi çocuğun .

96

Çayını yudumlarken kuşkuyla omuz silkti Hilary. “Öyle diyolar, ama bilinmez ki.”

– Peki evlat edinmek kolay mı? diye sordu Ria.

– Bugünlerde pek değil, herkes çocuğunu kendine saklıyor hem biliyorsun devletten yardım

da alıyorlar bebek olunca, konuyu kapatalım, tamam mı.

– Tıpkı bizim gibi canlan çıkıyor o bebeklerin ama...

– Senin canın çıkmadı, diye atıldı Hilary.

– Yani, bizden önceki kuşağın demek istiyorum. Olardan unuttun mu, canlarına kıyan ya da

ingiltere’ye kaçan kızlar... daha neler neler, kimse o bekâr annelerin başlarına ne geldiğim bilmiyor.

Böylesi daha mı iyi yani ?

– Senin için konuşmak kolay, Ria. Okulda o küçük sürtüğü karnı burnunda görseydin...

Annesi de bakmak istemiyormuş bebeğe, yani şimdi durum daha kötü.

– Belki Martin ile sen...

– Gerçek dünyaya dön, Ria. Okulda çalışıp o çingenenin bebeğini büyütürken, her şeyi

burnumuzdan getirirken düşünebiliyor musun bizi ? Gülerler adama.

Ria Hilary’nin dünyayı çok haşin ve sevgisiz bir yer olarak gördüğünü düşündü, ama

ablasını avutmaya çalışacak durumda değildi. Ria’nın pek çok, Hilary’ninse gerçekten pek az şeyi

vardı.

Orla King yeniden Adsız Alkolikler’in toplantısına gitmeye başlamıştı. Colm her zamanki

gibi dostça davranıyordu ona. Ancak Orla özellikle Tara Sokağı’ndaki partinin hepsi de aklında

kalmayan olaylarını anımsadıkça rahatsızlık duyuyordu.

Sözcükleri zar zor bir araya getirerek, “O gece bana yardım etmeye çalıştığın için sana

teşekkür edecektim, Colm” dedi.

– Zararı yok Orla. Hepimizin başına gelir böyle şeyler, bunun için buradayız.

– Hayatımda bir boşluk var gibi.

– Sen izin verirsen boşluk olur. Farklı bir şey dene. Bankadan ayrıldığımdan beri bu

restoranla uğraşmak öyle yoruyor ki beni, ne içkiyi özlemeye vakit buluyorum ne de kendime

acımaya.

– Daktilodan başka ne yapabilirim ki ?

– Bir keresinde manken olmak istediğini söylemiştin.

– Hem fazla yaşlıyım hem de fazla kilolu, manken olmak için on altı yaşında olmalısın ve

açlıktan ölüyormuş gibi görünmelisin.

– Güzel şarkı söylüyorsun. Piyano da çalabiliyor musun ?

– Evet, ama yalnız sarhoş olduğumda şarkı söylüyorum.

– Ayıkken denedin mi hiç ? Belki daha iyi söylersin, sözleri de daha iyi hatırlarsın.

– Bu kadar umarsız olduğum için bağışla beni, Colm. Bıktırıcı bir çocuk gibiyim. Ama

diyelim birkaç şarkı ezberledim, söylüyorum, nerde iş bulacağım?

– Yerim açıldığında arada bir programa çıkarsın... pek fazla para verememem ama belki

keşfedilirsin. Ayrıca Rosemary Dublin'in yansını tanıyor. Restoranlarda, otellerde, kulüplerde

tanıdıkları vardır belki.

– Bugünlerde Rosemary'nin bana pek yüz vereceğini sanmam. En yakın arkadaşının

kocasıyla gezip tozdum.

Colm sırıttı. "Demek şimdi böyle tanımlıyorsun ilişkiyi, gezip tozmak... yüzyılın aşk

serüveni değil yani."

– Danny boktan biri, dedi Orla.

– Aslında fena biri değil, sana dayanamadı demek. İçimizden kaç kişi senin karşında

kendim tutabilir ki. Gene sırıttı ve Olga Colm'un ne yakışıklı biri olduğunu geçirdi aklından.

Bankadan ayrıldığından bu yana daha spor, rahat giysilerle dolaşıyor, göz alıcı renklerde gömlekler

giyiyordu; siyah kıvırcık saçları ve iri siyah gözleri ona azıcık yabancı, İtalyan ya da İspanyol

havası veriyordu. Duygulu biriydi ayrıca. Yakışıklı, bekâr, sağduyulu.

Orla iç geçirdi. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, Colm. Neden senin gibi normal

birine âşık olamıyorum ki ?"

– Hiç de normal değilim, bunu hepimiz biliyoruz, dedi Colm şaka yollu.

Orla’nın güzel yuvarlak yüzünden bir huzursuzluk bulutu geçti. Sarhoş olduğunda Colm’un

suskun güzel ablasına karşı aşın bir koruyucu tavır içinde bulunduğu konusunda bir şey

söylememiş olmayı umdu. Hayır, hayır, o gece çok kötüydü gerçi, ama böylesine karanlık ve

belirsiz bir konuda ağzını açmış olamazdı.

Brian 15 Temmuzda doğdu, bu kez Danny Ria’nın başucunda onun elini tutmaktaydı.

Annie herkese yeni kardeşinden hoşlandığım, ama çok hoşlanmadığını söylüyordu. Buna

herkes gülüyordu, dolayısıyla küçük kız bunu tekrar tekrar söylüyordu. “Brian iyi” diyordu, “ama

tuvalete gidemiyor, konuşamıyor ve anne ile babanın çok vaktini alıyor.” Ama baba, kendisinin

onun küçük prensesi, hayatta istediği, isteyeceği tek prensesi olduğunu kesinlikle söylüyordu.

Anneyse, Annie’nin yalnız İrlanda’nın ya da Avrupa’nın değil, dünyanın, hatta belki de bütün

gezegenlerin en iyi kızı olduğunu söylüyordu. Demek Annie Lynch’in üzülmesine gerek yoktu.

Brian’ın ona yetişmesi için yıllar gerekliydi. Sonuçta bu olay onun rahatını hiç kaçırmadı.

Gertie’nin bebeği Katy, Brian’dan hemen sonra dünyaya geldi, Sheila Maine’in kızı Kelly

de aşağı yukarı aynı günlerde doğdu.

– Belki büyüdüklerinde arkadaş olurlar. Ria için gelecek hep mutluluklarla, insanlarla

doluydu.

– Birbirlerinden nefret de edebilirler. Brian'ın, "Annem bu korkunç insanlarla arkadaş

olmamı istiyor..." dediğini duyar gibiyim. Sen ne dersen de onlar kendi arkadaşlarını seçer.

– Biliyorum canım, yani güzel olurdu demek istiyorum.

Rosemary hoşnutsuzluğunu saklamadı. "Ria, sen de bir garipsin yani, hiçbir şey değişmesin

istiyorsun, yerinden kımıldamaya niyetin yok. Saçma bu. Sen annenin arkadaşlarının çocuklarıyla

arkadaş mısın ?"

– Annemin arkadaşları yoktu ki, dedi Ria.

– Saçma, ondan çok arkadaşı olan kimse görmedim hayatımda, bütün mahalleyi tanıyor.

– Onlar yalnızca tanış, dedi Ria. Her neyse, dostlukların gelecek kuşaklarda da sürmesini

umut etmemde bir kötülük yok herhalde?

– Hayır yok, ama çok serüvenci bir yaklaşım.

– Senin çocukların olduğunda Annie ve Brian'la arkadaş olmalarını istemeyecek misin ?

– Böyle bir şey gerçekleşse bile ki zayıf olasılık benimkiler fazla küçük olacak, dedi

Rosemary.

Annie dikkatle dinlemekteydi; bugünlerde olan biteni büyük ölçüde anlıyordu. “Neden

senin çocukların yok?” diye sordu.

– Çünkü çok işim var, diye yanıtladı onu Rosemary. Ben çok çalışıyorum, iş çok vaktimi

alıyor. Annen nasıl hep seninle ve Brian’la vakit geçiriyor görüyorsun, değil mi? Sanırım ben bunu

yapacak kadar özverili olamam.

– Eminim deneseydin çok hoşlanırdın, dedi Ria.

– Bırak bunları Ria. Tıpkı annem gibi konuşuyorsun.

– Ciddiyim ama.

– O da ciddi. Gertie de ciddi, Tanrı aşkına, geçen gün bayağı aklımı çelmeye uğraşıyordu.

Brennan’ları herkese örnek olacak bir mutlu aile tablosu olarak gözünüzün önüne getirebiliyor

musunuz !

Gertie, iki çocuğunu Tara Sokağı’ndaki eve getirmedi. Pek uzakta olmayan çamaşırhanenin

üzerinde oturuyor ve başkalarının nasıl yaşadığım görmenin onları imrendireceğini, mutsuz

edeceğini düşünüyordu. Ayrıca Ria’nın evindeki hava kendi evlerindekinden öyle farklıydı ki...

Herkesin toplanıp oturduğu büyük bir mutfak, büyük ocağın üzerinde her zaman bir yemek,

fırından yeni çıkmış tarçınlı kurabiye ya da taze ekmek kokusu...

Gertie'nin evinde ocağın üzerinde asla bir şey bırakılmazdı. Çünkü Jack'in ne zaman ne

yapacağı belli değildi. Tencerenin ocakta olduğu bir an Jack'in kafası bozuluvermişse, kap orada

bulunan herhangi birine fırlatılabilirdi. Gertie zaman zaman 16 numaralı eve gelir ve Ria'ya biraz

ev işi yapardı. Jack'in haberi olmadan kazanacağı birkaç sterlin çok önemliydi onun için. Başları

belaya girdiğinde işlerine yarayacak birkaç kuruş önemliydi.

Rosemary'nin iş hayatı şu sıralarda çok iyi gidiyordu. Yarışlarda, sergi açılışlarında, tiyatro

galalarında sık sık resmi çekiliyor, gazetelerde yayımlanıyordu. Çok iyi giyiniyor, giysilerini çok

temiz tutuyordu. Ria'yı ziyarete geldiğinde, arkadaşı, çocuklar ellerindekiyle giysilerini kirletebilir

kaygısıyla üzerine geçirmek üzere naylon bir iş gömleği veriyordu ona.

– Yapma, bu kadar da fazla ileri gitme, diye güldü Rosemary ilk seferinde.

– Hayır, hiç de değil. O harikulade yünlü giysiyi dondurmaya ya da havuç püresine

buladıklarında altı yıl boyunca senden özür dileyecek olan benim. Haydi, giy Rosemary, giy de

rahat edeyim.

Rosemary burada çocukların, oyuncakların ve her şeylerin yerlere serildiği, Ria'nın ikide bir

fırlayıp bir tencereyi karıştırdığı, fırından birbiri ardına kek kalıpları çıkardığı bu dev oyun alanında

olmaktansa yukarıda, o harikulade ön odada oturup karşılıklı şarap içmenin çok daha rahat

olacağını geçirdi içinden. Ama Ria'nın davranışlarını değiştirmeye çalışmanın yaran yoktu. Ria

Lynch, dünyanın ailesinin ve mutfağının etrafında döndüğüne inanıyordu.

Danny onu pembe naylon iş önlüğüyle görünce çok rahatsız oldu. "Rosemary, çocuklarla

oynamak için giyinip kuşanmana gerek yok" dedi.

Rosemary omuz silkerek, "Karının fikri" dedi.

– Çocukların o güzel giysileri berbat etmesini istemedim.

– Hele onun çocukları olsun, dedi Danny. İşte o zaman berbat edilmiş giysiler göreceğiz.

– Orası belli olmaz, Danny, dedi Rosemary. Pırıl pırıl gülümsüyordu ama dört bir yandan

kendisine baskı yapıldığını hissediyordu. Anlaşılan güzel olmak, iyi giyinmek ve başarılı bir iş

hayatı yeterli değildi. Hayır, pek yeterli değildi. Öyle görünüyordu ki, bu kentte özel yaşam diye bir

şey vardı. Rosemary birilerinin başkalarını baş göz etmek konusundaki aşın ilgisine tepki

gösteriyordu. Neden hiç kimsenin bilmediği bir, hatta bir sürü âşığı olmasındı? Başarılıydı, güzeldi,

ama ne olmuştu yani? İnsan bir eş bulmalı, çocuklar doğurmalıydı, yoksa başkalarının gözünde bir

hiç sayılıyordu. Bu konuda herkesten, ama özellikle yaptığı haftalık ziyaretlerde annesinden baskı

görüyordu.

Bayan Ryan dayanılmaz hale geliyordu. Rosemary otuzuna merdiven dayamıştı ve ufukta

evlilik falan görünmüyordu. Kız kardeşi Eileen'in sözleri onu avutmuyordu. "Kendi bildiğini oku,

özgür davran. Yaşlı sesleri dinleme" diyordu Eileen, Rosemary annesinden yakındığında. Eh, gayet

iyi bir avukat olan Stephanie'yle birlikte yaşayan, ayrıca onun bürosunda çalışan Eileen'e göre

hava hoştu. Bir daire tutmuşlardı, her pazar parti veriyorlardı. Kadın erkek herkesin rahatça

uğrayabileceği bir bar gibiydi burası nerdeyse, ama Rosemary bu kadar iyi giyinmesinden dolayı

onu küçük gördüklerini hissediyordu. Eileen ve Stephanie, sadece erkeklerin egolarını tatmin etmek

için giyinip kuşanan kadınları küçümsüyor, onlardan "kukla" diye söz ediyordu.

Gene de bazı bakımlardan onlara gıpta ediyordu Rosemary. Güvenli, mutlu bir yaşantıları

vardı, Rosemary'nin de iyiliğini istiyorlardı. "Eileen ile Stephanie'nin önüme iyi kadınları sürmesi,

annemin evde kalmışlığıma yas tutması ve kendilerine nazik davrandığım her müşterinin, müşterim

olarak kalmaları için bilinen her cinsel beceriyi göstermeye hazır olduğumu sanması beni

çıldırtıyor."

– Bir evlenme bürosuna başvursana? dedi Ria ansızın.

– Şaka ediyorsun herhalde! Sen de tüm ötekilere mi katıldın yani!

– Yok, ciddiyim. Hiç değilse doğru dürüst biriyle tanışırsın, yuva kurmak isteyen biriyle.

– Amma da ahmaksın ha! dedi Rosemary.

Ria omuz silkti, "İyi ama bana fikrimi sordun, ben de söyledim" dedi. Bu ona göre son

derece akla uygun bir yaklaşımdı.

Rosemary Polly Callaghan'la birkaç toplantıda karşılaşmıştı. Sanat galerilerinin, hatta

tiyatroların açılışlarında, basın toplantılarında karşılaşıyorlardı. "Evlilik bürosuna başvurmak

aklından geçti mi hiç ? Yok yok, şaka ediyorum, birisi bunu bana çok mantıklı bir seçenek olarak

önerdi de, çılgınca bir fikir mi diye merak ettim?"

Polly soruyu ciddiye aldı. “Bu ne istediğine bağlı herhalde. Sen bir erkeğe bağımlı olacak

türden bir kadına benzemiyorsun.”

– Hayır, sanmıyorum, dedi Rosemary düşünceli bir tavırla.

Ama insanın akşamları eve gelecek birini beklemesi hiç fena olmazdı. Sana ilgi duyan,

senin savaşlarında silahı eline alacak biri... Nedense Rosemary hep böyle birinin bir gün karşısına

çıkacağını düşünmüştü. Ama bu çok saçmaydı, neden çıksındı ki ? Olanaklar gökten zembille

inmiyordu, fırsattan kendin yaratıyordun.

İyi giysiyi seçmek, tahmin etmekle olacak iş değildi, uzmanlara danışmak gerekiyordu.

Rosemary Dublin’in en iyi mağazalarındaki satmalına sorumlularıyla senli benli olmuştu. Tam

tamına kaç para harcayabileceğini ve nasıl bir giysiye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Onun adına

araştırma yapmak hoşlarına gidiyordu, böyle şık bir kadının onlara, kendi alanlarında uzman

olduklarını hissettirmesi, bunu açıkça belirtmek inceliğini göstermesi onlar için gurur kaynağı

oluyordu.

Peki, bir başka alanda uzman olanlara, evlilik bürosuna başvurmasında ne sakınca vardı ?

Konuyu her zamanki iş iştir yaklaşımıyla ele aldı ve ilk adayla buluşmaya gitti. Hafiften

özensiz bir yakışıklılık akıyordu adamın üzerinden, zengin bir aileden geliyordu, ancak onulmaz bir

kumarbaz olduğunun anlaşılması Rosemary'nin kırk dakikasını aldı. Gene çekiciliğini kullanarak,

konuyu karşılaşmalarının asıl nedenininden olası bir evlilikten başka yöne çevirmeyi başardı.

Borsayı tartıştı onunla, ulusal av yarışmasını, at yarışlarını tartıştı. Sonra sıra kahveye geldiğinde

saatine baktı ve erken yatması gerektiğini söyledi; çok mutlu olmuştu ve inşallah tekrar

buluşurlardı. Adama ne adresini ne de telefon numarasını verdi, zaten koca adayı da bunları

istememişti. Bu işi iyi kotardığına seviniyor, ancak bir akşamını ziyan ettiğine üzülüyordu.

İkinci aday bir reklam ajansının başında bulunan Richard Roche adında biriydi. Quentin'de

buluştu onunla, çok çeşitli konulardan konuştular. Hoş adamdı, onunla birlikte olmak sıkıcı değildi,

Rosemary adamın da kendisini çekici bulduğunu hissetmişti. Kendisim bekleyen sonla ilgili hiçbir

ipucu yok gibi görünüyordu.

– En son ne zaman böyle hoş bir yemek yediğimi anımsamıyorum, diye başladı Richard.

– Ben de aynı duygulan taşıyorum, diye gülümsedi Rosemary.

– Öyleyse dostluğumuzu sürdüreceğimizi umabilirim. –Yani, evet.

– Evlenmek sizi pek ilgilendirmiyor Rosemary, ama bu yemeği mutlu bir rastlantı olarak

değerlendirebiliriz. Arkadaşlıklar böyle bir yerde buluşularak başlar. O da Rosemary gibi sıcak

sıcak gülümsüyordu.

– Evlenmek beni ilgilendirmiyor mu, ne demek istiyorsunuz?

– Elbette ilgilendirmiyor. Çocuk istemiyorsunuz, bir yuva falan istemiyorsunuz.

– Siz öyle mi sanıyorsunuz ?

– Sanmıyorum, görüyorum. Ama dediğim gibi, karşılaştığımız için çok şanslıyız ve

arayışımı sürdürürken sizin kadar şık ve çekici bir yemek arkadaşıyla karşılaşmayacağımdan

eminim.

Adam düpedüz onu istemediğini söylüyordu. Hiçbir erkek Rosemary Ryan’a bunu

yapamazdı. “Elde edilmesi güç erkek numarası yapıyorsun, Richard” dedi uzun kirpiklerinin

altından ona bakarak.

– Hayır, sen gizemli bir kadınsın. Binlerce arkadaşın olsa gerek ama kalkmış bir yabancıyla

yemek yemeyi seçiyorsun. Ben apaçık ortadayım, kendisine bir eş ve çocuk isteyen biriyim,

gizemli olan sensin.

Richard ciddiydi. Onunla bir daha buluşmak istemiyordu. Rosemary ölürdü de gururunu

kurtarmadan çıkmazdı buradan. “Bir yabancıyla yemek yemek yaşama biraz serüven katıyor, sence

de öyle değil mi?” Rosemary kendisini ne kadar aşağılanmış hissettiğini ona belli etmeyecekti, bu

geceyi gururuna yaraşır bir şekilde bitirecekti.

Brenda Brennan’a başıyla işaret ederek, bir taksi çağırmasını istedi ve kendini eve attı.

Küçük dairesinde sinirden titriyordu. Bu adam ona bu şekilde davranmaya nasıl cüret

edebilirdi! Kahrolasıca! Bu Richard Roche’la işi biraz ileriye götürmeye hazırlamıştı kendisini.

Evlilik istemediğini, çocuk istemediğini yüzüne söyleyebileceğini de nerden çıkarmıştı.

Richard Roche’un sonunda bir gün gerçekleşecek olan düğün haberini kaçırmamaya karar

verdi, yerel gazeteyi sıkı sıkı izleyecek, sonra da bir yolunu bulup karısını evlilik bürosu kanalıyla

bulduğu haberini yayacaktı. Richard’ın iş arkadaşlarına bunu duyuracaktı; bu başarısızlığını ve

utanç gecesini belleğinden silecekti. Yeni bir daireye, rahat edebileceği şık bir yere taşınacaktı.

Rosemary Ryan’a kimse böyle davranamazdı.

Bir yıl sonra dedikodu sütunlarında ondan söz eden bir habere rastladı, iki küçük çocuğu

olan çok güzel bir dulla evleniyordu. Ortak dostları sayesinde Galway'de tanışmışlardı. Rosemary

Richard'ın iş arkadaşlarına ya da düğüne davetli kişilere mektup yazmadı. Yüreğindeki öfke çoktan

sönmüştü. O geceden sonra başka hiçbir adayla tanışmadı, daha çok başka bir yere taşınma

çabalarına verdi kendini.

Colm'un restoranında işler çok yavaş ilerliyordu. Colm, mönüler hazırlamıştı, yemeklerin

çoğunu kendisi yapıyordu; ayrıca bir mezeci, bir garson ve bir bulaşıkçı çalıştırıyordu, ablası

Caroline de ona yardımcı oluyordu. Ancak umduğu kadar hızlı bir başlangıç yapamadı. Yıllardan

1989'du, Dublin'de pek çok yeni restoran açılmaktaydı. Rosemary toparlayabildiği bütün önemli

kişileri açılışa getirmişti. Ria Danny'nin aynı şeyi yapmaya çalışmaması karşısında düş kırıklığına

uğramıştı. "Barney sayesinde bir yığın insan tanıyorsun" dedi ona yakaran bir sesle.

– Tatlım, başarıya ulaştığını görelim, bir sürü kişiyi ağırlarız orada.

– Onun bu insanlara şimdi ihtiyacı var, yoksa nasıl ulaşacak başarıya?

– Colm'un dostlarımın sadakasını istediğini hiç sanmıyorum. Hatta bence bunu işlerine

karışmak olarak algılayabilir.

Ria aynı görüşte değildi, Danny'nin dar görüşlü ve aşırı tedbirli davrandığını düşünüyordu.

Başarısızlığa uğrayabilecek bir işe adını karıştırmak istemiyordu. Danny gibi yaşama neşeyle ve

iyimser yaklaşan biri böyle haksız bir tutum içine girmemeliydi, bu düşüncesini Rosemary'ye de

söyledi.

– Ona saldırmakta bu kadar acele etme. Bir bakıma haklı olabilir. İşler yoluna girdikten

sonra işadamlarını oraya götürmek çok daha yararlı olabilir. Rosemary yumuşatıcı bir havada

konuşuyordu ama gerçekte, Danny Lynch'in açılışa neden gitmek istemediğini ve Ria'yı neden o

gece bir iş yemeğine gitmeye zorladığını çok iyi biliyordu.

Danny Orla King'in bir piyano başına oturup en sevilen parçalan söyleyeceğini biliyordu.

Sahne ilk anda ışıklarıyla aydınlatılmayacaktı, ama restoran başarıya ulaşırsa kendisine bir sahne

hazırlanacaktı.

Orla sayısız prova boyunca siyah, sade bir elbise giymiş ve yalnızca diyet kola içmişti. Ama

yakın geçmişte kendini denetleme yeteneğinden yoksun, ne yapacağı hiç belli olmayan biri

olduğunu göstermişti, Danny Lynch ondan uzak durmaya çalışıyordu. Hele Barney McCarthy’nin

malî durumu yakınlarda büyük darbe yemişken, zararları kapatmak için yeni inşaatlara girişeceği

söylentileri ortada dolaşırken bu tür karışıklıklara hiç gerek yoktu.

Rosemary Colm’un açılış gecesine gitti ve çok başarılı olduğu haberlerini getirdi. Aynı

sokakta oturanların çoğu müşterisi olmuştu ve geleceği parlak görünüyordu.

– Burası gerçekten de çok iş yapacak bir bölge, buraya daha o zaman taşındığınız için

şanslısınız, diyordu Rosemary.

Ria arkadaşının şaşırmasından hoşlanmadı, sanki onlardan böyle bir başarı beklenmezmiş

gibi bir hava sezdi sözlerinde.

Danny de aynı duygulara kapılmış olmalıydı; “Şanslı değil ileri görüşlüyüz” diye yanıtladı

onu.

Rosemary güldü. “Hiç de değil. Evrenin gizi zamanlamayı iyi yapmakta yatıyor, bunu sen

de biliyorsun” dedi bu kez. Bir rastlantı sonucu işlerinin yaver gittiğini onlara da kabul ettirmek

istiyordu. “Ne yazık ki buralarda doğru dürüst daireler ya da bahçe içinde minik evler yok. Ne

güzel ben de komşu gelirdim size!”

– Sen bu gidişle cadde üzerinde koca bir ev alabilirsin gibi geliyor bana, dedi Danny.

– Koca bir ev gerekmiyor ki bana. Bir de kiracılarla uğraşmak istemem doğrusu. Ben ne

isterdim biliyor musun Ria, tıpkı anneninki gibi küçük bir müştemilat...

– Ah, sen bunu unut, dedi Danny. Holly kuşkusuz doğru zamanda doğru yerde olmasına

borçlu o evi. Biliyorsun bahçedeki büyük evde, asıl evde oturan yaşlı kocakarıya baktı, sonra da

ödülünü aldı, aile küçük evi Holly'ye sattı. Şimdi değeri o kadar arttı ki, söylesem inanmazsın.

– Kendi evini satıp sizin yanınıza taşınmak istemiyor mu? diye sordu Rosemary.

– Aklından bile geçirmiyor, dedi Ria. Bağımsız olmaktan hoşlanıyor.

– Biz de kendi bağımsızlığımızı istiyoruz, diye ekledi Danny. Holly'yi severim, çok severim

doğrusu, ama sürekli yanımızda kalmasını istemem.

– Eh, öyle küçük evler yoksa manzarası güzel bir çatı katı olabilir örneğin ?

– Victoria Sokağı'nda o türden evler yok.

– Ama herkes evlerinde değişiklik yapıyor, fazladan bir çatı katı, fazladan bir iki oda ekliyor

çoğu... Rosemary satılık ev piyasasını nerdeyse herkesten iyi biliyordu.

– Gerçekten de öyle, pahalı oluyor ama her zaman paranın karşılığını alıyorsun. Sen iki

yatak odalı mı arıyorsun? Şimdi Danny emlakçı havasına girmişti.

– Evet, ayrıca davetler için büyük bir salon, orada pek çok şey yapabilirim. Bir de

mümkünse terası olsun.

– Şu anda isteklerine uygun bir şey yok buralarda, ama onarıldıktan sonra satışa çıkarılacak

birçok ev var, dedi Danny.

– Kulağın delik olsun, Danny; ille de Tara Sokağı'nda olması gerekmez, yakınlarda bir

yerde de olabilir.

– Tamam, bulacağım, diye söz verdi Danny.

Üç hafta sonra Danny iki satılık ev buldu. İki mal sahibi de onarım yapmak istemiyordu.

Ancak Barney McCarthy binanın tamamını alacaktı, onarımı onun adamları yapacaktı, belediyeden

izin alırlarsa, Rosemary için özel olarak, tam istediği gibi bir çatı katı hazırlayacaklardı. Ne zaman

isterse proje çizimine başlayabilirlerdi.

Danny Rosemary'nin bu habere çok sevineceğini sanıyordu, ancak Rosemary hiç

heyecanlanmadı. "Kiralık değil satılık evden söz ediyoruz. Karar vermeden önce binadaki diğer

dairelerde kimler oturuyor diye bakabilirim, değil mi?”

– Ee, evet, dedi Danny.

– Ayrıca da mimarım ile kontrol mühendisim projeyi inceleyebilir?

– Elbette.

– Binanın özelliklerini ve yapılış tarzını, sağlamlığı kontrol edebilir? :

– Tabii, neden olmasın. ;

– Terasta bahçe olacak mı?

– Mühendisler yukarı taşınacak toprağın fazla ağır olmazsa sorun çıkarmayacağını söylüyor.

Her iki ev de ağırlığı kaldırabilirmiş.

Rosemary her zamanki gibi çevresindeki her şeyi kucaklıyormuşçasına, bütün o salonu

aydınlatırcasına gülümsedi, “iyi öyleyse Danny, harika, haydi gidip evleri görelim” dedi.

Ria Rosemary’nin kadirbilmez bir tavır sergilemesi karşısında müthiş şaşırmıştı. “Seni öyle

sorguya çekmesine nasıl göz yumarsın !” dedi Danny’ye öfkeyle.

– Bana pek dokunmadı, dedi kocası.

– Ama sen onun arkadaşısın, gidip kendini paramparça ettin, Barney’i evi almaya razı ettin.

Ria hâlâ öfkeli ve şaşkındı.

– Saçmalama Ria, Barney sırf dostuz diye hiçbir şey yapmaz, oda bunu bir iş olarak görüyor

elbette.

– Ama nasıl konuşuyordu öyle, Barney’nin yapım yöntemlerini, şunu bunu

denetleyecekmiş... O konuşurken gözlerimi nereye j kaçıracağımı bilemedim.

Danny güldü. “Tatlım, Barney el çabukluğuyla işleri şişirmesiyle ünlüdür. Rosemary de

bunu bilir. Ayağını sağlam basıyor, bütün ayrıntıları dikkate alıyor. Zaten böyle olmasaydı,

bulunduğu yere gelmezdi.”

Hilary, Rosemary’nin Tara Sokağı’na taşınacağını öğrendiğinde dudak büktü. “Bir bu

eksikti, o da bu mahalleye taşınırsa tamam olacak” dedi.

– Neden hoşlanmıyorsun ondan ? Sana karşı tek söz ettiğini duymadım, diye yakındı Ria.

– Ben ona karşı bir söz ettim mi? diye sordu Hilary masum bir havayla.

– Hayır, ama sesinin tonunda öyle bir hava var. Bence Rosemary kendisini çok yalnız

hissediyor. Sana göre hava hoş, senin Martin’in var, benimse çocuklarım... Arada bir görebildiğim

zamanlar Danny de var, ama onun hiç kimsesi yok.

– Eminim teklifler alıyordur, dedi Hilary.

– Evet, eminim alıyordur, gençliğimizde ben de alıyordum bir bakıma, sen de alıyordun,

ama hepsi de Ken Murray gibi birer ahmak çıkıyordu ve bize bir yararlan olmuyordu.

– Rosemary Ken Murray’den daha iyilerinin ilgisini çekebilecek durumda.

– Evet ama istediği gibi birini bulamamış demek ki, annem ile benim evim arasında bir yere

taşınması harika değil mi ? Şimdi tek eksiğimiz senin de buralara taşınman, o zaman değme

keyfimize...

– Martin ile ben Tara Sokağı’nda oturacak parayı nerden buluruz? diye başladı Hilary.

Ria konuyu değiştirdi. “Gertie’nin annesi baş ağrıtıyor.”

– Bütün anneler baş ağrıtır.

– Bizimki pek fena değil.

– Bütün gün çocuklarına bakıyor da ondan, dedi Hilary.

– Yok canım, nadiren... Kendisi çok meşgul, bana ayıracak zamanı yok. Ama Gertie’nin

annesi artık çocuklara bakmayacakmış, çocuk isteseydim yapardım diyormuş.

– Gertie ne yapacak şimdi ?

– Her zaman olduğu gibi mücadele edecek. Çocukları buraya

gönderebileceğini söyledim ama... Ria burada durdu ve dudağını ısırdı.

– Ama Danny istemiyor.

– Jack Brennan çocukları almaya ve kavga çıkarmaya buraya gelir, bu da Annie ile Brian'ı

ürkütür diye istememiştir.

– Şimdi ne olacak peki ?

– Gündüzleri gidip alıyorum çocukları, ama asıl sorun geceleri başlıyor. Gertie geceleri

çocukların evde olmasını istemiyor.

Hilary'nin yüzünde acımayla karışık başkalarının ne kadar para kazandığını anlatırkenki

kıskanç havaya hiç benzemeyen bir anlatım belirdi, "Ne büyük bir çaresizlik" dedi.

– Bu hafta sonu için alsanıza çocukları Martinle, anneanneleri gelinceye dek ya da o çılgın

adam içtikten sonra kafasını patlatıp hastaneye yatıncaya kadar... Gertie size minnettar kalır

biliyorum.

Nasılsa, "Tamam," dedi Hilary. "Ne tür şeyler yer onlar?"

– Fasulye, balık, patates kızartması ve dondurma, dedi Ria.

– Sanırım bunu yapabiliriz.

– Ben alabilmeyi çok isterdim, diye özür diledi Ria. Gerçekten de çocukları alamadığı için

üzüldüğünü ele veriyordu sesi.

Hilary onu bağışladı. "Biliyorum alırdın, ama ne çare, ben seninkinden çok daha cömert bir

adamla evlenmişim, neyin ne olacağı hiç belli olmuyor.”

Ria doğal davranan sevgi dolu Danny Lynch’in, inanılmaz katı ve pinti olan Martin

Moran’dan daha az cömert görülmesi konusunda düşündü bir an. İnsanlar kendi durumlarını değil,

başkalarının gözündeki çöpü görüyorlardı.

– Demek Lady Ryan sokağımıza şeref veriyorlar, dedi Nora Johnson. Yaşamındaki yeni bir

öğeyi, cinsi belli olmayan minik bir köpeği tanıtmak üzere gelmişti. Hayvanları çok seven çocuklar

bile şaşırmıştı köpeğe. Bir yığın ayağı varmış gibi görünüyordu, ama sayınca dört çıkıyordu, kafası

bedeninden büyükmüş gibi görünüyordu, ama böyle olması olanaksızdı. Mutfakta bir oraya bir

buraya koştu, sonra odadaki sandalyelerin bacaklarından kurtulmak için yukarı kata koştu. Annie

köpeğin yukarı çıktığını sevinçle haykırdı, Brian’sa onun gördüğü en gülünç şey olduğunu

söylüyordu.

Ria, öfkesini gizledi. “Ona bir isim koydunuz mu, Anne ?” diye sordu.

– Otuz iki numara, öyle süslü bir adı yok.

Ria şaşırmıştı. “Yani köpeği otuz iki diye mi çağıracaksın?”

– Hayır canım, Lady Ryan’ın çatı katının olduğu bina otuz iki numara. Köpeğin adı Pliers,

sana söylemiştim. Söylememişti ama zararı yoktu. Rosemary'nin Tara Sokağı'na taşınacağını

herkes biliyor, herkes onu tanıyor.

– iyi işte, demek onunla tanışmışlar.

– Yok yok, gazetelerden tanıyorlar. Dostunuz Barney McCarthy gibi o da gazete

sütunlarından inmiyor. Nora, Barney'den de hoşlanmıyordu, dolayısıyla gene dudak bükerek

burnunu çekti.

– Rosemary'nin bu kadar ünlü olması inanılmaz bir şey, dedi Ria. Biliyor musun, annesi

onu hâlâ on üç yaşında bir kız olarak görüyor ve benim gibi olması gerektiğini söylüyor.

Düşünsene, Rosemary gibi birine bu söylenir mi ?

Rosemary Ryan artık gazetelerin yalnız kadın sayfalarında değil, ekonomi sayfalarında da

boy gösteriyordu. Şirket gücüne güç katıyordu, yabancı şirketlerden de iş almıştı. Akdeniz'deki

bazı önemli tatil siteleri için kartpostal basıyorlardı. Önemli açık ihaleleri kazanmışlar, ta

Amerika'nın batı sahillerine turist götürmek üzere spor gezileri düzenleme işleri almışlardı.

Şirketin çoğu hissesini almıştı, hepsini alacağı günler de uzak değildi. Kendisini küçük bir

matbaada çalışacak bir genç kız olarak işe almış olan adam, işini böylesine büyüten bu özgüvenli

kadının başarılan karşısında şaşıp kalmıştı. Adam, bugünlerde sabahın köründe Belfast trenine

yetişmek, iki toplantı yapıp bir iş yemeği yedikten sonra çantasında aklına hayaline gelmeyecek

yüklü paraların söz konusu olduğu bir sözleşmeyle akşam trenine binip eve dönmekten çok, golfte

ustalaşma peşine düşmüştü.

Rosemary Kuzey İrlanda'dakilerin profesyonel hizmet, uygun fiyat ve iyi kaliteyi burada

bulmaları halinde baskı işlerini Güney'de yaptırmaları için bir neden olmadığını düşünüyordu.

Shamrock Basımevi olan şirket adının, aynı ölçüde anlamsız olsa da, genel olarak daha kabul

edilebilir bir ad olan Partners Basımevi şeklinde değiştirilmesi için patronu çoktan ikna etmişti.

Gene de ufukta bir erkek yoktu. Yani, erkek çoktu, ama o erkek yoktu. Ya da en azından

uygun biri yoktu. Çekiciliği, hatta işveli havasıyla insanları şaşırtıyordu. Frijit falan değildi,

beklenmedik girişimlerden, gelişmesine izin verdiği birkaç olayda aşk oyunlarından bayağı

hoşlanmıştı. İnsanlar onun çok daha serüven dolu ve renkli cinsel yaşamı olduğunu düşünüyordu.

Rosemary de bu görüşün yayılmasına göz yumuyordu.

Bu, her şeyden önce insanların onun da kardeşi gibi kadınlarla seviştiği sanısına

kapılmamasına yarıyordu. “Senin öyle olduğunu sanmaları çok kötü bir şey mi?” diye sordu Eileen.

– Hayır. Buluttan nem kapma, elbette değil. Ama ben öyle değilim, dolayısıyla lezbiyen

olmanın getirdiği bütün o savunma havalarına girmenin anlamı yok. Stephanie ile sen, yaşamınızın

bir parçası olduğu için sürekli savunma halinde olabilirsiniz, ama bu benim davam değil.

– Anlaşıldı, dedi Eileen. Ama bu konuda neden böylesine ikircikli olduğunu anlamıyorum.

1950’lerde yaşamıyoruz, Tanrı aşkına, özgürüz, istediğimizi yaparız.

– Elbette. Beni rahatsız eden, insanların beklentileri.

– Belki de erkeğinle karşılaştın da bunu anlayamadın.

– Ne demek yani ?

– Belki bay kusursuz şurada, burnunun dibinde ve sen onu görmüyorsun. Bir gece

birbirinizin kollarına atılırsınız.

Rosemary şöyle bir düşündü, “Mümkündür” dedi.

– Ee, sence kim olabilir bu erkek ? Seni reddeden biri olamaz, çünkü kimse seni

reddedemez, Ros. Belki hiç sevgili havalarına girmediğin biri... aklına biri geliyor mu?

Rosemary Richard Roche'tan, evlenme bürosu aracılığıyla tanışıp buluştuğu o günden sonra

da çeşitli toplantılarda karşılaştığı erkekten kimseye söz etmemişti. Yüzünde bir hayat arkadaşı

bulma arzusunu okumadığını öne sürdüğünde ne kadar üzülmüştü Rosemary. "O Colm Barry'den

biraz hoşlanmıştım, biliyor musun, şu restoran açan çocuktan yani... Ama onun evlenecek bir tip

olduğunu sanmıyorum."

– Eşcinsel mi yani? dedi Eileen.

– Hayır, ama dağınık, karmaşık biri.

– Onu bir kenara bırak, Ro . Boş ver, şu evi oturacak hale getirmeye ve işi büyütmeye ver

kendini.

– Sanırım öyle yapacağım.

Gertie bir kaza daha geçirdiğinde, annesi yelkenleri suya indirdi ve çocukları kendi evine

aldı. "Bunu senin için yapıyorum sanıyorsun, ama yanılıyorsun, o ayyaşla bir olup doğurduğun şu

iki savunmasız çocuğa acıyorum, o kadar."

– Bana yardım etmiyorsun, Anne.

– Evet, ediyorum. İki çocuğu olası bir ölüm evinden uzaklaştırıyorum. Kendini deli etmek

yerine normal bir kadın olsaydın, bu yaptığımın sana yardım olduğunu anlardın.

– Jack sinirlendiğinde çocukları alacak dostlarım var, Anne.

– Jack'in sinirleri bugünlerde her gün ve de her gece bozuk oluyor nedense. Moran çifti çok

iyi insanlar gerçi ama, bir hafta sonu haricinde çocukları almaya yanaşmadılar.

– Sen çok iyisin Anne, ama anlamıyorsun.

– Ne dedin, ne dedin? Anlamıyorum, evet anlamıyorum, küçücük bir ses duyduklarında

zıplayan, korkudan yürekleri hep ağızlarında dolaşan iki çocuğu anlamıyorum, mahkemeden karar

çıkartıp o ayyaş serseriyi çocukların yaşamından çıkarmamanı anlamıyorum.

– Sen dindar birisin, evlenirken edilen yemine inanırsın, iyi günde, kötü günde... iyi günde

herkes dosttur, zor olan kötü günde dost kalmaktır, değil mi ?

– Pek çok kişi için daha da zordur, evet. Gertie'nin annesinin ağzı bu sözleri söylerken ip

gibi gerilmişti. John ile Katy'nin eşyalarını topladı, bu huzursuz yaşamlarında, bir kez daha

anneannelerinin evine taşınıyorlardı.

Rosemary Danny ile Ria'nın evine haftada birkaç akşam uğruyordu. Orada her zaman için

tartışılacak tasarılar, anlatılacak şeyler vardı. Pek fazla kalmazdı, işin üzerinde olduğunu, yalapşap

işçiliğin keskin gözünden kaçamayacağını herkesin anlamasına yetecek kadar otururdu. Ria onun

akşam yemeğine kalmasını istiyordu, ama Rosemary her seferinde devleri doyuracak bir öğle

yemeği yediğini, tek lokma alamayacağını söylerdi. Ria bunun doğru olmadığını biliyordu.

Rosemary haftada bir kez Quentin'e gidiyordu, diğer günleri hep yağsız yoğurt ve elmayla

geçiştirirdi. Sosyal bir yönü de olan iş toplantılarında Shelbourne Oteli'nde şarap ile soda içerlerdi.

Rosemary Ryan inceliğim hiç çaba harcamadan koruyor değildi. Ria bazen bunu neden yaptığım,

kendisini neden bu kadar zora soktuğunu merak ederdi, işe başlamadan önce jimnastik ve yüzme,

hafta sonlan yürüyüş, sürekli diyet, erken yatmalar, düzenli olarak kuaföre gitmeler... Bütün bunlar

ne uğruna yapılıyordu?

Rosemary'ye sorduğunda, kendisi için yaptığı yanıtını alıyordu. Ama bu öylesine garip,

hatta yalnızlık kokan bir yanıttı ki, Ria artık sormaktan vazgeçti. Bugünlerde cinsellikten de söz

etmiyorlardı. Bir zamanlar bundan başka bir şey konuşmazlardı. Bu çok önceye, Ria'nın Danny'yle

yatmasından önceye dayanıyordu. Ria, Danny'nin hâlâ kendisini tıpkı o ilk günlerdeki kadar

heyecanlandırma gücüne sahip olduğunu hiçbir zaman söylemiyordu. Rosemary de sayısız

hayranından söz etmiyordu. Ria onun doğum kontrol hapı aldığını ve birçok âşığı olduğunu

biliyordu. Rosemary'nin dairesinin planlarını görmüştü, jakuzili, iki lavabom lüks bir banyoyu da

içeren büyük bir yatak odası yapıldığını biliyordu. Bu çoğu zaman tek başına yatan bir kadının

banyosu değildi. Ria konuyu açmak için can atıyor ama susuyordu. Rosemary isterse anlatırdı ona.

– Dekorasyon çalışmaları sandığımızdan uzun sürüyor, dedi Rosemary.

– Sözleşmeye bak, beklenmedik durumlarla ilgili maddeler olduğunu göreceksin, diye güldü

Danny.

Rosemary hayran hayran baktı ona, "Kendini sağlama aldın, değil mi?" dedi.

– Senden daha fazla değil.

– Ben yalnızca kötü işçiliğe karşı önlem aldım.

– Ben de yağmurlu havalara karşı... gerçekten de yağdı nitekim, dedi Danny.

Ria çocuklarla birlikte mutfak masasının üzerinde kurabiye yapıyordu. Brian yuvarlak

istiyordu, Annie kendi şekillerini yaratıyordu.

– Ne konuda konuşuyorlar? diye sordu Brian.

– İş, diye açıkladı Annie. Babam ile Rosemary iş konuşuyor.

– Neden mutfakta konuşuyorlar? Mutfak oyun yeridir, dedi Brian yüksek sesle.

– Haklısın, diye atıldı Rosemary. Gel bu kâğıtları toplayıp yukarıdaki güzel odaya gidelim.

Benim öyle bir odam olsaydı, modası geçmiş bir salon gibi küflenmesine izin vermezdim.

Danny uysal uysal kâğıttan yukarı taşıdı.

Ria unlu elleri, öfkeyle kısılmış gözleriyle öylece kalakaldı. Rosemary nasıl böyle hakaret

edebilirdi ona! Hem de herkesin içinde ! Yukarıdaki bir salonu küflendiren bir kadındı o demek.

Yarından tezi yok, o salon kullanıma açılacaktı.

– Bir şeyin mi var, Anne ? diye sordu Annie.

– Yok, hayır bir şeyim yok.

– Sen de iş hayatında mı olmak isterdin ?

Durup dururken falcı Bayan Connor'ı anımsadı Ria, başarılı bir şirketi falan olacağını

söyleyen falcıyı. "Yok, hayır güzelim" dedi Ria. "Ama gene de sorduğun için teşekkür ederim."

Ertesi gün Gertie geldi. Çok yorgun görünüyordu, gözlerinin altında büyük siyah halkalar

vardı.

– Bana nutuk çekmeye başlama. N’olur Ria.

– Aklımdan bile geçirmemiştim, herkes kendi hayatını yaşıyor.

– Eh, rüzgârın yönü değişmiş, neyse ki bugün başka esiyorsun.

– Gertie, şu ön odayı toplayalım, havalandırıp tozunu alalım diyorum.

112

– Biri mi geliyor? diye sordu Gertie saf saf.

– Hayır, diye kestirip attı Ria. Gertie durdu, ona baktı.

– Özür dilerim, dedi Ria.

– Tamam, benim sorunlarımı sormamak inceliğini gösterdin, ben de sana sormayacağım.

Hiç konuşmadan çalışıyorlardı, Gertie şöminenin önündeki pirinç perdeyi parlatıyor, Ria da

sandalyeleri cilalıyordu. Ria elindeki bezi yere bıraktı. “Kendimi beş para etmez, aptal ve salak

hissediyorum” dedi.

Gertie şaşırmıştı. “Sen mi ?”

– Evet ben. Böyle harikulade bir odamız var, ama hiç kullanmıyoruz. Gertie düşünceli

düşünceli baktı. Biri Ria’yı kızdırmıştı. Annesi değildi bu kişi, Nora Johnson her zaman için

anlayışlı ve sevecendi kızına karşı. Annie’nin arkadaşı Kitty’nin annesi Frances Sullivan da

olamazdı, o kimseyi kırmazdı. Hilary şunun bunun kaç para olduğu dışında bir konu bilmezdi,

ayrıca kardeşine kızıp öfkelenecek değildi ya. Mutlaka Rosemary olmalıydı onu üzen. Gertie bir

şey söyleyecekken vazgeçti. Ria arkadaşı hakkında kötü konuşulmasını istemezdi; Gertie'nin

durumu hafifletmek için söyleyebileceği bir şey yoktu.

– Ee, bunun aptalca olduğu görüşünde değil misin sen? diye sordu Ria.

Gertie, yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Biliyor musun, benimkine kıyasla bu ev bir saray

ve herkes de buna saygı duyuyor. Ben olsam bununla yetinirim. Ama üstüne üstlük Danny ile sen

gidip bütün bu güzel eşyaları buldunuz. Belki de haklısın... Bu odayı daha sık kullanmalısın. Gel bu

geceden başlayalım, ha?"

– Çocuklar her şeyi paramparça eder.

– Hayır etmez. Buraya gelmelerini bir tür ödül gibi göster onlara. Örneğin, burada uslu

otururlarsa yatma saatlerini ileri almak gibi... Sence bu işe yarar mı? Gertie'nin gözleri esmer,

şaşkın yüzünde müthiş büyük görünüyordu.

Ria ağlamak istiyordu. "Bu çok iyi bir fikir" dedi kısaca.

– Gel yirmi dakika içinde bu işi bitirelim, sonra aşağı inip üzümlü ekmek yeriz.

– Barney bu akşam yemekten önce uğrayacak, çalışma odama çıkarız, dedi Danny.

– Ön odaya gitsenize, sizin için kahve hazırlar bırakırım. Gertie'yle temizledik orayı, harika

oldu. Ivır zıvır topladım. Masanın üzeri bomboş, kâğıtlarınızı koyabilirsiniz.

113

Birlikte yukarı, odaya bakmaya gittiler. Akşam güneşi pencereden içeri giriyordu.

Şöminenin üzerine çiçekler konulmuştu.

– Ruh doktoru musun nesin? Önemli ve zor bir konuyu tartışacağız, böyle güzel bir yerde

oturmak çok daha iyi olur.

– Bir şey mi var ? diye meraklandı bu kez Ria.

– Yok, yalnızca Barney McCarthy'nin nakit sorunu. Hiçbir zaman uzun sürmez, ama insanı

ülser eder.

– Çocukları aşağıda tutmam iyi olur, değil mi ?

Danny yorgun ve gergin görünüyordu. "Çok iyi olur güzelim."

Barney saat yedide geldi ve sekizde gitti.

Ria çocukları yıkamış, yatmaya hazırlamıştı. Kapının kapandığını duyunca üçü de yukarı

çıkmaya başladı, çocuklar biraz çekingendi. Bu salon onların bölgesine girmiyordu. Birlikte

trencilik oynadılar. Odaya girmenin verdiği şaşkınlıktan olsa gerek, Annie ile Brian birbirlerine

bağırmıyordu. Çok önemli bir oyunmuşçasına özenle oynadılar. Çocuklar ilk kez mızmızlanmadan

yatmaya giderken, Danny her ikisini de kucakladı.

– Siz her şeye değersiniz, hepiniz, dedi azıcık boğuk bir sesle. Ria, dişlerini fırçalasınlar

diye yukarı çıkacağını söyledi. “İyi geçti mi?” diye ekledi.

– Hayır, hiç fena değil. Tipik Barney, tutturduğu an istiyor her şeyi. Her şey o an elinde

olacak. Bir kez daha fazla açıldı. 32 numarayı gerçek bir örnek ev haline getirmek istiyor,

biliyorsun. Bu onun etiketi olacakmış, insanlar bu eve bakıp onu ciddiye alacakmış. Ne var ki,

çuvalla para gidiyor.

–Eee?

– E’si, kredi vermek için teminat istiyorlar., bu evi teminat olarak göstermek istiyor.

– Bu evi mi ?

– Evet, kendi evlerinin hepsi ipotekli.

– Sen ne dedin peki ? Ria ürkmüştü. Barney bir kumarbazdı, her şeylerini yitirebilirlerdi.

– Ona tapuya ortak olduğumuzu, sana danışmam gerektiğini söyledim.

– Bence hemen telefonu aç ve benim onayladığımı söyle, dedi Ria.

– Doğru mu söylüyorsun ?

– Bak, o olmasaydı bu evi alamazdık, onsuz hiçbir şeyimiz olmazdı. Bana daha önce

söyleyebilirdin. Al şu telsiz telefonla ara. Tartışmadan hemen evet dediğimizi bilsin.

O gece seviştiler, ancak Ria uyuyamadı. Ya nakit sorunu bu kez ciddiyse ? Ya bu güzel evi

yitirirlerse ? Danny yanında mışıl mışıl uyuyordu. Birkaç kez onun yüzüne baktı, tan ağarırken,

“Evi yitirsek bile fark etmez” diye düşünüyordu, yeter ki Danny’yi yitirmesindi.

– Gel, Anne, çayımızı salonda içeceğiz, dedi Ria annesine.

Nora Johnson Ria’nın artık kullanmaya karar verdiği odada sağına soluna bakınarak, “Seni

büyüttüğüm yer buranın çöpü bile olamaz” dedi. Ria, söylediklerinden dolayı hâlâ azıcık kızgındı

Rosemary’ye, ama bir bakıma arkadaşı ona iyilik etmişti. Danny burada otururken

uyuyakalmıyordu, birlikte arayıp bulmayı başardıkları hazinelere zevkle bakmakla geçiriyordu

vaktini. Çocuklar daha usluydu artık, oyuncaklarını ortaya saçılmış halde bırakmıyor,

çekmecelerden birine yerleştiriyorlardı. Gertie burayı temizlemekten hoşlanıyordu, “Bir derginin

kapağına adım atıyorum sanki” diyordu salona girerken. Hilary eşyaların maliyetini bir bir sayıyor

ve her şeyi bedavaya aldıklarını söylüyordu.

Ria'nın annesi bile, bu duygusunu dile getirmemekle birlikte, burada oturmaktan hoşnut

görünüyordu. Ütü yapmaya gittiği evlerin salonlarıyla karşılaştırıyordu burayı ve çok daha şık

olduğunu söylüyordu. Köpeğin bu bölgeye gelmesine izin vermiyordu, dolayısıyla Pliers mutfakta

bir sepetin içinde asık suratla uyuyordu. Rosemary geldiğinde, her seferinde bu odaya hayran

olduğunu söylüyordu. Kimsenin kullanmadığı küflenmiş bir salon olduğu şeklindeki acımasız

sözlerim unutmuştu belki de. Yüksek tavanını, iki büyük penceresini, sıcak renklerini övüyordu

şimdi. Gerçek bir pırlanta olduğunu söylüyordu sık sık.

Ria güzel şeylere sahip olmanın büyük bir doyum kaynağı olabileceğini anlamıştı. İncecik

bir bedenin, aktığı görülmemiş makyajın, eşsiz giysilerin olamıyorsa, böylesine kusursuz bir salon

seni mutlu edebilirdi, insanların mobilya ve dekorasyon dergilerine rağbet etmesinin nedenini ilk

kez anlamıştı.

Öte yanda Rosemary'nin yeni eviyle ilgili dekorasyon tasarılarının, Tara Sokağı 16

numaradaki evde hayranlık duyduğunu söylediği odadakinden çok ama çok farklı olduğunu görmek

garipti. 32 numaralı ev tümüyle yenilenmiş, en üst kattaki daireye Dublin dağlarına bakan

çepeçevre bir teras bahçe eklenmişti. Geceleyin dağlar ile teras arasında uzanan kent ışıklarını

seyretmek ne kadar güzel olacaktı, iç mekânlar, geniş ve dingindi, duvarlar boştu, yerler tahta

döşenmiş, mutfak gayet sade ve minimalist bir yaklaşımla düzenlenmişti.

Ria'nın evi ile Rosemary evinin düzeni taban tabana zıttı. Ria bir sanatçının izlenimlerini

yansıtan düzgün ve temiz hatları bir türlü beğenemiyordu, ancak proje ilerledikçe evi sık sık ziyaret

etti ve ona bir modern sanat galerisi gibi görünen bu daireyi övmeden edemedi.

Danny, vaktinin çoğunu 32 numarada geçiriyordu. Ria, zaman zaman Danny'nin buraya

gereğinden fazla zaman ayırdığını düşünüyordu. Üzerinde çalışılacak başka evler de vardı,

Rosemary'ninki bunlardan yalnızca biriydi.

– Söyledim ya, Barney bu eve birinci sınıf insanların yerleşmesini istiyor. Barney dedikodu

istemiyor. Gazetelerin emlak sayfalarında iyi yazılara ihtiyacımız var, Rosemary bunu

ayarlayabilir. Diğer daireleri politikacı, sanatçı, spor yıldızlarına satmalıyız.

– Bunları seçmek elinizde mi ?

– Pek değil, ama kulaktan kulağa yaymaya çalışıyoruz. Colm'a söyledim, restoranına gelen

kodamanlara söyleyecek.

– Monto ile Caroline de Tara Sokağı'nda bir daire mi istiyor?

– O kadar nakit parası olduğunu sanmıyordum, ama varmış. Nakit önerdi, biliyor musun,

çuval çuval nakit.

– Olamaz! Ria afallamıştı. Colm'un güzel ama içine kapanık kız kardeşi hiç de yakışıklı

olmayan bir otomobil satıcısıyla, karısından ya da işinden çok at yarışlarına meraklı iriyarı, iki

dirhem bir çekirdek biriyle evlendi. Böyle birinin bu türden bir ev almak isteyeceği kimsenin aklına

gelmezdi.

– Barney çok sevindi tabii, çuvalla parası olan biri sonuçta... Ama ben onu caydırdım,

burada kalite gerekli bize, Monto Mackey gibi süprüntüler değil.

– Seni dinledi mi peki ? Bugünlerde durumu iyi mi Barney'nin ? Ria hiçbir zaman söze

dökmüyordu gerçi, ama Barney'ye verdikleri teminat konusunda kaygılıydı, içi içini yiyordu.

– Üzülme tatlım, icracılar kapıya gelmedi. Barney iyidir, hızlı ve vergisiz kazanç

sevdasından uzak dursun, yeter. Danny patronuyla gurur duyuyor havalarındaydı. Araları çok

iyiydi, arkadaş gibiydiler.

Rosemary Barney'nin yanında bahçe mobilyası almak istediğinden söz edince, Barney onu

bir dostuyla tanıştırmayı önerdi. "Vergi ödemene falan gerek yok, nakit öde, alan memnun, satan

memnun" demişti.

– Ama devlet memnun olmaz, demişti Rosemary soğuk soğuk. Hükümet memnun olmaz,

vergi ödemek zorunda olanlar, muhasebecim, hoşnut olmaz.

– Tamam, bağışla beni, demişti Barney. Ama kimse utanmış görünmedi. Bu dünyada çeşit

çeşit insanla karşılaşabilirdiniz. İş hayatı dedikleri buydu işte.

– Lady Ryan yeni evine taşındığında parti verecek mi ? Belki beni o gece yardımcı olarak

çağırır. Nora bütün ayrıntıları bilmek istiyordu.

– Kaşınma şimdi Holly. Danny kaynanasına sevecenlikle yaklaşıyordu. Ria'ya takılmak için

Lady Ryan diyorsun ona. Hayır, partiden söz etmedi. Sana bir şey söyledi mi bu konuda tatlım ?

– Sanıyorum teras bahçesinin tamamlanmasını bekleyecek, dedi Ria. "Işıklandırma

olmadan, saksılar, sarmaşık kafesleri konmadan bir şeye benzemez burası" diyor. Zaten her zaman

her şeyin kusursuz olmasını ister.

– Bu iş ne kadar sürer? Benim bahçemde bir şeylerin yetişmesi üç yılımı aldı, dedi Nora

Johnson.

– Ah, Holly sen Rosemary Ryan'ı tanımıyorsun. Bahçe üç hafta içinde hazır olacak,

program böyle.

– Olamaz, dedi Nora.

– İyi bahçıvanlar tutarsan, her şeyi de saksılarda hazır alırsan olur.

– Ne dersin, Rosemary beni temizlikçi olarak çağırır mı ? diye sordu Gertie Ria'ya.

– Gertie, sen iş sahibi bir kadınsın, her tarafa temizliğe gidecek vaktin yok. Buna mecbur da

değilsin ayrıca.

– Mecburum, dedi Gertie.

– Peki ama çamaşırhaneye kim bakacak?

– Söyledim ya, kendi kendine bakıyor orası, annenin köpeği Pliers bile işletebilir

çamaşırhaneyi. Birkaç çocuk tuttum, temizlikten onlara ödediğimden daha çok para kazanıyorum.

– Saçma.

– Temizlikçisi var mı onun ?

– Git sor, Gertie. :

– Hayır Ria, sen sor, n'olur. Bana bu iyiliği yap, dedi Gertie.

– Gertie’yi temizliğe nasıl çağırırım! Her şeyden önce o külüstür çamaşırhanesini işletmesi

gerek, sonra kendi çocuklarına bakması gerek.

– Daha fazla iş istiyor.

– Sen ver öyleyse.

– Veremem. Danny bütün gün evde ne yaptığımı sorup duruyor, Gertie’ye bir yığın para

verecek iş yok ki.

– Haklısın.

– Rosemary, güvenebileceğin birine ihtiyacın var.

– Temizlik şirketiyle anlaşacağım, haftada iki kez gelip temizleyecekler.

– Ama onları tanımıyorsun, her şeyi çalarlarsa, onu bunu karıştırırlarsa?

– Aman Ria, bırak bunları. Bu şirketler yaşamlarını nasıl sürdürüyorlar sanıyorsun ? Dürüst

insanları çalıştırıyorlar, kesin garanti veriyorlar. Yoksa iki günde şirketi kapatmak zorunda kalırlar.

Bu konuda Rosemary’nin söyleyeceği başka bir şey yoktu. Şimdi bahçeden başka bir şey

düşünmüyordu. Sarmaşıkların sarılacağı parmaklıklar geldi, hemen yerine yerleştirildi. Birkaç gün

sonra saksılarla sarmaşık taşındı yukarıya.

– Bol bol da gül olacak elbet, diyordu Rosemary Ria’ya. Bu tarafa tatlı pembe sarmaşık gül,

bu tarafa da baştan sona kayısı gülü ile yediveren. Başka ne olsun sence ? Görüşüne ihtiyaç

duyuyormuş gibi Ria'ya akıl danışıyordu.

Ria, adını bildiği tek gül türünü seçti, "Eh, Çin gülü de almışsın, iyi etmişsin" dedi.

– Evet ama o sarı. Renkleri öbek öbek düzenlemek istiyorum, bence daha dramatik bir

görünüm verir.

Rosemary bir şeyin başkaları için iyi, zevkli ya da dramatik olacağını bir kez bile

söylememişti, hep kendi açısından nasıl olacağını düşünüyordu. "Ama kuşkusuz başkalarının da

bahçeye hayran kalmasını ister" diye düşündü Ria. Acaba ister miydi? Rosemary'nin düşünceleri

hakkında kesin yargılar veremiyordu. Ria, Rosemary'nin üç ay önce iki çiçeği birbirinden

ayıramadığını biliyordu örneğin, şimdi kalkmış, yaşamını çiçeklere vermişçe–sine bahçıvanlara

hanımeli, yasemin, morsalkım dersleri veriyordu. Elini değdirdiği her şeyi ne çabuk kavrıyordu bu

kız.

Sonuçta evine taşınınca bir parti verdi. Ria o sokakta pek kimseyi tanımıyordu; Danny ile

Barney'nin birkaç tanışı vardı. O gece Barney'ye Polly eşlik etti, dolayısıyla Ria partiyi Mona'dan

gizlemeyi unutmadı. Colm, partinin yiyecek içecek hizmetlerini üstlenmeyi umuyordu, ancak

Rosemary bu işi başka bir şirkete verdi. “Bizim müşterimizdi” şeklinde bir açıklamayla konuyu

kapattı.

Gertie, parti için yardımcıya ihtiyacı olup olmadığını doğrudan sordu ona, Rosemary de

aynı şekilde dolaysız bir yanıtla, onu istemediğini söyledi. “Jack’in kocalık haklarını, akşam

yemeğini ya da her ikisini birden istemek üzere ansızın kapıda belirmeyeceğini nereden bileyim?”

dedi.

Rosemary’nin annesi, Eileen ve Stephanie de gelmişti. Bayan Ryan kızına, “Bu güruh

içinde tanıdığın var mı hiç ?” diye sordu küçümseyen bir ses tonuyla.

– Hayır, Anne, yok. Şu sıralarda yalnızca avukattan ve noterleri tanıyorum, Rosemary

işkadını oldu.

Bayan Ryan iç geçirdi. “Bunların beş para ettiğini sanmıyorum” dedi. Rosemary annesinin

arkasından geçiyordu. Annesinin dilinin ucuna gelip de söylemediği sözleri kız kardeşine fısıldadı.

“Köşeyi dönmüş üçkâğıtçılar.” Eileen ile Stephanie kahkaha attı. Bayan Ryan birden irkildi. “Bana

bakın, siz ikiniz yeterince garip bir çiftsizin zaten, dikkat çekmeye ihtiyacınız yok" dedi.

Kestane rengi uzun saçları, ince ve zarif görünümüyle çok güzel olan Stephanie, "Hiç

değilse iş tulumlarımızı giymedik Bayan R." dedi.

– Joker şapkalarımızı da takmadık, diye kıkırdadı Eileen.

Bayan Ryan gene iç geçirdi. Neler çektiğini ancak yaşayan bilirdi. Bütün bu debdebeye,

şıklığa karşın Rosemary'ye ufukta bir koca göründüğü konusunda tek bir fısıltı yoktu etrafta. Gerçi

fotoğrafçılar vardı, Rosemary'nin bir politikacıyla yan yana resmini çekmişlerdi. Barney ile Danny,

bahçede çiçeklerin yanında bir oyuncuyla birlikte poz verdi, arkada kentin ışıklan da çıkmıştı

kuşkusuz. Rosemary gazetelerin ekonomi sayfalarında, diğerleri emlak sayfalarında çıktı. Tara

Sokağı 32 numaraya müthiş bir talep oldu. Herkes mutluydu.

Artık yakına taşındığından, Danny ile Ria Rosemary'yi daha sık görüyordu. Genellikle

akşamlan yedi sularında uğrar, bir saat kadar oturur, birlikte salonda sodayla karışık şarap içerlerdi.

Ria peynirli sıcak mezeler ya da badem ve erik kurusuna dolanmış domuz pastırması gibi soğuk

mezeler hazırlıyordu. Rosemary'nin bunlara pek rağbet etmemesi önemli değildi; Danny birkaç

parça alıyor, gerisini kendisi ve çocuklar yiyordu, sonuçta önemli olan açık artırmalarda aldığı

Victoria Dönemi'nden kalma tabaklarını kullanma fırsatı bulmasıydı.

Çocuklar kavga etmemeleri ve ocaktaki tencerelere asla dokunmamaları konusunda sıkı

sıkıya tembihlenerek mutfakta oturtuluyordu. Ria birden saçlarını düzenli olarak güzel güzel

taradığım, yüzünü gözünü boyadığını fark etti. O şık Rosemary'nin karşısına her akşam böyle

çıkabilmek için biraz çaba harcaması gerekiyordu.

– Lady Ryan için giyinip kuşanıyorsun! dedi annesi alaylı alaylı.

– Sen de pek şıksın bakıyorum, Anne, dedi Ria.

Annesi Audrey Hepburn'ün minik keplerine benzer şapkalar giymeye başlamıştı

bugünlerde. Bunları ikinci el giysi satan dükkânlardan alıyordu. Danny, onun bu şapkalarını müthiş

beğendiğini söylüyordu. “Audrey Hepburn'e benzemediğini söyleme bana Holly, onun kız

kardeşiyim desen inanırlar.”

Gertie de Rosemary'nin ziyaretlerini eleştiriyordu. “Hizmetçi gibi hizmet ediyorsun ona

Ria” diyordu.

– Hiç de değil, Onlar gibi dışarıda çalışmıyorum ben. Hem, güzel salonumla falan gösteriş

yapmak hoşuma gidiyor.

– Tabii canım, diye yanıtladı onu Gertie. Rosemary’ye asılmaktan vazgeçmişti. Aslında

hemen şuracıktaki bir eve gidip birkaç kuruş kazanmak hiç fena olmayacaktı, ayrıca bir temizlikçi

olarak da olsa, gazetelerde çıkan bir evi yakından görme fırsatı bulacaktı. 32 numara çok güzel mi?

diye sordu Ria’ya. Kulaktan dolma da olsa, çamaşırhanedeki müşterilere bu evi anlatabilmek için

can atıyordu.

Ria, Brian’ı Rosemary’nin dairesine pek götürmezdi. Şimdi üç yaşındaydı; bitmez tükenmez

gürültüsü, oraya buraya koşturması ve ıslak dudakları, yapış yapış elleriyle onlara sürekli sarılıp

dikkat çekmeye çalışmasıyla bu güzel evin dinginliğini bozuyordu. Annie zaten gitmek

istemiyordu. Rosemary’nin evinde onu eğlendirecek hiçbir şey olmadığı gibi, çok fazla yasak bölge

vardı.

– Çocukları da getirmelisin, diyordu Rosemary. Ama Ria onları evde bırakmanın daha iyi

olduğunu biliyordu. Onları o kadar seviyordu ki, kendisinin doğal davranış olarak gördüğü

yaramazlıkları nedeniyle özür dilemek zorunda kalmak hiç yapmak istemediği bir şeydi. Bu

durumda, Danny’nin genellikle çalıştığı cumartesi günleri çocuklan annesine bırakıp tek başına

Rosemary’nin evine gidiyordu. Öylesine sakin, şık bir yerdi ki burası, burada ilk gün verilen

partiden bu yana hiçbir yatak bozulmamış, yemek pişirilmemiş ya da çamaşır falan yıkanmamış

sanırdınız. Terastaki bahçe bile, bütün çiçeklerin fırçayla boyandığı bir tablo gibiydi.

Bütün bu yeniliklere, güzelliklere karşın, Rosemary birçok bakımdan, yıllar önce emlak

bürosunda çalışmaya başladıkları Rosemary’den farksızdı. O zamanlar güldükleri şeylere gene

kahkahalarla gülebiliyorlar, Hilary’nin para tutkusunu, Bayan Ryan’ın üçkâğıtçı dediği

zenginlerden korkmasını, Nora Johnson’ın yaşamını filmlerin dünyasında sürdürmesini alaya

alıyorlardı.

Rosemary Ria’ya işyerindeki bazı sorunlardan söz etmişti, işinde çok başarılı, hatta belki iyi

bir personel müdürü olabilecek bir kız vardı örneğin, ama öyle kötü ter kokuyordu ki, Rosemary

onu işten çıkarmak zorunda kalmıştı; müşterilerden biri büyük bir baskı işini son dakikada geri

çekmiş, Rosemary de onu mahkemeye vermişti; yardım derneği diye bildiği bir yer için hiç para

almadan broşür basmıştı, ancak bu işi, herkesin kendinden geçtiği tarikat türü bir toplantı için

yaptığı, hatta polisin duruma el koyduğu anlaşılmıştı.

Terasta mis kokulu çiçeklerin ortasında öyle ayaklarını uzatıp oturmuş konuşuyorlardı.

– Şu harika kokan yaprak ne ? diye sordu Ria.

– Tütün, dedi Rosemary.

– Peki ya şu leylağı andıran iri mor çiçek ?

– Solanum crispum.

– Nasıl biliyorsun bütün bu adlan ve aklında tutabiliyorsun, Rosemary? Oysa kafanda bir

yığın şey var.

– Kitapta yazıyor Ria. Ne olduklarını bilmeden bütün bu çiçekleri buraya dizmenin anlamı

yok ki. Rosemary’nin sesinde hafif bir sabırsızlık okunuyordu.

Ria ondaki bu tepkili havayı dağıtmasını biliyordu. “Haklısın. Bende bir yığın kitap var bu

konuda, bir dahaki sefere ben de en az senin kadar yetkili bir ağız olarak geleceğim karşına.”

– Hah şöyle. Rosemary yumuşamıştı. Öfkesi dinmişti.

Kendi bahçeleri öyle bakımsız ve düzensiz olmasaydı Danny’le cumartesi günleri baş başa

oturup oynayan çocuklarım izleyebilirlerdi belki. Belki karşılıklı konuşurlar, bazen de gazete

okurlardı. Bahçelerinde oturmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki.

– Bahçenin bakımı çok zaman alıyor mu?

– Yoo, haftada bir kez dört saatliğine biri gelip her şeyi yapıyor.

– Neler yapması gerektiğini nerden biliyorsun ?

– Bilmiyorum. Adam bir çiçekçiden geliyor, ne yapacağını kendisi biliyor. Ama aslında

bütün mesele fazla emek gerektirmeyen bir bahçe oluşturmakta. Bunu başından böyle düzenlediler.

Beline ağrılar verecek ot yolmalar gerektiren bitkiler ekmeyeceksin kenar çiti olarak. Bir anlamda

kendi kendilerine yetişen, bakımı kolay bitkiler ektireceksin. Karmaşık görünen işler bile

Rosemary'nin ağzında kolaylaşıveriyordu.

Tara Sokağı'nda yürürken bu konuda düşündü Ria. Brian büyümüş sayılırdı, bir işe

girebilirdi artık, ama Danny bunu pek istemiyor gibiydi. "Tatlım, senin burada, her şeyin başında

olduğunu bilmek beni müthiş rahatlatıyor..." diyecekti konuyu açsa. Ya da kaşlarını çatarak üzüntü

ve kaygısını dile getirecekti. "Mutlu değil misin sevgilim ? Bu çok kötü. Demek ben çok bencilim,

yaşantının dopdolu olduğunu, arkadaşlarınla falan mutlu olduğunu sanıyordum... bu konuyu

tartışırız."

Bunu da istemiyordu Ria.

Yaz başlangıcında özellikle güzel oluyordu bu sokak. Kiraz ağaçlan çiçek açmıştı,

taçyapraklardan pembe bir halı oluşmaya başlamıştı. Tara Sokağı'ndaki yaşamın çeşitliliğine

şaşıyordu Ria; küçük küçük dairelerde ve odalarda tıkış tıkış yaşayan bütün kiracıları çıkarıp

odaları kendilerine bırakıncaya dek bisikletlerini, kendi bahçeleriymiş gibi evlerinin parmaklığına

dayayıveren öğrenciler... Rosemary'nin evinden sağa saptığında da evler aynı ölçüde düzensizdi.

Kendilerininki gibi yüksek evler, ağaçlar arasına gizlenmiş küçük evler, sonra küçük atölyeler,

sonra gene bahçeli evler ve köşeyi dönünce kalabalık cadde... Gertie'nin oturduğu ve çalıştığı yer,

çevredeki pansiyoncuların çoğunun müşterisi olduğu o çamaşırhane... Fazla soru sormadığında seni

iyi dost sayan Gertie ile Jack'in gizemli yaşantıları...

Bahçelere bakarken, Ria, hemen hemen her evin bahçelerine kendilerinden iyi baktığım fark

etti. Ama işe nereden başlanacağını bilemiyordu. Ağaçların altındaki çalıları kesmek için testere

gerekliydi, bir adam gerekliydi. Sonra ne olacaktı ? Bir arkadaşının evinden çıkar çıkmaz mutfağını

yenilemeye, perdelerini değiştirmeye kalkan kadınlardan biri olmak istemiyordu, ama Danny'yle

birlikte tadını çıkarabilecekleri önemli bir şeye gözlerini kapamış olmalarını çılgınlık olarak

görüyordu.

Ria, kendine itiraf etmek istemiyordu, ama yaratıcılığını kullanıp yenilikler yapma

alışkanlığını yitirdiğini biliyordu. İlk evlendiklerinde ana caddeye çıkar, iki kutu cila alırdı, Danny

işten geldiğinde kileri pırıl pırıl bulurdu örneğin. Şimdi Danny'nin beğeni ölçüsü gelişmiş

olabilirdi. Ev alıp sattığına göre, zengin evleri ve zevkli, son modaya uygun döşenmiş daireler

görüyordu. Kendi başına bir şey tasarlayıp yapmıyordu Ria. Ama Danny bahçelerinin perişanlığını

görmediğine göre, ilk girişim kendisinden gelebilirdi belki.

Barney McCarthy arabasını park yerine eğri büğrü yanaştırmaktaydı. Manevra yapmak hiç

kolay olmuyordu, onların arabaları dışında Annie'nin bisikleti, Brian'ın üç tekerleklisi, haftalardır

orada duran bir el arabası ve çöpçünün almayı unuttuğu birkaç sandık, Barney'nin park etmesini

güçleştiriyordu.

– Ne kadar güzelsin, Ria, dedi arabadan çıkarken. Kadınlara hayranlık duyan ama hiç

boşuna övgü yağdırmayan biriydi Barney. Güzelsin diyorsa, gerçekten inandığı için söylüyordu.

Ria hoşnutlukla saçını düzeltti. “Teşekkürler Barney. Ama kendimi güzel hissetmiyorum,

hatta kendimden hiç memnun olmadığımı söyleyebilirim. Sanırım gittikçe tembelleşiyorum.”

– Sen mi? Barney şaşırmıştı.

– Nerdeyse dokuz yıldır bu evde oturuyoruz, bak, hâlâ bir inşaat alanı görünümünde.

Barney avutucu bir ses tonuyla, “Yok canım” diye yanıtladı onu.

– Ama öyle, Barney. Bütün gün burada olan benim. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım,

yapacağım da, buna karar verdim artık. Zavallı Danny her şeyi yüklendiği gibi bu işi de kafasına

takmamalı. Gece gündüz çalışıyor zaten... Barney’nin kendisine acıyarak baktığını hissetti Ria.

– Ria, böyle bir işe kalkışamazsın, burada yılların ağacı, çalısı var.

– Biliyorum, var. Ben şunu demek istemiştim: adamlarını buraya gönderip bahçeyi

temizletmek ve bir şeyler ektirmek kaç paraya mal olur... Bana söyle, Danny’yi hiç rahatsız etme,

ev masrafından öderim ben. Hiç değilse bunu yapabilirim.

– Bence bu işi Danny’ye danışmak gerek, ne istediğini sormak gerek.

– Ama ne diyecek biliyorsun, “Zamanı var, zamanı var” diyecek ve hiçbir zaman

yapılamayacak bahçe. Gel önce temizletelim, Barney, sonra ne ekeceğimize, nasıl

düzenleyeceğimize karar veririz.

Barney eli çenesinde düşünüyordu. “Bilmiyorum, Ria, bahçıvanları getirmeden önce iyice

düşünmek gerek. Diyelim buraya bir bina yapmak istediniz ? Çiçek yatakları falan yapmak saçma

olacak o zaman; hepsini söküp atacaksın çünkü.”

– İnşaat mı dedin? Ria şaşırmıştı. Ama ne inşa edeceğiz ki? Üç buçuk katlı kocaman bir

evimiz var! Kiracıların boşalttıkları odalara eşya bile koyamadık. Danny için daha büyük bir

çalışma odası hazırlayacağız, belki çocuklara bir oyun odası, ama daha fazla yere ihtiyacımız yok.

– Zaman geçtikçe insanın planlan değişebilir ama, dedi bu kez Barney.

Ria ürperdi. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu, yalnızca her şeyin daha iyi olmasını

istiyordu. Ani bir karar aldı. Konuyu bu adamla tartışmayacaktı. Ondan hoşlanıyordu, ona hayrandı

ama adam onu Danny’nin küçük karısı olarak görüyordu. Güzel, belki de iyi bir anne ve evkadını,

becerikli ve her zaman sofraya gerekli yiyecekleri koyabilen, karısına da metresine de güleryüz

gösteren biriydi Ria ona göre. Onu, yaşadığı evle ilgili karar alabilecek bir kişi olarak görmüyordu.

– Haklısın Barney, bilmem nerden aklıma geldi bu saçmalık, dedi. Danny ile sana yiyecek

bir şeyler hazırlayayım mı ? Buzlu çay ve birkaç sandviç ?

– Sen bir dâhisin, dedi Barney.

Ria'nın annesi çocuklarla mutfaktaydı. "O, Lady Ryan'ın evinden döndün bakıyorum" dedi

Nora Johnson Ria'ya. Rosemary'den hiç hoşlanmıyordu.

Ria ondaki bu tepkinin ne zaman ve ne sebeple başladığını anımsamıyordu. Rosemary'nin

değerli biri olduğu konusunda annesini ikna etmeye çalışma çabalarını çoktan bırakmıştı. "Evet,

döndüm, sana da selam söyledi Anne."

– Hıh, diye omuz silkti Nora Johnson. Dışarıda Barney'yle mi konuşuyordun ?

Ria Annie'nin yapmakta olduğu bir resme bakmak üzere eğilmişti, mutfak su içindeydi.

"Senin resmini yaptım Anne" dedi çocuk gururla. Sağı solu tencere ve tavalarla dolu bir bebek

resmi yapmıştı.

– Çok güzel olmuş, dedi Ria. Gerçekten çok güzel, Annie, ne kadar da akıllısın.

– Ben de akıllıyım, dedi Brian. :

– Hayır, sen çok ahmak bir çocuksun, dedi Annie.

– Annie, olur mu hiç! Brian da çok akıllı bir çocuk.

– Kafasında beyni olduğunu sanmıyorum, dedi Annie ciddi ciddi. Eline boya vermezsen

bağırıyor, verirsen de koca koca lekeler yapıyor.

– Saçmalama, Annie. O senden çok küçük de ondan. Senin yaşına gelsin göreceksin, o da

senin yaptıklarını yapabilecek.

– Sen yaşlandığında anneannem kadar akıllı olacak mısın ? diye sordu Annie.

– Umarım, diye gülümsedi Ria.

– Milyon yaşına gelse olamaz, diye atıldı annesi. Yakardaki o zinacı için pasta karıştırırken

görüyorum seni.

Ria ters ters baktı annesine. “Günlük konuşmada kullanmadığım bir sözcük bu” dedi.

Annie yeni sözcükler, tümceler öğrenme yaşındaydı. “Zina ne demek ?” diye sordu.

– Çıra canım, hani şömine yakarken kullanılır ya, o, dedi hemen Ria.

Annie bunu kabul etti ve resmine daldı.

– Özür dilerim, dedi annesi biraz sonra.

Ria elini annesinin koluna koydu. “Zararı yok” dedi. “Ben de seninle aynı fikirdeyim. Evet,

o zaman da bunları yapıyor olacağım, değil mi? Kadınlar hep böyledir. Bana şu buzlu çay

bardaklarını uzatır mısın, Anne ?”

– Buzlu çay da neymiş, ya şöyle buzlu bir cin tonik içeceksin ya da güzel bir fincan sıcak

çay bana kalırsa, ikisini karıştırmak olur mu? Hiç doğal değil.

O gece Ria Danny'ye bahçeyi yabanî bir arazi olmaktan kurtarmaları gerektiğini söyledi.

– Şimdi olmaz, tatlım, dedi Danny, Ria'nın beklediği üzere.

– Dırdır edecek değilim, bırak ben yapayım bu işi, Barney'den bir fiyat isteyeyim.

– İstemişsin bile, dedi Danny.

– Senin omzundan bazı yükleri almak istiyorum da ondan, dedi Ria.

– Tatlım, n'olur yapma. Barney para almaz, buna da hiç gerek yok.

– Ama Danny mülkümüzün değerini korumamız gerek diyen sen değil miydin?

– Bahçeyi ne yapacağımız belli değil henüz, Ria.

– Ne yapacağımız? Bize konuk gelenlerin arabalarını park edebilecekleri bir yer yapacağız,

kendi arabamızı engelli yarıştaymışçasına kıvrılıp bükülmeden park edeceğimiz bir yer aynı

zamanda... İnsanların ölünceye dek yaşamak üzere yerleştikleri bir eve benzeteceğiz, konaklama

yerine değil.

– Ama iyice düşünmedik... gelecek ne gösterecek...

– Şimdi Barney gibi buraya bina kondurmaktan söz etmeye kalkmayasın, dedi Ria,

öfkelenmişti.

– Barney öyle mi dedi ?

– Evet, dedi. Neden söz ettiğini de anlamış değilim.

Danny karısının şaşkın, öfkeli ve kıpkırmızı yüzüne baktı. “Dinle, bina mina yapılacaksa da

daha ona vakit var. Haklısın. Bir şeyler yapmalıyız... şöyle iğreti bir şey.”

– Peki ama ne gibi bir bina gerek ki bize ?

– Henüz hiçbir şey gerekmiyor, henüz değil.

– Ne demek henüz? Kocaman bir evimiz yok mu yani?

– Geleceğin ne göstereceğini bilemeyiz.

– Haksızlık ediyorsun Danny. Geleceğin ne getireceğini sanıyorsun, bunu bilmem gerek.

– Tamam öyleyse, anlatayım. Diyelim ki, yani farz edelim, işlerimiz bozuldu, bu evi

yitirmek istemeyiz. Bahçede bir ev yapsak, belki küçük, iki katlı iki daireli küçük bir ev ya da köy

evi...

– Bizim bahçede iki katlı ev mi? Dışarıda, giriş kapısının dışında? Ria deliye bakar gibi

bakıyordu kocasına.

– Böyle bir şey yapma olanağımız olsa, sigorta poliçesi gibi bir şeyimiz olurdu.

– Ama korkunç olur bu.

– Bir tercih yapmak durumunda olursak evsiz kalmaktan iyidir. Böyle bir durum yok, ama

varsayalım oldu.

– Böyle bir şeyi neden varsayacakmışız ? Sen hep böyle bulutlarda geziyorsun, parlak zekâlı

işadamısın da biz neden elimizi şakağımıza dayayıp düşünecekmişiz, yoksul düşersek kaygısıyla

bahçemizde korkunç daireler yaptıracakmışız ? Benden gizlediğin bir şey varsa şimdi anlatsan iyi

olur. Küçük güzel kafamı yormayayım diye düşünüyorsan, haksızlık ediyorsun. Haksızlık bu ve

ben bu haksızlığa dayanacak değilim.

Danny Ria'yı kollarına aldı. "Yemin ederim senden bir şey gizlemiyorum. Yalnız bu iş

hayatında insan geleceğine güvenen, her geçen yıl azıcık yüksele yüksele ilerleyen bir yığın insanla

karşılaşıyor... sonra bir şey oluyor, piyasada bir dalgalanma görülüyor, her şeyi yitiriyorlar."

– Ama bizim hisse senetlerimiz falan yok M, Danny.

– Biliyorum tatlım, yok.

– Peki bunun anlamı ne ?

– Barney'nin hisse senetleri var, eskiden de vardı ve bizim servetimiz sıkı sıkıya onunkine

bağlı.

– Ama şu teminat işi bitti demiştin, 32 numaradan para kazandıktan sonra o dert bitti

demiştin ?

– Evet, bitti. Danny avutucu bir ses tonuyla konuşuyordu. Dolayısıyla şimdi daha dikkatli

davranıyor.

– Barney hayatında dikkatli davranmamıştır. Kalp krizi geçirdi, hâlâ sigara içiyor, konyak

içiyor, peki tamam da, bu neden bizim de dikkatli ve tedirgin olmamız gerektiği anlamına gelsin?

– Çünkü bizim servetimiz onunkine bağımlı. Barney bunu biliyor ve bizim iyiliğimizi

istiyor, işte bu yüzden bizim burada bir ev yapma fırsatımız olduğunu düşünüyor... Diyelim onun

işleri kötü gitti... emlak, mülk, değerim kesinlikle yitirmeyecek bir şey, şimdi anlıyor musun ?

– Pek anladığımı söyleyemem doğrusu, dedi Ria. Barney'nin işi çökerse, sen başka bir

emlak bürosunda çalışamaz mısın ?

– Evet, çalışırım herhalde, dedi hemen Danny gülümseyerek. Ancak Ria, bunun korkulacak

bir gülümseme olduğunu artık öğrenmişti. Birine pek sağlam olmayan bir ev gösterirken de böyle

gülümserdi Danny. Bir işi kapatmak için acele ettiğinde, bir işin tamamlanması için vade konup da

tolerans tanınmadığında, zincirin sağlam olmadığı, dolayısıyla halkalardan birinin kredi

alamayacağı, böylece her şeyin iskambil kâğıttan gibi çökeceği korkusunu taşıdığında böyle

gülümserdi.

Ama konuşulacak, tartışılacak ya da öğrenilecek başka bir şey yoktu. Konuşmadan elde

edilen sonuç, yalapşap bilgiler ve yepyeni bir gelecek kaygısından başka bir şey değildi.

Sheila Maine Amerika'dan gönderdiği mektuplarda, gazetelerin İrlanda'da büyük fırsatlar

olduğunu bildiren ilanlarla dolu olduğunu, birçok kişinin oraya taşındığını söylüyordu. Dublin'de

tanıdığı kızlardan biri ona iş bulabilir miydi acaba ? Oraya gittiğinde bu insanlarla tanışmaktan

büyük mutluluk duymuştu. Karavanında yaşayan falcıya gittikleri gün ne gülmüşlerdi... Bayan

Connor Sheila'ya geleceğinin kendi anavatanında olduğunu söylemişti, aslında bu hiç de

olmayacak bir iş değildi. Şimdi nereye baksa aynı öneriyi, aynı öğüdü alıyordu. Neden yıllar önce

bunu düşünmemişlerdi de kendilerini başkalarının düşüncelerine kaptırıp onların yaptıklarını

yapmışlardı ?

Sheila Annie'yle yaşıt oğlu Sean'ın yakınlarda bir okulda İrlanda halk dansları kursuna

gittiğini, üç yaşında inatçı bir kız olan Kelly'ninse gelecek yıl anaokuluna başlayacağını yazıyordu.

Çocuklarının, İrlanda göreneklerinden uzak yetişmesini istemiyordu. Kız kardeşi Gertie'ye,

Rosemary'ye, Ria ve Hilary'ye aynı mektubu gönderdi. Sheila İrlanda'ya geldiğinde özellikle

Hilary'den hoşlanmıştı, okullar tatil olduğunda mutlaka ziyarete gelmesini istiyordu.

Hilary, çağrı mektubunu Ria'ya gösterdi. "Bunu nasıl yaparım ? Aklını kaçırmış olmalı,

burada paranın durumundan, paranın değerinden haberleri yok bunların."

– Bilemiyorum Hilary. Ria bazen bütün ömrünü kız kardeşine bazı şeyleri pekâlâ

yapabileceğini anlatmakla tükettiğini düşünüyordu. Biletini üç ay önceden ayırırsın, böylece büyük

bir indirim uygulanır, Sheila da orada tek kuruş harcamayacağını söylüyor...

– Ama Martin ne olacak? Hilary kendisine önerilen her şeye itiraz ederdi.

– Eh, Corınecticut'ta iki hafta geçirmek isterseki pekâlâ ister o da seninle gelir ya da köyüne

ailesini görmeye gider. Zaten genelde köyüne gitmeyi senden daha fazla istiyor.

Hilary kaşlarını çattı. Ria ve Danny gibi para sıkıntısından uzak zenginler için geçerliydi

söyledikleri. Hayat herkese güler yüz göstermiyordu, bunu bilir bunu söylerdi.

O gün Ria'nın sabrı konuyu uzatmaya elverişli değildi. Mona McCarthy uğramış, sabah

kahvesine konuklarının geleceğini, Ria'nın yardımını istediğini söylemişti. İyiydi güzeldi de,

Brian'a bakacak birini bulması gerekiyordu. Annesinden böyle bir şey isteyemezdi. Nora

Johnson'ın toplumsal etkinlikleri ile iş etkinlikleri öyle bir hale gelmişti ki, ondan bir şey

istenecekse günler öncesinden rezervasyon yapmak gerekiyordu. Bugün bir yerde ütü yapacak,

Hayvanları Koruma Derneği'ne yardım amacıyla düzenlenmiş bir kermesin duyurularını dağıtacak,

St. Rita'da yaşlıları ziyaret edecekti. Bu araya Brian'ı sıkıştıramazdı.

Gertie, Ria'nın Brian'ı çamaşırhanede bir iki saatliğine bırakması için bu sabahın uygun

olmadığını, çünkü... işte... uygun olmadığını söyledi. Gertie kendi çocuklarını bile annesine

bırakmıştı. Bu her şeyi açıklıyordu. Ria, Frances Sullivan gibi bir komşusundan çocuğuna

bakmasını ölse isteyemezdi. Dışarıda bir işte çalışmayan bir eşin vaktini kullanmasını bilmediğini

söyletmezdi kimseye. Colm'un restoranda çalışan ablası Caroline biraz derli toplu biri olsa, bir iki

saatliğine çağrılabilirdi, ama onun da söyleneni anlaması saatler sürüyordu ve Ria'nın bu kadar

vakti yoktu.

Hilary oturmuş, elindeki mektubu bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Ria bu fırsattan

yararlanmak istedi. “Senden bir ricam var” dedi. “İstemiyorsan hayır diyeceksin. Bugün çeşitli

nedenlerle Mona McCarthy’nin evine gitmek istiyorum.”

– İstersin tabii, diye burnunu çekti Hilary.

– Hiç düşündüğün gibi değil, üç saatliğine Brian’a göz kulak olursan çok memnun olurum.

Döndüğümde harika bir öğle yemeği hazırlayacağım sana. Evet mi hayır mı?

– Neden gitmek istiyorsun oraya?

– Yani hayır mı diyorsun ?

– Yok. Neden gittiğini söylersen kalırım.

– Pekâlâ, söyleyeyim. McCarthy’lerin para sıkıntısı içinde olduğunu sanıyorum. Ağzını

yoklayacağım, çünkü bu doğruysa, Danny de etkilenecek demektir. İşte sana gerçeği söyledim, ister

inan, ister inanma. Evet mi hayır mı ?

– Evet, dedi Hilary gülümseyerek.

Ria telefonla taksi çağırdı, güzel güzel giyindi, en iyi ipek eşarbını taktı, yaptığı cevizli keki

soğumak üzere bıraktığı ızgaranın üzerinden aldı ve McCarthy’lerin Dublin’den altı mil uzaklıktaki

evlerine doğru yola çıktı. Evin önü şık arabalarla doluydu, kapıya yaklaştığında, içerden sesler

duyuldu. İçeri girdiğinde Mona'nın yüzündeki mutluluğu görmek çok dokunaklıydı. Ria ceketini

çıkardı ve bu tür toplantıların gediklisiymişçesine rahat bir havayla gülümseyerek yardım etmeye

koyuldu. Bütün mesele bu cepleri rahat ve genellikle yalnızlık çeken kadınların iyi vakit

geçirmesini, yeni dostlarla tanışmasını sağlamaktı. Toplantıya katılmak için verdikleri on sterlinden

daha önemlisi, onlara gruba ait oldukları duygusunu tattırmaktı. Böylece daha sonra defilelere,

danslı yemeklere, film galalarına gitmek için daha büyük paralara kıymaları için ikna

edilebilirlerdi.

Ria'yı Margaret Murray adında şık bir kadını tanıştırdılar. "Kocamı tanırsınız belki, adı

Ken. O da emlakçilik yapıyor" dedi kadın.

Ria, Ken Murray'i yıllar önce, on beş buçuk yaşındayken tanıdığını, hatta onun ilk öpüştüğü

çocuk olduğunu söylemeyi ne kadar isterdi. Çok korkunç bir geceydi o, çocuk Ria'ya çok sıkıcı bir

kız olduğunu söylemişti. Ancak Margaret Murray bunu kendisi kadar gülünç bulmayabilirdi,

dolayısıyla sesini çıkarmadı, ama kendi kendine gülümsemeden edemedi.

– Çok iyi görünüyorsunuz, dedi Mona McCarthy Ria'ya

– Unutturmayın da nedenini sonra anlatayım. İşler yolunda, değil mi ?

– Evet, sanıyorum meraktan geliyorlar buraya, dedi Mona. –Neden?

– Çok söylenti çıkarıyorlar biliyor musun, durumumuz hâlâ iyi mi, kötüleşiyor mu...

Dedikodulara bakarsan şimdi yoksullar yurdunda olmamız gerek. Mona kahve doldururken

inanılmaz ölçüde sakin görünüyordu.

– Söylentiler sizi kaygılandırmıyor mu peki ? diye sordu Ria.

– Hayır Ria, Barney hakkında her duyduğuma üzülecek olsam sürekli ağlamam gerekirdi.

Yoksul günlerimiz oldu geçmişte, böyle bir şey gene başımıza gelirse, gene aşarız herhalde. Ama

hiç sanmıyorum. Barney gayet tutarlı biridir, eminim bir kenara bir şeyler koymuştur. Bu lüks

yaşantıyı ayakta tutan şeyin ne olduğu konusunda hayli meraklı olduklarını söylediği kadınlarla

dolu odaya dönerken, nerdeyse bir gemi kadar sakin süzülmekteydi.

Ria ile Hilary sözleştikleri o harika öğle yemeğine oturduğunda Colm Barry uğradı. "Oo,

hiçbir şeyden aşağı kalmıyorsunuz bakıyorum" dedi. Yemek davetini sevinerek kabul etti.

– Ria etin en iyisini alacak durumda, dedi Hilary.

– Almak değil, böyle nefis yemekler pişirmek önemli, dedi Colm. Bir de sunmak.

– Buralarda taze sebze bulmak zor, dedi Ria. Köşedeki manavdakiler bayat, yakınlarda da

başka manav yok.

– Neden kendi sebzenizi yetiştirmiyorsunuz ? dedi Colm.

– Ah, olamaz. Arka bahçeyi kazıp düzeltmek çok güç. Ön bahçeyi düzenlemek bile büyük

iş. Korkarım ne Danny'de var bahçıvanlık ruhu ne de bende.

– Arka bahçenizi ben yaparım isterseniz, ekerim de, dedi Colm.

– Olur mu hiç, diye karşı koydu Ria.

– Hatta şöyle bir önerim bile olabilir. Arkada güzel bir sebze bahçesi yapayım, restoran için

gerekli her şeyi ekeyim, siz de istediğinizi alırsınız.

– Olur mu yani ?

– Elbette olur. Yani elbet çim ekmeyecekseniz, havuzlar, çeşmeler ya da çardak

yapmayacaksanız.

Ria güldü. "Bunların gündemde olmadığını rahatça söyleyebiliriz" dedi.

– İyi, öyleyse iş tamam.

Ria, Colm'un, Danny'ye danışılmasını önermediğini zevkle fark etti. Colm, Barney

McCarthy'nin tersine, Ria'yı kendi kararlarını verebilen sorumlu bir yetişkin olarak görüyordu.

– Toprağı hazırlamak zor olmayacak mı ?

– Henüz bilmiyorum.

– O bahçeye hiç el sürülmedi, yabanî otlar, ağaç kökleri, çerçöp...

– Ama benim zaten biraz jimnastiğe ihtiyacım var, hepimizin işine yarayacak bu çalışma.

Alan memnun, satan memnun.

– Bundan iyisi can sağlığı, dedi Hilary.

O günden sonra Colm, Tara Sokağı'ndaki evin arka bahçesinin bir parçası haline geldi.

Arka bahçeye açılan tahta kapıdan sessizce giriyordu, araç gerecini arkadaki küçük uyduruk

kulübede bırakıyordu. Evin yansı genişliğinde, bahçe boyunca büyük bir alanı kazdı. Böylece

çocukların oynamasına yetecek bol bol yer bırakmış oluyordu. Aylar geçtikçe bahçenin etrafında

bir parmaklık yükseldi, Colm bu parmaklığı Rus asması dediği bir sarmaşıkla kapladı.

– Biliyor musun bayağı güzel görünüyor, dedi Danny bir gün düşünceli bir tavırla. Arka

bahçede bir sebze bahçesi olması da evin satış değerini artırır.

– Satarsak yani, ki satmayacağız... Böyle konuşarak beni korkutmasana, Danny, diye

yakındı Ria.

– Dinle tatlım, nerdeyse başka hiçbir konunun konuşulmadığı bir dünyada çalışsaydın, sen

de emlakçı ağzıyla konuşurdun. Haklıydı, üstelik kızmış da değildi, mutluydu. Bazen Ria'ya karşı

bayağı iyi davranıyordu, işten eve koştuğunda onu düşünmekten kafasını işine veremediğim falan

söylüyordu. Birlikte yukarı çıkıp perdeleri çekiyorlardı. Bir iki keresinde bahçede çalışan Colm'un

ne düşüneceğini merak etmişti Ria.

Bu konuyu fazla konuşmuyorlardı ama, Gertie'nin durumunda bu işin bir karabasan

olduğunu biliyordu Ria, genellikle yalnızca Jack sarhoş olduğunda girişiliyordu yatmaya. Hilary'ye

gelince bu konu nerdeyse tümüyle kapanmıştı. Martin bir keresinde bir erkek ile kadının ancak ve

ancak çocuk yapma umuduyla çiftleşeceğini, aksi halde böyle bir istek duymayacağını söylemişti.

Bunu yalnızca bir kez söyledi, sonradan o zamanlar canının biraz sıkkın olduğunu, gerçekte böyle

düşünmediğini itiraf etmişti. Bunları Hilary fısıldamıştı. Ancak kocasının bu görüşü hâlâ

geçerliğini koruyor gibiydi.

Ria, Rosemary'nin cinsel yaşantısıyla ilgili hiçbir ayrıntıyı bilmiyordu. Ancak yarattığı o

kusursuz çevrede pek hareketli olduğuna kuşkusu yoktu. Nereye gitse erkekleri kendine çekiyordu.

Ria bazen Rosemary'nin partilerden erkeklerle birlikte ayrıldığını görüyordu. Onları evine, o birçok

dergide resmi çıkmış daireye götürüyor muydu acaba? Herhalde. Rosemary bir rahibe hayatı

sürecek değildi ya. Gene de farklı insanları bu şekilde tanımak zorunda kalmak çok rahatsız edici

olmalıydı, istediğin kişinin nasıl olması gerektiğini bilmek yerine, bir başka kişide kendine yakın

ve uzak özellikleri keşfetmek durumunda kalmak zordu. Danny'ye gelince... Ria, çok, çok şanslı

olduğunu biliyordu.

McCarthy'lerin malî durumuyla ilgili kaygılar yatışmış görünüyordu. Danny geç saatlere

dek çalışmıyordu. Küçük prensesi Annie'yi yürüyüşlere, deniz kıyısında gezilere götürüyordu.

Tombiş oğlu Brian'ın elinden tutuyor, tökezleyerek, dengesini korumaya çabalayarak yürümesini,

sonra da önlerinde koşmaya başlayışını izliyordu.

Arka bahçe yavaş yavaş ve büyük emeklerle değişiyordu. Ria, Colm'un bir yılda iki hasat

konusundaki sözlerini, evcil hayvanların bahçeye girmesini engelleyecek önlemler konusundaki

önerilerini anlamanın, bir teras bahçedeki saksılara dikilecek yirmi çiçeğin adını öğrenmekten daha

kolay olduğunu biliyordu. Ektiği bütün fidelerin ölüşüne, büyük bambu fasulye sırıklarının

rüzgârdan devrilişine, asılmış sepetlerde yetiştirmeye çalıştığı bezelyelerden pek bir şey

çıkmayışına anlayışla gülümsüyordu.

– Neden yere ekmedin onları sanki ? diye sordu Ria saf saf.

– Gözüne güzel görünsün istedim. Arka duvardan sarkan bir sürü sepet... Güzel durur diye

düşündüm. Büyük bir düş kırıklığı yaşıyordu.

Colm'daki bu heves kendisinde de olsun isterdi Ria, ancak ona göre çok yorucu bir işti bu,

ayrıca pek bir sonuç alınmıyordu, üstelik marketlerde dağlar kadar sağlıklı yetiştirilmiş sebze vardı.

Colm mücadeleyi sürdürüyordu, hatta çocuklara küçük leğenlerde domates ve biber yetiştirmeleri

için yardımcı bile oluyordu. Annie ile Brian'a karşı çok iyiydi Colm, aralarındaki yaş farkını çok

iyi anlıyordu. Brian'a yalnızca sulanmaktan başka bakım istemeyen küçük bir domates fidesi

vermişti, Annie'dense kıvırcık salata ile kekik yetiştirmesini bekliyordu. Ama temelde, onların

yaşantılarının bir parçası olmuyor, Rus asmasından oluşan o dev çitin öbür tarafına geçmiyordu.

Öbür tarafta bir salıncak, bir bank hatta bir de kendi yaptıkları mangal vardı. Barney'nin

adanılan evin önündeki alana otomobiller için asfalt dökmüş, kenarlara çiçekler ekmişti. Hepsi de

açıyordu. Geçici yataklardaki renk renk süpürgeotu, herkesin ilgisini çekiyordu.

– Süpürgeotu nerden geldi, bilmiyorum doğrusu, demişti Ria bir keresinde.

– Sen ekmişsindir tatlım. Bahçıvanlıktan anlamam ama, çiçeklerin durup dururken yerden

bitmediğini biliyorum. Hem zaten süpürgeotu için özel bir toprak gerekmiyor mu ?

Bu konuşma sırasında Colm yanlarındaydı. "Korkarım ben yaptım bu işi. Yanlış toprak

almışım, bilirsiniz ya, kireçli çıktı yani..." Bilmiyorlardı ama bilge gibi başlarım salladılar. "Bir

yere koymam gerekiyordu, buraya döktüm. Umarım sakıncası yoktur."

– Harika, diye onayladı Danny. Peki süpürgeotunu da sen mi ektin?

– Biri onları armağan etti bana. Yani, bütün sebzelerin bahçe ürünü olduğunu mönüde

belirttiğim için müşteriler arkada büyük bir bahçem olduğunu sanıyor. Çoğu kez bahşiş yerine fide

veriyorlar bana.

– Ama bunların parasını ödememiz gerek... diye başladı Ria.

– Saçmalama Ria. Daha önce de söylediğim gibi bahçenizi kullanmak benim çok işime

yarıyor, doğrusu sebzeler de çok iyi yetişiyor. Bu hafta sıra sıra sakızkabağı ektim, amacım

şimdiden güzel kabak tarifleri hazırlamak...

– Bugünlerde işin iyi gidiyor ha? diye sordu Danny.

– Çok daha iyi, gazetede yazı çıktı, onun da büyük yaran oldu. İşler kötü gitse bile

yakınmazdı Colm. Acaba diyordum, küçük bir sera yapsam gözünüze çirkin görünür mü ? Çok iyi

gizleyeceğim ama, arkadaki duvara yaslayacağım...

– Yap yap, Colm. Katkımız olsun ister misin ?

– Yalnızca elektrik istiyorum sizden, birazcık, fazla yakmaz zaten. Danny Colm'un elini

sıktı, "Ah, bütün iş anlaşmaları keşke bu kadar kolay olsa!" dedi.

Brian 1995 yazında yedi yaşına basmıştı. Danny ile Ria dostlarını çağırıp bahçede mangal

yaktı. Yalnızca sosis istiyorlardı Brian'a göre. Kimse başka bir şey yemezdi.

– Güzel kuzu pirzolası yemezler mi ? dedi Danny. Önünde önlük ve başında aşçı şapkasıyla

mangal başında durma fikri hoşuna gidiyordu, ancak ateşin üzerinde sosisten daha önemli bir şeyi

çevirmeyi düşlüyordu.

– Yok, dedi Brian.

– Ya da Colm’un yetiştirdiği o güzelim biberleri pişirsek, hepsini şişlere geçirip kebap

yapabiliriz örneğin.

– Benim arkadaşlarım kebap sevmez, dedi Brian.

– Arkadaşların hiç kebap yemedi ki, dedi Annie. On iki yaşına geliyordu, doğum günü üç ay

sonraydı. Brian gibi bir bebekle anlaşmak gerçekten zordu. Annesi ile babasının bu çocuğun

bebekçe sözlerine, kendi söyledikleri karşısında duydukları hayranlığı sergilemeleri garibine

gidiyordu.

Bu partinin hazırlıkları hayli yorucu oldu. Annie Brian’a bir kilo pişmiş sosis verilmesini ve

arkadaşlarıyla birlikte onları ısıtmalarını önerdi. Pişmiş olduğunu anlamayacaklardı bile, zaten

onlar için önemli olan bol bol ketçap sıkmaktı.

– Olmaz, doğru olmaz. Senin yedinci doğum günün için de büyük bir parti vermiştik,

unuttun mu ? dedi annesi.

Annie unutmuştu, bütün doğum günleri tek bir kutlama olarak kalmıştı belleğinde. Ama

bütün kutlamalarda olduğu gibi büyük titizlik göstermiş olmalılardı. “Haklısın, çok güzel bir

partiydi” dedi.

– Sen çok güzelsin Annie Lynch, harikulade güzel. Annesi onu sımsıkı kucakladı.

– Berbat bir kızım ben, şu dümdüz saçlara baksana.

– Ben de durmadan saçlarımın kıvırcık olmasından yakınmıştım, dedi Ria. Kadın olmanın

en güç yanı bu işte, görünüşümüzden hiçbir zaman memnun olmuyoruz.

– Bazıları memnun ama.

– Anneannenin dilinden düşmeyen film yıldızlan, bütün o yapma bebekler memnundur

herhalde, ama bizim tanıdığımız kimse yok.

– Bence Rosemary’nin görünümünde aksaklık yok. Rosemary Ryan, arkadaşlarının

çocuklarının kendisine teyze demelerini istemiyordu. “Bence de o çok güzel bir kadın, ama sürekli

diyet yapıyor, belki o da kendini yeterince güzel hissetmiyordur.”

– Hayır, kendinden memnun, aynada kendini izlerken görsen bunu anlarsın.

– Ne dedin ?

– Kendine gülümsüyor, Anne. Bir görsen, yalnız aynaya bakarken değil, bir cam gördüğü

her yerde gülümsüyor.

Ria güldü. “Ne kadar komiksin Annie, nelere dikkat ediyorsun.” Annie başının

okşanmasından hoşlanmadı. “Doğruyu söylüyorum ama, değil mi Baba?”

– Tamamen doğru, Prenses, dedi Danny. ikisi birden atıldı bu kez: “Söylediklerimizi

duymadın ki?”

– Pekâlâ duydum. Annie Rosemary’nin aynalara gülümsediğini söyledi, gerçekten de

gülümser, her zaman gülümsemiştir. Yıllar önce eski işyerinde de öyleydi.

Annie hoşnut göründü, Ria bozuldu. Bu durumun farkına hiç varmamıştı. “Eh, o kadar

güzel ki, kendine hayran olmaya hakkı var” dedi sonunda.

– Güzel mi dedin? Bence baykuşa benziyor, dedi Annie.

– Ama güzel bir baykuş, diye düzeltti onu Danny.

– Annem çok daha güzel, dedi Annie.

Danny her ikisini de başlarından öperek, “Bunu söylemeye bile gerek yok” dedi.

Brian’ın doğum gününde hava çok güzeldi. Hazırlıklar öğleye kadar sürdü. Nora Johnson

gelmiş dırdır ediyordu, Gertie, yardım gerekir mi diye gelmişti. Bir aydır uyumuyor gibiydi.

– Ancak partinin sonuna dek kalır ve eve gidip çocukları getirirsen yardım edebilirsin, dedi

Ria.

– Hayır, bugün olmaz. Öylesine yorgun görünüyordu ki, ona bakmak insanın içini

burkuyordu.

–Ne oldu Gertie?

– Hiç. Bu sözcük bir çığlık gibi çıktı ağzından.

– Çocuklar nerede ?

– Annemde.

– Çamaşırhanede kim var?

– Tatilde çalışmak isteyen on altı yaşında bir kız öğrenci. Sorgulaman bitti mi, Ria? Sana

yardım etmeye başlayabilir miyim?

– Ama haksızlık ediyorsun, seni sorgulamıyorum ki. Ria öfkelenmiş görünüyordu.

– Tamam, özür dilerim.

– Hiç iyi görünmüyorsun. Neden burada yardım etmek istiyorsun?

– Neden sanıyorsun ?

– Bilmiyorum, Gertie, gerçekten bilmiyorum.

– Öyleyse tahta kafalının birisin, Ria. Paraya ihtiyacım var. Ria’nın yüzü bembeyaz oldu.

“Sen benim arkadaşımsın, Tanrı aşkına. Paraya ihtiyacın varsa, iste, gelip beni etkilemeye çalışma.

Ne kadar lazım?” Çantasına uzandı Ria.

– Senden para alamam Ria.

– Şimdi kızacağım ama, az önce lazım demedin mi?

– Evet, ama sadaka olarak istemem.

– Tamam, ben de öyle vermiyorum. Sonra ödersin.

– Ödeyemem.

– Öyleyse fark etmez.

– Eder. Kazanmak istiyorum, ovmak, temizlemek istiyorum. Fırınla başlarım, sonra mutfak

taşlarını, banyoları temizlerim. On sterlin gerek bana.

Ria şaşkın bir halde oturmuştu. “On sterlin gerek. O kadar gerek, ha Gertie. Senin koca bir

dükkânın var, Tarın aşkına!”

– Hesapta belli bir para bulundurmam gerek, kocam bunu biliyor. Yemekten önce on sterlin

getireceğimi söyledim, dükkânın yanına yaklaşmıyor.

– Allah aşkına, Gertie, al şu on sterlim. Sen çalışırken iki saat karşında durup seni

izleyeceğimi mi sanıyorsun.

– Almam.

– Eh, çık dışarı öyleyse. –Ne?

– Söylediğimi duydun. Benim dostumsun, mutfağımda bir saat şapur şupur çalışman ve

klozetlerime fırça sokman için saatte beş sterlin verecek değilim. Kusura bakma, ama veremem.

Ria'nın gözleri çakmak çakmak olmuştu.

Gertie'nin gözleri doldu. “Ah Ria, bırak şunları da biraz anlayışlı olmaya çalış.”

135

– Ben bayağı anlayışlıyım... sen de azıcık gururlu olsana?

– Olmaya çalışıyorum, ama sen gururumu elimden alıyorsun. Gertie, üflense yıkılacakmış

gibi duruyordu. Çok öfkelendin sen.

– Öfkelenirim tabii. Şimdi lütfen şu on sterlini alır mısın ? Bunu geri vermeye kalkarsan ya

da temizlik memizlik yapacağım diye kolunu kaldıracak olursan, bu Allah'ın belası parayı

gırtlağından aşağı tıkarım, bilmiş ol.

– Bana ya da herhangi birine bu kadar kızmana gerek yok, Ria. Gayet güzel bir yaşantın var,

seni kıskanmıyorum, bunu hak ediyorsun, bu yaşantıyı sürdürmek için büyük çaba harcıyorsun,

herkese karşı iyi davranıyorsun, ama şansın da yaver gidiyor. İşlerin yolunda gitmediği bir

durumda böyle bir yaşantı sürdürmenin ne kadar zor olabileceğini düşün bir.

Ria yutkundu. “Bugün oğlumun yedinci doğum günü, güneş parlıyor, elbette mutluyum.

Her gün mutlu değilim ama, kimse değildir. Bak, sen benim arkadaşımsın. Birbirimizin içini dışını

biliyoruz.”

– Hayır, bilmiyoruz, dedi Gertie sakin sakin. Okul çocuğu değiliz artık, otuzlara gelmiş

kadınlarız, yetişkiniz. Sana iş yaparsam ödeşiriz diye düşündüm. Özür dilerim. Ayrıca Brian’ın

doğum gününde seni üzdüğüm için de özür dilerim. Gertie gitmek üzere döndü.

– Bu parayı almazsan beni gerçekten kızdırmış olacaksın.

– Tamam, sağ ol Ria.

– Hayır, öyle soğuk soğuk değil. Bir kucaklaşalım hiç değilse. Kaskatı bir kucaklaşma oldu.

Gertie’nin ince bedeni tahta gibiydi. En güzeli ne biliyor musun ? Daha sonra çocuklarla birlikte

gel. Olur mu, gelir misin ?

– Hayır, teşekkürler. Ama dargınlıktan falan değil. Sadece gelemem.

– Tabii, tamam.

– Tekrar teşekkür ederim Ria.

– Çok gururlusun, her zaman da beyleydin.

– Sahip olduğun her şeyi, hatta daha da fazlasını hak ediyorsun. İyi eğlenceler. Gertie çıktı.

Nora Johnson bahçeden mutfağa girdi. “Ön kapıya balon bağlıyordum, partinin nerde

olduğu görülsün diye, baktım Lady Ryan manken giysileriyle gelmekte. Yardım etmeye geliyordur

herhalde. Gertie nereye gitti? O eski ızgaraları temizleyeceğini söylemişti.”

– Evine gitti Anne.

– Vay canına, arkadaş dediğin böyle günde belli olur! Hilary ile ben olmasaydım ne

yapacaktın ?

136

– Ben de hep bunu söylerim zaten, değil mi Anne ?

– Çocuklar geldiğinde Annie eğlenmelerine yardımcı olacak mı?

– Hayır, yedi yaşında bir düzine çocuk Annie’ye göre değil bence, onlardan uzak durur o.

Danny bir yığın oyun tasarladı onlar için.

Nora burnunu çekti. “Bugün Barnie’nin peşinde koşturup sahibinin sesini dinlemiyor yani

ha?”

– Hayır Anne, dinlemiyor.

– Biraz solgun görünüyorsun, iyi misin sen ?

– Daha iyi olamazdım.

Ria partide kaç çocuk olduğunu saymaya gelen Rosemary’yi karşılamak bahanesiyle

konuyu kapattı. Rosemary, çok sayıda dondurma almış, evde buzluğuna koymuştu. “Bir saat sonra

falan gelirim, sen de dondurmaları buzluğa koymak zorunda kalmazsın. Gertie'nin bir şeyi mi vardı

?"

– Neden sordun? diye atıldı Ria.

– Sokakta ağlayarak yanımdan geçti ve beni görmedi, gerçekten görmedi.

– Her zamanki sorunları işte, biliyorsun. Ria yüzünü buruşturmuştu.

– Boşanma yasası oylanıyor.

– Bunun Gertie'nin görüşlerine hiçbir etkide bulunmayacağını biliyorsun herhalde? dedi

Ria. Yani, diyelim bu ülkede boşanmak yarın serbest bırakıldı, Jack'i bırakmaz ki Gertie. Çekip

gidecek? Herkes gibi ona sırtım dönecek ? Asla, Gertie bunu asla yapmaz.

– İnsanların tepkisi bu olacaksa, yasa çıkarmanın ne anlamı var? dedi Rosemary.

– Hiçbir fikrim yok! Ria'nın kafası karmakarışıktı. Yasadan yararlanması beklenebilecek iki

aile tanıyoruz, ikisi de kıllarını kıpırdatmaz. Boşanma serbest bırakıldığında Barney McCarthy'nin

rahatını kaçırmasını beklemiyorsun herhalde ?

– Hayır, beklemiyorum. Ama senin bu işleri bu kadar iyi değerlendireceğini bilmiyordum

doğrusu. Rosemary nerdeyse hayranlıkla güldü –şu Ria bazen şaşırtıyordu insanı– sonra da çocuk

partisi için daha uygun bir şeyler giymek üzere 32 numaraya döndü.

Konuklar gelmeye başlamıştı. Çocuklar çok geçmeden şaka yollu dövüşmeye başladı. Hem

de hepsi itişip kakışıyordu. Bunun için bir neden yok gibi görünüyordu; kızgınlık, öfke yoktu,

düşmanlık yoktu, ama erkek çocuklar böyleydi işte. Colm'un sebze bahçesinin dibinde birbirine

girmiş iki çocuğu ayırırlarken, kendi arkadaşlarının çok daha nazik olduğunu söyledi Annie

annesine.

137

– Annie nerde peki ? diye soruyordu Nora az sonra.

– Odasında sanırım. Oğlanlara katılması için onu zorlamanın anlamı yok. Onlara göre fazla

büyük, ama bu çocukları gülünç bulacak kadar da büyümedi henüz. Pastanın geldiğini duyunca iner

aşağı.

Nora bilge havalarında başını salladı. "Ya da sosislerin. Sosislerin kokusunu duyduğu anda

av kokusu almış tazı gibi koşar aşağıya."

Ancak Annie odasında değildi. Arka kapıdan çıkmış, Tara Sokağı'na paralel yolda

yürüyordu. Geçen gün orada küçük, zayıf bir yaramaz kedi yavrusu görmüştü. Sahipsiz olabilirdi.

Korkmuş görünüyordu, sevilmeye alışık bir kediye benzemiyordu. Belki de terk edilmişti ve onu

alabilirdi. Evdekiler her şeye olduğu gibi buna da hayır diyeceklerdi elbet. Kimse görmeden onu

odasına alsa, ona biraz yiyecek falan verse, yürekleri elvermezdi kediyi kapıya koymaya. Bugün,

bu işi yapmak için uygun bir gün olabilirdi, kimse farkına varmazdı. Brian ile onun bahçede itişip

kakışan, bağrışıp duran beyinsiz arkadaşlarıyla meşguldü herkes. Bugün yukarıya zürafa çıkarsa

kimse fark etmezdi. Annie kedi yavrusunu hangi evin arka kapısında gördüğünü anımsamaya

çalıştı. Rosemary'nin evi kadar uzakta değildi. Arka kapılan birbirinden ayırmak zordu.

Annie Lynch mavi ekoseli yazlık elbisesiyle yolda durmuş, öğle sonrası güneşinden

gözlerini kısmış, gözlerine düşen sarı saçlarını arkaya atıyordu. Belki de bu tahta kapıların anahtar

deliklerinden içerlerini gözetleyebilirdi. Bazıları bayağı eskiydi, tahtalar arasındaki aralıklardan

bile bakılabilirdi. Arka kapılardan biri güzelce boyanmıştı, buradan bakınca bir şey görünmezdi.

Anny biraz durdu. Bu, Rosemary Ryan'ın oturduğu 32 numaranın arka kapısı olmalıydı.

Çatıda çok süslü bir bahçesi vardı Rosemary'nin, arka bahçesindeyse bir süs havuzu ile

kameriye bulunuyordu. Belki de zavallı kedicik burada dolaşmış, havuzdaki balıklara bakmak

istemişti.

Annie diz çöktü, anahtar deliğinden baktı. Kedi falan yoktu. Ama kameriyede birileri vardı.

Bir konuda tartışıyor gibiydiler. Daha dikkatlice baktı. Rosemary Ryan bir erkekle itişip

kakışıyordu. Annie'nin yüreği ağzına geldi. Rosemary'ye saldırıyor muydu birisi ? Annie kapıyı

sallayıp bağırsa mıydı, bağırdığında saldırgan gelip ona da zarar vermeye kalkar mıydı ?

Rosemary'nin etekleri beline dolanmıştı, erkek onu itiyordu. Birincisinden daha büyük bir şaşkınlık

içinde Annie ne yaptıklarını anladı. Ama bu iş böyle yapılmazdı ki? Okulda Kitty Sullivan'la

fısıldaştıkları gibi değildi durum. Sinemada, televizyonda yapılanlara da benzemiyordu. Bu

farklıydı. Öpüşürler, uzanırlardı, her şey yumuşak, nazikti. Bu, öyle değildi, bunlar itişiyor,

homurtulu sesler çıkarıyorlardı. Rosemary Ryan biriyle sevişiyor olamazdı. Sevişmek böyle

olmazdı. Böyle bir şey tamamen imkânsızdı.

Annie başım anahtar deliğinden çekti, yüreği küt küt atıyordu. Durumu anlamaya

çalışıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, arka kapının anahtar deliğinden bakmayan hiç kimse

göremezdi onları. Kameriye binadan uzak, arka bahçe duvarına yakın bir yerdeydi.

Annie erkeğin kim olduğunu göremiyordu, ona arkası dönüktü. Yalnızca Rosemary'nin

yüzünü görüyordu. Yüzü yamulmuş, öfkeli, kızgındı. Sinemalardaki gibi düşsel bir durum yoktu.

Belki de tümüyle yanılıyordu, bu o sandığı şeyden değildi. Annie bir kez daha baktı.

Rosemary'nin kolları adamın boynuna dolanmıştı, gözleri kapalıydı, adamı itmiyordu,

kendisine doğru çekiyor ve "Evet, hahh, hah, evet!" diye haykırıyordu.

Annie korku içinde doğruldu. Gördüklerine inanamıyordu. Sokak boyunca koşmaya başladı.

16 numaranın önünden geçerken Brian'ın partisinden gelen gürültüleri duydu. Ama durmadı. Şimdi

artık bu bildikleriyle içeri girip onlara görünmek istemiyordu, içerdekilerin kendisinin normal

davranmalarını beklemelerine dayanamazdı. Hiçbir şey artık aynı olmayacaktı, üstelik bunu hiç

kimseye söyleyemezdi. Gözleri dolu dolu koştu, koştu, sonunda tam anayola ve normalliğe

dönecekken düştü, toprak birden yükselmiş ona çarpmıştı sanki, bir gürültüyle düştü.

Uçarcasına düşmüştü, soluk soluğaydı. Kalkmaya çabaladığında iki dizinin, bir de kolunun

sıyrıldığını gördü. Evin duvarına yaslandı ve var gücüyle ağlamaya başladı. Colm sesi duydu ve

dışarı çıktı. “Annie, ne oldu?” Yanıt yoktu, kız yalnızca omuz silkti. “Annie, gidip anneni

çağırayım.”

– Hayır. N’olur çağırma. N’olur Colm.

Colm diğer yetişkinler gibi değildi, bir başkası için yapılacak en iyi şeyin ne olduğu

konusunda anında karar vermiyordu. “Tamam, ama şu haline bak... çok kötü düşmüşsün, dur,

bakayım.” Kolunu yavaşça tuttu. “Yok, yalnızca sıyrılmış, dizlere de bakalım. Sen bakma, ben hiç

dokunmadan inceler, sana rapor veririm.” Colm diz çöküp dizlerine bakarken Annie dimdik durdu.

Azsonra, “Çok kan akıyor, ama sanırım dikiş gerektirecek bir durum yok” dedi. “Gel seni eve

götüreyim, Annie.”

Başını iki yana salladı Annie. “Olmaz. Brian parti veriyor, eve gitmek istemiyorum.”

Colm onun suyuna gitti. “İstersen evime gelebilirsin, banyoda o zavallı dizlerini yıkarsın.

Ben restoranda olacağım, ayak altında dolaşmam, ama ihtiyacın olursa sen de oraya geçersin, gazoz

ikram ederim sana ya da ne istersen...” Kıza gülümsedi.

Sonuç olumluydu. “Evet, evine geleyim, Colm.”

Birlikte eve girdiler, Colm ona banyoyu gösterdi. “Bak orada bir sürü minik havlu var, suya

biraz dezenfektan katarsan...” Çaresiz görünüyordu Annie, nerden başlayacağını bilmiyordu.

“İstersen ben bezi bastırayım sıyrıklara, minik taşlan ayıklayayım?”

–Bilmem ki...

– Evet, bazen bu işleri kendin yaparsan daha kolay olur. Sen bu işi yaparken ben bu

sandalyede oturayım, ayıklanacak şeyler görürsem söyleyeyim sana ha?

Gülümsedi Annie. “Bu çok iyi olur.” Çocuk mikrop kinci sıvının katıldığı suya batırılmış

bezle dizine sakınarak dokunup taş toprak parçalarını ayıklarken izledi onu Colm. Bir çizikti

sadece, tehlikeli bir kanama yoktu. “Dirseğime erişemiyorum, onu sen temizler misin Colm?”

Colm, yavaşça kızın kolunu temizledi ve eline büyük güzel bir havlu verdi. “Şimdi kurula.”

– Ama havlu kan lekesi olur? Yüzünde kaygılı bir anlatım vardı.

– İyi ya, Gertie’nin çamaşırhanesine iş çıkar, diye gülümsedi Colm.

Restoranın serin ve karanlık barına gittiler. Barda dört yüksek tabure vardı. Colm onu buyur

etti. “Buyrun Bayan Lynch, ne arzu edersiniz ?” dedi.

– Sence ne alsam Colm?

– Bu gibi şoklarda bol şekerli şeyler iyi gelir, dedi Colm. Aslında genellikle sıcak, tatlı çay

önerirler.

– Iıh, dedi Annie.

– Bence de ııh. Bak ne diyeceğim, ben genellikle St. Clement içerim. Portakalla limon

karışımı bir şey bu. Ne dersin?

– Harika. İsterim, dedi Annie. Yani gerçek içki içmiyor musun sen?

– Hayır, onlar beni sevmiyor. Kişiliğime ya da metabolizmama ya da her neyse bir şeylere

dokunuyor... Nedeni tam olarak belli değil, ama içki bana dokunuyor.

– Dokunduğunu nerden anladın ?

– Birkaç ipucu gösterdi, başladım mı durmadan içiyordum örneğin.

– Uyuşturucu gibi mi? diye sordu Annie.

– Evet, uyuşturucu gibi. Bu nedenle içmeyi bıraktım.

– Partilerde falan gerçek içki içmeyi özlemiyor musun ? Konu Annie’nin ilgisini çekmişti.

– Özlüyor muyum? Hayır. O eski denetimsiz halimi özlemiyorum. Öyle olmadığıma

seviniyorum. Ama herkes gibi olmak isterdim... yani bazı akşamlar bir iki kadeh şarap ya da sıcak

yaz gününde bir iki bira içebilmek isterdim. Ama başladım mı sürekli içiyorum, dolayısıyla

başlayamam. Annie yüzünde sevecen bir ifadeyle onu dinliyordu. Ancak başkalarının yapamadığı

birçok şeyi yapabilirim, dedi Colm neşeyle. Harika soslar, gözlerini kamaştıracak tatlılar

yapabilirim.

– Brian’ın korkunç arkadaşları dondurmayı alüminyum paketlerde seviyormuş!

Düşünebiliyor musun! dedi Annie şaşkın, küçümseyen bir havayla.

– Biliyorum. İğrenç, değil mi! dedi Colm ve ikisi birden gülmeye başladı. Annie’nin

kahkahasında hafiften bir isteri okunuyordu.

– Yolda düşmene neden olacak bir şey gelmedi başına, değil mi? diye sordu Colm.

Çocuğun yüzü değişti. “Hayır. Neden sordun ?”

– Hiç. Evine giderken sana eşlik edeyim mi ?

– Bir şeyim yok, Colm. Tek başına giderim.

– Bir şeyin yok tabii, gördük işte. Ama ben her gün yürüyüşe çıkarım, bütün aşçılar çıkar,

bu bir kuraldır, göbek bağlamalarını ve yemek yaparken tencerenin içinde düşmelerini önler.

Annie güldü. Colm Barry’yi öyle bir göbekle göz önüne getirmek olanaksızdı. Nerdeyse

babası kadar inceydi o da. Birlikte yola koyuldular. Tam bahçe kapısına geldiklerinde Rosemary

Ryan’ın arabasının bagajından dondurma paketlerini indirdiğini gördüler. Annie dondu kaldı. Colm

bunu fark etti ama bir şey söylemedi.

– Aaa, Annie, bu ne hal böyle! Düştün mü? dedi Rosemary. –Evet.

– Geçti artık, dedi Colm.

– Korkunç görünüyor, nerede oldu bu ?

– Yolda, Colm’un restoranının önünde, dedi hemen Annie. Colm şaşırdı.

– Colm da seni kurtarmaya geldi, ha? Rosemary bir yararını görmemekle birlikte, Colm’a

karşı kahkahalarla gülümsedi.

– iyi bildin. Evimin önünde insanların düşmesine izin vermem. İş yaşantıma uğurlu gelmez,

diye şaka yaptı Colm.

– İyi ki caddede düşmemişsin. Rosemary Annie’nin yaralarına olan ilgisini yitirdi, şimdi

dondurma kutularını taşımaktaydı. Arka bahçeden Brian’ın arkadaşlarının bağrış çağrışları

duyuluyordu. “Halkım beni ve dondurmaları bekliyor” diye gülümsedi Rosemary. “Hangisini daha

fazla beklediklerini de biliyoruz sanırım” diye ekledi ardından. Önden giderek arka bahçeye

geçmek üzere bodruma indi.

– Teşekkürler Colm.

– Bir şey değil.

– Şey... yani... yani nerede düştüğüm kimseyi ilgilendirmez, değil mi?

– Kesinlikle.

Annie, bir açıklama yapmak durumunda hissetti kendisini. “Bir kedi vardı, onu arıyordum.

Bu yavruyu alıp bir süre için ona gizli gizli bakmak istiyordum, anlarsın.”

– Elbette. Colm ciddi ciddi başını salladı.

– St. Clement’e ve her şeye teşekkür ederim.

– Görüşürüz, Annie.

Anneannesi harikaydı, Annie’ye sosis saklamıştı. “Seni bulamadım, sıcak dursunlar diye

fırına koydum.”

– Harikasın. İnsanlar nerede ?

– Pastayı kesmek üzereler. Lady Ryan havaî fişek işini üstlendi.

– Ona lady demene annem çok sinirleniyor. Anny bunu söylerken kıkırdadı, sonra

dirseğindeki sancıyla irkildi.

Anneannesi hemen ilgilendi. “Gel yıkayayım dirseğini.”

– Bir şey yok Anneanne, yıkandı dirseğim, dezenfektan falan tamam. Şu korkunç oğlanların

arasında dolanıp duran Hilary Teyze’ye bak.

– Çocukları seviyor. Koca bir dart getirmiş. Çekişmeli bir yarışma var.

–Ödül ne?

– Canım bir oyuncak falan... Hilary o yaştaki okul çocuklarının ne tür oyunlardan

hoşlandığını biliyor.

– Hilary Teyze'nin niye hiç çocuğu yok Anneanne ?

– Tanrı vermemiş.

– Çocukları Tanrı vermez Anneanne, bunu sen de biliyorsun.

– Dolaysız değil, ama dolaylı olarak Tanrı verir çocukları, Hilary Teyze'ne vermemiş.

– Belki çiftleşmekten hoşlanmadı teyzem, dedi Annie, bu kez düşünceli bir tavırla.

– Nee ? Nora Johnson ne diyeceğini bilemedi. Oysa her zaman söyleyecek bir laf bulurdu.

– Belki hani kediler ve tavşanlar gibi şu çocuk yapma işleriyle uğraşmak istememiştir.

Bunun düşüncesinden bile ürken insanlar vardır mutlaka.

– Fazla değil, dedi anneannesi kuru bir sesle.

– Eminim nedeni budur, kendisine sor istersen.

– Bu tür sorular sorulmaz Annie, inan sorulmaz.

– İnanıyorum, Anneanne, soramayacağını biliyorum. Bazı şeyler vardır ki konuşulmaz,

kafanın gerisine atarsın. Öyle değil mi?

– Evet, öyle, dedi anneannesi, müthiş rahatlamıştı.

Daha sonra Brian'ın arkadaşlarının anneleri oğullarını almaya geldi. O ılık yaz akşamında,

Tara Sokağı’ndaki evin arka bahçesinde itişip kakışan, kendilerini ve birbirlerini deliksiz uykulara

hazırlayan çocuklarını izlediler. Annie büyüklerin ortasında duran, şarap bardakları ve küçük

somonlu sandviçlerle dolu tepsiyi dolaştıran annesi ile babasını izledi. Babasının kolu annesinin

omzundaydı genellikle. Annie okuldaki kızlarla yaptığı konuşmalardan anneler ile babaların artık

çocuk istemeseler bile birlikte olmak, sevişmek falan istediklerini biliyordu. Hiç de olacak iş

değildi bu. Hatta korkunçtu.

Sıyrılmış dize herkes ilgi gösterdi, hatta Annie yatağına girdiğinde annesi odasına geldi.

Annie büyük koltuğun üzerindeki oyuncakları kenara çekerek oturdu.

– Bütün gün boyunca pek sessizdin, Annie. Dizlerin iyi mi ?

– iyi Anne, büyütme.

– Büyütmüyorum. Yalnızca o zavallı dizlerine ve dirseğine üzülüyorum. Ben düşseydim sen

de üzülürdün.

– Haklısın Anne, özür dilerim. Abartmıyorsun gerçi, ama ben iyiyim.

– Nasıl oldu peki?

– Koşuyordum, dedim ya.

– Pek düşmezsin, gururlu bir kızsın sen. Hilary ile ben senin yaşındayken durmadan

düşerdik, ama sen hiç düşmezdin. Sanırım baban sana prenses dediği için prenses gibi davranmaya

karar verdin.

Annesinin bakışı öyle sevecen, öyle sıcaktı ki, Annie ona elini uzattı. Gözleri dolu dolu,

“Teşekkürler Anne” dedi.

– Bugün şu erkek kedilerle öyle yoruldum ki Annie... Gerçekten de çocuğa değil de

birbirlerine tos vuran buzağılara benziyorlardı. Senin arkadaşların geldiğinde her şey ne kadar

kolay... ama işte cinsler arasındaki fark burada kendini gösteriyor. İçecek sıcak bir şey ister misin ?

Kötü bir şok geçirdin bugün.

– Ne demek istiyorsun ? Annie’nin gözleri açılıverdi.

– Düştün ya, senin yaşında bile düşmek sarsar insanı.

– Haa, o mu. Yok, iyiyim ben.

Ria kızının kızarmış yanaklarından öptü ve kapısını kapattı. Doğru konuşmuştu, gerçekten

de öldürücü bir gün geçirmişti. Ama başkalarıyla kıyaslandığında kendi durumu iyi sayılırdı.

Annesi o saçma minik köpekle yapayalnız evine gidiyordu. Hilary büyük bir naylon torbaya

koyduğu dartını eline almış, çocukları olmadığı için onu artık kollarına almayan bir adama

gidiyordu. Gertie çamaşırhanenin üzerindeki dairede kim bilir ne korkunç olaylar yaşıyordu.

Rosemary, dam üstünde kurulmuş o mermer sarayda yapayalnızdı.

Oysa Ria, aklına gelebilecek her şeye sahipti.

Üçüncü bölüm

Zaman zaman anneler ile kızları mağazalarda birlikte görünürdü. Olağan bir konuşma

içinde, bir etek ya da entariyi tutup inceleyen anneler ile kızlar... Başlarını sallayan ya da kaş çatan,

ancak birbirlerini düşünen, birbirleriyle arkadaş olan anne kızlar. Biri bir giysiyi denemek için

soyunma odasına girer, diğeri perdenin dışında dört giysiyle bekler... “Belki bunlar gerçek insanlar

değil” dedi Ria kendi kendine. “Belki bunlar oyuncudur ya da reklam şirketi görevlileri.” Kendi

kızıyla bir buçuk saat içinde tam on bir tartışma yaptıklarına bakılırsa, bir genç kız ile annesinin

isteyerek birlikte alışverişe çıkması olacak şey değildi. Bu gördüğü insanlar yalnızca mutlu aile rolü

yapıyor olmalıydı.

Anneannesi Annie’ye bir şeyler alması için para vermişti. Bugüne dek giysi için harcadığı

nice paradan fazlaydı bu. Şimdiye dek Annie kendi başına yalnızca ayakkabı, kot pantolon ve tişört

almıştı. Ama bu farklıydı, bu yazki partilerde giyeceği bir giysi alması için verilmişti bu para.

Onunla birlikte çıkıp seçmesine yardımcı olmak Ria için çok olağan görünmüştü. Hatta

eğleneceklerini bile düşünmüştü. Bu birkaç saat önceydi. Bu alışveriş işi, yaşanılan boyunca

yaptıkları en aptalca şey gibi görünüyordu ikisine de.

Annie deri ve zincirlerle süslü bir şeylere baktığında, Ria gırtlağından bir soluma sesi

çıkardı. "Böyle olacağını biliyordum" diye haykırdı Annie. "Adım gibi biliyordum."

– Yok, yani, bence... şey sandım... Ria ne diyeceğini bilemedi.

– Ne sandın ? Haydi, söyle ne sandığını Anne, orda dikilip yutkunma öyle. Annie öfkeliydi,

yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ria o giysinin bir dergide yayımlanan "Sadomazoşist Giysilerin Keşfi" başlıklı yazı için

yapılmış çizimlerdekine benzediğini söyleyecek değildi. "Giy bakalım olacak mı?" dedi duyulur

duyulmaz bir sesle.

– O yüzünü gördükten sonra bunu giyeceğimi ve benimle alay etmene izin vereceğimi

sanıyorsan...

– Annie, seninle alay etmiyorum. Sırtında görmeden nasıl olduğunu nerden bilelim, belki

de...

– Anne, bırak bunları.

– Ama ciddiyim, para senin paran.

– Biliyorum, benim. Anneannem onu beğendiğim bir şeyi almam için verdi, giymemi

istediğin ekoseli erkek ceketi için değil.

– Hayır, hayır. Şimdi, doğru söyle Annie, seni herhangi bir şey almaya yönelttim mi?

– Öyleyse neden buradasın Anne ? Cevap ver. Bir şey önerecek değilsen, ne yapıyorsun

burada? Biz burada ne yapıyoruz?

– Ne bileyim, bakarız demiştim...

– Ama sen hiç bakmıyorsun ki. Sen hiç kimseye, hiçbir şeye bakmıyorsun, baksan böyle

giysiler giymezdin.

– Bak, benim giydiğim türden giysileri giymek istemediğini biliyorum.

– Hiç kimse senin giydiğin giysileri istemez Anne, inan bana. Yani, hiç durup düşündün mü

bu konuda?

Ria çevresindeki aynalardan birine baktı. Yüzü kıpkırmızı, ince uzun, düz saçlı, elinde köle

giysisi sayıldığı anlaşılan bir giysi tutmuş, öfkeli bir genç kız gördü. Yanında omuzlarına düşmüş

kıvır kıvır saçlarıyla kafası kocaman olmuş, siyah beyaz bir etek üzerine V yakalı bir süeter giymiş

yorgun görünümlü bir kadın duruyordu. Alışveriş için düz yürüyüş ayakkabıları giymişti. Aslında

bu, Ria'nın düşüncesizce evden fırladığı günlerden biri değildi, giysi dükkânlarında aynaların

ansızın insanın karşısına çıktığını düşünerek giyinmişti. Saçını taramış, makyajını yapmış hatta

pabuçları ile çantasını cilalamıştı. Tara Sokağı'ndaki evden çıkmalarından önce holdeki aynada

fena görünmemişti. Buradaysa pek bir şeye benzemiyordu.

– Yani, gerçekten yaşlı biri gibi bile giyinmiyorsun, dedi Ria'nın kızı Annie. Senin

yaşındaki birçok kişi kendine bakmaktan vazgeçmedi henüz.

Ria, kızının saçlarına yapışıp onu sürükleyerek dükkândan çıkarmamak için zor tuttu

kendini. Bunu yapmak yerine düşünceli düşünceli aynaya baktı. Otuz yedi yaşındaydı. Kaç yaşında

gösteriyordu? Otuz beş? O kadar. Kıvırcık saçları onu genç gösteriyordu, kırkında gibi

durmuyordu. Ama acaba yanılıyor muydu ?

147

– Of Anne, bırak yanaklarını ısırıp şekilden şekle girmeyi, gülünç oluyorsun. Annie'nin

kendisinden nefret etmesine, onu azarlamasına neden olan olay neydi, ne zaman olmuştu? Ne kadar

iyi geçiniyorlardı oysa.

Ria kendini toparladı, son bir çabayla, “Bak, benden söz etmeyi bırakalım, ha?” dedi. “Bu

senin armağanın, anneannen güzel ve uygun bir şey almam istiyor.”

– Hayır istemiyor, Anne. Sen hiç kimseyi dinlemez misin? Ne istersem onu alabileceğimi

söyledi, “uygun şey” sözcüklerim ağzına bile almadı.

– Şunu söylemek istiyorum...

– Güzel köpek yarışmasında güzel duracak bir şey, demek istiyorsun sen. Annie’nin gözleri

dolmuştu, başını çevirdi.

Yandaki tezgâhta bir kadın ile kızı gömleklere bakıyordu. “Pembesi de vardır mutlaka,”

diyordu kız heyecanla. “Gel, tezgâhtara soralım. Pembe sana çok yakışır. Sonra gider birer kahve

içeriz.”

Bunlar, gerçek insanları ezmek için kast ajanslarından gönderilmiş bir çift değil, sıradan bir

anne kızdı. Ria gözlerindeki kıskançlık yaşlarını kimse görmesin diye başını çevirdi.

Danny sistre makinesinin saat on birde getirilmesini istemişti. Ria onları karşılamak için

evde olmak istiyordu. Halıları kaldırıp tahta döşemenin güzelliğini ortaya çıkarma fikri de pek

garipti. Onun gözüne hiç güzel görünmüyordu ahşap döşeme, çivilerle doluydu, tahtaların renkleri

atmıştı. Ama Danny bu işlerden anlardı, onu kabul ediyordu. Onun çalışmaları ve ustalığı her şeyi

bilen insanlara ev satmasını sağlıyordu ve bu insanlar parke döşemenin ortaya çıkmasının,

dikkatlice seçilmiş halılarla süslenmesinin iyi, duvardan duvara halının kötü olduğunu biliyor, belki

de altında acımasız kötülükler gizlediğini sanıyorlardı. Hafta sonu için bu makineyi kiralayabiliyor,

o sistre yapıp yüzeyleri düzeltirken, ardında yürüyerek işi denetleyebiliyordun. İşte bugün ile yarın

bu işe ayrılmıştı.

Onu burada yalnız bıraksa, Annie annesinin küstüğünü mü sanırdı ? Yoksa rahatlar mıydı ?

“Annie, baban makineyi bu sabah getirtiyor, biliyorsun?” diye başladı çekine çekine.

– Anne, hafta sonumu o işe ayıramam ben, haksızlık bu.

– Hayır, hayır, elbette ayıramazsın, ben onu önermeyecektim. Diyecektim ki, ben eve

gitsem de onlar geldiğinde evde olsam... ama seni terk etmiş olmak da istemiyorum. Annie dili

tutulmuş gibi bakakaldı ona. Aslında pek bir yararım da olmuyor sana. Pek çok giysiyi bir arada

görünce zaten hep kafam karışır, dedi Ria.

Annie’nin yüzü değişti. Ansızın uzandı ve annesini kucakladı. Ria bunu beklemiyordu. Kızı

istemeden de olsa, “Sen annelerin en kötüsü değilsin” dedi. Bu Ria’nın ondan bugünlerde

alabileceği en büyük övgülerden biriydi.

Ria, rahatlamış bir şekilde eve döndü.

Ria Tara Sokağı’ndaki evin kapısından girdiği anda, bahçe kapısının gıcırdadığını ve o

bildik sesleni̇şi duydu: “Riiya, Riiya.” Kilise çam ya da dondurma arabasının zili kadar değişmez

olan bu sesi çevrede tanımayan yoktu. Annesi ile köpeği, o aksi, sinirli hayvan Pliers’tı gelen. Ria

ile Danny’nin Tara Sokağı’ndaki evinde hiçbir zaman rahat etmeyen, ancak koşullar gereği,

rahatsız yaşantısının çoğunu burada geçirmek durumunda olan köpek Pliers. Ria’nın annesi hep

köpeklerin sokulmadığı yerlere gider, Pliers’sa evde yalnız bırakıldığında çok mahzun kalırdı.

Ria’nın evinde üzüntüsünden ulurdu, ama her nedense bu uluma olarak algılanmaz, yeğlenen bir

davranış olarak kabul görürdü.

Ria’nın annesi önceden haber vermeden ya da çağrılmadan asla gelmezdi kızma. Aynı

sokaktaki küçük eve taşındığından beri bu konuya müthiş önem verir olmuştu. Çocuklarının evine

babasının evi gibi giremezdi insan. Bunu bilir bunu söylerdi. Ancak onun bu ilkesi sevgiden uzak

bir ilke gibi görünüyordu, ayrıca tümüyle de yersizdi, çünkü nerdeyse her gün habersiz ve davetsiz

olarak uğruyordu Ria ile Danny'nin evine. Bahçe kapısındaki bu sesleniışin yeterli bir uyarı ve

hazırlık olduğunu sanıyor olmalıydı. Bugün, öğrencilik yıllarında, arkadaşlarıyla oyun bahçesinde

ya da parkta toplanmış oynarken annesinin gelip "Riiya" diye sesleniışini anımsamıştı. Okul

arkadaşları bu sesleniışi taklit ederdi, işte şimdi orta yaşlı bir kadın olmuştu, ancak değişen bir şey

yoktu, annesi hâlâ savaş çağrısı yapar gibi adını haykırıyordu.

– içeri gel Anne! Sesine annesinin geldiğine sevinmiş havası vermeye çalıştı. Sistre

makinesi köpeği ürkütecekti, köpek havlayacak, sonra da patilerinden biri makineye kapılmış

sanmanıza neden olacak o tekdüze ulumalarına koyacaktı. Pliers'ı buraya bırakacak gün değildi bu,

hiç değildi.

Nora Johnson, her zaman hoş karşılandığından emin olarak daldı içeri. Geleceğini haber

vermek üzere kapıdan seslenmemiş miydi? "Otobüste genç bir it vardı, pasomu istedi benden.

Terbiyesini takınmasını söyledim ona.” Köpekleri bu .’’adar seven bir kadının “it” sözcüğünü

sövgü olarak kullanmasına bir kez daha şaşırdı Ria. Bugünlerde her yerde, dükkânlarda, trenlerde

her yerde it kaynıyordu.

– Senden pasonu istemesinde ne var?

– Pasosu olacak yaşa geldiğimi sanmaya nasıl cesaret edebilir. Gözünün ucuyla şöyle bir

bakmakla benim emekli olduğumu anlamasına olanak yok. Kuşkusuz Ria’nın annesi limon şansı

keten tayyörü ve siyah puanlı eşarbıyla yaşını gösteriyordu, otobüsteki genç it düşüncesiz

davranmıştı. O yaştaki gençler kırkını geçmiş herkesi ihtiyar görüyordu. Ama bunları annesine

anlatmaya çalışmanın anlamı yoktu. Ria akşamdan pişirdiği keki fırından çıkarmaya koyuldu.

Fincanlar hazırdı. Az sonra mutfak tıklım tıklım olacaktı, sistre makinesini getirecekler, Danny

makinenin nasıl çalıştığını öğrenmek isteyecek, Brian ile birkaç arkadaşı da orada olacaktı;

Lynch’lerin mutfağında kendisininkinin tersine her zaman için konuklara çıkaracak bir şeyler

bulunurdu. Annie de şaşırtıcı bir giysiyle ve alışveriş merkezinde karşılaşmış olabileceği Kitty

Sullivan’la birlikte az sonra damlayabilirdi.

Rosemary cumartesi günleri mutlaka gelirdi, bazen Gertie de çamaşırhanenin üzerindeki

dairesinden kaçardı. Gertie haftada iki kez evi temizlemeye geliyordu, böyle anlaşmışlardı. Ancak

cumartesi günleri, öylesine uğrardı Ria'ya. Bunun için hep bir bahanesi olurdu, ya geçen geldiğinde

bir şey unutmuştu ya da gelecek hafta hangi günler temizliğe geleceğini soracaktı.

Colm Barry de elinde sebzelerle gelebilirdi. Her cumartesi topladığı sebzelerden getiriyordu

onlara. Bazen havuçlar ile şalgamları iyice yıkamış ya da ıspanakları ayıklamış oluyordu. Ria bu

taptaze ürünlerle, kendi mutfağından birkaç metre ötede hiç çaba harcamadan yetişmiş bu

sebzelerle çorbalar ve yemekler yapıyordu.

Başka insanlar da girip çıkardı. Ria Lynch'in mutfağı herkese açıktı. Ria'nın kızlığında, yer

muşambaları yırtılmış karanlık mutfaklarına kimsenin girmesine izin verilmediği günler geride

kalmıştı. Annesinin evine konuk çağrılmazdı. Annesi ve anımsadığı kadarıyla babası huzursuz

insanlardı, kendileri şöyle ayaklarını uzatıp oturamazlar, başka insanların da rahat etmesine izin

vermezlerdi.

Annesi, buraya, Tara Sokağı'ndaki eve geldiğinde bile rahat durmuyor, sürekli anahtarlığını

sallıyor, mantosunu giyip çıkarmakla uğraşıyor, her an gidecekmiş gibi bu sıcak, davetkâr mekânın

gizemine kendini bırakamıyordu.

Danny’nin ailesi de öyleydi. Annesi ile babası çiftlik evlerinin geniş mutfağında oturur,

birbiri ardına çay kahve içer, rahatsız edilmek istemezlerdi. Oğullan bahçelerde ya da kendi

odalarında büyümüş, kendi hayatlarını yaşamışlardı. Danny’nin annesi ile babası bugüne dek böyle

yaşamıştı; komşuları yoktu, arkadaşları yoktu, aile toplantılarına katılmazlardı. Ria her zaman hayat

dolu, arkadaş dolu bu büyük neşeli mutfağa, istediği her alanda egemenlik kurabildiği bu odaya

gururla baktı.

Danny, Nora Johnson’ın anahtarlık şıkırtılarını hiç fark etmezdi, kapıdan seslenmesine de

sinirlenmezdi. Mutfağa geldiğinde kaynanasıyla karşılaştığına sevinmiş görünür, onu içtenlikle

kucaklardı. Bugün sırtında Londra’dayken aldığı mavi spor gömlek vardı. Kırk yıl geçse Ria’nın

aklına ona böyle bir gömlek seçmek gelmezdi, gene de gömleğin kocasını yakışıklı bir lise

öğrencisi kadar genç, inanılmaz genç gösterdiğim kabul ediyordu. Belki de giysi seçme konusunda

hiç ama hiç yeteneği yoktu. Annie’nin alay ettiği o yumuşak siyah süveteri sinirli sinirli etekliğinin

içine soktu.

– Holly, neden geldiğini biliyorum, sistre işine yardım etmeye geldin, dedi Danny. Kızımıza

giysi alması için küçük bir servet verdiğin yetmiyormuş gibi şimdi de döşeme işine yardıma

geliyorsun.

– Hayır Daniel. Zavallı Pliers'ı bir saatliğine size bırakmaya geldim. St. Rita'dakiler öyle

hoşgörüsüz ki, içeri köpek sokmuyorlar, aslında oradaki yaşlıların dört ayaklı bir dosta ne kadar

ihtiyaçla–n var! Ama o genç doktor itleri bunun sağlığa uygun olmadığını söylüyor ya da yaşlıların

hayvanların üzerine düşebileceğim öne sürüyorlar. Başka ne beklenir ki.

– Ama Pliers'ın burada kalması çok hoşumuza gidiyor. Merhaba ahbap! Danny her an

ağzını açıp ne var ne yok yutacakmış gibi duran bu korkunç köpeği gerçekten seviyor olabilir

miydi? Pliers'ın dişleri kirliydi, sapsarıydı, ağzında köpükler vardı. Danny'nin ona bakışı kesinlikle

sevgi dolu görünüyordu. Ama unutmamak gerekir ki, Danny'nin hayatı büyük ölçüde ev almak ya

da satmak isteyenlere karşı nazik davranmaya bağlıydı, ne zaman içten olduğu ne zaman rol yaptığı

belli değildi, insanın düşüncelerini olduğu gibi söyleyeceği bir dünya değildi bu dünya.

Ria'nın annesi kahvesini içti, kalktı. 68 numarada bulunan Yaşlılar Yurdu St. Rita'daki

yaşantıya kendini hayli kaptırmıştı. Hilary annelerinin orada artık kendisine de bir yatak ayırmaya

hazır olduğunu düşünüyordu. Nora Annie'ye briç öğretmişti ve zaman zaman torununu da St.

Rita'daki oyunlara götürüyordu. Annie bunun çok eğlenceli olduğunu söylüyordu, yaşlılar da tıpkı

okuldakiler gibi gürültücüydü, onlar da tıpkı çocuklar gibi kavga ediyor, tartışıyorlardı. Annie

yaşlılar yurdundaki herkesin anneannesine büyük saygı gösterdiğini söylüyordu. Elbet onlarla

kıyaslandığında anneannesi pek gençti.

Nora yaşlılıkta yapılacakları gözden geçirmenin doğru olduğunu söylüyordu. Bu konuda

Ria'ya akıl veriyordu; bir gün o da yaşlanacak, tek başına kalacaktı, o zaman yaşlılarla fazla

ilgilenmediğine pişman olacaktı. Aslında başkaları gibi fazla işi gücü yoktu, bol bol zamanı vardı.

– Senin gibi genç bir bahar pilici, St. Rita'dakilerin gözlerini kamaştırıyordur mutlaka,

zavallı yaşlıların akıllarım başlarından alıyorsundur, dedi Danny.

– Bırak beni pohpohlamayı Danny, dedi Nora, ama bu sözlerden çok hoşlanmıştı.

– Gerçeği söylüyorum Holly, gözlerini kamaştırırsın mutlaka, diye takıldı gene Danny.

Kayınvalidesi hoşnut bir havayla saçını düzeltti ve tayyörü içinde şık, havalı bir kadın olarak çıktı

gitti. Annen yaşına göre çok iyi, dedi Danny. Onun yaşında biz de öyle olsak daha ne isteriz.

– Eminim oluruz, dedi Ria. Nitekim sen de kırkına yaklaşmış bir erkek değil de, oğlan

çocuğu gibi görünüyorsun. Ria güldü. Ama Danny bu gülüşe karşılık vermedi. Böyle söylememesi

gerekirdi. Danny otuz yedi yaşındaydı. Aptal Ria'nın böyle bir şaka yapması onu rahatsız etmişti.

Ria, kendi yanlışını fark etmemiş gibi davrandı. Bir de bana bak, benimle ilk karşılaştığında, bana

asılmadan önce anneme iyice bir baktığını söylemiştin... "Kadınlar hep annelerine benzer"

demiştin. Ria durmadan konuşuyordu, aslında kocasının yüzündeki o gergin ifadeyi silmek

istiyordu.

Danny şaşırmış göründü. "Öyle mi demiştim?"

– Evet, unuttun mu ?

– Unutmuşum.

Ria bu konuyu açtığına pişman oldu, geçmişi anımsatmak onu mutlu etmemiş, kafasını iyice

karıştırmıştı. "Rosemary'ye telefon etmeliyim" dedi birden.

–Niye?

Gerçek neden, kocasının canını sıkma, onu öfkelendirme korkusuyla mutfakta onunla baş

başa kalmak istememesiydi. “Gelecek mi diye soracağım” diye yanıtladı hemen Ria.

– Zaten hep gelir, dedi Danny. Mahallenin yansı gibi o da gelir...

Bu sözleri kalabalıktan hoşlanmadığı izlenimi verecek şekilde söylemişti, ama Ria,

kocasının Tara Sokağı’ndaki mutfaklarının sıcak kahkahalı, ağaçlarında ve damlarında kargaların

gakladığı köyündeki evinin sevgisiz mutfağından çok farklı olan bu havasından hoşlandığını

biliyordu.

Danny burada en az kendisi kadar mutluydu; düşlerindeki yaşantıyı sürüyorlardı burada. Ne

yazık ki işlerinin yoğunluğu ve yorgun olmaları nedeniyle eskisi kadar sık sevişmiyorlardı, ama

bunun nedeni şu sıralarda işlerinin çok olmasıydı. Yakında her şey normale dönerdi.

Rosemary geldiğinde, alışverişle ilgili her şeyi bilmek istediğini söyledi. “Kendi işlerini

kendilerinin yaptığını görmek ne harika” dedi. “Ne istediklerini biliyorlar, kendi stillerim

belirliyorlar.” Oturmadı, mutfakta dolaşıyor, küçük seramik kapları kaldırıp kimin yaptığına

bakıyor, duvarda asılı soğanları sallıyor, buzdolabına bantla yapıştırılmış yemek tarifini okuyor, her

şeyi inceliyor ve belli belirsiz bir hayranlık duyuyordu.

Kahve fincanını öyle büyük bir minnetle aldı ki, hayatında hiç kimse ona kahve sunmadı

sanırdınız. Doğal olarak keki geri çevirdi, ince kalçaları ve bir genç kızınkini andıran bedeni bunun

doğru olmadığını açıkça gösteriyorsa da, az önce müthiş bir kahvaltı ettiğini söyledi. Rosemary

hafta sonu giysileri diye adlandırdığı şık kesimli kot pantolon ve beyaz bir ipek gömlek giymişti.

Saçları yeni yapılmıştı, cumartesileri, güzellik salonunun ilk müşterisi oydu. Rosemary haftanın

herhangi bir gününde berbere gidebilen, çalışmak zorunda olmayan Ria gibi şanslı kadınlara

imrenirdi.

Rosemary basımevini tümüyle almıştı artık. Bir de Küçük İş Sahipleri Ödülü verilmişti

kendisine. Bu kadar eski arkadaşı olmasaydı onu boğabilirdi Ria. Rosemary bir kadının hem her

şeyi yapıp hem de harikulade güzel ve bakımlı olabileceğinin canlı kanıtıydı. Yıllardır dostlardı.

Danny'yle tanıştığı gün bile yanındaydı Rosemary. Yıllar boyunca birbirlerinin bütün dertlerini,

serüvenlerini dinlemişlerdi. Birbirlerinden sakladıkları şeyler çok çok azdı.

Aslında aynı görüşte olmadıkları tek konu, Gertie'nin durumuydu.

– Ona o ayyaş için on sterlin vermekle, yaşantısının normal olduğunu kabullenmesine

yardımcı oluyorsun.

– O adamı bırakmaz o. Ona verebileceğin pek çok iş vardır mutlaka, versen ne iyi olur, diye

yakardı Ria.

– Hayır Ria, durumu daha da kötüleştirdiğini görmüyor musun? Kafasının bir boksçunun

kum torbası olarak kullanmasını, korkudan dilini yutmuş çocuklarının annesiyle kalmasını doğal

karşıladığını düşünürse, sen bu sahnelerin sürüp gitmesine büyük katkıda bulunuyorsun demektir.

Bir gün kalkıp da, “Her şeyin bir sının var, yeter artık” dersen kendine gelir, yüreklenir.

– Bunu yapamam, o zaman dünyada hiç kimsesinin kalmadığını sanır.

Rosemary bu sözler üzerine iç geçirdi. Birçok konuda aynı görüşteydiler, annelerin

çekilmez olduğu, kız kardeşlerle sorunlar yaşandığı, üç araba geçecek genişlikteki Tara Sokağı’nda

oturmanın akıllılık olduğu konularında anlaşıyorlardı. Hem Rosemary her zaman, her konuda

Ria’yı desteklemişti. Birçok kadın, çalışmasalar, kendi paralarım kendileri kazanmasalar

çıldıracaklarını Ria’nın yüzüne karşı söylemişti. Rosamary bunu yapmıyordu, ancak bütün çalışan

eşlerin sık sık sorduğu o soruyu, “Bütün gün evde ne yapıyorsun ?” sorusunu –özellikle de

Danny’nin yanında–sorardı.

Elbet son beş yıldır Annie ile Brian fazla zamanını almıyordu, ama nedense çalışma

düşüncesini hiç ciddiye almamıştı. Hem zaten ne tür bir işte çalışabilirdi ki ? Bir eğitimi, bir

becerisi yoktu. En iyisi buradaki başarısıyla avunmaktı. Ria, çalışmayan bir ev kadını olmasından

dolayı kendini pek savunmak durumunda kalmıyordu, hatta hayatta sahip olunacak her şeyi

bulunan Rosemary kendisine gıpta ettiğini söylediğine göre, onunki iyi bir yaşantı olmalıydı.

– Ee, söyle bakalım Ria, ne aldı kızın? Rosemary gerçekten de anne ile kızın hoşça vakit

geçirdiklerini, Annie ile Ria’nın uyumlu iki insan olarak alışveriş yaptıklarını sanıyordu.

– Ben nasıl bir şey istediğini, ona ne gösterileceğini pek bilemiyorum, dedi Ria dudağını

ısırarak.

Rosemary’nin yüzünde küçük bir hoşgörüsüzlük kıvılcımının çaktığını sandı. “Pekâlâ

biliyorsun. Hep vitrinlere bakıp durmaz mıydınız zaten?”

O sırada sistre makinesini taşıyan kamyon geldi ve onu teslim eden adamlara kahve

sunuldu, derken on yaşındaki Brian yataktan yeni kalkmış biri değil de, inşaatta çalıştırılmış bir

çocuk işçi havalarında, üstü başı dökülen iki arkadaşıyla birlikte mutfağa girdi, yukarı götürmek

üzere birkaç kutu kola ile kek aldı. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan ve dırdır edip dün bakır

tencereyi temizlemeyi nasıl unuttuğunu açıklamakta olan Gertie tencerenin dibini ovmaya başladı;

bu hareketi, en az beş sterlin borç istediği anlamına geliyordu.

Pliers uluyordu, Ria'nın annesiyse bunu hissetmişçesine St. Rita'dan beklenmedik bir anda

döndü. O sabah cenaze olduğunu ve kendisine ihtiyaçları bulunmadığını söylememişlerdi ona.

Colm Barry camı tıklatarak, Ria'ya oraya büyük bir sepet dolusu sebze bıraktığım anlatıyordu. Ria

eliyle içeri gelmesini işaret etti ve bir kez daha böylesine mutlu bir yuvanın başaktörü olmakla

gurur duydu. Danny'nin mutfak kapısında dikilmiş, olan biteni izlemekte olduğunu gördü. Çocuksu

ve yakışıklı bir erkekti, neden sanki kırkına yaklaştığı yolunda aptalca sözler söylemişti ona?

Neyse, yatışmıştı Danny. Yüzü asık değildi, nesnel bir gözlemci gibi, dışarıdan biri, bütün

olanları ilk kez gören biri gibi dikilmiş izliyordu onları.

Herkes tahtaları düzeltmek için sırayla çalıştı, göründüğü kadar kolay bir iş değildi. Öyle ne

yapacağını bilen bir makinenin ardında durmak değildi onlardan beklenen, manevra yapmak,

köşeleri ve iri budaklan iyice temizlemek zorundaydınız. Danny büyük bir hevesle işi denetliyordu.

“Bu bütün evi değiştirecek” diyordu. Ria sırtında beklenmedik bir ürperti hissetti. Ev çok güzeldi,

Danny neden değiştirmek istiyordu ki?

Ria’nın annesi yemeğe kalmadı. “Colm’un sana kaç ton sebze bıraktığı beni

ilgilendirmiyor” dedi. “Böyle insanların üst üste binmesinden kaynaklanacak belaları iyi bilirim

ben. Ailenle otur Ria ve kocana iyi bak. Bu kadar uzun süre elinde tutman mucize zaten. Sonuçta

Danny Lynch gibi birini bulduğun için şanslı doğmuş olmalısın, bunu bilir bunu söylerim.”

– Holly, kafa şişirmeyi bırakır mısın ? Eğer yemeğe kalmayacaksan Colm’un

domateslerinden birkaç tane al. Öğleden sonra gelen baylara votka kokteyliyle beraber domatesli

sandviçleri sunarsın.

Nora Johnson bir kahkaha attı. “Ah, nerde o günler, ama seni kurtarmak için birkaç domates

alacağım.” Ria’nın annesi kendisine sunulan hiçbir şeyi minnet duygularıyla almaz, almakla

karşısındakine lütufta bulunuyormuş havalarına girerdi.

Rosemary bakacak giysi göremediklerine şaşırmıştı,iki caddenin kesiştiği o köşedeki

vitrinde harikulade pembe bir giysi vardı, görmüşler miydi ? Hayır mı ? Muhteşem bir elbiseydi o,

“Bizim yaşımızdakilere uymaz elbet” diyordu Rosemary dümdüz karnına vurarak, “ama bir melek

kadar ince ve zarif olan ve bizim gibi orası burası sarkmaya başlamamış Annie gibi birine çok

yakışır.” Rosemary kendi kaslarının sarkmadığını biliyor olmalıydı, mutlaka biliyordu.

Brian ile arkadaşları Dekko ve Myles’ın sorunları vardı. Maçı Dekkoların evinde kablolu

yayından izleyeceklerdi, ancak bebekleri olduğundan televizyonu açamıyorlardı.

– Burada izleyemez misiniz ? diye sordu Ria.

Brian mahcup mahcup baktı annesine. “Hayır. Sen bir şeyden anlamaz mısın? Burada

izleyenleyiz.”

– Ama neden? Babanın ve benim olduğu gibi senin de evin burası, yiyeceklerinizi

yukarıdaki salona götürürsünüz.

Brian’ın yüzü mosmor olmuştu, açıklamaya çalışıyordu. “Bizde yok o Anne, Dekkolardaki

gibi kablolu yayın yok bizde.”

Ria anımsadı. Birkaç ay önce Danny'yle uzun uzun tartışmışlardı bu konuyu. Çocukların

zaten yeterinden fazla televizyon izlediği gerekçesiyle kablolu yayına bağlanmamışlardı.

– Şimdi bizde olmasının da bir anlamı yok, dedi Dekko yüzünü sarkıtarak. O berbat bebek

yüzünden televizyonu açamadıktan sonra...

– Aa, olur mu Dekko, minik bir kardeş berbat olur mu hiç ? dedi Ria.

– Evet, berbat, Bayan Lynch, çok iğrenç ve utanç verici. Bunca yıldan sonra neden çocuk

yaparlar anlamıyorum ? Ben on yaşındayım, Tanrı aşkına. Çocuklar başlarını salladı ve

televizyonun kordonunu uzatma olasılıklarını tartışmaya başladılar. Evden on iki ayak uzağa

götürseler ses azalırdı, değil mi ? Dekko emin değildi. Annesi bu umarsız bebek yüzünden aklım

oynatmıştı.

Bu Ria'nın duymaktan hoşlanacağı bir haber değildi. Bir çocuk daha doğurmak konusunda

çoktandır uzun uzun düşünmekteydi. Emlakçilik şirketi bugünlerde gittikçe güçleniyordu. Danny

yılın emlakçısı seçilmişti. Henüz gençtiler, büyük bir evleri vardı; bir bebek yapma konusunu

açmanın tam zamanıydı.

Bakır tencere pırıl pırıl parlıyordu. Gertie onu gururla Ria'ya gösterdi. "Yüzünü

seyredebilirsin, Ria, aynadan daha güzel gösterir."

Ria, birinin yansısını görmek için neden koca bir tencereyi kaldırmak isteyeceğini düşündü,

ama bir şey söylemedi. Gertie'nin yüzünün yan tarafında bulunan, saçlarıyla gizlemeye çalıştığı

çürük konusunda da kimse bir şey söylemedi. "Tanrım, altın gibi parlıyor. Cumartesi günü gelmen

büyük incelik, Gertie." Şimdi sırada Ria'nın para vermesi, Gertie'nin almak istememesi, sonra

ikinci öneride alması vardı. Bu bir onur meselesiydi, şimdi böyle bir oyun oynuyorlardı.

Ama bugün öyle olmadı. "Neden geldiğimi biliyorsun."

– Evet, ama gene de büyük incelik. Ria bu dobralık karşısında şaşırmıştı, çantasına uzandı.

– Ria, çaresiz olduğumu ikimiz de biliyoruz. On sterlin verebilir misin lütfen? Haftaya

ödeşiriz.

– Ama kocana vermeyeceksin.

Ria'nın, yanağındaki kıpkırmızı uzun kesiği görmesi için saçını kaldırdı. "N'olur Ria."

– Gene dövecek seni, gene aynı şeyi yapacak, bırak bu adamı, başka yolu yok.

– Peki nereye gideyim, onu da söyler misin? İki çocukla nereye gidebilirim ?

– Kilidi değiştir, mahkeme karan aldırt.

– Ria, diz çöküp yalvarıyorum, yolda beni bekliyor. Ria parayı verdi.

Annie'nin arkadaşı Kitty'yle holdeki konuşmalarını duydu Ria. "Hayır, tabii ki hiçbir şey

almadık, sen ne sandın ? Orada dikilmiş burnundan soluyor, gözler fıldır fıldır, bunu

giymeyeceksin, şunu giymeyeceksin... yok, yüksek sesle söylemiyordu bu sözleri ama yüzünde

yazılıydı hepsi... Yüzünden okunuyordu öfkesi. Hayır, hiçbir şey almayacağım, înan en iyisi bir şey

almamak. Dırdır çekmeye değmez. Ama anneanneme ne söyleyeceğimi bilmiyorum, öyle cömert

ki, üstelik giydiğime karışmaz."

Ria Danny'yi arandı, onunla bir anlığına beraber olmak içini rahatlatacaktı, tükenmeye yüz

tutmuş güveni ve gücü yerine gelecekti belki. Danny sistre makinesinin üzerine hafifçe eğilmişti,

ortaya çıkmasını istediği güzel tahtaları sistrelerken makineyle birlikte sallanıyordu. Kendini

tümüyle bu işe vermişti, ama gene de bu işi bir başkası için yapıyormuş havası vardı.

Müşterilerinden birinin isteği üzerine bir evi restore ediyordu sanki.

Ria farkında olmadan elini boğazında gezdirdi, “Acaba grip mi oluyorum ?” diye düşündü.

Tara Sokağı’nda harikulade bir cumartesi sabahı yaşanıyordu. Neden her şey sinirlendiriyordu onu.

Bir gazetenin “derdinizi bize yazın” köşesine mektup mu gönderseydi acaba? Yoksa bir danışmanla

mı konuşsaydı. Gidip

157

iş bulmasını mı önereceklerdi acaba ? Evet, her şeye karşın çok mantıklı bir öneri olurdu bu.

Herkes çalışmanın insanı oyaladığını, aklını dağıttığını söylüyordu; düşünmeye fazla zaman

olmayınca insan kendini biraz daha bağımsız ve önemli hissederdi. Çarenin bu olmadığını

açıklamaya çalışmak gereksiz eleştiri gibi algılanacaktı. Ria’nın bir işi vardı, insanın işi olması

demek, ille de her sabah evden çıkıp bir yere gitmesi demek değildi. Zaten Danny de vergilerin

çalışan eşlerin canına okuduğunu söyleyip duruyordu. Üstelik çocuklar bu çağlarında annelerinin

evde olmasını isterdi.

Annesi her geldiğinde onu evde bulmak isterdi. Gertie de aynı durumdaydı, yalnızca

temizlikten kazandığı birkaç sterlin için değil, dayanışma için de Ria’ya ihtiyacı vardı onun. Peki

Ria bütün gün dışarıda çalışırsa hayır kurumlarının işlerini kim yapacaktı ? Bazı orta sınıf

kadınların düzenlemek için bütün günlerini harcadıkları gelir sağlama yemekleri ve davetleri

peşinde koşmak değildi onun işi. Bu gerçek bir işti, bir dükkânda durup bir şeyler satarak para

kazanmak, anneleri göğüs kanseri olmuş çocuklara bakmak için hastaneye gitmek herkesin

yapacağı iş değildi. Eski giysileri topluyor, bunları garajlarında biriktiriyor, sonra toptan fiyatına

kuru temizlemeciye veriyor, daha sonra onları koyacak kutu buluyor, soslar ve tatlılar yapıyor,

büyük marketlerin önünde kumbarayla dört saat dikiliyorlardı.

Ayrıca bu evin de ona ihtiyacı vardı. Danny onun tek kişilik bir ordu olduğunu söylüyordu,

rutubetle savaşmak, çürüyen ve bozulan tahtaları kollamak hep Ria'nın eline bakıyordu. Diyelim iş

bulmak tek çareydi, ne iş yapacaktı ? internet sözcüğü bile Ria'nın tüylerini ürpertiyordu. Diyelim

sekreterlik yapmak üzere bir iş aramaya kalktı, bunun için bile büro makinelerim kullanmayı ve

bilgisayarla ilgili temel bilgileri öğrenmesi gerekiyordu.

Bu boş kaygılar geçecekti belki. Belki de çözümün iş bulmakla falan ilgisi yoktu. Sorunun

çözümü ortadaydı. Biraz derin düşünüyordu, kuruntu yapıyordu, o kadar.

Bir bebek daha istiyordu, göğsünde sallayacağı küçük bir kafa, kendisine bakan iki güvenli

göz, bir yanında da Danny... Bunu istiyordu. Saçma bir fikir değildi bu, tam tamına ihtiyaçları olan

buydu. Brian ile arkadaşlarının bunu gülünç bulmalarına, istememelerine karşın, bir çocuk daha

doğurmanın tam zamanıydı.

Yemeğe Rosemary'ye davetliydiler. Bu akşam bir parti veriliyor değildi, yalnızca üçü baş

başa yemek yiyecekti. Ria, mönüyü biliyordu: biberli çorba, ızgara balık ve salata. Üstüne meyve

ve peynir çıkaracaktı Rosemary, ancak bunları, ışıl ışıl aydınlanmış teras bahçeye bakan büyük

pencerenin önünde oturarak yiyeceklerdi.

Rosemary'nin Tara Sokağı 32 numaradaki apartmanı, şimdi küçük bir servet değerindeydi,

Danny bunu sık sık belirtiyordu, çok temiz tutulduğunu da söylüyordu. Rosemary'nin şirketi büyük

başarıya ulaştığından, para sıkıntısı diye bir şey yoktu; gerçi Rosemary, Ria gibi ciddi bir aşçı

değildi ama, her zaman fazla çaba harcamadan şık bir sofra hazırlayabiliyordu.

Nelerin dışarıdan alındığını Ria biliyordu elbet, ama başka kimse anlayamazdı. Konuklar

nefis ekmeği övdüklerinde Rosemary gülümsemekle yetinirdi. Masa her zaman çok güzel

hazırlanırdı. Hoş bir tepsiye dizilmiş üzümler ve incirler, nerdeyse dev boyutlu uzun mavi bir

sürahi buzlu su, siyah bir vazoda beyaz laleler... Düşlenemeyecek kadar şıktı her şey. Hafiften

çalan modern caz müziği ve galaya gider gibi giyinmiş bir Rosemary... Ria ondaki enerjiye ve her

alanda yarattığı düzeyli şıklığa hayrandı.

Danny'yle birlikte Tara Sokağı boyunca yürüyordu. Zaman zaman Danny'nin her evin

önünden geçerken ne kadar para ettiğini söylememesini dilerdi. Ama onun işi buydu. Ne yapsın,

doğaldı bu. Birbirlerine sık sık söyledikleri gibi, bu sokak Dublin'de bir taneydi. Diğer bütün

caddeler ya lüks alışveriş merkezi ya da ucuz mağazaların bulunduğu sokaklardı, Tara Sokağı

bambaşkaydı. Tara Sokağı'nda birer servet karşılığı el değiştirmiş evler vardı. Bazı teraslar haraptı,

her evde kiracı buluyordu, kapılarının önlerinde rastgele atılmış çöp kutuları ve bisikletler, bu

evlerde kiracıların bulunduğunu ele veriyordu. Devlet memurları ile banka memurlarının kuşaklar

boyu oturduğu kırmızı tuğladan yapılmış orta sınıf evler vardı; kendilerininkine benzeyen, bir

zamanlar çok güzel olan ve yavaş yavaş eski şıklıklarına dönen evlerin sayısı giderek artıyordu.

Gertie'nin oturduğu köşedeki çamaşırhanenin yanında bir dizi dükkân vardı, bunlar da yıllar

geçtikçe güzelleşiyordu. Colm Barry'nin güzel lokantası da bu sokaktaydı. Annesininki gibi

anlatılması ve tanımlanması olanaksız minik evler de vardı.

Ria 32 numaralı evin bahçe kapısına her gelişinde, evin önünün ve bahçesinin ne kadar şık

olduğunu düşünürdü. Bu düşünme süreci her zaman aynı yolu izlerdi. Kendi evlerinin de böyle

büyük, geniş bir girişi olsun isterdi, birden fazla arabanın park edebileceği, her şeyin insanı evin

giriş kapısına buyur eder gibi düzenlendiği, çiçeklerin, granit basamaklara yaklaştıkça yükselip

küçük ağaççıklara dönüştüğü bir giriş. Burası ev değil, tapınaktı sanki. Kendi evlerinde bir

süreklilik havası yoktu. Koca ev birkaç dakika içinde çökecekmiş gibi görünüyordu. Gerçi birkaç

yıl önce Danny evin ön yüzüne mozaik yaptırmayı, ziftle karışık minik taşlar döşemeyi kabul

etmişti. Ama 32 numarayla kıyaslandığında kendi evleri solda sıfır kalırdı.

32 numaradaki hiç kimsenin ön bahçelerine ev yapabileceği aklının ucundan bile

geçemezdi, ama Lynch topraklarında bu iş olacak gibi görünüyordu. Danny birkaç kez mülklerinin

çekiciliğinin, gizeminin ve değerinin böylece artacağını söylemişti. Ria, insanın evinin para değeri,

ancak satılacağı zaman bir anlam taşır, aksi halde onun asıl değeri kişinin orada yaşarken ne kadar

mutlu ve rahat olduğuyla ölçülür görüşündeydi. Bu görüşünü de ona söylemişti. Bu konuyu zaman

zaman tartışıyorlardı, ancak Ria'nın evini bu haliyle sevdiğini, bunun kendisi için taşıdığı anlamı

kocasına anlatabilmesi mümkün olmamıştı. Eve kalıcı bir giriş bölümü ekleme fıkriyse her zaman

için çok yüzeysel ve önemsiz bir istek olarak değerlendirilmişti. Bu "onun var, benim neden

olmasın" mantığıyla ortaya çıkmış bir kıskançlık ya da dırdır olarak değerlendirilmişti.

Ria, kendisinin neyin gerçekten önemli, neyin önemsiz olduğunu bilecek yeterlilikte

olduğuna inanmak isterdi. Danny'nin tekrar baba olmasını önerirken ikna yeteneğini sonuna kadar

kullanacaktı. Bahçe, öncelikler listesinin çok aşağılarındaydı, her konuda ısrarlı davranıp kocasını

rahatsız etmemeliydi. Son zamanlarda çok yorgun ve solgun görünüyordu. Gereğinden fazla

çalışıyordu.

Rosemary içkilerini getirmeye gittiğinde, Ria sağına soluna bakındı. Arkadaşı için gerçekten

uygun bir yerdi burası. Ev sahibinin usta bir işkadını olduğunu ele veren hiçbir şey yoktu.

Rosemary, işle ilgili dosyalan eve getirmiyordu. Tara Sokağı, dinlenme yeriydi. Ve ilk taşındığı

günkü gibi yepyeniydi. Boyalar dökülmemiş, eşyalar çoluk çocuklu bir evdeki gibi yıpranmamıştı.

Sehpanın üzerinde sanat kitapları ile dergiler ilişti gözüne. Kendi evinde olsa böyle düzgün

duramazlardı, birinin ev ödevi, ceketi, tenis ayakkabıları ya da akşam gazetesi atılırdı üzerlerine.

"Rosemary'nin evi gerçekten yaşanan bir yuva gibi değil" diye düşünüyordu Ria. Dergiler için

fotoğrafı çekilecek bir stüdyoya benziyordu daha çok.

Tara Sokağı'nda yürüyerek evlerine gider, önünden geçtikleri evlere göz atar ve her zaman

olduğu gibi genç ve çaresiz oldukları bir dönemde bu sokakta bir ev almakla akıllılık ettiklerini

söyleyip birbirlerini kutlarken, Ria Rosemary'nin eviyle ilgili bu düşüncelerini söylemek üzereydi

Danny'ye. Ama Danny ondan önce davrandı. "O eve gitmeye bayılıyorum" dedi birdenbire. "Öyle

sessiz, sakin bir yer ki, insanı hiç sıkmıyor."

Ilık bahar akşamında ceketini omzuna atmış, hiçbir berberin yatıştıramadığı saçları her

zamanki gibi gözlerine düşmüş, yürüyen kocasına baktı. Neden Rosemary'nin evinin havasını

seviyordu ? Danny'nin zevkine hiç uygun değildi orası. Hiç kullanılmıyormuş gibiydi. Belki maddî

değeri yüksek olduğundan böyle düşünüyordu, insan bütün gününü ev fiyatlarıyla uğraşarak

geçirirse, evlerin değerleri ve standartlarından etkilenirdi elbet. Aslında Danny sıcak renklerin

egemen olduğu, insanlarla dolu bir ev isterdi.

Bu akşam Rosemary'yi onlar yemeğe çağırmış olsalardı, mutfak masasının çevresinde yedi–

sekiz kişi olurdu. Çocuklar arkadaşlarıyla girer çıkarlardı. Gertie yardım etmek için uğrar, sonra da

onlara katılırdı. Fonda müzik olurdu, durmadan telefon çalardı, belki meraklı Clement kimlerin

geldiğine bakmak için uğrardı, insanlar bağırır çağırır, birbirlerinin sözlerini keserdi. Masanın iki

ucunda iki büyük şarap şişesi açılmış olurdu, midyeli balık çorbası, iri karidesler, kalın ekmek

dilimleriyle başlarlardı. Sonra rosto ve en az iki tatlıyla yemek biterdi. Ria her zamanki gibi

kimsenin dayanamayacağı bir pekmezli turta yapmış olurdu. Onlar böyle toplantılardan

hoşlanıyordu. Zevkli bir Fransız filminin bir bölümünü andıran birlikteliklerden değil.

Ancak bu konuda tartışmak saçmaydı, hem kendini övüyor–muş gibi olurdu, dolayısıyla

Ria, çoğu kez yaptığı gibi kocasının hoşuna gideceğini sandığı görüşü savundu. Danny'nin koluna

girdi ve onun haklı olduğunu söyledi. Öyle rahat bir ortamda oturup konuşmak çok hoş olmuştu.

Rosemary'nin en yakın arkadaşları Danny ve Ria'yı ağırlayacakmış gibi değil de, bir televizyon

programına katılacakmış gibi giyinip boyandığı görüşünden hiç söz etmedi.

Çok mutluymuşçasına iç çekerek, "Böyle iyi dostlarımız ve komşularımız olduğu için çok

şanslıyız" dedi. Bunları içtenlikle söylemişti. Kendi bahçelerine girdiklerinde, salonda ışıkların

yanmakta olduğunu gördüler.

Danny sevinmiş gibiydi. "Yatmamışlar" dedi.

– Umarım oturmuyorlardır, saat nerdeyse bire geliyor.

– Eh, çocuklar oturmuyorsa hırsız girdi demektir. Danny hiç kaygılı görünmüyordu.

Soyguncular televizyon izleyip ev sahiplerinin dönmesini beklemezdi pek.

Ria rahatsız olmuştu. Bu akşam Danny'yle mutfakta birer kadeh içmeyi ve bir çocuk daha

yapma olasılığını konuşmayı umuyordu. Danny'nin öneriyi kabul etmeye yanaşmaması halinde öne

süreceği savlan hazırlamıştı. Bu akşam birbirlerine yakın olmuşlardı, kocasının Rosemary'nin o

soğuk evinden neden zevk aldığını asla anlamayacak olsa da, onunla yan yana bulunmanın

mutluluğunu yaşamıştı Ria. Çocuklar televizyon izlemek için bula bula bu geceyi mi bulmuştu...

Salonda oturanlar, elbette Annie ile arkadaşı Kitty'ydi. Kitty'nin geleceğinden hiç söz

etmemişti Annie, Ria'nın ojesini alıp birbirlerinin ayak tırnaklarını boyamak için ya da şu anda

izledikleri jimnastik videosunu ödünç almak için ricada bulunmamışlardı. Büyüklerin evlerine

dönmelerinden rahatsız olmuş gibi baktılar.

Kadınlara pek rağbet etmeyen, ama erkek gördüğünde ağzı kulaklarına varan Kitty, "Selam

Bay Lynch" dedi. Kitty, büyük kentte yaşamanın tehlikelerim anlatan bir televizyon belgeselinde

görünen birine benziyordu. Aşın zayıftı, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Bunlar

sabahlara dek diskolarda kalmaktan ileri geliyordu. Ria kızın kaç geceyi oralarda geçirdiğini

biliyordu, çünkü Annie kendisine aynı özgürlüğün verilmemesinin haksızlık olduğundan yakınıp

dururdu.

Danny, onun gülünç, başlı başına bir tip olduğunu düşünüyordu. "Selam Kitty, selam Annie,

aa, tırnaklarınızın her birini ayrı renklere boyamışsınız. Harika olmuş!"

Kızlar ona hoşnutlukla gülümsedi. "Ama fazla renk çeşidi yoktu" dedi Annie özür diler

havalarında. "Mavi yok, siyah yok. Yalnızca pembe ve birkaç kırmızı." Kitty'nin bu olumsuzluktan

dolayı kaşlarını çatması hiç hoş değildi.

– Ah, özür dilerim, dedi Ria alaylı alaylı, ama nedense azarlar gibi, sinirli bir ses tonuyla

söyledi bunu. Aslında iğneleyici bir şaka yapmak istemişti, ama olmadı. Yaptıkları bu saygısızlık

onu öfkelendirmişti, izin almadan karıştırdıkları çekmece, kendisine ait makyaj çekmecesiydi,

üstelik ondan çekmecesini karıştırdıklarına sevinmesi ve yeterince renk bulundurmadığı için

kendisini yetersiz hissetmesi bekleniyordu. Kızlar omuz silkti ve kendilerini desteklemesi

umuduyla Danny'ye baktı. “Brian yattı mı?” diye sordu Ria Danny'nin işleri daha da berbat edecek

bir şeyler söylemesine meydan vermeden.

– Hayır, arabayı aldı, Myles ve Dekko'yla birlikte birkaç kulübe gidecekler, dedi Annie.

– Yapma Annie

162

– Ama Anne, ne bekliyorsun ? Kitty'nin ya da benim Brian'ın nerede olduğunu bilmemizi

beklemiyorsun herhalde, ayrıca umurunda değil, öyle değil mi ?

Kitty durumu kurtarmaya karar verdi. “Bakın, lütfen üzülmeyin Bayan Lynch, saat dokuzda

yattı. Güzelce örtündü ve uyuyor. Gerçekten uyuyor.” Ria'yı aklı pek başında olmayan dırdırcı bir

ihtiyar anne yerine koymayı becermişti.

Danny karısını okşayarak, “Elbette yatağında, Ria” dedi.

– İyi vakit geçirdiniz mi? diye sordu Annie babasına. Merak ettiğinden değil, annesini

cezalandırmak amacıyla yapmıştı bunu.

– Harika. Telaş yok, koşuşturma yok.

– Hımm. Annie annesini kızdırma çabası içinde bulunduğu şu anda bile o evin

övülmesinden hoşnut görünmüyordu.

Ria Annie’nin bugünlerde her şeye öfkeyle tepki gösterdiğini görmezden gelmeye karar

verdi. Pek çok şey gibi bu da geçecekti. “Eee, artık ikiniz de yatmak istersiniz herhalde. Kitty

burada mı kalacak?”

– Bugün cumartesi, Anne. Yarın okul yok, biliyorsun.

– Kaset bitmedi, biraz daha beden hareketi yapacağız, dedi Kitty. Sesi Bayan Lynch’in

kendisine bir tokat atmasından ürkü–yormuşçasına yakarmalıydı.

– Sizin buna ihtiyacınız yok kızlar, dedi Danny tatlı tatlı gülümseyerek, ama kızlar bunu

övgü olarak kabul etmedi.

– Var Baba, var.

– Peki, gelin bakalım hangi hareketleri yapmamızı istiyor. Ria zoraki bir gülümsemeyle

orada dikilmiş, kocasının, zaten dümdüz olan karnını düzletmek için iki genç kızla birlikte saçma

bir hareket yapılmasını izliyordu. Hepsi de hareketi yapma çabasıyla düşünce birbirlerine güldüler.

Ria ne onlara katılıyor ne de yanlarından ayrılıyordu. Ancak on dakika olmuştu, ama ona iki saattir

burada dikiliyormuş gibi geldi. Sonra, mutfakta beklediği o sıcak sohbet olmayacaktı, yukarı

çıktıklarında sevişme fırsatı suya düşmüştü. Danny duş alacağını söyledi. Bugünlerde hiç formunda

değildi, çok hareketsiz kalmıştı, birkaç dakikalık beden hareketi bile onu nerdeyse yere sermişti.

“Gerçek bir orta yaşlı yağ fıçısına dönüyorum” dedi.

Danny soyunurken, “Hiç de değil” dedi Ria. “Çok iyi durumdasın.” Şu anda doğrudan

yatağa uzanmasını ne kadar isterdi. Ama Danny banyoya girdi ve pijamalarım giymiş olarak döndü,

bu akşam sevişmeyeceklerdi. Ria, uykuya dalmadan önce sevişmeydi ne kadar uzun zaman

geçtiğini düşündü. Ama şimdi bütün kaygılarını bir yana bırakacak, bu konuyu dert etmeyecekti.

Sadece meşguldüler. Hem herkes karıkocaların bir süre böyle davrandıklarını, ancak daha sonra

işlerin yoluna girdiği söylüyordu.

Pazar günü Danny bütün gün dışarıdaydı. Yeni dairelere bakmak isteyen müşteriler vardı.

Danny profesyonel bir pazar yaratmak istediklerini söylemişti. Bu işi yürütenler, genç bekârların

kendi görüşlerindeki insanlarla tanışmak isteyeceğini, aksi halde buraya sağlık kulübü ve kafe–bar

yapmanın anlamı olmadığını söylüyorlardı. Satış stratejisini yönlendirmek için gitmesi

gerekiyordu. Hayır, öğle yemeğine gelmeyecekti.

Brian Dekkolara gidecekti, bebeğin isim günü yapılıyordu. Dekko gitmek istemiyordu

aslında, ama anneannesi gelecekti, annesi ile babasının işyerinden arkadaşları gelecekti, her

nedense orada olması gerekiyordu. Ayrıca Myles, Brian ve kendisi temiz gömlekler giyinip sandviç

servisi yapmaları karşılığında beşer sterlin para alacaklardı.

– İyi para, dedi Dekko ciddi ciddi.

Brian da, “Hepimizin orada olması için on beş sterlini feda edecek kadar deli olmaları

gerek” dedi.

– Bebekli evde kimse normal değildir, dedi Dekko bilge bir tavırla, hepsi göğüs geçirdi.

Annie Kitty’yle birlikte okuldaki meslek forumuna katılacağını söylemişti, bunu daha

günler önce herkese tekrar tekrar söylemişlerdi. Ama kimse dinlememişti, o başka.

– Diğer meslek forumlarına hiç gitmedin ama, diye karşı çıktı annesi.

– Ama onlar bankacılık, sigortacılık, hukuk gibi berbat mesleklerdi. Annie annesinin zorluk

çıkarmaya kalkışmasını anlayamıyordu.

– Peki bu hafta hangi meslek tanıtılacak da sen gitmek zorundasın?

– Yani, gerçek meslekler, müzik sanayii, mankenlik falan.

– Yemek sorunun ne olacak Annie ? Koca bir kuzu budu çıkardım buzluktan, şimdi

bakıyorum da kimse kalmayacak evde.

– Yaşlı bir koyun bacağının insanın geleceğinden daha önemli olduğunu yalnızca sen öne

sürebilirsin, Anne. Annie kapıyı öfkeyle çarpıp çıktı.

Ria annesine telefon etti.

– Saçmalama Ria, neden her şeyi bırakıp seninle karşılıklı tonlarla kırmızı et yemeye

geleyim ? Ailenin evde olup olmayacağı belli olmadan çıkarmasaydın eti buzluktan. Sen böylesin

işte, her konuda düşünmeden hareket edersin.

Ria Gertie’ye telefon açtı. Jack çıktı telefona “Ne?”

– A... şey... Jack, ben Ria Lynch.

– Anladık. Ne istiyorsun ?

– Gertie’yle konuşmak istemiştim.

– Evet, bir çuval feminist nutuk çekmek için herhalde.

– Hayır, onu yemeğe çağıracaktım.

– Gelemeyiz.

– Gertie gelebilir belki ?

– Gelemez, bayan feminist bozuntusu!

– Kendisiyle konuşsam, Jack ?

– Sen gidip... İtişme sesleri geldi telefondan.

– Ria, ben Gertie... gelemem özür dilerim.

– Nereye gelemezsin ?

– Sen nereye gelmemi istiyorsan... teşekkürler, ama gelemem.

– Yemeğe çağırıyorum seni Gertie, lanet olası bir kuzu budu yemeye.

Telefonun diğer ucundan ağlama sesi geldi. Sonra, “Lanet olası bir şeyse Ria, ne halt

etmeye bana telefon edip başımı derde sokuyorsun ?” dedi Gertie.

– Martin ile Hilary’nin telesekreteri karşınızda, lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın.

– Bir şey yok, Hilary, ben Ria. Pazar sabahının onunda evde olmadığına göre, yemek

saatinde de olmayacaksın demektir... işte... mesaj yok.

Ria lokantaya, Colm Barry’ye telefon açtı. Pazar günleri genellikle orada olurdu, sessiz

sakin bir ortamda hesap kitap yapıyordu.

– Alo. Colm'un ablası Caroline hep alçak sesle konuşurdu, ne dediğini anlamak için çaba

harcamak gerekirdi. Colm'un orada olmadığını söyledi, bir yere gitmişti, yani bilmiyordu, ama

orada yoktu. Caroline öyle kuşkulu konuşuyordu ki, Ria Colm'un aslında onun yanı başında

durduğunu, yok dedirttiğini sandı.

– Zararı yok, onu yemeğe çağıracaktım, o kadar.

– Yemeğe ? Bugün ? Caroline her iki sözcüğe de şaşırtıcı ölçüde inanılmazlık içeren bir

anlam yüklemeyi başarmıştı.

– Evet.

– Ailenle birlikte mi ?

– Burada, evet.

– Önceden söylemiş miydin ? Unutmuş falan olmasın ?

– Yok, anlık bir davet bu, elbette işin yoksa sen de gelebilirsin.

Caroline hâlâ kulaklarına inanamıyordu. “Yemek? Bugün?” Bu sözleri yinelediğinde, Ria

onun suratına bir tokat atmak istedi. “Unut bunu Caroline, öyle birden aklıma gelmiş bir fikirdi.”

– Eminim Colm bu çağrıyı kaçırdığına çok üzülecek. Sizin eve gelmeye bayılır o, ama şu

anda... yani Colm... dışarı çıktı.

– Evet, biliyorum, işi olduğunu söylemiştin. Ria sesinin gereksiz bir sabırsızlık yansıttığını

hissetti. Peki sen Caroline, sen gelebilir misin? Monto'yla birlikte? Meşgul olduğunu söylemesini

öyle çok istiyordu ki... istediği oldu.

– Hayır, çok özür dilerim, Ria, gerçekten üzgünüm, ne kadar üzgün olduğumu anlatamam,

ama bugün olanaksız. Başka bugün olsa severek gelirim.

– Zararı yok, Caroline. Dediğim gibi, öyle anlık bir karardı. Ria telefonu kapattı.

Telefon çaldı, Ria umutla kaldırdı ahizeyi.

– Ria? Ben Barney McCarthy.

– Danny seninle orada buluşmaya gitti, Barney. –Gitti mi?

– Evet, yeni siteye, lüks dairelere.

– Ha, evet, tamam.

– Sen orada değil misin ?

– Hayır, ben geciktim. Telefon ederse söyle ona, yetişirim ben. –Elbette. ,

– Sen iyi misin Ria?

– iyiyim, diye yalan söyledi Ria.

Kuzu butunu gene de pişirse miydi acaba? Herkes eve dönünce salatayla birlikte soğuk

soğuk yerler miydi ? Gertie, tümüyle çözülmemiş yiyeceklerin tekrar dondurulabileceğini

söylemişti. Ama Gertie ne bilecekti? Colm bilirdi, ama titrek ablasının söylediğine göre bir yerlere

gitmiş bir şeyler yapıyordu. Rosemary bilirdi, ama Ria ona böyle bir şey sormak istemezdi.

Annie'nin dediği gibi çok sıkıcı bir kadın mı olmuştu ? Annesinin söylediği gibi düşüncesiz biri

miydi ? Pazar gününün yalnız yaşayanlara neden çok uzun geldiğini şimdi anlıyordu Ria. Yeni bir

bebekleri olsa durum farklı olurdu... o zaman saatler yetmezdi insana.

Brian isim günü partisinde hastalanmıştı. Okula gidemeyecek kadar berbat olduğunu

söylüyordu. Myles ile Dekko'nun kendilerini berbat hissettiklerinde, hastalan okula gitmeye

zorlamayan sevecen ve anlayışlı aileleri olduğundan emindi. Annie şampanya içtikleri için

cezalarını bulduklarını, bu yüzden hepsinin de hasta olduğunu söylüyordu. Normal zamanda da

kırmızı suratlı olan Brian, hastalığın şampanyadan kaynaklandığını kanıtlayacak bir şeyin

bulunmadığını söyledi. Ona göre Annie, Kitty'yle geç saatlere dek dışarıda kaldığı, herkesi

telaşlandırdığı için dikkatleri başka tarafa çekmek amacıyla kardeşine yükleniyordu.

– Mesleğim hakkında, geleceğim hakkında konuşuyordum, senin gibi bir sarhoşun asla

giremeyeceği işler hakkında konuşuyordum, dedi Annie soğuk soğuk.

Ria ortalığı yatıştırmaya çalışıyor, yeni yerleşim yeri hakkındaki basın açıklamaları ile

broşürlere dalmış olan Danny'den boşuna destek bekliyordu. Dün gece geldiğinde çok yorgundu.

Ria elini ona uzatıp dokunduğunda ona karşılık veremeyecek denli yorgundu. "Uzun bir gündü"

demişti. Ria'ya göre de gün bitmek bilmemişti, o ağır sistre makinesini döşemede iteliyip

durmuştu, ama yakınmadı. Şimdi hepsi alışılmış ortamda bir aradaydı, büyük aydınlık mutfakta,

zengin bir kahvaltı sofrasında, haftaya hep birlikte başlayan gerçek bir aileydiler.

Evden çıkma vakti gelinceye dek hepsinin öfkesi geçmişti. Brian belki de okula

gidebileceğini, temiz havanın ona iyi gelebileceğini, hiçbir mahkemenin alkol alındığını

kanıtlayamayacağını söyledi. Annie ise evet, toplantının uzadığını söylemek üzere telefon etmesi

gerektiğini, ama doğrusu kimsenin onu beklediğini sanmadığından aramadığını bildirdi.

Danny lüks daireler dünyasından kopardı kendisini. "Bugünlerde duvardan duvara halı

döşeli bir daireyi bedava versen almazlar” dedi. “Döşeme baştan başa meşe parke kaplı değilse,

bakmıyorlar bile. Bu insanlar bu kadar parayı nereden buluyor? Şunun yanıtını bilsem, gözlerim

açık gitmeyeceğim.”

– Gitmeye daha onlarca yıl var, senin için müthiş planların var benim, diyerek güldü Ria.

– iyi, ama umarım bu akşam için değildir, dedi Danny. Yatırımcıların bir yemeği var,

gitmek zorundayım.

– Gene mi!

– Evet, gene. Bu işi sonuçlandırana dek daha nice yemekler olacak ne yazık ki. Emlakçılar

bu tür toplantılara gitmezse, insanlar işimize güvenmediğimizi düşünür.

Ria yüzünü buruşturdu. “Biliyorum, biliyorum. Neyse ki uzun sürmeyecek.”

– Ne demek istiyorsun?

– Yani, sonuçta hepsi satılacak, değil mi? Bu çalışmalar onun için değil mi?

– Şu aşamada... ama bu yalnızca aşamalardan biri, cumartesi gecesi Barney’le bu konuyu

konuştuk, unuttun mu?

– Barney seni buldu mu dün ?

– Yoo, neden ?

– Gecikmişti, seni inşaatta bulabileceğini söyledim.

– Bütün gün birileriyle birlikteydim. Biri not almıştır herhalde. Büroya gittiğimde söylerler,

ben de onu ararım.

– Fazla çalışıyorsun, Danny.

– Sen de öyle. Tatlı tatlı gülümsedi bunu söylerken. Baksana, makineyi eve getirdim, senin

başına kaldı sonuçta.

– Olsun, sence böyle güzel oluyorsa... Ria kendinden emin değildi–

– Tatlım, kesinlikle güzel oluyor. Daha şimdiden evimizin değerine binlerce sterlin eklendi

ve henüz yalnızca bir hafta sonu çalıştık. Şu bizim çocuklar işe el atsın, şöyle köleler gibi güzelce

çalışsın, yukarı katı da yapsınlar, o zaman göreceksin. Bu ev bir servet edecek.

– Ama satmak istemiyoruz ki, diye irkildi Ria.

– Biliyorum, biliyorum. Ama günün birinde, beyaz saçlı birer ihtiyar olur da, deniz

kıyısında ya da Mars'ta güzel bir dairede oturmak istersek... Danny elinin hızlı hareketleriyle

karısının saçlarını karıştırdı ve çıktı.

Ria kendi kendine gülümsedi. Her şey normale dönmüştü gene. –Rüya?

– Merhaba Anne. Pliers nerede ?

– Haa, demek artık kendi anneni değil de köpeği görmek istiyorsun.

– Yoo, yalnızca yanında olur diye düşündüm, o kadar.

– Eh, yanımda değil. Arkadaşın Gertie onu yürüyüşe çıkardı. Kanal boyunca güzel bir sabah

yürüyüşü yapacaklar.

– Gertie mi?

– Evet, Pliers gibi köpeklerin biraz kendilerine gelmesi için arada bir böyle koşturmaya

ihtiyaçları olduğunu duymuş. Ben kendimi az çok ince tutabildim gerçi, ama Pliers için artık bu işi

yapamayacağım, bu yüzden Gertie işi üstlendi. Ria bu sözler karşısında şaştı kaldı. Gertie

koşmazdı, bugünlerde ayyaş kocasından ödü kopuyordu ve yürümeyi bile zor beceriyordu. Ria'nın

annesi konuya pek ilgi göstermedi. Neyse, geçiyordum da Annie'ye bu akşam yedide gideceğimizi

söyleyeyim dedim.

– Nereye gideceğinizi?

– Annie ile arkadaşı Kitty bu akşam benimle St. Rita'ya geliyor. Kitty'ye briç öğretiyoruz.

Ria'nın kafası karışmıştı. "Ama yedi yemek saati."

– Sanırım bazı şeylerin yemekten önemli olduğunu düşünüyorlar, çünkü ikisi de hoş, normal

insanlar ve başkalarıyla ilgilenmekten hoşlanıyorlar, dedi Ria'nın annesi. Kızının masasına

oturmuş, kendisine kahve verilmesini bekliyordu, yüzü Ria'nın hoş ve normal olmadığını ve

başkalarıyla bir arada olmaktan nefret ettiğini anlatmak isteyen bir ifadeyle şekilden şekle

giriyordu.

Rosemary telefon ettiğinde çamaşır makinesi dönmeye ve homurdanmaya yeni başlamıştı.

"Ah, Ria, sana gıpta ediyorum, ben işten başımı kaşıyamazken sen evinde rahat rahat oturuyorsun"

diyordu.

– Eh, ne yapalım, bizde böyle, dedi Ria. Sesi sinirliydi, bunu kendisi de biliyordu. Hiç

neden yokken öfkeleniyordu insanlara. Hemen sözlerindeki iğneleyici etkiyi gidermeye çabaladı.

Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür, biliyorsun. Çoğu kez ben yerlere eğilmiş bir şeyler

toplarken, senin işyerinde, bütün gün evden uzakta olmana gıpta ediyorum.

– Hayır, hiç etmiyorsun.

– Neden böyle söyledin ?

– Çünkü, durmadan söylediğim gibi gerçekten böyle hissetsen, kendini eve kapanmış,

soyutlanmış bir kadın olarak görsen, gider bir iş bulurdun. Bak, neden aradım biliyor musun, bu

sabah Jack'in bir polis arabasıyla götürüldüğünü gördüm, bar kapısında kavga mı olmuş ne. Bilmek

istersin diye düşündüm. Bir işin yoksa Gertie'ye bir bak istersen, perişan olmuştur.

– Gertie perişan falan değil, annemin köpeğim gezdiriyor.

– Ciddi olamazsın, şu insanları anlamıyorum! Rosemary bu habere sevinmiş görünüyordu.

Bu iş için para istemedi herhalde ?

– Hayır, sanmıyorum, istemiş olsaydı annem söylerdi.

– Eh, iyi öyleyse. Polis bıraktığında adamın içki parası hazır olsun diye bir iki sterlin

peşinde değil yani...

– Bayan Lynch ?

– Evet, buyrun.

– Bayan Lynch?

– Evet?

– Ah, affedersiniz. Sanırım yanlış numara çevirdim.

– Hayır, tamam, ben Ria Lynch. Telefon kapandı.

Tam o sırada kız kardeşi Hilary aradı. "Telesekreterde sesin dünya başına yıkılmış gibi

geliyordu" dedi.

– Hayır, bir şey yoktu. Konuştum ve önemli olmadığını söyledim, ikimiz de mesaj

bırakmayanları asmak gerek demez miyiz ?

– Ben hep telesekreterin düpedüz israf olduğunu söylerim. Kim arıyor ki ? Duymak

istediğin kaç mesaj çıkıyor ki ?

– Teşekkürler Hilary.

Hilary bu alaydan bir şey anlamadı. “Her neyse, ne konuşacaktın benimle ? Annem

hakkında herhalde ?”

– Hayır, hayır.

– Aklım oynatıyor, biliyor musun Ria. Sen farkında değilsin, çünkü farkında olmak

istemiyorsun. Dünyada her şeyin yolunda gittiğine inanmak istiyorsun hep, açlık yok, savaş yok

sana göre, politikacılar dürüst ve iyi niyetli, havalar da harika.

– Hilary bana saldırmak amacıyla mı açtın bu telefonu, yoksa söyleyeceğin özel bir şey var

mı ?

– Çok komik. Neyse, anneme dönelim, beni kaygılandırıyor.

– Ama neden? Bu konuyu defalarca tartıştık, gayet iyi ve sağlıklı bir kadın, kendini

oyalayacak şeyler bulabiliyor, ayrıca mutlu.

– Ailesinin ona ihtiyacı olduğunu hissetmesi gerek.

– Hilary, ailesinin ona ihtiyacı var. Her Allah'ın günü, hatta bazen günde iki kez buraya

gelen o değil mi ? Yemeğe kalmasını öneriyorum, yatıya kalmasını istiyorum. Benden çok Annie

ve Brian'la geziyor...

– Yani şimdi benim yeterince ilgi göstermediğimi mi söylemek istiyorsun ?

– Hiç öyle bir şey söylemek istemiyorum, senin ile Martin hakkında ağzını açıp bir şey

söylemiş de değil, ona karşı ne kadar iyi davrandığınızı da duymadım ağzından.

–iyi, öyle olsun. ,

– iyiyse derdin ne senin ?

– Evini satmaya çalışıyor.

Sustular. "Nerden çıkardın bunu Hilary, öyle olsa Danny'ye söylerdi."

– Onun kanalıyla satsaydı söylerdi, evet.

– Başka kime gidecek ki? Hayır Hilary, yanılıyorsun.

– Göreceğiz, dedi Hilary ve telefonu kapattı. –Tatlım?

–Evet Danny?

– Beni evden arayan oldu mu, garip biri falan?

– Hayır. Kimse aramadı, neden sordun?

– Delinin biri emlakçılara daire sormak için telefon ediyor, kendisinin müşteri olarak kabul

edilmediğini öne sürüyor... tam bir paranoyak. Evlere de telefon ediyor.

170

– Bir kadın aradı evet, ama mesaj falan bırakmadı. O kadın olmasın?

–Ne dedi?

– Hiçbir şey, yalnızca kim olduğumu sorup durdu.

– Sen kim olduğunu söyledin ?

Ansızın Ria uyandı. Gergin bir hafta sonu geçirmişti, anlamı olmayan ilgisiz, aptalca

şeylerle dolu bir hafta sonu. “Ona buradan geçen eli baltalı cani olduğumu söyledim. Kim

olduğumu söyleyecektim Allah aşkına Danny? Bayan Lynch olup olmadığımı sordu, “Evet” dedim.

Sonra yanlış numara dedi ve telefonu kapattı.”

– Polise haber vereceğim, rahatsız ediyorlar.

– Büroyu da arıyor dedin... kim olduğunu biliyor musun?

– Bak, tatlım, bu gece geç geleceğim, biliyorsun, söylemiştim.

– Yemeğe gideceksin, biliyorum.

– Geç kaldım tatlım.

Herkese tatlım diyordu. Bu özel bir sözcük değildi ona göre. Bu çılgınca bir fikirdi, ama

bebek yapma konusunu tartışmak üzere kocasından randevu istemek durumundaydı, eğer bunun iyi

bir fikir olduğu konusunda anlaşırlarsa, sonra bir randevu daha isteyecekti.

Saat yedide Ria akşam yemeği olarak bir fincan çorbayla bir dilim kızarmış ekmek yedi.

Kocaman mutfağında yapayalnız oturuyordu. Gürültülü nisan rüzgârı ipteki çamaşırları sallayıp

duruyordu, ama çıkıp toplamadı. Brian ev ödevini yapmak üzere Dekkolara gitmişti. Annie St.

Rita'daki briç dersinden sonra anneannesiyle pizza yemeye gidecekti, annesiyle oturmaktansa

dolaşmayı yeğlemişti anlaşılan. Brian içinse, istenmeyen bir bebekle aynı yerde kalmak bile kendi

evinde oturmaktan iyiydi. Colm Barry, lokantasına gitmeden önce sebze bahçesinden ona elini

sallamıştı. Arkadaşı Rosemary evinde, minimalist bir şeyler pişiriyordu kuşkusuz. Diğer arkadaşı

Gertie bütün gün o sinir köpeği gezdirerek ayyaş kocasından kaçmaktaydı ya da Ria'nın annesi

öyle diyordu. Nasıl olmuştu bütün bunlar... yuva bomboştu. Neden artık evde hiç kimse

olmuyordu ?

Beklemediği bir anda hepsi birden döndü. Annie ile anneannesi yaşıt iki insan gibi

gülüşüyordu. Aralarında yarım yüzyıl yaş farkı vardı, ama gene de çok rahat ve uyumluydular.

Annie hanımların onu çok eğlendirdiğini söyledi. Ona ellilerden kalma gerçek antika giysiler, hatta

taklit bir kürk bile vereceklerdi. İçlerinden birkaçı onlarla birlikte pizzacıya gelmişti.

– Dışarı çıkmalarına izin veriliyor mu ? diye sordu Ria şaşkınlık içinde.

– Orası bir hapishane değil Ria, yaşlılar yurdu. Oraya girebilenler çok şanslı kişiler.

– Ama sen öyle bir yere gidemeyecek kadar gençsin, çok çok genç, dedi Ria.

– Genel olarak konuşuyorum ben. Annesinin koltuklan kabarmıştı.

– Sen de oraya girmeyi düşünmüyorsun değil mi ?

Annesi bu soru karşısında müthiş şaşırdı. “Beni sorguya mı çekiyorsun yani ?” diye sordu.

– Aman Anne, Allah aşkına her şeyi mesele yapma, diye homurdandı Annie.

Derken Brian geldi. Anneannesini gördüğüne sevindi ama şaşırmadı. “Pliers’ı kapıda bağlı

gördüm, burda olduğunu anladım” dedi.

– Pliers ? Kapıya mı bağlanmış ? Ria’nın annesi fırtına gibi fırladı dışarı. Zavallı köpecik,

sevgili Pliers. Seni terk ettiler, ha?

Bir araba sesi duydular. Danny gelmişti. Daha erkendi, beklenmiyordu.

– Baba, Baba, İtalya, Macaristan ve Hindistan bayrakları ne renk, biliyor musun ?

Dekko’nun babası bilmiyor. Sen biliyorsan ne harika olurdu Baba.

– O senin arkadaşın senden bile daha dağınık, Ria. Nora Johnson hâlâ köpeğiyle

uğraşıyordu. Düşünebiliyor musun, Gertie zavallı Pliers'ı kapıya bağlayıp bırakmış. Belki saatlerdir

oradaydı zavallı.

– Az önce geldiğimizde orada değildi Anneanne, dedi Annie.

– Hayır, Gertie'nin Tara Sokağı'ndan yukarı koştuğunu gördüm. Birkaç dakika önce

bırakmış olmalı, dedi Danny. Hey, akşam yemeği yok mu?

– Kimse eve gelmedi ki. Ria'nın sesi kısık ve yorgundu. Sen iş yemeğine gideceğini

söylemiştin.

– İptal ettim. Bir çocuk gibi istekli görünüyordu.

Ria'nın aklına bir şey geldi. "Haydi Colm'un restoranına gidelim, sen ile ben?"

– Olur, fark etmez...

– Ben çok isterim, çok çok isterim. Büyük bir ziyafet olur benim için.

– Colm'un restoranına gitmek herkes için ziyafet olur, diye homurdandı Annie. Pizzadan

bin kat iyi.

– Dekkolardaki sosislerden de iyi, dedi ordan Brian.

– Canım yemek yapmak istemediğinde dört yıldızlı restoranlara gidebilmeyi isterdim, dedi

annesi.

Ria ayaklandı. “Telefon edip masa ayırtayım.”

– Bak tatlım, ne olsa yerim... pirzola, omlet...

– Hayır, yememelisin. Sen de bir ziyafeti hak ediyorsun.

– Hep dışarıda yemek yiyorum. Benim için evde yemek ziyafet, diye yakardı Danny.

Ama Ria telefonu kulağına götürdü ve masayı ayırttı. Sonra uçarcasına yukarı çıktı, siyah

elbisesini giydi, altın zincirini taktı. Vakti olsaydı da bir banyo yapsaydı, doğru dürüst giyinseydi

iyi olurdu, ama bu fırsatı kaçırmaması gerektiğini biliyordu. Gelecekle ilgili tasarılarını kocasıyla

tartışmak için çok güzel bir fırsattı. Annesi ya da kızı Danny’nin önüne sosis ile konserve fasulye

koymadan hazır olmalıydı.

Tara Sokağı’nda sohbet ede ede köşeye dek yürüdüler. Colm’un lokantasının ışıklan çok

güzeldi. Ria görünüşüne hayran kaldı. İçeride oturanlar açıkça görünmüyordu, ama insan salonun

müşterilerle dolu olduğu izlenimi ediniyordu. Colm’un bir pazartesi akşamı bile masalarım

doldurabildiğine sevindi. Yemekleri pişirmek, pırıl pırıl bardakları ve çatal kaşığı dizdikten sonra

kimsenin gelmediğini görmek çok kötü olmalıydı. Bir lokanta işletmek istememesinin

nedenlerinden biri de buydu, kimse gelmezse öyle üzülürdü ki insan.

– Dışarıda çok az araba var, dedi Danny karısının düşüncelerini bölerek. Burada yeterli

parayı nasıl kazanır insan...

– Yemek pişirmeyi çok seviyor, dedi Ria.

– İyi ki de seviyor, çünkü duruma bakılırsa pek fazla para kazanamaz bu işten. Danny'nin

her şeyi paraya indirgemesinden nefret ediyordu Ria. Bugünlerde her şeyi parayla ölçüyordu sanki.

Caroline ceketlerine aldı. Uzun kollu, şık bir siyah elbise giymişti, başındaysa saçlarını

örten siyah bir şapka vardı. "Ancak kemik yapısı çok güzel biri böyle ciddi bir şey giyebilir" diye

düşündü Ria kendi kendine. "Bu akşam çok şıksın" dedi. "Şapka da çok yakışmış." Hayal mi

görüyordu, yoksa Caroline'in eli savunma yaparcasına yüzüne mi kalkmıştı birden?

– Şey, evet, dedim ki, belki... cümlesini bitirmedi.

Dün telefonda öyle garip konuşmuştu ki, Ria ciddi bir sorun var mı diye merak etmişti. Bu

akşam bile, o ciddi tavrına karşın gülümsüyor, onlara masalarını göstermek üzere kayar gibi

yürüyordu, bu işin içinde bir iş vardı. Bu abla kardeş garip bir çift oluşturuyordu: Caroline'in aşın

kilolu kocası Monto Macney, her zaman şık takımlar giyer, güzel arabalar kullanırdı; Colm ise

ilişkilerinde hep hesaplı, tedbirli davranırdı. Bugünlerde tanınmış bir işadamının karısıyla ilişkisi

vardı, ama bunu kimse ağzına almıyordu. Colm ile Caroline, dünya ikisinden birinin başına

yıkılacakmış gibi birbirlerini koruyor, kolluyordu.

Ria bu türden bir bağlılıktan hoşlanırdı. Hilary kafası karışık bir kız kardeşti; sağı solu belli

değildi, bazen kıskanç, dırdırcı, bazen de şaşılacak ölçüde anlayışlı oluyordu. Colm ile

Caroline'deki bu birlik yoktu aralarında.

– Daldın gittin, dedi Danny.

Ria ona baktı, yakışıklı, yorgun görünüyordu, ama gene de genç bir delikanlı gibi elindeki

listeye bakıyordu. Ördek mi yeseydi, yoksa sağlığını düşünüp bir ızgara mı seçseydi... Ria,

kocasının kararını yüzünden okuyabiliyordu. "Hilary'yi düşünüyordum" dedi.

– Bu kez ne yaptı ?

– Hiç, her zamanki gibi her şeyi tersinden anlıyor. Annem ile senin evi satacağını geveliyor

ağzında.

– Öyle mi dedi sana?

– Hilary’yi biliyorsun, kimseyi dinlemez. ^

– Evi satmak istediğini mi söyledi yani ?

– Annem sana sormamış bile, kendisi satmak istiyormuş.

– Anlamıyorum doğrusu.

– Kim anlar ki ? Baştan sona saçmalık bunlar.

– Senin annenin evi! Ha, anladım.

– Sen her şeyi benden iyi anlıyorsun... çılgın bunlar...

Colm onları selamlamaya masalarına geldi. Yalnızca kırk saniye kaldı yanlarında ve o kısa

süreye büyük bir dost sıcaklığıyla sonsuz bilgi sığdırdı. “Çok güzel kuzu eti var, balığı da bu sabah

limanda ağlardan aldım. Biliyorsunuz sebzeler ülkenin en güzel bahçesinden geliyor, yemekten

bıkmadınızsa sakızkabağı öneririm. Birer kadeh şampanya sunabilir miyim size ? Sonra ayak

altından çekilir, gecenin tadını çıkarmanızı dilerim.”

Colm bir keresinde Ria’ya lokanta sahiplerinin, müşterilerinin kendilerini masalarında

görmelerinden hoşnut olduklarını sanmakla büyük bir yanlış yaptıklarını söylemişti. Ona göre

oraya yemek yemeye gelenlere, baş başa yemek yeme fırsatı verilmeliydi. Ria, bu ilkeyi özellikle

bu akşam onaylıyordu.

Ria kuzu etini seçti, Danny ise bugünlerde fazla şişmanladığını, dolayısıyla limonlu balık

ızgara yiyeceğini, sos falan almayacağını söyledi. “Sen şişman değilsin, Danny, çok güzelsin. Bunu

biliyorsun, geçen akşam da söylemiştim.”

Danny mahcup olmuş gibiydi. “Erkekler güzel olamaz tatlım” dedi ters ters.

– Pekâlâ olabilir ve güzelsin, dedi Ria, uzanıp kocasının elini tuttu. Danny etrafına bakındı.

Zararı yok, biz el ele tutuşabiliriz, evliyiz çünkü. Bak, şuradaki çift var ya, işte onların böyle bir

durumda yakalanmaması gerek. Yaşlıca bir adamın kendisinden çok daha genç bir kadınla

şakalaştığı masaya bakarak güldü Ria.

– Ria? dedi Danny.

– Dur, önce ben konuşacağım. Bu akşam yemeğinin iptal edildiğine çok sevindim,

gerçekten sevindim. Bu akşam İrlanda’nın yan nüfusundan biri olarak değil de tek başına seninle

olmak istedim.

– Ama sen kalabalıktan hoşlanıyorsun, dedi Danny.

– Evet, genellikle hoşlanıyorum, ama bu akşam değil. Seninle konuşmak istiyorum.

Bugünlerde konuşmaya vaktimiz olmuyor pek, hiçbir şey yapmaya vaktimiz olmuyor, sevişmeye

bile.

–Ria!

– Biliyorum, ne seni suçluyorum bunun için ne de kendimi, durum bu, ama sana söylemek

istediğim... yani söylemek için zamanın ve zeminin uygun olmasını... demek istediğim... Ansızın

durdu Ria, nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Danny şaşkın bir halde ona bakıyordu. Hani sana

genç görünüyorsun dedim ya, ciddiydim. Sen gençsin, bir delikanlı k^dar gençsin, yirmi

yaşındayım desen herkes inanır. Annie bebekken nasılsan, şimdi de öylesin... Gözlerine düşen

saçlarınla baba olabileceğine inanamayan o Danny neyse osun. Gözlerinde hâlâ o bakışı

görüyorum.

– Sen ne diyorsun ? Tanrı aşkına ne söylüyorsun sen ?

– İçtenlikle söylüyorum Danny, ben bunları görebilecek durumdayım. Yeni bir bebek sahibi

olmanın tam zamanı. Hayata yeniden başlamanın tam zamanı. Şimdi geleceğinden emin, rahat bir

yaşantın var, bir oğul ya da kızının büyüdüğünü görmek istersin. Bir garson, incir ve Parma

jambonu dolu tabaklarla yanlarına yaklaştı, ancak karşılıklı oturmuş çiftin bakışlarında gördüğü bir

gariplikten dolayı yolunu değiştirmeye karar verdi. Bunlar soğuk mezelerdi, biraz bekleyebilirlerdi.

Bir başka bebek sahibi olmanın, tekrar baba olmanın tam zamanı. Yalnız kendimi düşünüyor

değilim, seni düşünüyorum, işte söyleyeceklerim bunlardı, dedi Ria, Danny'nin yüzündeki o garip

şaşkın ifadeye gülümseyerek.

– Neden bunu böyle söylüyorsun ? dedi Danny. Sesi nerdeyse fısıltı gibiydi. Yüzü kireç gibi

beyazdı. Bunun pek parlak bir fikir olduğunu düşünmesi beklenemezdi elbet. Ria yıllardır zaman

zaman söylüyordu bunu. Ancak bu kez bebeği kendisinin ya da ortak yaşantılarının bir ihtiyacı

olarak ortaya atmak yerine, işin babalık yönüne ağırlık verecek şekilde konuşmuştu.

– Danny, dur açıklayayım...

– Bunu söylediğine inanamıyorum. Neden? Neden bu şekilde?

– Ama ben şimdi tam zamanı diyorum. Başka bir şey demiyorum ki. Seni ve geleceğini

düşünüyorum, senin hayatını düşünüyorum.

– Ama öyle sakinsin ki... İnanamıyorum. Karışmış kafasını düzene koyacakmış gibi hızla iki

yana salladı.

– Bak, ben de bebek istiyorum, bunu biliyorsun, ama yemin ederim seni düşünüyorum.

Şimdi, şu anda sana bir bebek gerek. Başka bir açıdan bakacaksın dünyaya, ekonomik gelişmeler,

hisse senetleri falanla kafam patlatmayacaksın, koşturup durmayacaksın yeni bir bebek olunca.

– Ne zamandır biliyorsun bunu? diye sordu Danny.

Garip bir soruydu bu. "Şey, sanırım diğer ikisi büyüdüğünden beri artık bunun zamanı, diye

düşünmüşümdür."

– Onların yeri ayrı, bunu hiçbir şey değiştiremez. Danny'nin sesi boğuktu.

– Bunu ben de biliyorum, hiç olur mu, ancak bu daha iyi değil, farklı bir bebek olacak. Ria

masanın üzerine abanmış kambur konumunu düzeltti, arkasını sandalyeye dayadı. Garson bu

fırsattan yararlandı ve hiçbir şey söylemeden tabaklarını değiştirdi. Ria çatalı eline aldı, ama Danny

kımıldamıyordu.

– Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, inanılmayacak derecede sakin... Danny'nin sesi

titriyordu, güçlükle konuşuyordu.

Ria, şaşkın bir halde kocasına baktı. "Çok sakin değilim, Danny, sevgilim, Bir çocuk daha

yapmamızın zamanı geldi, diyorum ve sen de aynı görüşte olduğunu söyler gibisin... dolayısıyla

çok heyecanlıyım.

– Bana ne diyorsun, ne diyorsun?

– Danny, sesini yükseltme. Bütün restoran bilsin istemeyiz, değil mi? Bu kez kocasının

yüzü onu azıcık ürkütmüştü.

– Tanrım, dedi Danny. İnanamıyorum.

– Ne oldu? Bu kez Ria'nın telaşı gerçekti. Danny başını elleri arasına almıştı. Danny, ne

oldu? N'olur söyle ? Bırak şu sesi çıkarmayı, lütfen.

– Anladığını söyledin. Geleceğimi ve hayatımı düşündüğünü söyledin. Şimdiyse bir bebek

istediğimi söylüyorsun, bebek isteyen sensin, bir saattir bunu söylüyorsun bana. Büyük bir acı

çekiyormuş gibiydi.

Ria normalde kadınların bebek yaptığını, ama bir şeylerin onu durdurduğunu söyleyecekti.

Çok çok uzaklardan gelen bir sesle kendisinin, bütün yaşamını değiştireceğini bildiği bir soruyu

sormakta olduğunu duydu. "Sen neden söz ediyorsun, Danny?"

– Duyduğunu sandım ve bir an için kabullendiğini bile sandım.

– Ne ? Sesi inanılmaz ölçüde normal çıktı bu kez.

– Biliyorsun Ria, birisiyle buluştuğumu biliyor olmalısın... Ve yakın zamanda onun hamile

olduğunu anladık. Yeniden baba oluyorum. Çocuğu doğuracak, çocuğumuz olacağı için çok

mutluyuz. Gelecek hafta sonu sana söylemeyi düşünüyordum. Biliyorsun sandım.

Restorandaki gürültü şekil değiştirdi. Çatal kaşık sesleri müthiş arttı ve tabaklara gürültüyle

inip kalkmaya başladı. Kadehler kırılacakmışçasına tokuşuyordu. Sesler gümbürtüye dönüşmüştü,

yükselip alçalıyordu. Masalardan gelen kahkahalar kulaklarını yırtıyordu. Danny'nin sesi kulağına

çok uzaklardan geliyordu. "Ria. Dinle beni. Riya." Bir şey söylemesine olanak yoktu. "Bunun

böyle olmasını asla istemedim, tasarlanmış bir şey değildi. Bizim... ikimizin... Böyle bir şeyi arayıp

da bulmuş değilim..."

Evet, bir çocuk gibi görünüyordu gerçekten, çaresiz bir çocuk. Bu kadarını kaldıramazdı.

Ria'nın böyle bir durumla karşılaşması haksızlıktı, işin içinden çıkmasını beklemek haksızlıktı.

"Doğru olmadığını söyle" dedi.

– Doğru olduğunu biliyorsun tatlım. Pek anlaşamadığımızı biliyorsun, orada artık bir şey

olmadığını biliyorsun.

– inanmıyorum. İnanmayacağım.

– Ben de bunun olmasını beklemiyordum, herkes gibi birlikte yaşlanacağımızı sanıyordum.

– Gerçekten de herkes gibi, dedi Ria.

– Evet, bazıları beceriyor. Ama biz farklı insanlarız, biz yıllar ve yıllar önce evlenen o iki

kişi değiliz. Farklı ihtiyaçlarımız var.

– Kaç yaşında bu kız ?

– Ria, bunun yaşla ilgisi... –Kaç yaşında?

– Yirmi iki, önemi yok ama... ya da yaşın bu işle ilgisi yok.

– Elbette, dedi donuk donuk.

– Sana söyleyecektim zaten, belki şimdi ortaya çıkması daha iyi oldu. Bir sessizlik çöktü.

Bu konuyu konuşmamız gerek, Ria. Ria ağzını açmadı. Bir şey söylemeyecek misin, herhangi bir

şey? dedi Danny yakaran bir sesle.

– Kızından yedi yaş büyük.

– Tatlım, bunun yaşla ilgisi yok demedim mi?

– Yok ha?

– Seni incitmek istemiyorum. Sessizlik. Daha fazla incitmek istemiyorum, hem inan acaba

diyorum, dünyada bu işi doğru dürüst çözümleyen ilk çift olabilir miyiz ? Birbirini yemeyen bir çift

olmayı başarabilir miyiz.. ?

–Ne dedin?

– Annie'yi seviyoruz, Brian'ı seviyoruz. Onlar için çok zor olacak, cehennem olacak, daha

kötü bir cehennem yapmayalım, söz ver bana.

– Pardon ? –Ne?

– Pardon dedim. Ne diyecektin ? Anlamadım ki.

– Tatlım.

Ria ayağa kalktı. Titriyordu, ayakta düz durabilmek için masayı tuttu. Çok ağır, vurgulu bir

sesle konuştu. "Eğer bir daha... hayatında bir daha bana tatlım dersen, elime tıpkı bunun gibi bir

çatal alacağım ve gözünü oyacağım."

Sallana sallana restoranın kapısına doğru yürümeye başladı, bu arada Danny çaresizlik

içinde, kalkmış ardından bakıyordu. Ria'nın dizleri çözüldü, sallanmaya başladı. Kapıya

ulaşamayacaktı. Colm Barry elindeki tabaklan olduğu yere bıraktı ve ona doğru yürüdü. Ria'yı tam

düşecekken yakaladı ve hızla mutfağa götürdü.

Danny peşlerinden gitmişti, Caroline'in Ria'nın yüzüne ve bileklerine ıslak süngerle soğuk

su sürmesini izliyordu.

– İşin içinde misin Danny? Senden mi kaynaklanıyor? diye sordu Colm.

– Evet, bir bakıma.

– Öyleyse sen git. Colm son derece nazik, ama kesin konuşmuştu.

– Ne demek istiyorsun.. ?

– Ben getiririm onu eve. Hazır olduğunda ve eğer isterse yani.

– Başka nereye gidebilir ki?

– Lütfen Danny. Colm'un sesi kararlıydı. Burası onun mutfağı, onun bölgesiydi.

Danny çıktı. Ön kapıyı anahtarıyla açarak girdi içeri. Mutfakta Danny'nin kaynanası, onun

köpeği ve iki çocuk televizyon izlemekteydi. Holde bir an durdu, nasıl bir açıklama yapabileceğini

düşündü. Ama buna Ria karar vermeliydi, o değil. Ne söyleneceğini ve nasıl söyleneceğim Ria

seçmeliydi. Sessizce merdivenleri çıktı. Yatak odasında gene kararsız durdu bir süre. Döndüğünde

onu orada istemeyebilirdi Ria. Acaba başka bir yere mi gitseydi ? Bu karısına ikinci bir darbe mi

olurdu ? Bir mektup yazdı ve Ria'nın yastığına koydu.

Ria, sen ne zaman istersen konuşmaya hazırım. Burada yatmamı istemeyeceğini düşündüm,

çalışma odasında kalacağım, istediğin zaman uyandır beni. İnan bu olanlar için tahmin

edemeyeceğin kadar üzgünüm. Sen benim için her zaman çok değerli biri olarak kalacaksın, senin

için en iyi neyse, onu istiyorum.

Danny.

Telefona uzandı ve iki telefon konuşmasından ilkini yaptı.

– Alo Caroline, ben Danny Lynch. Colm'la konuşabilir miyim ?

– Bakayım.

– Bak, ona söyle, Ria'ya çocuklara hiçbir şey söylemediğimi ve evde çalışma odasında

olduğumu söylesin. Yatak odasında değil, çalışma odasında... benimle konuşmak isterse yani. Sağ

ol Caroline.

Sonra ikinci numarayı çevirdi. "Alo, güzelim, benim... evet, söyledim... Pek iyi değil... Evet,

tabii, bebeği de söyledim... Bilmiyorum... Hayır, burada değil... Hayır gelemem, onun dönmesini

beklemem gerek... Tatlım şimdi fikrimi değiştireceğimi sanıyorsan... seni seviyorum tatlım."

Colm'un lokantasındaki mutfakta yemek hazırlama ve götürüp getirme işleri sürmekteydi.

Colm Barry, Ria'ya bir iki yudum konyak verdi. Ria'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu, yavaş yavaş

yudumladı konyağı. Colm ne olduğunu sormadı.

– Gitmeliyim, diyordu Ria zaman zaman.

– Acelesi yok, diyordu Colm.

Sonunda daha kararlı söyledi bu sözleri. “Çocuklar merak eder” dedi.

– Ceketini getireyim.

Restorandan sessizce çıktılar. Evin bahçe kapısına geldiklerinde Ria durdu ve Colm’a baktı.

“Sanki bütün bunlar başkasının başına geliyormuş gibi” dedi Ria. “Benim değil.”

– Biliyorum.

– Biliyor musun, Colm?

– Evet, sanırım şoku bastırmak için. Önce hep başkasının başına geliyor sanırız.

–Peki sonra?

– Sonra öyle olmadığını anlarız herhalde, dedi Colm.

– Ben de öyle düşünmüştüm, dedi Ria.

Sebzeler hakkında konuşuyor olabilirlerdi, meyve ağaçlarını ne zaman ilaçlayacaklarını

tartışabilirlerdi. Dayanışmayı dile getiren bir kucaklaşma, hatta bir veda sözcüğü bile olmadı. Colm

lokantasına döndü, Ria evine girdi.

Mutfakta oturdu. Masanın üzerinde ekmek kırıntıları, bir tabak ve içinde elma koçanları

vardı. Süt kutusu dolaba konmamıştı. Sandalyelerin üzerinde gazeteler, dergiler duruyordu. Ria her

şeyi çok net görüyordu, ama oturduğu noktadan değil. Sanki göklerdeymiş de aşağı bakıyormuş

gibiydi. Kendisini de gördü, herkes uyurken bu karanlık evin dağınık mutfağında oturmuş, minik

bir beden halinde duruyordu. Eski duvar saati, her saat başı vurup durdu, Ria sürekli ona baktı.

Şimdi ne yapacağını düşünmedi. Kendisi, başına gelenlerin bir parçası değildi sanki.

– Anne, bugün deneme sınavı var, dedi Annie. –Öylemi?

– Kahvaltı yok mu, Anne ?

– Bilmem.

– Anne, olamaz. Beyaz bluz giymem gerek bugün, ütülenmiş yok.

–Yok mu?

– Nerdeydin, alışverişte mi ? –Neden sordun?

– Ceketinle oturuyorsun da. Kendim ütüleyeyim bari.

– Evet. –Babam gitti mi?

– Bilmem, arabası orada mı ?

Brian geldi bu kez. “Anne, neden kahvaltı hazır değil?” Annie ona döndü. “Hayvanlaşma

Brian. Bir kez olsun kendi kahvaltını hazırlayamayacak kadar sarhoş musun?”

– Sarhoş değilim ben.

– Dün sarhoştun ama, leş gibi kokuyordun. Kavgalarını durdurmasını bekler havalarında

Ria'ya baktılar. Ria bir şey demedi. Annie, "Çaydanlığı ocağa koy Brian, beş para etmez kütük"

dedi kardeşine.

– Anneme yağ çekiyorsun sen, ondan bir şey isteyeceksin mutlaka, ya sandviç yapsın ya

seni arabayla bir yere bıraksın ya da bir şeyini ütülesin diye bekliyorsun. Sen aslında anneme karşı

iyi davranmazsın.

– Pekâlâ iyi davranırım. Öyle değil mi, Anne ?

–Ne?dedi Ria.

– Ütü nerde ? diye sordu Annie telaşla.

– Neden ceketinle oturuyorsun, Anne ? diye sordu Brian.

– Mısır gevreğini al ve çeneni kapat, Brian, dedi Annie. Ria ne çay içmişti ne kahve. Dışarı

çıkmadan önce kahvaltı etti, diye açıklama yaptı Annie.

Ekmeği kesmekle uğraşan Brian şaşırmış göründü. "Nereye gitti?"

– Annem sana hesap vermek zorunda değil, dedi Annie. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

– Hoşça kal Anne. –Ne?

Brian Annie'ye baktı, "Hoşça kal Anne, dedim," dedi.

– A, hoşça kal tatlım, hoşça kal Annie.

Bisikletlerini almak üzere yan tarafa gittiler. Genelde evden birlikte çıkmamak için

ellerinden geleni yaparlardı, ama bugün farklıydı.

– Ne oldu sence ? diye sordu Brian.

Annie umursamasız göründü. “Belki sarhoş oldular, Colm’un lokantasına gitmişlerdi. Belki

kavga ettiler. Babam daha kalkmadı, farkında değil misin?”

– Bir şey yoktur canım, dedi Brian bilgiç bilgiç.

Danny mutfağa indi. “Çocukların gitmesini bekledim” dedi. –Ne?

– Onlara ne söylemek istediğini bilemedim. Hani... Önce sen konuşsan daha iyi olur diye

düşündüm. Kaygılı ve rahatsız görünüyordu. Danny’nin saçları karmakarışık, yüzü solgundu, tıraş

olmamıştı. Soyunmadan yatmıştı. Ria hâlâ orada değilmiş, her şeyi dışarıdan izliyormuş duygusunu

taşıyordu. Bu garip duygu, gözünü kırpmadığı bütün gece bırakmadı onu. Hiçbir şey söylemiyor,

ama bir şeyler beklercesine Danny’ye bakıyordu.

– Ria, bir şeyin yok ya? Neden ceketle oturuyorsun?

– Çıkardığımı sanmıyorum, dedi Ria.

– Ne ? Yatmadın mı ?

– Yatmadım. Sen yattın mı?

– Otur tatlım... –Ne?

– Tamam, affedersin, hiçbir anlamı yok. Sana öyle sesleniyorum, o kadar. Yani, otur Ria,

demek istedim.

Ansızın düşünceleri netleşmeye başladı. Kendisini ve kocasını ta aşağılarda duran minik

birer çöp figür gibi, uzaklardan izlediği insanlar olarak görmüyordu artık. Bu dağınık mutfakta,

güzel siyah gece elbisesinin üzerine ceketini giymiş olarak oturmaktaydı. Kocası Danny, ömrü

boyunca sevdiği tek erkek, yirmi iki yaşında bir kızı hamile bırakmıştı ve yeni bir aile kurmak

üzere evini terk ediyordu. Kendi evinde olmasına karşın kocası “buyur otur” diyordu ona. Müthiş

bir üşüme hissetti. “Git şimdi Danny, lütfen git. Evden çık, işine git.”

– Çıkmamı emredemezsin bana, Ria, böyle davranamazsın... konuşmamız gerek. Ne

yapacağımızı ne söyleyeceğimizi tasarlamamız gerek.

– Nasıl istersem öyle davranırım. Ben seninle konuşmaya hazır oluncaya dek, seni burada

istemiyorum. Sesi kendisine çok normal geldi. Belki Danny’ye de öyle gelmişti.

Olur anlamında başını salladı Danny, rahatlamıştı. “Ne zaman olacak bu? Sen... ne zaman

konuşmaya hazır olacaksın?”

– Bilmiyorum, sana haber veririm.

– Yani bugün mü? Bu akşam ya da... daha sonra?

– Henüz bilemiyorum.

– Ama Ria, dinle tatlım... Dinle Ria, bilmen gereken şeyler var. Ne olduğunu anlatmalıyım

sana.

– Sanırım anlattın.

– Hayır, hayır. Hayır, sana konuyu enine boyuna anlatmalıyım, ne yapacağımızı

tartışmalıyız.

– Sanırım ne olduğunu biliyorum.

– Açıklamak istiyorum...

– Git şimdi. Danny kararsız kaldı. Şimdi, dedi tekrar Ria.

Danny yukarı çıktı, Ria seslerden kocasının elini yüzünü yıkadığım anladı, sonra

çekmecelerden temiz giysi aldığını düşündü. Tıraş olmadı, çok üzgün, şaşkın görünüyordu, ne

yapacağım bilmez bir hali vardı. "Sen iyi misin?" diye sordu Danny. Ria boş boş baktı kocasına.

"Biliyorum, aptalca konuşuyorum belki... seni önemsiyorum, ama konuşmama izin vermiyorsun.

Ne olduğunu falan bilmek istemiyorsun."

Ria yavaşça konuştu. "Yalnızca adını söyle."

– Bemadette, dedi Danny.

– Bernadette, diye tekrarladı Ria yavaşça. Uzun bir sessizlik oldu, sonra Ria kapıya baktı ve

Danny çıktı, arabasına bindi ve gitti.

Danny gidince Ria karnının çok aç olduğunu düşündü. Dün öğleden beri hiçbir şey

yememişti. Dün akşam incirler ile Parma jambonuna dokunulmamıştı. Çabucak masayı boşalttı ve

kendisine bir tepsi hazırladı. Önünde uzanan günler için bütün gücünü toplaması gerekiyordu,

kalori saymanın, diyet düşünmenin sırası değildi. İki dilim ekmek kesti, bir muz soydu. Koyu bir

kahve yaptı. Ne olursa olsun, enerji için yakıta ihtiyacı vardı.

Arka kapının tıklatıldığını duyduğunda yemeye henüz başlamıştı. Rosemary elinde san bir

elbiseyle mutfağa girdi. Geçen akşam bahsettikleri giysiydi bu. Cumartesi miydi ? İki üç gün önce

mi? Rosemary işe giderken hep haber saatinde televizyona çıkacakmış gibi giyinirdi; şıktı, makyajı

yerindeydi. Kusursuz kesilmiş kısa düz saçları, berberden az önce çıktığı izlenimim veriyordu.

Ria'ya ödünç vermek üzere getirdiği giysiyi hemen hemen hiç giymemişti. Kendi ten renginin bu

giysiye iyi gitmediğini söylemişti, esmerce birine yakışırdı bu renk.

Rosemary giysi dükkânında kararsız bir alıcıyı ikna etmeye çalışır gibi tuttu elbiseyi. “Elde

tutulunca bir şeye benzemiyor, ama giy de bak, tam yeni sitenin açılışı için giyilecek elbise.” Ria

ağzını açmaksızın bakıyordu ona. “Bana öyle bakma şimdi, biliyorum yavan bir şey, ama inan bana

siyah saçlarınla, bir de diyelim siyah bir eşarpla...” Rosemary ansızın durdu ve Ria’ya alıcı gözle

baktı. Yüzü bembeyazdı, siyah bir kadife elbise giymiş, altın zincirini takmıştı, sabahın sekiz

buçuğunda kocaman bir muzlu sandviç yemekteydi. “Ne oldu?” dedi Rosemary, sesi fısıltı halinde

çıkmıştı.

– Hiç, neden sordun ?

– Ria, ne oldu ? Ne yapıyorsun ?

– Kahvaltı ediyorum, görmüyor musun ? –Ne oldu? Elbisen..?

– Yalnız sen mi giyinip kuşanırsın sabahları, dedi Ria, dudakları titriyordu. Sesi, beş

yaşında asi bir çocuğun sesi gibi çıktı. Rosemary müthiş bir korkuyla kendisine bakıyordu. Patladı.

Ah Tanrım, Rosemary, sevgilisi var, hamile bir sevgilisi. Kız yirmi iki yaşında, Danny’nin

çocuğunu doğuracak.

– Olamaz! Rosemary elbiseyi yere bıraktı ve Ria’yı kucakladı.

– Oldu. Doğru. Adı Bernadette. Ria’nın sesi şimdi yükselmişti, sinirliliğini ele veriyordu.

Bernadette! Düşünebiliyor musun! Yirmi iki yaşında birinin böylesine eski bir adı olabileceğini

bilmiyordum. Beni terk etti, onunla yaşayacak. Bitti. Danny gitti. Ah, Tanrım, Rosemary ben ne

yapacağım? Onu öyle seviyorum ki Rosemary. Ben ne yapacağım?"

Rosemary arkadaşına sarılmış koyu kıvırcık saçlarını nerdeyse öperek kekeliyordu. "Şiişt,

şişşt, olamaz, bitemez, düzelir, düzelir."

Ria kendini çekti. "Düzelmeyecek. Beni bırakıyor. Ona gitmek için. Bernadette için."

– Dönse kabul eder misin peki ? Rosemary her zaman böyle pratikti.

– Ederim tabii. Bunu sen de biliyorsun. Ria ağlıyordu.

– Öyleyse döndürelim onu, dedi Rosemary. Bu arada eline bir peçete almış bir bebeğin

yüzünü siler gibi Ria'nın gözyaşlarını kuruluyordu.

– Gertie, gelebilir miyim?

– Ah Rosemary, şimdi sırası değil. Bir başka zaman olsa... yani... Rosemary Gertie'nin

yanından geçerek içeri girdi. Ev darmadağınıktı. Görülmedik bir durum değildi bu, ancak bu kez

eşyalar kırılıp dökülmüştü. Bir abajur yan yatmış, sehpa üç parçaya ayrılmış halde köşeye atılmıştı.

Kırık tabak parçalan bir kenara süpürülmüştü. Halıda kahve ya da başka bir şeyin lekesi vardı.

– Affedersin, ama... diye başladı Gertie.

– Gertie, sabahın dokuzunda on üzerinden karne notu vermeye gelmedim sana. Yardımına

ihtiyacım var.

– Ne yardımı? Gertie haklı olarak telaşlanmıştı. Yaşantısını saat gibi işleten, mankene

benzeyen, dergi sayfalarındaki evlerden birine sahip olan, başarılı işkadını Rosemary Ryan'a ne tür

bir yardımda bulunabilirdi ki? Gertie'den yardım istediğine göre korkunç bir şey olmuş olmalıydı.

– Şu anda Ria'nın evinde sana ihtiyaç var. Gelmek zorundasın, arabayla götüreceğim seni.

Haydi, mantonu giy.

– Gelemem, bugün gelemem.

– Mecbursun, Gertie. Ria'nın sana ihtiyacı var, bu kadar basit. Senin ona ihtiyacın

olduğunda yaptıklarını düşün.

– Hayır, şimdi olmaz. Bak, akşam biraz patırtı oldu.

– Beni şaşırtıyorsun. Rosemary azarlayan bakışlarla odayı süzdü.

– Sonra barıştık ve Jack'e ikinize de temizliğe gitmeyeceğime söz verdim. Gertie sesini

alçalttı. Aramızı bozan benim kadın arkadaşlarınmış, öyle diyor... Sorun yaratıyormuşsunuz.

– Haydi oradan, dedi Rosemary.

– Şişşşt, uyuyor. Uyandırma.

– Uyanırsa uyansın. Arkadaşın hayatında ilk kez senden bir ricada bulunuyor, evine gitmeni

istiyor ve sen pekâlâ geliyorsun.

– Bugün olmaz, özür dilediğimi söyle. O anlar. Ria bu evdeki sorunları biliyor, bu kez

gelmediğim için bağışlayacaktır beni.

– O bağışlayabilir, ama ben değil. Asla bağışlamam.

– Ama dostlar bağışlayıcı ve anlayışlı olmalı. Ria benim dostum, sen dostumsun.

– Peki o sızmış kara cahil çam ağacı dostun değil yani, öyle mi? Bunu mu anlatmak

istiyorsun bana şimdi? Kendine gel Gertie, ne yapabilir ki sana ? îki dişini daha mı kıracak ? Bir

dahaki sefere Jimmy Sullivan'a gittiğinde hepsini çektirsen iyi olur bence. İşleri kolaylaştırırsın.

Kazanova çarpılmaya başladığı an, takma dişleri fırlatırsın suratına.

– Sen.çok katı, acımasız bir kadınsın, Rosemary, dedi Gertie.

– Öyle mi? Bir dakika önce anlayışlı bir dosttum hani. Bak, sen nesin, biliyor musun

Gertie ? Zayıf, bencil, zırlak bir kurbansın ve yediğin bütün dayaklan hak ediyorsun, hatta belki de

fazlasını hak ediyorsun, çünkü şu kadarcık anlayış ve dürüstlük yok yüreğinde. Ria Lynch'in

kendisine ihtiyacı olduğunu kim duysa şimşek gibi koşar. Ama sen gidemezsin elbet, Gertie

gidemez.

Rosemary müthiş öfkelenmişti. Sözlerinin Gertie üzerindeki etkisini görmek için ardına bile

bakmadan çıktı kapıdan. Arabasına varmamıştı ki Gertie'nin arkasından geldiğini duydu. Gün

ışığında Gertie'nin yüzündeki çürükleri, evdeki loş ışıktan dolayı içerde göremediği darbe izlerini

gördü, iki kadın bir an bakıştı.

– Danny Ria'yı terk etti. Piç.

– Danny mi ? Asla! Olamaz.

– Ama oldu, dedi Rosemary kontağı çevirirken.

Ria hâlâ güzel giysisiyle oturuyordu. Bu durum, işin ciddiyetini her şeyden fazla

vurguluyordu. "Gertie'ye Danny'nin gideceğini söylediğinden başka bir şey çıtlatmadım. Zaten

fazlasını da bilmiyoruz, bilmek de istemiyoruz, bilmemiz şart değil. İstediğimiz tek şey bugünü sağ

salim geçirmene yardımcı olmak." Rosemary işe el koymuştu.

Ria, "Bana karşı çok iyisin, Gertie" dedi. Sesi kısık çıkmıştı.

– Neden olmayayım ki ? Senin bana yaptıkların az mı ? Gertie konuşurken yere bakıyor,

Rosemary'yle göz göze gelmekten sakınıyordu. İyi, nerden başlıyoruz ?

– Bilmem. Normalde her şeyi çekip çeviren Ria, ne yapacağını bilmiyordu. İkinizden

başkasıyla konuşmak istemiyorum, kaldıramam.

– Kim gelecek ki zaten ? Colm mu ?

– Hayır, o bahçede durur. Zaten biliyor, dün akşam lokantada bayıldım.

Rosemary ile Gertie bu– an için bakıştı. “Başka kim gelebilir ?” diye sordu Rosemary, sonra

Gertie ile aynı anda, “Annen!” dediler.

– Ah, bugün annemle asla görüşemem, dedi Ria.

– Doğru, dedi Gertie. Bahçe kapısından döndürelim mi onu ? Bunu başarırım ben. Gider

köpeğini ödünç verdiği için teşekkür ederim, onu kapıda tuttuğum için özür dilerim...

– Köpeği neden istemiştin ? diye sordu Ria.

Sır saklanacak zaman değildi. “Korunmak için. Jak biraz korkuyor köpeklerden. Dün

polisler onu aldı diye falan çok sinirliydi.”

– Ama ne yazık ki içerde tutmadılar, dedi Rosemary.

– Evet, ama önlerine gelen sarhoşu içeri tıksalar polislik yapmanın anlamı kalır mı ? dedi

Gertie. Felsefe yapıyordu.

– Annene nezle olduğunu falan söylerim.

Rosemary başını iki yana salladı. “Hayır, bu daha da kötü olur. Florence Nightingale gibi

ilacını şurubunu toplar gelir, sonra da o yaşlılar yurdunda sana yer ayırmaya kalkar. Senin

alışverişe gittiğini, evde kimsenin olmadığını söyleriz. Yoksa bu da garip mi kaçar?”

Ria pek bilemiyordu. “O zaman aldıklarımı görmeye gelmek ister” dedi.

– Dışarıda biriyle buluşacağını söyleyebilir misin ? ‘

– Kimle ? diye sordu Ria. Kısa bir sessizlik oldu. •!>••• Sonra Rosemary konuştu.

“Quentin’de iki kişilik bedava yemek davetiyemiz olduğunu söyleriz, ikimiz gidecektik ama

gidemiyoruz deriz. Yalnız bugün geçerli olduğundan annen ile Hilary gider. Ne diyorsun ?” Zeki ve

kararlıydı, işinde de böyle olmalıydı. Sorusunun nasıl karşılandığını anlamak için bir ona, bir

diğerine bakıyordu.

– Ne kadar yavaş hareket ettiklerini bilemezsin, dedi Ria. Böyle beklenmedik bir şeye

hazırlanmaları uzun sürer.

– Hilary bedava yemeği kaçırmak istemez. Annense oranın havasına bayılır. Giderler. Yer

ayırtayım.

Gertie de aynı görüşteydi. “Kim olsa çabucak giyinip gider Quentin’e. Ben olsam bir saniye

beklemem, boru mu bu, Quentin.” Zavallı çürük yüzünde ıslak bir gülümseme bile belirdi bunu

söylerken.

Ria’nın boğazı düğüm düğümdü. “Elbette, elbette gider” dedi.

– Annie ile Brian’ı okuldan alır, evime götürürüm, akşam yemeklerim yediririm, sonra da

video izlerler. Rosemary Ria’nın yüzünde bu öneriyle ilgili soru işaretleri gördü ve hemen ekledi,

Öyle güzel bir video bulurum ki, reddedemezler, ha, bir de o korkunç Kitty’yi çağırırım. Ria’nın

gergin dudakları gülümsedi. İşte bu olurdu. Bir de Ria, berberimden randevu alacağım senin için,

çok iyidir.

– Saçlar, makyajlar için çok geç artık, Rosemary. Bunlar çok gerilerde kaldı. Bunu

yapamam, çok anlamsız olur benim için.

– Danny eve gelinceye kadar nasıl geçecek saatler? diye sordu Rosemary. Yanıt yoktu.

Rosemary kendisi gibi meşgul iki işkadınına telefon etti. Uzun, ayrıntılı açıklamalarla zaman

kaybedilmedi. Quentin’deki Brenda’ya Bayan Johnson ile Bayan Moran’ın konuklan olarak orada

yemek yiyecekleri ve davetiye kazanmış konuklara yakışır konukseverlikle ağırlanmaları gerektiği,

istedikleri her şeyin sunulması söylendi. Sonra kuaföründen Bayan Lynch için çok güzel bir saç

kesimi, fon ve manikür için randevu aldı.

– Genelde böyle zayıf değilimdir, ama bu Quentin meselesini anneme ve Hilary'ye

açıklayacak gücü bulabileceğimi sanmıyorum, diye başladı Ria.

– Açıklamayacaksın, bu işi ben yapacağım, dedi Rosemary.

– Ev berbat.

– Döndüğünde böyle olmayacak, diye söz verdi Gertie.

– Bütün bunların olduğuna inanamıyorum, dedi Ria yavaşça.

– Ama hayat böyle, bunlar başa gelmese yeni sorunlarla baş etmeyi nasıl öğreniriz ? dedi

Gertie deneyimlerine dayanarak.

Önünde kocaman bir umutsuzluk çukuru açılmasının ne demek olduğu konusunda hiçbir

fikri olmayan, ancak her şey için bir açıklama bulma yetisine sahip Rosemary, "Seni

uyuşturmuşlar, duyguların yok edilmiş gibi davranacaksın, bir süre otomatik pilota bağlı

kalacaksın" dedi.

Ria berbere nasıl gittiğini anlamadı. Onlara çok yorgun olduğunu, bütün gece uyumadığını

söyledi, biraz dalgın görünürse kusuruna bakmamalıydılar. Sık kıvırcık saçlarına uygulanacak sıcak

yağ kürüne ilgi göstermeye çalıştı, tırnaklarının biçimi ve rengi konusunda da bir karar vermeye

çalıştı. Ama genelde, kendi haline bıraktı berberi, kasaya geldiğinde, Rosemary Ryan'ın hesabına

yazıldığını söylediler.

Ria saatine baktı. Yemek vaktiydi. Her şey yolunda gittiyse annesi ile ablası Dublin'in en

büyük lokantalarından birinde oturmuş, bedava olduğunu sandıkları yemeği yiyorlardı. Hiçbir yanı

gerçek olmayan bu günün inanılmaz olaylarından biri de buydu.

Quentin'de Hilary ile annesine yemek üzerine İrlanda kahvesi sunuldu. "Sence bu da ödüle

dahil midir?" diye tısladı Bayan Johnson. Harikulade İtalyan şarabıyla biraz kafayı bulmuş olan

Hilary çekingenliği bir kenara atmıştı. "Bence bedava" dedi. "Böyle bir yerde küçük ikramlar için

cimrilik etmezler." Dediği doğru çıktı, lokantayı işleten şık bayan sorularını olumlu yanıtladığı gibi

onların karar vermesini beklemeden masalarına ikinci kahveler geldi. Taksinin gelmesini

beklerken, lokantanın mönüye dahil etmeyi düşündüğü yeni bir likörü denemeleri rica edildi, kesin

kararı vermeden bazı değerli müşterilerin görüşlerini almak istiyorlardı. Nora Johnson'ın evine

yapılan taksi yolculuğu pek keyifli geçmedi. İyi ki o patron havalı Rosemary, Ria'nın evde

olmayacağını söylemişti. Yoksa bir uğrayıp yemeğin nasıl geçtiğini anlatmak zorunda hissedecekti

kendini. Neyse, biraz dinlendikten sonra telefon ederdi.

Danny'nin eve gelmesine iki saat daha vardı. Ria, zamanın bu kadar yavaş ilerlediğine hiç

tanık olmamıştı. Amaçsız adımlarla evde dolaşıyor, Danny'nin üzerine anahtarlarını bıraktığı

holdeki masaya, şuna buna dokunuyordu. Akşamları oturduğu ve çoğu kez kucağında gazetelerle

uyuyakaldığı koltukta gezdirdi elini. Bir doğum gününde hediye ettiği cam sürahiyi eline aldı.

Üzerine "Ria" yazdırmıştı. Geçen kasımda, adım sürahi üzerine kazıtacak kadar seviyordu onu,

oysa nisanda, bir başka kadın karnında onun çocuğunu taşıyordu. Bu kadarını kaldıramayacaktı.

Ria, Danny için işlediği yastığa baktı. Üzerinde "Danny Boy" yazılıydı. Haftalarca iğne

gagalamıştı onu bitirmek için. Kendisine verdiğinde yüzünün nasıl parladığı hâlâ gözünün

önündeydi. "Bana böyle bir şey yaptığına göre, sen de beni nerdeyse benim seni sevdiğim kadar

seviyor olmalısın" demişti. "Nerdeyse benim seni sevdiğim kadar!"

Yeni müzik köşelerine baktı. Daha geçen Noel'de, altı aydan az bir zaman önce, kolonlara

en uygun yeri bulmak için saatlerce uğraşmıştı. Ria'ya öyle çok CD almıştı ki, Ella Fitzgerald'ları

çok seviyordu, sevdiği caz müziklerini, Dorsey kardeşleri, Glerın Miller'ı falan almıştı ona. Belki

de genç taze Bernadette, Annie ve Kitty'nin hoşlandığı o garip müziği dinliyordu. Belki Danny

Lynch de bu tür müziği sevdiği numarasını yapıyordu. Yakında ona da bu tür sözleri rahat rahat

söylemeye alışacaktı.

Ria Colm Barry'nin bahçede olduğunu gördü. Toprağı belliyordu, ama dalgın bir hali vardı,

sanki bahçe bellemek için değil de, ihtiyacı olduğunda Ria'ya koşmak için orada bulunuyordu.

Gertie, saat yedide Rosemary'ye telefon açtı. "Şey için arıyorum... yani, ne için aradığımı

bilmiyorum" dedi.

– Pekâlâ biliyorsun, saat yedi oldu ve ikimiz de meraktan çatlıyoruz, onun için aradın.

– Çocuklar orada mı ?

– Evet, neyse o işi başardık. O video kaseti alıncaya dek canım çıktı, ama becerdik.

– Bu onları oyalar. Sence bunu kaldırabilecekler mi ?

– Başka çareleri yok, dedi Rosemary, ikisi de perişan olur yoksa.

– Bebek ne olacak peki ? Hamile kız yani ?

– Belki şu anda tam da onu konuşuyorlardır.

– Sen hiç dua eder misin Rosemary ?

– Hayır bugünlerde hiç etmiyorum. Ya sen ?

– Hayır, adak adıyorum daha çok galiba. Jack şundan bundan vazgeçerse şunu yapacağım

diye söz veriyorum Tanrı'ya.

Rosemary dudağını ısırdı. Gertie'nin bunu söylemesi hiç de kolay olmamalıydı.

– Yaran oluyor mu bu adakların ?

– Sence olur mu ?

– Sanmıyorum, her zaman olmaz bence. Rosemary onu incitmemek için kurnaz davranmaya

çalışıyordu.

– Bugün bir adak adadım, dedi Gertie. Danny'yi Ria'ya döndürürse, şey yapacağım... Uzun

zamandır vaat ettiğim bir şeyi yapacağım.

– Umarım öteki yanağını dönmek falan gibi bir şey değildir, dedi Rosemary dayanamayıp.

Fazla konuşmamak için tuttu kendini.

– Hayır, tam tersi, dedi Gertie ve telefonu kapattı.

Saat yedide Ria telesekreteri kapattı. Yemek yedikleri restoranda ayakları yerden kesilmiş

olan annesi ile ablasından çakırkeyf mesajlar dinleyecek hali yoktu. Başkalarından da mesaj vardı.

Eniştesi Martin, Hilary'nin nerede olduğunu soruyordu. Dekko'nun annesi hafta sonu Brian için

parayla bebek bakma fırsatı doğduğunu söylemek için aramıştı. Sistre makinesini kiralayan şirket,

gelecek hafta makineyi geri almak istediğini bildiriyordu. Bir mezunlar yemeği düzenleyen bir

kadın, kendi sınıflarında olanların adreslerini araştırıyordu.

Ria bugün bunların hiçbiriyle konuşamazdı. Telesekreterler olmadan ne yapıyordu insanlar?

Bu cevap makinesini taktıkları günü hatırladı, Danny'nin inandırıcı bir kayıt yapma girişimlerine

nasıl da gülmüşlerdi. “Ne yapalım, ben aktör olarak doğmamışım” demişti. Ama bir aktördü

kendisi, aylardır, hatta belki de yıllardır rolünü başarıyla oynamıştı.

Oturdu, Danny Lynch'in Tara Sokağı'na dönmesini bekledi.

Danny, her zaman yaptığı gibi içeriye seslenmedi. “Hu–huu, tatlım, ben geldiiim” falan

yoktu. Anahtarlarını holdeki masanın üzerine bırakmadı. Solgun ve kaygılı görünüyordu. Durum

normal olsaydı bu görünümü telaşlandırırdı Ria'yı, nezle mi oluyor diye meraklanırdı, büroda daha

az çalışması, daha fazla dinlenmesi için yakarırdı ona. Ama durum normal değildi, dolayısıyla

öylece yüzüne baktı ve konuşmasını bekledi.

– Burası çok sakin, dedi Danny sonunda.

– Evet, değil mi ?

Az önce tanışmış iki yabancı gibiydiler. Danny oturdu, başını elleri arasına aldı. Ria bir şey

demedi. “Bu işi nasıl halledelim istersin ?” dedi Danny.

– Konuşmak isteyen sensin, Danny, konuş öyleyse.

– İşleri zorlaştırıyorsun.

– Affedersin, anlamadım, ben mi işleri zorlaştırıyorum ? Öyle mi demiştin ?

– Lütfen, bak elimden geldiğince dürüst olacağım, artık yalan yok, gizli saklı yok. Bütün

bunlardan dolayı gurur duyuyor değilim, ama iğneleyici sözlerle olanları yüzüme vurma. Bu işleri

zorlaştırmaktan başka işe yaramaz. Ria kocasının yüzüne baktı, ağzını açmadı. Ria, rica ediyorum.

Birbirimizi iyi tanıyor, ağzımızdan çıkan her sözcüğün, hatta suskunluklarımızın bile ne anlama

geldiğini çok iyi biliyoruz.

Ria yavaş ve dikkatli bir havayla konuşmaya başladı. “Hayır, ben seni hiç tanımıyorum.

Artık yalan olmayacak, gizli saklı olmayacak diyorsun. Oysa ben aramızda yalanların

bulunduğunu, gizli saklı işlerin yapıldığını bilmiyordum, her şey yolunda sanıyordum.”

– Hayır, sanmıyordun. Sanamazsın. Dürüst ol.

– Dürüstüm Danny. Hayatımda bundan daha dürüst olmamıştım. Söylediğin gibi beni iyi

tanıyorsan, bilmelisin bunu, anlamalısın.

– Yani sen böyle mi görüyordun bizi ?

– Evet.

– Evet, aynı öyle. Daha yaşlı, daha meşgul. Daha yorgun, ama temelde hep aynı.

– Ama... tümcesini tamamlayamadı Danny.

– Ama ne ?

– Ama artık birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok, Ria. Evle ilgili işleri yapıyoruz,

sistre makinesi kiralıyoruz, yiyecekleri buzluktan çıkarıyoruz, listeler yapıyoruz. Bu yaşamak değil

ki. Gerçek hayat böyle değil ki.

– Sistre makinesini sen kiraladın, dedi Ria. Ben hiç istemedim.

– işte bugünlerde konuşmalarımızın düzeyi bu, tatlım. Bunu

sen de biliyorsun, yalnız kabullenemiyorsun.

– Gidiyorsun, bu evi, beni, Annie'yi, Brian'ı terk ediyorsun... yani böyle mi oluyor şimdi ?

– Yaşantımızın eskisi gibi olmadığım sen de biliyorsun.

– Bilmiyorum, bunu bilmiyordum.

– Sana göre her şeyin yolunda gittiğini söyleyemezsin herhalde?

– Tümüyle değil, sen aşın çalışıyorsun. Yani, çok fazla dışarıda kalıyorsun, demek ki iş için

değilmiş. Ben öyle sanıyordum.

– Çoğu iş için, dedi Danny özür diler bir havayla.

– Ama bunun dışında her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Burada bizlerle mutlu

olmadığın aklımdan geçmedi.

– Mesele o değil.

Ria eğildi, Danny'nin gözlerinin içine baktı. "Peki neydi mesele Danny ? Lütfen ? Bak,

konuşmak istedin, konuşuyoruz. Sakin olmamı istedin, sakinim. En az senin kadar dürüstüm. Neydi

mesele ? Mutsuz değildim diyorsan neden gidiyorsun ? Anlat, anlat da anlayayım. Söyle."

– Söylenecek bir şey kalmadı, Ria. Kimsenin suçu değil bu, her zaman herkesin başına

geliyor.

– Benim başıma gelmemişti, dedi Ria.

– Geldi, ama kabullenemiyorsun. Rol yapmayı sürdürmemizi • istiyorsun.

– Ben hiçbir zaman rol yapmadım, bir an bile...

– Kötü anlamda rol demek istemiyorum, yani mutlu aile oyunu oynamaktan söz ediyorum.

– Ama biz mutlu bir aileyiz, Danny.

– Hayır tatlım, ikimiz için de daha yaşanacak çok şey var. Yaşlı insanlar değiliz, kendimizi

perişan etmeyelim, evliliğimizin sonucuna katlanalım.

– Başımıza gelenler kötü değil ki. Dünyanın en güzel çocuklarını büyütmedik mi, güzel bir

evimiz yok mu? Söyle, daha ne istiyorsun?

– Ah Ria, Ria. Ben bir birey olmak istiyorum, bir geleceğim olsun, bir düşüm olsun,

yeniden başlayayım ve her şeyi yoluna koyayım istiyorum.

–Ve bir de bebek?

– Bir bakıma evet, yeni bir başlangıç anlamında.

– Bana kızdan söz eder misin, Bernadette'ten? ikinizde olup da sen ile bende olmayan ne

var, yani muhteşem seks dışında demek istiyorum ? Sakinim gerçi, ama seks konusunu dinleyecek

kadar değil.

– Rica ediyorum, iğneleyici konuşmalar yapma Ria.

– Ben de senden ağzından çıkanları duymam, söylediklerin üzerine düşünmeni rica

ediyorum. Benim tümüyle doyurucu olduğunu sandığım bir hayata ansızın neden son verdiğini, hiç

isterik olmayan bir havayla sormamda iğneleyici ve suçlayıcı bir şey var mı ? Sadece çok daha iyi

olup da seni çeken şeyin ne olduğunu soruyorum. Seks sözcüğünü kullandığım için özür dilerim,

ama bir bebeğinin olacağını söyleyen sensin, affedersin ama herhalde işin içinde seks de var.

– Böyle alay etmenden nefret ediyorum. Seni iyi tanıyorum, sen de beni tanıyorsun, böyle

konuşmamalıyız. Gerçekten konuşmamalıyız.

– Danny, bu yalnız bizim başımıza gelmiş bir şey değil ki, herkes gibi biz de konuşup işleri

yoluna koyamaz mıyız ? Biliyorum durum ciddi, bir çocuk söz konusu, ama insanlar bunları

aşmıştır...

– Hayır, öyle değil.

– Her şeyin bittiğini söyleyemezsin. Çok daha genç biriyle tanıştın, koltukların kabardı.

Elbette müthiş öfkeliyim, üzgünüm, ama geçer, hepimiz için her şey geçer. Bunun sonumuz olması

gerekmez ki.

– “Ah, ne olur Ria sakin olsun” dedim bütün gün kendi kendime. “Beni bağışlamasını

beklemiyorum, ama bunu tartışmamıza yetecek kadar sakin olsun, çocuklar için en iyi yolun ne

olduğunu saptayalım” dedim. Sakinsin, ben bunu hak etmiyorum, ama bu farklı bir sakinlik. Bunun

yalnızca bir gönül eğlencesi olduğunu sanıyorsun.

– Gönül eğlencesi ? dedi Ria.

– Evet, hatalar mısın ilişkileri derecelere ayırırdık, dalga, gönül eğlendirme, aşk, sonra da

son nokta. Bunu söylerken gülümsedi Danny. Karısına sevgiyle bakıyordu.

Ria büyülenmişti. “Yani?”

– Bu bir gönül eğlencesi değil, son nokta, Ria. Bernadette’i seviyorum, ölünceye dek onunla

yaşamak istiyorum, o da benimle...

Sevdiği adam bütün bunları bir başkası için söylüyormuş gibi başıyla onayladı kocasını Ria.

Dikkatle konuştu. “Bütün gün ah n’olur Ria sakin olsun diye dilerken ne düşünüyordun? Bu

tartışmanın en iyi sonucunun ne olacağını düşünüyordun ?”

– Ah, Ria, lütfen... Oyun oynama benimle.

– Oyun oynama havasından bugünkü kadar uzak olmamıştım hiç. Çok ciddiyim, nasıl

sonuçlanmasını bekledin ?

– Onurla herhalde. Birbirimize saygılı olarak.

–Ne?

– Hayır, sordun, ne dilediğimi sordun. Sanırım senin de başlangıçtaki yaşantımızın çok iyi

olduğunu, ama artık bittiğini düşünmeni istedim... Hiç değilse Annie ile Brian’ı en az incitecek

yolu bulacağımızı umdum.

– Ben onları incitecek bir şey yapmadım.

– Biliyorum.

– Peki bizi eskisi gibi birleştirecek, senin açından eskisi gibi yapacak bir yolun

bulunabileceğini düşünmedin mi?

– Hayır gülüm, bu bitti, o günler geçti.

– Yani konuşalım derken ikimiz hakkında değil, sen gidince benim yapacaklarım konusunda

konuşalım demek istedin, öyle mi?

– İkimizin de ne yapacağı konusunda. Onların bir suçu yok, Annie ile Brian zorlukları hak

etmiyor.

– Etmiyorlar. Peki ben ediyor muyum?

– Bu farklı ama Ria. Biz artık birbirimizi sevmiyoruz.

– Ben değil.

– Evet sen de, yalnız itiraf etmiyorsun.

– Doğru söylemiyorsun. Seni mutlu etmek için de sözlerinin doğru olduğunu söyleyecek

değilim.

– Lütfen.

– Hayır, seni seviyorum. Bakışını, gülüşünü seviyorum, yüzünü seviyorum, kollarını

boynuma dolamanı ve bütün bunların bir karabasan olduğunu kulağıma söylemeni istiyorum.

– Ama şimdi durum böyle değil, Ria, eskiden öyleydi.

– Artık beni sevmiyor musun?

– Sana daima hayranlık duyacağım.

– Hayranlığını istemiyorum senin, beni sevmeni istiyorum.

– İstediğini sanıyorsun... yüreğinin derinliklerinde istemiyorsun.

– Saçmalama Danny, her şeyden bıktığımı söyletmeye çalışma.

– İstediğimiz her şeyi elde edemeyiz, diye başladı bu kez Danny.

– Sen bunun için canla başla çalışıyorsun ama.

– Uygar olmamızı istiyorum, hepimizin nerde oturacağı konusunda karar verelim

istiyorum...

– Ne demek oluyor bu ?

– Çocuklara söylemeden önce, geleceğin nasıl olacağı konusunda bir fikir vermeliyiz

onlara.

– Ben çocuklara bir şey söyleyecek değilim, söyleyecek bir şeyim yok benim. Sen ne

istersen söyle.

– Ama tek sorun onları üzmemek...

– Öyleyse evinde otur, onlarla yaşa ve şu ötekini bir kenara at... onları üzmemenin tek yolu

bu.

– Bunu yapamam Ria, dedi Danny. Kararım kesin.

İşte o an Ria bütün bunları gerçekten yaşamakta olduğuna inandı. O ana dek sözcükler ve

karabasanlarla boğuşuyordu. Şimdi artık biliyordu, kendisini çok, çok bitkin hissetti. “Doğru” dedi.

“Kararın kesin.”

Ondaki değişiklik Danny’yi rahatlatmış gibiydi. Haklıydı Danny, birbirlerini çok iyi

tanıyorlardı, ayrılığın gerçekleşeceğini kabullendiğini görebiliyordu. Konuşmaları şimdi başka bir

düzeye, onun istediği düzeye kayacaktı, ayrıntıları, kimin nerede oturacağını falan tartışacaklardı.

“Hemen taşınmak ve her şeyi değiştirmek için acele etmemize gerek yok, çocukların ders yılı

bitene dek bekleyebiliriz, belki yaz sonuna kadar, ha?”

– Belki, yaz sonunda ne olacak? diye sordu Ria.

– O zamana kadar ne olacağına, herkesin nerede oturacağına karar vermiş oluruz.

– Ben burada oturacağım, öyle değil mi ? diye sordu Ria şaşkınlıkla.

– Tamam da tatlım, burayı satmak zorunda kalacağız. Yani fazla büyük gele...

– Tara Sokağı’ndaki evi satmak, ha? Ria’nın ağzı açık kalmıştı.

– Zaman içinde, evet, çünkü...

– Ama Danny, bu bizim evimiz. Burada oturuyoruz, nasıl satarız.

– Satmak zorunda kalacağız. Yoksa... yani... herkes nasıl geçinecek?

– Ben buradan bir yere kımıldamıyorum, böylece yirmi ikiliğin geçimini sen sağlarsın.

– Lütfen Ria, Annie ile Brian’a ne söyleyeceğimizi düşünmeliyiz.

– Hayır, sen düşünmelisin. Onlara bir şey anlatmayacağımı söyledim sana, ve evimden bir

yere çıkmıyorum.

Bir sessizlik oldu.

– Demek böyle anlatacaksın sorunu, öyle mi ? dedi sonunda. Babanız, sefil canavar babanız

gidiyor ve sizi terk ediyor, sevgili melek anneniz sizinle...

– Ama durum aşağı yukarı böyle, Danny.

Şimdi öfkelenmişti Danny. “Hiç böyle değil. Burada yapıcı olmaya ve onların bu işi daha

kolay kaldırabilmeleri için alacağımız tutumu saptamaya çalışıyoruz.”

– Tamam, gel eve dönmelerini bekleyelim ve senin bu işi dayanılır kılmanı izleyelim hep

birlikte.

– Nerdeler ?

– Rosemary’de, video izliyorlar.

– Rosemary biliyor mu ?

– Evet.

– Saat kaçta dönecekler?

Ria omuz silkti. “Dokuz ya da onda herhalde.”

– Telefon edip şimdi çağırabilir misin ?

– Yani kendi evinde çocuklarını iki saat bekleyemezsin, öyle mi?

– Hayır, onu demek istemedim, yani, sen böyle düşmanca davranırsan... korkarım işler sarpa

saracak.

– Düşmanca davranmayacağını. Burda oturup kitap okurum falan.

Danny şaşkınlık içinde sağına soluna bakındı. “Biliyor musun bu evin bu kadar sessiz

olduğunu hiç hatırlamıyorum, oturup okuduğunu da hiç görmedim daha önce. Ev hep kent

merkezinde insanların girip çıktığı, yiyip içtiği, kapıları durmadan açılıp kapanan bir alışveriş

merkezine benzerdi. Burası hep bir çay bahçesi gibiydi, annen ile köpeği, Gertie, Rosemary,

çocukların arkadaşları... Bu evde ilk kez oturup düşünebiliyor insan, ilk kez.”

– Evin dolup taşmasından hoşlandığını sanıyordum.

– Burada hiçbir zaman sükûnet olmadı Ria, hep bir koşuşturma vardı, evcilik oynanıyordu.

– Buna inanmıyorum, tarihi yeniden yazıyorsun. Ria masadan kalktı ve büyük koltuğa gitti.

Hâlâ müthiş yorgun hissediyordu kendisini. Gözlerini kapattı, bırakılsa o anda, evliliğini ve o güne

dek sürdürdüğü yaşamını sona erdirmek üzere olan bu konuşmanın ortasında uyuyabilirdi.

Gözkapakları ağırlaşmıştı.

– Affedersin, Ria, dedi Danny. Ria yanıt vermedi. Gidip bir iki şeyimi alabilir miyim, ne

dersin ?

– Bilmiyorum Danny. Ne istiyorsan onu yap.

– Seninle oturup konuşmaktan hoşnudum. Gözleri hâlâ kapalıydı. “Otur konuş öyleyse.”

– Ama söyleyecek pek bir şey yok, dedi üzgün üzgün. Burada oturup, durmadan böyle

olduğu için özür dileyemem, tekrar tekrar söyleyemem bunu.

– Hayır, söyleyemezsin.

– O zaman çıkıp birkaç şeyimi hazırlasam iyi olur belki.

– Belki iyi olur. –Ria? –Evet?

– Yok bir şey.

Ria bir süre Danny’nin yukarıda çalışma odası ile yatak odası arasında gidip geldiğini

duydu. Sonra koltukta uyuyakaldı.

Mutfaktaki seslere uyandı.

– Genelde böyle uyuyan babam olurdu, dedi Brian.

– İyi eğlendiniz mi ? diye sordu Ria.

– Daha üç hafta sinemalara bile gelmez o film, dedi Brian. Gözleri parlıyordu.

– Ya sen Annie ?

– Fena değildi. Kitty bu gece bizde kalabilir mi? dedi Annie.

– Hayır, bu gece olmaz.

– Ama Anne, neden olmaz ? Neden böyle herkesin hayatını cehenneme çeviriyorsun ?

Kitty’nin annesine söyledik, olur dedi.

– Bu gece olmaz. Babanla beraber sizinle bir konuyu konuşacağız.

– Kitty de konuşabilir.

– Söylediğimi duydun, Annie. Sesinde bir gariplik, bir farklılık vardı. Annie homurdana

homurdana arkadaşını geçirdi. Ria her şeyi berbat eden insanlardan söz eden öfkeli fısıltıları

duyuyordu.

Danny aşağı inmişti. Solgun ve kaygılı görünüyordu. “Annenle beraber sizinle konuşmak

istiyoruz” diye başladı. “Ama daha çok ben konuşacağım, çünkü... yani aslında her şeyi açıklamak

bana düşüyor.” Babalan masanın yanında bir tehlike bekler gibi ürkek dururken, bir ona bakıyordu

bir diğerine. Ria hâlâ koltuğundaydı. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum, eğer çok duygusal ve

romantik bulmazsanız, ikinizi çok, ama pek çok sevdiğimizi söylemekle başlayacağım, ikiniz de

harikulade güzel çocuklarsınız...”

– Hasta falan değilsin ya Baba? diye sözünü kesti Annie.

– Yok, yok, öyle bir şey değil.

– Ya da hapse falan mı giriyorsun? Sesin öyle geliyor da.

– Hayır tatlım. Ama bazı değişiklikler olacak ve size... Brian’ın yüzü korkuyla çarpıldı.

“Biliyorum, biliyorum” dedi.

“Çok iyi biliyorum. Ona söylediklerinde Dekko’nun evinde de durum aynıydı, ona da onu

çok sevdiklerini söylemişler. Bizim bebeğimiz mi olacak Baba? Konu bu mu yani?”

Annie patlayacak gibiydi. “Saçmalama Brian.”

Ama ikisi de sorunun bu olmadığını onaylaması için Ria’ya baktı. Ria hafifçe güldü. “Bizim

değil, babanın” dedi.

– Ria! Danny suratına tokat yemiş gibiydi. Yüzü kül gibi oldu. Ria, bunu nasıl yaparsın!

– Bir soru soruldu, yanıtladım. Onların sorularını yanıtlayacağımızı söylememiş miydin ?

– Bu da nesi Baba ? Sen ne diyorsun ? Annie bir annesine bir babasına bakıyordu.

– Bir süre için, daha doğrusu çoğunlukla burada oturmayacağımı söyleyecektim. Ve

gelecekte, yani, evi taşırız, ama siz her zaman için, hem benim yanımda hem annenizin yanında

istediğiniz kadar, her zaman, daima ve daima kalabilirsiniz. Yani sizin için değişen bir şey

olmayacak.

– Boşanıyor musunuz? diye sordu Brian.

– Zaman içinde evet. Ama daha çok var. Şimdi asıl mesele herkesin her şeyi bilmesini, gizli

bir şeyin kalmamasını ve kimsenin incinmemesini sağlamak.

– Babanızın sağlamak istediği bu, dedi Ria.

– Ria, lütfen... Danny incinmiş ve rahatsız olmuş görünüyordu.

– Annem bebek hikâyesini uyduruyor mu yani ? Böyle bir şey yok, değil mi Baba?

Danny çaresizlik içinde Ria'ya baktı. "Şu anda sorun bu değil. Söylemek istediğim, sizler

benim çocuklarımsınız ve bunu hiç, ama hiçbir şey değiştiremez. Sen kızmışın, sen de oğlum."

– Demek doğruymuş! dedi Annie korkulu bir düş kırıklığı içinde.

– Bebek doğru değil! diye atıldı Brian.

– Kapa çeneni Brian, bebek buraya gelmeyecek. Babam bebeğe gidiyor, işin aslı bu, değil

mi ? Danny bir şey söylemedi, perişan bir halde iki genç şaşkın yüze bakmakla yetindi. Evet, doğru

mu Baba? Bizi bir başkası için terk mi ediyorsun?

– Sizi asla terk edemem, Annie, sen benim kızmışın, biz birbirimizi asla terk etmeyeceğiz.

– Ama evden ayrılıyorsun ve hamile biriyle yaşayacaksın, öyle değil mi ?

– Annen ile ben artık eski Danny ile Ria olmadığımız konusunda aynı görüşteyiz...

ihtiyaçlarımız farklı...

Ria oturduğu yerden bir gülme sesi çıkardı.

– Kim bu kadın Baba? Onu tanıyor muyuz?

– Hayır Annie, tanımıyorsunuz.

– Sen ne diyorsun Anne? Onu durdurmayacak mısın? Gitmesini istemediğini söylemeyecek

misin? Annie öfkeden kuduruyordu.

Ria yerinden fırlayıp kızının öfkeli yüzünü göğsüne bastırmak ve her şeyin ne kadar berbat,

ne kadar inanılmaz olduğunu söylemek istedi. “Hayır Annie. Baban bunları biliyor, ama kararım

vermiş.”

– Ah Ria, hani anlaşmıştık, hani aramızda bir çekişmeye döndürmeyecektik bu işi.

– Hiçbir konuda anlaşmadık, ben hiçbir söz vermedim. Çocuklarıma farklı “ihtiyaçlarını”

olduğunu söyleyen ben değilim. Çünkü doğru değil bu. Sana ihtiyacım var ve seni bu evde

istiyorum.

– Anneciğim, her şey bitiyor Anneciğim. Brian’ın yüzü bembeyazdı. Becerikli annesinin, bu

denli güçsüz olduğu aklından bile geçmezdi.

– Brian, bir şey yok, sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Değişen bir şey yok. Ben hep aynı

babayım, her zamanki baban.

– Annemi bırakamazsın Baba. Bizi burada bırakıp bir başkasıyla çekip gidemezsin. Brian

ağlamaklı olmuştu.

Annie düşüncelerini söyledi. “Annemin umurunda değil, hiç önemsemiyor babamın gidişini.

Gitmesine göz yumuyor, bizi bırakıp gitmesine izin veriyor. Onu durdurmaya bile çabalamıyor.”

– Teşekkürler Ria, bu harikaydı. Danny nerdeyse ağlayacaktı.

– Çocuklara umursamadığımı, gitmene razı olduğumu söylemeyeceğim. Razı değilim,

Danny.

– Söz verdin... diye başladı Danny.

– Hiçbir söz vermedim.

– Çocukları incitmek istemediğimizi söylemedik mi?

– Onları bırakıp giden ben değilim ki? Çocuklan hiçe sayıp bu evi satmaktan söz eden de

ben değilim. Neden çocuklara zarar veriyor muşum? Planlarından daha dün gece haberim oldu ve

ansızın şekerim balım havalarına girmem bekleniyor. Bunların söylenmesi herkesin yararına. Farklı

gereksinimleri olan farklı in–sanlarmış... Ben aynı insanım, ihtiyaçlarım aynı. Senin burada bizimle

kalmana ihtiyacını var.

– Ria, senin hiç gururun yok mu! diye bağırdı bu kez Danny.

Çocukların hiç konuşmadığını fark eder gibi oldular. Artık gözyaşlarını tutamayan

kızlarının ve oğullarının bembeyaz ve şaşkın yüzlerine baktılar. Tara Sokağı’ndaki yaşantılarının

bittiğini anlamaya başlıyorlardı. Hiçbir şey bir daha aynı olmayacaktı. Mutfağa ürkütücü bir

sessizlik çöktü. Birbirlerine korkuyla baktılar. Sessizlikleri bozan, ilk hareketi yapan, insanları

birden neşelendiren Ria olagelmişti. Ama bu akşam bunu yapamayacaktı. Hepsinden daha şaşkın

görünüyordu.

Sonunda Danny konuştu. “Yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bilemiyorum” dedi çaresizlik

içinde. “Bunun size başka şekilde anlatılmasını istemiştim, ama belki de bunun iyi, güzel bir yolu

yoktur.” Kimse bir şey söylemedi. “Ne yapmamı istiyorsunuz? Her şeyin bir anlamda normal

görünmesi için bu gece burada, çalışma odasında kalayını mı, yoksa şimdi gideyim de yarın mı

geleyim? Siz söyleyin, ne derseniz yapacağım.”

Ria’nın bir şey söylemeyeceği anlaşılıyordu.

Danny çocuklara baktı. Brian, “Git” dedi. Annie ise, “Kal” diye mırıldandı. “Yarın nasılsa

gideceksen kalmana gerek yok” dedi Brian. Hepsi Annie’ye baktı. Omuz silkti. Kısık, incinmiş

sesiyle, “Doğru” dedi. “Yarın nasılsa gideceksen buralarda dolaşmanın bir anlamı yok.”

– Veda etmiyorum tatlım... diye başladı Danny. Bunu anlayabilir misiniz ?

– Hayır Baba, dürüst konuşmak gerekirse anlayamıyorum, dedi Annie, okul çantasını aldı,

ardına bakmadan mutfaktan çıktı ve merdivenlere yöneldi.

Brian ablasının gidişini izledi. “Biz ne olacağız peki ?” diye sordu sonra.

– Atlatacağız, dedi Danny. Herkes gibi biz de atlatacağız. Brian annesine baktı, “Peki

annem ?” diye sordu gene.

– Babanın söylediği gibi... herkes atlattı, biz de atlatırız. Danny ona minnetle baktı. Ria

onun şükran duygularını istemiyordu. Çocuklar gitmeni istediklerini söyledi, Danny. Gider misin

lütfen ?

Danny sessizce çıktı. Üçü de marş sesini ve arabasının Tara Sokağı’ndan aşağı doğru

ilerlediğini duydu.

Ria kahvaltıda onlarla konuşmaya hazırlamıştı kendini.

– Dün akşam doğru dürüst konuşamadım sizinle, dedi.

– Gerçekten doğru mu Anne ? Bu olayı engellememizin bir yolu yok mu ? dedi Brian

umutlu bir ifadeyle.

– Başka bir yol görünmüyor, ayrılacağız, ama size şunu söylemek istiyorum, dün akşam

göründüğü kadar berbat bir durum değil bu.

Annie hemen atıldı, azarlayan bir sesle “Ne demek istiyorsun?” dedi.

– Demek istiyorum ki, babanın söyledikleri doğruydu. İkimiz de sizi çok seviyoruz, hep

yanınızda ya da yakınınızda olacağız, bizden sıkılıp da kendi yaşantılarınızı sürdürmeyi isteyinceye

kadar sizinle birlikte olacağız. Ama o gün gelinceye dek akşam yaptığım gibi bağırmayacağını

babanıza, o da beni azarlamayacak. Diyelim bir hafta sonu onunla birlikte olmak istediniz,

olursunuz, benimle kalmak isterseniz, ben burada ya da siz benimle nerede olmak isterseniz orada

olacağım. Söz veriyorum. Bu sözler pek bir ilgi uyandırmadı. Şimdi önerim, bugün babanızın

bürosuna telefon edin, bu akşam sizinle konuşup her şeyi anlatmak için nerede buluşmak istediğini

sorun.

– Sen anlatamaz mısın Anne ? dedi Brian, bunu yeğlediğini ele veren bir ses tonuyla.

– Doğrusu anlatamam Brian. Her şeyi bilmiyorum, yanlış bir şeyler söyleyebilirim. Babanız

anlatsın, o zaman merak edilecek bir şey kalmaz, her şey açığa çıkar.

– Ama o başka bir şey, sen başka bir şey anlatırsan ne olacak ? diye sordu Annie.

– Bunu yapmamaya çalışacağız.

– Herkes biliyor mu ?

– Hayır, çok kişinin bildiğini sanmıyorum.

Annie sabırsız ve haşindi. “Biliyorlar mı, bilmiyorlar mı sonuçta?” diye atıldı. “Yani mesela

anneannem biliyor mu, Hilary Teyzem, Bay McCarthy... bu gibi kişiler biliyor mu?”

– Anneannen ile Hilary bilmiyor, ama Bay McCarthy biliyordur sanırım. Daha önce

düşünmedim, ama sanırım her şeyi biliyordur. Yüzü taş gibiydi.

– Kimseye söyleyecek miyiz ? Kitty’ye anlatabilir miyim olanları, yoksa korkunç bir sır mı

bu ?

– Kitty senin arkadaşın. Ne istersen anlatırsın, Annie.

– Dekko ile Myles’a söylemem, bütün sınıfa yayarlar, dedi Brian.

– Öyleyse anlatma, n’apalım yani, diye atıldı gene Annie.

– Mahkeme bizi sana mı verecek Anne, yoksa babama mı?

– Bu konuda kavga etmeyeceğimizi söylemiştim, her zaman ikimiz de severek isteyeceğiz

sizi. Ama sanırım okul zamanı hafta içi benimle oturacaksınız.

– O kadın bizi istemez çünkü, değil mi ? diye atıldı gene Annie.

– Hayır, hayır. Babanızın iki çocuğu olduğunu biliyor, herhalde ister sizi.

– Ama kendi çocuğu da olacak, diye homurdandı Brian. Annie sordu: “Adı neymiş o

kızın ?”

– Bilmiyorum, diye yalan söyledi Ria.

– Mutlaka biliyorsundur, nasıl bilmezsin, diye üsteledi Annie.

– Bilmiyorum. Babana sor.

– Sen neden söylemiyorsun? Annie ısrarlıydı.

– Annemi rahat bırak. Bildiğini nerden çıkarıyorsun?

– Çünkü ben olsam önce bunu sorardım, kim olsa bunu sorardı, dedi Annie.

Danny Ria’nın her şey için bir liste yapmasına pek gülerdi. Listelerine daima bir başlık

koyardı Ria. Eski alışkanlıklar zor değişir. Şimdi de çocuklar gittikten sonra masanın başına geçti

ve “liste” diye başlık attı. Çocukları okullarına yollarken onlarla acemice kucaklaşmıştı, ama gene

de normale dönülmüş, rolü başarıyla oynanmış sayılırdı. Dün akşamın gözyaşları ve suskunlukları

bitmişti. Listede sayısız telefon konuşması vardı.

Önce annesine telefon etmeli, evin yakınından bile geçmesi önlenmeliydi, sonra Hilary’yi

arayacaktı, sonra saat onda, bugün çalışması beklenen yardım derneği dükkânı açıldığında orayı

aramalıydı. Rosemary'yi matbaasından, Gertie'yi çamaşırhanesinden aramalı, Colm'a da telefon

edip ilgisi için teşekkür etmeliydi.

Son olarak Danny'yi arayacaktı. Danny'nin adının yanına kalemi bastıra bastıra, "Özür

dilemeyeceksin" diye yazdı.

Nora Johnson yemeği anlatmaya koyuldu hemen. "Lokanta faturasında bir karışıklık

olabilir. Bize üçer İrlanda kahvesi alabileceğimizi kendileri söyledi. Hatta Ria, nerdeyse ısrar

ettiler. Ama bir sorun çıkarsa..."

– Anne, susar mısın lütfen ?

– Annenle ne biçim konuşuyorsun öyle ?

– Lütfen beni dinle Anne. Bugün hiç iyi değilim. Danny'yle ayrılıyoruz. Çocuklara dün

akşam açıkladık ve becerebildiğimiz söylenemez.

Annesinin sesi pek sakindi. "Evden taşındı mı peki ?"

– Evet. Evi ne yapacağımıza henüz karar vermedik, ama şimdilik Danny taşındı sayılır.

– Evi verme, dedi annesi. Sesi bir kapanın ansızın kapanmasından çıkan sesi andırıyordu.

– Bütün bunları sonra konuşacağız. Sakıncası yoksa kapatacağım, şu anda konuşacak

durumda değilim.

– Tamam, ama avukatla konuş, evi verme.

– Aman Anne, şimdi sorun bu mu yani ? Asıl sorun, Danny'nin gitmesi. Üzülmedin mi?

Benim için üzülmedin mi?

– Bunun böyle olacağını biliyordum zaten.

– Hayır, bilmiyordun.

– Danny'nin gözleri çok küçük, dedi Ria'nın annesi.

– Bayan Hilary Moran'la konuşabilir miyim ?

– Ah, Ria, iyi ki sen kullanmadın o davetiyeyi, midem berbat.

– Dinle, şu an konuşabilir misin ?

– Konuşamayacağımı biliyorsun. Konuşamam, düşünemem ve kuşkusuz bu ciyak ciyak

çocuk sesleri arasında bir okulda da duramam, ama böyle bir yerdeyim ve saat dört buçuğa kadar

da burada kalmak zorundayım. Ah, Tanrım, bütün gün işsiz güçsüz, koca bir evde oturmaktan

başka bir şey yapmadığın için ne kadar şanslısın, bilemezsin...

– Hilary çeneni kapat ve beni dinle... –Ne?

– Danny'nin sevgilisi var, kızı hamile bırakmış.

– İnanmıyorum.

– İnan. Annemden önce ben söyleyeyim dedim, belki şu anda sana telefon etmeye

çalışıyordun Ria sesinin titrediğini hissetti.

– Çok üzüldüm, Ria, ne kadar üzüldüğümü anlatamam.

– Biliyorum.

– Şimdi ne olacak?

– Ev satılacak herhalde. O kendi yoluna, ben kendi yoluma. Ne olacağını ben de

bilmiyorum.

– Peki ya çocuklar?

– Şaşkınlar tabii. En az benim kadar yıkılmış durumdalar.

– Hiçbir şeyden şüphelenmiyor muydun?

– Hayır, sen de kalkıp annem gibi Danny'nin gözlerinin küçük olduğunu söylersen, gelip

gebertirim seni.

Gülüştüler. Her şeye karşın annelerine gülebiliyorlardı.

– İştekilere hasta olduğumu söylesem de sana gelsem ? Hilary kararsızdı.

– Yok, sağ ol, yapacak bir yığın işim var.

– Umarım bu işlerden biri o evin tapusuna yapışmaktır, dedi Hilary telefonu kapatmadan

önce.

Yardım derneği dükkânını Diş Hekimi Jimmy'yle evli olan Frances Sullivan işletiyordu.

“Ria... elbette... bu sabah için bir başkasını buluruz, sen hiç düşünme. Bir yere mi gidiyorsun ?”

– Hayır, bir aile sorunu, çözmem gereken bir şey...

– Tamam canım. Annie ve Kitty’mle ilgili bir durum mu var?

– Yok, neden böyle düşünüyorsun? Ria’nın kafasında ziller çalmaya başladı birden.

– Bir şey yok, diye onu rahatlatmaya çalıştı Frances.

– Söyle Frances. Ben bir şey bilseydim sana söylerdim.

– Pek önemli değil yani, Kitty ağzından kaçırdı, Annie ile birlikte gelecek cumartesi

motosiklet yansına gideceklermiş. Bunu bildiğini sanmıştım.

– Gelecek cumartesi değil herhalde ? O gün meslek seçme toplantıları vardı.

– Bence yalan söylüyorlar, dedi Frances Sullivan. Ama benden duymuş olma.

Rosemary’nin sekreteri Ria’yı hemen bağladı, “iyi bir zaman seçtim mi Rosemary ?”

– Danny kızı bırakıyor mu? dedi Rosemary.

– Hayır, yanaşmıyor bile.

– Peki çocuklar?

– Çok kötü oldular elbette. Danny’yle işleri berbat ettik.

– Sen nasılsın, Ria?

– Şimdilik iyiyim. Otomatik pilottayım. Yaptıkların için teşekkür ederim, sana teşekkür

etmeyi unutuyordum.

– Ne için ?

– Berber için, Annem ile Hilary'yi yemeğe gönderdiğin için; ha bu arada orada tıka basa

yemişler, fatura sandığımızdan kabarık olabilir.

– Bırak bunları Ria.

– En çok da geldiğin için, beni yüreklendirdiğin için de teşekkür ederim. Daha iyi

davranamadığını için özür dilerim.

– Gene beraber olacaksınız, görürsün.

– Hayır, hiç sanmıyorum.

– Sen hâlâ Tara Sokağı'ndasın, değil mi ?

– Şimdilik öyle.

– Orada kal, Ria. Danny o evi bırakmaz.

– Gertie, geldiğin için gerçekten teşekkür ederim, senin için zordu, biliyorum.

– İşler yoluna girdi, değil mi ?

– Korkarım hayır.

– Bak, aile kavgalarım çok iyi bilirim, bin pişman olacak, göreceksin, işler yoluna girecek.

O kızın, her kimse onun işte... bebeğim doğurtacak ya da aldıracak falan. Siz ikiniz... yani,

biliyorum bu örnek hoşuna gitmeyecek ama Jack ile benim gibisiniz. Bazı insanlar birbirleri için

yaratılmıştır.

– Böyle konuşmanın yaran olacak sanıyorsun Gertie, ama...

– Dinle, ikinizden birinin Tara Sokağı’ndan başka bir yerde oturabileceğini aklın kesiyor

mu? O evi siz yaptınız, tek garanti o ev, göreceksin, işler düzelecek.

– Colm? Ben Ria Lynch.

– Aa, merhaba Ria.

– Bana karşı çok nazik davrandın. Sana teşekkür etmediğim aklıma geldi.

– Arkadaşlar arasında teşekkür gerekmez ama.

– Evet ama arkadaşlarımı haksız yere sömürmek de istemem.

– Sen böyle bir şey yapmazsın ki.

– Bilemiyorum. Biraz kendimi kaybettim galiba.

– Hepimiz bazen kaybederiz kendimizi.

– Düzeldi mi diye sormadığın için de teşekkür ederim.

– Bu gibi şeyler zaman alır. Yatıştırıcı bir ses tonu vardı Colm’un, Ria’nın sorunu

anlatmasını falan beklemiyordu. Colm, Ria’nın bu sabahki diğer telefon görüşmelerinden sonra çok

iyi gelmişti ona.

– Danny?

– Dün gece işleri berbat ettik, dedi Danny. Öyle üzgünüm ki.

Ria listesine baktı. Danny’nin adının yanında özür dilememesini söyleyen bir not vardı.

Ağlamak ve onların birbirlerine öyle dalaşacak insanlar olmadıklarını, bu yüzden özür dilediğini

söylemek istiyordu. Eve gelip onu kollarıyla sarmasını istiyordu. “Özür dileme” notunu okudu

tekrar ve onu yazmakla iyi ettiğini düşündü. Danny ona dönmeyecekti. Hiç dönmeyecekti.

Öylesine konuşuyormuş gibilerden, “Berbat olmasını engelleyemezdik” dedi. “Şimdi neleri

kurtarabileceğimize bakalım. Çocuklara sana telefon etmelerini söyledim, onlarla tarafsız bir

bölgede oturup konuşabilirsin diye düşündüm. Her şeyi anlat onlara, yaşantımızın nasıl olacağını,

yaz tatilini falan anlat.”

– Ama henüz her şey havada, ikimiz...

– Hayır, neler olacağım sen anlatmalısın. Onlara yemek yapabilecek misin, hafta sonları

alabilecek misin falan, her şeyi konuş. Burada her an istendiklerini biliyorlar, senin onlara neler

verebileceğini bilmiyorlar.

– Ama sen onların... yani izin verir...

– Danny biri on, diğeri on beş yaşında. Bu yaşta insanlara babalarını görmek için nereye

gidip nereye gidemeyeceklerini söyleyebilir miyim ? Zaten söylemek de istemem. Senden mümkün

olduğu kadar iyi haberler duymalılar.

– Sesin çok sakin geliyor. Danny etkilenmişti.

– Hiç de sakin değilim. Ama nereye gidersen git onları yanında isteyeceğini hissettir

çocuklara, sözde değil, gerçek tasarılarını söyleyerek...

– Ne tasarısı ?

– Oturacak bir evin var herhalde ?

– Var, var.

– Onların kalmasına yetecek yer var mı peki ?

– Kalmasına mı ?

– Seni görmeye geldiklerinde.

– Şimdilik küçük bir dairede...

– Yakın mı ? Sesinin ilgili ama heyecansız izlenimi vermesine özen gösteriyordu.

– Bantry Court’ta, biliyorsun... hani... bizim... Barney’nin birkaç yıl önce yaptığı evlerden.

– Biliyorum, dedi Ria. Bantry Court’ta bir daire almak işine gelmiştir herhalde.

Sesindeki acılığın anlaşılmamasını umdu.

– Hayır, benim değil, Bernadette’in evi. On sekiz yaşına geldiğinde babası armağan etmiş.

Bir yatırım olarak yani.

– iyi bir yatırım olmuş, dedi Ria.

– Babası artık yaşamıyor.

– Ha, öyle mi ?

– Annesi de bu duruma üzülüyor tabii.

– Herhalde.

– Sana telefon eden oymuş, hani bir kadın aramış da adını vermemişti ya? Herhalde aklınca

beni kontrol ediyordu.

– Ama evli olduğunu biliyor olmalı.

– Evet. Sesi çok kötüydü.

Ria keyfi yerindeymiş gibi konuşmaya çalıştı. Takında bir ev alacaksın herhalde, öyle mi ?”

– Evet... yani... bir ev. Herkes için.

– Herkes için. iyi.

Bir sessizlik oldu. Sonra Danny konuştu. “Biliyorsun işleri yoluna koymak zaman alacak.”

– Bence hemen gerçekleşecek türden taşanlardan bilgileri olsa, seni kaybetmemenin

rahatlığı içinde olurlar.

–Ama sen..?

– Çoğunlukla ben alacağım onları. Yazın da öyle. Hangi haftalar senin yanında

kalabileceklerini bildir onlara. Shannon'da tekne kiralamaktan söz etmiştin onlara hani, hatırladın

mı ?

– Sence isterler mi? Yani, sensiz isterler mi?

– Bensiz ? Ama bundan sonra senle olduklarında bensiz olacaklarını öğrenmek zorundalar.

Hepimiz bunu öğrenmek zorundayız. Bir an önce öğrensinler de korkuya kapılmasınlar, senin çekip

gittiğini sanmasınlar.

Konuşmanın hiçbir anında Bernadette'in adını anmadı Ria, taşıdığı çocuktan da söz etmedi.

Ria'nın, Annie ile Brian'ın yeni yaşantısının parçaları olmasını beklediği açıktı. Yalnızca,

babalarının kapısının çocuklarına kapalı olamayacağını ortaya koymak istiyordu.

– Bir şey daha var. Ailen biliyor mu... bunları yani? Bundan söz edilmesi bile yüreğini

ağzına getirmişti Danny'nin.

"Tanrım, hayır" dedi.

– Merak etme. Biraz zaman geçsin, ben anlatırım onlara, dedi Ria.

– Ne diyeceğimi bilemiyorum... diye başladı Danny.

– Ha, bir şey daha... Barney, Mona, Polly ve başkaları... biliyorlar mı ?

– Mona bilmiyor, dedi hemen Danny Lynch.

– Ama Barney işi takip ediyor?

– Evet, sayılır, bir ev bulmamıza yardımcı oldu da...

– Bizim bu evi almamıza yardımcı olduğu gibi, dedi Ria. Barney McCarthy'ye karşı bir kin

dalgası dolaştı bedeninde. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadığını anladı. Barney'nin kadınlarının

ikisinden de hoşlanmıştı, ama kendisinden değil. Ne garip, bunu daha önce hiç düşünmemişti.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. Çocuklar çabuk kanar, onlara mutlaka tatilden söz et.

– Ama sen ne yapacaksın ? Biz gidince yani ?

– Ben de bir tatile çıkarım belki.

– Ama tatlım... nereye ?

– Danny, benimle konuşurken o sözcüğü kullanmamanı rica edebilir miyim ?

– Özür dilerim. Evet, söylemiştin, ama biliyorsun, bir anlamı yok.

– Şimdi biliyorum anlamı olmadığını. Eskiden bilmiyordum.

– Lütfen Ria.

– Tamam Danny. Kapatıyorum artık.

– Onları nereye götüreyim, McDonald’s mı olsun, Planet Hollywood mu ?

– Bilemiyorum. Öyle yerlerde konuşmak zor olabilir, hep birlikte karar verirsiniz.

Telefonu kapattılar.

Sandığından daha az rahatsız edici, üzücü bir konuşma oldu. Barney’nin her şeyi

bilmesinden rahatsız olması garipti. Bunda rahatsızlık duyacak bir şey yoktu. Ne de olsa Danny’yle

beraber Barney’nin sırrını yıllarca saklamışlardı Minik Annie Lynch doğduğu gece kocasının

nerede olduğunu Mona McCarthy’ye hiçbir zaman söylememişlerdi.

Dördüncü bölüm

Ria zaman kavramım yitirmişti. Bazen yattıktan sonra sabah olduğunu sanarak uyanıyor ve

yatalı henüz yarım saat olduğunu fark edip tekrar uyumaya çalışıyordu. Yatağın boş tarafı, korkunç

büyük ve geniş görünüyordu ona. Ria kalkıyor, pencereye yaklaşıyor, acısını hafifletmeye

çalışırcasına kollarını kendi bedenine doluyordu. Saat geceyarısını henüz geçmişti ve o, Danny, bir

apartman dairesinde bu çocukla sarmaş dolaş uyumaktaydı. Bu kaldıramayacağı kadar ağır bir

yüktü onun için. Belki bu acıyla aklını kaçıracaktı. Böyle hastanelik olanlar vardı. Yıldızlar yavaş

yavaş kaybolurken, pencerenin başında oturup tanın ağarmasını izlerken belki de aklını kaçırmış

olabileceğini, ama henüz bunun bilincinde olmadığını düşünüyordu. Gene de gündüz saatlerinde

normal işlerim yapıyor gibiydi. Ev temizleniyor, yemekler pişiyor, insanlar gelip gidiyordu. Gelen

gidenlerle normal konuştuğunu sanıyordu.

Ama her şey baştan sona gerçekdışıydı. Akşam ne yediğini unutuyordu. Dün olanları

anımsamıyordu. Myles ile Dekko, küvette oynamak için üç kurbağayı bugün mü getirmişti dün mü,

yoksa o geçen hafta mıydı ? Kitty yüzünden Annie'yle hangi gün kavga etmişti? Nasıl başlamıştı

kavga? Hilary altı şalgamla kapıda belirip evine götürmek üzere kendisinden çorba yapmasını

istemiş miydi, yoksa Ria bunu hayal mi ediyordu ?

Elbette dönecekti Danny, bu açıktı. Ama ne zaman ? Danny'nin anahtarlarını holdeki

masanın üzerine fırlatıp ona "Tatlım, ben geldim. Herkesin başından geçer böyle bir serüven,

benimki bitti, şimdi bağışlayacak mısın beni, yoksa dizlerine kapanayım mı?" demesi için ne kadar

zamanın geçmesi gerekiyordu ? Bu insanı çileden çıkaran, perişan eden bekleyiş ne kadar

sürecekti ?

Ria anında bağışlayacaktı onu elbette. Hemen sarılacaklardı, belki tatile çıkarlardı.

Bernadette adı bir süre hiç anılmayacak, sonra söz arasında yersiz bir şaka olarak ağızlardan

kaçırılacaktı.

Ama bu iyileşme süreci ne zaman başlayacaktı? Bazen gündüzleri bir iş yaparken bir başka

yalanı anımsıyor ve biri kendisini dürtmüş gibi birden duruyordu. Londra'da aldığı o renkli

gömlek... Kız seçmişti onu mutlaka, öyle değil mi? Bernadette de onunla Londra'daydı. Ria bunu

düşündüğünde oturma ihtiyacı duydu. Sonra cep telefonunun faturası. Hemen hemen listedeki

bütün numaralar, şimdi acil durumlarda aranması için Danny'nin bıraktığı numara, yani kızın

numarasıydı. Kendisine havaalanından aldığı parfüm, Bernadette'le yaptığı geziden kaynaklanan

bir suçluluk duygusunu simgeliyordu. Hep birlikte hayvanat bahçesine gittikleri gün, tam aslanların

bulunduğu yere girerlerken hemen bürosuna dönmesini isteyen bir telefon gelmişti. Büro falan

değil, Bernadette tarafından aranmıştı kuşkusuz. Ria'nın aklına bir şey getirmediği öyle çok olay

vardı ki. Ne ahmaktı ne saf, güvenli, sadık bir aptaldı... Sonra bu aptallığı sorguladı kendi kendine.

Forvet oyuncusu gibi her hareketi dikizleyen biri olmayı kim isterdi ? Birini seviyorsan ona

güvenirdin. Başka yolu yoktu bunun.

Sonra, herkes biliyordu, mutlaka biliyorlardı. Ria işyerine telefon ettiğinde, hem öfkeyle

hem de acımayla yerlerinden fırlıyorlardı herhalde. Kocasının başka kadınla gezdiğini bilmeyen,

evinden çıkmayan ağırbaşlı eş... Telefonlara ilk yanıt veren Trudy, mutlaka Bernadette'i Ria kadar

sık bağlamıştı Danny'ye. Bernadette de onun adını biliyor olmalıydı, hatta onun kadar güzel

olabilmek için nasıl bir diyet yaptığını bile sormuş olabilirdi.

Bir de bu eve girip çıkan, Ria'yı nefis yemeklerden dolayı öven Barney McCarthy vardı.

Danny ve Bernadette'le birlikte kim bilir kaç kez bir yerlere gitmişti. Ria'nın yılda bir kez evlilik

yıldönümlerinde gittiği Quentin'deki o nazik Brenda Brennan, restoranı işleten hanım da biliyordu

mutlaka. Hiçbir şeyden kuşku duymayan, yılda bir gün gelen bayramlık zevce, sıçan suratlı eş

olarak gördüğü Ria'ya acıyor olmalıydı.

Polly de biliyordu ve herhalde Ria'ya acımamış, onu hor görmüştü, çünkü ne de olsa kendisi

de Mona karşısında aynı konumdaydı. Ya Mona? O biliyor muydu acaba? Ria uzun süre Mona'yı

aldatmak, Polly’nin varlığını gizlemek için çaba harcayıp durmuştu, belki bu arada Mona da

Bernadette için aynı şeyi yapmaktaydı.

Durum böylesine korkunç olmasaydı, gülebilirdi insan; düşünüyordu da, bütün bu insanlar

bilecek de Rosemary bilmeyecek miydi? Dublin’de olan biten her şeyi biliyordu. Ama hayır, Ria

arkadaşının yaptıklarının rol olamayacağına inanmak zorundaydı. Gerçek bir dost böyle bir şeyi

saklamazdı. Rosemary ile Gertie bilseydi, Ria’yı uyarırlardı mutlaka, dünyasının yıkılmasına izin

vermezlerdi. Zaman zaman Ria, “Rosemary beni uyarıyor muydu acaba?” diye düşünmüştü. Giysi

konusundaki önerileri, bir iş bulması için üstelemesi, işlerin yolunda olmadığını ona anlatmaya

çalışmasından mı kaynaklanıyordu acaba?

Sullivan’lar da biliyordu anlaşılan. Frances az ve öz konuşmuştu, ondan yana çıkmıştı.

“Geçici bir şey olsa gerek, Ria. Kırkına yaklaşan erkekler garip davranıyorlar bazen. Bunu

atlatırsan her şey düzelecek, eminim.”

– Biliyor muydun? diye sordu Ria sözleri dolandırmadan.

Yanıt aynı ölçüde dolaysız olmadı. “Bu kent söylenti ve öykülerle dolu. Hepsini dinleyecek

olsan kafan kazan gibi olur. Benim derdim bana yetiyor, Kitty'yi rayında tutmak için ne

yapacağımı bilemiyorum."

Colm Barry bilmiyordu herhalde. Danny o çocuğu kendi evinden birkaç adım uzaklıktaki

bir lokantaya götürecek kadar ahmak olamazdı. Ama öyle çok kişi biliyordu ki. Bir bir saymak

insanı deli ediyordu. Taksi sürücüleri biliyordu, benzin istasyonundakiler, Banka Müdürü Larry, o

da biliyordu herhalde. Belki de Bernadette ayrı gayrı olmasın diye hesabını Larry'nin şubesine

aldırmıştı.

Cam temizleyici Danny'yi sordu. "Kendileri neredeler?" Konuşmaya istekli bir günündeydi

Ria.

– Gitti, benden gencini buldu ve gitti.

– Gözleri hep fır fır dönerdi kocanızın, ondan kurtulmuşsunuz, iyi olmuş, demişti cam

temizleyici. Peki neden öyle demişti ? Neden?

Neden yardım derneğinin dükkânındakiler onun elini sıkıp kendisinin büyük bir insan

olduğunu söylüyorlardı ? Kim söylemişti onlara? Baştan beri biliyorlar mıydı? Tanıdığı bütün bu

insanlardan uzaklaşmayı ne kadar da isterdi... Ona acıyan, başını okşayan ve hakkında konuşan

insanlardan uzaklaşmak... Danny Bernadette'i bırakıp eve döndüğünde bunların son bulacağını

biliyordu, ama bütün bu insanlar, Danny nezleye yakalanmış gibi acımayla gülümserken ne kadar

bekleyecekti.

Elbet bir de çocuklarla başa çıkmak gerekiyordu. Annie'nin havası annesini suçlamak ile

kendisini suçlamak arasında gidip geliyordu. "Biraz daha normal olsaydın Anne, yani, dırdırı ve

durmadan yemek yapmayı bıraksaydın gitmezdi babam." Ertesi gün, değişiyordu Annie... "Hep

benim suçum... bana prensesim diyordu ama ben onunla hiç ilgilenmiyordum, hep Kitty'lerde

oluyordum. Onu yeterince sevmediğimi biliyordu, bu yüzden gidip benden biraz daha büyük birini

buldu."

Bir iki kez babalarına mektup yazıp, onsuz ne kadar yalnız olduklarını anlatmayı önerdi

Annie annesine. "Bildiğini sanmıyorum" diye ağlıyordu.

Ria kaskatıydı. "Biliyor" dedi.

– Biliyorsa neden dönmüyor peki ?

– Dönecek, ama hazır olduğu zaman dönecek. Bak Annie, onu sıkıştırmamız doğru olmaz.

Annie başını sallamış, kırk yılda bir annesiyle aynı görüşte olduğunu dile getirmişti.

Brian'ın da bazı fikirleri vardı. "Belki de suç bendedir, Anne. Yeterince yıkanmıyordum,

biliyorum."

– Nedenin bu olduğunu sanmıyorum, Brian.

– Yok yok, olabilir, bilirsin babam hep tertemizdir, her gün temiz gömlek giyer falan filan...

– Bunu herkes yapıyor ama.

– İyi ama ona şimdi daha sık yıkandığımı söylesek? Yıkanırım da, söz veriyorum yıkanırım.

– Babam bizi senin pis olmandan dolayı terk edecek olsaydı, yıllar önce giderdi, sen

yıllardır pissin, dedi Annie dalgın dalgın.

Sonra Brian babasının cinsellik nedeniyle evden ayrıldığına karar verdi.

– Myles ile Dekko öyle diyor. Gece gündüz seks yapmak istediği için o kıza gittiğim

söylüyorlar.

– Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, dedi Ria.

– Yok, ama nedenlerden biri olabilir. Ona bugün telefon edip senin de gece gündüz

isteyeceğini söyleyemez misin ? Annesiyle bu konuda konuştuğu için biraz mahcup ve çekingen

duruyordu, ama anlaşılan zor da olsa bunların söylenmesi gerektiğini düşünmüştü.

– Olmaz Brian, dedi Ria. iyi ki Annie odada değildi.

Brian en parlak fikriyle çıkageldiğinde Annie de oradaydı ama. “Anne, babamı nasıl geri

getireceğimizi biliyorum” dedi Brian.

– ilginç, dedi Annie.

– Siz ikiniz bir bebek yapın. Kulakları sağır eden bir sessizlik oldu. Ama olabilir, diye

devam etti Brian. Ben karşı çıkmam bebek gelmesine; Myles ve Dekko’yla konuştum, sanıldığı

kadar kötü bir şey değil yeni bebek. Hem Myles, Dekko ve ben sırayla ona bakarız. Harçlık da

kazanırız böylece. Annesinin afallamış yüzüne baktı. Ya da bak, Anne, babam geri gelirse, ben

parasız bakarım. Bedava, diye ekledi telaş içinde.

Buradan millerce uzakta bir yerde olmak, kendisini iyi hissettiğine insanları inandırmak

zorunda olmamak, bütün dünyası sütliman, bütün her şey yolunda olmaktan çok çok uzak olduğu

halde, her şeyin yolunda olduğu bir yerde bulunmak ne güzel olurdu, diye düşündü Ria. Kimselerle

karşılaşmasın diye dışarı çıkmıyordu, diğer yandan da Tara Sokağı’nda deliğe tıkılmış gibi

oturmak, her şeyden elini eteğini çekmiş, ihanete uğramış eş olarak kalmanın tehlikeli olduğunu da

biliyordu.

Evin kapısında bir ses duydu ve bir an için yüreği hopladı. Bazen Danny güpegündüz

çıkagelir, “Seni özledim tatlım, yorgun bir işçiyi kollarına almaya hazır mısın?” diye sorardı. Her

zaman hazırdı Ria. Bu sürprizler ne zaman kesilmişti ? Neden fark etmemişti bunu? Kapının

arasından atılan bir broşürün sesi nasıl olurdu da kocasının dönmüş olabileceğini düşündürebilirdi ?

Bugün gerçek dünyada yaşamak için büyük bir çaba harcaması gerekiyordu. Ne yaptığını

bilmeliydi, saatin kaç olduğunu bilmeliydi. Kilisenin çanını duyduğunda farkında olmadan saate

baktı. Herkes böyle yapardı, kilisenin saatinin doğru olup olmadığını denetlemek gibi bir şeydi bu

nerdeyse. Aynı anda telefon çaldı.

Amerikan aksanıyla konuşan bir kadındı bu. “Evinizi aradığım için bağışlayın lütfen, ama

bilinmeyen numaralar görevlisi, Emlakçı Bay Danny Lynch adına yalnızca bu telefonun kayıtlı

olduğunu söyledi, işyerinin telefonu kayıtlı değilmiş.”

– Evet? Ria afallamıştı.

– Kısacası, adım Marilyn Vine, on beş yıl önce irlanda’ya gelmiştik. Bay Danny Lynch’le

tanıştık, bize bir ev satmaya çalışmıştı...

– Anladım, size onun iş numarasını vermemi ister misiniz, kendisi şu an burada değil?..

– Elbet, ama bir dakikanızı alıp bu isteğimi karşılayıp karşılamayacağını sorabilir miyim ?

Aslında bu para kazandıracak bir rica değil.

– Öyleyse yardımcı olabileceğini sanmam, dedi Ria.

– Anlamadım ?

– Yani kendisi bugünlerde yalnızca fiyatı ve değeri olan şeylerle uğraşıyor. Doğrusu bugün

sol tarafımdan kalktım.

– Özür dilerim, kötü bir zamanda mı rahatsız ettim ?

– Benim için şimdiden sonra iyi bir zaman olmayacak, yani ne bu dünyada ne de öbür

dünyada. Danny’den sevabına ne yapmasını isteyecektiniz?

– Onu demek istemedim. Öyle hoş, sevimli biriydi ki, bu yaz için bana bir ev değiş tokuşu

ayarlayabilir mi diye soracaktım. Rahat ve sanıyorum hoş, yüzme havuzlu bir evim var

Westville’de, Corınecticut’ta bir üniversite kasabasıdır burası... Dublin’de kente yürüme

uzaklığında bahçeli bir ev arıyordum.

– Bu yaz için mi ? diye sordu Ria.

– Evet. Temmuz ve ağustos için. Daha önce aramalıydım, biliyorum... ama oraya gitmek

istediğime dün akşam karar verdim. Gözüme uyku girmedi, sonra da telefona sarıldım belki olur

diye.

– Peki Danny'yi aramak nerden aklınıza geldi? diye sordu Ria yavaş, ölçülü bir sesle.

– Bilgili biriydi, bildiğim tek kişi de oydu. Tam olarak bu işi yapmıyor olsa da beni biriyle

tanıştırabilir diye düşündüm.

– Büyük bir ev mi istiyordunuz, yoksa küçük mü ? diye sordu Ria.

– Aslında pek fark etmez, büyük bir evde yalnızlık çekmem, burada Westville'deki evde de

dört beş kişi kalabilir. Arabamı da bırakıyorum, görülecek çok güzel yerler var.

– Bu iş için acenteler falan yok mu?

– Vardır, elbet vardır, İnternet'e de bakabilirdim aslında... ama insanın yıllar önce tanıdığı

biri olunca... dost bir yüz kalmış aklımda üstelik... böyle daha kestirme olur diye düşündüm. O

beni, bizi hatırlamaz gerçi. Ama şu anda yabancılarla konuşmak, iş yapmak gelmiyor içimden.

Biraz garip geliyor size söylediklerim herhalde.

– Yok hayır, garip olan ne biliyor musunuz, neler hissettiğinizi gayet iyi anlıyorum.

– Bayan Lynch'le mi konuşuyorum? .

– Bilmiyorum. –Anlayamadım?

– Ayrılıyoruz, sonra boşanıyoruz. Artık boşanma var irlanda'da, bunu biliyor muydunuz ?

– Çok ters bir zamanda aramışım. Ne kadar üzüldüğümü anlatamam.

– Yok, tam zamanında aradınız. Bu işi yaparız.

– Hangi işi ?

– Ben sizin evinize gelirim, siz de benim. Temmuz ve ağustos aylarında. Anlaştık.

– Ama, önce...

– Tabii, tabii, önce size evin bir resmini gönderirim, özelliklerini yazarım. Güzel bir ev,

seveceksiniz. Tara Sokağı'nda. Bahçesinde bir sürü ağaç var, parkeler yeni cilalanmış

pencerelerden bazıları antika buzlu cam, ve... ve... tavanda özgün kabartmalar ve... ve... Ria

ağlıyordu. Telefonun öbür ucundan hiç ses gelmiyordu. Ria toparlandı. Lütfen bağışlayın beni,

Marion'du değil mi ?

– Marilyn. Marilyn Vine.

– Benim adım Ria Lynch, şu anda buradan uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyorum,

uzaklaşmak, yüzme havuzlu bahçeli bir yere gitmek... Bir aylığına çocuklarımı yanıma alırım, bir

ayı da yalnız geçiririm, geleceğimi düşünürüm. Bu yüzden biraz duygulandım.

– Anladığım kadarıyla eviniz tam bana göre Ria, anlaştık.

Sesinden, Marilyn'in de o anda beyaz ahşap evinin mutfağında durmuş dışarı baktığını ve

gözlerinden yaşların boşandığını anlamak olanaksızdı. Marilyn Vine sonunda telefonu mutfak

tezgâhına koyduktan sonra, elindeki kahve fincanıyla bahçeye çıktı. Az önce yüzdüğü havuzun

başına oturdu. Sabah akşam havuz boyunca on beş kez gidip geliyordu; bu artık dişini fırçalaması

kadar yerleşik bir alışkanlık haline gelmişti. Saat sabahın yedisiydi. Az önce, hayatının dönüm

noktasında bulunan, son derece sıkıntılı ve heyecanlı bir kadınla evini değiştirmeye karar vermişti.

Daha önce hiç karşılaşmadığı, üç bin mil uzakta yaşayan bir kadındı bu. Ev değiştirme hakkına

sahip olmayan, mülkü boşanmadan dolayı bir çeşit yasal gözlem altında bulunabilecek bir kadındı

üstelik.

Marilyn'in tek bildiği sabahın köründe aklına estiği anda hiç düşünmeden böyle bir karar

vermenin çok aptalca bir davranış olduğuydu. Sabahın bu saatinde bu türden bir telefon

konuşmasına kalkışmak ondan beklenmezdi aslında. Hele hele telefonun öbür ucunda bulunan

isterik bir kadınla ortak tasanlar yapmak hiç ona göre değildi. Böyle bir şeyi bir daha asla

yapmayacaktı. Şimdi acaba gidip telefonu eline alsa ve bu uygunsuz anlaşma o kadının kafasında

iyice kök salmadan vazgeçtiğini bildirse miydi? Yoksa bir mektup mu yazmalıydı?

Hemen telefon etse iyi olacaktı, konuyu kafasından silerdi böylece. Telefon edebilir ve ev

değiş tokuşunun artık olanaklı olmadığını, aile sorumluluklarını göz ardı edemeyeceğini

söyleyebilirdi. Marilyn aile sorumluluklarına sahip biri olduğu düşüncesine acı acı güldü. Ama

İrlanda'daki Ria böyle bir yükümlülüğü olmadığını bilmiyordu ki. Mektup yazmak ya da elektronik

postayla bildirmek daha kolaydı, sesindeki düş kırıklığını duyup üzülmezdi böylece. Ancak Tara

Sokağı'ndaki evde teknik olanaklar bu kadar gelişmemiş olmalıydı ve Ria Lynch, kocasının, bu tür

makinelerin kullanıldığı bürosuna gidemeyebilirdi.

Sesinde hem biraz kararsızlık hem de yüreklilik ve canlılık vardı. Marilyn Ria'nın kaç

yaşında olduğunu çıkarmaya çalıştı. Yakışıklı genç emlakçı şimdi kırklarında olmalıydı, bu kadın

da aynı yaşlarda olsa gerekti. On dört yaşında bir kızı ve on yaşlarında bir oğlu olduğunu

söylemişti. Marilyn'in yüzünde sert bir ifade belirdi. Demek evliliği sona ermek üzereydi, ama Ria

kocasından nefret ediyordu anlaşılan, hiç tanımadığı birine bile hiç düşünmeden aşağılamıştı

kocasını. Kocasından ayrılması gerçekten iyi olacaktı.

Öyle dalıp gitmeye, uzun uzun düşünmeye vakti yoktu Marilyn'in. Az sonra işe gitmek

üzere evden çıkacaktı. Üniversite kampüsüne gidecek, arabasını kendisine ayrılmış park yerine

bırakacaktı. Sonra ona buna selam verecek, çalıştığı odaya geçecek, sanlı beyazlı şık giysisi

üstünde, serinkanlı ve güvenli bir ruh hali içinde çalışmaya başlayacaktı.

Herkes ilgiyle bakacaktı ona. Kocasıyla birlikte Hawaii'ye gitmemesi garipti. Greg Vine'ın

oraya konuk profesör olarak çağrılması, çiftin tam da istediği şeydi aslında. Ama Marilyn

gitmemekte ısrar etmişti, iş arkadaşlarına ve dostlarına açıklama yapmama konusunda da aynı

şekilde kesin kararlıydı. Artık onunla bu konuyu konuşmayı ve onu gitmeye ikna etmeye çalışmayı

bırakmışlardı. Herkesin bu konuya ilgi duyduğunu ve gitmeyişinin nedenleriyle ilgili birçok

varsayım icat ettiğini biliyordu. İlgilerinde içtenlik vardı, ama kendisini seven bir kocanın

ısrarlarına ve üniversitede, kendisine ücretsiz izin vermeyi bile kabul etmelerine karşın böylesine

güzel, güneşli bir adaya gitmeyişine şaşırmaları da aynı ölçüde içtenlik taşıyordu.

Olağandışı bir seçeneği değerlendirmeyi düşündüğünü söylese ne derlerdi acaba? Dublin'de

Victoria Dönemi'nden kalma dört katlı bir evi olan ya da olduğunu söyleyen bir kadınla iki aylığına

evlerini değiştirecekti. Bunu onlara söylese, kararın çok saçma olduğunu, ne olursa olsun

gitmemesi gerektiğini öne süreceklerdi.

Marilyn kahvesini bitirdi, şöyle bir doğruldu ve yaptıklarını ölçüp biçmeye koyuldu.

Yetişkin bir kadındı, hem de hayli yetişkin. Bu yaz, ağustosun ilk günü kırkıncı doğum gününü

kutlayacaktı. İçinden nasıl geliyorsa öyle karar verebilirdi. Kendisi için en iyi şeyin ne olduğunu

ondan iyi kim bilebilirdi ki?

Az önce yaptığı konuşmayı onaylarcasına telefona bakıp başını salladı. Koridordaki aynada

yansısını izledi bir an. Kumral saçları sabahlan yüzdükten sonra kendi kendine kuruyacak şekilde

kısa kesilmişti, yeşil gözleri kaygılıydı, omuzları gergin görünüyordu, ama diğer bakımlardan her

şey normaldi. Dengesiz bir karar vermiş birine hiç benzemiyordu. Marilyn anahtarlarını aldı ve

işine gitti.

Ria oturmuş, masanın kenarına sımsıkı tutunmuş duruyordu. Genç kızlığından beri

yurtdışına yalnız çıkmamıştı. Danny ile de yalnızca birkaç kez çıkmışlardı. Neyse pasaportu ve

burada işleri yoluna kovmak için birkaç hafta vakti vardı.

Marilyn, Annie'nin kedisine sevinerek bakacağını söylemişti. Çocuklar Amerika gezisini,

yüzme havuzlu bir evde bir süre kalmayı çok isterlerdi kuşkusuz. Kasaba, çok sakin olduğundan,

"Yolun ters tarafında araba kullanmayı öğrenmek zor olmaz" demişti Marilyn. Ria'ysa çılgın

sürücüler ve trafik kazalarıyla dolu Dublin'de araba kullanmanın serüvencilik olacağı konusunda

uyarmıştı Marilyn'i.

Marilyn yürümeyi yeğleyeceğini söylemişti.

Ria, alışkanlıkla bir kâğıt aldı önüne, "liste" diye yazdı ve sözcüğün altını çizdi. Yapması

gerekenleri yazmaya başladığında göğsü sıkıştı birden. Aklını mı kaçırmıştı ? Bu kadın hakkında

hiçbir şey bilmiyordu. İkisinin de telefonda karşılıklı ağladığından başka hiçbir şey. İnsan ciddi

ciddi düşündüğünde, evleri değiş tokuş etme fikri çok garip değil miydi? Bu tür işlerde

uzmanlaşmış acenteler, şirketler vardı, insanları tanıştırıp böyle bağlantılar kurmalarına yardımcı

olmak için internet onları bekliyordu.

Yıllar öncesinden Danny'nin yakışıklı yüzünü anımsayacak ve onu bulmaya çalışacak bir

kadın, ne biçim bir kadındı ? Belki bütün bu yıllar boyunca onun hayaliyle yaşamıştı; Danny ne de

olsa çok yakışıklı bir adamdı. Hatta belki söylediğinden de yakın bir ilişki kurmuştu kocasıyla, bir

gönül eğlencesi, kısa bir serüven ya da neyse... yaşamış olabilirlerdi. Bu evde bir süre kalma fikri

bir hile, Danny'nin yaşantısında yer almak için bir bahane olabilirdi.

Gerçek delilerin, son derece akla uygun konuştukları, saf, temiz insanların bu delileri hiç

kötü şeyler düşünmeksizin yaşantılarına buyur ettikleri pek çok film görmüştü Ria. Bu, onları

perişan edecek bir karabasanın ilk saatleri olabilirdi. Kendisini zorlamalı, bu konuda akılcı

davranmalı ve ne istediğini iyice saptamalıydı. Neden çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü

bunun ? Hilary'yi, annesini, Rosemary'yi, Frances ile Gertie'yi ve de bunların gözlerindeki acımayı

görmek zorunda kalmasın diye mi atlamıştı bu önerinin üzerine ? Onu Atlantik Okyanusu'nun öbür

tarafına götüren başka bir neden var mıydı ?

– Orada Danny'yi unuturum biraz, dedi Ria kendi kendine. Baktığım her şeyde onun

yüzünü görmem belki. Diyelim Amerika'da yabancı bir yatakta uyuyor, sabahın dördünde korkuyla

uyanıp kocasının geciktiğini, belki de trafik kazası geçirdiğini düşünmeyecek, hatta daha da kötüsü,

kendine gelip artık bu yatağa hiç dönmeyeceği bilinciyle büsbütün sarsılmayacaktı. Amerika ona

iyi gelebilirdi.

Bir de Danny'nin hayatından belki de çok sayıda Bernadette'in gelip geçtiği düşüncesi vardı

kafasında. Erkek ilk serüvende evini terk etmez, deniliyordu. Bu evde ağırlanmış, hatta kocasıyla

yatmış birçok kişi vardı belki de. Hiç kimsenin Danny'yle tanışmadığı, adını duymadığı ve

kuşkusuz onunla yatmadığı bir yere gitmek harika olacaktı.

Ama gene böyle bir konuda bu kadar çabuk karar vermek doğru olmayabilirdi. Hiç

tanımadığı birine Tara Sokağı'ndaki evlerinde oturabileceği sözünü vermişti. Normal durumlarda

asla böyle tedbirsiz davranmazdı. Ama bunlar olağan günler değildi, Amerika'da geçirilecek iki

ayın, gerçekten de kendisine iyi gelebileceği günlerdi. Hem, Marilyn denen bu kadının azılı katil

olabileceğini düşünmek saçmaydı.

Ria, Marliyn'in özellikle bu evi istemediğini, Tara Sokağı'ndaki evlerini kakalayanın

kendisi olduğunu hatırladı. Marilyn özür diler bir havada konuşmuş, birkaç kez konuşmayı sona

erdirmeye çabalamıştı, üsteleyen Ria olmuştu Marilyn ona resimler göndereceğini, bankadan kâğıt

alacağım söylemişti, Ria da aynı şeyleri yapacaktı. Marilyn aklı başında, normal biriydi kuşkusuz.

Kaçmak, kafasını toparlamak üzere vakit kazanmak istiyordu; bu, Ria'nın yapmak istediğinin

Amerikancasıydı aslında. Hayır hayır, benzer ihtiyaçları olan iki kişinin kazara doğru zamanda

karşılaşmaları, öyle korkulacak bir rastlantı değildi.

"Neden gitmeyi böylesine çok istiyorum ?" diye sordu Ria kendi kendine. "Bu sabah

kalktığımda, yaz tatiline Corınecticut'ta bir eve gideceğim aklımın ucundan geçmiyordu.

Çocuklara, babalarının Shannon gezisinden aşağı kalmayacak bir şey sunabilmek için mi yaptım

bunu acaba? Danny Lynch'in dünyanın merkezi olmadığı, ne yapacağımızı bilmek için onun ne

yapacağını beklemediğimiz bir yerde olmak istediğim için mi?"

Yanıtın bütün bunların karışımında gizli olduğunu hissediyordu, ama gene de verdiği kararı

uygulamak için harekete geçme gücünü bulamıyordu kendinde. Rosemary'yle mi konuşsaydı

acaba? Rosemary çok aklı başında biriydi, her konuda çıkış yolunu buluveriyordu.

Ama Ria omuzlarını dikti birden. Tersini gösteren birçok kanıt bulunmasına karşın güçlü

biriydi o. Koşulların, derneğin dükkânında satış yapmaya çalışırken hor gördüğü o kararsız

kadınlardan biri gibi davranmasına yol açmasına meydan vermeyecekti. Mavi masa örtüsü ile sarısı

arasında karar veremeyen kadınlar gibi olmayacaktı, sonra gelip topu topu üç sterlini ödemeden

önce kocalarına, kızlarına ya da komşularına danışmak istiyordu hepsi; Ria öyle biri olmayacaktı.

Marilyn'in sesinden hoşlanmıştı, bu kadın Tara Sokağı'nı birbirine katmak için gelen bir

ruh hastası, uçuk bir katil olamazdı. Tam ihtiyaç duyulduğu anda ortaya çıkıveren biriydi yalnızca.

Büyük bir kararlılık içinde kendini listesine verdi Ria.

Annie ve Brian'la yemek pek iyi gitmiyordu.

Danny onları çok sevinirler diye Quentin'e götürmüştü, ama büyük bir yanlış yaptığı

anlaşılıyordu. Her şeyden önce çocuklar doğru dürüst giyinmemişti. Anne babalarıyla ya da

büyükanneleriyle orada yemek yiyen gençler, şık giyinmişlerdi. Oysa Brian'ın üzerinde partal bir

kot ile kir pas içinde bir tişört vardı. Fermuarlı ceketinin üzerinde futbolcuların, ölmüş pop

yıldızlarının adlan yazılıydı; Grafton Caddesi'nde turistlere asılan genç bir serseriye benziyordu.

Annie de kot giymişti, Danny'nin görüşüne göre aşırı dar bir kot. San saçları yıkanmamıştı, pırıl

pırıl değildi, yağlıydı, kulaklarının ardına sıkıştırılmıştı. Sırtındaki eski ceketi, üzerine rastgele

iğnelenmiş metal rozetlerle doluydu. Bir şey denecek olsa, gerçek bir antika, ellili yıllardan kalma

bir ceket olduğu söylenebilecek bu giysi, St. Rita'daki bir ihtiyardan alınmıştı.

– Şu fiyatlara bak! dedi Brian şaşkın bir yüzle. Dana pirzolası ile böbrek turtasına ne para

alıyorlar, bak! Annem bunları evde bedava yapıyor.

– Bedava olur mu, aptal, dedi Annie. Pirzolayı, böbrekleri, unu ve yağı bedava almıyor

herhalde.

– Ama bunlar evde var, diye karşı çıktı Brian.

– Hayır yok. Mutfakta yetişmiyor bu yiyecekler, ahmak. Erkekler böyledir zaten. Annem

gidip dükkânlardan parayla alıyor bunları, sonra uğraşıyor, didiniyor pişirmek için, bunu da hesaba

katmak gerek.

Danny Annie'nin bir bakıma babalarının sunduğu yemeğin pahalılığını haklı çıkarmaya

çabaladığını gördü, ancak hep birlikte tartışacakları bir konu değildi. Umutla bir kızına, bir oğluna

baktı, "Haydi bakalım, sevdiğimiz bir şey görüyor muyuz listede ?" dedi.

– Porcini ne demek, domuz eti mi ? diye sordu Brian.

– Hayır, mantar, diye yanıtladı onu babası.

Aslında kendisi de bu sözcüğün anlamını bilmiyordu ama, “Ahmak” dedi Annie gene.

– Ben hamburger isterdim, ama mönüde göremiyorum, dedi Brian.

Danny rahatsızlık duygusunu açığa vurmadı. “Bakın, burada domates ve kekikli sosla servis

edilen bir köfte var, bu da aşağı yukarı hamburger sayılır” dedi.

– Neden sanki normal yerlerdeki gibi hamburger yazmıyorlar ? diye homurdandı Brian.

– İnsanların yemek adlarını okuyup anlamalarını bekliyorlar da ondan, diye tersledi onu

Annie. Vejeteryan yemekleri var mı burada Baba?

Sonunda yemekler seçildi ve şık bir hanımefendi olan Brenda Brennan siparişlerini bizzat

almak üzere yanlarına geldi.

– Sizi ailenizle bir arada görmek büyük zevk, Bay Lynch, dedi. Çocukların sokak serserisi

gibi giyinmiş olmaları karşısında hiçbir hoşnutsuzluk belirtisi göstermedi.

Danny teşekkür etmek yerine gülümsedi. Brenda Brennan uzaklaştıktan sonra, “Bu o mu ?”

diye fısıldadı Brian.

– Kim ? Danny gerçekten şaşırmıştı.

– O hani, bebeği olacak olan, senin birlikte yaşayacağın hani ? Annie'nin sabrı artık

taşmıştı. “Saçmalama, Brian!” dedi. “Bu kadın annem yaşında, Tarın aşkına! Elbette bu o değil.”

Danny, buluşmalarının amacını dile getirmenin tam sırası diye düşündü. “Annenle beraber

bugün çok güzel bir konuşma yaptık, çok güzel. İkimizi de ve hepsinden iyisi, sizi üzen o gereksiz

kavgalardan eser yoktu.”

– Eh, değişiklik olmuş demek, diye homurdandı Annie.

– Evet, gerçekten değişiklik oldu. Son iki üç gün hepimiz için çok kötüydü, ama şimdi

tekrar konuşacak duruma geldik.

– Dönüyor musun ? diye atıldı Brian umutla.

– Brian, annen ile ben bu konuyu konuştuk. Kullandığımız sözcükler çok önemli. Ben bir

yere gitmiş değilim, Annie ile seni terk etmiş değilim, asla sizi bırakmış değilim. Bir başka yerde

oturacağım, hepsi bu.

– Nasıl bir yer? diye sordu Annie.

– Şimdilik bir apartman dairesi, ama çok geçmeden bir evimiz olacak, siz de gelip

istediğiniz kadar orada kalabileceksiniz. Çok güzel bir bahçesi var. Sizin de eviniz olacak orası.

– Tara Sokağı’nda da çok güzel bir bahçemiz var, dedi Annie.

– Eh, şimdi iki güzel bahçeniz olacak. Bu sözlerini çok beğendi Danny.

Çocuklar kuşkuyla babalarına baktı.

– Kendi odalarımız olacak mı ? diye sordu Annie.

– Elbette olacak. Hemen değil belki, taşındığımız gün değil, ama evde değişiklik yapacağız.

Bay McCarthy’nin adamları bir odayı sizin için ikiye bölecek. Bu arada kalmaya geldiğinizde

biriniz salondaki kanepede yatarsınız.

– Kanepede yattıktan sonra... ikinci evimiz sayılamaz bence... dedi Annie.

– Evet ama bu geçici bir süre için geçerli, sonra işler yoluna girecek. Danny gülümsemesini

korumaya çabalıyordu.

– Peki bölünmüş odalı evde kaç gün kalacağız? diye sordu Brian.

– Kaç gün isterseniz. Annenle bugün konuştuk bu konuyu. Eve gidip onunla da

konuşursunuz, ikimiz de bütün bu olaylar içinde en önemli kişilerin siz olduğunu düşünüyoruz...

Annie babasının sözünü kesti. “Peki birimiz bir yerde, diğerimiz öteki evde kalabilir miyiz ?

Yani ben Brian’a iple falan bağlı değilim, öyle değil mi?”

– Hayır, elbette değilsin.

Annie bundan hoşlanmış görünüyordu.

– Bebek gelince ağlayıp bizi rahatsız ederse Tara Sokağı'na dönebilir miyiz ? diye sordu

Brian.

– Evet, tabii.

Brian memnun göründü. "Eh, iyi öyleyse."

– Peki öyle annem gibi, "Odanı topla", "Şu saatten geç eve gelemezsin" falan diyecek mi ?

– Bernadette sizi çok rahat ettirecek, sizinle tanışmayı dört gözle bekliyor. Bu işi ne zaman

yapabiliriz sizce ?

– Kurallar koyup koymayacağını söylemedin, diye üsteledi Annie.

– Bu yeni evde de tıpkı Tara Sokağı'ndaki evde olduğu gibi saygılı olacaksınız, bizlere

yardımcı olacaksınız. Sizden beklenen tek şey bu.

Brian, babasının bir yanlışını düzeltiyormuşçasına, "Tara Sokağı'nda hiç yardımcı

olmuyoruz ki" diye atıldı.

Danny iç geçirdi. "Ne dersiniz, Bernadette'le ne zaman nerde buluşacağımızı konuşalım

mı ?"

– Karnı büyük mü? Hamile olduğu belli mi? diye sordu Annie.

– Pek değil. Neden sordun?

Annie omuz silkti. “Nerde olsa buluşuruz işte.” Danny sabırsızlık içinde ayağını sallamakta

olduğunu fark etti; bu iş sandığından da zordu. “Tanışmamız şart mı ?” diye sordu gene Annie.

“Bebek falan doğsa, bütün bu işler temizlense de öyle tanışsak daha iyi olmaz mı ?”

– Ama tanışmanız gerek! diye haykırdı Danny. Hep birlikte Shannon Nehri’nde tekneyle

tatil yapacağız... hepimiz. Bundan çok önce tanışmak isteriz, değil mi ?

Çocuklar afallamış bir halde babalarına baktı. “Shannon ?” dedi Annie.

– Hepimiz ? diye sordu Brian.

– Kitty de gelebilir mi ? dedi hemen Annie. Sen de şimdi Myles ve Dekko gelebilir mi,

demeye kalkma sakın Brian, aklından geçirme bunu.

– Bana sorarsanız annem şeyle tatile gitmek istemez... yani, o da geldiğine göre, dedi Brian

yavaşça.

Annie ile babası bakıştı. Bir karabasandan farksız olan bu yemekteki tek dayanışma anı o

oldu. Hiç değilse kızı kendilerini bekleyen sorunlardan bazılarını arılayabiliyordu. Annie Brian’a

ahmak falan demedi. Tersine, babasıyla birlikte, ne de olsa daha on yaşındaki çocuğa çok önceden

tasarlanmış, üzerinde çok konuşulmuş tatile annelerinin katılmayacağını açıklamaya koyuldular.

Marilyn’in bürosunda, ağustosta yapılacak olan yıllık mezunlar pikniği konuşuluyordu.

Kalınacak yerlerin listesini oluşturmak gerekiyordu. Mezunların kalabileceği otel, motel ve yurtlar

saptanıyor, onları konuk edebilecek aileler aranıyordu. Yılın önemli bir olayı olan bu hafta sonu

gezisini çoğu kişi dört gözle bekliyordu. Bu üniversite için bir gelir elde etmede ve şimdiki

öğrenciler ile mezunlar arasında yakın ilişki kurmada çok yararlı olan bir buluşmaydı.

Mezunlar Derneği’nde çalışanların kendi evlerini bu konuklara açması âdettendi. Marilyn

ile Greg, Tudor Drive 1024 numaralı evlerinde pek çok aileyi konuk etmişti. Hepsi de hoş

insanlardı. Sıcak ağustos günlerinde havuzdan yararlanmak hoşlarına gitmişti, çoğu da Vine’larla

yıllardır ilişkilerini sürdürmekteydi. Evlerinde kalan kişiler, Vine’lan Boston’a, New York’a ve

başkent Washington’a davet etmişti, yeni dostlarının evlerinde diledikleri zaman gidip

kalabilirlerdi.

Piknik planları yürütülmekteydi, çağrı mektuplarının yazılması, mezunlar kitaplığı ile sanat

merkezine yapılabilecek bağışların vergi dışı bırakılmasının ayrıntılarının kâğıda dökülmesi

yapılacak işler arasındaydı. Ne gibi eğlenceler düzenleneceğini, kaç kişinin konuşma yapacağını,

konuşmaları kısa tutmanın yollarını saptamak durumundaydılar. Az sonra iş dağıtımı yapılacaktı.

Marilyn hemen konuşması gerektiğini biliyordu. Sonuna dek götüremeyeceği işleri üzerine

almayacaktı.

Gırtlağını temizledi ve toplantıya başkanlık eden profesöre döndü. “Başkan, temmuz ve

ağustos aylarında burada olmayacağımı belirtmek durumundayım. Üniversitenin bana lütfettiği

ücretsiz izni kabul etmeye karar verdim. Haziran sonunda ayrılacağım ve İşçi Bayramı’ndan sonra

dönmüş olacağım; bu durumda bana önhazırlıklarla ilgili fazla görev vermenizi ve piknik sırasında

burada olmayacağımı dikkate almanızı rica edebilir miyim ?”

Birkaç yüz gülümseyerek ona döndü. Bu iyi haberdi. İnatçı, gergin Marilyn Vine sonunda

teslim oluyordu. Hawaii’de şaşkınlık içinde bekleyen kocası Greg’in yanına nihayet gidiyordu.

Yolculuğa nerdeyse iki ay vardı. Ria’ya hazırlanmak için bol bol zaman kalıyordu. İyice

kesinleşinceye dek hiç kimseye bir şey söylemeyecekti. Listenin yararları saymakla bitmezdi.

Danny’nin liste yapıyor diye ona gülmesinin, saçlarını karıştırıp gülünç olduğunu söylemesinin

nedenini bir türlü anlamıyordu. Liste yapmayıp da ne yapacaktı insanlar ? Tamam, çalışıyorlarsa ya

da bir büroda bilgisayar ya da benzeri elektronik aletler kullanıyorlarsa mesele yoktu. Ama temelde

süreç aynıydı. Yapılacak şeyleri yazardın, listeyi yanından ayırmazdın, böylece hiçbir şeyi

unutmazdın.

Marilyn'den istediği belgelerin gelmesi bir hafta sürerdi herhalde. Bunun iyi bir fikir

olduğunu destekleyecek bir şeyler gösterecek duruma gelmeden kimseye bir şey söylemek

istememişti. Kendisi de küçük bir dosya hazırlamıştı, bugün ya da yarın postalayacaktı. Evin hem

içten, hem dıştan fotoğraflarını çekmişti, ayrıca Irish Times gazetesinin emlak alım satımı

bölümünden Tara Sokağı'nı gösteren resimleri kesmişti. Dublin'in bir haritasını, kentin yeni bir

turist rehberini, bir restoranlar listesini, Marilyn'in gelmeden okumak isteyebileceği kitapların

adlarını derlemişti. Bankasının adresini, banka müdürlerinin adını, telefon ve faks numaralarını da

yazmıştı. Bir de evin Danny ile onun ortak malı olduğunu belirten kısa, kuru bir not düşmüştü;

kime ait olduğu tartışmalı değildi, evin sahipleri belliydi. Temmuz ayında çocuklara kocası

bakacaktı; Marilyn buraya geldiğinde kendisine yardımcı olabilecek dostların listesini de daha

sonra gönderecekti.

Belki de bir hafta çok iyimser bir tahmindi, gizini umduğundan uzun süre saklamak

durumunda kalabilirdi. Bütün bu işler on gün bile sürerdi belki. Ancak Ria, Amerika Birleşik

Devletleri'ndeki hızı ve kurye şirketlerim hesaba katmamıştı. Daha ertesi gün bir kurye aracı

kapının önünde durdu ve Marilyn'nin dosyasını Ria'nın eline teslim etti. Ria nerdeyse soluk almaya

bile cesaret edemeden havuzun, taraçası çiçeklerle dolu beyaz evin resimlerine, bölgenin yol

haritasına, yerel gazeteye, otomobil hakkındaki bilgileri, alışveriş olanaklarını sıralayan kâğıtlara

bakmaktaydı. Ria orada kaldığı sürece kendisine devredilecek olan bir eğlence kulübü üyeliği kartı

da belgeler arasındaydı. Marilyn ayrıca önemli durumlar için başvurabileceği kişilerin adlarını ve

telefon numaralarını içeren bir liste göndereceğini belirtiyordu.

Marilyn mektubuna, tıpkı Ria'nın mektubundaki gibi kısa, duygusallıktan uzak bir not

düşmüş, geleceği konusunda rahat rahat düşünebileceği bir yere ihtiyacı olduğunu yazmıştı.

Hawaii'de bulunan kocasının yanına bir hafta sonu için bile gitmemişti, çünkü üzerinde düşünmesi

gereken konular vardı. Banka bilgilerini verirken, bu değiş tokuştan kocasına henüz söz etmediğini,

ama bir sorun çıkmayacağını, bu noktayı da yirmi dört saat içinde açıklığa kavuşturacağını

belirtiyordu. Ona telefon edip böyle bir işe giriştiğini söylemek istemiyordu. Bazı şeyler Ria'nın da

çok iyi anlayabileceği üzere biraz kurnazlık isterdi.

Ria anladı. O da Danny'ye henüz söylememişti. Bürosunun numarasını çevirirken,

"Oradakiler biliyor mu acaba? diye düşündü tekrar. Artık bu numarayı çevirmek çok güç geliyordu

ona. Danny'nin karısı olarak orada çalışanların gözünde belli bir konumu vardı, şimdiki konumu

neydi ? Telefona yanıt veren kızın sesinde acıma, kabalık ya da utanma duygularını okumak

kolaydı. Belki bunlardan hiçbiri yoktu da ona öyle geliyordu.

– Gelip eşyalarını alabilir misin Danny? Evi biraz derleyip toplamak istiyorum.

– Acelesi yok bunun ama, değil mi ?

– Yok, benim açımdan yok da, çocuklar için... Sana ait şeylerin senin bulunduğun yerde

olmasına yavaş yavaş alışmaları gerek.

– Söylediğim gibi daire pek büyük değil.

– Ama Barney sana yeni bir ev ayarlıyordu hani?

– Buluyor, dedim, alıyor demedim, Ria.

– Evet, biliyorum, ama böyle bir yer yok mu şu anda?

– Var, ama henüz oturulacak halde değil.

– Ama golf sopalarını, kitaplarını, giysilerini alacak halde olabilir belki... Sonra, müzik

odasındakiler, onlar senin.

– Hayır tatlım... Hayır, benim değil, bizim. Eşyaları kalem kalem bölüşme noktasına gelmiş

değiliz...

– Bunu bir ara yapmamız gerek.

– Ama şu an... hayır, şu anda değil.

– Gelebiliyorsan bugün arabayla gel. Seninle konuşmak istediğim bir iki şey daha var zaten.

Çocuklar dönmeden gel, olur mu?

– Ama onları da görmek isterim.

– Tabii, istediğin zaman görebilirsin, ama seni burada görmeleri iyi olmaz.

– Ria, gene kurallar koymaya başladın.

– Ama onların kafasını karıştırmama konusunda anlaşmıştık, her iki evde de aynı sevgi ve

saygıyla karşılanacaklar. Çocuklar seni ziyarete geldiklerinde ben senin evinde olmayacağıma göre,

senin de burada olmaman normal.

Bir sessizlik oldu.

– Durum biraz farklı orada.

– Hayır, değil, Bernadette'in evinde benim orada olduğuma dair herhangi bir belirti ya da

makyaj malzemelerim, sağda solda giysilerim, dikiş makinem olmayacağına göre senin eşyaların

neden burada olsun ?

– Geleceğim, dedi Danny.

Heidi Franks, Marilyn'le konuşmak için mezunlar pikniği toplantısının bir an önce bitmesi

için sabırsızlanıyordu. Kadının nihayet aklı başına geldi diye müthiş sevinçliydi. O yokken gidip

bahçesine bakacağını söyleyecekti. Marilyn'in komşuları bahçe işlerinden anlamıyordu, arkadaşı

bundan gurur ve sevinç duyuyordu. Ancak bu kararın alınması uzun sürmüştü. Heidi hemen

heyecanlanıp sevinç çığlıkları atmayacaktı; tıpkı Marilyn kadar soğukkanlı yaklaşacaktı meseleye.

Toplantıda gideceğini bildirirken herkesin ne yapacağını merak ettiğini, onu düşündüklerini bildiği

halde gayet serinkanlı, kısa ve öz konuşmuştu.

Konuşma fırsatı bulduklarında, "Ben sık sık uğrar sulama fıskiyelerini ayarlarım" dedi.

– Sağ ol Heidi, çok iyisin, ama fıskiyeler otomatik, kendi kendilerine açılıp kapanıyor.

– Gene de gelir, o güzel çiçeklerinde böcek, çiçekbiti falan var mı diye bakarım.

– Yok, aslında evde biri kalacak, bu nedenle bu kez piknik için evimde kimsenin kalmasına

yanaşmadım.

– Sahi mi, eve göz kulak olacak birini mi buldun ? Bu iyi fikir, kim geliyor?

– Sen tanımazsın, İrlanda'dan... Ria Lynch.

– İrlanda'dan ha? dedi Heidi.

– Şaşırmakta haklısın. Burayı çok farklı bulacağını umuyorum. Acelem var Heidi, işleri

düzene koymam gerek. Sonra konuşuruz, her şeyi anlatırım sana. Marilyn bürodan ayrıldı.

Heidi tatlı tatlı gülümseyerek arkasından bakıyordu. Greg ne kadar sevinecekti. Marilyn'in

kendisiyle Hawaii'ye gelmeyeceğini duyunca ne kadar üzülmüştü. Oradaki o işi ve profesörlerin

kürsü değiş tokuşunu elde edinceye dek canı çıkmıştı, bu yüzden isteği kabul edilince de geri adım

atamadı. Neyse, Marilyn sonunda ona katılıyordu.

Ria daha önce hiç kurye hizmetinden yararlanmamıştı. Ne kadar da kolaydı; kapına gelip

paketini alıyorlardı. Her şeyin önemli olduğu bir devirde, insanların hâlâ normal postayı

kullandıklarını sanmakla aptallık etmişti. Öğreneceği çok şey vardı. Belki de bu yaz ona pek çok

şey öğretecekti.

Bahçede Colm'u gördü, daha bebekken Annie'ye verdiği Clement uykulu gözlerle onu

seyrediyordu. Çok çalışıyordu Colm, her zaman için sakin ve nazikti. Onu kahve içmeye içeri

çağırıp, yapacaklarını anlatmaya can atıyordu.

Ama Danny'yle konuşmadan kimseye bir şey söylememeliydi. Yazı nasıl geçireceğini

öğrendiğinde yer yerinden oynayacaktı. Zaten dün akşam Quentin'de çocuklarla felaket bir iki saat

geçirmişti... çocukları oraya götürmek ne saçma bir fikirdi. Annelerine kötü olduğunu

söylemişlerdi, ama beğenmedikleri yüzlerinden okunuyordu.

Heidi Marilyn'in masasındaki telefonu yanıtladı.

– İyi günler, Marilyn Vine'ın masası, ben Heidi Franks... A, Greg, ne güzel bir sürpriz,

hayır, az önce çıktı. On dakika sonra döner. Kendisine söylememi istediğin bir şey var mı? Tamam,

tamam. Söylerim. Ha, Greg, yanına geleceğine hepimiz çok sevindik. Harika bir karar. Bugün.

Toplantıda. Evet, Temmuz ve ağustos aylarında. A? Sen bilmiyor musun? Acaba sürpriz falan mı

yapmak istemişti ? Ah, söylediğim için özür dilerim. Yanlış anladığımı sanmıyorum, Greg. O senin

yanındayken bir İrlandalı kadın gelip Tudor Drive'daki eve göz kulak olacakmış. Dinle, bırak kendi

söylesin sana. Biliyorum Greg. İşler bazen çok karmaşık oluyor. Heidi ahizeyi yavaşça yerine

koydu ve döndü.

Kapıda dikilmiş bembeyaz bir yüzle kendisini dinleyen Marilyn'le göz göze geldi. Neden

Greg'den önce fakültedekilere söylemişti sanki? Ah, ne aptaldı. Biraz Hawaii ile burası arasındaki

zaman farkından, biraz da söyleyeceklerini tam olarak tasarlamamış olmasından dolayı aramamıştı

Greg'i. Şimdi işler iyice sarpa saracaktı.

Danny resimleri, broşür ve haritaları içeren zarfı eline bile almadı. Öyle şaşkın Ria'ya bakıp

kalmıştı.

– Bu olmayacak. İnan bana bu öylesine büyük bir çılgınlık ki, düşünmesi bile olanaksız

benim için.

Ria sakindi. Listesinde, "Yalvarma, rica minnet etme" yazılıydı. Bu işe yarıyordu, kendi

buyruklarına uyuyordu Ria.

– Yalnızca yol parası, seyahat acentesiyle görüştüm. Pek bir şey tutmuyor.

– O tutmayan şey tam olarak nedir, sorabilir miyim ? dedi Danny alaylı alaylı.

– Hamburger ile pizzadan başka bir şey istemeyen iki çocuğun Quentin'de yediği yemeğin

parası, dedi Ria.

– Haa, bunu kafama kakacağım biliyordum, adım gibi biliyordum, dedi Danny utkuyla.

– İyi öyleyse, haklı olduğunu görmek güzel, dedi Ria.

– Çok rica ediyorum aptal aptal kafa tutma bana. Çocukların hatırı için, onların iyiliği için

uğraşıyoruz burada, birer futbol topuna dönmesinler diye çaba harcıyoruz. Telefonda sesin iyiydi,

neden değiştin?

– Gene iyiyim. Değişmedim. Çocukları pekâlâ düşünüyorum ben. Sen onlar için

Shannon'da seyredecek güzel bir tekne kiralayabiliyorsun. Benim o kadar param yok. Hatta, ne

kadar param olacağını bile bilmiyorum, bu yüzden havuzlu bir evde harika bir tatil ayarladım

onlara. İyi düşün Danny, yol parasından başka masrafımız olmayacak. Markete gidip alışveriş

yapacağım, burası yerine orada yemek yapacağız. Hoşuna gideceğini sanmıştım.

– Hoşuma gidecek ha ? İkimizin de tanımadığı bir delibozuğu evime altlanın hoşuma

gideceğini mi sandın...

– Evimize...

– Bu olur iş değil Ria, inan bana.

– Her şeyi ayarladım.

– Ayarlan boz öyleyse.

– Çocuklara benimle tatil yapamayacaklarını, Amerika'yı görme fırsatından mahrum

kalacaklarını açıklayacak mısın ? Bir ay yerine iki ay bakacak mısın onlara? Evet, bakacak mısın

Danny? Bütün mesele bu işte.

– Hayır, mesele bu değil, mesele silahı kafama dayaman.

– Hiç de böyle bir şey yapmıyorum, senin kırdığın şeyin parçalarını bir araya getirmek için

elimden geleni yapıyorum. Ben burada sonsuza dek yaşamımı sürdürecek kadar mutluydum. Sen,

değildin. Mesele bu. Ria'nın yüzü de Danny'ninki gibi kıpkırmızıydı.

Danny'nin sesi sakinleşti, Ria, onun kendisine artık "tatlım" demediğini fark etti. Kocası o

kadarını becerebiliyordu. "Bir an için bunun güzel bir fikir olduğunu düşünsem bile, bu kadın

hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, Ria." Soran gözlerle karısına baktı, başım bir yana eğmişti. "Ben

kaçmadım, yaşamımla ilgili bir karar verdim ve bunu sana açıkça, dürüstçe söyledim." Sesi biraz

yükselmişti.

– Ha, unutmuştum. Elbette, söyledin, söyledin. Son derece sakindi Ria.

– Şimdi, o zaman belki bir başka yaz için böyle bir şey düşünmeye razı olacak mısın, yani

Amerika’daki biriyle ev değiştirme fikri, demek istiyorum. Bu büyük bir pazar aslında,

pansiyonculuktan çok daha güvenli. Barney de diyordu ki...

– Bir temmuzda yola çıkıyorum, o da aynı gün burada olacak. Çocuklar bir ağustosta

yanıma gelebilir. Uçaklara baktım, yer var, ama hemen yer ayırtmamız gerek. Sesi çok durağandı,

ne söylediğini bilir bir havası vardı.

Danny isteksiz isteksiz elini uzattı ve içindekilere bakmak üzere Marilyn Vine’ın zarfını

kendine doğru çekti. İşte o an Ria kazandığını ve bu geziye çıkacağını anladı.

Marilyn Hawaii Üniversitesi’nde bulunan Greg’e kısa bir elektronik mektup gönderdi.

Yaz taşanlarımla ilgili olarak daha önce seninle görüşmediğim için özür dilerim. Bu akşam

senin için uygun bir saatte bana telefon et, her şeyi açıklayacağım.

Tekrar içtenlikle özür dilerim.

Marilyn.

Greg saat sekizde aradı. Marilyn bekliyordu, ahizeyi hemen kaldırdı.

– Orada öğleden sonra saat üç falan olmalı, dedi Marilyn.

– Marilyn, saat farklarını konuşmak için açmadım telefonu, neler oluyor?

– Gerçekten çok üzüldüm, Heidi de işin aslını bilmiyordu tahmin edebileceğin gibi. Bir saat

sonra sana yazıp telefon etmeni isteyecektim zaten.

– İyi işte, telefon ettim.

– Buradan uzaklaşmak istiyorum. Burayı çok sıkıcı buluyorum. Bunaldım.

– Biliyorum, bana da öyle gelmişti. Bu nedenle ikimizin buraya gelmesi için bu işi aldım.

Sesinde olanları anladığını ele veren bir hava yoktu. Karısının kendisiyle birlikte Hawaii’ye

gideceğinden öyle emindi ki, Marilyn gelemeyeceğini söyleyince perişan olmuştu.

– Bu konuyu kapatmıştık, Greg.

– Hayır, kapatmış falan değiliz. Burada, altı bin mil uzakta oturmuş, senin neden yanımda

olmadığını merak etmekteyim.

–Lütfen Greg?

– Hayır, öyle, “Lütfen Greg” deyip de anlamamı bekleyemezsin. İçime mi doğacak

gelmemenin nedeni? Neymiş bu senin yaz tasarıların ? Bunlar bana söylenecek mi, yoksa

fakültedekilerin yansından daha bana katılıp katılmayacağın konusunda bir sürü kafa karıştırıcı

mesajlar almam mı gerekiyor.

– Bunun için ne kadar özür dilesem azdır.

– Nereye gidiyorsun Marilyn ? Sesi soğuktu bu kez.

– Temmuzun birinde İrlanda'ya gidiyorum. –İrlanda'ya?

Marilyn, kocasının güneş yanığı çizgi çizgi yüzünü, alnına itilmiş gözlüklerini, önde azıcık

seyrelmeye başlayan saçlarını gözünün önüne getirebiliyordu. Ayağında solmuş bir şort ve üzerinde

belki de adaların aydınlığında ve sıcağında fena durmayan, ancak başka her yerde abartılı

görünecek ve insana turist etiketi yapıştıran o parlak renkli gömleklerden vardı.

– Yıllar önce gitmiştik İrlanda'ya, hatırlıyor musun?

– Elbette hatırlıyorum, üç günlük bir konferans için gitmiştik, sonra da üç gün yağmurun hiç

dinmediği Batı'yı dolaşmıştık.

– Ben hava için değil, başımı dinlemek için gidiyorum.

– Marilyn, senin durumundaki birinin oralara gidip bir dağın dibindeki kulübeye gömülmesi

çok tehlikeli.

– Hayır, öyle yapmayacağım. Aslında büyük bir kent evi bu, Dublin'in iyi mahallelerinden

birinde Victoria Döneminden kalma eski bir bina. Çok güzel görünüyor, dört katlı, büyük bir de

bahçesi var. Orada çok mutlu olacağım.

– Ciddi olamazsın.

– Ciddiyim. Evin sahibi kadınla ev değiştiriyoruz, o da buraya Tudor Drive’a gelecek.

– Evimizi bir yabancıya mı teslim ediyorsun yani?

– Senin dönebileceğini söyledim ona, bunun beklenmediğini, ama iş gereği dönebileceğini

söyledim, kabul etti.

– A, teşekkürler, çok cömertmiş, peki onun kocası da zaman zaman gelip seni ziyaret

edecek mi acaba?

– Hayır, ayrılar.

– Bizim gibi herhalde, dedi Greg. Farklı tümcelere sarıp sarmalasak da sonuçta ayrıyız,

değil mi Marilyn ? Sesinde hiçbir sıcaklık, hiçbir yumuşaklık yoktu.

– Benim zihnimde ayrı değiliz. Bu yıl biraz ara verdik, o kadar; bunu yüzlerce kez

konuştuk, değil mi ? Ria’dan söz etmemi ister misin ?

– Kimden?

– Ria Lynch, bu eve gelecek olan kadın.

– Hayır, istemem. Greg telefonu kapattı.

Heidi Franks, Hawaii’de bulunan Greg Vine’a boşboğazlık ettiğine o kadar üzüldü ki,

tuvalete gidip aptallığına ağlamak durumunda kaldı. Çok ters bir durumun yaratılmasına neden

olmuştu anlaşılan. Ama kocanın, karısının planlarından haberli olmadığını nasıl tahmin edebilirdi

ki ?

Çok uyumlu bir çifttiler, Greg'in Hawaii'de bulunduğu bu geçici ayrılığın, evliliklerinde bir

gediği simgeleyeceği kimsenin aklına gelmemişti. Bir kere, Greg düzenli olarak telefon ediyor,

elektronik posta gönderiyordu, ayrıca fakültedekilere sürekli kartpostal gönderiyor, bu kartlarda

Marilyn'den öğrendiği bazı haberlere de değiniyordu. Dolayısıyla hiç kimse Greg'in karısının

taşanlarından haberli olduğunu varsaymaktan dolayı suçlanamazdı?

Gene de çok üzülmüştü. Heidi'nin telefonda çenesini tutmadığını öğrendiği an, Marilyn'in

yüzünde beliren o perişan ifade unutulur gibi değildi. Heidi gözlerini kuruladı, yüzü hare hare ve

kuru görünüyordu. Saçları berbattı. Ah, ne olurdu Marilyn doğru dürüst özür dileyebileceği yapıda

biri olsaydı. Hatta belki o zaman birlikte ağlayabilirlerdi. Marilyn ona meseleyi anlatır, olan her

neyse gizli tutması için yemin ettirirdi, Heidi de tümüyle kurnaz davranırdı. Çünkü çıldırtıcı bir

durum vardı ortada, kendisi normalde bayağı ağzı sıkı biriydi. Ama bu sefer öyle olmayacaktı.

Marilyn bilge ve onurlu bir havayla karşıladı arkadaşının özür dilemesini. Saçma, demişti.

Söylemeye bile değmezdi, zamanlama yanlış olmuştu, o kadar. Sonra konu kapanmıştı.

Heidi, kendisini çok kötü hissediyordu. Bu akşam matematik bölümünden bir hoca için bir

veda partisi düzenlenmişti. Henry onun gitmesini istediğini söylemişti. Bu tür partilerde, yaşlı eşler

aşın ölçüde süslenip püslenme fırsatı bulurdu. Heidi pul pul cildine ve kuş yuvasını andıran

saçlarına hoşnutsuzlukla baktı bir kez daha. Soğuk tamponlar, bu üzgün kızarık gözleri güzelliğin

yanına yaklaştırmaya yetmeyecekti. Ani bir kararla öğleden sonrası için Westville'deki Carlotta

Güzellik Salonu'na gitmek üzere izin aldı. "Olgun ciltlerin güzelleştirilmesinde" uzman olan

Carlotta onu güzelleştirecekti.

Şöyle arkaüstü uzanıp, kendini Carlotta'nın ellerine bırakmak harikaydı. Heidi her an

kendini biraz daha dinlenmiş ve iyi hissediyordu. İri kara gözlü Carlotta hem çekici, hem de anaç

bakışlıydı. Gayet güzel süslenmişti, kendi salonunun reklamı için kusursuz bir resimdi. On yıl

kadar önce Kaliforniya'dan Westville'e gelmiş, çok güzel, başarılı bir güzellik salonu açmıştı, altı

kişi çalıştırıyordu.

Söylentilere göre gençliğinde üç kez evlenmişti. Çocuktan söz eden yoktu. Şu sıralarda

ortalıkta koca falan da görünmüyordu. Ama herkes Carlotta'nın istemesi halinde bir kocanın ortaya

çıkıvereceğini biliyordu. Hatta, korunduğu güvenli yerden fırlayıp insanın karşısına çıkıverse kimse

şaşırmazdı. Carlotta Amerikalıya benzemiyordu, malî açıdan güvencede olması bir yana, çok çekici

bir kadındı. Kırklı yaşların başında mı sonunda mı olduğu bilinmeyen ve Westville'de hep tartışılan

Carlotta, elini salladığı anda dördüncü kocayı bulacak durumdaydı.

Heidi'ye doğal otlarla hazırlanmış bir yüz losyonu ve saç masajı önerdi. Çok vakit almazdı,

fazla pahalı da değildi. Heidi bu sakin yere düzenli olarak gelmeyi aklından geçirdi. Bunu hak

ediyordu. Henry'nin golfu vardı, kendisinin de rahatlatıcı bir etkinlikte bulunması doğaldı.

Becerikli eller boynunda ve çenesinde gezinirken Heidi kocasına haber vermeksizin iki aylığına bir

yerlere gitmeyi tasarlayan Marilyn Vine'ın üzgün, gergin yüzünü unutmaya başladı.

– Marilyn nasıl bugünlerde ? diye sordu birden Carlotta.

Carlotta, Vine'ların bitişiğindeki evde oturuyordu. Heidi bunu tümüyle unutmuştu. Ama bir

günde iki kez düşmeyecekti çukura. Bu kez Marilyn'in tasarılarıyla ilgili hiçbir şey kaçırmayacaktı

ağzından. “Zaman zaman büroda görüyorum, ama neler yaptığını pek bilmiyorum doğrusu.

Kimseye açılmaz o. Siz benden iyi bilirsiniz Carlotta, onunla komşusunuz. Siz görüyor musunuz

peki?”

Carlotta herkes hakkında kolaylıkla konuşurdu, ama asla ayrıntılı bilgi vermezdi. Genel

şeylerden konuşurdu. “Çok iyi bir komşu” diyordu. “Vine ailesi gibi bir komşu dostlar başına.

Bahçelerine ve evlerine de çok iyi bakıyorlar. Marilyn bahçesini adam ettiğinden beri Tudor

Drive’da herkes kendine çekidüzen vermeye başladı.” Ayrıca da ağaçlarına ve çiçeklerine de

bayılıyordu Carlotta.

– Salona geliyor mu ? diye sordu Heidi.

– Hayır, cilt bakımına gelmez pek.

– Aslında gelse çok yararlanırdı, dedi Heidi.

– Beğendiğinize memnun oldum. Carlotta müşterisini hoşnut ettiğine sevinmişti. Ama zaten

şimdi istese de gelemez, geziye hazırlanıyor falan şu sıralar.

–Ne gezisi?

– Sizlere söylemedi mi ? iki aylığına irlanda’ya gidiyor, bir arkadaşıyla evlerini

değiştireceklermiş.

– Ne zaman söyledi bunu size ?

– Bu sabah, ikimiz de çöpü döküyorduk... Yeni ayarlamış bu geziyi, çok mutlu

görünüyordu. Uzun süredir bu kadar uzun boylu konuşmamıştık onunla.

– İrlanda... dedi Heidi düşünceli bir tavırla. Onu ta İrlanda'ya götüren ne olabilir acaba?

– Amerika! dedi Rosemary. İnanmıyorum.

– Ben bile inanamıyorum, dedi Ria.

– İnsanlar ne diyor peki ?

– Yani Danny ne diyor demek istiyorsun ?

– Evet, doğrusu onu soruyorum.

– Küplere bindi elbette. Ama sanıyorum en çok çocuklara bir ay bakacağı için sinirlendi,

çocuklar aşk yuvasına hiç yakışmayacak.

– Ee, ne yapacak bu durumda?

– Onu kendisi düşünecek. Ben bir ağustosta çocukları karşılamak için Kennedy

Havaalanı'nda olacağım. Temmuz onun sorunu. Şimdi çok daha güçlü, bir anlamda daha

güvenliydi sesi.

Rosemary hayranlıkla baktı ona. “Bunu güzelce planlamışsın, vay canına! Çocuklar

gelinceye dek her şeyi hazır edeceksin, onları nereye götüreceğini, nasıl eğlendireceğini falan

öğrenmiş olacaksın. Gerçekten de bu işler için bir aylık zaman gerek sana.

– Her şeyden önce kendimi toparlamam için gerek. Bu ay bana ait, oraya geldiklerinde

yapacak çok şeyleri olacak. Gel, sana evin resimlerini göstereyim.

Rosemary Corınecticut'ta küçük bir kasabada bulunan güzel bir bahçenin, yüzme

havuzunun resimlerine bakarken arkadaşındaki değişiklik karşısında büyülenmiş gibiydi. Bu geçici,

aldatıcı bir toparlanma olabilirdi, ama Ria gerçekten de çok canlı görünüyordu. O güne dek bir

uyurgezeri andırmaktaydı.

– Ben gitmiyorum, dedi Annie.

– İyi öyleyse, diye yanıtladı onu annesi.

Bu Annie'yi şaşırttı. Ammesinin onu pohpohlamasını, gelmesi için yalvarmasını beklemişti.

Değişen pek çok şey vardı kuşkusuz.

Brian resimlere bakıyordu. “Bak, garajın yanında basket potası var, toplan var mı, yoksa

ben bir tane götüreyim mi ?”

– Elbette vardır, dedi Annie umursamaz bir havayla.

– Havuza bak, otel havuzu gibi.

Annie gene resimlere uzandı. Ama yüzü hâlâ asıktı. “Oraya gitmemiz çok saçma” dedi.

Ria hiç yanıt vermedi, kahvaltı masasını hazırlama işini sürdürdü. Danny’nin oturduğu

kollukları oymalı büyük koltuğu kaldırmıştı. Fazla söze gerek yoktu, koltuğu kaldırdı, bir köşeye

yerleştirdi, üzerine de dergilerle gazeteleri attı. Çocukların babalarının oturduğu yerde bir boşluk

hissetmemesi için masanın çeşitli yerlerinde oturuyordu.

Kocasının daha hâlâ kapıda belirip, “Tatlım, berbat bir gündü, eve dönmek harika” diye

seslenmesini beklediğine kendi de şaşırıyordu. Bernadette’le seviştiği günler de söylüyor muydu bu

sözleri acaba ? Bu düşünce tüylerim diken diken ediyordu. Onu ne kadar az tanıyormuş meğer,

yaşamdan neler beklediğini ne kadar az biliyormuş. Ria zaman zaman kendim Amerika gezisine

vermekte güçlük çekiyordu, kafası binlerce düşünceyle uğulduyordu çünkü. Geç saatlere dek

çalıştığı zamanlar ne kadar anlayışlı davranıyordu Ria, döndüğünde soğuk da yenebilecek yemekler

hazırlıyordu. O büyük koltukta bitkin uyuyakaldığı geceler, yorgunluğu genç bir kızla sevişmekten

kaynaklanıyor olabilirdi.

Haftalarca sabahın dördünde boş yatağında sıçrayarak uyanmış, en son ne zaman

seviştiklerini anımsamaya çalışmıştı, bir de kendisini terk edip bir başka evde yaşamayı tasarlayan

kocasının sevişirken ne düşündüğünü merak ediyordu.

Ria kendi başına yaşıyor olsaydı, şimdiye dek çoktan aklım kaçırırdı. Çocuklara karşı doğal

davranma çabası sağlıklı kalmasını sağlamıştı. Masada oturan çocuklarına baktı, Brian duvara

yerleştirilmiş büyük basket filesinin ve çevresi seramik karolarla döşenmiş yüzme havuzunun

resmine bakıyordu; Annie ise gazetelerden kesilmiş yazıları ve resimleri sağa sola itip duruyordu.

Birden onlara acıdı Ria. Bekleme hakkına sahip olduklarından tümüyle farklı bir yaz geçirmek

durumundaydılar. Ria onlara karşı çok sevecen davranacaktı.

Annie'nin sorusunu ciddiyetle yanıtladı. "Evet, oraya gitmenin saçma göründüğünü

biliyorum, ama pek çok olumlu yönü de var. Amerika'yı görmek hepimiz için yeni bir deneyim

olacak, ayrıca otel parası vermeyeceğiz. Sonra bir de buraya birisi gelecek ve bizim yerimize eve

göz kulak olacak, bu da önemli."

– Ama kim bu kadın? diye kabardı Annie.

– Her şey mektupta yazılı güzelim. Okumanız için oraya koydum.

– Mektup fazla bir şey söylemiyor, dedi Annie.

Bir bakıma haklıydı. Fazla ayrıntı yoktu. Marilyn’in o cenneti bırakıp Dublin’e gelmek

istemesinin nedeni ve kocasının da onunla birlikte gelip gelmeyeceği belirtilmiyordu.

Westville’deki dostlardan ya da akrabalardan, arkadaş çevresinden söz edilmiyordu; yalnızca acil

durumlar için çilingirin, tesisatçının, elektrikçi ve bahçıvanının adları ve telefon numaraları

bildirilmişti.

Ria’nın listesi daha çok arkadaş ve dost çevresinden oluşuyordu. Ama nasılsa Annie’yi

mutlu etmenin yolu yoktu, dolayısıyla bunu söylemek anlamsız kaçardı. Annie hâlâ masanın

üzerindeki kâğıttan hışırdatıp duruyordu, suratı asıktı.

– Babanız Shannon gezisinin tarihini saptadı mı? diye sordu Ria. Saklanacak bir şey

varmışçasına suçlu suçlu baktılar birbirlerine.

– Teknelerin hepsi ayrılmış diyor, dedi Brian.

– Aa, öyle miymiş ?

– Babam öyle söylüyor, dedi Annie.

Ria, kızının güvensizliğini fark etmemiş göründü. “Demek büyük talep var” dedi.

– Ama belki de uyduruyordur, dedi Brian.

– Hayır, Brian, uydurur mu hiç, Shannon’da geziye çıkmaya can atıyor.

– Öyle, ama kız can atmıyor, dedi Annie.

Ria, adil olmaya çalışıyordu. “Bunu henüz bilmiyoruz” dedi.

– Aslında biliyoruz, Anne.

– Yüzünüze karşı söyledi mi ?

– Hayır, henüz karşılaşmadık, dedi Brian.

– Eee, öyleyse...

– Bugün karşılaşacağız, dedi Annie. Okuldan çıkınca.

– Güzel, dedi Ria boş boş.

– Neresi güzel ? Annie bugün gölgesiyle bile kavgaya tutuşabilirdi.

– Güzel, çünkü temmuz ayını onunla geçireceksiniz, Bernadette’le ne kadar çabuk

buluşursanız o kadar iyi. Böylece onu tanımış olursunuz.

– Onu tanımak istemiyorum ben, dedi Annie.

Brian her nasılsa ablasıyla aynı görüşü paylaşıyordu. “Ben de.”

– Nerede buluşuyorsunuz ?

– Onun dairesinde, yani onların evinde, dedi Annie. Anlaşılan çaya davetliyiz. Bir öğle

sonrasında ikram edilecek en olağandışı ve en garip şey caymış havalarında söyledi bunu.

Ria bir yönüyle, çocuklarının babalarını ellerinden alan kadına karşı tepki göstermelerinden

hoşnuttu. Diğer yandan önünde uzanan günleri huzur içinde geçirmesi için tek umut, çocuklarının

işbirliği içinde olmasında yatıyordu. “Ne iyi olurdu biliyorum...” diye başladı. Bir saksı çiçeği ya

da küçük bir armağan götürmeleri gerektiğini söyleyecekti. Bu buzlan kırar ve aynı zamanda

Danny’yi hoşnut ederdi. Sonra kendini engelledi. Çok saçmaydı bu. Çocuklar ile babalarının

hamile metresi arasındaki yolun pürüzlerini temizlemeyecekti. Bıraksın da Danny ne isterse

yapsındı.

Annie Ria’nın fikrini değiştirdiğini hissetti. “Ne iyi olurdu, Anne ?” diye sordu.

– Bütün bunlar olmasaydı, diyecektim, ama mademki oldu, elimizden geleni yapmalıyız.

Yüzüne bir canlılık maskesi takmıştı bu kez.

Marilyn’in zarfından çıkarılan toplamaya koyuldu.

– Bunları kaldırıyor musun ? diye sordu Annie.

– Evet, Brian baktı, sen de gelmediğine göre, eşyalarımın arasına koyacağım. Tamam mı?

– Siz oradayken ben ne yapacağım?

– Bilmiyorum, Annie. Baban ve Bernadette’le kalırsın herhalde. Sen bir şeyler düşünürsün.

Böyle konuşmanın haksızlık olduğunu biliyordu, ama yalvarıp yakarma yollarına başvuracak

değildi.

Zamanı geldiğinde Annie Westville'e pekâlâ gelecekti, bunu hepsi biliyordu.

Bernadette'in oturduğu apartmanların bulunduğu Bantry Court, beş yıl kadar önce Barney

tarafından inşa edilmişti. Dairelerin çoğunu Danny satmıştı. Belki bu yolla tanışmışlardı. Ria bunu

hiç sormamıştı. Sormadığı pek çok soru vardı aslında. Kız nasıl biriydi örneğin? Nelerden

konuşuyorlardı? Ne yemekler yapıyordu? Danny korkulu bir düş görüp kalbi küt küt atarak

uyandığında, onu kollarına alıp alnım okşuyor muydu?

Bu gibi şeyleri aklına getirmemeyi başarıyor sayılırdı. Ama bugün, kızı ile oğlu bu kadının

evine çaya gidiyordu. Her nedense, Bernadette'i Annie ve Brian'dan önce kendisinin görmesinin

çok önemli olduğuna karar verdi.

Çocuklar okula gider gitmez arabasına atladı ve Bantry Court'a gitti. Yol on beş dakika

sürmüştü. Danny eve geç kaldığı o sayısız gece bu yoldan geçmiş olmalıydı. Tara Sokağı'na

dönmekten hep nefret mi etmişti, yoksa her iki yaşantıyı da sürdürmek onu mutlu mu ediyordu?

Eğer bu kız hamile kalmasaydı, sonsuza dek böyle yürüyecek miydi birliktelikleri ? Bantry Court

ve Tara Sokağı, yaşamının iki farklı bölümü müydü?

Arabasını sitenin önünde park etti ve yukarı pencerelere baktı. Öğleden sonra bu

pencerelerden birinin ardında Danny'nin çocuklarını ağırlayacak, onlarla tanışacak ve doğacak yeni

üvey kardeşlerinden söz edecek olan Bernadette oturuyordu. Danny'ye sevgilim ya da hatta tatlım

mı diyordu acaba? Onun koluna girip çocuklarını sinirlendirecek miydi ?

Ne yaparsa yapsın onu sevmeyecekti çocuklar. Onlarla baş etmesi olanaksızdı. Bernadette

var oldukça Annie ile Brian istediklerini elde edemezdi. Çünkü onlar, yaşantılarının eskisi gibi

olmasını istiyordu.

Adı Bernadette Dunne'du. Bu kadarını biliyordu Ria. Çocukları söylemişti. Adı aklının bir

köşesinde öyle duruyordu. Bir ağırlık gibi, çok ağır bir nesne gibi duruyordu.

Ria, zillerdeki adlan okumak üzere giriş kapısına yöneldi, işte., 12 numara, en üst kat. Bassa

mıydı zile ? Ne söyleyecekti? Diyelim Bernadette onu içeri aldı ki büyük olasılıkla almazdı ne

söyleyecekti Ria ona? Bunları hiç düşünmediğini geçirdi aklından, buraya güdüsel bir davranış

sonucu gelmişti.

Durdu, bir iki adım geri çekildi, bu arada bir kadın geldi ve en üstteki zile uzandı. 12

numaraya bastı.

Bir ses yanıtladı zili: “Kimsiniz!” İnce, zayıf bir sesti.

– Ben, annen, dedi kadın.

– Ha, tamam. Otomatik düğmesine basmış olmalıydı, çünkü kapı açıldı.

Ria geri çekildi.

– Giriyor musunuz ? Kadın nazikti, Ria’nın kararsız adımlan karşısında biraz şaşırmış

görünüyordu.

– Efendim ? A, hayır, hayır. Fikrimi değiştirdim. Teşekkürler. Ria arabasına döndü ama

önce Danny’nin yeni kaynanasını iyice süzdü. Ufak tefek, hayli zeki görünümlü bir kadındı, bej

rengi tayyör, içine de beyaz bluz giymişti, elinde büyük, kahverengi deri bir el çantası tutuyordu.

Kahverengi kısa saçları, iyi bir kuaförün elinden çıkmıştı, yüksek topuklu pabuçları bakır

rengindeydi. Kırk–kırk beş arasında gösteriyordu. Ria ve Danny’den fazla büyük olmasa gerekti.

Ve bu kadın, Bernadette’in annesiydi.

Ria arabasına girdi. Buraya gelip sinirlerini bozmak çok aptalca bir şeydi. Şimdi araba

kullanamayacak kadar sinirliydi, tir tir titriyordu. Hareket edecek kadar sakinleşinceye dek böyle

oturacaktı bu park yerinde. Hamile kızını ziyaret eden Bayan Dunne'un kendi annesi ya da

Danny'nin annesi gibi yaşlı bir kadın değil de, kendi kuşaklarından biri olduğunu görmek için

buraya gelmek de nereden çıkmıştı.

Danny bu kuşak farkını nasıl kabullenebiliyordu? Yoksa bunu fark edemeyecek denli

karartmış mıydı gözlerini? Bantry Court'un büyük cam kapılarından kadının çıktığını gördüğünde,

konuyu kafasında aydınlatmış değildi. Şimdi kızıyla birlikteydi kadın. Ria görmek için öne doğru

eğildi. Kızın dümdüz ve uzun saç–lan, şampuan reklamlarındaki gibi yumuşak ve parlaktı. Ria

elinin kendiliğinden kıvırcık saçlarında dolaştığını hissetti.

Yüzü solgun, gözleri karaydı. Bir folk sarkılan plağının kapağında görülmesi olağan bir

yüzü vardı kızın. Mimikleri, bakışları çok şey söylüyordu. Siyah kadifeden uzun bir kazak ve altına

kısacık bir pembe etek giymişti, çocuksu siyah pabuçlarının bağcıkları pembeydi. Ria, Bernadette

Dunne'un yirmi iki yaşını sürdüğünü, yakında yirmi üçe basacağını ve bir müzik öğretmeni

olduğunu biliyordu. Ancak şu haliyle, okuldan kaçtığını öğrenen annesinin elinden tutup okula

götürmekte olduğu on yedi yaşında bir kıza benziyordu. Yepyeni bir Toyota Starlet'e bindiler,

Bernadette'in annesi ustaca geri geri park yerinden çıktı.

Ria gücünü toparladı, kontak anahtarını aranıp buldu ve Bantry Court'tan çıkan bu arabayı

izlemeye başladı. Nereye gittiklerini bilmek zorundaydı, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İki araba

sabah trafiğinde, kalabalık caddeler boyunca yavaş yavaş ilerledi, sonra öndeki işaret verdi ve

durdu. Bernadette fırlayıp çıktı ve park yeri bulmaya giden annesine el salladı. Pek öyle hamile gibi

görünmüyordu, ama büyük olasılıkla o büyük kazak karnını gizlemekteydi. Ria hangi dükkâna

yöneldiğine iyice dikkat etti. Büyük, ünlü bir mezeciye girdi kız. Gelecekteki üvey çocukları için

akşam yemeği alacaktı demek. Annie ve Brian Lynch'e güzel bir sofra donatacaktı.

Ria, arabasını mezecinin kapısında park edip, ışıklarını yanık bırakarak dükkâna dalmamak

için kendini zor tutuyordu. Annie'nin sevdiği, sebzeyle hazırlanmış ezmeyi gösterecekti, Brian'ın

şu sıralarda en sevdiği yiyecek olan, acılı, sarımsaklı domuz sosisim, Danny'nin sevdiği kepekli

bisküvileri gösterecekti. Ya da dükkânda öyle dikilip, iki müşteri gibi muhabbete dalarlardı belki.

Ama bunlar tehlikeliydi. Bernadette’in Ria’nın bir resmini görmüş olması mümkündü, onu

tanırdı. Hem zaten annesi ona yardım etmek ve önerilerde bulunmak için neredeyse gelirdi. Ria’nın

Bantry Court’un dış kapısında kararsız dikilen kadın olduğunu hemen anlardı. Ne biçim bir anneydi

bu, anlamıyordu; kızının bir erkeğin yuvasını yıkmasını, evli bir adamdan çocuk yapmasını

destekliyor olmalıydı. Eğer böyleyse, kızına amma da iyi örnek oluyordu hani.

Ama Ria hiçbir annenin kızı için böyle bir şey dilemeyeceğini düşündü. Kendi Annie’sinin

başına, orta yaşlı evli bir adamla ilişkisinden dolayı böyle bir şey gelse müthiş üzülmez miydi ?

Onun annesi de aynı durumdaydı herhalde. Büyük olasılıkla, anneye Danny’nin evli olduğu

söylenmemişti. Daha sonra kuşkulanmış olmalıydı.

Ria ansızın kendisine telefon eden kadını anımsadı, telefona yanıt verenin Bayan Danny

Lynch olup olmadığını soruyordu bir ses. İşte o bu kadındı. Danny o zaman inanılmaz bir dalavere

çevirmiş, ama sonradan doğruyu söylemişti. Annie evli bir adamla ilişkiye girse Ria da aynı şeyi

yapardı. Adamın evine telefon açar, gerçekten bir karısının olup olmadığını kontrol ederdi.

Düşmanıyla konuşmak isterdi yani. Bu kadın da kızını seviyordu herhalde. Genç ve bekâr bir

sevgilisi olsun isterdi. Ama insan kızının ne yapacağını nerden bilebilirdi ki ?

Bernadette'i görmek, görmemekten daha mı iyi olmuştu ? Arabasında oturmuş dudağını

ısırarak düşünüyordu. Belki de daha iyi olmuştu. Artık kızı gözünde canlandırmaya çalışmayacaktı.

Tahminlerde bulunma çabasıyla zihnini yormayacaktı. Öylesine genç olması olayı daha dayanılır

ya da bağışlanabilir kılmış değildi.

Arabasının camına birinin vurduğunu duydu Ria, birden sıçradı. Bir an için Bernadette ile

annesinin onunla çatışmak üzere geldiğini düşündü. Ama bir trafik polisinin meraklı yüzüyle

karşılaştı. "Buraya park etmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi ?" diye sordu polis.

– Hayır, erkekleri, kadınları ve isteklerinin ne kadar farklı olduğunu düşüyordum.

– Eh, oturup bunu düşünmek için harika bir yer seçmişsiniz. Polis, defterini çıkarıp ceza

yazmaya can atıyor gibiydi.

– Haklısınız, dedi Ria. Ama bu düşünceler ansızın geliyor insanın aklına. Neyse, hemen

çıkıyorum.

Trafik polisi üzülerek defterini yerine koyarken, “İyi edersiniz” dedi.

Öğlende Ria Marilyn’e telefon açtı.

– Bir terslik yok, değil mi ? Marilyn’in sesi kaygılıydı.

– Hayır, o tarafta işler yolunda mı diye arayayım dedim. Affedersin, çok erken mi

arıyorum? Kalkmış olacağını düşündüm.

– Hayır, hayır. Zararı yok, şimdi havuzdan çıktım, konuşabilirim. Ee, hazırlık yapıyor

musun ?

– Evet evet, yapıyorum. Ria’nın sesi pek kırıktı.

– Bir değişiklik yok, değil mi?

– Hayır, ilgisiz bir olay. Kocamın uğruna beni terk ettiği kadını gördüm bugün, daha çocuk.

Biraz şaşkınım da...

– Ah, çok üzüldüm.

– Sağ ol. Birine söylemek istedim.

– Anlıyorum.

Ria’nın gözleri doldu. Bu kadın gerçekten anlıyordu sanki. Omzunda ağlayacak bir yük

olmayacağını belli etmeliydi ona. “Aklımı yitiriyor falan değilim” diye başladı. “Böyle düşünmeni

istemem, yalnız bu Westville’e gitme işinin sahiden gerçekleşeceğinden emin olmak istedim

sanıyorum. Bilirsin, tutunacak bir dal bu benim için.”

– Elbette gerçekleşecek, dedi Marilyn. Çünkü bu iş olmazsa bu kez ben de aklımı

yitireceğim. Kocamla felaket bir telefon görüşmesi geçti aramızda, soğuk, acı şeyler söyledik

birbirimize... bir de, burda kimseye anlatmak istemiyorum bunları, “Zararı yok canım” deyip

omzumu sıvazlayacaklar. Ama zararı oldu.

– Elbette olur. Nasıl bitti konuşma?

– Telefonu yüzüme kapattı.

– Gene aşağı yukarı aynı şey olacak diye sen de hemen onu aramak istemedin.

– İyi bildin, dedi Marilyn.

Aralarında bir sessizlik oldu. İkisi de birbirlerini avutmaya çalışmadı.

– Bugün neler yapacaksın? diye sordu Ria.

– Yapılacak çok iş var, günün her anını dolu geçireceğim. Bu sağlıklı değil belki, ama

elimden başka şey gelmiyor. Ya sen ?

– Benim için de durum aynı, dinlenmek için bir köşeye oturup, dedikleri gibi işi oluruna

bırakmanın anlamı yok. Böyle yapınca resimler bir bir gidip geliyor kafanda...

– Evet, benim durumumda da aynen öyle oluyor, dedi Marilyn. Söyleyecek başka şey yoktu,

leb demeden leblebiyi anlayan iki eski dost gibi vedalaştılar.

Ria o gün çok iş yapacağı sözünü tuttu. Önce dolapları temizleyecekti, beden gücü isteyen

zor işler için kaçırılmaz fırsattı bu. Bu evde bir yabancı gelip yaşayacağına göre, ertelene gelmiş

temizliklerin yapılması gerekiyordu. Danny'nin eşyalarının çoğu gitmişti zaten, ama son paketi de

hazırlayacaktı şimdi. İkide bir işe ara verip güzel günleri düşünmenin âlemi yoktu. Fazlalıkları

atma işi gibi görecekti bunu.

Banyoda bulunan dolapla işe başladı. Danny'nin pijamalarından birkaçı hâlâ buradaydı,

birkaç çift çorap, eski tişörtler de vardı. Onlarla uğraşacak değildi, şimdi Bernadette bir yer

bulsundu giysilerine bakalım. Hepsini düzgün düzgün katlayıp saplı bir plastik çantaya koydu.

Danny, eşyalarını çöp torbasına tıkıştırdığını söyleyemezdi, tatile götürülecekmiş gibi özenle

yerleştirilmişti. Eski spor havlularını, bir kışlık sabahlığını, çok yer tutan bir yürüyüş giysisini ve

modası geçmiş birkaç mayoyu da çantaya yerleştirdi. Bunlar için kendisine teşekkür edecek değildi

Danny, ama olsun, suçlayacak hali de yoktu.

Sonra annesine telefon ederek onu öğle yemeğine çağırdı.

– Şu ABD’ye göç etme saçma fikrinden vazgeçtin mi? diye sordu Nora Johnson.

– İki aylık bir tatil bu Anne, dinlenmek için, bir değişiklik olsun diye. Buna çok ihtiyacım

var. Bana çok iyi gelecek.

Annesi istemeye istemeye, “Seni biraz neşelendirdiği kesin” dedi.

– Haydi bana gel Anne, yardımına ihtiyacım var. Mutfak dolaplarını yerleştiriyorum, tek

başına olmuyor.

– Sen delisin Ria, biliyor musun, resmen tımarhaneliksin. Böyle bir zamanda kim mutfak

dolaplarıyla uğraşır, söyler misin?

– Beni artık sevmediği için Danny’yi tutuklatmamı mı isterdin yani? Ya da kocaman bir

kanepede uzanıp ağlamamı mı?

–Yok.

– Pekâlâ, şimdi bize enerji verecek bir çorba yapacağım, bir buçuk saat kadar çalıştıktan

sonra ödül olarak bir yemek ziyafeti çekeriz. Ria bir taşla iki kuş vuruyordu. Annesine bu Amerika

gezisinin çılgınca bir serüven olmadığının anlatılması gerekiyordu. Bu işi mutfağı yerleştirirken

yapmaktan daha uygun bir zaman olabilir miydi ?

İş bittiğinde kendisi de bitmişti. Ama hiç değilse annesi sakinleştirilmiş, girişimin akıllı işi

olduğu ve Ria'nın Westville'de bir evde kalmak üzere nazik bir davet aldığı konusunda ikna

edilmişti, ayrıca mutfak dolaplarının yerleştirilmesinde de yardımcı olmuştu.

Ama Ria dur durak tanımıyordu bugün, iyice bitkin düşmek istiyordu. Bu gece o kocaman

ıssız yatakta uyuyamamak ve Bantry Court'ta Danny ile o çocuğun mışıl mışıl uyuduğunu

düşünmek istemiyordu. Yatağa girer girmez, anında uykuya dalmalıydı. Annesi gittikten sonra

Gertie'yi aradı Ria. Olan bitenin bire bir açıklanmasına ihtiyaç duyan bir başka kişi de Gertie'ydi.

Bu işi çalışırken yapmak en iyisiydi. "Gertie, Deli Kadının Güncesi gibi konuştuğumu biliyorum,

ama bugün öğleden sonra kaçıp iki saatini verebilir misin bana? Çok ihtiyacım var. Gümüşlerin

parlatılması, paketlenip bankaya bırakılması gerekiyor. Marilyn geldiğinde onların sorumluluğunu

almak istemiyor. Hem zaten bunları daha sonra Danny ile bölüşeceğimize göre, şimdiden

kaldırmanın bir zararı yok."

– Harika, çünkü benim de seninle konuşmak istediğim bir şey var, şu anda buralar bayağı

sakin. Hemen gelebilirim, iyi mi ?

– Çok iyi, bak Gertie, sana yirmi sterlin vereceğim. İyiliğin buna değer, inan.

– Hayır, hayır buna gerek yok...

– Bak, profesyonel bir anlaşma yapıyoruz, tamam mı, sen bana bir hizmet vereceksin.

Gertie geldi, her zamanki gibi solgundu, kaygılı gözleri sağa sola bakınıp duruyordu.

– Burda kimse yok, ha?

– Benden başka kimse yok.

– Sana ne söyleyeceğim biliyor musun, hani o gideceğin yer var ya, haritaya baktım,

Sheila’nın oturduğu yerden yalnızca 20 mil uzaklıkta.

– Sheila? Ablan yani? Ne harika, değil mi? Ria sevinmişti. Onu mutlaka görürüm.

Gertie pek sevinçli görünmüyordu. “Ona söylemezsin, değil mi Ria? Ağzından bir şey

kaçırmazsın?”

– Ne hakkında?

– Benimle Jack hakkında. Yani durumumuzu anlatmazsın?.. Gertie’nin gözleri hortlak gözü

gibiydi.

Ria arkadaşına öyle bir acıdı ki, ne söyleyeceğini bilemedi. “Elbette söylemem Gertie, bunu

sen de biliyorsun.”

– Yani ne bileyim, orada tek başına olacaksın, yaşadıklarından sonra biraz üzgünsün falan...

yani insanlar böyle durumlarda sırlarını açar...

– Hayır Gertie, ben açmam, inan açmam.

– Bunu anlatmak zor Ria, ama Sheila'nın bana gıpta etmesi bir anlamda güç veriyor; başka

kimse bana gıpta etmiyor çünkü. Amerika'ya çekip giden akıllı ablamın burada çok iyi yaşadığımı,

yakışıklı bir kocamın, harika bir ailemin, iyi dostlarımın falan olduğunu sanması bana destek

oluyor.

– Ama birçok bakımdan bütün bunlar doğru Gertie, dedi Ria. Ve eskilerden kalma bir

gülümsemeyle ödüllendirildi, Polly'nin dükkânında çalıştığı günlerden kalma bir gülümsemeydi

bu.

– Doğru, dedi. Haklısın. Bütün bunlara sahibim, ama nereden baktığına bağlı.

Birlikte gümüşleri parlattılar ve ikisini de incitmeyecek konulardan konuştular. İş bittiğinde

Ria ona bir zarf uzattı.

– Bunu almak istemiyorum, çünkü çok güzel vakit geçirdim seninle. Burası sevimli, mutlu

bir yuva, o adam ahmak. Burada bulamadığı neyi verecek ona o kız ?

– Gençlik iksiri, sanırım, dedi Ria. Başka bir şey gelmiyor aklıma.

– Çok yoruldun, Ria. Çocuklar gelmeden biraz uzansan ?

– Hayır, hiç yorgun değilim, hem bu akşam çocuklar babalarının yanında olacak.

– Gene Quentin'e mi götürüyor onları acaba?

– Hayır. Üvey anneleriyle tanıştırmaya götürüyor, dedi Ria. Sesi tehlikeli ölçüde sakindi.

– Asla üvey anneleri olamaz o kadın, sözlerime mim koy. Boşanma yasası olsa da olmasa

da evlilik söz konusu olamadan bozuşacaklar, görürsün.

– Bu beni hiç avutmuyor Gertie, inan avutmuyor, dedi Ria.

– Avutsun diye söylemedim ki, gerçek bu, işte, buraya yazıyorum. Polly onunla tanışmış

anlaşılan, "Üç aya kalmaz biter" diyor.

Polly'nin bu kız hakkında konuşuyor olması canını sıktı Ria'nın, ama Barney ile Polly'nin

Bernadette'le görüşüp gezdikleri düşüncesi daha da dayanılmaz geldi. Belki de birçok defa iki çift

halinde bir yerlere gitmişlerdi. Ria beyni duruncaya dek çalışmalı, kendisini yalnızca işe

vermeliydi. Gertie gidince mutfak taşlarını mı ovsaydı acaba, yoksa bu kadarı fazla mı olurdu?

Bunun yerine ön odaya gitti, yuvarlak masanın başına geçip sağa sola bakmaya başladı.

Amerikalı kadın bu eski moda odayı neye benzetecekti acaba? Kendi evi modern döşenmişti, ev

oda oda bölünmemişti. Aşın resmî görünümlü büfesi, şatafatlı çerçevelerle çevrilmiş resimleriyle

küflü paslı bir yer olarak görecekti burayı belki. Ama bu parçalar yıllar boyunca mezat

salonlarından sevgiyle, özenle alınmıştı. Her birinin kapılardan zar zor içeri sokuluşunu gözlerinin

önüne getirdi. Gertie Jack’e içki parası kazanmaya geldiğinde düzenli olarak cilalıyordu bütün

eşyaları. Marilyn beğenirdi eşyaları, evet beğenirdi. Ve bu odada mutlu olurdu.

Ria büfenin çekmecelerini açtı. Bu çekmecelerin ne gibi şeyler için yapıldığını bilmek

isterdi. Büyük bir olasılıkla buraya peçeteler, tirbuşon, salata servis çatal ya da kaşıklan

konmalıydı. Ama yemekleri mutfakta yediklerine göre yemek yenmeyen bir yere bu gibi şeyleri

yığmanın ne anlamı vardı ? Ria, çekmecelerde ne olduğunu merak ediyordu aslında.

Oralarda bulunmaması gereken her şey vardı çekmecelerde. Çocukların yaptığı resimler,

kırık bir saat, kurşunkalemler, eski bir takvim, annesinin ördüğü bir bere, yapış yapış bir bant, pilsiz

bir el feneri, bir lokantalar listesi, bir Bob Marley kaseti, Noel’de alınan bisküvilerle bedava verilen

ucuz plastik oyuncaklar, Annie’nin eski bir güncesi, birkaç makbuz, Ria ile Hilary’nin genç kızlık

zamanında çekilmiş bir fotoğrafları... Ria her şeyi bir tepsinin üzerine çıkardı ve çekmeceyi nemli

bir bezle sildi. Hiçbir şeyi geri koymayacaktı, bunların hiçbiri buraya ait değildi.

Farkında olmadan Annie’nin güncesini aldı eline, yana yatık gülünç yazısı sayfalara çok şey

sığdırsın diye küçücük, tıkış tıkıştı. Ria plak listelerine, en çok sevilen on şarkı listesine, çeşitli

şarkıcıların adlan ve doğum günlerine gülümseyerek göz gezdirdi. Sonra okul hakkında bir iki şey,

Annie’nin çok konuştukları için Kitty’yle yan yana oturmasına izin verilmediği falan yazılıydı.

Öğretmenlerden bazıları çok kötüydü, bazıları fena değildi, ama biraz acınacak haldeydi. Ria da

tanı tamına bu türden şeyler yazardı vaktiyle. Eski güncelerinin nerede olduğunu, annesinin onları

okuyup okumadığını düşündü bir an.

Sonra Brian’ın doğum gününe, mangal partisi yaptıkları güne geldi. Yazılar burada çok

küçük ve eciş bücüştü, her bir sözcük önemliymiş ve mutlaka yazılmalıymış gibi bir izlenim edindi.

Okumak da, anlamak da çok güçtü.

Ria, bu özel günceyi okuma konusunda hiçbir kararsızlık duymadı. O gün nelerin olup

bittiğini bilmek durumundaydı. Annie konuyu biraz üstü kapalı yazmıştı. Ne olduysa o arka

sokakta olmuştu, bunu kimse bilmiyordu ve gerçekten de olay müthiş ürkütücüydü. Bunun

kesinlikle kendi suçu olmadığını yazıyordu. O yalnızca minik kediyi aramaktaydı. Bunda ne vardı

sanki ?

Kitty'nin bunun harikulade bir şey olduğunu söylemesi umrumda değil, bu duygular hiç

umurumda değil. Böyle şeylere inanmıyorum. Kadının yüzü bir şeye öfkelenmiş gibi çarpılmıştı.

Kitty'ye de söylemeyeceğim, çünkü güler, elbet anneme de söylemem, çünkü bana inanmaz ya da

korkunç şeyler söyler. Colm'a nerdeyse söylüyordum. Ne kadar iyi bir insan, başıma bir şeylerin

geldiğim anladı. Ama ona söyleyemezdim. Zaten başında bir yığın dert var, hem bu başkalarına

söylenecek bir şey değil. Kelimelere sığmaz ki... Keşke böyle bir şeyi hiç görmemiş olsaydım. Ama

gördüm, şimdi belleğimden silemem. Bu işin böyle yapıldığını bilmiyordum, yatarak yapılır

sanıyordum. Üstelik ondan bunu hiç beklemezdim. Zaten onu hiçbir zaman sevmedim, şimdi hiç

sevmiyorum. Hatta bence iğrenç bir kadın o. Gördüğümü ona belli edebilirim aslında, karşımda sus

pus olmasını sağlayabilirim, ama bu da doğru değil. Güler geçer herhalde ve her konuda olduğu

gibi tereyağı gibi üste çıkar.

Ria soluğunu tuttu. Annie ne görmüş olabilirdi ? Kimdi bu kadın? Olay nerede olmuştu?

Adı başka bağlamlarda geçtiğine göre Kitty olamazdı. Brian'ın doğum gününün kutlandığı o günü

anımsamaya çalıştı Ria. Annie Colm'un lokantasının kapısında düştükten sonra eve gelmişti. Colm

Barry ile o cumhuriyetçinin karısını görmüş olabilir miydi? Hayır, Colm'un iyi bir insan olduğunu

yazıyordu, onu kızdıran kadındı hem, burnu havada, sert bir kadın. Caroline olabilirdi belki.

Colm'un o garip, içine kapanık ablası ile iriyarı cahil kocasını mı görmüştü Annie? Ya da Caroline

ile başka birisini? Bir ipucu var mıydı acaba?

Ria okumayı sürdürdü.

Aşkın harikulade bir şey olduğunu ne kadar söylerlerse söylesinler, ben bu işte yokum.

Babam, günün birinde bir erkeğin gelip de küçük prensesini kaçıracağını söylemekten vazgeçse ne

iyi olur. Bu olmayacak çünkü. Bazen keşke doğmasaydım diyorum.

Ria, üzeri büfeden çıkan ıvır zıvırla dolu masanın başına ansızın oturdu. Her şeyi aldığı yere

koymak zorundaydı şimdi. Annie günceyi aceleyle bu çekmeceye tıkıştırmış olmalıydı, sonra gelip

almayı düşünüyordu. Annie annesinin bu günceyi okuduğunu asla bilmemeliydi.

Marilyn nesnel bir gözle kendi evini gözden geçirdi. Yüz yıldan daha eski bir evde yaşayan

bir kişinin gözüyle nasıldı evi ? Ria'nın gönderdiği resimlerde ev eşyaları antikaymış gibi

görünüyordu. Şu Danny Lynch işleri ilerletmiş olmalıydı. Kendi evi, 1970'lerde yapılmıştı. Tudor

Drive, sayıları giderek artan ve sakin, yalın bir yaşantı sürmek isteyen üniversite hocaları ile

işadamları için düşünülmüş bir mahalleydi. Evler ayrı ayrı arsalar üzerine inşa edilmişti; büyük

arka bahçeler ile caddeye bakan bölümlerin bakımı ortaklaşa yürütülüyordu. Zengin bir mahalleydi.

Şuraya buraya serpiştirilmiş küçük beyaz ahşap kiliseler ile mahallenin görünümü, üzerinde

"Corınecticut'a hoş geldiniz" yazan bir kartpostalı andırıyordu. Ancak Ria'nın bulunduğu yerdeki

kadar eski bir uygarlıktan gelme birine, daha dün kurulmuş yepyeni bir yerleşim yeri olarak

görünebilirdi.

Dublin hakkında okuduğu kitaplardan birinde, Aziz Kevin'in Dublin'in güneyinde bulunan

güzel bir göl kıyısında, kendisini soyutlamış olarak yaşadığı yerin gezilip görülmesi öneriliyordu.

Bu on altı değil, altı yüzlü bir yılda, daha doğrusu VII. yüzyılda olmuş bir olaydı ve söz konusu yer,

Ria'ların burnunun dibindeydi. Marilyn, “Ria ile çocukları, yarım saat içinde Westville'de

görülecek her yeri gördüklerini düşünüp, geri kalan günlerini nasıl geçireceklerini bilmez bir halde

sıkılmazlar Umarım” dedi kendi kendine.

Marilyn, her şeyi yeni aile için hazır durumda bırakma çabası içinde, durmadan giysi

dolaplarını elden geçirmekten yorulmuştu. Herkes için bol bol yer vardı. Ria büyük yatak odasında

yatardı, bundan başka üç yatak odası daha vardı. Bu evin planını yapanlar, evine giren çıkanların

Vine ailesininkinden daha çok olduğu daha konuksever bir aile düşünmüş olmalılardı.

Konuklara ayrılmış yatak odaları nerdeyse hiç kullanılmamıştı. Kendilerine yeten bir çift

olduklarından, pek öyle yatıya konuk çağırmazlardı. Şükran gününde anne babalan gelirdi,

mezunlar pikniğinde evlerini açarlardı, o kadar. Bu kez iki İrlandalı çocuk bu odalarda yatacak ve

bahçede oynayacaktı. Oğlan on yaşındaydı. Marilyn çiçeklerin arasına bir futbol topu ya da başka

bir şey fırlatmamasını diliyordu, ancak böyle bir konuda insan kurallar listesi de yapamazdı. Bu

düşüncesini Ria'ya söylese, çocuğunun çok yaramaz olduğunu öngördüğü izlenimi uyandırırdı. En

iyisi, kural koymaya çabalamaktansa iyi davranacağını varsaymaktı.

Marilyn, odalardan birinin kapısında kararsızlıkla duraksadı. Kilitlese miydi bu odayı? Evet,

elbette kilitleyecekti. Yabancıların burada bulunmasını istemezdi. Onlar da odadakileri görmek

istemeyecekti. Özel anılarını kilitli bir kapının ardında sakladığı için ona saygı duyacaklardı.

Kendilerim dışlanmış hissetmeyeceklerdi. Ama acaba, bu insanların evi, konutu olması beklenen

bir evdeki bir odayı kilitlemek biraz garip kaçmaz mıydı ?

Marilyn, başı sıkıştığında akıl danışacağı birisinin olmasını çok isterdi, kendisine doğru

yolu gösterebilecek biri olsaydı ne olurdu... Ama kime danışabilirdi ki? Greg olmazdı, hâlâ soğuktu

ona karşı, dargındı, irlanda'ya gitme karan karşısında şaşkına dönmüştü, Ria'nın Tudor Drive'a

yerleşmesini hiç istemiyordu; üstelik bu konuda ağzını açıp tek söz edemiyordu.

Oldum olası evlerini komşu kapısı yapıp girip çıkmaya ve yaşantılarının bir parçası olmaya

can atan, bitişik komşuları Carlotta'ya da açılamazdı. Marilyn aralarında teklifsiz komşu ziyaretleri

yerine, saygıya dayanan mesafeli bir ilişki oluşturmak için inceliği de elden bırakmadan dikkatli bir

çaba harcamış ve bunu başarmıştı. Şimdi böylesine özel ve kişisel bir konuda ona akıl danışıp

aralarındaki ilişkiyi tümden değiştirmek doğru olmazdı. işyerindeki Heidi de danışacağı biri

değildi. Ne olursa olsun, Marilyn’e durmadan şuna buna katılması, briç kulübüne, Feng Shui

gruplarına, nakış toplantılarına gelmesi konusunda askıntı olan Heidi’ye yüz vermemeliydi. Heidi

ile Henry öyle nazik kişilerdi ki, izin verse Tanrı’nın her akşamı Tudor Drive’a gelip onu alarak bir

yerlere götürebilirlerdi. Ama insanın kendini böylesine huzursuz hissetmesinin ne demek olduğunu

bilmiyorlardı, böyle bir durumu hiç yaşamamışlardı. İkisi de daha önce birer evlilik geçirmişti,

şimdi, olgun yaşta yaptıkları ikinci evliliklerinde mutluluğu yakalamışlardı. Evlerinde hep birilerini

ağırlarlardı, üniversitenin bütün etkinliklerine katılırlardı. Yalnız kalmayı istemenin ne demek

olduğunu bilmiyorlardı. Marilyn odayı kilitleyip anahtarı koyduğu yeri Ria’ya söylemeyi aklından

gelirdi, böylece tam anlamıyla onu dışlamış olmayacaktı. Şu an karar verecek durumda değildi.

Kendi kendine, Kendi kendine, “Sabah ola hayrola” dedi.

Zaman hızla ilerliyordu. Tara Sokağı'na da Tudor Drive'a da yaz gelmişti. Ria, bütün

dostlarını gerektiği biçimde aydınlatmış, Marilyn'i iyi karşılamalarını ve evlerine davet etmelerini

tembihlemişti. Amerikalılar birinin evine gitmekten hoşlanırdı.

Hilary bundan pek emin değildi, "Benimkine bile mi ?" diye sordu.

– Özellikle seninkine. Ablamla tanışmasını, hatta onu yakından tanımasını istiyorum.

– Şanslı kadınmış yani. Böyle bir evin iki aylık kirası ne kadar biliyor musun sen? Martin'le

konuşuyorduk da, yalnızca at sporları haftasında birine versen, küçük bir servet alırsın.

– Haklısın Hilary. Keşke sen de beni ziyarete oraya gelebilsen, Sheila Maine'le buluşurduk,

çok güzel eğlenirdik.

– Milyonerler çok güzel eğlenir elbette, dedi Hilary.

Ria onu duymazdan geldi. "Marilyn'e göz kulak olursun, değil mi?"

– Bunu söylemene bile gerek yok.

Diğer dostları da aynı şekilde söz verdi ona. Annesi Marilyn'i bir gün St. Rita'ya

götürecekti, eski anılan bol yaşlı İrlandalılarla tanışmak hoşuna gidebilirdi. Frances Sullivan onu

çaya çağıracaktı, büyük bir olasılıkla da bir gece tiyatroya götürecekti. Rosemary yaza merhaba

partisi veriyordu, Marilyn’i de çağıracaktı.

Polly Callaghan damdan düşercesine uğrayıverdi Ria’ya. “Bir Amerikalı geliyormuş buraya;

hafta sonlarında arabaya ihtiyacı olursa beni aramasını söyle.”

– Nerden duydun geleceğini ? diye sordu Ria.

– Danny söyledi.

– Danny onaylamıyor ama.

Polly omuz silkti. “Hep onun dediği olacak değil ya.”

– Genelde hep oldu sanıyorum.

– Bernadette bu işi sonuna dek götüreceğe benzemiyor, Ria, dedi Polly.

Ria’nın yüreği yerinden oynadı. Duymak için dünyaları vereceği sözlerdi bunlar. Onları

yakından tanıyan biri, sonunda kimin kazanacağı konusunda doğru bir yargıya varabilirdi. Polly

gibi köşesinde oturan ve düşman yakasında olan biteni ona anlatacak biri arayıp da bulamadığı bir

kaynaktı. Bernadette’in ağzını açmadığı, hiç konuşmadığı, saçını yüzüne düşürüp öyle oturduğu

doğru muydu ? Danny’nin üzgün ve yitik göründüğünü, yanlış yöne sapmış biri gibi dönendiğini de

duysaydı ne güzel olurdu.

Ama hemen kendini toparladı. Polly Barney McCarthy’nin kadınıydı, sonuçta onların

tarafındaydı. Ria Polly'ye açılmak için can attığını belli etmemeliydi. "Uzun sürüp sürmeyeceğini

kim bilir? Hem önemli de değil. Danny o kızı istiyor, biz ona yetmiyoruz, kendisi bilir."

– Bütün erkekler sahip olduklarından fazlasını ister. Bunu benden iyi bilen var mı ?

– Eh, tabii, sen hayli yol aldın, Polly. Barney'yle ilişkin sürdü, öyle değil mi ? Ria, ilişkiyi

ilk kez ağzına alıyordu, bunu yaptığı için de biraz rahatsız olmuştu.

– Evet, sürdü ama resmî olarak değil. Yani, ben hâlâ arka plandaki kadınım; hep de böyle

kalacağım. Mona onun karısı, konumu olan kişi.

– Aslında ben öyle düşünmüyorum, bence Mona ahmağın teki, dedi Ria. Barney seni

seviyorsa, Mona onu sana bırakmalıydı.

Polly müthiş bir kahkaha attı. "Yapma Ria, o kadar da saf değilsin herhalde, Barney karısını

bırakmak istemedi ki, ikimizi birden istiyordu. Büyük bir olasılıkla Danny de ikinizi birden

istemiştir, hem kızı hem seni."

Ria bu konuşmayı birçok kez tekrar tekrar geçirdi aklından. Polly'nin haklı olduğunu

düşünmüyordu Danny, ondan ayrılmayı, her şeye yeniden başlamayı istemişti. Bir de Barney

McCarthy ile Polly Callaghan’ın birbirlerine âşık oldukları dönemde her şey çok daha farklıydı

elbette.

Mona’nın kendisine telefon ederek iyi yolcululaklar dilemesi ve bavullarını ödünç vermeyi

önermesi şaşırttı Ria’yı. “Çok cesursun, Ria. Sana ne büyük hayranlık duyduğumu anlatamam.”

– Hayır, hayran falan değilsin Mona, kaçtığımı düşünüyorsun, güçsüzlük, yetersizlik olarak

görüyorsun gidişimi, Danny’nin dostlarının çoğu böyle sanıyor.

– Ben de senin dostunumdur umarım. Bu öteki kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordum,

inan, sana belli etmemeye çalışanlar arasında değilim ben.

– Buna inanıyorum, Mona. Ria bu kez kendini suçlu hissetti. Kendisi yıllardır Polly

konusunu Mona’dan gizli tutmaya çabalamıştı.

– Bir de, Ria, bence ayağını yere sağlam basmakla iyi ediyorsun, keşke yıllar önce ben de

bunu yapabilseydim, keşke...

Ria Mona’yla aralarında böyle bir konuşmanın geçtiğine inanamıyordu. Bunca yıl sonra

Polly ile Mona’ya ilişkin tabular birden yıkılmıştı. “Sen o dönemde doğru olanı yaptın” dedi Ria.

– Ben yalnızca fazla gürültü koparmayacak davranışları benimsedim, pek de doğru olanı

değil, dedi Mona. Ama bu tatilinde sana şans diliyorum, Amerikalı arkadaşını nereye isterse

götürürüm, bana telefon etmesini söyle.

Marilyn geldiğinde, etrafında döneceklerdi anlaşılan. Gertie evi temizlemeye gelecekti.

Colm onu lokantasına davet edeceğini, birkaç kişiyle tanıştıracağını söylemişti.

– Colm, sana garip bir soru sorabilir miyim ?

– Buyur...

– Şimdi üzerinden çok zaman geçti ya, hani Annie bir gün lokantanın kapısında düşmüştü,

Brian'ın doğum günü partisi veriliyordu hani, yarasını falan temizlemiştin ?

– Evet, hatırlıyorum.

– Ona St. Clement diye anılan güzel bir içki hazırlamıştın da bu yüzden kediye Clement

adını vermişti.

Bu soruların altından ne çıkacak diye bekleyen bir havaya büründü Colm. “Evet?” dedi.

– Yani mesele şu... yani, sence Annie o gün başka bir şeye üzülmüş müydü ? Düşmekten

başka yani. Başka bir olay yaşamış mıydı ?

– Bunu neden soruyorsun Ria?

– Nasıl söylesem... Hani derler ya, gözüme bir şey çarptı ve senin beni aydınlatabileceğini

düşündüm.

– Kendisine sorsan daha iyi olmaz mı?

– Hayır. Bir sessizlik oldu. Güncesini okurken gözüme çarptı, dedi Ria.

–Haa.

– Çok şaşırdın, ha? dedi Ria.

– Çok değil, ama belki biraz.

– Her anne yapar bunu inan.

– Eminim haklısındır. Ne öğrendin peki?

– Onu altüst eden bir şey gördüğünü öğrendim yalnızca.

– Bana söylemedi. Umarım onu benim üzdüğümü sanmıyorsundur? Şimdi ciddi ciddi

bakıyordu Colm.

– Tanrım, elbette hayır. Bu işi berbat ettim. Elbette öyle düşünmüyorum. Güncesinde senin

çok iyi davrandığını, ona yardım ettiğini, sana gördüklerini anlatmayı aklından geçirdiğini, ancak

bunu yapamadığını yazıyor. Ben, acaba burada bir şey mi gördü diye merak ettim.

–Burada?

– Lokantanın kapısında düştü, öyle değil mi ?

Colm Annie’nin arka sokakta düştüğünü anımsadı. Ama bu bir sırdı, kimseye de

söylememişti. Anlaşılan bu sırrı yalnızca güncesiyle paylaşmıştı Annie.

– Hayır, dedi Colm düşünceli bir tavırla. Burada onu üzecek bir şey olmadı. Hiçbir şey

olmadı.

Ria toparlandı. “Sana bunları anlattığım için kendimi küçük hissediyorum, ama beni bağışla.

Bu akşam çocuklara veda ediyorum, bir ay görmeyeceğim onları. Biraz doluyum.”

– Bayağı iyi dayanıyorlar, sen de öyle.

– Ah, insanların neye nasıl dayandığı belli mi olur ? dedi Ria. Yıllar ve yıllar önce babam

öldüğünde, geride bir hazine bırakmıştır belki de annem bize ne kadar kötü baktığı konusundaki

dırdırı keser diye evi arar dururdum. Ama gel gör ki herkes bizim bu olayı iyi atlattığımızı

sanıyordu.

– Biliyorum, dedi Colm, onu anladığını gösteren bir ifadeyle. Babam hep sarhoştu, ben de

ona verecek sihirli bir iksir olsa, içkiyi bıraksa ve gerçek bir baba olsa diye dua ederdim. Ama

böyle bir şey yoktu. Konuşurken bakışları bomboştu.

Ria onun geçmişinin bu yönünü hiç bilmiyordu. “Çocuklarımıza iyi bakmıyoruz,

güncelerini okuyoruz, babalarını yitiriyoruz... bizden hayır yok! Bu akşam bahçede mangal yakarak

onların dünyalarını yoluna koyacağımı sanıyorum...” Sözün burasında güldü Ria.

– Yok, yok, iyi fikir. Annie için biraz sebze toplarım ben de, hâlâ sebzeden başka şey

yemiyor, değil mi ?

– Yemiyor Colm. Teşekkürler, bütün bu olaylar boyunca büyük dostluk gösterdin.

– Seni özleyeceğim.

– Belki Marilyn iyi bir parçadır da, döndüğümde isteri pişirmiş olursunuz.

– Sana haber salarım, diye güldü Colm.

Ve Ria, çocuklarına veda edeceği akşamı yaşamak üzere evine girdi.

Çocuklar, Bernadette’le tanışmaları konusunda nerdeyse hiçbir şey söylememişlerdi

annelerine. Ria meraktan çatlıyordu, bütün ayrıntıları bilmek istiyordu, ama sormayacaktı.

Çocukların kendilerini bir taraftan diğerine haber taşıyan konumda hissetmelerine meydan

vermemeliydi. Shannon Nehri’nde tatilin gene gündeme geldiğini, yeni evin hazırlanması işinin

hızlandırıldığını, Barney

McCarthy’nin adamlarının değişiklikleri tamamlamak üzere gece gündüz çalıştığını ve

sonunda evi hazır ettiklerini öğrenmişti. Boya kokuyordu, ama hazırdı, yarın akşam orada

yatacaklardı.

Ria Annie'nin odasında İM yatak olacağını öğrenmişti, Brian içinse, alet edevat için

düşünülmüş bir ek odaya sabit karyola yaptırmışlardı, ne aletleri olacaktı ki? "Çamaşır makinesi,

kurutma makinesi falan" diye açıklamıştı Ria. Brian bu açıklama karşısında düş kırıklığına uğradı,

o bilimsel aletler olacağını düşünmüştü.

Sonra Bernadette'in annesiyle de tanışmışlardı, iyi biriydi doğrusu, hatta altı derslik bir

yüzme kursu görmeleri için havuza götürecekti onları. Amerika'daki havuza hazırlık olsun diye

yapacaktı bunu. Ria, kadının her şeyi bildiğini, ancak çocukların annesiz geçireceği günler

konusunda hiçbir şey bilmediğini geçirdi aklından. Kurnazlıktan uzak bir duyguydu bu, sanki

ölmüştü de, bir ruh gibi havada uçup çocuklarını kollamak istiyor, ancak bedenden yoksun bir ruh

olarak konuşamıyor gibiydi.

Akşam yemeğini bahçede yediler, Brian için sosis, Annie içinse Colm'un bir sepet içinde

bıraktığı sebzeleri pişirdiler. Clement olup bitenleri anlıyor gibiydi, yanlarına gelip onaysız

bakışlarla durmadan onlara bakıyordu.

– Umarım kediyle oynar, yani biraz eğlendirir onu, dedi Annie. Clement öyle kara kara

düşünsün diye kendi haline bırakılacak bir kedi değil, öyle bir yaşantıdan hoşlanmaz.

– Öyleyse gelir Marilyn! ziyaret edersin, kedinin kişiliği hakkında bilgi verirsin, olmaz mı ?

dedi Ria.

– Bu artık bizim evimiz değil ki, yarın sabah sen gittin mi, tamam, dedi Annie.

– Evet, bir bakıma doğru, ama öte yandan sizin de gidip evinde kalacağınız biri oturacak

burada, bu yüzden kendinizi ona tanıtmanız hoş olur.

Brian, büyüklerin sıkıcı bir tartışmaya girişeceğini anlamıştı. “Tanıtmasak olmaz mı ?” dedi.

– Olur, olur elbette, ama tanıtırsanız daha iyi olur, hepsi bu. Annie neşelenmeye çalıştı,

“Neyse, Colm Clement’e göz kulak olur, Colm onu benim kadar seviyor” dedi.

Annie’den sır koparmayı ummanın anlamı yoktu. Güncesinde okuduklarından asla ve asla

bahsetmeyecekti. Aralarında yeşermesi olası güven duygusu anında yok olurdu o zaman.

Ilık yaz akşamında tatlı tatlı tasarılarını konuştular.

Rosemary çocukları yarın sabah arabasıyla Danny'nin yeni evine götürmeyi önermişti,

böylece Ria fazla telaşlanmadan evden çıkabilirdi. Eşyalarının çoğu hazırdı. Ria çocukların tekne

gezisine götürecekleri giysilerin listesini bavullarının içine bantla yapıştırmıştı. Yola çıkmadan

önce listeyi iyice kontrol etmeliydiler.

– O senin çok düzenli olduğunu söyledi, dedi Brian.

– Bernadette mi söyledi bunu ? Ria fazla ilgilenmemiş görünmeye çalışıyordu.

– Bavulları gördüğünde söyledi, babam de senin listeler kraliçesi olduğunu söyledi. Brian

annesi bu sözlerden hoşlanır umuduyla Ria'nın yüzüne baktı. Ama işin aslını bilen Annie,

annesinin bu konuşmayı öğrendiğine sevinmeyeceğini biliyordu.

– Öyleyim, babanız haklı, dedi Ria hiç de içinden gelmeyen bir canlılıkla. Liste yapma

alışkanlığını Bernadette denen bu çocuğa söylemesi ve onunla alay etmesi Ria'yı müthiş

sinirlendirmişti.

– Babam sonra buraya gelip seninle vedalaşacak, değil mi? dedi Brian. Yüzünde her şeyin

hâlâ normal olduğunu umut eden kaygılı bir ifade vardı.

– Evet, gelecek, siz yattıktan sonra... Görüşmemiz gereken birkaç küçük ayrıntı var.

– Öyle korkunç kavgalar falan etmeyeceksiniz ya? dedi Annie.

– Hayır, artık kavga etmiyoruz, biliyorsunuz.

– Bizim yanımızda etmiyorsunuz, ama anlaşılan birbirinizi deli ediyorsunuz, dedi bu kez

Annie.

– Hiç sanmıyorum, ama insanların yaşantısına hepimiz farklı açılardan bakarız. Ben çoğu

kez anneannenizin kendi yaşında insanlar yerine St. Rita'daki o yaşlı kişilerle vakit geçirmesini

delilik olarak görüyorum, ama o yaşlılar yurdunda kendini çok mutlu hissediyor.

– Çünkü orada ondan çok şey bekliyorlar, ona ihtiyaçları var. Üstelik St. Rita'da gençliği

simgeleyen tek kişi o, diğerleri gibi eski bir un çuvalı değil anneannem, dedi Annie; bunun

nedenini anlamak çok kolaymış havalarındaydı.

Ria her cumartesi onları telefonla arayacağını, onların da ne zaman isterlerse telefon

edebileceklerini söyledi, orada telesekreter vardı çünkü. Ama uzun uzun konuşup babaları ile

Bernadette'in parasını ziyan etmemeliydiler.

– Kızın parası olduğunu sanmıyorum, dedi Brian. Sanırım daha çok babamın parası...

– Brian, sende bitteki kadar beyin var, diye atıldı Annie.

Danny saat onda geldi. Ria onu hâlâ müthiş çekici bulduğunu ve her zaman öyle olacağını

büyük bir şaşkınlıkla yüreğinde duydu. Emlakçıda karşılaştıkları ve Rosemary'yi değil de kendisini

gözüne kestirdiğini anladığı o ilk günlerden bu yana hiçbir şey değişmemişti. Yüzünün çizgileri,

insanda onları okşamak isteği uyandırıyordu. Elini uzatıp ona dokunmamak için kendini zor tuttu.

Sakin davranmalıydı, onun üzerinde ne büyük bir etkisi olduğunu anlamamalıydı Danny.

– Birazdan bahçeye çıkarız, orası çok sakin. Ama önce ne içersin ? Çay ? Bir içki ?

– Bira var mı ?

– Ne yazık ki yok. Bu yeni bir alışkanlık mı ?

– Çay içeyim.

– Biz birbirimizi deli mi ediyoruz ? diye sordu çaydanlığı ateşe koyarken, hiç iğneliyici

olmayan dostça bir ses tonuyla.

– Hayır, sanmıyorum. Neden sordun?

– Çocuklar öyle düşünüyor.

– Onlar ne bilecek ? diye sırıttı Danny.

– Yeni evin çok güzel olduğunu söylüyorlar, dedi Ria.

– iyi, iyi–

– O Kitty’ye dikkat etmeni isteyebilir miyim ? Tamam, ben onu hiçbir zaman sevmemiştim

zaten, biliyorsun, ama kız büyümüş de küçülmüş, gerçekten de Annie’yi baştan çıkarabilir.

–Tamam, başka?

– Brian doğuştan pis bir çocuk, yani, gerçekten pis. insan inanamıyor... Tekne gibi küçük

mekânlarda bu hiç hoş olmayabilir. Her gün giysilerini değiştirmesi konusunda ısrar etmelisin,

yoksa aynı şeyleri bir ay çıkarmaz sırtından.

Danny gülümsedi. “Buna dikkat edeceğim.”

– Peki, Westville’e geldiklerinde benim üzerinde durmam gereken bir şey var mı ?

Yapmalarını istemediğin bir şey ?

Kendisine böyle bir soru sorulduğu için şaşırmış göründü Danny. Şaşırmış ve hoşnut...

“Bilmem... Trafiğe dikkat etmek gerek herhalde, karşıdan karşıya geçtiklerinde arabaların ters

taraftan geleceği konusunda uyarmak gerek onları.”

– Çok haklısın, her seferinde uyaracağım.

– Bir de belki eğitsel etkinliklerde bulunabilirler, yani müzelere, resim sergilerine falan

gidebilirler. Okulda onlara yardımcı olacak etkinlikler...

– Tabii, Danny.

Kahve fincanlarını bahçeye taşıdılar ve taş banka oturdular. Bir sessizlik oldu.

– Para konusu, dedi Danny.

– E, kendi biletimi ben aldım, sen de çocuklarınkini aldın. Gerisi biz buradaymışız gibi

yürüyecek, öyle değil mi ? Yani aynı ev masrafları, tek farkı orada harcayacağım.

– Evet. Danny’nin sesi biraz ifadesizdi.

– Bir sakınca yok bunda, değil mi?

– Yok, elbette yok.

– Elektrik, doğalgaz ve telefonu da doğrudan banka ödüyor burada...

– Evet, dedi gene Danny.

– Yani para meselesi çözümlenmiş durumda, değil mi? diye sordu Ria.

– Herhalde.

– Ve umarım Shannon’da çok eğlenirsiniz. Güneye mi gidiyorsunuz kuzeye mi ?

– Güneye, Lough Derg’e. Demir atıp kalacak çok güzel yerler var, hava iyi giderse harika

bir gezi olacak.

İki yabancı gibi konuşuyorlardı.

– Eminim iyi vakit geçireceksiniz, ileriye dönük hava raporlan iyi, dedi Ria neşeli bir

havayla.

Gene sessizlik.

– Ve umarım siz de bu yerden memnun kalırsınız, dedi Danny.

– Kalacağız, Danny, kabul ettiğin için teşekkür ederim. Çok makbule geçti.

– Yoo, bu senin hakkın.

– Marilyn’e senin telefon numaranı verdim.

– İyi, iyi–

– Acaba bir gün çocuklan alıp buraya, onunla tanışmaya getirir misin?

– Efendim ? Ha, evet, tabii, tabii.

– Belki önceden telefon etmek iyi olur.

– Kesinlikle.

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Merdivenleri çıktılar ve bu evi sonsuza dek harika bir

yuvaya dönüştürmeye ant içtikleri gün sandıklar, kutular ve bisikletlerle tıkış tıkış olan koridorda

beceriksiz adımlarla yürüdüler.

Artık cilalanmış olan parke üzerindeki iki iyi halı, akşam ışığında ılık bir parıltı yayıyordu.

Ön odanın kapısı açıktı. Orada, masanın üzerinde, bir kâse içinde Colm'un Amerikalı konuğu

karşılamak üzere topladığı güller bulunuyordu. Çiçekler parlak ahşap üzerinde yansıyordu,

şöminenin üzerindeki saat çaldı ve rüzgâr, kadife perdeleri okşarcasına kımıldattı.

Danny içeri girdi, sağa sola bakındı. Yalnızca bu parçalar için değil, onları arayıp bulmak

için harcanan zaman, enerji ve sevgiden dolayı da büyük bir üzüntü duyduğu yüzünden

okunuyordu. Bakınırken yutkunuyor gibiydi. Kımıldamıyordu. O her zamanki sabırsız hareketleri

yoktu, dünyayı nerdeyse yerinden oynatacakmış gibi görünen Danny yoktu. Kendisinin bir

fotoğrafı gibiydi Danny.

Ria, onun elini sandalyelerden birinin arkalığına koymuş halde burada böyle duruşunu ömür

boyu unutmayacağını şimdiden biliyordu. Bu oda için gerekli son bir parça aklına gelmiş izlenimi

veriyordu. Belki bir büyük duvar saati? Ya da pencereyi yansıtacak bir ayna daha... Yüzünde öyle

bir ifade vardı. Bernadette denilen hamile bir kızla yaşamak üzere burada inşa ettiği her şeyi bırakıp

gitmek üzere olan bir erkeğe hiç benzemiyordu. Arabasının anahtarlarını oraya bırakıp, eve

geldiğini, olan bitenin saçma bir yanlış olduğunu söyleyiverecek birine benziyordu o an. Şimdi,

Marilyn'in gelmesini engellemek için çok geçti elbette, ama kalacak bir yer bulacaklardı ve her şey

eskisi gibi olacaktı. Şimdi çocuklan uyandırıp bunu onlara söylemeyeceklerdi, bırakacaklardı yarın

kendileri görsün, öğrensin. İşte öyle görünüyor, öyle bir hava estiriyordu Danny.

Ria hiçbir şey söylemedi; düşü yeniden kurmaya başlamasını beklercesine soluğunu tutmuş,

Danny'nin arkasında duruyordu. Şu anda yanlış bir şey söylememek çok önemliydi. Bu akşam, şu

ana dek gayet sakin olmuş, akıllı davranmış ve duygularını dışa vurmamıştı. Danny'nin bunlara

değer verdiğini biliyordu. Gülümsemesi gergin değil, sıcaktı. Oğlunun ne kadar pis olduğunu, pis

koktuğunu söylediğinde sesli sesli gülmüştü, merdiveni çıkarken kolu koluna sürtünmüştü de, o

diken üstünde yaptıkları konuşmalar sırasında olduğu gibi kolunu çekmemişti Danny.

Nerdeyse yere yapışmış gibi ne kadar durdu bu odada böyle, Ria bilemedi; çok uzun bir

zaman gibi gelmişti ona. Oda, kendi büyüsünü harekete geçirmişti. Konuşacaktı Danny, bunun bir

çılgınlık olduğunu, aklını oynattığını söyleyecekti, bunca insanı üzdüğü için özür dileyecekti. Onu

bağışlayacaktı Ria, kocasını sevgiyle avutacaktı ve Danny, ait olduğu yere döndüğünü böylece

anlayacaktı.

Neden sözcükleri bulması bu kadar uzun zaman alıyordu? Ona yardımcı olmalı mıydı

acaba, pusulanın ibresini çevirse miydi ? Sonra, doğrudan gözlerine baktı Danny, işte o zaman Ria

onun dudaklarını ısırdığını gördü, gerçekten de söylenecek o çok büyük, çok önemli şeyi söyleme

savaşımı vermekteydi. Onu bağışlaması, olanları anlayışla karşılaması ne büyük bir mutluluk

olacaktı, onu gene evde, yanı başında görmek için neler yapmazdı...

Ama bu duygularını ona nasıl belli etmeliydi ?

Geçmişte sözcüklerin hiç olumlu etkisi olmamıştı, Danny onun dırdır ettiğini düşünmüştü.

Onunla konuşuyor, içini döküyor diye düşünürken o kalkmış dırdır ediyor gibi korkunç nitelemeler

kullanmıştı. Kendini tutmak çok zor da olsa bir şey söylemeyecekti. Gelecekleri susmasına

bağlıydı. Azıcık, bir adımcık ona doğru ilerledi Ria, bu yeterli görünüyordu. Danny yaklaştı,

kollarını ona doladı, başını omzuna koydu. Resmen ağlamıyordu, ama öylesine titriyor ve düpedüz

sallanıyordu ki, Ria bu sarsıntıyı bütün bedeninde hissetti.

– Ria, Ria, ne berbat bir durum, ne büyük bir ziyan, ne kötü bir durum, dedi

– Öyle olmak zorunda değil. Bu sözleri yavaşça kulağına söylemişti Ria.

– Ah, Tamım, keşke her şey farklı olsaydı. Bunu öyle çok isterdim ki. Danny ona

bakmıyordu, ağzı ve gözleri hâlâ Ria'nın saçlarındaydı.

– Farklı olabilir. Her şey bizim elimizde, dedi Ria.

"Yavaş Ria, yavaş" diye uyardı kendisini. "Dilini çözme, uzun bir vaatler, çözümler ve

anlaşmalar listesine başlama. Bırak ondan gelsin öneri, sen yalnızca evet de. Alnını okşa ve

sonunda her şeyin yoluna gireceğini söyle; o bunları duymak istiyor şimdi." Danny yüzünü Ria'nın

boynundan çekti, onu öpmek üzereydi.

Eski tutkulu Ria'nın davranacağı gibi karşılık vermeliydi ona. Kollarını Danny'nin titreyen

omuzlarından kaldırdı, boynunda kenetledi. Dudakları Danny'ninkileri aradı, arayan ve isteyen

dudaklardı bunlar. Ona gene böyle sarılmak ne güzeldi. Tutku seli denebilecek bir duygunun onu

alıp sürüklediğini hissediyordu, Danny'nin boynunda kenetlenmiş ellerini dürtmekte olduğunu fark

etmedi bile.

– Ria, ne yapıyorsun sen ? Ria, kendine gel! Danny müthiş şaşırmış ve afallamış

görünüyordu.

Ria, büyülenmiş bir halde geri çekildi. Danny ona yaklaşmıştı, başını omzuna koymuş ve

bunun berbat bir durum olduğunu söylemişti. Tüm bunların yaşanmamış olmasını dilemişti, öyle

değil mi? Şimdi neden ona böyle bakıyordu?

– Her şey yoluna girecek, dedi. Sarhoş gibiydi, kafası karışmıştı, ama Danny'nin yuvaya

dönüşünü pürüzsüz kılacak bir rol oynaması gerektiğine şimdi daha çok inanıyordu. Sana söz

veriyorum, Danny, her şey yoluna girecek, kendi kendine çözümlenecek her şey. Sen buraya aitsin.

– Ria! Şimdi iyice korkmuştu Danny.

– Bu senin odan, onu sen yarattın. Bu senin, biz de senin aileniz, sen de biliyorsun bunu.

– Yalvarırım Ria...

– Ben de sana yalvarıyorum... dön. Şimdi hiçbir şey konuşmayalım, burada kal, her şey

eskisi gibi olacak. Bernadette'e karşı sorumluluklarını, hatta sevgini anlayışla karşılayacağım...

– Bırak bunları...

– Kız atlatır bunu Danny. O daha çocuk, önünde kendi yaşında biriyle paylaşacağı uzun

yıllar var. Geriye dönüp baktığında, aptalca bulacak bu günleri, çok güzel ama aptalca... biz de

olayı hayatımızın bir anısı olarak değerlendireceğiz.

– Nasıl olur... sen nasıl böyle... Anlamıyorum ansızın nasıl değişirsin... Danny gerçekten

şaşkına dönmüştü.

Ama bu çılgınlıktı. Kendisine yaklaşan oydu. “Bana sanidin. Berbat bir durumda olduğunu

söyledin, olanların bir hata olduğunu, yazık olduğunu, üzgün olduğunu söyledin.”

– Söylemedim, Ria. Üzgün olduğumu söyledim, ama diğer şeyleri söylemedim.

– işlerin böyle gelişmemiş olmasını dilediğini söyledin, ben de dön diyorum. Geç geldiğinde

nerde kaldığını sormayacağım, yemin ederim sormayacağım. Lütfen Danny. N’olur. Gözlerinden

yaşlar boşanıyordu, Danny ise dehşet içinde karşısında duruyordu. Danny, seni öyle çok seviyorum

ki, ne yaparsan yap, bağışlarım seni, bunu biliyordun. Bana dönmen için yeryüzünde

yapmayacağım hiçbir şey yok. Ria hıçkırmaktaydı, kollarını Danny’ye uzattı.

Danny iki elini tuttu onun. “Bak canım, şimdi gidiyorum. Şu an gidiyorum. Söylediklerinin

hiçbirini, tek sözcüğünü bile yürekten söylemiyorsun. Bahçede yarım saat boyunca

konuştuklarımızı yürekten söyledin. Shannon’da iyi bir tatil geçirmemizi yürekten istedin, ben de

Amerika’da her şeyin yolunda gitmesini yürekten istedim.” Bu güzel, avutucu sözlerin onun

ağlamasını durdurması ve ellerini tekrar boynunda kenetlemesi tehlikesini önlemesi için dua

edercesine, umutla yüzüne baktı.

– Ben hep burada dönmeni bekleyeceğim, bunu unutma.

– Hayır, beklemeyeceksin, Amerika’da güzel günler geçiriyor olacaksın. Onu

neşelendirmeye çalıştı. Bizim garipliklerimizi anlamaya çabalayacak yabancı bir kadın olacak bu

evde.

– Ben burada olacağım, bu oda daima burada seni bekleyecek.

– Hayır Ria, bu işler böyle değil, şimdi ben gidiyorum, ama bilmeni isterim ki...

– Neyi ? diye atıldı Ria.

– Böyle bir şey söz konusu olsaydı, böyle bir öneriyi yapmış olman büyük bir özveri. Çok

cömertsin.

Şaşırmış gözlerle baktı Danny'ye. Bu durumda bencil olmamak ya da cömert davranmak

söz konusu olamazdı, bunu anlamıyordu kocası. Bu onun can attığı bir durumdu. Danny bunu hiç,

ama hiç anlamayacaktı, üstelik bunlar yetmiyormuş gibi kendini aptal yerine koymuştu.

Tasarılarla, kendim tutmalar ve disiplinlerle geçen haftalar heba olmuş, çöpe atılmıştı.

Nerden gelmişlerdi bu odaya ? Danny'nin yüzündeki o ifadeyi görmeseydi, olası bir birleşme

aklına gelmeyebilirdi. Görmüştü, ama düşlememişti, gözleriyle görmüştü. Davranışlarını bu

nedenle daima haklı görecekti.

– Evet, geç oldu, elbette gitmelisin, dedi. Ağlaması durmuştu. Mutfaktan çıkıp onunla

birlikte merdivenleri adımlayan sakin Ria değildi şu anda, yüzü gözyaşlarıyla hare hare olmuştu.

Ama gene kendini toparlamıştı, bundan dolayı Danny'nin rahat bir soluk aldığını hissediyordu.

Merdivenleri inerken, "iyi yolculuklar" dedi Danny.

– A, evet, teşekkürler, eminim çok iyi geçecek.

Danny başını çevirip koridora baktı, "Sonuçta çok güzel bir ev yapmayı başardık, Ria,

gerçekten başardık" dedi.

– Evet, gerçekten... iki de harika çocuk, dedi Ria.

Evin, üzerinde saatlerce konuştukları giriş merdivenlerinde Danny ile Ria dikkatle yanaktan

öpüştüler. Sonra Danny arabasına bindi ve gitti, Ria ise, Tara Sokağı'ndaki evine girdi, yuvarlak

masasının başında uzun zaman oturdu; boş gözleri önündeki bir noktaya dalmıştı.

Beşinci bölüm

Annie, Brian'ın bavulunu kapatmasına yardım ederken, "Kavga etmediler" dedi.

– Nerden biliyorsun ?

– Banyo penceresinden dinledim biraz, tatili konuştular.

– Aman iyi, dedi Brian

– Babama senin çok pis olduğunu söyledi ama.

Brian şaşırdı, ama pek inanmadı ablasına. "Hayır, söylemedi! Benim için böyle bir şey

söylemez annem. Neden söylesin ki ?" Brian'ın üzgün yüzü yusyuvarlak görünüyordu.

Annie, acıdı ona. "Yok, yok, uydurdum" diye yalan söyledi.

– Biliyordum zaten, dedi Brian. Böylece annesine olan güveni korunmuş oldu.

– Keşke gitmese annem, dedi Annie.

– Bence de...

Abla ile kardeşin herhangi bir duyguda birleşmeleri öyle ender rastlanan bir durumdu ki, bu

görüş birliği şaşırttı onları. Kararsız gözlerle birbirlerine baktılar. Zor günler yaşıyorlardı.

Rosemary biraz erken geldi. Ria ona bir fincan kahve uzattı.

– iyi görünüyorsun, dedi Rosemary onaylayıcı bir havayla.

– iyiyim.

– Sulu vedalara daha az zamanın kalsın diye biraz erken geldim. Nerde çocuklar?

– Toparlanıyorlar. Ria pek konuşkan değildi bu sabah.

– Onları merak etme.

– Tamam.

Rosemary arkadaşına şöyle yakından baktı. “Akşam Danny’yle işler yolunda gitti mi ?”

– Efendim ? A, evet, çok uygarca konuştuk. Milyon yıl geçse dün akşam Danny’yle

arasında geçenleri kimse bilmeyecekti. Ria bunu kendi içinden bile geçirmemeye kararlıydı.

– İyi öyleyse. Bir sessizlik oldu. Ria? –Evet?

– Çocuklar Bernadette’i şey olarak... yani olduğundan farklı biri olarak görmeyecekler,

bunu biliyorsun, değil mi ?

– Biliyorum, biliyorum.

– Ona bağlanacak falan değiller. Bir ay boyunca senin yerini almak zorunda kalmanın onun

için ne demek olduğunu düşünebiliyor musun ? Bırak onun gibi ahmak bir çocuğu, herkes için çok

zor bir yükümlülük bu. Ria'dan bir yanıt gelmedi, Rosemary konuşmasını sürdürdü. Biliyor musun

başlangıçta bu Amerika işinin çılgınlık olduğunu sanmıştım, ama şimdi bundan daha akıllıca bir

şey olamaz diye düşünüyorum. Gerçekten de herkesin sandığından daha akıllı biriymişsin sen. Aa,

çocuklar göründü. Ne istersin, uzun boylu vedalaşmak mı, yoksa kısa ve çabuk mu ?

– Kısa boylu olsun, harikasın sen, dedi Ria. Arkadaşına şükran duyuyordu.

Bir iki dakika sonra Rosemary çocukları temmuz ayı boyunca kalacakları yabancı bir eve

götürmek üzere arabasını çalıştırıyordu ve Ria onlara el sallıyordu. Bütün bunların olacağı kimin

aklına gelirdi ? Hele Ria'nın bu durumu atlatma çabasını Rosemary'nin çok ustaca bulması,

büsbütün inanılmazdı.

Bemadette'in annesi yeni evde mutfak masasının başında oturmaktaydı. "Kadın işini biliyor,

değil mi, çocuklarını bakman için sana bırakıp Amerika'ya tüymek için taş yürekli olması gerek."

– Biliyorum Anne, ama bir bakıma böylesi daha iyi.

– Neresi iyi bunun ? Finola Dunne bunda avunulacak bir yön ' bulamamıştı.

– Yani, bence kadın artık Tara Sokağı'nda Danny'nin karısı gibi oturmuyor olacak.

– Vaktinin çoğunu seninle geçirdiğine bakarsak, orda otururken de pek karısı değildi bence.

Bernadette'in annesi kızının evli bir adamla ilişkisinden hoşnut olmadığını her fırsatta belli

ediyordu, ama öte yanda meselenin böyle sonuçlanmasından da gurur duyuyordu.

– On altı yıl boyunca yuvasıydı orası, hâlâ da onu oraya çeken bir şey var, eve yani.

– Zamanla bu ev de öyle olacak çocuğum. Hele biraz daha yerleşsin. Finola Dunne Barney

McCarthy'nin adamlarının hızla monte ettiği tezgâha, lüks mutfak dolaplarına bakındı. Dublin'in

güneyindeki seçkin banliyölerden birinde bulunan pahalı bir evdi bu. Çuvalla para harcanmış

olmalıydı. Güvenli bir caddedeydi, minik bir bebeği büyütmek için elverişli bir çevreydi, ayrıca

komşuların çoğu genç çiftlerden oluşuyordu.

Finola Dunne, Danny Lynch'in anasının gözü bir emlakçı olduğunu biliyordu. Ama Tara

Sokağı'ndaki evi ne kadar çabuk satar, paraya çevirir ve yeni karısı için küçük, daha uygun bir yer

alırsa o kadar iyiydi. Çocukcağız çok çalışıyordu, bunu takdir ediyordu Finola ve Bernadette'i çok

sevdiği de belliydi, ama malî durumunu düzene kovmazsa çabuk yıpranırdı. Bu sabah bir iş

randevusu vardı ve trafiğe yakalanıp geç kalmamak için sabahın altısında yollara düşmüştü.

– Tara Sokağı'ndaki evi satmaktan söz ediyor mu hiç ? diye sordu kızına.

– Hayır, ona sorulacak bir şey değil bu. Sanıyorum o eve olan bağlılığı bir kadına olan

bağlılığıyla ölçülemez. Bunu düşünmek tüylerimi ürpertiyor, dedi Bernadette.

– Şimdi bunun sırası değil, nerdeyse gelirler, uzun eğlendirme mevsimi her an başlayabilir.

– Alt tarafı otuz gün, hem çocuklar yaramaz değil, dedi Bernadette sırıtarak.

Ria'nın çocukları Rosemary'nin arabasında pek sessizdi.

– Günlerinizi nasıl geçireceksiniz, hiç düşündünüz mü ? diye sordu Rosemary, parlak bir

fikir yakalamışçasına.

Annie omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

– Kablolu yayınlan yok, dedi Brian.

– Belki sizi bir yerlere götürürler, ha? Rosemary iyimserdi.

– Çok sakin bir kız o, bir yere gitmiyor, dedi Brian.

– iyi biri mi, yani onunla konuşmak ilginç mi ?

– Pek değil, dedi Brian.

– Kız iyi canım, ama sende bir şeyler söyleyecek bilgi yok, bu yüzden sana öyle geliyor,

dedi Annie.

– Aslında ben annesini yeğliyorum, dedi Brian. Sen de hoşlanırsın ondan Rosemary, hoş

sohbet biri, hem yaşı sana daha uygun.

– Eminim öyledir, dedi Rosemary Ryan. Sıkıcı kurul toplantılarının ya da televizyondaki

tartışmaların altından girip üstünden çıkabilen Rosemary, bu çocuklarla sohbet etmekte bayağı

zorlanıyordu.

Ria, Dublin Havaalanı'nda sağma soluna bakındı. Sayısız kente gitmek üzere gelmiş sayısız

yolcu vardı. Acaba aralarında kendisi gibi karmakarışık bir kafayla yola çıkmakta olan biri var

mıydı? Girdiği kuyruğun yanındaki sırada yağmurluğunun yakalarını kaldırmış yakışıklı bir adam

gördü. Kumral saçları gözlerine düşmüştü. Yabanıl bir heyecanla baktı ona. Bir an için onu Danny

sanmıştı, son dakikada onu gitmekten vazgeçirmeye karar vermiş, yalvarmak için koşup

havaalanına gelmiş olamaz mıydı ? Danny'nin ölse bile böyle bir şeyi yapmayacağı gerçeğini

anımsadığında, başından aşağı bir kova buzlu su boşaltılmış gibi hissetti kendini. Boynunda

kenetlediği ellerini şiddetle çekiştirişini şu an bile hissediyordu. Utancından yüzü kızardı.

“Acaba ne alsam?” diye düşünerek gümrüksüz dükkânlar bölümünde gezindi. Bütün bu

raflarda dizilmiş ürünlerden yararlanmamak kötü olacaktı. Ama sigara içmiyordu, pek içki içiyor da

sayılmazdı, elektronik eşyaya ihtiyacı yoktu, Marilyn’in evi kullanmasını öğrenemeyeceği

aygıtlarla doluydu. Parfümlerin önünde durdu.

– Yeni bir şey istiyorum, daha önce hiç koklamadığım, bende hiç anısı olmayan bir şey,

dedi.

Tezgâhtar böyle isteklere alışkın görünüyordu. Birlikte yeni kokuları denediler, hafif ve

çiçek özlü bir parfümde karar kıldılar. Fiyatı 40 sterlindi.

– Biraz pahalı değil mi ? dedi Ria kararsız ve kuşkulu bir havayla.

– Pahalı evet, ama bu duruma bağlı bir şey. İyi bir parfüme verecek paranız var mı ? Kız

açık açık başka bir müşteriye bakmak istediğini söylüyordu.

– Var mı yok mu, bilemiyorum, dedi Ria. Şaşkın bir tavırla konuşuyordu. Garip değil mi?

Malî durumumun ne olacağını bilemiyorum. Şu ana dek hiç düşünmemiştim bunu. Belki bunu,

hatta fazlasını alabilecek biri de olabilirim, yaşamı boyunca böyle bir şeyin yanına bile

yaklaşamayacak biri de.

Tezgâhtar felsefe yapmanın sırası değil gibilerden, “Verin öyleyse” dedi.

– Haklısınız, alacağım, dedi Ria.

Uçakta uyuyakaldı ve düşünde Marilyn’in Tudor Drive’dan ayrılmadığını, bahçesinde

oturmuş onu beklediğini gördü. Marilyn’in saçları koyu kumraldı, ayağında bakır renkli

ayakkabılar, sırtında tıpkı Bernadette’in annesininki gibi bej renkli bir tayyör vardı. Ria oraya

vardığında tavuk gibi gıdaklayarak, “Ben Marilyn değilim, aptal” dedi ona, “Danny’nin yeni

kaynanasıyım. Hep birlikte Tara Sokağı’ndaki eve taşınsınlar diye getirdim seni buraya. Seni faka

bastırdım, faka, faka!” Ria ter içinde uyandı. Kalbi küt küt atıyordu. Havada, binlerce ayak

yükseklerde uçan bir uçakta olmak ve çevresinde yemek yiyenler olağandışı bir heyecan veriyordu

ona.

Hostes yanında bitmişti. “Bir şeyiniz yok ya ? Yüzünüz kireç gibi olmuş.”

– Evet... Kötü bir düş gördüm, bir şeyim yok. Ria gösterilen ilgiye gülümseyerek teşekkür

etti.

– Kennedy Havaalanı’nda sizi karşılayacaklar mı ?

– Hayır, ama hangi otobüse bineceğimi biliyorum. Merak etmeyin.

– Tatile mi çıkıyorsunuz ?

– Evet, sanırım tatile çıkıyorum, tatil denen şey bu, evet bence de tatil. Kuşkusuz bir tatil

olacak benim için. Ria Hostes giysileri içindeki nazik kızın sinirli sinirli gülümsediğini gördü. Artık

yaptıklarını çözümleme alışkanlığından vazgeçmeliydi. Ne var ki basit sorular onu gafil avlıyordu.

Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. Bilinçdışının Marilyn'i Bernadette'in annesine

benzetmesi ne kadar saçmaydı, hiç de ona benzemiyordu kuşkusuz. Ria ani bir darbe yemişçesine

gözlerini açtı. Marilyn'in nasıl biri olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Yüzme havuzunun

boyutlarını biliyordu, şebekenin voltajını, kurutma makinesinin kaç kilo çamaşır aldığını,

Westville'deki kilisenin ayin saatlerini, çöplerin hangi günler toplandığını biliyordu. Carlotta ve

Heidi adlarında iki kadının telefon numaralan elindeydi. Bahçedeki çiçeklerin resimleri vardı

elinde, büyük yatak odasının, yüzme havuzunun, evin girişinin resimleri vardı.

Marilyn'in İrlanda'dayken kırk yaşına gireceğini biliyordu, ama esmer mi sansın mı, "uzun

boylu mu kısa mı, zayıf mı toplu mu olduğunu bilmiyordu. Hiç, ama hiç bilinmeyen bir kadının

dün akşam Tara Sokağı’na gitmek üzere yola çıktığını ve hiç kimsenin onun görünümü konusunda

bilgi sahibi olmadığını düşünmek bile inanılmaz bir şeydi.

Dublin’e giden uçaklar hep gece kalkıyordu, havaalanına yakın bir kasabadan Kennedy’ye

otobüs servisi konmuştu. Marilyn Heidi’nin kendisini alana götürme önerisini kabul etti. Kapısını

kapattı, anahtarları ve içinde bazı bilgilerin bulunduğu zarfı Carlotta’ya bıraktı. Ria öğleden sonra

varacak ve Carlotta’ya ödemeli telefon edecekti. Evini çok iyi bir durumda bırakmıştı. Temizlik

yapılmış, yeni yıkanmış çarşaflar ve havlular yerlerine yerleştirilmiş, buzdolabı doldurulmuş,

masanın üzerine ve mutfaktaki sabit kahvaltı barına çiçekler konulmuştu.

Odanın kilitlenmesi konusuna, ancak Heidi’nin arabası evinin önünde durduğunda açıklık

getirebildi. Kapıyı kapattı, ama kilitlemedi. Ria anlayacaktı; anlayacak ve ona göre davranacaktı.

İki aylık sürede arada bir tozunu alır, pencerelerini açıp havalandırırdı belki. Bazı şeyleri

söylemeye ya da madde madde yazmaya gerek yoktu.

Heidi otobüsün kalkacağı yere varıncaya dek dırdır etti, birbiri ardına sorular sıraladı. Ria

briç oynuyor muydu acaba ? Marilyn Dublin’deyken Trinity College’da birkaç derse girecek

miydi ? Hava nasıl olacaktı ? Söz arasında, ama özenle seçilmiş sözlerin arasında da, Greg'in

Dublin'de ona katılıp katılmayacağını soruyordu. Yoksa o tatildeyken Westville'e gelebilir miydi?

Marilyn bu soruların hiçbirine doyurucu yanıtlar vermedi. Ama otobüse binmeden önce arkadaşı

Heidi'yi kucakladı.

– Çok cömertsin, dedi. Umarım bu ormandan, bu korkunç ormandan çıktığımda ben de bir

gün senin gibi cömert olurum.

Heidi kalkıp ilerleyen otobüsün ardından baktı. Marilyn koltuklardan birine dimdik

oturmuş, bir mektup okumaktaydı. Gözleri parlıyordu. Marilyn uzun süredir ilk kez insan olmaya

bu kadar yaklaşmıştı.

Marilyn Greg'e yazdığı mektubu tekrar tekrar okudu.

Elinden geldiğince içten yazmıştı, ama gene de kendini engellediği, samimi davranmadığı

pek çok nokta vardı. Sanki fazla açıklama yapmasına izin vermeyen bir fren pedalı vardı yüreğinde.

Ya da belki açıklanacak fazla bir şey yoktu. Artık sevme ve ilgi gösterme yetisini yitirmiş olması,

yaşamının sonuna dek böyle kalması da pekâlâ mümkündü.

Ria'nın göndermiş olduğu küçük albümü çıkardı. Bütün resimlerde insanlar vardı.

Arkalarına notlar düşülmüştü. “Annie salonda ev ödevini yaparken”, “Brian mutfakta pizza

dağıtırken”, “Annem ile ablam Hilary”, “Ben ve aynı zamanda evimin temizliğinde, çamaşırların

asılmasına yardımcı olan arkadaşım Gertie”, “Yolun yukarısında oturan dostumuz Rosemary”,

“Evimizin arkasında sebze yetiştiren ve Tara Sokağı’nın köşesinde lokanta işleten Colm Barry”.

Evin en güzel resminde güneşten gözlerini kısmış dört kişilik bir aile de vardı. Bu resmin arkasına,

“Mutlu günlerimizde” diye yazmıştı Ria.

Marilyn Danny Lynch’e dikkatle baktı. Kesinlikle yakışıklıydı. Yıllar önce karşılaştığı

çocuksu heveslerle dolu satıcıdan hiç ama hiç farkı yoktu. Değişmemişti. Sonra Ria’ya baktı, ufak

tefek, esmer ve her zaman gülümseyen Ria’ya. Bütün resimlerde yüzü bütünüyle apaydınlık, iyi

niyetli, uysal görünüyordu. Telefonda duyduğu ses ile bu resimler arasında birçok açıdan farklılık

vardı. Ria’nın sesi gergin ve kaygılı çıkıyordu. Evinin beğenilmeyeceği kaygısı, çocuklarının

Westville’e geldiklerinde sorun yaratmayacağına inandırma kaygısı okunuyordu sesinde.

En çok da, Marilyn’in, aile dosttan ve tanışlarından oluşan bu dev gruba hemen kendini

kaptırabileceği kaygısı yansıyordu sesinde. Aslında bu olacak şey değildi. Marilyn Vine... İş

arkadaşlarıyla, ailesi ve dostlarıyla, kendisini durmadan davet eden komşularıyla bile

yakınlaşmayan Marilyn Vine. Kendi kocasıyla bile konuşmayı ve bu garip yolculuğu neden

yaptığını ona anlatmayı beceremeyen Marilyn Vine... Bu insanlara karşı nazik davranacaktı elbet,

ama onların yaşantılarına karışmak falan istemiyordu.

– Kitty'yi akşam yemeğine çağırabilir miyim, Bernadette ? diye sordu Annie.

Bernadette gözlerini okumakta olduğu kitaptan kaldırdı, "Hayır, özür dilerim, baban olmaz

demişti."

– Evdeyken hep gelirdi ama. Evimizdeyken babam ondan hoşlanırdı.

– Eh, demek ki artık hoşlanmıyor. Bernadette pek ilgilenmiş görünmüyordu.

– Annem Amerika'ya varmış mıdır? diye sordu Brian.

– Annemden söz etmenin âlemi var mı ? diye fısıldadı Annie.

– Fark etmez, diye omuz silkti Bernadette. Kitabını okumayı sürdürdü. Gerçekten de

umurunda değilmiş izlenimi veriyordu.

Brian sorusunun yanıtlanmasını istedi. "Evet? Gitmiş midir?" Bernadette gene gözlerini

kaldırdı, yüzünde öfke okunmuyordu, ama çocuklar, onun bu evde sessizlik istediğini hissetti.

“Hesaplayalım bakalım, altı saat sürüyor. Evet varmıştır, her nereye gidiyorsa oranın otobüsüne

binmiştir.”

– Westville, dedi Annie.

– Evet, Westville. Bernadette gene kitabına dönmüştü.

Konuşacak başka şey yok gibiydi. Babalan sekizden önce gelmezdi. Uzun bir akşamdı bu.

Annie can sıkıntısından annesinin bavuluna koymasını önerdiği kitaplardan biri olan Hayvanlar

Çiftliği’ni eline aldı. “Beğeneceğimi sanmıyorum” demişti o zaman Annie, ama tersine sevdi, hem

de çok sevdi. Brian da futbol yıldızları kitabım okumaya koyuldu.

Danny yorgun argın ve merak içinde eve geldiğinde, hepsini koltuklarında oturmuş, sessizce

kitap okurken buldu. Annie başını kaldırdı, babasının yüzündeki rahatlığı gördü. Tara

Sokağı’ndakinden çok farklıydı. Ama babası orayı da özlüyor olmalıydı, annesini artık

sevmemesine, Bernadette’i yeğlemiş olmasına ve her şeye karşın kesinlikle özlüyordu. Burada

yemek hazırlama telaşı yoktu, Bernadette az sonra buzluktan iki hazır yemek çıkaracak, mikrodalga

fırına koyacaktı. Sonsuz bir insan seli yoktu burada. Girip çıkan Gertie yoktu. Ansızın kapıda

belirip kaybolan Rosemary yoktu, Kitty yoktu, o felaket Myles ile Dekko yoktu, Pliers'ı peşine

takmış anneannesi ya da elinde sebze sepetiyle Colm yoktu. Babası bütün bunları mutlaka özlüyor

olmalıydı.

Ama Annie babasına baktığında, günlerinin böyle, burada olduğu gibi geçmesini yeğlediğini

hemen anladı. Anahtarlarım uzun bir oval tabağın içine koydu. "Ben geldim" dedi, bunun üzerine

herkes onu selamlamak üzere kalktı. Tara Sokağı'ndaki evde bu sözleri söylediğinde, evde öyle çok

hareket oluyordu ki, kimse onun geldiğini fark etmiyordu sanki.

Her şey tasarlandığı şekilde gelişti. Otobüs, Marilyn'in söylediği yerden kalktı, bilet parası

tam tamına mektubunda yazdığı kadardı. Hava ılık ve güneşliydi, Dublin'dekinden çok daha

sıcaktı. Gürültü ve insanların çeşitliliği olağandışıydı. Gene de her şeye karşın Ria tek başına

başaracağı güvencesini duyuyordu, verilmiş olan bilgiler kesin ve doğruydu, sistem tıkır tıkır işledi.

Kente vardıklarında, bindiği birinci otobüsün şoförü, Westville'e giden küçük otobüsün

nereden kalkacağını söyledi ona, Westville yol tabelasını gördüğünde derin bir soluk aldı Ria.

Onun evi burası olacaktı şimdi. Hiç kimsenin bakışlarım üzerinde hissetmeksizin bir süre etrafa

bakınmak istedi Ria; bu yüzden iki bavulunu bir dondurmacıya taşıdı ve kendine gelmek için

güzelce oturdu. Önündeki liste bir garipti; Marilyn Dublin'de dondurma çeşitlerinin çok daha ucuz

olduğunu görecekti. Gene de buraya dondurma yemek için gelmemişti. Ria gelip geçenleri seyretti.

Çoğu birbirini tanıyordu. Tezgâhın ardındaki kadın şen şakraktı, tıpkı televizyondaki komedi

filmlerinde olduğu gibi müşterilerle şakalaşıyor, espriler patlatıyordu.

Artık Amerika'daydı, her şeyi îrlanda'dakilerle karşılaştırıp kıyaslamaya kalkmamalıydı.

Fiyatları durmadan sterline çevirmek yerine, dolar kavramlarıyla düşünmeye çalışmalıydı. Mutlu

Soda Evi'nin cam kenarındaki bir masasından Carlotta'nın güzellik salonunu görebiliyordu. Çok

şık bir yere benziyordu. Bir kadının içeri girip, o kalın krem renkli perdeler ve yaldızlı yazıların

bulunduğu pencerelerin ardında yaşlanmalarını durdurmak ve erkeklerini kaçırmamak konusunda

akıl alabileceği bir yere benziyordu. "Carlotta nasıl biri acaba?" diye geçirdi aklından; hiç resmini

göndermemişti Marilyn, hiç kimsenin resmim göndermemişti.

Ria gene kimseye görünmemek istercesine, adeta ayaklarının ucuna basa basa yolun karşı

tarafına geçti. Askılı bir etek ile bluzdan oluşan koyu yeşil seyahat giysisi ve iki bavulu burada

garip kaçıyordu. Herkes bermuda şort ya da ince pamuklu elbiseler giymişti. Hepsi de güzellik

salonundan çıkmışa benziyordu. Ria, uzun bir yolculuktan sonra yorulmuştu ve banyo yapmak

istiyordu. Kapıyı itti ve girdi. Carlotta kasa başında oturan uzun boylu, iri göğüslü, nerdeyse

Meksikalıya benzeyen kadın olmalıydı. Konuşmakta olduğu müşteriden özür dileyerek Ria'nın

yanma koştu.

– Ria, Amerika'ya hoş geldin, umarım Westville'i beğenirsin. Hepimiz buraya geldiğine

çok seviniyoruz. Öylesine sıcak, içten ve öylesine beklenmedik bir karşılamaydı ki bu, Ria'nın

gözleri doldu. Carlotta ona uzman gözüyle bakıyordu. Otobüsleri gözlü– yordum aslında, yirmi

dakikada bir gelir, ama sanırım senin geldiğini kaçırmışım.

– Mutlu Soda Evi'ne gittim, dedi Ria gizli bir şeyi açıklıyormuş gibi. Bütün bu hoş

karşılama ve incelik karşısında bunları söylemenin çok sönük, hatta saygısız kaçtığını fark etti.

Ama ona yanıt vermek istemişti. Bu kadın telefonda zaman zaman lafını ağzına tıkayan Marilyn'e

kıyasla öyle konuşkandı ki. Carlotta'nın kırk yıllık dostmuşlar gibi davranışı karşısında Ria'nın

ağzı açık kalmış, söylenmesi gereken sözcükleri bulamamıştı. Beni bağışla, dedi. Savaştan çıkmış

gibiyim. Uzun süre havada kalmaya... ve şeylere... alışık değilim... Sesi alçalarak kesildi.

– Sana ne önereceğim, burada dinlen, kendine gel diyorum, bir duş al, rahatlatıcı bir

aromaterapi ve masaj yapsınlar sana, Katie boş şu anda, sonra loş bir odada uzanırsın, ben iki saat

kadar sonra seni uyandırırım ve eve gideriz. Ya da istersen hemen götüreyim seni. ikisi de olur, sen

nasıl istersen.

"Ria, salonda kalmak ne hoş olur" diye düşündü.

Katie öyle gereksiz konuşmalar yapan geveze biri değildi, soru sormuyordu. Ria, yorgun,

ihmal edilmiş cildinden, gözlerinin çevresindeki çizgilerden eskisine göre çok daha sarkık olduğu

su götürmez gıdısından dolayı özür dileme gereği duymadı. Bedeninin çeşitli noktaları, şakakları,

omuzları, saç dipleri yatıştırıcı, yumuşatıcı yağlarla hafif hafif, tekrar tekrar ovuldu. Harika bir

duyguydu bu. Bir keresinde Rosemary onu aromaterapi denen şeye götürmüştü ve o günden sonra

Ria bunu her ay bir kez tekrarlayacağına söz vermişti. Ama çok pahalıydı, her zaman için çocuklar

ya da ev için almak istediği daha önemli şeyler oluyordu. Bundan sonra bütçesinin nelere elverişli

olduğu konusuna kaymaya başladı gene aklı, ama hemen kendini zorlayarak bu düşünceyi kovdu.

Hem şimdi bu serin ve loş yerde, omuzlarına uygulanan ritmik masaj, yağların yoğun ve harika

kokusu, dertleri bir kenara atıp uykuya dalmayı kolaylaştırıyordu.

– Seni uyandırmaya kıyamayacaktım nerdeyse. Carlotta ona bir bardak meyve suyu

uzatmaktaydı. Ama uyandırmasaydım uyku düzenin bozulurdu.

Ria iyice kendine gelmişti. Kendisine verilen pembe pamuklu sabahlıkla uzandığı yataktan

doğruldu ve Carlotta'nın elini sıktı. "Bu harikulade karşılama için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Tam da buna ihtiyacım varmış da haberim yokmuş. Ne yapsan bu kadar makbule geçmezdi."

Carlotta yürekten gelen şükran duygularını anında tanırdı. "Üstünü giyin Ria" dedi. "Seni

evine götüreyim. Burada çok güzel bir yaz geçireceksin, inan bana."

Ria tam çıkarken Katie eline bir kâğıt parçası verdi. Daha sonra incelenmek üzere cilt

bakımı için önerilerini içeren bir yazı mıydı acaba, gene de bir göz attı. Ria'nın bir güzellik

salonunda hayatında harcamayacağı kadar yüklü bir faturaydı bu. Ria bunu ikram olsun diye

yaptıklarını sanmıştı. Ne ayıp. Şaşırdığını belli etmemeliydi.

– A, tabii, dedi.

– Carlotta yüzde on beşlik bir indirim yapmamı istedi, faturaya servis ücreti de dahildir,

dedi Katie.

Ria çok aptal biri olduğu duygusuyla parayı uzattı. Bu kadının kendisine bedava hizmet

edeceğini de nerden çıkarmıştı ? Güzellik salonlarını uğrak yeri yapan insanlar arasında yaşıyordu.

Belki yıllar önce kendisi de bunu yapsaydı, şimdi böyle bir durumda olmazdı.

Gertie Marilyn geldiğinde Tara Sokağı'ndaki evde bulunacak şekilde ayarladı işlerini. Ria

kapıyı açacak biri olsun istemişti. Bu Gertie için büyük bir ayrıcalıktı.

– Diyelim, hani, diyelim ki acil bir durum çıktı, sen gelemedin, o zaman senin yerine

annemin burda olmasını sağlar mısın?

Gertie, böyle bir şey hayatında hiç başına gelmemiş gibi "Acil durum?" diye sormuştu.

– Yani, ne bileyim, her şey olabilir.

– Bak, merak etme, onu karşılayacak biri mutlaka olacak burada. Gertie çok kesin

konuşmuştu. Ancak tam Gertie Ria'nın evine gitmek üzere evden çıkacakken, Jack'in hastanede

olduğu haberi geldi. Dün gece bir yerlerde bir kavga çıkmıştı ve Jack daha yeni kendine gelmişti.

Gertie Nora Johnson'un oturduğu küçük eve doğru koştu, ama Nora evde yoktu. St. Rita'ya gitmiş

olabilirdi, komşusu nerede olduğunu bilmiyordu. Gertie hızla Danny Lynch'in cehennemin dibine

gitmesi için dua etti. Bütün öfkesi ona yönelmişti. Kansını solgun suratlı bir çocuk uğruna terk

etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Gertie Ria'nın kapısını açıp Amerikalının tekini

selamlayacak birini bulmak için ev ev dolaşmayacaktı. Jimmy Sullivan, Frances'in kullanılmış

giysi dükkânında olduğunu ve orayı bırakamayacağını söyledi.

Gertie, lokantaya koştu. "Ah, n'olur, n'olur Colm alışverişe falan gitmiş olmasın. N'olur

Tanrım, eğer varsan, ki var olduğunu biliyorum, Colm Barry evde olsun. Lynch'leri sever, gider

bekler evde. Kadınlara karşı da naziktir. N'olur."

Gertie, Jack'in normal biri gibi davranması için dua edip Tanrı'ya yakarmamıştı hiç. Bazı

şeyler, ulu Tanrı'nın bile kaldıramayacağı kadar büyük sorumluluklardı. Ama Colm'un evde olması

gibi bir dilek kabul edilebilirdi. Ve edildi. "Önce seni gideceğin yere götüreyim, Gertie. Daha

yarım saat var."

– Olmaz, olmaz, Ria'yı düş kırıklığına uğratamam.

– Kente geldikten sonra birkaç saat dolaşacağını, sonra saat on ikide buraya geleceğini

biliyoruz, böyle konuşuldu.

– Erken de gelebilir. Olsun, ben otobüsle giderim.

– Seni götüreceğim. Hangi hastane?

Otomobilde otururlarken Gertie elindeki mendili büküp duruyordu, hiç konuşmuyorlardı.

“Ne kadar rahatsın Colm, senin yerinde başkası olsa bir yığın soru sorardı.”

– Soracak ne var?

– Neden içiyor falan gibi...

– Bu soruyu neden sorayım? Ben de uzun süre aynı şeyi yaptım, belki dükkândaki herkes

benim için bu soruyu boşuna sorup duruyordu. Çok rahatlatıcı bir havası vardı Colm’un. Zaten

Gertie’nin de ihtiyacı olan buydu. Elindeki mendili çekiştirmeyi bıraktı.

– Sonra, neden onunla oturduğumu soruyorlar.

– Bunun yanıtı çok kolay. Adam şanslı da ondan.

– Nasıl yani ?

– Benimle kalacak kimse yoktu, beni kurtaracak kimse yoktu, dolayısıyla sonunda aklım

başıma geldi, çok kötü günler geçirdim.

– Peki ama tek başına olmak seni daha güçlü kılmadı mı sence ? Gertie’nin yüzü acıyla

kıvranıyordu. Annem hep bunu söylüyor. “Onu bırak, kendine gelir” diyor.

Colm omuz silkti. “Belki yaran olur, kim bilir. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, kendime

gelmem hiç de eğlenceli olmadı, çünkü geldiğim yerin koca bir çukur, bomboş bir yaşam olduğunu

gördüm.” Gertie’yi hastane kapısında indirdi ve Ria’nın Amerikalısını karşılamaya gitti.

Dublin’e vardıktan sonra yapılacaklar konusunda Ria’nın kendisine verdiği listenin

kusursuz olduğunu söyledi Marilyn kendi kendine. Biri gelir diğeri giderken telaşlı bir havada

aceleye getirilmiş bir buluşma olacağından, karşılaşmamaya karar vermişlerdi. Marilyn’in uçağı

sabah yedide varacaktı, Ria, kente gelen bir otobüse binmesini, valizlerini bırakıp Grafton

Caddesi’ndeki kahvede kahvaltı etmek üzere biraz yürümesini önermişti. Böylece Liffey Irmağı

üzerindeki O’Connel Köprüsü’nün üzerinden, Trinity College’ın önünden geçeceğini, daha sonra

iyice gezmek isteyeceği çeşitli kitapçılar ile hediyelik eşya satan yerleri göreceğini söylemişti.

Kahvaltıdan sonra St. Stephen Par–kı’nda gezmeliydi. Birkaç heykel ve ilgi çekebilecek yer adı

sıralanmış, bir taksi durağında son bulan güzel bir rota çizilmişti; sonra taksiye binecek, bavullarını

alıp Tara Sokağı'na yollanacaktı. Daha önce sözünü ettiği kişilerden biri kendisini karşılayıp evi

tanıtmak üzere evde olacaktı.

Her şey çok iyi gitti. Marilyn'in belleğinde çok silik durmakta olan kent, yerli yerine

oturmaya başladı; daha önceki kısa ziyaretinde kentin genel bir resmini oluşturamamıştı. Kuşkusuz

hayli değişmişti Dublin ve bu yıllar içinde hayli zenginleşmişti. Trafik çok daha yoğun, otomobiller

daha büyük, insanlar daha şıktı. Çevresinde yabancı aksanlar, farklı diller konuşuluyordu. El

sanatları dükkânlarına bugünlerde yalnızca Amerikalı turistler gelmiyordu, buralar diğer Avrupa

ülkelerinden gelenlerle doluydu.

On bir buçuğa doğru ayaklan yorulmaya başladı. Ria şu sıralarda uçağına biniyor olmalıydı.

Yeni evini bulma zamanı gelmişti. Taksi sürücüsü, kentin sokaklarında gereğinden fazla taksinin

dolaşmasına izin verilmesi ve bu nedenle işlerin kesat gittiği konusunda uzun uzun yakındı.

İnsanların çoğu, dünyadaki her şeye sahip olmak istiyordu, açgözlüydüler, şimdi bu– Alman

kadınla evli olan ağabeyi gibi Amerika'ya göç etmediğine yanıyordu. Tara Sokağı'nın Dublin'in en

hızlı gelişen sokağı olduğunu söyledi. Gerçek bir altın madeniydi burası.

– Dostlarınız bu evin sahibiyse Hanımefendi, yarım milyonun üzerinde oturuyorlar

demektir, dedi evin kapısına geldiklerinde.

Kırk yaşında var yok, esmer, yakışıklı biri açtı kapıyı. Merdivenin birkaç basamağını indi,

elini uzattı. Marilyn kendisine verilen listesindeki binlerce adın arasından bu kişinin adını çıkarmak

için kıvranırken, “Ria adına Tara Sokağı’na hoş geldiniz diyorum” dedi Colm. Nedense onu

karşılayacak olanın Hilary ya da Ria’nın iki kadın arkadaşından biri olacağını sanmıştı. “Adım

Colm Barry, Ria’nın hem komşusu hem de dostu oluyorum. Ayrıca arka bahçeyi ekip biçiyorum,

ama arka kapıdan girip çıktığım için burada kaldığınız süre içinde sizi rahatsız etmeyeceğim.”

Marilyn minnetle baktı ona. Yalnızca bilmek istediklerini söylemiş, gereksiz konuşmamıştı.

Kibardı, ama aynı zamanda çok hoşuna giden bir rahatlığı vardı bu adamın. “Tamam, siz

lokantanın sahibisiniz” dedi. Listedeki yerini bulmuştu sonunda.

– İyi bildiniz, dedi Colm. Konuğun bavullarını alıp granit basamaklardan çıkardı.

Ria’nın fotoğrafları yalan söylememişti. Parıldayan parke döşeme ve şık masa, holü çok

görkemli gösteriyordu. Bir odaya açılan kapı aralıktı, Colm onu hafifçe itti. “Burası benim evim

olsaydı, bu odadan hiç çıkmazdım” dedi. “Evin bir yanını boydan boya kaplıyor, pencereleri her iki

tarafa da bakıyor. Çok güzel.” Masanın üzerinde dev bir vazoda güller duruyordu. “Ria bunları

sizin için bırakmamı istedi.”

Marilyn ona teşekkür ederken boğazı düğümlendi. Burası harikulade güzeldi, böylesine

güzel bir masa üzerindeki koyu pembe ve kırmızı güller, kusursuzluğu taçlandırmıştı.

Colm Marilyn’in bavullarını üst kata taşıdı, büyük yatak odasını gösterdi. “Herhalde burada

kalacaksınız, eminim size bütün ayrıntılar daha önce bildirilmiştir. Ria haftalardır hazırlık

yapıyordu. Ne kadar uğraştığını biliyorum.”

Marilyn de biliyordu. Pırıl pırıl, tertemiz beyaz yatak örtüsü gözlerini kamaştırdı,

yepyeniydi, bu sabah serilmiş olmalıydı. Bir kenarda katlanmış havlular, pırıl pırıl boyanmış boş

bir giysi dolabı... Bu kadın evini hazırlamak için hayli uğraşmıştı. Marilyn suçlu suçlu, kendi

uğraşının Ria’nınkiyle boy ölçüşeceğini umdu.

Mutfağa indiler, tam o sırada kedinin girip çıktığı küçük kapak açıldı ve iri bir kahverengi

kedi mutfağa daldı.

– Bu Clement, diye takdim etti kediyi Colm. Harika bir kedidir, tamamen masum bir kuşu

nedensiz öldürmek gibi küçük kusurları var, sonra da kuşu ödülmüş gibi size getirir.

– Biliyorum, o zaman, “Aferin Clement, ne iyi ettin” diyeceğim, dedi Marilyn

gülümseyerek.

– Güzel, ezberinizi unutmazsanız sorun yok. Zaten Clement de pek iddialı değil, genellikle

tek gözünü aralar, kuşlara bakar, sonra uyumaya devam eder. Colm mutfak turunu sürdürüyordu,

buzdolabını açtı. A, bakıyorum temel gıda maddelerini koymuş dolaba, bir de hemen şuradaki

bahçede yetişmiş sebzelerden çorba yapmış. Isıtmanız için dolaptan çıkarmamı ister misiniz ? Uzun

bir yolculuk yaptınız, yerleşmek istersiniz. Colm bunları söyledikten sonra gitti.

“Ne rahatlatıcı, ne hoş bir komşu” diye düşündü Marilyn, tam da yakınlarında oturmasını

isteyeceği biriydi. Colm Barry gibi birini hayatından uzak tutmak hiç sorun olmazdı. Carlotta gibi

bahçe çitine yanaşıp sorular sormaya, hayatına karışmaya can atan biri değildi. Evet, haklıydı, artık

gerçekten yerleşmek isterdi. Beklediği kadınlar yerine bu adamın kendisini karşılamış olmasına

sevindi. Arkadaş canlısı, kafa dengi biriydi. Yalnız kalmak istediğini anlamıştı. İyi ki kendisini

karşılayan oydu.

Yavaş yavaş eylüle dek kendisinin olacak evi dolaşmaya başladı. Çocukların odaları derli

topluydu, Brian'ın duvarında futbolcu resimleri, Annie'ninkilerde pop yıldızlarının posterleri vardı.

Brian'ın penceresinin kenarına plastik güreşçi figürleri, Annie'ninkilerdeyse yumuşak tüylü

oyuncaklar vardı. Çok düzenli iki banyo tuvalet, Victoria Dönemi'nden kalma musluklarla

donatılmıştı. Bir de bomboş, ölü bir oda bulunuyordu, duvarlarında raflar vardı, ama hepsi de

boştu. Bu Ria'nın deyişiyle "mutlu günlerde" Danny'nin çalışma odasıydı herhalde.

Sıcak, nerdeyse kalabalık denebilecek mutfakta, raflar dolusu yemek kitabı, tava, tencere ve

pasta kalıplarıyla dolu dolaplar vardı, içinde kekler börekler yapılan, yenilip içilen, yaşayan bir

mutfaktı bu. Güzel eşyalarla dolu bir yerdi burası, ama her şeyden önce bir yuvaydı. Duvarlarda

aile resimlerinin, daha çok da çocukların, bazıları yakışıklı Danny Lynch'i de yansıtan fotoğrafların

aşılmadığı bir alan yok denecek kadar azdı. Çekip gitmiş olması nedeniyle yaşamlarından

çıkarılmamıştı. Marilyn bu adamı tanıma yönünde ipuçları bulma çabasıyla resimlerdeki yüzüne

yakından baktı. Bu evi tanımakla şunu kesinlikle anlamıştı: bu adam ya yeni kızı pek çok seviyordu

ya da Ria'yla evlilik yaşantısında mutlu olmamıştı, yoksa arkasına bakmadan bütün bunları terk

etmesi olanaksızdı.

– Gidip bir baksam mı acaba? dedi Nora Johnson Hilary'ye.

– Ne bakacaksın, bulup da bunayacak hali yok. Servet değerinde bir evde bütün yaz bedava

oturacak, dedi Hilary burnunu çeke çeke.

– Evet, ama kendisini biraz yalnız hissedebilir, Ria dedi ki...

– Ria şunu dedi, Ria bunu dedi... O evi bırakacak başka adam bulamadı mı yani? İsteseydi...

Nora kızına sabrı taşmış gözlerle baktı. "Bana bak Hilary, eve ben göz kulak olurdum, o

geri zekâlı kediyi de doyururdum diye düşünüyorsan..."

– Evet, düşünüyorum ya da sen yapabilirdin bu işi Anne. Kalkıp elin Amerikalısını buraya

getirmek zorunda değildi.

– Ama Hilary, ne kadar aptalsın, asıl mesele Ria'nın Amerika'ya gitmek istemesiydi. Evini

iki kapı ötedeki benim evimle ya da kentin bir ucundaki senin evinle takas edip de ne yapsın.

Hilary büyük bir akılsızlık duygusuyla dinledi. Hırsından bu olguyu aklından çıkarmıştı.

“Bu akşam ve yarın dinlenmesine izin vermeliyiz, belki sonra gider bakarız” dedi.

– Burada hoş karşılanmadığını sanmasını hiç istemem, dedi Ria’nin annesi. Ablasıysa

küçümseyen havalarda burun çekme alışkanlığını frenlemeye çalışıyordu.

Carlotta Ria’yı Tudor Drive’a götürürken yararlanabileceği bütün kolaylıkları sayıp durdu.

Ön bahçeleri birbirinden ayrılmamış evlerin önünden geçerken biraz şaşırdı Ria.

“Aralarında parmaklık yok” dedi.

– Evet, sanırım komşular birbirine yakın, dedi Carlotta.

– Tudor Drive da böyle mi ?

– Yok, bizim bölüm böyle değil, biraz daha kişisel...

Carlotta, gelecek gün ve haftalarda Ria’nın iyice tanımış olacağı cadde ve sokakların

adlarını söylüyordu, iki otel gösterdi, kulübü, kütüphaneyi, uygun benzinciyi, belalı bir adamın

çalıştırdığı benzinciyi, iki antikacı dükkânını, çiçekçiyi, şöyle böyle mezeciyi ve gerçekten harika

mezeciyi gösterdi. Sonra elbet çiçek tohumları ile fidelerin satıldığı bahçenin önünden geçirdi onu.

Utkulu bir havayla bahçeyi gösterdi.

– Hu, burası beni pek ilgilendirmeyecek, dedi Ria. Çiçek ile otu birbirinden ayıramam.

Carlotta şaşırmıştı. “Ama ben bahçe işlerinden çok hoşlandığını sanıyordum, bu nedenle

tanışmadınız mı?”

– Hayır, hiç değil, aslında tam tersi.

– Şu işe bakın, insan nasıl da yanlış anlayabiliyor... Marilyn’in ilgi duyduğu başka bir şey

yoktur, bu yüzden sandım ki...

Eve iyice yaklaşmışlardı.

– Bak, evime gelip birlikte yemek yememizi çok isterim, ama sen yaz tatiline geldin, kendi

evini keşfetmek istersin, nasıl olduğunu görmek istersin herhalde. Carlotta içinde anahtarların

bulunduğu zarfı aldı ve Ria’ya vermeye hazırlandı.

– Ama sen benimle eve girmeyecek misin? Ria şaşırmıştı.

– Yok, tatlım, gelmeyeyim. Yani bu senin evin, Marilyn ile Greg’in evi.

– Hayır, lütfen gel, bana evi göstermeni çok isterim, olmaz mı? Carlotta kararsızdı,

dudaklarını ısınıyordu. “Aslında neyin nerde olduğunu bilmiyorum..” diye başladı.

– Ah, n’olur Carlotta. Sen bana her şeyi gösterirsen kendimi çok daha rahat hissederim.

Marilyn bana buzdolabında bir şişe şarap bırakacağını söylemişti. Ben de ona bıraktım hatta.

Benim için güzel bir başlangıç olur.

– Onun yanlış anlamasını istemem...

Carlotta'nın söylediklerinin yaran olmadı. Ria arabadan çıkmış, yeni evini seyretmekteydi.

"Bu küçük bahçe kapısından mı giriyoruz, garaj kapısından mı ?"

– Bilmem ki ? Eski güvenli Carlotta gitmiş, ne yapacağını bilmez, kafası karışık Carlotta

gelmişti.

– Ama ön kapı hangisi ?

– Ria, bu eve hayatımda bir kez bile girmedim, dedi Carlotta. Bir an durdular. Sonra Ria

konuştu, "iyi ya, ikimiz için de yeni bir deneyim olacak" dedi.

İkisi de birer bavul alarak, Tudor Drive'daki 1024 numaralı evi keşfetmek üzere içere girdi.

– Heidi? Ben Greg Vine.

– O, merhaba Greg. Nasılsın ? Birkaç hafta önce telefonda düşüncesizlik etmesine karşın

Greg'in sesinde dargınlık izi bulunmaması onu öyle rahatlatmıştı ki, şu anda neden telefon ettiğini

düşünmek aklına bile gelmedi.

– Genel olarak iyiyim, Heidi, ama biraz kafam karışık. Marilyn'i havaalanına sen götürdün

değil mi, yani götürdün mü? Yani gerçekten gitti mi demek istiyorum.

– Evet, elbette gitti. Oranın telefon numarası var sende, değil mi? Sana verdiğini söylemişti?

Heidi'nin sesi merakla biraz yükselmekteydi.

– Tabii, tabii, var. Yalnız acaba bu kişi... yani, Westville'e geldi mi acaba diyordum? Hani

biliyorsun, bizim evde kalacak olan kadın.

– Bütün ayrıntıları bilmiyorum, ama sanırım bir iki saat kadar önce gelmiş olması gerek,

Greg. Heidi bunu söylemedi ama, Marilyn'in ağzından Ria'nın gelişiyle ilgili bilgi almak, dişlerim

çekmek kadar zordu.

– Anlıyorum.

– Bir şey mi vardı ?

– Yok, yok. Sesinden Greg'in pek sıkılmış, nerdeyse çaresizlik içinde olduğu anlaşılıyordu.

Heidi ona yardımcı olmak için çıldırıyordu. Neyi bilmek istediğini tahmin etmeye çalıştı.

“Sağ salim gelip eve yerleşti falan diye mi merak etmiştin ?”

– Biraz öyle, herhalde, dedi Greg.

– Ben telefon edip bir bakayım ister misin ?

– Anladığıma göre birinci hafta telefona cevap vermeyecek, telesekreterde bizim mesajımız

olacak, sonra bu şahıs isterse değiştirecek mesajı. Greg'in sesinden kızgın ve üzgün olduğu

anlaşılıyordu.

– Geldi mi, neye benziyor, nasıl biri falan gibi şeyleri öğrenmek istiyorsun, öyle mi Greg ?

Mesele bu mu ?

– Sanırım öyle, şimdilik başka bir neden gösteremiyorum. Buruk bir gülme eşlik etmişti bu

sözlere.

– Şimdi gidersem uyuyor olabilir. Telefon etsem makineyle konuşacağım?..

– Canını sıkma Heidi, fırsat bulursan uğrarsın. Hepsi bu. Burada eli kolu bağlı hissediyorum

kendimi, çok garip, kafasında bir yığın şey kuruyor insan.

Heidi ona anlayışla yaklaştı, "Biliyorum" dedi.

– Bildiğini sanmıyorum. Henry'yle oturup konuşabilirsiniz, sanırım biz de bir zamanlar

öyleydik. Ama şimdi birbirimizi öfkelendirmeden hiçbir konuda konuşamıyoruz... Greg daha fazla

konuşmak istemedi.

– Düzelecek, Greg.

– Özür dilerim, "Oprah Şov"a çıkmış bir dertli gibi davranıyorum.

– Ne var bunda?

– Bir şey yok da, ben böyle değilimdir aslında. Bak, Marilyn’le aranızdaki güveni sarsmak

istemem, inan istemem.

– Sarsılacak bir şey yok, bana numaranı ver, bir şeyler öğrenir öğrenmez seni ararım.

– Ödemeli aç Heidi.

– Hayır olmaz, mezunlar yemeğinde giymem için dallı güllü bir Hawaii entarisi getireceksin

ya bana.

– Tanrım, aklımdan çıkmıştı.

– Piknikte burada olacaksın, Greg. Bugüne dek hiçbirini kaçırmadın, tarih bölümü olarak

seni mutlaka bekliyoruz.

– Diyelim ki geldim, nerde kalacağım ? Ne yapacağını bilmez bir durumdaydı.

– Bak Greg, daha önümüzde haftalar var. Önce Tudor Drive’daki durumu bildireyim sana,

bunları sonra düşünürsün.

– Sen gerçek bir dostsun, Heidi.

– Eskiden de öyleydik, bundan sonra da öyle olacağız biz dördümüz, bu sözlerime mim koy,

dedi Heidi, ancak söylediklerine hiç inanmıyordu.

Carlotta ile Ria evi gezdi.

– Her şey o kadar güzel ki... Üstelik yardımcısı da yoktu, temizlikçi şirketinden adam

çağırıyordu herhalde, dedi Carlotta hayran hayran.

Yerlerinde renkli halıları, etrafı üç beyaz kanepeyle çevrili şöminesi bulunan büyük

salondan, kahvaltı masasına dönüşmüş tezgâhı ve bir yemek masası içeren büyük mutfaktan,

Greg'in üç duvarı yerden tavana dek kitaplarla kaplı, pencere kenarında kırmızı deri bir çalışma

masası ile büyük siyah bir döner koltuğu olan çalışma odasına geçtiler. Duvarlarda resim koyacak

yer yoktu, ama orada burada üzeri küçük heykeller, süs eşyaları, bir tür hazinelerle dolu üç masa

bulunuyordu.

– Ne güzel bir oda, dedi Ria. Bir de benim kocamın çalışma odasını görsen şimdi... ne

bileyim... boş bir kabuk gibi.

– Neden ? diye sordu Carlotta haklı olarak.

Ria durdu, ona baktı. "Pardon, yani benim eski kocamın... Evden henüz taşındı, bu yüzden

çalışma odası boş. Ama en güzel günlerimizde bile bunun gibi değildi. Bahçeyi gezelim mi, ne

dersin ?"

– Bahçe kaçmıyor, dedi Carlotta.

– Öyleyse Marilyn’in Chardorınay şişesini devirelim, dedi Ria.

– Aramoterapi uzun uçak yolculuğu yapmış kişilere sana geldiği kadar iyi geliyorsa, yeni bir

keşif yaptık demektir, dedi Carlotta mutfağa girerlerken.

Tam o anda kapı çalındı. Carlotta ile Ria birbirlerine baktı ve açmak üzere ikisi birden

atıldı. Kırklarında bir kadın, elinde armağan paketi yapılmış bir şişeyle karşılarında duruyordu.

– Ben Heidi Franks, Marilyn’le birlikte çalışıyorum, size hoş geldiniz demek istedim...

Merhaba Carlotta, burda olacağım bilmiyordum...

– Ria gelmem için ısrar etti, dedi Carlotta. İşlere burnunu sokarken yakalanmışçasına özür

diler bir havası vardı.

– İçeri gel Heidi, dedi Ria. Tam zamanında geldin, birer içki içmek üzereydik.

– Şey, rahatsız etmiş olmayayım...

Ria bu kadınların bu eve geldikleri için özür diler havalarına girmelerinin nedenini

anlayamadı. Amerikalılar rahat ve arkadaş canlısı insanlar olarak tanınırdı, oysa Carlotta da Heidi

de Marilyn Vine’ın gölgesi oraya düşüverecek de ikisi birden pabuçlarını bırakıp kaçacaklarmış

gibi duruyorlardı.

Bu düşünceleri bir kenara attı ve onları mutfağa götürdü.

Marilyn bavullarını açtı ve çorbasını içti. Ria’nın kendisi için bıraktığı pahalı Fransız

şarabından da bir kadeh aldı. Sonra yukarda, yuvarlak küvetin içinde uzun uzun yattı ve saatler

süren yolculuğu ile onu izleyen uzun Dublin yürüyüşünün yorgunluğunu sulara bıraktı.

“Uyurum belki” diye düşündü, ama hayır, öğle sonrası boyunca gözleri fal taşı gibi açık,

zihniyse müthiş meşguldü. Geçmiş ve gelecekle dopdolu olan bu eve neden gelmişti ? Bu Victoria

Dönemi’nden kalma bir evdi, Tanrı aşkına! Marilyn hangi tarihten kaldığını tam olarak bilmiyordu

ama iç savaş sırasında, Gettysburg Savaşı’nda burada insanlar oturmuş olabilirdi.

Tudor Drive 1024 numarada hiçbir zaman olmayacak bir umut vardı bu evde. Tara

Sokağı’ndaki bu evin her odasında güneş yüzlü çocuklar gülümsüyordu insana. Kesik karpuz gibi

kocaman gülüşlü bir oğlan, Dale ile nerdeyse aynı yaşta bir kız... Marilyn içinde her şey bulunan bu

evin büyük yatak odasında, beyaz örtünün altına uzanmış, kendi yaşantısının bir hiç olduğunu

düşünüyordu.

Bir ses duyuldu, kocaman, tatlı bir kedinin meraklı yüzü kapıda belirdi. Sonra sıçradı ve

yatağa, Marilyn'in yanına kuruldu. New York'taki göllerde işleyen küçük bir motorun sesini

andıran bir mırlaması vardı. Marilyn kedileri ne seviyor ne de onlardan nefret ediyordu, bütün

hayvanları belli belirsiz de kabulleniyordu. Ama Clement akıllı bir kediye benziyordu. Onun mutlu

olmadığım anlamış görünüyordu. Mırlamasını giderek yükselterek tam yanına yumuldu. Garip bir

mırlama ya da kutsal bir büyü gibi geldi bu ses Marilyn Vine'a, uyandığında saat gecenin on

ikisiydi.

Westville'de saat akşamın yedisi olmalıydı. Ria'ya telefon açıp bu dingin ev için teşekkür

edecekti. Anlaşmalarına göre Ria yanıt vermek istiyorsa ahizeyi kaldıracaktı. Marilyn numarayı

çevirdi. Üç zil sonra telesekreterden kendi sesini duydu. "Ben Marilyn" dedi. "Burada gece yarısı,

her şey harikulade. Sana teşekkür etmek istedim."

Sonra Ria'nın sesi duyuldu. "Burada daha akşamüzeri, ama burası daha da harika. Sana çok

çok teşekkür ederim."

– Chardorınay'yi buldun mu ? diye sordu Marilyn.

– Evet, buldum ve bitirdim, ya sen, Chablis'yi buldun mu ?

– Tabii buldum. Henüz bitilmedim, ama bitireceğim.

– Peki Gertie? Seni karşıladı mı?

– Gayet güzel karşılandım ve eve bayıldım. Çok güzel bir evin var. Peki Carlotta sana

anahtarları verdi mi ?

– Verdi, bir rüyalar evi burası, benimkinden güzel, sen zarardasın.

Kısa bir duraksama oldu. Sonra birbirlerine iyi geceler dilediler. Neden Mariliyn Gertie onu

karşılamış gibi davrandığını bilmiyordu. Ria, Marilyn'e dostları Carlotta ve Heidi'nin nerdeyse

üçüncü şişeyi devirmeye hazırlandıklarını neden söylemediğini bilemedi. Sorulsaydı, açıklamaları

çok güç olacaktı.

– Bugün anneannemi görmeye gideceğim, Bernadette.

– A, iyi.

– Dolayısıyla tam olarak kaçta döneceğimi bilmiyorum.

– Tabii. Annie içinde kısa bir etek ve askılı bluzun bulunduğu çantasını aldı. Gitmeden önce

babana telefon et, olmaz mı ?

– Neden edecekmişim ?

– Çünkü babana kahvaltıda anneannene gitmek istediğini söylemedin.

– Oo, babam böyle şeylerle rahatsız edilmek istemez.

– Aslında istiyor.

– Bu akşam söylerim.

– Senin yerine benim söylememi ister misin? Bernadette’in sesinde gözdağı falan yoktu.

Yalın bir soru sormuş havasındaydı, aslında hiç de yalın değildi sorusu.

– Gardiyan gibi davranmana gerek yok, Bernadette.

– Bana yalan söylemene de gerek yok, Annie. O giysilerle anneannene gidecek değilsin.

Kitty’yle birlikte bambaşka bir yere gideceksiniz.

– Gidersek gideriz, sana ne ?

– Beni hiç ilgilendirmez. Nereye gittiğin, ne yaptığın umrumda değil, ama baban üzülecek,

işte bu umrumda.

Annie’nin Bernadette’ten duyduğu en uzun cümleydi bu. Biraz düşündü, sonra soran bir ses

tonuyla, “Bilmezse üzülmez” dedi.

– Aferin sana. İyi bir denemeydi. Olmaz, dedi Bernadette. Annie yenik düşmüştü. “Kitty’ye

telefon etmem gerek” dedi. Bernadette başıyla telefonu gösterdi. “Et öyleyse” dedi ve kitabına

döndü.

Annie konuşması sırasında bir iki kez sağına soluna bakındı, Bernadette’in dinlediğini

gösteren bir belirti yoktu. “Hayır, açıklayamam” dedi Annie. “Tabii ki uğraştım. Ne sanıyorsun?

Kim olacak? Evet. Evet. Bana sorarsan annemden de beter.”

Annie çok üzgün havalarda telefonu kapattı ve ayaklarını altına almış koltuğunda oturan

Bernadette’e baktı. Bir an için gülümsediğini sandı, ama yanılıyor da olabilirdi.

– Nasıl biri ? Myles ile Dekko merak etmişti.

– Fena değil herhalde, dedi Brian homurdanırcasına.

– Durmadan seks yapıyorlar mı ?

– Hayır canım, elbette yapmıyorlar.

– Öyleyse neden baban gidip onunla oturuyor ve onu gebe bırakıyor? diye sordu Dekko.

– Bunlar geçmişte olan şeyler. Şimdi bu işleri bıraktılar sanıyorum. Brian kendi sözlerini

kendisi de anlamamış görünüyordu.

Kendi yaşantısını berbat eden bebek konusunda hâlâ dertli olan Myles, “Bu işi asla

bırakmazlar” dedi. “Canlan çıkıp geberinceye dek sürdürürler.”

Bu sözler Dekko’nun ilgisini çekti. “Sahi mi?” dedi.

– Kesinlikle sahi. Myles bu konuda uzmandı. Ama Brian, senin evde sürekli iş üzerinde

olmalılar. Durum bunu gerektiriyor.

Brian bir an ciddi ciddi düşündü. “Ne demek istediğini anlıyorum” dedi.

– Hızlı hızlı soluduklarını, bu işi yapmaktan soluklarının kesildiğini duymuyor musun ?

– Hayır, diye başını salladı Brian. En azından bizim yanımızda yapmıyorlar.

– Yok bir de sizin yanınızda yapacaklardı, amma da aptalsın ha!

Yattıkları zaman... ancak o zaman duyabilirsin.

– O zaman da alçak sesle para konularını konuşuyorlar.

– Nerden biliyorsun ?

– Annie'yle dinledik. Annem hakkında mı konuşuyorlar diye merak ettik, ama onun adını

hiç anmadılar, bir kere bile.

– Para hakkında ne konuşuyorlar?

– İkinci ipotek midir nedir, müthiş sıkıcı şeyler. Saatlerce ve saatlerce konuşuyorlar, dedi

Brian.

– Canavar gibiler, değil mi ? diye sordu telefonda Finola Dunne kızma.

Bernadette güldü. “O kadar da değil, gerçi çok gürültü yapıyorlar ve yaramazlar ama...

– Sen daha dur bakalım, neler göreceksin, dedi annesi bilgiç bilgiç.

– Biliyorum.

– Neyse, bugün yüzme günü. Kendimi göstereceğim onlara. Oğlan hoşuma gidiyor, espirili

çocuk.

Bernadette anlayışlıydı. “Annie için çok daha zor” dedi.

– Evet, ona göz kulak olmak gerek.

– Sen bildim bileli bunu söylersin, Anne.

– Seni büyütürken çok işime yaradı da! Bernadette’in annesi telefonu kapattı.

Yüzme havuzunda arkadaşı Kitty’yi görünce şaşkınlıktan deliye döndü Annie. Tam dört

kez, “Ne tesadüf!” diye haykırdı.

Kitty de aynı şekilde şaşırdı. Ortalıkta döne döne, “Kimin aklına gelirdi?” deyip durdu.

– Bu benim arkadaşım Mary, Bayan Dunne, diye takdim etti onu Annie. Kedim Clement’i

besliyor. Yüzme dersinden sonra Clement’i görmek için Tara Sokağı’na gidebilir miyim?

– Neden gitmeyesin? dedi Finola Dunne. Danny ile Ria’nın evine otobüs servisi vardı. Mary

terbiyeli küçük bir kız gibi geldi ona, kedi besleyen bir çocuk kötü olamazdı.

– Neden Mary diyorsun ona? diye sordu Brian.

– Adı öyle de ondan, aptal, diye tısladı Annie.

– Daha önce hiç Mary olmamıştı adı, diye karşı çıktı Brian.

– Şimdi oldu işte, çeneni kapatır mısın sen ?

Yüzme hocası dikkatlerini çekmek için düdüğünü öttürmekteydi.

– Görüşürüz Kitty, diye seslendi Annie.

– Affedersin, adını yanlış anlamışım, ona Mary dedim ben, dedi Finola Dunne.

–A, hımm, her iki adı da doğru... aslında... Annie'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Brian utkuyla gülümsedi.

Yüzme dersi sırasında Finola Dunne bir telefon görüşmesi yaptı. Gitme vakti geldiğinde

gözleri dört açılmıştı. "Mary'ye söyle, Amerikalı hanım Tara Sokağı'ndaki kediyi besliyor, senin

gidip kediye bakmana gerek yok."

Annie başını öne eğdi. "Bernadette'e telefon mu ettin ?" dedi sonra.

– Evet, hatta sana bir mesajı da var.

– Ne söyledi ? diye atıldı Annie.

– Sana bunun ikinci iyi deneme olduğunu söylememi istedi. Üçüncüsünde babana havale

edilecekmişsin.

Heidi ile Carlotta, Ria'ya hayatlarında daha önce hiç birer şişe şarabı devirmediklerini

söyledi. Hem kendilerine şaşmışlardı, hem de birbirlerine. Bunun da, tümüyle yeni İrlandalı

arkadaşlarının kötü etkilerinden kaynaklandığına inanıyorlardı. Ria kendisinin de hiç bu kadar

aşırıya kaçmadığını, böyle ayıp şeyler yapmadığını söyledi onlara; evindeyken, akşamları tek

kadehle yetinen uslu bir kızdı.

– Ama burası Amerika, diye feryat etti Carlotta. Biz kadehleri sayarız, kalorileri sayarız,

kaba bir tahminle benim salona gelen müşterilerinin yansı gibi... kimin bağımlı olduğunu, kimin

tedavi gördüğünü biliriz... şimdi biz de o yolun yolcusuyuz.

– Ben orta yaşlı bir üniversite çalışanı olarak, hayatlarının tam da bu döneminde insanların

nasıl şişeye sarıldıklarını ve kokuşup gittiklerini bilirim. Kocalarımızın maaş çekleri bizi Betty

Ford Kliniği'ne yatıracak kadar şişkin değil.

– Ah, ben ikinizden de acıklı durumdayım, diye güldü Ria. İrlanda'dan kafasını toparlamak

umuduyla buraya sepetlenmiş, terk edilmiş bir kadınım ve Amerika'daki ilk günümde iki ayyaşa

tosluyorum ve düpedüz ayartılıyorum.

Birbirleri hakkında pek çok şey öğrendiler. Carlotta'nın ayrıldığı üç kocasından da nafaka

aldığı, bunların çeşitli zamanlarda toplu olarak ödendiği, hatta bunların ne kadar iyi

değerlendirildiğinin ayrıntıları bile ortaya çıktı. Heidi'nin ilk evliliği anlatıldı. Öyle berbat bir

adamdı ki, korkunçluk açısından ancak Henry'nin ilk karısına uygun bir eş olabilirdi. Bu kadınla

karşılaşıp evlenseler hak yerini bulmuş olacaktı, ama ikisi de başkalarıyla evlenmiş ve insanların

hayatlarını zehretmişlerdi. Elbet Danny Lynch de Westville'e takdim edildi. Ria'nın tam yirmi

ikinci yaş gününden bir gün önce tanışmalarının öyküsü, Tara Sokağı'ndaki evde ilk yatışları ve

aslında baba olmayı tasarladığını, ancak Ria'nın bebeğine değil, başkasının bebeğine babalık

edeceğini söylediği gecenin öyküleri birer birer anlatıldı.

– Bakalım Marilyn buzdolabına neler koymuş, dedi Heidi.

Daha saatlerce konuşabilirlerdi. Ama buzdolabında buldukları ıspanağı yiyip üzerine ikişer

fincan koyu kahve içtikten sonra, Ria iki konuğunun da sırlarını paylaşmalarından dolayı

kendilerini suçlu hissettiklerini, hatta utandıklarını anladı. Böyle açık konuştukları için pişman

görünmüyorlardı da, bu ortamın, bu evin bu iş için uygun olmadığı duygusuna kapılmışlardı sanki.

Saatlerdir yaşadıkları sıcaklığın azalmaya başladığını görmek şaşırttı Ria'yı. Daha geldiği anda iki

harika arkadaş bulduğunu sanmıştı. Belki her zaman böyle olmayacaktı. Dikkatli davranmalı,

bulamayacağı yerlerde yakınlık aramamalıydı. Tekrar buluşmaları için ısrarcı olmaksızın, o

akşamın rüzgârının azalmasını izledi. Bu onlara uygun gibi görünüyordu. Ria ayrıca Marilyn’e

telefonda Tudor Drive 1024 numarada birlikte oturup küçük bir parti vermekte olduklarından söz

etmemesinden de hoşnut kaldıklarını fark etti. Bütün o konuşmalar, itiraflar, tartışmalar arasında,

bu evde oturan kadının adını bir kez olsun ağızlarına almamışlardı.

Saat on sularında, yani Dublin’de gecenin üçüyken, iki kadın gittikten sonra, Ria Marilyn’in

evinde yavaşça dolaşmaya başladı, irlanda’da kocası Danny, kendisinden çocuk bekleyen bir

çocukla yatmaktaydı. Oğlu Brian yatağın bir ucunda pijamalarıyla sırtüstü uzanmaktaydı, ışığını da

açık bırakmıştı. Kızı Annie, Kitty’yle birlikte tehlikeli bir yerlere kaçmak için uygulanması

olanaksız planlarla doldurmuş olmalıydı güncesini. Annesi aziz resimleriyle çevrelenmiş yatağında,

küçük evini satıp St. Rita’ya taşınma hayalleriyle uykuya dalmış olmalıydı.

Hilary ile Martin, yangından kurtarılmış evlerin büyük indirimle satıldığı bir furyada ev

diye aldıkları küçük delikte, Martin, “Bebek yapmadıktan sonra sevişmenin anlamı yok” dediği için

artık sevişmedikleri yataklarında yatmaktaydı. Büyük kırmızı çalar saat altı buçuğa kuruluydu

mutlaka. Tatil olmasına karşın Hilary sekreterlik hizmetleri vermek üzere okula gitmek zorundaydı,

Martin’se iki yakalarını bir araya getirmek için sınav kâğıtlarını işaretleme işinde çalışıyordu.

Rosemary yatalı dört saat olmuştu, Gertie’nin yaşantısı da, Marilyn’i karşılamak üzere Tara

Sokağı’nda bulunabilmesine olanak tanıyacak kadar sakin geçiyor olmalıydı; dolayısıyla belki o da,

koruma yükümlülüğünü üstelendiği çok değerli, kırılgan bir hazine olarak gördüğü o koca ayyaşın

yanında mışıl mışıl uyuyordu.

Clement mutfakta bir sandalyenin üzerinde uyuyordu mutlaka. Her gece büyük bir özen ve

incinmişlik duygusuyla ayrı bir sandalye seçiyordu kendine. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da

Annie ne kadar yalvarırsa yalvarsın yukarı, yatak odalarına çıkmasına izin yoktu.

Marilyn uyuyor muydu acaba? Belki uyanıktı ve onu düşünüyordu. Ria, daha önce

Carlotta’yla dolaşırken, nedense o görmesin diye güdüsel bir hareketle kapısını çektiği odaya girdi.

Işığı yaktı. Duvarlar motosiklet resimleriyle, Electra Glide’larla, Honda’larla kaplıydı.

Bir yatağın üzerine oğlan giysileri, ceketler, kot pantolonlar, büyük büyük ayakkabılar

yayılmıştı... On beşlik bir delikanlı gelmiş, giyecek bir şeyler aramış sonra çıkıp gitmişti sanki.

Giysi dolabında düzgünce asılmış giysiler, raflarda üst üste güzelce katlanmış gömlekler, şortlar ve

çoraplar vardı. Pencere kenarındaki çalışma masasının üzerinde defterler, dergiler, kitaplar

duruyordu. Hepsinde de saçları dik dik yukarı doğru taranmış, dişlerin–deki telleri göstere göstere

gülümseyen, yakışıklı bir yeniyetmenin bulunduğu grup resimlerine gözü ilişti. Birinde basketbol

oynuyorlardı, diğerinde yüzüyorlar, karda oynuyorlar, birinde de okulda sahneledikleri bir oyunda

görülüyorlardı. Resimler öylece yayılmıştı ortalığa.

Ria resimlere bakmaya başladı. Bunlar bilerek böyle konulmuş olmalıydı. Şu anda Tara

Sokağı’nda kendi yatağında uyumakta olan kadın hakkında daha çok şey öğrenmeye can atıyordu.

Bu evde, Marilyn Vine’ın nasıl biri olduğunu ona gösterecek bir şey vardı mutlaka. Sonunda bunu

buldu. Çocuğun spor çantasının içine bantla yapıştırılmış bir resimdi bu. Üç kişiyi gösteren bir yaz

resmi; çocuk tenis giysileri içinde, kolunu saçları seyrelmiş, yakasız bir gömlek giymiş bir adamın

omzuna atmış. Kadın zayıf, uzun boylu, sarı şort ve bluz giymiş. Elmacık kemikleri çıkık kadının

saçları kısa kesilmiş, koyu renkli güneş gözlüğünü başına takmış. Üçü de sağlıklı yaşam reklamı

gibi görünüyor.

Rosemary posta kutusuna bir mektup bıraktı.

Sevgili Marilyn,

Dublin'e hoş geldiniz. Uyandığınızda belki hemen gene uyumak ve gürültülü komşularla

uğraşmak istemeyeceksiniz. Ama bir içki ya da hatta seveceğinizi sandığım Quentin'de bir yemek

yemek üzere bana gelmek isterseniz, telefon etmeniz yeterli.

Sizi davetlerle, ısrarlarla sıkmak istemiyorum, ancak Ria'nın en eski ve umarım en yakın

arkadaşı olarak size hoş geldiniz diyor ve burada iyi vakit geçirmenizi diliyorum. Ria sizin evinize

büyük bir heyecanla gitti.

Dostlukla,

Rosemary Ryan.

Daha Rosemary bahçe kapısının önüne park ettiği arabasına girmeden, Marilyn mektubu

almıştı. Gece Ria'yla yaptığı telefon görüşmesinden sonra uyuyamamıştı, yanında olmak için bu

kez istemeye istemeye aşağı inip bu güzel antik odadaki sandalyelerden birine kurulan Clement'in

sevgiyle mırlamasına karşın gene uyuyamayacağım biliyordu. Marilyn pencereden, çok iyi bir

yerden alındığı belli olan etkileyici bir ceket giymiş, uzun boylu, sansın kadına baktı. Gene çok şık

bacaklarını sımsıkı saran füme rengi pantolonu, yüksek topuklu pabuçlarıyla siyah bir BMW'ye

bindi ve gitti. Bu, Ria'nın mektuplarında iyi arkadaşı olarak betimlenen, müthiş işkadını, bayan

kusursuz, ama aynı zamanda harika iyi kızdı.

Marilyn mektubu beğendi. Baskı yapmıyor, ama cömert davranıyordu. Bu, sabahın altı

buçuğunda evden çıkıp kendi işini yürüten ve film yıldızına benzeyen kadındı. Rosemary Ryan

sokaklarda BMW'siyle dolaşıyordu. Marilyn notu bir daha okudu. Bu kadınla buluşup konuşmak

istemiyordu. Bu insanlar Ria'nın yaşamında ne kadar önemli olurlarsa olsun, kendi yaşantısının

parçalan değildi. Mektuba yanıt vermeyecek, daha sonra Rosemary gene uğrar ya da telefon ederse

kısa bir süre için buluşacaktı onunla.

Marilyn İrlanda'ya bir yığın sığ insanla tanışmaya gelmemişti.

Orla King, restorana gelerek, "Düşümde seni gördüm Colm" dedi.

– Hayır görmedin. Cuma akşamı burada şarkı söyleyip söyleyemeyeceğini sormak istedin

bana ve buraya gelmek için bir bahaneye ihtiyaç duydun. Sözlerim yumuşatmak için biraz

gülümsedi Colm.

Orla da uysal uysal güldü. "Elbette cuma ve cumartesi günleri ve ağustosta, engelli koşu

haftasında, burası tıklım tıklım olduğunda, her akşam burada şarkı söylemek istiyorum. Ama inan

seni gördüm düşümde.”

– Başarılı bir lokanta sahibi miydim peki, söyle bakalım?

– Hayır, enişten Monto’yu öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştın,

delikteydin, dedi Orla.

– Her zaman bir melodram bulursun Orla, dedi Colm. Ama gülümsemesi pek gözlerine

yayılmamıştı.

– Öyle, ama düşlerimizi kendimiz seçmiyoruz, öyle geliveriyorlar, diye omuz silkti Orla.

Bunun bir anlamı olsa gerek.

Colm, belleğini zorluyormuş gibilerden, “Eniştemi öldürdüğümü sanmıyorum” dedi.

“Hayır, hayır, öldürmediğimden eminim. Daha dün akşam at yarışlarından çıkmış pek çok dostla

birlikte onlardaydım.”

– Boktan biri, değil mi ? dedi Orla.

– Enişteme elbette bayılmıyorum, ama kesinlikle öldürmedim onu. Colm, bu konuşmayı

doğru bir çizgide yürütmekte zorlanıyor gibiydi.

– Yok, öldürmediğini biliyorum, çünkü bugün telefon etti bana, bir erkekler toplantısına

gitmem için beni ayartmaya çalıştı. Sadece şarkı söyleneceğini söyledi. O tür erkek toplantılarında

şarkı söylemenin ne anlama geldiğini bilmeyen mi var?

– Ne anlama geliyor, Orla?

– Memelerini göster Orla, anlamına geliyor.

– Hiç hoş değil bu, dedi Colm.

– Herkes öyle düşünmüyor, Colm.

– Yok, yani kız kardeşimle evlenmiş bir erkeğin profesyonel bir şarkıcıdan erkekler

partisinde böyle bir şey istemesi hoş değil demek istedim. Beni yanlış anladın. Göğüslerini görmek

herkesin hoşuna gider herhalde, farkındayım, ama bu koşullar altında değil.

– Bazen savcı gibi konuşuyorsun.

– Eh, söyleyene değil, söyletene bak. Colm duyulur duyulmaz bir sesle söylemişti bunu.

– Monto bana dedi ki... yani, bir anlamda... Orla sustu. –Evet?

– Bir anlamda kız kardeşin Caroline’le bazı sorunları olduğunu ima etti.

– Evet, sanıyorum kardeşimle evli olduğunu anımsama sorunu var.

– O başka şeyler de söylüyor. Çok gizli bir sır var falan diyor.

– Aslında var, biliyor musun, sırrın adı kara yazgı. Kızcağız haklı olarak pislik diye

betimlediğin bir erkekle evlendi. Bu aslında sır sayılmaz ya... Neyse Orla, cuma akşamı şarkı

söylemek mi istiyorsun ? Yalnız bir şartla. Arkada söyleyeceksin, sahnede değil. Seni dinlemek

istiyorlar, ama aynı zamanda konuşmak da istiyorlar. Anlaşıldı mı?

– Tamam patron.

– Daha çok Ella söylersin, Lloyd Webber'den yalnızca birkaç parça yeter, tamam mı?

– Yanılıyorsun ama tamam patron.

– Ellerini ve gözlerini Danny Lynch'ten uzak tutacaksın. Yeni kansı iki çocuğu ve

kayınvalidesiyle burada olacak.

– Yeni kansı değil, gebe sevgilisi, fazla şişirme, Colm.

– Eller ve gözler. Söz vereceksin, açık vermeyeceksin, yoksa bir daha ne burada ne de başka

bir yerde çalışabilirsin.

– Söz veriyorum patron.

"Orla'yı neden uyardım sanki" diye düşündü sonradan Colm, sonuçta aşk yuvasının

herkesin sandığından daha çürük olduğunu duymak, Amerika'da bulunan Ria için küçük bir sevinç

kaynağı olabilirdi. Ama iş işti, bir cuma gecesi restoranda kim patırtı isterdi?

– Bayan Dunne'u cuma akşamı yemeğe götürüyoruz, dedi Danny çocuklarına.

– Annem cuma akşamı telefon edecek, diye karşı çıktı Brian. Annie de, “Kendisine Bayan

Dunne değil, Finola dememizi istiyor” diye karşı çıktı babasına.

– Benim kendisine Finola dememi istedi, sizin değil.

– Pekâlâ istedi.

– Hayır, Annie, istemedi. O başka bir kuşağın inşanı.

– Ama Rosemary’ye Rosemary diyoruz, öyle değil mi ?

– Evet, ama o feminist de ondan.

– Ama Finola da feminist. Kendi ağzıyla söyledi, diye üsteledi Annie.

– Tamam, Finola. İyi, güzel, tamam. Şimdi... Quentin’e gideriz diye düşünmüştüm ama o...

Finola... Colm’un restoranına gitmek istiyor, bu yüzden oraya gidiyoruz.

– Çok da iyi etmiş, dedi Annie. Colm’da doğru dürüst Vejeteryan yemekleri var, Quentin’de

zoraki hazırlanmış sebze tabağına verilen parayı, yoksul bir aileyi bir ay geçindirecek parayı

ödemiyorsun orada.

– Ama ya annem telefon ederse ? diye sordu Brian.

– Telesekreter var ya, bizi aradığını anlarsak gelince telefon ederiz. Danny çözümü

buluvermişti.

– Ama bizimle konuşmayı dört gözle bekliyor olabilir, dedi Brian.

– Telesekreterdeki mesajı değiştirip Colm’da olduğumuzu söylesek? dedi Annie.

– Yok, bence mesajı olduğu gibi bırakalım. Danny kesin konuştu.

– Ama değiştirmek çok kolay, Baba.

– Bernadette’i arayanlar da oluyor, onlar bizim beceriksizliklerimizi duysun istemeyiz.

– Anneme arayacağını unutmadığımızı bildirmek beceriksizlik değil ki, dedi Annie.

– Tamam, arayın onu! Evde olmayacağımızı söyleyin.

– Bütçemiz buna elvermez, dedi Brian.

– Size arayabilirsiniz dedim. Kısa bir konuşma, tamam mı ?

– Ama ikinci ipotek, borçlar falan ne olacak ? diye sordu bu kez Brian.

– Ne demek istiyorsun sen ? Babası şaşırmıştı.

Annie, hemen atıldı, “Hani sen sık sık her şey pahalandı, ikinci bir ipotek yaptırmak

zorunda kalabiliriz diyorsun ya... Ama Brian otuz saniyelik bir telefon konuşmasının ne kadar ucuz

olduğunu anlamıyor.”

– Ben ne söylemişim...

– Baba, bak, Colm’un restoranında güzel bir gece geçireceğiz, Finola da bundan hoşlanacak,

sen de. Bırak şu Brian’ı. Sana kaç kez söyledim onun kafasız olduğunu... Haydi, işimize bakalım.

– Sen harika bir kızsın, Prenses, dedi Danny. Şu Dublin sokaklarına bakıyorum ve seni bir

gün elimden alacak pek çok yakışıklı, parlak delikanlı görüyorum.

– Bırak bunları Baba, kimi kandırıyorsun ? Benim yaşımdaki çocuklan nerde göreceksin

sen.

– Doğru, görmüyorum, ama çocuğun tekiyle kaçıp gidecek değilsin ki, öyle değil mi

Prenses ?

– Ama sen gittin Baba. Bir sessizlik oldu.

– Ben kiminle evleneceğim? diye sordu Brian.

– Bütün duyularını, özellikle de koklama duyusunu yitirmiş biriyle, dedi Annie.

– Yalan söylüyor, değil mi, Baba?

– Elbette Brian. Ablan şaka yapıyor. Zamanı gelince kendine uygun biriyle evleneceksin.

– Bir kadın güreşçi olabilir örneğin, dedi Annie.

Brian onu duymazdan geldi. “Uygun biri olup olmadığını anlamanın bir yolu var mı Baba?”

– İnsan karşılaşınca anlar, dedi babası avutucu bir havayla.

– Ama sen anlamadın, Baba. Annemin uygun olduğunu sandın ama öyle çıkmadı.

– O zaman uygun biriydi, Brian.

– O zaman ne kadar sürer, Baba? diye sordu Brian.

– On beş yıl kadar herhalde, dedi Annie.

Tam o sırada Bernadette mutfaktan seslendi, “Yemek hazır, çok güzel balık ve patates

kızartması aldım.”

Marilyn bir sandalye ile bir fincan kahve alıp ön kapıya çıktı, güneşte oturup bahçeyi

incelemeye koyuldu.

Bu bahçe istense ne kadar güzel olabilirdi. Eve gösterdikleri sevgi ve özeni bahçeye

göstermemekle yazık etmişlerdi. İlginç ağaçların ekilmiş olduğunu gördü. Birisi neyin ne zaman

çiçek ya da meyve vereceğini bilip bahçeyi güzelleştirmeye çalışmıştı, ama mayıs çiçekleri

budanmamış ya da bir şekle sokulmamıştı, öyle sağa sola dal vermeye terk edilmişti, artık

kurtarılacak durumda da değillerdi. Palmiye saçak saçaktı, yapraklan hiç budanmamıştı, zaten

çevresinde bir yığın çalı yeşerdiğinden nerdeyse görünmüyordu.

Bahçe kapısının dışında, yanında zavallı görünümlü, berbat bir köpek ile altmışlarında bir

kadın gözüne ilişti. Kadın ilgiyle ona bakıyordu.

– Günaydın, dedi Marilyn kibarca.

– Sizin de gününüz aydın olsun, siz Amerikalı konuk olmalısınız.

– Evet, adım Marilyn Vine. Siz Ria’nın komşu musunuz ?

– Ben Ria’nın annesiyim, adım Nora, bu da Pliers.

– Memnun oldum, dedi Marilyn.

– Ria önceden haber vermeden kesinlikle gelmememizi tembihledi. Nora konuşmayı

sürdürmek için bir basamak yukarı çıktı ama kararsız görünüyordu. Pliers, bundan sonra sıkıcı

nezaket sözcüklerinin geleceğini sezmiş gibi, ağzım sonuna dek açarak çirkin çirkin esnedi.

Marilyn resminden anımsadı Nora’yı, kadının yakınlarda oturduğunu biliyordu. Size hemen şunu

söylemek isterim ki, Ria bunun gibi antikalarla dolu bir evde büyümedi.

Kadının sesindeki gücenmişlik Marilyn’in gözünden kaçmadı. “Öyle mi, Bayan Johnson ?”

dedi.

Nora bir çığlık atarak saatine baktı ve St. Rita’ya geciktiğini söyledi. “Bir gün benimle siz

de gelmelisiniz oraya... yaşlılar yurdu... ziyaret etmeniz harika olur” dedi.

Marilyn şaşırmıştı. “Çok naziksiniz, ama neden harika olur?”

– İşte, olağandışı şeyler yaşamak hoşlarına gider. Bazen torunlarımı götürürüm oraya, bir

keresinde de Grafton Caddesi’nde rastladığım bir hokkabazı götürmüştüm. Kendileri için yeni bir

yüz olduğundan Pliers’ı da seviyorlar, eminim bir Amerikalıyla karşılaşmak hoşlarına gider, hiç

değilse farklı bir şey onlar için.

– Teşekkür ederim. Belki bir gün gideriz.

– Lady Ryan gözüktü mü ?

– Anlayamadım ?

– Ria’nın arkadaşı Rosemary yani ?

– Hayır, ama bir not bıraktı. Herkes bana karşı çok nazik.

– Eh, ilgilerini çekiyorsun Marilyn, bu doğal bir şey. Nora Johnson Marilyn hakkındaki

bütün ayrıntıları öğrenmek istediğini söyleyerek, ama hiçbir şey sormamış ya da keşfetmemiş

olarak gitti.

Ria’nın annesi gittikten sonra, Marilyn kendisine verilen fotoğraf albümünü eline aldı

tekrar. Kapıda belirdiklerinde kimin kim olduğunu bilmeliydi, dolayısıyla Gertie biraz çekingen bir

tavırla kapıyı çaldığında Marilyn hemen tanıdı onu.

– Şimdi eğri oturup doğru konuşalım, diye başladı söze Gertie. Ria size her hafta fazladan

birkaç sterlin kazanmak zorunda olduğumu söyledi, biliyorum, ama tatil paranızın dibine dan

ekmek haksızlık olur gibi geliyor bana...

– Hayır, hayır, hiç öyle olmaz, hem bu güzel evin her zamanki haliyle korunduğunu bilmek

beni çok mutlu eder.

Gertie sağa sola bakındı. “Ama hiçbir dağınıklık yok burada, siz çok iyi tutmuşsunuz. Bu

durumda avuç açıp sadaka istemek olacak benimki.”

– Ben öyle düşünmüyorum.

– Eminim Ria açıklamıştır... diye başladı Gertie.

– Tabii, tabii söyledi. Çok naziksiniz, haftada iki kez gelip evin temiz kalmasına yardımcı

oluyormuşsunuz.

– Evet, ama sizin için sakıncası yoksa... Gertie’nin gözlerinin altında halka halka morluklar

vardı. Bir tür beklenti, bazı şeylerin bu paraya bağlı olduğunu ele veren bir hava vardı bakışlarında.

Marilyn Gertie’nin hem dost, hem de işçi olduğunu biliyordu, ama gene de bir şey sormadı, onu

ilgilendirmezdi. Size bir kahve yapayım ister misiniz ? diye başladı Gertie

– Hayır, teşekkürler.

– Öyleyse, temizliğe başlayayım mı ?

– Eminim bu evi iyi tanıyorsunuzdur, nasıl isterseniz...

– Hep, önce ön odayı cilalamamı isterdi.

– Güzel, iyi.

– Ayrıca bir şey yapmamı ister misiniz, ütü falan gibi ?

– Ah, sağ olun. Ütüden nefret ederim. Şimdi çıkıyorum, bir dahaki sefere görüşürüz, tamam

mı?

– Ah, tabii, geldiğinize çok sevindik, Marilyn.

– Teşekkür ederim, dedi Marilyn. Anahtarlarını aldı, Tara Sokağı'nda yürümeye başladı.

Aman Tarım, bu ev hep tıklım tıklım olacağa benziyordu. Aradığı dinginliği bulamayacaktı burada,

kafasını dinleyemeyecekti.

Gertie, ütü yapmaktan nefret ettiğini söyleyen Marilyn'in giysilerinin pırıl pırıl, çok güzel

ütülenmiş olduğunu gördü. Ama bu konuyu deşmeyecekti. Marilyn'de onu afallatan bir şey vardı.

Gertie gibi bir çamaşırhane sahibinin fazladan paraya ihtiyacı olmasının nedenini sormamıştı

örneğin, kendi durumunu konuşmaya meraklı da görünmüyordu. Gereğinden fazla insanın işlere

karışıp durumları değiştirmeye çabaladığı bir düzende, birinin hiçbir şeye karışmamasını doğrusu

çok rahatlatıcı buldu Gertie.

– Ne diyor? diye sordu Brian.

– Bir Amerikalı kadının sesi, kendisinin orada olmadığını ve ora– ' da bulunanlar için mesaj

bırakmamızı söylüyor, diye yanıtladı Annie.

– Orda bulunanlar diye bir şey yok... yalnızca annem var.

– Sen sus Brian. Alo, Anne, biz Annie ve Brian, her şey yolunda... Bu akşam babamla ve...

yani, cuma akşamı Colm'un restoranına yemeğe gideceğiz ve belki bizim saatle on bire kadar

dönmeyiz. Telefon ettiğinde burda olmayız diye arıyorum. Başka bir şey yok Anne. Brian da iyi.

– Ver ben de iyi olduğumu söyleyeyim, diye atıldı Brian.

– Boşuna para ziyanı, annem senin iyi olduğunu biliyor. Brian telefonu kaptı. "Ben iyiyim

Anne, yüzme öğreniyorum. Finola diyor ki, yüzme hocası ona benim hızlı öğrendiğimi söylemiş.

Ha, Finola Bemadette'in annesi bu arada. O da yemeğe geliyor."

Annie ahizeyi kaptı ve yerine koydu. "Finola'yı söylemenin sırası mıydı, dünyada senden

daha budala biri var mı acaba? Birinci sınıf bir aptalsın sen!" Annie'nin gözleri alev alevdi.

– Özür dilerim. Brian başını öne eğmişti. Özür dilerim, düşüncesizlik ettim. Anneme mesaj

bırakmak heyecanlandırdı beni.

Öyle üzgün görünüyordu ki, Annie Lynch'in yüreği bile yumuşadı. "Dünyanın sonu değil

herhalde” dedi homur homur. “Annem umursamaz.”

Ria havuzdan çıkmış, üstünde Marilyn’in bornozlarından biriyle eve girmekteydi. İlk birkaç

seferinde soğuk suya bir iki dalıp çıkmış, güzel çiçeklerin, çevresindeki harika bahçenin tadını

çıkarmaya çalışmıştı. Ama Dale’in odasında düzgünce yerleştirilmiş spor kitaplarına kaptırmıştı

kendini. Çeşitli günlerde kendisi ile arkadaşlarının ne kadar yüzdüğünü not ettiği bir yüzme defteri

vardı. Bir yerinde şöyle diyordu: “Annem yunus gibi davranmaktan vazgeçti, doğru dürüst bir

yüzücü olacak. Her dalışta dört boy gidiyor, bu bir şey değil ama yavaş yavaş artırır.”

Dale bu kayıtları yazmayı bıraktığında Marilyn Vine havuzu boydan boya otuz kez kat

ediyordu. Ria buradan kendisine pay çıkardı, çocuklar gelinceye dek yunusluğu bırakmış, belli bir

amaçla yüzmeye, hatta yarışmacı ruhuyla davranmaya başlamış olacaktı. Bugün havuzu altı kez kat

etmiş ve bitkin düşmüştü. Şimdi bir fincan çaya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Telefonun üzerindeki kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördü ve hemen koştu. Kahvaltı

masasına oturup çocuklarının binlerce mil uzaklıktan gelen seslerini dinledi. Yaşlar yanağından

yuvarlanmaktaydı. Bir yüzme havuzunda aptal aptal oynayarak kendini harap etmenin ne âlemi

vardı sanki ? Çocuklarını Bemadette’in Allah’ın belası anasının kucağına atacağına, Tara

Sokağı’nda oturduğu yerde otursaydı ya. Danny nasıl bu kadar duygusuz ve düşüncesiz

davranabilir, nasıl Ria’nın Bernadette’i öğrendiği gece istemeden olay çıkardığı, düşüp bayıldığı bir

lokantaya, sanki bir şey olmamış gibi gidebilirdi ? Colm’un eli ayağı dolaşacak ve onlara her

zamanki gibi bedava birer içki verecek miydi acaba?

Lynch ailesi, her zamanki gibi gezmeye gidiyordu, yalnızca birkaç küçük değişiklik vardı, o

kadar. Kanlar örneğin. Biri kapı dışarı atılmış, yerine yenisi yerleştirilmişti. Kayınvalide, Nora

Johnson değil de parlak bakır pabuçları ve şık giysisiyle Bayan Dunne olacaktı. Ağrıyan dişi

iğneyle kurcalar gibi mesajı tekrar tekrar dinledi. Çocuklar arasındaki tartışmaya gülemiyordu bile.

Telefonu kapatmalarından sonra Annie’nin Brian’ı azarladığını biliyordu. Şu anda, çok büyük bir

kavga yaşanıyor olmalıydı. Bernadette nasıl bir tepki gösterecekti acaba? Kavgalarını durduracak

mıydı, yoksa görmezden mi gelecekti ?

“Ria, hangisini yaparsa yapsın” diye düşündü, “nasılsa yanlış bir şey yapıyor olacak.” Belki

de nedense Finola diye anılan, ama gene de Bernadette'in annesi olan bu kadın, Ria'nın

çocuklarının yaşantısını müthiş etkiliyordu. Onlarla yemeğe çıkıyordu, olacak iş miydi bu ? En çok

bundan dolayı içi burkuldu Ria'nın.

Bu kadarına dayanamazdı. Ria başını güneşli mutfaktaki kahvaltı masasına dayadı, ağladı,

ağladı. Bir adamın cam kapıya gelip kapıyı çalmadan önce bir an durduğunu görmedi. Ancak adam,

üzüntüsünden iki büklüm ağlayan kadını gördü. Hıçkırıkları ya da boğuk sözcükleri duymadı. Çadır

bezinden çantasını yerden aldı, sessizce uzaklaştı. Greg Vine'ın kardeşinin, buradan geçmekte

olduğunu ve Marilyn'i görmek için uğradığını söylemesinin zamanı değildi. Kiralık arabasına

doğru yürüdü ve bir motele gitti.

Kazadan beri bir trajediler evi olmuştu burası, bu nedenle gelmeye gönlü elvermemişti.

Şimdiyse bornoza sarınmış, daha önce hiç tanık olmadığı içtenlikle hüngür hüngür ağlayan yabancı

biriyle karşılaşmıştı. Ama ne de olsa, iş gereği Doğu'ya gelirse, Marilyn'e uğrayacağına söz

vermişti. Ancak yanlış düşünmüş, habersiz gelmenin daha iyi olacağını, haber vermeye kalktığında

Marilyn'in onunla karşılaşmamak için bir bahane uyduracağını sanmıştı.

Motelde bir duş aldı, soğuk bir bira içti ve kardeşinin evine telefon açtı. Telesekreter

Marilyn ile Greg'in burada olmadığını, ancak evdekiler için mesaj bırakılmasını söylüyordu. "Eh,

bırakalım bakalım" diye düşündü.

– Adım Andy Vine. Greg'in kardeşiyim, Westville'den geçiyordum, motelde... pardon...

Motelin adını ve telefon numarasını unutmuştu. Greg'in Hawaii'de olduğunu biliyorum, ama lütfen

beni arayıp Marilyn'in nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Bunu yaparsanız minnettar kalırım.

Şimdiden teşekkür ederim.

Ria mesajı dinliyordu. Ahizeyi kaldırmadı. Marilyn kayınbiraderden söz etmemişti. Belki

bir soğukluk vardı aralarında. Bu Greg Vine'ın kardeşiyse eğer, Greg'in karısının Dublin'de

olduğunu bilmesi gerekirdi. Marilyn'in kayınbiraderiyse, evde olduğunu sandıysa, neden gelip

uğramamıştı ? Acaba pireyi deve mi yapıyordu? İrlanda'ya Marilyn'e telefon açıp sormak çocukça

ve aşırı merak olarak mı algılanırdı ? Ayrıca Marilyn'in işlerine burnunu sokmak anlamına

gelebilirdi, anladığı kadarıyla Marilyn bundan hiç hoşlanmıyordu. Carlotta'ya ya da Heidi'ye de

soramazdı, çünkü onlar da dosttan Marilyn'in yaşam biçimiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Hawaii’yi, Greg Vine’ı aramaya karar verdi.

291

Kolayca ulaştı ona. Resminde görüldüğünden çok daha genç ve rahat biri gibi geliyordu

sesi.

Ria adını söylediğinde, “Tabii, buyrun” dedi.

– Önce size burada hiçbir sorunun olmadığını söylemeliyim. Güzel evinizde her şey

yolunda, dedi Ria.

– Çok rahatladım, muslukların bozulduğunu söyleyeceğinizi sanmıştım.

– Hayır, öyle bir şey değil, sanırım, biraz da evinizde oturduğuma göre... kendimi tanıtmak

istedim... ama sizin telefonunuza yüklü fatura getirecek kadar değil.

– Çok naziksiniz, umarım ihtiyacınız olan her şeyi bulmuşsunuzdur. Sesi nazik, ama

soğuktu.

Ria motelden gelen telefonu anlattı ona. Greg, Andy adında, Los Angeles’ta çalışan, ama

zaman zaman iş gereği New York City ile Boston’a gelen saygın bir kardeşi olduğunu söyledi.

– iyi öyleyse, onu ararım. Marilyn’in durumundan haberi olmadığı için önce size sormak

istedim.

– Tedbirli davrandığınız için teşekkür ederim. Ama Marilyn, nasıl anlatmalı, kendi

durumunu başkalarına söyleme konusunda biraz çekimser davranır. Sesinde bu kez kinaye

okunuyordu.

Ria bunu anlamazdan gelmeye karar verdi. “Oraya sağ salim vardığını ve benim Tudor

Drive’a yerleştiğim gibi güzelce yerleştiğini bilmek sevindirir sizi sanıyorum. Siz de oraya

gidebilseniz ne iyi olurdu.”

– A, planda böyle bir şey yok. Sesi gene soğuktu.

– Gidip gitmeyeceğinizi sordum, Marilyn bilmediğini söyledi.

– Öyle mi? Sizin eşiniz Westville’e gelecek mi peki?

Ria derin bir soluk aldı. Marilyn açıklamalar konusunda herkese eşit davranıyordu demek.

“Hayır, Danny şimdi benim eski eşim. Bemadette adında çok daha genç bir kızla yaşıyor. Bu

nedenle buraya, evinize geldim. Gerçi, kızım ile oğlum da gelecek ay yanımda olacak. Marilyn size

bu kadarını da söylemedi mi?” –

Bir suskunluk oldu, sonra konuştu Greg. “Evet, söyledi, kabalık ettiğim için özür dilerim.

Buna gerek yoktu. Marilyn’in neden buraya gelmek istemediğini pek anlayamadım da, kafam

karışıktı, hâlâ da öyle.”

– Hiç önemi yok. Sanırım tümüyle farklı bir yer arayışı içindeydi.

– Öyle görünüyor.

Bir sessizlik daha oldu.

– Peki oğlunuz ?

–Evet?

– Hawaii’den hoşlandı mı ?

– Anlamadım ?

– Sanıyorum Hawaii gençlerin hoşlanacağı bir yer. Nedense Ria’nın eli ayağına dolaştı.

– A, evet, severler.

– Annesini özlüyordur herhalde.

– Pardon?

– Çocuklar hiç rol yapmaz, kendilerinin bile anlamadığı biçimlerde özlerler annelerini. Ria

fazla konuştuğunun farkındaydı. Oğlan çocuklar... dedi sinirli bir sesle.

– Evet, haklısınız, dedi Greg. Konuşmayı bir an önce sona erdirmek istiyor gibiydi.

– Sizi daha fazla tutmayayım, dedi Ria. Bugünlerde kimin hayatında neler oluyor,

bilemiyorum, ama bilin ki eviniz iyi durumda. Size en azından bunu bildirmek istedim.

– Elbette, tabii. Orada kalmak size iyi geliyor mu bari ?

– Geliyordu, dedi Ria açık açık. İyi gidiyordu, ama az önce telesekreterinizden çocuklarımın

mesajını dinledim.

– Sizi özlüyorlar mı ? Buna mı üzülüyorsunuz ?

– Hayır Greg. Beni özlemiyorlar, buna üzülüyorum.

– Marilyn? Ben Rosemary Ryan.

– A evet, notun için teşekkür ederim.

Rosemary hemen konuya girdi. “Bu akşam Gertie ile seni Colm’un restoranına davet

edebilir miyim acaba? Özel deniz ürünleri servisi var bu akşam, hoşlanırsın diye düşündüm.”

– Rahatsız etmeyeyim.

– Bu öyle resmî olmayan, kız kıza bir gezme olacak. Gertie pek bir yere gidemiyor. Lütfen

evet de.

– Çok teşekkür ederim Rosemary, size memnuniyetle katılacağım, dedi Marilyn Vine.

Ria Andy Vine’ı motelden aradı, ona kim olduğunu ve Marilyn’in nereye gittiğini söyledi.

– ikimizin de başımızı dinlemeye ihtiyacı vardı, bu iyi bir fikir olur diye düşündük, dedi.

Açıklama Andy’ye yeterli gelmişti.

– Normal durumda Tudor Drive’da mı kalacaktınız, yani Marilyn burda olsaydı falan?

– Eh, belki, dedi Andy.

293

– Bu durumda motel parası vermemeniz gerekir, öyle değil mi ? Kardeşinizin evinde

kalmayı düşündüğünüze göre ? Ria yanlış bir şey söylememek, doğru davranmak için çaba

harcıyordu.

– Hayır, lütfen Mana. Böyle düşünmeyin. İrlanda’daki ev Marilyn’in olduğu gibi bu ev de

sizin şimdi.

–Ama içim rahat etmiyor. Ne kadar kalacaksınız Westville’de ?

– Bu gece bir de cumartesi burada kalırım diye düşünüyordum, yani Marilyn buralarda

olsaydı... sonra pazar günü Boston’a gideceğim. Konferans pazartesi sabahı başlıyor.

– Size söylemeyi akıl etmediğine üzüldüm. Biraz aceleye geldi bizim işimiz, diye özür

diledi Ria.

Yeryüzündeki en acılı kadınmışçasına ağlayan kadın olamazdı bu. “Marilyn’i yeni bir

Tayland lokantasına yemeğe çıkaracaktım” dedi Andy.

– Eh, bir dahaki sefere, dedi Ria.

– Peki siz bir Tayland yemeğine ne dersiniz Maria? diye sordu Andy.

Ria durdu. Öleceği aklına gelirdi de Amerika'da böyle bir şeyin başına geleceği aklına

gelmezdi, yüzünü bile görmediği bir erkek, daha geleli bir hafta olmadan onu yemeğe davet

ediyordu. Ama bir tatil gecesiydi sonuçta. İrlanda'da kendi çocukları bir yığın yabancıyla birlikte

Colm'un restoranına gidiyordu. "Çok teşekkür ederim, Andy, sevinerek kabul ediyorum" dedi Ria

Lynch.

– Monto bu akşam bir grup getirmek istiyor, dedi Colm.

– Sen ne dedin peki ? diye atıldı hemen Caroline. . :

– Dolu olduğumuzu söyledim.

– Haa.

– Seninle konuşacakmışım, sonra gene arayıp altı kişilik bir iptal var mı diye soracakmış.

– Bırak gelsin, Colm.

– Niçin? Buraya geldiğinde seni üzüyor. O adamlara birer duble cinden sonra iyi pişmiş

dana pirzolası satacağız da ne olacak...

– Lütfen Colm..?

– Ondan bu kadar korktuğunu görmek deli ediyor beni. Kardeşinin İri üzgün gözlerine öyle

bir tutkuyla baktı ki, gözpınarlarında yaşların biriktiğini gördü. Gene de sen bilirsin, dedi. Hangi

masada gözden ırak olabilirler sence ?

Caroline sulu gözleriyle gülümsedi. “Bak, başka bir çözüm yolu olsaydı, böyle davranır

mıydım sanıyorsun ?”

– Çözüm yolu var.

– Bu konuyu bin kez konuştuk.

– Özür dilerim Caroline. Kollarını kız kardeşine doladı ve başını çekerek omuzlarına

yasladı.

– Neden özür diliyorsun ki? Benim için her şeyi yaptın, hayatımı kurtardın.

Colm, kız kardeşine sarılmış sırtını okşarken, Orla King’in şen şakrak sesini duydu.

– Herkese merhaba! Size şarkı söylemek için tam vaktinde geldim diye düşünmüştüm, ama

bendeki şansa bak, azıcık erken davranmışım.

Bernadette’in annesi Brian Lynch’e satranç öğretmeye karar verdi.

– Zor değil mi ? diye sordu Brian merakla.

– Hayır, oynamayı öğrendikten sonra hiç zor değil, ustalaşmak zor. Yarım saatte öğrenirsin,

ölünceye dek unutmazsın.

– iyi öyleyse, dedi Brian uysal uysal.

– Sen de öğrenmek ister misin Annie ?

– Hayır, sağ ol Finola, sakıncası yoksa...

– Elbette yok. Annie’nin kardeşinin giriştiği hiçbir işe evet demeyeceğini biliyordu artik,

biraz da bu yakınlaşmayı annesine ihanet olarak algılamış olabilirdi. Bemadette haklıydı. Annie

karmaşık bir çocuktu ve elbet on dört buçuk yaş, dünyanın en kötü yaşıydı.

Bernadette ile Danny, Barney McCarthy’le birlikte yeni kurdukları bir sitede yatırım

yapması olası kişilerle görüşmeye gitmişti. Görüşmeler pek iyi geçmedi, toplantıya gelenler, daha

önceki ciroyla ilgili sorularında biraz fazla ince eleyip sık dokuyorlar, binaların özelliklerini en ince

ayrıntılarına dek bilmek istiyorlardı. Bernadette sessiz ve saygılı davranmış, bir şey anlamaksızın,

ancak ilgiyle bir birine, bir ötekine çevirmişti bakışlarını. Ria olsaydı, konuşmanın bir yerinde

parlak bir fikir ortaya atar, başarısızlığa doğru ilerleyen bir gelişmeyi, can evinden yakalayıp

tersine çevirebilirdi.

Toplantıyı bitirip ayağa kalktıklarında Danny artık yorulmuştu. “Bu akşam Quentin’e

gidelim mi?” diye önerdi Barney.

– Olmaz. Ailece yemeğe çıkıyoruz. Çok önceden kararlaştırılmıştı.

– Zararı yok, Tara Sokağı'na uğrayıp birer içki içsek, ardından bir duş alsak ve şöyle ikimiz

baş başa dünyanın parasal sorunlarından kopsak diyordum...

– iyi olurdu, dedi Danny.

Sonra uyanıp ürkek gözlerle birbirlerine baktılar, ikisi de Danny'nin artık Tara Sokağı'nda

oturmadığını unutmuştu.

Belki gene bu yüzden Danny arabasını o yöne sürdü. Bu mahalle pek yolunun üzeri

sayılmazdı. Bir zamanlar kendi yuvası olan evin önünden geçerken, koyu renk kot pantolonla ile

beyaz bir gömlek giymiş uzun boylu, ince bir kadın gördü; sporcu görünümüyle çok çarpıcıydı,

Danny'nin ön bahçesini hani hani çapalamaktaydı. Araba için yapılmış dar asfalt yola serilmiş dev

bir naylonun üzerine topraktan çıkardığı otlar ve kökler yığılmıştı.

– Ne halt ediyor bu kadın böyle? dedi arabayı hemen yavaşlatarak.

– Devam et, Danny, yürü, diyordu Bernadette, sakin ama ısrarlı bir sesle.

– Hayır, gitmeyeceğim. Bahçemi harap ediyor.

– Biraz ileri git de seni görmesin.

– Beni görecek, hem de nasıl görecek. Bunu onun yanına bırakmayacağım.

Ama gene de biraz ileri gitti ve Rosemary'nin evinin yakınında bir yere park etti.

– Sinirlisin, içeri girme.

– Ama bahçeyi altüst ediyor, diye karşı çıktı Danny.

– Onu kızdırma. Fırlayıp Amerika’ya döner sonra.

– İyi ya.

– O zaman çocuklar tatile nereye gidecek ? dedi Bernadette.

– Haftaya bizimle Shannon’da okkalı bir tatil yapacaklar daha ne istiyorlar. Ama gene de

kızın önerisine uydu ve gaza bastı gitti.

– Amerikalı konuğumuzun onuruna martini getirdim size, dedi Colm. Bu çok makbule

geçti.

Marilyn onlara bahçede geçirdiği güzel günü anlatıyordu. Dirseklerine dek toprağa

bulanmıştı, ama hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Masadaki iki kişi bu işe girişmeden önce

Ria’ya danışmış olacağını akıllarından geçirdiyse de, bir şey söylemedi. Hem, büyük bir olasılıkla

danışmış olmalıydı. Gertie onlara her cumartesi çamaşırhaneye gelen ve koca bir torba dolusu siyah

dantel kadın çamaşırı yıkayan adamdan söz etti. Bunları herkesin gözü önünde makineden çıkarıp

güzel güzel katlayarak getirdiği büyük bir çantaya yerleştirirken kim ne der diye düşünmüyordu.

Gertie, bunları Jack’e anlatabilmeyi çok istediğini, ama nasıl karşılayacağını bilemediği, örneğin

çamaşırhaneye dalıp adama dönme falan demesinden korktuğu için kendim tuttuğunu söyledi.

Masadaki diğer iki kişi, insanın kocasına hoş bir öyküyü bile anlatamadığı bir birlikteliğin çekilmez

olduğunu düşündüyse de bunu belli etmedi.

Güzelce bir sarışın “Beni koruyacak biri...” diye şarkı söylediğinde, Marilyn’e onun

Dublin’in en belalı kadını olduğunu, vakti zamanında bir hayli rezalet çıkardığını anlattılar.

Marilyn, sözcüklerin her biri kendisi için büyük anlam taşıyor–muşçasına şarkı söyleyen ve

aynı zamanda piyano çalan kıza baktı, adil olma çabasıyla, “Güzel söylüyor ama” dedi.

– Biraz riskli ama. Colm’a hep söylüyorum, ancak beni dinleyen kim ? dedi Rosemary.

Nerdeyse herkesin onu dinlemesini istiyormuş, yerinde ve doğru konuşuyormuş havasındaydı.

– Belki ona bir fırsat tanıyordur, Colm zavallılara yardım etmekten hoşlanır, dedi Gertie.

– Bana pek zavallı biri gibi görünmüyor, dedi ordan Marilyn. Tam o anda Danny Lynch ve

yanındakiler lokantaya girdi ve salonun diğer ucunda bir masaya yerleştiler. Marilyn evin

duvarındaki resimlerden ve Ria’nın gönderdiği albümden hemen tanıdı onları. “Şu Ria’nın kocası

mı ?” diye sordu açıkça. Diğer ikisi düşünceli düşünceli başlarını salladı.

Yemeğin bu evresine dek Ria’dan kimse söz etmemişti. Şimdiyse onun bütün özel hayatı bu

salondaydı ve artık sözü dolandırmanın âlemi yoktu. Artist gibi süslenip boyanmış, siyah pullu bir

ceket giymiş olan kadın, Danny grubunun merkezi görünümündeydi, kimin nereye oturacağını

saptıyordu.

– Bana pek yirmi ikilik görünmüyor bu kadın, en az benim yaşımda, diye fısıldadı Marilyn.

– Buna inanmayacaksın Marilyn, ama o gördüğün yirmi ikiliğin annesi, diye fısıldadı

Rosemary.

Marilyn inanmadı. “Annesi mi?!”

Sonra resimlerinden tanıdığı iki hareketli çocuğun yanında, aralarında fazla yaş farkı

bulunmayan ablası sanılabilecek, biçimsiz, mavi, bol bir bluzla altına etek giymiş garibanı gördü.

Ria Lynch’in buna katlanmak zorunda olduğunu düşünmek nerdeyse fiziksel olarak duyumsadığı

bir acı verdi ona. Danny Lynch hâlâ yıllar önce gördüğü o heyecan verici delikanlı

görünümündeydi. Ve Ria onu hâlâ yürekten seviyordu. Bir erkeği, bu garip, biçimsiz çocuğa

kaptırmanın acısına kim dayanabilirdi? Zavallı Ria üzüntüsünden üç bin mil uzaklara kaçmasın da

ne yapsındı.

Orla “Sevdiğim Erkek” şarkısını söylemeye başladı. Colm kaşlarını çattı. “Aşk Sarkılan

Söylüyorlar, Ama Bana Değil” şarkısına geçtiğinde kaşları daha da çatıldı. Monto’nun masasına

pirzolaları götürürken, “Kendine gel Orla” dedi ona.

– Gershwin dedin, Gershwin söylüyorum patron, ne dedinse onu yapıyorum. Şimdi sırada

“Yapabilene Aşkolsun” var. Birkaç yüreği hoplatır bu bence, ne dersin ?

– Sesin fena sayılmaz, ama mesleğinin başlarındasın. Doğru dürüst çalışacaksan çalış, yoksa

gelecek ayki at yarışları faslını unut, dedi Colm.

– Haksızlık ediyorsun Colm. Cole Porter ve Gershwin dedin. Bir George söyledim,

beğendiler. Şimdi Cole’a geçeceğim. “Beni Heyecanlandırıyorsun”, “Sen Benim içimdesin”,

“Hanfendi Tam Bir Yosma”... şarkı adlarının cuk oturması benim suçum mu? Ben yazmadım ya

bunları, sen istedin, ben de söylüyorum.

– Budalalık etme Orla, lütfen...

– Sen kim oluyorsun da bana budala diyorsun ? Kız kardeşine âşık birisin sonuçta. Örnek

insan Colm Barry!.. Sen kendine baksana!

– Seni uyarıyorum, yarın çok, çok pişman olacaksın. Benim lokantam bir yere gitmez, ama

sen bir daha ağzınla kuş tutsan Dublin'de iş bulamazsın.

– Hani her hafta dinlediğimiz bir şarkı vardı, "İşte Öyle Bir Gün" hatırlar mısın ? İşte,

bugün benim günüm, bu an benim anım. Gözleri aşın ölçüde parlıyordu.

– Yapma Orla.

– Beni bıraktı, bırakmayabilirdi, pullu ceketli moruğa gitmeyebilirdi.

– Danny'nin çıktığı o değil.

– Kadının pis kolunu tutuyor, görmüyor musun ? Diğerlerinin hepsi çocuk.

– Kız mavi bluz giymiş olanı, siyah pullu olanı kayınvalidesi. Orla bir daha baktı, ağzı açık

kalmıştı. "Uyduruyorsun."

– Uydurmuyorum, ama gidip sorma fırsatını vermeyeceğim sana.

– Daha reşit değil o kız, onunla birlikte olması yasalara aykırı. Tıpkı senin ile Caroline gibi.

Orla ayağa kalkmıştı şimdi, Danny Lynch'in masasına gitmeye hazırlanıyordu.

– Orla derhal otur! Çal. Şarkı söyleme. "Gözlerin Buğulandıyı çal. ,

– Boktan felsefene uyuyor bu, değil mi?

– Çal Orla ya da git. Hemen.

298

– Ordu gelse çıkaramaz beni buradan.

– Monto’nun ordusu çıkarır. Onların masasına doğru baktı Colm. Monto’yla birlikte hiç

hoşlanmadığı, hatta nefret ettiği altı yabanî erkek oturuyordu.

– Benden hoşlanıyorlar, neden dışarı atsınlar ki?

– Tatlı dille rica ederim.

– Ben de Monto’ya karısını becerdiğini söylerim.

– Sana kim inanır ki Orla? Kendini kaybetmiş bir zavallısın şu anda.

– Dayanışmamız nereye gitti bu gece?

– Nereye koydun onu ? İçkiyi yani ? Geldiğin an yanında bittim, greyfurt suyunu kontrol

ettim.

Başım geriye attı ve güldü Olga. “Vazonun içinde, aptal! İlk hamleyi sağlam yapacaksın.

Karanfillerin dibine yarım şişe votkayı boşaltacaksın.”

Colm vazoyu aldı ve içindekileri boş bir şarap buzluğuna boşalttı, garsona işaret ederek

buzluğu götürmesini istedi.

– Ne yapayım bunu, Bay Barry?

– Dışarıya dök. Çiçekleri atma, saplarını yıka. Orla meraklı görünüyordu. “Bana inandın”

dedi.

– Vazoyu boşaltırken gözlerini görünceye dek inanmamıştım. O an anladım votkanın

vazoda olduğunu.

– Ukala mikrop, dedi Orla.

– Hey Colm, bizim pirzolaları getirecek misin, yoksa orda bütün gece dikilip şarkıcının

göğüslerini mi dikizleyeceksin ? diye seslendi Monto masasından.

Birkaç kişi sinirli sinirli güldü. Diğerleri başlarını başka yöne çevirdi.

Orla kalktı, mikrofonu eline alarak salonda dolaşmaya başladı. “İsteklerinizi söylemek

istiyorum şimdi” dedi. “Sanırım böylece bu geceyi özel bir anıya dönüşterebiliriz. Ama insanlar

genellikle tam olarak neyi dinlemek istediklerini bilmez. Bu akşam sarkılan ben seçsem iyi olur,

diye düşündüm, herkese uygun bir şarkı seçeceğim. Her masada birkaç dize söyleyeceğim.”

Müşteriler gülüyor ve onu yüreklendiriyordu. Onu tanımayanlara göre Orla King çekici,

profesyonel bir şarkıcıydı. Şimdi biraz daha kişiselleştiriyordu geceyi, bunda ne vardı. Ama

salonda donup kalmış, başına gelebilecekleri tetikte bekleyen çok kişi bulunuyordu.

Önce Rosemary’nin masasına geldi. “Burada üç güzel bayanımız var” dedi Orla. “Feminist,

kesinlikle feminist. Lezbiyen olabilir mi? Büyük olasılıkla evet. Her neyse, erkek yok aralarında.

Anneannem Bannion’lu üç güzel bayan” diye bir şarkı söylerdi. Ama bu grup için bile çok eski

sayılır. Onlar için “Kardeşler”! söylesem..?

– Yardım etmekten başka ne yaptım sana hayatında? diye sordu Rosemary, yüzünde donuk

bir gülümseme maskesiyle.

– İşine öyle geliyordu, yardım ettin, dedi Orla. Birkaç dizenin yeterli olduğu sonucuna vardı

ve Monto’nun masasına yürüdü. Altı erkek, altı güçlü ve zengin erkek. Öyle şişindikleri falan yok,

kabadayı değiller, inanın, ben onları bilirim, dedi. Sonra gözlerini salonda gezdirerek neşeyle

güldü. Onlara hangi şarkıyı seçsem ? Tamam buldum, şu erkekler partisinde hep beraber

söyledikleri bir şarkı vardı, benden istediler, çok sevdiler. Neydi o ? Hayır, “Eskimo Nell” değildi,

onu herkes bilir canım. Hayır, “Kirriemuir Balosu”ydu şarkının adı. Yirmi dört bakire İnvernes’ten

gelmişti, balo bittiğinde, yirmi dört bakire değildi. Gülümsedi ve Lynch’lerin masasına doğru

ilerledi.

Aynı anda Colm Barry Monto'nın masasına gelmiş, ateşli ateşli bir şeyler fısıldamaktaydı.

– Vay vay vay, harika bir aile toplantısı. Dur hele bir bakalım, dedi Olga. Hepsine

gülümsedi, oltadaki balıkla oynar gibi oynatıyordu onları. Ne arzu ederdiniz?

Yalnız Brian bunu gerçek bir soru olarak algıladı. Spice Girls'ten bir şarkı seçti. "Acaba,

'Ne İstiyorsun, Sen Ne İstiyorsun biliyor musunuz ?" diye sordu hevesli hevesli.

Çocuğun masum yüzü, Orla'nın alaylı bakışlarını değiştirdi. Ama bu çok kısa sürdü, fikrini

değiştirmesine yetmedi. " 'Aşk ve Evlilik'e ne dersin ? Yok, bu güzel değil. 'Kız Daha On

Altısında' nasıl ? Yok yok, biraz daha büyük olmalı. Bu senin yeni karın ha, Danny?" Tam

Finola'yı kastettiğini belirtmek üzere dönecekti ki, Monto ile adamlarından biri onu resmen

kucaklayıp kapıya doğru götürmeye başladı. "Kimse bilmiyor sanma, Danny. Aramızda geçenleri

herkes biliyor, Monto'nun karısının yaptıklarını bildikleri gibi... hâlâ da yapıyorlar..."

Sesi artık duyulmuyordu. Lokantanın dışına çıkarılmıştı. Colm, dostlarının olayı

geçiştireceğini umduysa da yanılmıştı. Salona düşen utanç dolu sessizlik sonsuza dek sürecek

gibiydi. Genelde sorunları aşma konusunda usta olan Rosemary bembeyaz, öfkeli yüzüyle

masasında oturmuş öylece duruyordu; Ria’nın evindeki Amerikalı kadının da şaşkınlıktan ağzı açık

kalmıştı. İçkinin neler yaptığını bir kez daha gözleriyle görmüş olmaktan müthiş sarsılan Gertie de

kımıldamıyordu.

Monto’nun grubu kimsenin hayal edemeyeceği denli neşeliydi, Orla’nın sarhoş nağmelerim

taklit ediyorlardı.

Cork’tan gelmiş konuklarını ağırlamakta olan Jimmy ile Prances sullivan gecelerinin

zehrolmasından utanmış görünüyordu. Müşterilerin arasında dükkânda işlerin nasıl olduğunu

görmek için özellikle gelmiş iki lokanta sahibi vardı. Hafta sonunda yapılacak düğünden önce

birbirlerini daha iyi tanımak için bir araya gelmiş iki aile vardı. Kız kardeşi Caroline, Orla’nın

yaptığı suçlama karşısında dili tutulmuş bir halde bir kenarda duruyordu. Danny Lynch’in masasına

bakmaya bile cesaret edemedi Colm. Şeytan ruhlu Orla King hepsini üzmüştü. Neden yapmıştı

bunu? Çünkü mutsuzdu.

“Ama hepimiz mutsuzuz” dedi kendi kendine. Neden olay çıkartıp herkesi kırıyordu bu

Orla? Garsonlarının kendisinden bir işaret beklercesine ona baktıklarını gördü. Orla'nın çırpınan

bedeni salondan çıkalı daha birkaç saniye olmuştu herhalde. Oysa ona bir ömür kadar uzun gelmişti

bu süre. Colm şöyle bir dikeldi, garsonlara bir masanın temizlenmesi, bir şarap buzluğunun

diğerinin yanına konulması buyruklarım verdi. Caroline'in omzuna dokundu ve mutfağa baktı,

Caroline, tıpkı bir sarhoş gibi mutfağa doğru yürüdü.

Sonra Rosemary Ryan'ın masasına yaklaştı. Doğrudan Marilyn Vine'a bakarak, "İşte böyle"

dedi. "Dublin'deki hızlı yaşamı size göstermediğimizi söyleyemezsiniz."

– Yok, söyleyemem, dedi Marilyn. Yüzü hiçbir duygusunu ele vermiyordu. "Keşke bu

kadar ciddi suratlı olmasaydım" diye düşündü. Bir konuktu sonuçta, Colm'u rahatlatmak için bir iki

güzel söz edebilir, olaydan etkilenmediği izlenimini verebilirdi. Ama bunu yapmadı.

– Lokantama geldiğiniz ilk gün böyle bir olay yaşandığı için özür dilerim, dedi Colm.

Marilyn bu özrü kabul ediyormuş havalarında başını salladı. Colm, Marilyn'in kendisine "Tamam,

gidebilirsiniz" dercesine gururlu bir havayla yanıt vermesinden müthiş utandı ve rahatsız oldu.

– Orla bir daha hiç çalışmayacak, Colm, dedi Rosemary, ama bunu Colm'un yeğleyeceği bir

dayanışma havasında söylememişti. Bunun böyle olacağının bilindiğini, kabahatin kısmen Colm'da

olduğunu ima ediyordu Rosemary.

Zavallı Gertie, havayı yumuşatma çabasıyla, "Kabare gibi bir şey oldu canım" dedi.

Tynch'in masasında da kimse kendine gelememişti henüz. "Kabare için özür dilerim" dedi.

Colm, alttan alacaktı, onaylamadığı bu minik topluluğa çıkışacak değildi.

– Ne dersin, yediği bir şey mi dokundu acaba? diye sordu Brian Lynch ilgilenmiş bir

havayla.

Colm, zoraki gülümsedi. "Bir lokanta sahibi olarak Umarım böyle olmamıştır" dedi.

– Olsa olsa verdiğin bir içkidendir. Danny Lynch'in sesi soğuktu.

– Hayır Danny, bunu yapmayacağımı biliyorsun. Ne ben ne de Orla sizler gibi içki

içemeyiz, ama bir şeye sıkılmış, vazoya votka saklamış.

Bernadette gülmesini bastırmak için elini ağzına götürdü ve kıkırdadı. "Vazoya mı ? Tadı

feci olur ama" dedi.

– Umarım olmuştur, diye gülümsedi Colm hiç konuşmayacağını sandığı yabancı kıza.

Gerçekten de daha çocuktu Bernadette, Annie'nin babasının değil de kendisinin dengi, onun

arkadaşı olabilecek biriydi. Ria için ne büyük bir karabasandı bu. Neyse, müzikle değil de sohbetle

vakit geçireceksiniz, dedi.

– Böylesi daha iyi, dedi Annie. Müziği her yerde dinlersin, zaten biz de sohbeti yeğliyoruz.

– Evet evet, Bernadette’e içindeki bebeğin ayaklan perdeli mi diye soruyorduk biz de, dedi

Brian. Bir de şu kadının o Amerikalı olup olmadığını merak ediyorduk. Hani biliyorsun, annemin

arkadaşı Bayan Vine, Rosemary ve Gertie’yle oturan o mu ?

– Evet, Marilyn Vine o, dedi Colm.

– Tara Sokağı’nda ne kadar güzel karşılandığını unutmaz artık, dedi Danny.

– Ben de onu söyledim kendisine, olayı çok gülünç buldu, diye yalan söyledi Colm ve

bitişik masadakileri yatıştırmak üzere yürüdü.

Gece, bir anlamda herkes için sona ermişti. Monto ile arkadaşları döndü.

Colm bu adamla konuşmak zorunda olduğu için kendine kızıyordu. “Tam olarak nereye

bıraktınız ?” diye sordu.

– Pek çok yer geçti aklımızdan, sonra bir hastaneye bırakmaya karar verdik, dedi Monto

kurnaz kurnaz gülerek.

– Kaçar ordan, döner buraya. Giriş kapısını kapatın.

– Yok, orda bir iki kişiyi gördük, kızı kımıldatmayacaklar.

– Teşekkürler Monto, bu gece için sana şükran borçluyum.

– Bana şükrandan çok daha fazlasını borçlusun, ne olduğunu da biliyorsun. Bir daha restoranında yer olmadığını söylemeyeceksin bana.

– Hayır, elbette hayır, bir yanlışlık oldu.

– Hah şöyle.

Danny’nin masası hesabı ödemiş kalkıyordu. “Rahatınızı kaçırdığımız için şarap parasını yazdırmadım” dedi Colm.

– Sağ ol. Danny soğuktu.

– Colm’un kabahati değildi, dedi Annie.

– Elbette. Danny hâlâ yumuşamamıştı.

– Orla’nın özellikle ona takılması da babanızın suçu değildi, dedi Colm bu kez. Onun sesi Danny’ninkinden de soğuktu.

Danny Lynch büyük bir ustalıkla konuyu değiştirdi ve herkesi susturdu. “Hayır, tabii, şarap için teşekkürler, çok cömertsin” dedi.

– Yemekte eğlendiniz mi? diye sordu Ria kızına.

– Olağanüstüydü Anne. Bir şarkıcı vardı, sarhoş mu olmuş, kızmış mı ne göğüslerini fırlata

fırlata dolaşmaya ve herkesin sinirini bozmaya başladı. Sonra karga tulumba dışarı atıldı. Bayan

Vine da oradaydı ve sarhoş şarkıcı doğrudan onun masasına gitti ve hepsinin lezbiyen olduğunu

söyledi! İnan Anne, Bayan Vine'a, Gertie'ye ve Rosemary'ye.

Ria başını elleri arasına aldı. "Neler söylüyorsun Annie ? Gertie, Rosemary... Bunlara

inanmıyorum Annie."

– Eh, sen bilirsin, her şeyi baştan sona izleyen ve seninle konuşma sırasını bekleyen parlak

gözlemci Brian Lynch'e sor istersen.

– Özür dilerim Annie, elbette sana inanıyorum. Ama hiç beklenmedik bir durum bu.

Bernadette ve... şeyy... Finola da eğlendiler mi ?

– Bence biraz şaşırdılar Anne.

– Seni seviyorum Annie, dedi Ria.

– Tamam Anne, boş ver, üzülme. Brian'ı veriyorum.

– Anne ?

– Brian, eğlendiniz mi ?

– Çılgın bir geceydi Anne. Gözlerinle görsen inanmazdın. Anne, lezbiyen ne demek? Kime

sorsam başını çeviriyor.

– Lezbiyen mi ne demek ?

– Her neyse işte o.

– Erkeklerden çok kadınlardan hoşlanan kadın demek.

– Ee, ne var bunda?

– Bir şey yok. Lokantadaki geceyi anlatsam.

– Senin tanıdığın lezbiyen var mı hiç ?

– Tabii, birkaç kişi var elbet.

– Çok mu kötüler?

303

– Hayır, hiç değil.

– Öyleyse neden öyle kadınlar hakkında insanlar aralarında fisıldaşıyorlar?

– Fısıldaşmıyorlar, inan bana.

– Ama bu gece öyle yaptılar. Bana inan.

– Eminim yanlış anlamışsındır.

– Hiç sanmam. Finola'ya da iyi geceler demek ister misin ? Şu anda işi yok. Ria Annie'nin

bir çığlık attığını duydu.

– Brian, ne kadar ahmaksın, diye haykırıyordu Annie.

– Evet, tabii, Finola'ya iyi geceler dilemek isterim, diyen sesine kendi de inanamadı.

Telaşlı sesler geldi, sonra telefon hattında bir kadının sesi duyuldu. “Çocuklarınızın bana

çok iyi arkadaşlık ettiğini söylemek isterim” dedi Finola ne diyeceğini bilmez bir halde.

– Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Onlar da sizi sevmişe benziyor. Ria yutkundu.

Unutulmaz bir gece yaşamışsınız anlaşılan.

Finola bir an düşündü. “Ancak biri orada olanları kamerayla çekseydi inanırdınız” dedi.

İkisi de birbirlerinin adlarını söylemiyorlardı. Belki aralarındaki hiçbir konuşmada adları

geçmeyecekti. “Size bol şans dilerim” dedi Ria.

– Ben size daha da bol şans diliyorum, dedi Bernadette’in annesi.

Ria telefonu kapattı. Los Angeles’ta teknik yayınlar yapan ve konferans vermek üzere

Boston’a gitmekte olan bir adamla randevusuna hazırlanmak için iki saati vardı. Kocasının

metresinin annesiyle az önce kibarca konuşmuştu. Kendisiyle evlerini değiştirdiği ve manikdepresif

olduğu anlaşılan kadın, Colm’un lokantasına yemeğe gitmişti demek. Ve yer yerinden oynamıştı.

Andy Vine, eve gelip havuz başında bir limonata içerken onun ağabeyine hiç benzemediğini

düşündü Ria; iyi ki Hawaii’ye telefon edip Greg’e danışmıştı. Aşağı yukarı Ria’nın yaşında ya da

biraz daha genç, ince, uzun kızıl saçlı biriydi. Belki bir anlamda bilim adamı görünümündeydi,

üniversite yaşantısı hakkında Ria'nın olduğundan fazla şey bildiğini düşünerek konuşuyordu.

Gerek İrlanda'da gerek Corınecticut'ta fakülteler ya da Mezunlar Derneği'yle ilgili hiçbir şey

bilmediğini öğrenince, "Bağışlayın, hep yanlış varsayımlarda bulunuyorum" dedi. "Marilyn'le

böyle bir vesileyle tanıştığınızı sanmıştım."

– Hayır, hiç öyle değil. Bazıları da bahçeye, çiçeğe olan düşkünlüğümüz sayesinde

tanıştığımızı sanıyormuş, oysa hiç ilgimi çekmez bu işler. Sürekli gülümsüyordu Ria, en güzel

yazlık giysisini giymişti; mavili beyazlı bu elbiseyi geçen yaz bir düğün için almış, o günden beri

de hiç giymemişti. Polly Callaghan'dan alınma bir şapka bu elbiseye çok yakışıyordu, ancak o

günden beri bunları giyecek bir durum olmamıştı. Daha güzel giyinen bir kadın olmalıydı aslında.

Şık bir eş olsaydı işler yolunda mı gidecekti acaba?

– Tayland yemeklerini bilir misiniz ? diye soruyordu Andy.

– Şey, şimdilerde İrlanda'da Tayland lokantaları açıldı açılmasına, bayağı uluslararası bir

gelişme var. Ama ben yalnızca iki kez gittim, bütün yemekleri anımsamıyorum, dolayısıyla oraya

gittiğimizde seçme işini siz yaparsanız çok sevinirim.

Bu Andy'nin hoşuna gitmişti galiba. Belki de insan yaşlanıp da iddiasız, umursamaz bir ruh

hali içinde olduğunda erkeklerin ilgisini çekmek kolaylaşıyordu.

Tayland lokantasında çekingenlikten uzak bir havada konuşuyorlardı. Andy ona

yayınevinden söz etti. Konuyla ilgili değilseniz, adlarını hiç duymayacağınız, ama ilgiliyseniz

duymak bir yana zorunlu olduğunuz için mutlaka aldığınız kitaplar yayımlıyordu. Teknolojideki

gelişmeler ve CD–romlar nedeniyle durumların artık çok değiştiğini anlattı. Büyükbabası gezgin bir

ansiklopedi satıcısıydı. Evlere, işyerlerine gidip ansiklopedi pazarlıyordu. Bugünkü

ansiklopedilerin büyüklüğünü görse, nasıl satıldıklarını bilse mezarından fırlardı adamcağız. Andy

Los Angeles'ta bir apartman dairesinde oturuyordu. Bir kez evlenmiş ve boşanmıştı. Çocuğu yoktu.

– Siz mi onu terk ettiniz, o mu sizi ? diye soru Ria.

– Bu iş bu kadar basit değildir, diye gülümsedi Andy.

– Oo, çok basit, diye üsteledi Ria.

– Peki, söyleyeyim, birisiyle çıkıyordum, karım öğrendi ve beni sepetledi.

Ria başını salladı. “Bu durumda siz onu terk etmiş oluyorsunuz, evliliğe son veren siz

oluyorsunuz.”

– Size göre öyle, karım da aynı şeyi söyledi. Ben ayrılmak istemedim, ama dinletemedim.

– Başka bir sevgili bulan karınız olsaydı onu bağışlar mıydınız?

– Tabii ki bağışlardım.

– Hiçbir şey olmamış gibi sürdürürdünüz yani ?

– Bak Maria, insanlar her zaman birbirlerini düş kırıklığına uğratıyor, öyle değil mi ?

Herkesin her sözünü tuttuğu kusursuz bir hayat yaşamıyoruz. Eğer evlilikte, yaşanan o serüvenden

daha büyük, daha önemli bir değer varsa yaşar evlilik. Bizde var sanıyordum, yanılmışım.

– Yeniden dünyaya gelseydiniz?.. Ria için önemliydi konu, yanıtı, yanıtlan bilmek istiyordu.

– Tarihi yeniden yazamazsınız, hiç bilmiyorum ne yapardım. Peki siz de boşandınız mı ?

– Sanıyorum öyle, dedi Ria. Andy ona baktı, şaşırmıştı. Öyle düşünüldüğü kadar delice bir

şey değil boşanmak. Bakın, boşanma irlanda’da daha yeni yasalaştı. Henüz tam anlamıyla

alışamadık. Ama yanıtım evet, boşanmak üzereyim.

– Siz mi onu bıraktınız, o mu sizi?..

– O beni bıraktı.

– Ve siz onu bağışlamıyorsunuz ha?

– Bana bu fırsat verilmiyor. Bir sessizlik oldu. Andy, size Dale’i sorabilir miyim ?

– Ne öğrenmek istiyorsunuz ?

– Ne bileyim, Greg’le konuştuğumda... yani yanlış bir şey söyledim gibime geldi. Sesinde

biraz şaşırmış, nerdeyse rahatsız olmuş bir hava vardı. •

– Neler söylediniz ki ? ,

– Bilmem, sıradan şeyler, yani iyi dilekler falan.

Andy başını iki yana salladı. “Elbet insanlar bir olay karşısında aynı tepkiyi göstermiyor.

Bir şeyi herkes farklı algılıyor. Marilyn olayı asla kabullenemedi, o böyle bir çözüme sığındı

sonuçta.”

– Konuyu Greg’le konuşamaz mı ?

– Greg konuşmak istiyor, ama anlaşılan Marilyn yanaşmıyor. Erkeklerin kaygısızlığı,

umursamazlığı, iğne gibi battı Ria’ya.

Dale Hawaii’deydi, annesi onu özlemişti ancak bir çıkmazdaydılar. Ria ile Danny kendi

çocuklarım yetiştirme konusunda pek parlak sonuçlar elde etmiş sayılmazdı belki, ama ellerinden

geleni yapmışlardı. Hem ikisi de çaba harcamıştı doğrusu, Danny’nin de hakkını yememek gerekti.

Bu Dale meselesi sinirleri germişti. “Aslında Greg’in yapması gereken tek şey Marüyn’le konuşup

buluşacakları günü ve saati belirlemekti herhalde.”

– O da buna çalışıyordu, ama birden Marilyn ortadan kayboldu, İrlanda’ya gitti.

– Peki Marilyn onun ne zaman dönmesini bekliyor?

– Sonbaharda.

– Ama daha çok var sonbahara, odasını öylece bırakmış şaşırmıştı. .

306

– Size ne anlattı bu konularda? diye sordu Andy.

– Hiçbir şey. Oğlu olduğundan bile bahsetmedi.

Andy duyduklarına üzülmüş görünüyordu, aralarında kısa bir sessizlik oldu. Bu konuya

tekrar dönmediler. Konuşacak pek çok şey vardı. Andy Perınsylvania’da geçen çocukluğunu anlattı

ona, Ria’ysa annesinin sinema tutkusundan söz etti. Andy, beyzbol tutkusundan, Ria Croke Park’ta

her yıl yapılan büyük finallerden, oyunların yarattığı telaştan söz etti. Andy Sezar salatasının nasıl

yapıldığım, Ria’ysa patatesli yumurta yapmanın sırlarını anlattı. Çok iyi vakit geçirdi Ria,

Andy’nin de onunla birlikte olmaktan hoşlandığını seziyordu.

Andy onu Tudor Drive’a getirdi, birkaç saniye öyle oturdular arabada. Ria yanlış anlaşılma

kaygısıyla onu içeriye davet etmedi. Sonra ikisi aynı anda konuştular.

– İş gereği İrlanda'ya gelirseniz... diye başladı Ria.

– Konferans çarşamba günü öğleyin sona eriyor... diyordu Andy.

– Lütfen devam et... dedi Ria.

Andy sözünü tamamladı. "Acaba diyordum, dönerken buradan geçsem ve sana Sezar

salatası yapsam, sen de bana o patatesli yumurtadan yapar mısın?"

– Anlaştık, dedi Ria gülümseyerek ve arabadan indi.

Yıllar önce erkeklerle ilk buluşmalarından sonra sorulan en önemli soru, "Onunla tekrar

görüşecek misin ?" olurdu. İşte şimdi o günlere dönmüştü, bir erkek onunla tekrar buluşmak

istediğini söylemişti. Her iki taraf için de, bu türden bir ikinci buluşmanın getireceği her şeye hazır

olunduğu anlamına geliyordu bu sözleşme.

Ria yatak odasında ayakta durmuş, bu garip kadının yarattığı güzel bahçeye bakıyordu.

Duyduğu kadarıyla Marilyn Vine, her anını bu bahçede, ellerini toprağa daldırıp zararlı otlan

köklerinden çıkarmak, toprağı altüst etmek, çiçekleri çapalamak, sarmaşıkları şuraya buraya

dolamakla geçiriyordu.

Burada kendini çok yabancı hissetti Ria. Carlotta ve Heidi'yle kurmayı umduğu dostluk

meyve vermemişti. İki kadın da ilk gece açılıp saçılmış olmaktan utanmış görünüyordu, o neşeli

üçlüyü yeniden bir araya getirme girişiminde bulunmamışlardı. Andy l Vine'ın gözlerindeki

hayranlığa karşın, beğenilmiş olmaktan ger– f çek bir hoşnutluk ve gurur duymuyordu. Andy ona

göre kendisininkinden farklı bir dünyadan gelmiş yabancı bir erkekten başka bir şey değildi. Evet,

Westville sakin ve güzel bir yerdi, ağaçlık bir yöreydi, içinden ırmak geçiyordu, her yerde yüzeysel

bir nezaket ve sıcaklığın egemen olduğu rahat bir yaşam biçimi vardı burada. Ama kendi yuvası,

memleketi değildi. Memlekette çocukları yeni aileleriyle birlikte neşeli bir akşam geçirmek üzere

Colm'un lokantasına gitmişti. Salonun diğer ucunda Marilyn Vine Rosemary'yle birlikte bir

masada oturmuştu. Kendisiyse burada yapayalnızdı. Gözlerinden yaşlar boşandı. Buraya gelmenin

iyi bir fikir olduğunu sanmak için deli olması gerekti. Hatta zırdeli.

Tara Sokağı'nda güneş doğmak üzereydi. Marilyn iyi uyuyamamıştı. Lokantada ne çirkin

bir sahneye tanık olmuştu öyle... Her şey birden kontrolden çıktı. Bütün bu insanlar, bir sahnede

kendi rollerini oynayan karakterler gibiydi. Pek de hoş bir oyun değildi üstelik. Rosemary ve Gertie

olayların perde arkasını az çok anlatmıştı. Ria’nın bozulan evliliğinin öyküsü, Danny’nin yeni

ilişkisi, çocukların şaşkınlığı, saldırgan sarhoş şarkıcının bilinen güvenilmezliği, sonunda onu karga

tulumba götüren iriyarı adamların sabıkalı olabileceği falan hep söylenmişti. Bu insanlar herkes

hakkında her şeyi biliyor ve bunları üşenmeden uzun uzun tartışıyorlardı. Ağırbaşlılık, saygı,

kendini koruma güdüsü gibi şeyler yoktu burada.

Rosemary, bekâr olduğundan, ayrıca da kız kardeşi bir bayan avukatla birlikte yaşadığından,

kendisini eşcinsel sanmalarının olağan olduğunu söylemişti. Gertie de kocasının sorunlarından söz

etmiş, içki ve şiddetle başının dertte olduğunu anlatmıştı. Bütün bunları Jack’in kışları hep

öksürüğe yakalandığım söylermiş gibi anlatıyordu. Colm masalarına yaklaşmış, yaşadıkları

hayatının en utanç verici olayı değilmişçesine, öylesine özür dilemişti. İki kadın Ria’nın çocuklarını

bırakıp Amerika’ya gitmesini başlangıçta çılgınlık olarak gördüklerini ama ona iyi geleceğini

umduklarını söylemişlerdi.

Marilyn bu insanların başkalarının yaşantısına böylesine burnunu sokmalarına

dayanamıyordu. Arkadaşlarının özel sorunlarını, üzüntülerini, düpedüz rastlantısal bir ev değiş

tokuşu sonucu buraya düşmüş ve sonuçta bir yabancı olan Marilyn’e açmakta hiçbir sakınca

görmemişlerdi. Ria’ya acıyordu gerçi, başına gelenlere üzülüyordu, ama aynı zamanda bir

rahatsızlık da duymuyor değildi.

Neden başını dik tutup bütün bu insanların yaşamına girmesine engel olmamıştı? Üzüntüyle,

kötü olaylarla başa çıkmanın tek yolu derdinin dillere düşmesine engel olmaktı. Felaketin varlığım

yadsırsan, ondan kurtulma umudun olurdu. Marilyn yataktan kalktı ve karmakarışık bahçe ile

çevredeki büyük kırmızı tuğlalı evlere baktı. Boşboğaz insanların hakkında her şeyi bilmek

istedikleri, karşısındakinin de kendi yaşantılarının bütün ayrıntılarını bilmek ihtiyacında olmasını

bekledikleri bu yerde kendisini çok yitik ve yalnız hissetti.

Westville’deki serin evde ve o güzel bahçede olmak için neler vermezdi... Şimdi orada

olsaydı, hiç kimsenin kendisini aramayacağından, dün akşamın tortularının dedikodusuyla rahatsız

edilmeyeceğinden emin olarak havuzunu kaç kez arşınlardı kim bilir. Her gece yatağında uyuyan

kedi Clement uyandı, gerindi ve umutla yanına geldi. Sesli sesli mırlıyordu. Gün başlamak

üzereydi, oyun ve bir kâse yemek bekliyordu.

Marilyn ona üzgün üzgün baktı. “Genelde hayvanlarla konuşmam Clement” dedi. “Ama

sana bir ayrıcalık tanıyorum. Buraya gelmekle hata ettim. Hayatımın en yanlış kararını verdim.”

Altıncı bölüm

– Anneannemle konuşurken ona Nora dememiz gerekmez mi? diye sordu Brian.

– Ne ? Annie okuduğu kitaptan başını kaldırdı.

– Yani diyorum... Bernadette’in annesini adıyla çağırdığımıza göre, anneanneme de aynı

şekilde Nora demeliyiz, dedi Brian. Adil olmak istiyordu.

– Olmaz Brian, kapa çeneni, dedi Annie.

– Hep kapa çeneni diyorsun zaten, güzel bir söz duymadım ağzından, hiç duymadım.

– Sana kim güzel sözler söyleyebilir Brian, söyler misin?

– Söyleyen var elbet.

– Annemden ve babamdan başka? Onlar da buna mecbur, çünkü oğullansın.

– Finola genellikle güzel şeyler söylüyor.

– Bugün söylediği bir güzel sözü tekrarlar mısın, ha, tekrarlar mısın ?

– Askerlerimi satranç tahtasının ortasına sürmem gerektiğini hatırlamamın hoşuna gittiğini

söyledi.

– Peki sen ortaya sürdün mü ? Annie hâlâ satranç dersi almamakta direniyordu, Brian'ın bu

işi öğrendiğini kabullenemiyordu.

– Kazayla da olsa evet. Öyle ortaya çektim askerleri, onlar da savaştı, Finola beni çok

beğendi. Brian utkuyla gülümsüyordu.

"Bazen korkunç olmaktan çok zavallı görünüyor bu çocuk" diye düşündü Annie, "insan

acıyor ona." Sonra yaşantılarının değişmekte olduğunun pek farkında da değil. Yaz sona erince

herkesin evlerine döneceğini sanıyor. Hatta Bernadette'in annesine "Sonbaharda, Amerika'dan

döndükten sonra da satranç oynamayı sürdürebilir miyiz ?" diye sordu. Oyunları o zaman sona

ermeyecekti, değil mi? Babasını ziyarete geldiğinde, kendisi de evde olursa her zaman

oynayabileceklerini söylemişti Finola. Budala Brian şaşkın şaşkın baktı kadına. İçinden, babasının

eve döneceğini düşünüyordu. Bundan sonra böyle yaşayacaklarını kavrayamamıştı daha.

Kitty, Bernadette'in pençelerini Annie'nin babasına geçirebildiğine göre, çok ama çok akıllı

biri olduğunu söylüyordu. Yasağa karşın, kütüphaneye giderek Kitty'yle buluşuyordu. Şu sıralarda

yapacak başka işi olmadığından bol bol kitap okuduğu için de kütüphaneye sık gitmesi akla uygun

görünüyordu. Kitty de geliyor, ona motosiklet rallilerinden, diskolardan ve konserlerdeki çılgın

kalabalıktan söz ediyordu. Annie'yse bu özgürlüğe ağzı sulanarak dinliyordu onu.

Ancak Kitty, olayların cinsel yönüyle daha çok ilgiliydi ve Bernadette onu müthiş

şaşırtmıştı. "Öyle salak ve uyurgezer bir hali var ki, insanın aklına bile gelmez" diyordu. "Hani

güzel şarkılar söyleyerek erkekleri kendilerine âşık eden sirenlere ya da ünlü saray yosmalarına

benziyor. Erkekleri cinsel zevklerinin kölesi haline getiren kadınlar varmış, biliyor musun? Nasıl

başardığını iyice öğrenmek gerek."

– Bana pek bir şey anlatmaz ki, dedi Annie kuru kuru.

– Ama pek iyi geçiniyorsunuz, diye şaşırdı Kitty. Annenin yerini almasından hiç

hoşlanmayacağını falan düşünmüştüm.

– Hayır, annemin yerini almıyor ki, yeni bir yer yapıyor kendine. Açıklaması zor.

– İstediğini yapmana izin veriyor ya, ona bak sen.

– Hayır, bizi rahatsız etmiyor, dedim, bu farklı bir şey. Senin dışında kimse için kural

koymuyor. Sanıyorum babam ona senin yasak bölge olduğunu söylemiş. Annie sırıttı.

Kitty şaşırmıştı. “Benden hoşlandığını sanıyordum, hatta ve hatta benimle gönül

eğlendirmeye bile yanaşacağını, böyle bir olasılığın olduğunu düşünüyordum. Annen barışık

değildi benimle, kocasını ayartmam olasılığına karşı eve gelmemi istemeyen oydu.”

Annie müthiş şaşırmıştı. “Kitty, bunu nasıl düşünürsün.”

– Senin üvey annen olmak istemezdim canım. Sadece biraz öyle dolaşmayı, pahalı yerlere

falan gitmeyi düşünüyordum... Kitty kalçalarını oynattı. Azıcık yani... anlarsın... baban çok

yakışıklı bir adam.

Annie nerdeyse kusacakmış gibi onun yüzüne baktı. Kitty erkeklerle yatıyordu, çoğu kez de

harika olduğunu anlatıyordu. Bazen sıkıcıydı ama genelde sevişmek çok güzeldi. Annie denemeden

bir şey söyleyemezdi. Ancak hiçbir zaman denemeyeceğini de biliyordu; ürkütücü, sürükleyici,

denetlenemeyen ve korkunç bir şeydi seks. O gün arka yolda gördüğü gibiydi. Örneğin Colm’un

lokantasında şarkı söyleyip herkesin başını derde sokan Orla King’in söylediği şarkılar da,

konuştuğu sözler de cinsellik hakkındaydı. Korkunç, kafa karıştıcı, insanın başına dert açan bir

şeydi bu. Yıllar önce annesinin kendisine yaptığı açıklamaları anımsadı, insanı sevdiğine çok yakın

hissettirdiği için çok güzel bir şey olduğunu söylemişti ona.

Yakın hissetmişti de ne olmuştu sanki. Babasının kolaylıkla yaptığı gibi, bu yaşta bir daha

kimseye kendini yakın hissedeceğe de benzemiyordu kadıncağız.

Ria Andy'yle buluşmadan önce saçını yaptırmaya karar verdi. Ama Carlotta'nın salonuna

gitmemeliydi. Aslında doğru olsa bile yapışkan, asılan bir kadın olduğunu sanmalarına izin

vermemeliydi.

Westville'de ya da yakınlarda başka güzellik salonları vardı. Hatta kısa bir süre önce gittiği

büyük bir alışveriş merkezinde bir berber gördüğünü anımsıyordu. Gidip bakacaktı. Marilyn

Vine'ın arabasını ustaca garajdan çıkardı ve kutudan mektuplarını almakta olan Carlotta'yla

karşılaştı.

Carlotta hararetle selamladı onu. "Selam! Şansa bak, ben de seni görmeyi umuyordum."

– İşte karşındayım, diye gülümsedi Ria yüzünde donmuş bir ifadeyle.

Onu görmeyi umduğunu söylemekle ne demek istiyordu bu kadın? Bitişik evde oturuyordu

sonuçta. "Zırt pırt gelip seni rahatsız etmek istemedim. Marilyn özel hayatına çok düşkündü..."

– Marilyn Marilyn'dir, dedi Ria tepkili bir ses tonuyla. Ben, Ria'yım. Davranışının çocukça

olduğunu, düşüncesizce konuştuğunu hissetti, Brian'ın birkaç yıl önce davranabileceği gibi

davranmıştı. Sinirleri bozuluyor, dengesini yitiriyor olmalıydı.

Carlotta şaşırdıysa da bunu gizlemeyi başardı. "Tabii, şey, diyecektim ki, salı akşamı saç

bakım ürünleri şirketi bizim güzellik salonuna gelecek... Onların ürünlerini de almamızı istiyorlar,

bize örnek göstermek için de düzenli müşterilerimizden dört ya da beşine bedava özel bakım

yapacaklar... Herkes sonuçtan memnun kalırsa, ürünlerini alacağız. Yılda birkaç kez çeşitli şirketler

yapar bunu. Sen de katılmak ister misin acaba? Kobay olmak falan gibi değil bu, saçını mora

boyayacak değiller!"

Ria şaşırmıştı. "Ama senin düzenli müşterilerin vardır." '

– N'olur gel, diye asıldı Carlotta.

– Eh, tabii, saat kaçta? Vakit saat saptandı. Ria bu öneri karşısında pek öyle havalara

uçmadı.

Carlotta sandığı gibi soğuk ve mesafeli davranmıyordu, hem orada birkaç komşuyla da

karşılaşabilirdi. Ama içi rahat değildi. Cumartesi akşamı aklından geçirdikleri tümüyle

silinmemişti. Burası garip bir yerdi, onun evi, onun yuvası değildi. Aslında yeni bir yöreye uyum

sağlama ve herkesi tanıma umutlan aptalcaydı.”

Marilyn’e telefon etmeyi düşünmüştü, ama söyleyecek bir şeyi yoktu. Gene de “Boş ver”

dedi kendi kendine, bu da bir şeydi. Hilary’nin dediği gibi bedava sirke baldan tatlıydı.

Marilyn, Gertie’nin bir dahaki gelişinde lokantadaki olaylarla ilgili sonu gelmez nutukları

dinlemeye hazır bekliyordu. Ama kadın dokunsan ağlayacak gibiydi, konuşmaya hiç istekli

görünmüyordu. Belki de Jack kız kıza eğlenmeye gitmelerinden hoşlanmamış ve bu

hoşnutsuzluğunu elinden gelen en iyi biçimde dışa vurmuştu. Ütü yaparken, yere diz çöküp ön

odadaki güzel bir masanın ayaklarını cilalarken yalnız bırakıldığına ilk kez sevinmiş görünüyordu

Gertie.

Marilyn ön bahçede çalışıyordu. Her temizlik günü Gertie’nin parasını ve ona teşekkür

ettiğini bildiren bir kartı zarfa koyar, holdeki masanın üzerine bırakırdı. Colm arka bahçede

çalışmaktaydı, o yakadan da ses çıkmıyordu. Rosemary arabasıyla önünden geçmiş, ama uğramayı

gerekli görmemişti. Ria’nın annesi ve o deli köpek iki gündür uğramamıştı.

Marilyn omuzlarının ağrıdığını hissetti. Belki de hepsiyle birlikte büyük bir tatil güruhunun

bir parçası olmak istemediğine inandırmayı başarmıştı onları.

Gertie giderken durdu ve bahçedeki başarısından dolayı Marilyn'i kutladı. "Müthiş bir

enerji var sende Marilyn" dedi.

– Sağ ol.

– Umarım işlerin yoluna girer Marilyn, dedi. Yolunda olmayan her neyse yani...

Marilyn'in yüzü kıpkırmızı oldu. Nasıl olurdu da bu insanlar onun bir derdi olduğunu

varsayma cesaretini gösterebilirlerdi? Onlara hiçbir sinini açmamıştı, meraklı sorularına yuvarlak

yanıtlar vermişti, mesafeli davranmıştı. Ters giden bir şeylerin olduğunu varsaymaya haklan yoktu.

Bundan sonra yapacaktan ilk telefon görüşmesinde bundan Ria'ya söz etmeye, ne kadar

üzüldüğünü söylemeye niyetlendi, ama sonradan, "İyi ki söylemedim"

dedi kendi kendine. Bütün bilgilerin kaynağı ve kentin ilgi merkezi olan Ria Lynch'e

söyleseydi, bugüne dek çoktan gazetelerde yazıyor olurdu her şey.

Marilyn Ria'ya telefon edecekti ama kendini tuttu. Söyleyecek bir şey yoktu.

Ria güneşten nasibini bol bol alan mutfakta, çocuklar geldiğinde yapılacak şeylerin listesini

yazmakla uğraşırken telefon çaldı.

– Selam Ria. Ben Heidi! internet’e yeni başlayanlar için bir kurs buldum. Yazılalım mı ?

– Ah, bu konuda pek parlak değilim, Heidi. Kafama girer mi bilemiyorum, bu konuda çok

bilgisizim.

– Bu bizim gibi bilgisayar cahilleri için canım. Parlak çocuklar için değil. Temel klavye

bilgin olsun yeter, sende de bu var.

– Eğer anımsayabilirsem.

– Pekâlâ hatırlarsın, zaten topu topu beş ders alacağız.

– Pahalı mı Heidi ? Resmen cimri olan ablam ile eniştem gibi konuşuyorum ama, çocuklar

hurdayken parasız kalmak istemiyorum.

– Hayır, hiç pahalı değil, üstelik paralar benden. Fakültede çalıştığımız için indirimli, zaten

yalnız gitmek de istemiyorum.

– Ben gidemem.

– Bu hafta çarşamba ile cuma, sonraki hafta da üç güncük gideceğiz, sonra ver elini Internet

dünyası.

– Ah, bu çarşamba gelemem, diye başladı Ria.

– Yapma Ria, yapacak başka işin yok herhalde, öyle değil mi ?

– Yok, yok, o değil de... yani...

– Gelmeni çok istiyorum, yalnızca bir saatliğine... haklı olarak konuya daha uzun süre

aklımızı veremeyeceğimizi düşünüyorlar. On iki bir arası.

– Ha, gündüz mü, dedi Ria rahat bir soluk alarak. Öyleyse gelirim Heidi. Yerini söyle bana.

Greg Hawaii'den Marilyn'e telefon açtı.

– Mektubuna teşekkür ederim, dedi.

– Gene de fazla resmîydi, aslında daha çok şey söylemek istedim, dedi Marilyn.

– Olsun, konuşuyoruz, yazıyoruz. Bu iyi bir şey. En azından eskisinden daha iyi.

Greg'in gereğinden fazla tanımlamalara girişmesine meydan vermemeliydi. “Sen nasılsın

Greg ? İyi misin ?”

– İyiyim... yaz kursları, hiçbir şey bilmeyen çocuklar, sonra mezun oluyorlar. Sonra bir de

lisans öğrencileri var, çoğu randevu istemeyen parlak gençler. Üniversitede ne var ne yok? Greg'in

sesi hiç gergin değildi. Uzun zamandır ilk kez böyle gerçek bir konuşma yapar gibiydiler.

– Keşke burada elektronik posta olanakları olsaydı, dedi Marilyn.

– Kendi bilgisayarını götürebilirdin?

– Biliyorum, ama hiç aklıma gelmedi.

– Bu arada ben Ria Lynch'le konuştum. Bana telefon etti, çok iyi birine benziyor.

– Bir sorun mu çıkmış?

– Hayır, Andy'nin kardeşim olup olmadığını anlamak için aramış. Andy Westville'den

geçiyormuş, seninle görüşmek istemiş.

– Oo, büyük incelik. Ria tanıştı mı onunla?

– Hayır hayır, moteline telefon etti yalnızca.

– Umarım rahatı yerindedir. Kontrol ediyormuşum gibi olmasın diye buradan fazla sık

aramak istemiyorum onu.

– Söylemek istediğini anlıyorum, dedi Greg. Evinde yaşayan biri olarak sen onun için neler

hissediyorsun ?

– Ne hissediyorsun da ne demek ?

– Biraz garip falan geliyor mu sana yani?

– Neden soruyorsun bunu ? Marilyn'in sesi soğuktu bu kez. Onunla konuştuğunu

söylememiş miydin?

– Evet, söyledim. Bana çok dindar, metafizik görüşleri olan biri gibi geldi.

Marilyn şaşırmıştı. “Ben hiç böyle bir izlenim edinmedim” dedi. “Tabii İrlanda tıklım tıklım

kilise dolu, durmadan çanlar çalıyor, her yere heykeller dikilmiş, ama bunlara kendini kaptırdığını

sanmıyorum.”

– Yok, belki de ben yanılmışımdır. Bir şey söyledi de, ordan çıkardım.

– Ne söyledi ?

– Neyse, önemli değil herhalde. Dediğim gibi yanlış anlamış olmalıyım. Kaldığın yer nasıl,

güzel mi?

– Çok güzel bir ev, burada her şey eski. İnsanlar farklı, durmadan uğruyorlar, ama uzun süre

kalmıyorlar. Ha, bir de kedi var, Clement adında irikıyım kahverengi bir kedi.

– İyi, iyi, yapacak şey buluyor musun ? .

– Evet, bahçeyle uğraşıyorum, yürüyorum bir de... her şey yolunda Greg.

– Mutlu olduğuna sevindim, dedi Greg.

– Eh, evet.

Bu sözler birden kaygılandırdı Greg'i. "Ne yani rahatın yerinde değil mi ?" diye sordu.

– Yerinde, yerinde Greg, iyiyim, dedi Marilyn.

Sonra bahçeye döndü ve şevkle kazmaya başladı. Ria'nın neden ona garip geldiğini

sormayacaktı. Bu önemli değildi. Burada vaktini harcamasından ve bulunduğu ortamı yaşamaktan

başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Üzerine bir gölge düştü, baktı, Colm yanında duruyordu. Gözüne güneş gelmesin diye elini

siper etti.

– Merhaba, dedi Colm.

– Selam.

– Sözcüklerin özür dilemede pek işe yaradığını sanmam ben, bu yüzden çiçek getirdim sana.

– Senin suçun yoktu.

– Olanlar benim yerimde oldu. Neyse geçti gitti. Tanrım, inşallah bir daha olmaz! Bayağı

canlı ve hareketli olan lokanta işletme düşlerimde böyle bir senaryoya hiç rastlamadım şahsen.

Marilyn, Marilyn olmasına karşın gülümsediğini fark etti. “Dediğim gibi, olay kapandı.

Çiçeklere teşekkür ederim. Bir de sana bu otlan temizledikten sonra nereden toprak ve gübre

alabileceğimi soracaktım.”

– Ben seni götürürüm. Colm Marilyn’in yaptıklarına müthiş şaşırmış görünüyordu. Üç

adamın yapacağı işi tek başına bitirmişti. Toprak yakında ürün vermeye hazır olacaktı.

– Danny Lynch sana minnettar olmalı.

– Neden dolayı? Gerçekten şaşırmıştı Marilyn.

– Mülkünün değerini artırdığın için, bu tür şeylere çok önem verir o.

– Danny’den pek hoşlanmıyorsun, ha?

– Ria’ya yaptıklarından ve yapma biçiminden hoşlanmıyorum, burası doğru. Ama önceden

de onu seviyor muydum, bilemiyorum. Belki de hoşlanıyordum, evet. Colm düşüne düşüne söyledi

bu sözleri.

– Bunları onun için yapmıyorum ki, Ria için ve ev için yapıyorum, dedi Marilyn.

– Eh, aynı şey. Sonuçta satacaklar evi.

– Olamaz! Marilyn şaşırmıştı.

– Eh, hem iki aileye hem de bu eve nasıl baksın? Neyse Danny Lynch'i ve gittiği her yerde

neden olduğu karışıklıkları bırakalım şimdi.

– Babamın deyişiyle o küçük sansın "büyük sanatçının sorunu Danny miydi ?

– Büyük sanatçı! Harika bir tanım. Evet, sorunlarından biri Danny, diğeri de içi votka dolu

karanfil vazosu. Marilyn'in ağzı açık kaldı. İrlanda'da ne ararsan bulursun, Marilyn, burada yok

yok. Bu akşam benimle yemeğe gelir misin ? Rakip lokantalarda ne var ne yok görmek istiyorum.

Kabul edersen çok sevinirim.

– Çok teşekkür ederim, dedi Marilyn Vine.

Az sonra Gertie evi temizlemeye ve giysilerini ütülemeye geldiğinde bundan söz etmedi.

Rosemary'nin şık evine bıraktığı teşekkür notunda da konuya değinmedi, insanları bilgiyle

yormanın gereği yoktu.

– Sana Nora dememi ister misin Anneanne ?

– Sen aklını mı kaçırdın Brian ? diye yanıtladı onu anneannesi. Annie haklı çıkmanın

hoşnutluğu içinde “Ben sana demedim mi!” diye atıldı hemen.

– Neler oluyor aranızda böyle ? Nora Johnson kuşkuyla bir ona, bir diğerine bakıyordu.

– Deli gömleği giymesi gerektiğinin yeni bir belirtisi, dedi Annie.

– Bayağı yaşlı olduğunu biliyorum, Anneanne, ama o kadar da ihtiyar değilsin, öyle değil

mi ? Nora demek daha samimi olur diye düşündüm, hepimiz eşit oluruz diye düşündüm, dedi Brian.

Annie gözlerini havaya dikti. “Peki bu akşam tekneyle açıldığımızda babama da Danny mi

diyeceksin ? Ve arkadaşın ‘Ria’ Amerika’dan aradığında onu allak bullak edecek birkaç şey daha

söyleyecek misin ?”

Nora Johnson torununa baktı. Yüzü sıkıntılıydı. “Bak ne diyeceğim Brian, aslında

düşünüyorum da, bana Nora denmesini isterim. St. Rita’da öyle diyorlar zaten.”

Annie öfkeden köpürüyordu. “Ama St. Rita’dakiler yüz on yaşında, elbet sana Nora

diyecekler.”

– Pliers da Nora diyor bana, dedi anneannesi.

Annie dehşet içinde baktı ona. “Köpek mi sana Nora diye sesleniyor Anneanne ?”

– İçinden sesleniyor, beni bir Bayan Johnson olarak düşünmüyor. Evet Brian, bundan sonra

bana Nora diyebilirsin.

– Teşekkürler Anneanne, bundan hoşlanacağını biliyordum, dedi Brian sevinçle.

“Bütün aile çıldırıyor” diye düşündü Annie. Shannon gezisine çıkmak üzereydiler, bu

yüzden şimdi Tara Sokağı’ndaki evlerine gidip Bayan Vine’la tanışacaklardı. Anneleri öyle

istemişti. Gitmezlerse ayıp olurdu. Sonuçta anneleri bambaşka bir dünyada yaşıyordu.

Bayan Vine insanın dişlerini kıracak kadar sert, korkunç zencefilli kurabiyeler hazırlamış,

bir de jambonlu sandviç yapmıştı çocuklar için.

– Hayır, teşekkürler, dedi Annie gayet kararlı bir tavırla.

– A, lütfen al, sizler için hazırladım bunları.

– Özür dilerim Bayan Vine, hayvan eti yemiyorum, kurabiyeleri de biraz sertçe buluyorum,

yalnızca çay içmemin sakıncası var mı?

– Ah, ne demek, dur bakayım... Biraz donmuş peynirli kek var, hemen çözerim istersen,

uzun sürmez.

– Ben jambonlu sandviç yerim, dedi Brian. Hepsini yiyeyim de ziyan olmasın bari. Yani

sizin yiyeceklerinizden kalanları. Tabağa uzandı. Paylaşalım mı ?

Annie’nin “Brian!” diye haykırıp onu uyarmasına gerek yoktu, yüzü her şeyi anlatıyordu.

– Ya da aslında burada bırakalım, canımız istediği kadar yeriz, dedi Brian özür diler

havasında.

Marilyn ilk tanışmada, bundan daha kötü bir başlangıcın olamayacağını düşündü. “Umarım

Westville geziniz iyi geçer” diye söze başladı.

– Orada doğru dürüst kurabiye var mı? diye sordu Brian.

– Evet, çok çeşit var, dedi Marilyn.

Brian yanıttan hoşlandığını belirtmek üzere başını salladı.

– Çok güzel bir tatil olacağını sanıyorum, annem oraya bayıldığını söylüyor. Cumartesi

akşamı konuştuk onunla. Annie ikram edilen yiyecekleri, dolayısıyla Marilyn’in konukseverliğini

kabul etmeyişini örtme çabası içinde nazik davranmaya çalışıyordu. Sanırım artık oraları iyice

tanıyor. Bir Tayland lokantasına yemeğe gidiyordu geçen akşam.

Bu şaşırtıcıydı. Ria’yı daha birkaç ay önce açılan bu yemek salonuna kim davet etmiş

olabilirdi ? Yoksa yalnız mı gidiyordu ? “Anneniz değişik yemekleri sever mi?”

– Durmadan yemek yapar annem.

Brian Tara Sokağı’ndaki evin mutfağına bakındı, üzerleri keklerle, pastalarla, çeşitli

ekmeklerle dolu soğutma ızgaraları yoktu her zamanki gibi. “Siz pek yemek, kek falan pişirmeyi

sevmiyor musunuz Bayan Vine ?” diye sordu hafiften çekinerek. “Babamın arkadaşı Bernadette de

sevmiyor. Annesi Finola yemek yapıyor, ama kendi evinde. Ama sanırım teknede pişirir... öyle

değil mi Annie?”

– Pek düşünmedim, bilmem, dedi Annie dişlerini gıcırdatarak. Ve Bayan Vine’ın bunları

dinlemek istediğini de sanmıyorum.

– Bana Marilyn demenizi rica edebilir miyim acaba? diye sordu onlara Marilyn ansızın.

Durmadan tekrarlanan Bayan Vine sözcükleri sinirine dokunmaya başlamıştı. Kız, onun annelerinin

evinde olmasına tepki gösteriyordu bir anlamda. Ya da belki annesinin onları bırakıp gitmesine

öfkelenmişti.

Brian hevesli hevesli kabul etti öneriyi. “Evet, bana sorarsanız sanırım böylesi çok daha iyi”

dedi.

– Bahçeyi siz mi kazıyorsunuz, Colm mu ? Koca bir yığın ot gördük dışarıda.

– Aslında ben kazıyorum, çok hoşlanıyorum bu işten. Ama Colm da yeni toprak almak ve

çiçekleri ışık alacak yerlere ekmek konusunda bana yardımcı olacak. Siz de birkaç çiçek seçmek

ister miydiniz ? Marilyn umutsuzca sormuştu bu soruyu.

Tam o sırada telefon çaldı. Telesekreterde annelerinin sesini duydular. “Selam Marilyn, ben

Ria. Niye aradım biliyor musun...” Brian “Annem!” diye haykırarak telefona koştu.

– Brian dur, diye seslendi Annie.

– Yoo, lütfen bırakın, dedi Marilyn.

– Anne, Anne, ben Brian, burdayız, nerden bildin burda olduğumuzu?

Marilyn ile Annie’nin gözleri karşılaştı. Her nasılsa o anda Marilyn aralarındaki

düşmanlığın erimekte olduğunu hissetti. Her ikisi de annesinin kendisini izleyip bulduğunu sanan

bebek Brian’a bakmakta olan birer yetişkindi sanki.

– Evet, iyi, ön bahçenin nerdeyse tamamını söküp kesmiş. Annie göğüs geçirdi. “Brian’dan

buna benzer şeyler duymaya alışacaksınız” şeklinde bir açıklama yaptı. “Nasıl beceriyor

bilmiyorum, insanın söylemek istemediği şeyi bulup söyleyiveriyor. Ben hallederim.” Doğrusu

halletti de.

– Selam Anne. Ben Annie. Evet, çay içiyoruz. Evet gerçekten çok iyi. Çok okuyorum...

Babamın orası öyle sıkıcı ki okuma bağımlısı haline geleceğim. Catch 22 ile The Thorn Birds.

Evet, kendisine Marilyn dememizi istedi. Hayır, Brian kızmış falan değil, ama bahçeyle ilgili

sözlerine aldırma, bir iki ot sökmüş, Colm da ona yardım ediyor, hemen havalanma. Bu akşam yola

çıkıyoruz, ama cumartesi günü sana telefon edeceğiz.

319

Sonunda Marilyn telefonu aldığında Ria kendini suçlu hissediyordu.

– Özür dilerim, aile toplantısı yapmak değildi amacım.

– İyi bir rastlantı oldu canım, her şey yolunda mı?

– Evet, harika, sende durum nasıl?

– Daha iyi olamazdı.

– Colm’un restoranına gitmişsiniz ha?

– Evet, piyanist bir vazo votka içti. Ben de Westville’deki Tayland restoranına gittiğim

duydum. Beğendin mi ?

– Evet, harikaydı, nefis bir karides yedim. Ria oraya Marilyn’in kayınbiraderiyle gittiğini

söylemedi. Bak, şimdi konuşmamız saçma, bu akşam benim telefonumdan arasana beni?

– Bu akşam yokum.

– O, çok iyi, nereye gidiyorsun?

– Sinemaya gitmeyi düşünüyorum, görmek istediğim bir film var, diye yalan söyledi

Marilyn. Colm Barry'yle yemeğe çıktığını söylemek istememişti.

Konuşmak için hafta içi bir gün kararlaştırdılar.

– Bernadette tatil için toparlanma telaşına girdi mi ? diye sordu Barney.

– Hayır, yaprak kımıldamıyor. Danny Bernadette'in yaşadığı her anda davranışlarının nazlı,

yavaş olması karşısında şaşırıp duruyordu. Listeler yoktu, tasarılar, işlerin yapılıp yapılmadığının

denetlenmesi, buzdolabı boşaltmalar, randevu iptalleri yoktu, telefon görüşmeleri yoktu. Evden

çıkmalarına yirmi dakika kala bir çantanın içine birkaç şey koyuverecekti. Danny çantasını kendi

hazırlayacaktı. Çocukların yanlarında neler götüreceklerini Ria sırasıyla yazmış, bavullarına bantla

yapıştırmıştı. Hayır, insanı şaşırtıyor, Barney. O dinginliğini nerden alıyor bilemiyorum. Bulaşıcı

da, biliyor musun, ciddi söylüyorum bana da geçiyor. Telaşlı olduğum zamanlar on dakika yanında

duruyorum, her şey sütliman.

– Neye telaşlanıyorsun Danny?

– Birçok şeye. Para, iş, evimde oturup ön bahçemi kesen deli kadın, olanları kabule

yanaşmayan Ria...

– Vay, o kadar kötü mü? diye sordu Barney.

– Genellikle yakınan bir tip değilimdir, ama sordun, söyledim, bugün iyi bir gün değil

benim için. Millerce yol gideceğiz, sonra gözüm arkada kala kala bürodaki işleri bırakıp yedi gün

tıkış tıkış bir teknede yaşayacağız, Bernadette'in annesi benim baştan ayağa para olduğumu

sanıyor, üstüne üstlük çocuklar her an tepemizde.

– Cumartesi akşamı da Orla King şamata yapmış ha?

– Tanrım, bilmediğin yok senin Barney! Bunu nerden duydun ?

– Polly'nin bir arkadaşı Montolarla birlikteymiş. Lokanta sahibi masalarına gelip

havlarcasına Orla'nın sizin masaya gelmeden dışarı atılmasını buyurmuş. Ama ellerini çabuk

tutamadılar ha?

– Eh, fena sayılmaz.

– Gözünü dört açmalısın, Danny.

– Bu işin nasıl yapıldığını anlat da öğreneyim. Delicesine açıyorum gözlerimi, ama bir

düzine göz gerek bana.

Irmak, Shannon gezisine çıkmış ailelerle doluydu.

Bernadette'in annesi tekneye binecekleri yerin bakkalına bir koli yiyecek ısmarlamıştı.

"Siparişimi önceden verdim" diye açıkladı Danny'ye.

– iyi ettin Finola. Danny rahatlamıştı.

Uzun bir yolculuk oldu. Başlangıçta, Dublin'in akşamüstü trafiğinde yola çıktıklarından

Danny gergindi. Omuzlan çökmüştü, kafasında bin dert vardı, Barney'yle konuşmasının da bir

yararı olmamıştı, iki kez yanlış sollama yaptı. Bu kez direksiyona Finola geçmek istedi, sonuçta

Danny yerini ona verdi.

Bernadette önde oturuyor, özellikle tatil için ayırdığı kasetleri çalıyordu. Dinlendirici bir

seçme yapmıştı, hafif İrlanda müziği, harp, flüt, kimsenin tanıyamadığı keman parçalan çalıyordu.

Danny kendi arabasında kızı ile oğlu arasında oturdu ve Finola Dunne onları Midland'a götürürken

mışıl mışıl uyudu.

Düşünde Ria'nın teknede onları beklediğini gördü. "Evine dönmeyecek misin ?" diye

soruyordu Bernadette'e düşünde. Bernadette omuz silkiyor ve "Sen istiyorsan giderim" diyordu.

Danny ardından koşmak istedi, ama ayaklan yere kök salmış gibiydi, kımıldayamadı. Arabadan

inip kiraladıkları tekneye yerleşmeye başladıklarında düşünden tam anlamıyla uyanmamıştı.

– Ee, şey edecek misin ? dedi ona Finola. Danny birden şaşırdı. “Ne edecek miyim ?”

– Aldıklarımın parasını verecek misin ?

– Ne? Ha, evet, elbette. Danny kredi kartını çıkardı; adam başını iki yana salladı, bunun

üzerine çek defterini çıkardı Danny. Baktı, defterin koçanında son verdiği çekin bilgisini gördü.

Yapı Derneği’ne ödediği ipotek miktarı görülüyordu. Bakkalın faturası çok yüklüydü. Teknenin

kirasını kredi kartıyla ödemişti.

32 î

Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Ama pek yakında bir gün düşünmek zorunda kalacağını iyi biliyordu.

Colm Marilyn’i Quentin’e götürdü. Dublin’in en iyi yerine götürüp gösteriş yapmak

istediğini söyledi. Ayrıca orayı işleten Brennanları da tanıyordu.

Colm, çoğu dolu olan masalara bakınarak, “Pazartesi olmasına karşın bayağı dolu, işte bak

ekonomi nasıl patlıyor” dedi.

Brenda Brennan, “Saçmalama Colm. Yemeklerin çok güzel olması nedeniyle buraya

geldiklerini açıklayabilirsin Bayan Vine’a” diye takıldı ona.

– Buna inanmam işte, diye mırıldandı Marilyn kibarca.

– Bakıyorum Barney McCarthy ve çevresi de burda, dedi Colm. Brenda'nın yüzü birden

renk değiştirdi. "Evet, hurdalar" dedi.

Colm sorunun ne olduğunu sorar gibilerden kaşını kaldırdı. "Rahat rahat mönüye bakın siz"

dedi Brenda Brennan ve çekildi. Marilyn anladı. "O insanlardan hoşlanmıyor mu?" diye sordu.

– Yo, ondan değil. Sanınm benim gibi bazı sorunları var. –Yani?

– Yüklü bir çekin karşılıksız çıkması gibi.

– Sahi mi! Marilyn gözlüklerim taktı ve McCarthy'lerin pencerenin dibindeki masasına

baktı. Kerli ferli insanlar, çekleri karşılıksız çıkacak tipe benzemiyorlar.

– Yok, daha önce hiç olmadı böyle bir şey. Asıl sorun, bunların önemli kişiler olmasında.

Herkesi tanıyorlar; insan gidip rahatsız edemez, ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, geçmişte

bayağı iyi iş yaptık onlarla, işte, incelikli bir konu. Masasındaki diğer dokuz kişiye ev sahipliği

yaptığı anlaşılan iriyarı adama baktı. Şık, kendisinden çok daha genç bir kadın gülüyordu.

– Bu onun kansı nü ?

– Hayır, o Polly. Kansı koca bir evde oturuyor.

– Onu dava edecek misin ?

– Hayır. Bir daha gelmek istediğinde yer olmadığını söyleyeceğim, koca bir yemek

faturasına veda edeceğim yani. Bir yemek parası için mahkemeye gitmenin anlamı yok.

Marilyn ona hayran hayran baktı. “Ne kadar haklısın. Bizim Amerika’da, yasalara bağlılık

bilinci aşın boyutlarda. Onu bir yemek parası olarak değerlendirip kafana takmamakla iyi

ediyorsun.”

– Ama kafamda takılı. Barney McCarthy, Danny Liynch’in az çok sahibi sayılır.

Dolayısıyla, onun işleri kötüyse, Danny’nin işleri de kötü olacak demektir, bu durumda Ria’ya ne

olacak ?

Rosemary’nin haftalık iş toplantıları dillere destan olmuştu. Sabahın erken saatlerinde

başlardı, büyük bir meyve tabağı, fincanlar dolusu koyu kahve ve hızlı bir gündemle sürüp giderdi.

Muhasebeci, büro müdürü, pazarlama müdürü ve kendi yardımcısı hızla raporlarını sunar,

yapacakları işleri anlatırlardı. Hesapları, yeni alınan işleri, fazla mesaileri ve rakiplerin neler

yapacaklarını bir bir gözden geçirirlerdi. Sonra sıra sorunlara gelirdi.

– Yüklü bir çek bankadan döndü, karşılıksız, dedi muhasebeci.

– Ne kadar? Kimin?

– On bir bin, Barney McCarthy.

– Olamaz, bankanın gözünden kaçmış olmalı, dedi Rosemary, bir sonraki maddeye geçme

hazırlığmdaydı.

Muhasebeci kısa ve öz konuştu: “Bugünkü gazetede Polly’nin kiralık giysi dükkânının satış

ilanı vardı.”

– Teşekkürler, bankanın gözünden kaçmamış. Bankayı arayacağım.

– Sana bilgi vermezler.

– Bana verirler, dedi Rosemary.

Toplantı bittikten sonra Danny Lynch’i cep telefonundan aradı. Telefon kapsama alanı

dışındaydı. “Bana bunu yapamazsın Danny piçi” dedi. “Herkese yapacağını yaptın, bana bunu

yapamazsın, yaşadığımız olaylardan sonra bunu yapamazsın bana.” Ancak Danny’yle değil, kendi

kendine konuşuyordu, çünkü Danny, Shannon Irmağı’nda, dünyasal dertlerden uzakta keyfine

bakmaktaydı.

Hilary, Marilyn’i Forty Foot’ta yüzmeye davet edeceğini söyledi.

– O da nerden çıktı ? dedi annesi.

– Martin önerdi. “Böylece ona yemek ısmarlama masrafından kurtuluruz” diyor.

– Orası doğru, dedi Nora Johnson.

– Ve hem de ağırlamış olacağız.

– O da doğru.

Nora Johnson göğüs geçirdi. Nasıl olmuştu da her şeye tasarruf açısından bakan bir evlat

yetiştirmişti ? Hilary çocukluğunda böyle değildi, hayır, kesinlikle değildi. Kuru temizlemecide

fazla para kazanmıyordu, anne ile iki kızı paraları olduğunda neler alacaklarını konuşurlardı

aralarında, ancak bu hiç tutku haline gelmemişti. Martin onu değiştirmişti, aşağıya çekmişti. Neyse,

gene de en azından yeniyetme bir sürtük uğruna terk etmemişti kızını. Nora gene göğüs geçirdi.

Zaman zaman güçlüklerle karşı karşıyaymış gibi geliyordu ona.

Hilary kaygıyla baktı annesine. Bu göğüs geçirmeler hayra alamet değildi. “Anne, artık

Ria’nın evine taşınmanın zamanı gelmedi mi sence ?”

–Ne?

– Yok, Marilyn ordayken değil canım, o gidince yani.

– Neden •taşınacakmışım ?

– Hem yalnızlıktan kurtulursun hem de Ria’ya birkaç kuruş kira ödersin.

– Benim kimseye ihtiyacım yok.

– Olmaz olur mu Anne... Hem senin olmasa bile Danny'nin planlan yerli yerine oturunca,

Ria'nin kendisine biraz para verecek birine ihtiyacı olacak.

– Ciddi olamazsın.

– Hayır, ciddiyim. Taşın oraya Anne, bir başkasına kiraya vermeden sen taşın.

– Hilary, senin o kafanda akıl yok mu ? Zavallı Ria Noel'e kalmadan o evden çıkacak.

–Ne?

– Barney McCarthy perperişan. Gazetede Polly Callaghan'ın dükkânının satış ilanını

gördüm. O sürtüğün kiralık giysi dükkânını satıyorsa, meteliğe kurşun atıyor demektir. O can

çekişiyorsa, Danny hazretleri de can çekişiyordur. Ria'nın dönmesine kalmadan enişten satılık

tabelalarından birini diker evin önüne.

Herkes sırayla teknenin dümenine geçti. Nehirde giderken bu pek zor değildi, ama nehir

genişleyip de göle dönüştüğünde uyulması gereken kurallar vardı. Bir tarafta siyah, diğer tarafta

kırmızı dubalar bulunuyordu, onların takip edilmesi gerekiyordu. Demir atıp almada kendilerinden

daha usta Almanlar ile Hollandalılar karşılaşmış, onlara el sallamışlardı. Küçük köylere

yanaştıklarında dondurma yemişler, kafelere gidip dart oynamışlardı.

Sazların arasından bir kuş sürüsü havalanıp üzerlerinden geçerken, “İşte annem buna

bayılırdı!” dedi Brian. Ortaya çöken sessizlik, herkesin ona çenesini kapaması için bağırmasından

beterdi.

– Özür dilerim, dedi.

Bernadette, düşte konuşur gibi, “Annenden söz etmekte haklısın, Brian” dedi. “Ölmüş falan

değil ya. Belki de bir gün sen de onu böyle bir geziye çıkarırsın.”

Annie ile Brian, Danny’nin elini uzatıp minnetle Bernadette’in yüzünü okşadığını gördüler.

Parmaklarını yüzünün çevresinde şöyle bir dolaştırdı ve saçını geriye itti. Bu harekette öyle bir

sevgi ve yakınlık vardı ki, izlenmesi nerdeyse ayıp kaçıyordu.

– “Internet’ten korkma” kursunu veren Hubbie adındaki çocuk, on altı yaşında gösteriyordu.

Bu işe daha yeni atıldığını söyledi, müşterilerinin memnun olmasını istiyordu, çünkü anlamadıkları

noktaların olması demek, işini iyi yapmadığı anlamına geliyordu. Daha en baştan söyledi bunları.

Ria inanamıyordu ama galiba her şeyi anlıyordu. Yalnızca Rosemary gibilerin anlayacağı

bir dünya değildi internet dünyası, hayli sıradan bir şeydi. Bir çeşit ilişki kurma yoluydu. İnsanın

kendini kaptırması ve bütün gününü İnternet'te dolaşarak, şaşırtıcı olaylara bakarak, ekranda

yabancılarla konuşarak geçirmesi işten değildi.

Dersten sonra Heidi'yle yemek yediler, öğrendiklerim tekrarladılar, cuma günü Hubie'nin

dersine gitmeden önce neler çalışmaları gerektiğini konuştular. Kendisine mesajlar gönderilmesini

istemişti, hepsini yanıtlayacaktı. Heidi için kolaydı bu, Mezunlar Derneği'ndeki bütün bilgisayarlar

elinin altındaydı. Ama Ria ne yapacaktı?

– Marilyn'in bir dizüstü bilgisayarı vardı, Dublin'e götürmedi. Onu kullanabilirsin.

– Aa, korkarım, ya bozarsam?

– Yok camım. Telefon edip sor, ben makineyi ayarlarım.

– Ayıp olmaz mı ?

– Hayır, bir makine alt tarafı. Ama Ria... Hocamızın Hubie olduğunu söylemesen iyi olur.

–Neden?

– Dale'in arkadaşıydı da...

– Ee, ne olmuş arkadaşıysa?

– Biliyorsun işte...

– Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Dale'in Hawaii'de olduğu... –Nee?

– Yani, babasıyla birlikte değil mi ? Heidi sesini çıkarmadı.

– Heidi, başka nerede olabilir? Burada değil, İrlanda’da değil. Odası olduğu gibi onu

bekliyor.

– Dale öldü, dedi Heidi.

325

– Hayır, ölmüş olamaz. Odasını görmelisin, bir ölünün odası olamaz orası.

– Dale öldü, şimdi öğrendin işte. Marilyn öldüğünü kabul etmiyor.

Ria, çok uzun bir süredir bu kadar şaşırmamıştı. “Peki neden bana söylemediler?”

– Marilyn konuyu ağzına almıyor. Hiç kimseyle konuşmuyor. Greg’le bile. Bu yüzden o

Hawaii’de.

– Marilyn’i terk mi etti?

– Hayır, onun da gideceğini umdu, ama Marilyn gitmedi, bir keresinde Dale’le gitmişlerdi

oraya.

– Kaç yaşındaydı Dale ?

– Daha on altısını bitirmemişti.

Ah, Tanrım, dedi Ria içinden, Annie’nin yaşında. “Nasıl öldü?”

– Motosiklet kazası.

– Ama motosiklet kullanacak yaşta değilmiş ki...

– Değildi.

– Neden söylemedi bana Marilyn ? Ria başını iki yana salladı. Sonuçta onun evinde

oturmaya geliyorum. O odayı göreceğimi biliyor. Tozunu bile aldım, Tamı aşkına...

Heidi üzgündü. “Nasıl anlatacağını bilemiyor.”

– Ne zaman oldu bu?

– Geçen martta. Makineyi ağustosta kapattırdılar.

– Ne makinesi ?

– Oksijen cadın.

– Zavallı Marilyn. Karar vermek çok zor olmuştur.

– Marilyn yanlış karar verdiklerini düşünüyor, bu yüzden içi hiç rahat değil.

– İçi rahat değilse, Tara Sokağı’nda iyice rahatsız olacak demektir... dedi Ria.

Marilyn küvette uzanmıştı, Clement nöbet tutuyormuş gibi banyo sandalyesinde

oturmaktaydı. Gertie ona Clement’in yukarı kata çıkarılmadığını söylemişti.

– Eh, şimdi çıkıyor, demişti Marilyn.

– Demek istediğim, Ria döndüğünde gene yukarı çıkabilir, ne de olsa kedi, hâlâ oraya

gitmesine izin var sanabilir. Gertie üstü kapalı öğüt vermeye çalışıyordu, ama pek başarılı

olamamıştı.

– Eminim Ria da benim evimde onaylamadığım şeyler yapıyordur, zaten yaz boyunca böyle

şeylerin olabileceğini söyledik birbirimize. Marilyn kesin ve kararlı konuşmuştu.

— Ama senin evinde başka canlı var mı ? diye sormuştu Gertie.

– Canlı yok, demişti Marilyn.

Marilyn küvete biraz daha sıcak su akıtırken, Clement ağzım kocaman açarak esnedi.

– Senin için savaştım, Clement. Bana öyle esneme, dedi. Clement ağzını kapattı ve

uykusuna döndü. Marilyn Ria'nın ardında bıraktığı bütün canlıları düşündü.

Andy piknik buzluğuna doldurduğu yiyeceklerle çıkageldi. Bir şişe de şarap almıştı. "Çok

güzel görünüyorsun" dedi. Kendisi için giyindiğine sevinmişti. "Gerçekten çok güzelsin."

– Teşekkür ederim. Bu türden güzel sözler duymayalı ne kadar uzun süre olmuştu... Danny

yıllar boyunca en iyi olasılıkla, "İyi görünüyorsun tatlım" demişti ona. Son yıllarda Annie, "Bu

renkler sende felaket duruyor" dışında bir şey söylemiyordu... Giyinip kuşandığında, Rosemary iyi

göründüğünü söylemişti zaman zaman ama, her seferinde daha iyi olabilir demek istiyor gibiydi.

Hilary, parayı veren düdüğü çalar, diyordu. Annesiyse güzel bir lacivert tayyör ile beyaz bluzun

üstüne giysi tanımadığını, Ria gibi düzeyli bir yaşam süren, istediği her şey yapabilecek fırsatı

bulunan birinin sıradan insanlar gibi giyinmesinin yazık olduğunu söyler dururdu. Gerçi bazen

Colm iyi göründüğünü söylüyordu, ancak bu daha çok eve ya da bahçeye yöneltilmiş bir övgüydü,

Ria da olsa olsa konu mankeni olarak bundan payını alıyordu, doğrudan ona söylenmiş sözler

değildi bunlar.

Dolayısıyla bir erkeğin açık açık ona hayranlık duyması alışılmadık bir durumdu.

Sonra Sezar salatası yapmak için salata çanağını sarımsakla ovma işi başladı. Müthiş

hareketli, esprilerle, şakayla karışık kaygılarla dolu bir sürecin sonunda salata tamamlandı, nefis

olmuştu. Sonra patatesli yumurta yapmaya başladılar.

– Aa, bunlar silkme, dedi Andy. Kim bilir ne kadar beklemişti. Hiç bilmediği bir şey

yapılacak sanıyordu.

– A öyle mi ? Ria da düş kırıklığına uğramıştı.

– Ama çok severim patates silkmesini. Seninkiler İrlanda silkmesi olduğu için özel bir

yemek sayılır, dedi Andy.

Her şeye gülüyorlardı, bir kahkaha bitmeden diğeri başlıyordu. Andy ona konferanstan ve

konferansı örgütleyen deli kadından söz etti, kadın öyle sinirliydi ki, buluttan nem kapıyordu,

yemekte kimin nereye oturacağını saptarken kıvılcım çaksa patlayacaktı; böylesine önemsiz bir

ayrıntıdan dolayı sinir hapı alacak hale gelmişti zavallı.

– Yemek nasıl geçti ? diye sordu Ria.

– Hiçbir fikrim yok, çünkü yemek bu akşam.

– Yemeğe kalmadın ha?

– Bunun daha hoş olacağını düşündüm, haklı da çıktım, dedi Andy.

Ria çilekli pasta yapmıştı, pastayı kahveyle beraber yediler.

– Yani bunu pastacıdan almadığım mı söylüyorsun ?

Güldü ve berberden çıkma ellerini ona doğru uzattı. “Hayır, kendi ellerimle yaptım.”

– Ama kekini hazır aldın herhalde ?

– Olur mu, kaşla göz arasında istediğin kadar kek yaparım ben. Andy çok etkilenmişti.

Ria’nın sözleri onu çocuk gibi sevindiriyordu. Ria Internet derslerinden söz etti, Marilyn’in dizüstü

bilgisayarını kullansa olur muydu acaba.

– Olur tabii. Ben ayarlayayım sana.

– Önce kendisinden izin almalıyım ama.

– Bak, bu birinin telefonunu ya da süpürgesini kullanmak gibi bir şey. Akort edilmiş piyano

falan değil ya bu.

–Amaya... ,

– Bırak bunları şimdi, nerde bilgisayar?

– Çalışma odasında.

Duvarları kitaplarla kaplı güzel odaya girdiler, Andy makineyi açtı. “Nasıl açacağını

göstereyim, sonra kendin yaparsın.” Andy bunları söylerken telefon çaldı, telesekreterin bulunduğu

odada olmadıklarından Ria hiç düşünmeden alıcıyı kaptı.

Tıpkı Dublin’deymiş de bu onun kendi telefonuymuş gibi, “Alo?” dedi.

– Ria? Ben Greg Vine.

– A Greg, nasılsın ? Gözleri masanın diğer tarafında duran Andy’nin gözleriyle karşılaştı.

Normalde, o anda, “İnanmayacaksın ama kardeşin burada, yanımda” demekten daha doğal bir şey

yoktu. Sıradan bir durumda, böyle söylenirdi. Ama bu sözler gereğinden fazla açıklama

gerektirebilirdi. Ayrıca yanlış anlamalara da yol açabilirdi. Bu yüzden Andy Vine’ın yüzünde kırık

bir gülümsemeyle bir metre uzağında kendisine bakmakta olduğunu söylemedi.

Greg Ria’dan özür dileyerek evdeki bir dosyayı bulmasını rica etti. Dosya çalışma

odasındaydı. “Ben de tam çalışma odasındayım zaten” dedi Ria.

– iyi öyleyse. Durumdan hoşlanmış görünüyordu. Korkarım ağır teknik kitaplar ile yığın

yığın öğrenci tezinden başka bir şey yok. Zaten ben de bir öğrencinin yazısını isteyecektim, nerde

bulacağını söylüyorum.

– Tamam.

Greg Vine Hawaii’den onu öğrenci notlarının bulunduğu raflara yönlendirdi, önce bir yıl,

sonra bir ad, sonra da konu söyledi. Ria onun bütün söylediklerini yineledi ve Andy söylenenleri

yaparak belgeyi buldu.

– Bugün yalnızca birinci sayfa ve bu çocuğun kullandığı başlıklar gerek.

–Bugün mü?

– Heidi ile Henry’den sana uğrayıp kâğıdı almalarını ve bana elektronik postayla

göndermelerini isteyecektim.

– Heidi ile Henry buraya gelip kâğıdı alacaklar ve sana bu akşam gönderecekler, öyle

istiyorsun değil mi? Geri zekâlı biriymiş gibi her sözcüğü tekrarlıyordu, ama telefonun diğer

ucunda söylenenleri Andy’nin bilmesini istiyordu. Andy durumu hemen anladı. Eliyle kâğıdı,

dizüstü bilgisayarı ve kendini gösterdi. Marilyn’in bilgisayarını kullanmamamda sakınca yoksa,

ben gönderebilirim sana.

– Göndermeyi biliyor musun? Hem şaşırmış hem de sevinmişti.

– Evet, biliyorum, bu sabah Heidi’yle birlikte kursa gittik.

– Oh oh, şansa bak. Heidi ile Henry’yi aramama hiç gerek yok öyleyse. Greg rastlantı eseri

tam da bu dersten sonra böyle bir şeye ihtiyaç duyduğuna çok seviniyordu.

Andy bir kâğıda, “Şifreyi ve adresi al” diye yazdı. Saniyeler içinde bilgi dizüstüne girildi ve

mesaj gönderildi.

– Ekranımda görüyorum şu anda, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu kursun hocası kim,

biliyor musun? Bayağı hızlı öğrenmişsin.

Ria Hubie’nin, Dale’in arkadaşı olduğunu anımsadı. “Adamın biri... adını hatırlamıyorum.”

– Zararı yok. Her kimse bu akşam hayatımızı kurtardı.

Ria telefonu kapattıktan sonra birbirlerine baktılar. Nerdeyse kazara, bir köprüden

geçmişlerdi.

– Ee, şimdi Hawaii’dekiler seni uzman sandıklarına göre, öyle olman gerek, dedi.

Fazla yakın mı oturuyorlardı acaba? “Gidip notlarımı alayım” diye fırladı birden Ria ve

Hubie’nin herkese dağıttığı kâğıdı getirdi. Andy notlara baktı. “Tanrım, Hubie Green, kaza gecesi

Dale’le birlikte olan çocuklardan biri bu.”

Ria suç ortağı gibi baktı ona. “Neden Dale’in öldüğünü söylemedin bana?”

Andy müthiş şaşırdı. “Bilmiyor muydun?”

– Hayır, bilmiyordum. Heidi söyledi de öğrendim.

– Ama onun odasından söz ettin, her şeyin olduğu gibi durduğundan...

– Onu Hawaii’de sanıyordum. Ne zaman döneceğini sordum, sonbaharda dedin.

– Olamaz, Greg’den söz ediyorsun sanmıştım.

ikisi de bu yanlış anlamanın bilincine varırken kısa bir sessizlik oldu.

– Öylesine koptular ki, konuyu konuşmak için bile kendilerini toparlayamıyorlar. Hubie

Green’i tanıdığını söylemek bütün olayı yeniden yaşatacaktı onlara.

– Biliyorum, dedi Ria Bu nedenle adını bilmiyormuş gibi yaptım.

– Çok iyi ettin, dedi Andy hayran bakışlarla.

– Komik olan ne biliyor musun? İrlanda’da öylesine dürüst ve açık sözlüyümdür ki...

Buraya geldiğimden beri sürekli rol yapıyor, hiç neden yokken şunu bunu örtbas ediyorum.

– Her zaman bir neden vardır, diye gülümsedi Andy.

– Gereksiz nezaket, dedi Ria.

– Pekâlâ şimdi bir rol daha yapacağız, sen bu internet işini kendi kendine öğrenmiş gibi

davranacaksın, sonra rol yapmayı bırakırız, tamam mı ?

– Tamam, dedi Ria biraz güvensiz bir havayla.

Bir arkadaşın yapamayacağı kadar yaklaşmıştı ona. Bu kesindi. “Elektronik postası olan

kimleri tanıyoruz?” diye sordu.

– Hubie! Ona her zaman mesaj gönderebileceğimizi söylemişti.

– Hubie. Tabii.

– Ne var bunda? İyi bir çocuk Hubie.

– İyi, iyi–

– Anlatsana. Olan biteni hiç bilmiyorum. Marilyn’in çok ketum olduğunu düşünüyorum.

Sağa sola sorular sormamı istemez sanıyorum, bilmemi isteseydi kendisi anlatırdı, pek bir şey de

anlatmadı yani.

– Bundan dolayı kızıyor musun?

– Doğrusu oğlunun öldüğünü söylemeliydi. Dublin’in yarısının ona, “Zavallı Ria, ah, kocası

bir genç kızla kaçan zavallı Ria” desin istemem. Onun arkadaşlarımdan bilgi istemesini

beklemediğime göre, ben de onunkilere sormamalıyım... yani bu...”

– Bu ne Maria ? Andy adının kısaltılmış şeklini tam olarak öğrenmemişti ve nedense Ria da

onun kendisine başka bir adla seslenmesinden hoşlanıyordu. Aralarında geçenleri ya da geçebilecek

olanları zaman kavramından uzak tutuyordu.

– Yani burada gizemli bir durum var. Benim yaşadıklarımın esrarengiz bir yönü yok, böyle

gelmiş böyle gider. Erkek kadınla evlenir, daha farklı, daha genç, daha taze birini görür, karısına

veda eder. Gizemli olan tek yönü, öykünün burada bitmesi.

– Maria, çok acı konuşuyorsun.

– Ne yani, sevinçten oynayayım mı? Olanlar açıkça ortada. Burada durum farklı, çok farklı.

Her şey sinsi bir sessizlikle örtülmüş. O oda çocuğun mezarı sanki. Kimse kazadan söz etmiyor.

– Ama anlıyorsun... diye başladı Andy.

– Hayır, doğrusu anlamıyorum. Hawaii'de bulunan ağabeyin Greg'le konuşurken ona ne

dedim biliyor musun? Bak söyleyeyim, "Dale orada iyi eğleniyor mu ?" diye sordum. Bunu neden

söylediğimi merak ettiğini düşününce tüylerim diken diken oluyor.

– Nedenini bilir o, diye avuttu Ria'yı Andy. Marilyn'in sana söyleyemediğini anlamıştır.

– Bak, bu kaza oldu diye çok üzgünüm. O odaya girdim ve Honolulu'da sörf yaptığını

sandığım çocuk için ağladım, ağladım. Onun ölmüş ve toprak altında olduğunu aklıma getirdikçe

ağladım, ama gene de konuyu konuşabilmeliyiz. Her zaman değil, tamam, biz İrlandalılar bu tür

konulan durmadan konuşmakla ünlü–yüzdür gerçi, ama öyle demek istemiyorum. Marilyn odayı

böylece bırakmış ve bana oğlundan tek kelime etmemiş. Bu doğal değil Andy. Sen bile Hubie'nin

adını duyunca donup kalıyorsun. Hiç kimse bana neler olduğunu anlatmazsa gider Hubie'yle

konuşurum.

– Bunu yapma.

– Hayır, tabii yapmam. Sadece bunun çok garip olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

– Biz bunu bilmiyor muyuz sanıyorsun ?

– Ne demek istiyorsun ?

– Bak, bu dünyada herkesin gerçekten, ama gerçekten mutlu sayabileceği tek evlilik varsa, o

da Greg ile Marilyn'in evliliğiydi. Ama o kaza gecesinden beri birbirlerini iki insan olarak görmeyi

başaramadılar.

– Birbirlerini suçladılar falan mı ?

– Bu olanaksız. Hubie ile iki arkadaşı ve Dale motosiklet delisiydi, ama yaşları küçüktü ve

hepsinin de ailesi, arka bahçelerinde motosiklet görmekle çocuklarının odalarında eroin bulmak

arasında fark olmadığını düşünüyordu. Hubie'nin doğum gününde çocuklar bir yere gitti. Piknik

yapacaklardı, ben biliyorum, çünkü o sırada oradaydım. Andy kalktı ve çalışma odasını

arşınlamaya başladı. Biraz bira içtiler ve iki motosiklet gördüler, bunun tanrıların gönderdiği bir

armağan olduğuna karar verdiler.

– Buldular mı yani ?

–Bir lokantanın kapısındaymış. Hubie ile ölen diğer çocuk Johnny biraz yaramazdı. Çok

değil ama yıkıcılık eğilimleri gösteriyorlardı. Diğerlerinden büyüktüler ayrıca, çok değil ama biraz

büyük. Ama o yaşta ay farkı bile önemlidir.

– Biliyorum, dedi Ria ve ansızın Annie'den bir yaş büyük olan, ama davranışlarında birkaç

yıl farklı olan Kitty'yi düşündü.

– Karakol ifadelerinde deneme sürüşü dedikleri bir şey yapmışlar, köşeyi döndüklerinde

motosikletlerden birine kamyon çarpmış. Bu da çok doğal, çünkü Johnny'nin kullandığı ve Dale'in

de onun arkasında olduğu motosiklet yolun ters tarafından gidiyormuş. Johnny anında ölmüş.

Dale'se altı ay boyunca bitkisel hayatta kaldı, sonra oksijeni kesmeye karar verdiler.

Yaşanan trajedi karşısında ikisi de bir süre sessiz kaldı.

– Marilyn, ölünceye dek hiçbirini bağışlamayacağını, Greg'se bağışlamayı öğreninceye dek

asla rahat edemeyeceklerini söyledi.

Ria'nın gözleri dolmuştu. "Bu yüzden araları açıldı ha?"

– Sanıyorum. Greg fazla bir şey söylemiyor. Bilirsin, erkekler duygularını anlatmak

konusunda beceriksizdir.

– Sen hiç de fena değildin, öyküyü bana çok tatlı anlattın ve biliyorsun ki sadece merak

ettiğim için sormamıştım.

– Biliyorum, dedi.

– Şimdi neden onu hep korumaya çalıştığımı anlıyor musun? Neden Carlotta'ya, Heidi'ye

ya da başka birine sormak istemediğimi ?

– Tabii anlıyorum. Sen de Hubie'ye sormanın neden doğru olmayacağım anlıyorsundur

herhalde. O çocuğun yükü çok ağır: onun doğum günüydü, çocukları sarhoş eden oydu, çalıntı

motosikleti süren onun arkadaşı Johnny'ydi, o ve bir başka çocuk hayatta kaldı. Aslında üniversite

ücretini karşılamak için bu internet öğretmenliği işine girişmesi beni etkiledi bir bakıma.

– Evet. Elbet ona karşı biraz küskün hissediyorsun kendini, dedi Ria.

– Onun kabahati yoktu; Dale’i öldürmeye niyeti yoktu, diye Ria’yı avuttu Andy.

– Ama biraz garip, öyle değil mi ? Özel bir konuya burnumu soktum, affedersin.

– Bak, seninle ilgisi yok bu işin. Bırak bunları Maria, şimdi ödev saati, haydi dersimizi

çalışalım.

Hubie’ye bir mesaj gönderdiler, o da, “Tebrikler Bayan Lynch! Çok başarılısınız” diye

yazdı ona. Sonra Heidi’ye yazdılar.

Ria kahkahadan kınlıyordu. “Yarın Mezunlar Derneği’nde ona benden bir mesaj geldiğim

söylediklerinde düşüp ölecek!”

– Keşke yazacağımız biri daha olsa, dedi Ria.

– Var, benim moteldeki dizüstüne bir mesaj gönderebiliriz, dedi Andy.

– Sen de bu akşam bana telefon edip mesajın gelip gelmediğini söylersin, dedi Ria.

– Ya da yarın ? dedi Andy sesini yumuşatarak. Ria bu sözlerin anlamını hemen

kavrayamadı. Burası ne kadar güzel, bu evde gene kahkahalar atıldığını duymak öyle hoş ki, dedi

Andy. İkimizin de bir bağı yok, ihanet edeceğimiz ya da inciteceğimiz kimse yok. Gecenin geri

kalan bölümünü de birlikte geçirsek iyi olmaz mı? Elini Ria'nın çenesine koymuş, yüzünü

kendisininkine doğru kaldırmıştı.

Ria yutkundu, konuşmaya çalıştı. Bu sessizliği fırsat bilip öptü onu Andy, incitmeden, ama

tutkuyla öptü. Sonra elini Ria'nın omzuna attı.

Ria kendini geri çekti, şaşırmıştı. Ria Lynch bu yıl kasım ayında, Clark Gable'ın ölüm

yıldönümünde otuz sekiz yaşına basacaktı. Yirmi iki yaşından bu yana, kendisinden bıkan ve onun

iyi giden mutlu bir evlilik sandığı yaşantıda artık hiçbir şeyin kalmadığını söyleyen erkek dışında

kimseyle öpüşmemişti.

– Açıklamalıyım, diye başladı. –Şartını?

– Evet. Çok, çok güzel bir gece geçirdim seninle, ama nasıl anlatayım, ben...

– Biliyorum, biliyorum. Andy şu an onun kulağını öpmekteydi, hatta yüzünü yavaşça

onunkine gömer gibiydi, Ria az daha kendinden geçecekti.

– Andy, yanlış işaretler verdiysem beni bağışla. Bundan daha mutlu bir gece geçiremezdim.

Bunu içtenlikle söylüyorum, inan, ama daha ileri gitmek istemiyorum. Oyun oynuyor değilim, asla

yapmadım bunu, gençliğimde erkeklerle çıkarken bile yapmadım. Ama çoğu kez yanlış anlaşıldım;

sen de farklı düşündüysen, kabahat benim. Yani biraz deneyimsizim.

– Ağabeyime burda olduğumu söylemeyince bu tür umutlara kapıldım.

333

– Biliyorum, biliyorum. Andy'nin umuda kapılmakta haklı olduğunu kabul ediyordu Ria.

– Ama çok güzel bir gece geçirdiğimiz fikrine yürekten katılıyorum. Yatakta bitmesi şart

değil, öylesi çok daha güzel olurdu, ama olamıyorsa, güzel yanlarını anımsarız biz de.

– Her saniyesi güzeldi, diye gülümsedi ona Ria, üstelemediği, yanlış anlamalara neden

olduğuna kızmadığı için şükrediyordu.

– O İrlanda patates silkmesi. Parmak yediren Yahudi yemeği, dedi Andy.

– Sezar salatası, Sezar salatalarının şahı, dedi Ria.

– Çilekli pasta. Hem de evde yapılmış.

– Piknik buzluğundaki harika şarap.

– Bak, ne kadar çok iyi şey varmış! Bu gece makinene bak, okunmayı ve yanıtlanmayı

bekleyen mesajlar olabilir, dedi Andy ve gitti.

Tabağı çanağı kaldırdı ve mesajlarına bakmak üzere çalışma odasına gitti. İki mesaj vardı.

Biri Hubie'dendi. "Göndermeyi bildiğiniz gibi almayı da biliyor musunuz diye kontrol ediyorum,

Bayan Lynch! Hubie Green." Sonra bir de Andy'den mesaj gelmişti. "Yıllardır yediğim en güzel,

en hoş yemek için çok teşekkür ederim. Greg gibi ben de mezunlar pikniği haftasında burada

olacağım, ama fırsat olursa o tarihten önce de buluşabiliriz, bundan büyük mutluluk duyarım. Yeni

dostun Andy Vine."

Şu işe bakın! Canlar sıkan Ria Lynch'in, zavallı, terk edilmiş Ria'nın, çekilmez, sıkıcı,

yorucu Ria'nın Andy Vine diye yeni bir dostu vardı şimdi. İnandırıcı bir hayır çekmeseydi, şu anda

bu kişinin âşığıydı üstelik. Holdeki aynada yüzüne baktı, acaba nasıl olurdu diye geçirdi içinden.

Danny dışında hiçbir erkekle sevişmemişti. Bedenini çok iyi tanıyan ve ona müthiş zevk veren

Danny dışında...

Bu adamın önünde soyunmak garip, yapamayacağı bir şeydi. Herkes nasıl yapıyordu bu işi?

Daha nerdeyse tanımadıkları kişilerle nasıl böyle anında yakınlaşabiliyorlardı ? Rosemary gibileri

örneğin. Ama Rosemary, Rosemary gibiydi. Nerdeyse kusursuzdu. Ria kendi poposunun biraz

sarkık olabileceğinden, çıplakken çirkin görüneceğinden korkuyordu. İyi ki de Andy bedenini

elleriyle tanımak yönünde girişimlerde bulunmamış, böylece kendi bedeninin eleştirilmesi

korkusunu yaşatmamıştı ona. Öte yanda bir erkeğin kollarını bedeninde hissetmek, arzu edildiğini

bilmek ne güzel olurdu.

Göğüs geçirdi ve Dale'in odasına daldı. Dale Vine'ın tuttuğu

334

özel defterin sayfalarını çevirmeye başladı; motosiklet resimleri, gazete reklamları, birkaç

motosiklet sürücüsünün dergilerden kesilmiş resimleri yapıştırılmıştı deftere. Bunları, bir insanın

tek çocuğunu öldüren aygıtların resimlerini ortada bırakmak yürek isterdi. Marilyn amma da

güçlüydü demek, ama evinde kalacak kadına oğlunun öldüğünü söyleyememişti. Anlaşılması güç

biriydi bu Marilyn.

Marilyn öyle çok çağrıyı gen çevirmişti ki, bu kez hayır derse hakaret etmiş sayılacağından

korktu. Ria'nın mutlu edilmesi nerdeyse olanaksız, çekicilikten uzak ablası Hilary'nin çağrısını

kabul etse iyi olacaktı. Kadın çok üstelemiş, kıyıda bir piknik yapmaları için birkaç kez telefon

etmişti. Suya girmek hoş olabilirdi, Marilyn onun da bu meraklı İrlandalılardan farksız olduğunu

geçirdi aklından. Sorulara belli belirsiz yanıtlar vermeli ve kendileriyle ilgili sorular sormalıydı, o

zaman susturabilene aşkolsun, durmadan konuşuyorlardı, yapılacak tek şey oturup dinlemekti.

Hilary büyük işler yapmaya soyunmuş birinin hevesi ve titizliğiyle çıkageldi. "Trenin

kalabalık olduğu saate rastlamayacağız, bu çok iyi olacak" dedi.

– İyi. Ben hazırım.

– Aman Tanrım, Ria bu bahçeyi görünce aklım oynatacak. Hazine falan mı arıyorlar?

– Otlar temizleniyor, Ria döndüğünde çok güzel olacak burası. Kardeşinin evi çok güzel,

değil mi ? dedi Marilyn.

– Ben sana bir şey söyleyeyim mi, bence Ria ile Danny kolay para kazandılar, böyle

şeylerin acısı çabuk çıkar.

– Ne demek istiyorsun, anlamadım ? Birer fincan kahve içelim mi, yoksa trene yetişmek

için hemen yola çıkmamız mı gerekiyor?

– Birer kahve içebiliriz herhalde. Bir şeyler pişirmedin mi, kek falan gibi? Hilary tıpkı

Brian'ın yaptığı gibi eleştiren bakışlarla mutfağı gözden geçirdi, orada olmayan bir şeyleri arıyordu

besbelli.

Marilyn şaşırmıştı. “Hayır, yapmadım. Ama zaten gezmeye gitmiyor muyuz ?”

– Neyse orada bir şeyler yeriz.

– Evet, evet güzel fikir, yolumuzun üzerinde mezeci falan var mı?

– Ne var mı ?

– Yani, yiyecek alacağımız bir dükkân.

– Öyle yerlerden ıvır zıvır almak lokantada yemek yemek kadar pahalı olur. Ben sandviçi

falan kastetmiştim. Marilyn çağrıyı kabul ettiğine pişman olmaya başlamıştı, ama artık çok geçti.

Şu yumurtalardan ikisini haşlarız, bir iki domates, iki dilim jambon, ekmek alırız yanımıza, yetmez

mi ?

Hilary yumuşamışa benziyordu. Birlikte birkaç piknik malzemesini bir araya getirdiler,

istasyona giden bir otobüse yetiştiler, sonra Dun Laoghaire trenine bindiler. Elektrikle işleyen

küçük bir trendi bu. Güney sahilleri boyunca ilerliyordu, Marilyn yol boyunca gördüğü güzellikleri

sevinçle övdü.

Hilary de mutlu olmuştu. “Martin’le bundan hoşlanacağını tahmin etmiştik.”

– Martin’le nasıl tanıştığınızı anlat, dedi Marilyn. Gururla anlatılan garip bir yoksullaşma

öyküsü dinliyordu Marilyn; para biriktirip evi almalar, yapılan yatırımlar, bir kenara konan

tasarruflar, kıt kanaat geçinmeler hep anlatıldı. Trenden indiler ve denize girebilecekleri yere

yürüdüler. Parlak ama soğuk izlenimi veren deniz kıyısında yürürlerken Hilary emlak fiyatlarından,

Martin’in kardeşlerinin Batı’da küçük bir çiftlik alacağından, Martin’in öğretmenlik yaptığı,

kendisinin de büro işlerinde çalıştığı okulda on dört yaşındaki çocukların gebe kalışından söz etti.

Yüzecekleri yere geldiklerinde Marilyn sevinçle haykırdı: “Bak, Martello Kulesi ve Joyce

Müzesi! Nerde olduğumuzu biliyorum. Ulysses burada başlıyor. Tam tamına burada.”

– Evet, doğru, dedi Hilary ama James Joyce onu pek ilgilendirmiyordu.

Üzerinde “erkeklere mahsus” yazılı tabelayı gösterdi, herkes bunun resmini çekerdi. Annesi

burada denize giren ve plajın herkese açık olmasını sağlayan ilk feminstlerden söz etmişti ona.

– Ama annenin zamanında olamaz bu olay ? dedi Marilyn.

– Benim zamanımda bile olabilir! Bu yıl kırkıma gireceğim, dedi Hilary düşünceli bir

havayla.

– Ben de, dedi Marilyn.

Birbirlerinden tümüyle farklı iki kadın arasında ilk dayanışma işareti belirmişti. Denize

girdiler, Marilyn iliklerine dek dondu; çıkınca uyduruk piknik yemeklerini yediler. Daha çok Hilary

konuşuyordu.

– Ria'nın evliliğini anlatsana, dedi Marilyn.

Ria hakkında konuştular. Hilary öyküyü bildiği şekliyle baştan sona anlattı. Durumu ansızın

açıklamış ve anında gitmişti Danny. Böyle saçma şey olur muydu hiç, ama kimsenin ahi yerde

kalmazdı. Barney McCarthy artık altın yumurtlamıyordu, siyasî yakınları artık iktidarda değildi.

Bay Danny Lynch oyununun son perdesi oynanmaktaydı.

336

– Onu sever miydin?

– Adam beni sinirlendiriyordu, Ria'ya göre fazla akıllı ve fazla yakışıklıydı. Bunu hep

söylerdim, sonunda dediğim çıktı. Haklı çıktığıma seviniyor değilim. Ben şahsen mutlu bir evlilik

yaptım, onun da öyle olmasını isterdim. Senin evliliğin mutlu geçiyor mu? diye sordu ansızın

Hilary.

– Bilmiyorum, diye yanıtladı onu Marilyn.

– Ama bilirsin.

– Hayır, bilmiyorum.

– Kocan ne düşünüyor peki?

– O çok mutlu olduğumuzu sanıyor. Birbirimize söyleyecek sözümüz kalmadı. Ama o

normalmiş gibi sürdürmek istiyor her şeyi.

– Seks mi demek istiyorsun? diye sordu Hilary.

– Evet. Bir zamanlar iyiydi. Ama şimdi, boş. iki yıl önce rahmimi aldırdım, yani kırk

yaşında bir kadın çocuk yapabilse bile, ki yapabilir, benim için böyle bir olasılık yok.

– Bana sorarsan bu durumda bile seninle yatmak istediği için şanslısın. Benim çocuğum

olmuyor, Martin de ilişkiye girmememiz gerektiğine inanıyor. Cinsel ilişkimiz yok.

– İnanmıyorum, dedi Marilyn.

– Doğru söylüyorum.

– Ne zamandan beri?

– On altı yıllık evliyiz... aşağı yukarı sekiz yıldır yatmıyoruz, çocuğumuzun olamayacağını

öğrendiğimizden beri.

– Sen daha önce de biliyor muydun?

– Daha baştan biliyordum. Falcıya gitmiştim. Söyledi kadın.

– Ona inandın mı peki ?

– Tamamen. Herkesin başına gelecekleri önceden bildi. Hilary çöpleri topladı, bir

kesekâğıdına doldurdu.

Bu medyumun kendisine söyledikleri de içinde olmak üzere, her konuda kesin tavırlı,

kararlı ve kendinden emindi. Bu çok garip bir ülkeydi. “Kadın medyum mu?”

– Bilmiyorum, olacakları biliyor işte.

– Medyum mu? Ölülerle ilişki kuruyor mu?

– Sanmıyorum, dedi Hilary. Zaten ben ölülerle konuşmak değil, yaşayanlarla ilgili şeyleri

bilmek istedim.

– Başka neler söyledi sana?

– Mutlu bir evlilik yapacağımı söyledi, bu doğru çıktı; sonra? ağaçlıklı bu–yerde

oturacağımı söyledi, bu henüz gerçekleşmedi.

Marilyn bir an durdu, faiz oranlarından başka hiçbir şey düşünmeyen ve dölleme olasılığı

taşımayan, cinsel birleşmeye inanmayan bir adamla yaşayıp, mutlu bir evlilik sürdüğünü kabul

eden bu kadını düşündü.

– O falcı hâlâ duruyor mu ? diye sordu Marilyn.

Temmuz ayında bundan güzel olamazdı hava. Herkes böyle diyordu. Çocuklar

bronzlaşmıştı, çok eğleniyorlardı.

– Botla açılabilir miyiz, Baba? diye sordu Annie.

– Olmaz Annie, çok tehlikeli.

– Öyleyse neden verdiler bize bunu ?

– Onu bize verdiler Prenses, size değil, çocuklara değil.

– Bırak alsınlar Danny, dedi Bernadette.

– Olmaz tatlım, kürek çekmeyi bilmiyorlar.

– Peki nasıl öğrenecekler? diye sordu Bernadette. Onları görebileceğimiz yerlerde

dolaşsınlar, olur mu? Bu zararsız bir ödündü. Danny küçük botla kıyı kıyı dolaşan kızı ile oğluna

gururla baktı.

– Onları iyi idare ediyorsun, ama korkusuzsun. Ria olsa ördek gibi yanlarında yüzmeye

kalkardı.

– Çocuklara özgürlük vermek gerek, dedi Bernadette. Yoksa senden nefret ederler.

Danny elini kızın karnına koydu ve Noel'e kadar aralarına katılacak olan kızı ya da oğlanı,

gerçek kişiyi düşündü. “Biliyorum ama kendi bebeğimiz olunca da aynı şeyleri mi hissedeceksin

acaba?”

Bernadette şaşkın şaşkın baktı ona. “Elbette!” dedi. “Bütün çocukların koyunlar gibi aynı

sürüde yetişmelerini istemezsin, öyle değil mi?”

Danny Ria’yla tam da bunu yaptıklarını ve bu nedenle oradan kaçmaya can attığını

düşündü. Başını kızın kucağına koydu ve gözlerini kapattı. “Sen uyu, ben bota bakarım” dedi

Bernadette.

Finola Dunne, gazete okurken bazı haberleri onlara da aktarıyordu. “Şaşılacak şey” dedi

birden.

– Nedir şaşılacak şey? diye sordu Danny. Hâlâ çimenlerin üzerine yatmış durumdaydı,

Bernadette’se papatyalardan şeritler yapıp Danny’yi bağlıyormuş gibi üzerine diziyordu.

– Polly satışa çıkarılmış! Dublin’de yıllardır iş yapan en büyük kiralık giysi dükkânıydı

oysa.

Danny birden doğruldu. “Ne satışı ?”

– Burda öyle yazıyor.

Gazeteyi kaptı, paragrafı okudu. “Telefon etmem gerek” dedi. “Kahrolası çocuklar nerde,

botları nerde, neden bıraktın ki onları ?”

– Danny, botu kıyıya çektiler. Sen uyuyordun. Dondurma almaya gittiler. Lütfen, lütfen

sakin ol. Ne olup bittiğim bilmiyorsun ki.

338

– Bal gibi biliyorum.

– Ee, bize de söyle o zaman ? Polly’nin satılması demek Barney’nin parasız kalması

anlamına mı geliyor yani ? diye sordu Bernadette.

– Evet öyle. Bunu bile bile burda oturup papatyalardan taç ya da zincir yapamazsın

herhalde.

– Kalp krizi geçirmektense papatyalardan taç yapmayı yeğlerim, dedi Bernadette.

– Sevgilim, sevgilim Bernadette, bizim için dünyanın sonu gelmiş olabilir. Anlamıyorsun,

daha çocuksun sen.

– Böyle söylemesen iyi olur, yaşımı baştan beri biliyordun, dedi Bernadette.

– Barney’le konuşmam gerek, ne olup bittiğini öğrenmem gerek. Danny’nin yüzü kireç

gibiydi.

– Sakinleşmeni bekleyeceğim, şu halinle hiçbir şey anlayamazsın.

– işin aslını öğrenmeden sakinleşmem olanaksız. Belki o zaman bile sakin olamam.

İnanamıyorum, bana bir şey söylemeden bunu nasıl yapar. Dostuz biz. Onun oğlu sayılırım, sık sık

da söyler bunu.

Bernadette buna da bir yanıt buldu: “Bu durumda başı dertteyse sana açılması başkasına

açılmasından daha zordur.”

– Tasalanmıyor musun, korkmuyor musun ?

–Neden?

– Başımıza geleceklerden ?

– Yani yoksul olmaktan mı demek istiyorsun? Neden korkayım. Hiç yoksulluk çekmemiş

değilsin ki Danny. Hayat devam ediyor, daha önce de öyle oldu.

– O o zamandı, bu şimdi.

– Şimdi yaşaman için daha çok nedenin var.

Danny Bernadette’in ellerini elleri arasına aldı. “Sana her şeyi vermek istiyorum. Senin için

ve bebeğimiz için güneşi istiyorum, ayı ve yıldızlan istiyorum.”

Bernadette gülümsedi ona, bu hafif gülümseyiş hep Danny’yi can evinden vururdu.

Bernadette başka bir şey demedi. Onun bu tavrı Danny’yi çok mutlu ediyordu.

Bernadette hangi yaklaşımın iyi olacağı konusunda kafa yormuyordu. Danny’ye sakin

olmasını söylemiş, kenara çekilmişti. Konu onu ilgilendirmiyordu. Her şeyi ona bırakıyordu.

– Babam nerde ? diye sordu Annie. Ona çikolatalı dondurma aldık.

– Telefon etmeye gitti, dedi Bernadette.

339

Brian hemen bir karar alınmasını istedi. “Hemen gelir mi, yoksa bunu biz mi yesek ?”

– Bence biz yiyelim, dedi Bernadette.

– Ben Danny.

– Hava tam sana göre ha! Eminim çok güzeldir oralar. Barney neşeli görünüyordu.

– Barney, neler oluyor?

– İşleri bırakıp tatile çıkma konusunda benden betersin ha.

– Beni aradın mı ? Cep telefonumun şarjı bitmiş, bir bardan telefon ediyorum.

– Hayır, seni aramadım, tatilini huzur içinde geçirmen için... Barney’nin sesinde hiç telaş

yoktu.

– Gazeteyi okudum, dedi Danny.

– Ne gazetesi?

– Polly satışa çıkmış.

– Evet, çıktı.

– Bu ne demek oluyor Barney ?

– Şu demek oluyor: Polly çalışmaya ara vermek istiyor, iyi bir teklif aldı, daha yükseğini

veren olur mu diye piyasa araştırması yapıyoruz, hepsi bu.

– Uydur uydur söyle. Polly ara vermek istemez, çünkü zaten dükkâna uğramıyor.

– İyi ama kendisi öyle söylüyor. Kadınları bilirsin... sağları solları belli olmaz.

Danny Barney'nin müşterilerle bu şekilde konuştuğuna çok tanık olmuştu. Ya da

muhasebecilerle, avukatlarla, politikacılarla, banka müdürleriyle... Köşeye sıkıştırılması gereken

herkesle böyle konuşurdu. Yalın, saf, neşeli, hatta biraz şaşkın... Geçmişte hep işe yaramıştı bu

yöntem. Ama Danny'yle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Ansızın bir şey geldi aklına. "Şu anda

yanında kimse var mı ?"

– Hayır, hiç kimse yok, neden sordun ?

– İşler yolunda mı Barney? Bana doğruyu söyle.

– Nasıl yani ?

– Nasılını pekâlâ biliyorsun. Başımız suyun üzerinde mi ? Borç içinde mi yüzüyoruz ?

Barney güldü. "Yapma Danny, güneş başına mı geçti yoksa? Borç içinde değil, mavi

sulardayız dostum.”

– Yani bu sefer paçayı kurtarabilecek miyiz ?

– Her zaman kurtarmadık mı ?

340

– Daha önce Polly’yi satmak zorunda kalmamıştın hiç.

– Şimdi de satmak zorunda değilim. Barney’nin sesinde hafif bir öfke seziliyordu. Danny

bir şey söylemedi. Eh başka diyeceğin yoksa tatiline devam et, tamam mı, pazartesi döndüğünde

zımba gibi olmalısın.

– İhtiyacın varsa hemen gelebilirim. Ötekileri burada bırakırım, arabaya atlar gelirim.

– Pazartesi görüşürüz, dedi Barney McCarthy ve telefonu kapattı.

Danny’nin elleri azıcık titriyordu, barmenden bir konyak istedi. Barmen ona anlayışla baktı.

“Küçük bir tekneye sıkıştırılmış aile yaşantısı insanın başını ağrıtabilir bazen” dedi.

– Evet, dedi Danny, ancak konuştuğunun bilincinde değildi. Aklı çok uzaklarda, Barney

McCarthy’nin bürosundaydı. Telefon yüzüne kapatılmıştı, bu bir abartma değildi. Barney’nin bunu

başkalarına yaptığına çok tanık olmuştu. Şimdi tezgâhın müşteri ta– rafındaydı.

– Kaç çocuk var? diye sordu barmen.

– İki, biri de yolda.

Göl kenarında bar işletmesi sayesinde türlü türlü insan tanımış, ancak bu adamınki kadar

bembeyaz ve gergin bir yüzü hayatında görmemiş olan barmen, “Senin işin zor” dedi Danny’ye.

– Yarın ablanla birlikte medyuma gideceğim, dedi Marilyn Ria’ya telefonda. Arabanı

kullanabilir miyim ?

– Arkadaşın Heidi’yle internet kursuna gidiyorum. Senin dizüstü bilgisayarını kullanabilir

miyim ?

Sheila Maine Ria’nın sesini duyduğuna çok sevindi. Gertie ona hiçbir şey söylememişti, ne

güzel bir sürprizdi bu.

– Gertie sık sık yazıyor mu sana?

– Genellikle haftada bir mektup gelir. Olan biteni anlatıyor bana. Zavallı Gertie’nin

yaşantısına ilişkin güzel şeyler anlatması için büyük bir düşsel olaylar kataloguna ihtiyacı olduğunu

düşününce yüreği hopladı Ria’nın. “Gertie çok iyi, onu sık sık görüyorum” dedi Ria.

– Biliyorum, bana yazıyor. Her gün çat kapı sendeymiş.

– Öyle, dedi Ria. Gertie Tara Sokağı’ndaki eve çat kapı gelişinin nedenini, Jack’in içki

parasını çıkarmak için genellikle dizlerini kızarta kızarta yerleri ovduğunu yazmamıştı. İnsanda

gurur olmalıydı sonuçta. Bu da Gertie’nin hakkıydı.

– Westville’e, bana gelir misin ? Çok hoş bir evde oturuyorum. Çocuklar da iki hafta sonra

burada olacak.

Sheila onu görmek istediğini, cumartesi günü çocuklarıyla geleceğini söyledi; Max o gün

nöbetçiydi, dolayısıyla o gelemezdi. Bir saatlik yoldu sonuçta, gelecekti. “Sen de o yakışıklı kocana

onu tekrar görmeyi dört gözle beklediğimi söyle. Tara Sokağı’ndaki eve geldiğimizde öyle

konuksever davrandı ki.”

Ria birden Gertie’nin düşler kenti Dublin’de herhangi bir evlilik sorunu yaşandığını

yazmamış olduğunu anladı. Ria’nınkini bile yazmamıştı. Sheila’ya ancak eve geldikten sonra

anlatacaktı öyküsünü. Telefonda çok uzun sürecek ve bıktırıcı olacaktı. Çok sık anlatılan ve her

anlatışta biraz daha anlaşılmaz hale gelen bir öyküydü onunki. Herkes Ria’nın artık kendine

geldiğini sanıyor, her telefon çalışında arayan Danny olabilir diye yerinden sıçradığını akıllarına

getirmiyorlardı. “Tatlım” diyecekti Danny, “beni bağışla.” Ya da “Yeniden başlayabilir miyiz?”

Ria her iki sorunun da yanıtını hazırlamıştı. Evet diyecekti ve bunu yürekten söyleyecekti.

Danny onun sevdiği erkekti, bütün bunlar korkunç bir hatadan başka bir şey olamazdı. Bir dizi olay

birikmiş ve denetlenemez hale gelmişti. Ria bu konuyu fazla düşünmezse, dua etmezse, fazla

umuda kapılmazsa, istediğinin gerçekleşeceğini söylüyordu kendi kendine.

Rosemary Bayan Connor'ın müthiş şaşırtıcı olduğunu söyledi, Marilyn'in ağzı bir karış açık

kalacaktı. "Rosemary bugün şık gül pembesi ipek giysisi içinde özellikle hoş görünüyor" diye

düşündü Marilyn. Bir komşuyu ağırlamaktan çok düğüne giderken giyilecek bir şeye benziyordu

giydiği. Bir çiçek şirketi tarafından düzenlenmiş güzel çatı bahçesini hayranlıkla överek çaylarını

içtiler. Rosemary Bayan Connor'ın Freud Enstitüsü tarafından muayene edilmesi gerektiğini

söyledi. Kadın geleceğe ilişkin hiçbir şey görmüyor, hiçbir şeyi açığa çıkarmıyor, herkesten birer

servet alıyor, öte yanda giderek yoksullaşıyor ve veremliye benziyordu.

Marilyn şaşırmıştı. "Sen gittin mi ona?"

– Evet, çocukken birkaç kez gitmiştik. Ria ve Gertie'yle birlikte gittik.

– Size ne dedi peki?

– Hiçbir şey. Ama yüzünde büyük bir acı ve ıstırapla baktı fallarımıza. İyi rol yapıyor, bu

konuda hakkını yiyemem.

– Ama sana farklı bir şey söylemiş olmalı ?

– İlginçtir, bana iyi bir dost olmadığımı söyledi. Rosemary güldü.

– Peki iyi miydin ? Marilyn kafa karıştırıcı sorulan pat diye soruveriyordu.

– Hayır, sanmıyorum. Bak, ben işkadınıyım, iş yaparken her saat birine karşı kötü dost

olmak zorundasın.

– Herhalde.

– Ama geçen hafta Polly Callaghan'a büyük bir dostluk gösterdim. Bana geldi, bir broşür

bastırmak istediğini söyledi. Hani renkli, süslü püslü broşürlerden. Faturanın ödenmeyebileceği

içime doğdu birden. Polly'yi severim. Bu yüzden onun dostluğunu yitirmek istemedim, gel seninle

bir değiş tokuş yapalım, dedim ona. Ben senin dükkânından bir şeyler alayım, sen de broşüre para

verme. Ve işte bu elbiseyi aldım. Ne diyorsun ?

– Bunu neden yaptığını anladı mı ?

– Belki. Rosemary düşündü bir an. Barney McCarthy'ye anlattığında o kesinlikle anlar.

Neyse bunu bir kenara bırakalım şimdi. Bayan Connor'a gidecek misin? diye sordu Marilyn'e.

– Evet, ölülerle konuşmak için, dedi Marilyn.

Ve o serinkanlı, güven dolu Rosamary Ryan, hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemedi.

Marilyn, Hilary'yi arabaların tarlada park ettiği bu yere götürebilmek için arabaya alışması

gerektiğine karar verdi. Amerika'da otomatik vitesli araba kullanıyordu gerçi ama, normal vitesli

arabaya da alışıktı, dolayısıyla vites sorunu yoktu. Yalnız herkes Dublin trafiğinin düzeni ya da

düzensizliği konusunda uyarmıştı onu, park yeri bulmak sorundu, ayrıca sürücüler önlerindeki aracı

geçmek istediklerinde ancak canlan isterse işaret veriyorlardı. Arabayla ilk çıkışında onca olayla

karşılaşacağı hiç aklına gelmezdi. Tara Sokağı 16 numaraya döndüğünde titriyordu. Colm onun

arabadan inerken sendelediğini gördü ve iyi olup olmadığını sordu.

– Yemin ederim pat diye önüne çıkıyorlar, dedi. Nerdeyse bir düzine yayayı öbür dünyaya

gönderiyordum. Işıklar ne renk olursa olsun karşıdan karşıya koşuşturuyorlar.

Colm güldü. "İlk gün her zaman en kötü gündür, neyse sonuçta eve geldin ve görünüşe

bakılırsa konukların olacak." Başıyla bahçe kapısını işaret etti, Nora Johnson ile Pliers içeri

girmekteydi.

– Marilyn ben geldiiim, diye seslendi Nora.

– Allah kahretsin, dedi Marilyn.

Colm şakadan onu azarlar gibi, “Şişşt, Marilyn,” dedi ve hemen arka bahçeye geçerek onu

sorunuyla baş başa bıraktı.

– Hilary’yle birlikte yemek yiyecektik, acaba bize katılır mısın diyecektim ?

– Teşekkürler Bayan Johnson, ama şu anda bir yere gidecek durumda değilim... diye başladı

Marilyn.

– Olsun, zararı yok, burada yeriz öyleyse.

– Burada mı ? Marilyn yabanıl gözlerle bahçeye bakındı. Nora Johnson nerdeyse evin içine

girmişti bile. “Hepimiz için çok daha iyi, çok daha kolay olur böylesi” dedi. İstenmediğini

anlayacak biri değildi. Azıcık bir soğukluk karşısında küsecek yapıya sahip değildi. Onu

uyarabilecek kadar açık bir ima yoktu yeryüzünde.

“Şimdi yandık işte” dedi Marilyn kendi kendine. “Dublin trafiğini hallettimse yemek de

yapabilirim, öyle değil mi ?” Yüzüne zoraki bir gülümseme takarak Ria’nın annesini içeri buyur

etti.

Çok geçmeden Hilary de geldi. “Annem burada buluşmamızı söyledi, nereye gidiyoruz ?”

– Marilyn bize yemek hazırlayacak, dedi Nora hoşnut bir havayla.

– Eski günlerdeki gibi olacak öyleyse, dedi Hilary, sevinerek bir yere yerleşti. Ne yemek

var? Ria’nın dolabında tavuk vardı, bir tel sepette de bahçeden toplanmış patatesler duruyordu.

– Ben soyayım, dedi Hilary.

Marilyn dolap kapağının içine iğnelenmiş bir yemek tarifini çıkarmaya çalışırken,

“Teşekkürler” dedi. Çok zor bir yemeğe benzemiyordu. Bal gerekiyordu, soya sosu ve zencefil

gerekiyordu, hepsi de evde vardı.

Pliers kendi köşesine kuruldu, Clement de kendi sandalyesine. Hilary’nin dediği gibi, bu

mutfaktaki eski güzel günlere dönülmüştü sanki, yalnız ocağın başında farklı bir kadın

durmaktaydı.

Annie ile Brian’ın akıllarına çok önemli bir şey geldi: Clement’i kedi güzellik yarışmasına

sokmaları için başvuru formunun bugün verilmesi gerekiyordu.

Finola, “Dublin’e dönmemize daha iki gün var” diye karşı çıktı.

– Ama olmaz ki, diye mızıldandı Annie. Bize kalırsa Clement dereceye girer. Form Tara

Sokağı’ndaki evde, holdeki masanın üzerinde olmalı.

Bernadette omuz silkti. Hayatta insanın başına gelen iyi ya da kötü şeylerden biriydi bu da.

Durumu anlayışla karşılıyor ancak çözüm önermiyordu. Danny, telefon etmeye gitmişti, şu anda

ondan fayda yoktu.

Finola Dunne bunun sorun olacağım hemen anlamıştı. “Gidin Bayan Vine’a telefon edin”

dedi.

Gertie Tara Sokağı 16 numaranın kapısını çaldı. “Bu hayatımın en utanç verici anı olacak

Marilyn” dedi.

– Evet ? Marilyn meraklanmıştı. Bal, soya sosu ve zencefil karışımı yapış yapış olmuştu,

tencerenin dibine yapışıyordu, tavuksa hâlâ kayış gibiydi.

– Hani yarın geliyorum ya... onun yerine bugün gelebilir miyim?

– Şu an hiç uygun değil Gertie, yemek hazırlıyorum.

– Yani... yani eğer bugün olursa... evdeki durum açısından çok iyi olacak...

– Bugün olmaz. Ama evden uzaklaşmak istiyorsan gel, Ria’nın annesi ile ablasına katıl,

yemek yiyeceğiz. Marilyn kafasının kazan gibi olduğunu hissetti. Dublin trafiğiyle uğraşma

girişiminden başı dönmüştü. Hiç ağırlamak istemediği insanlar için, fal taşı gibi açık gözleri

kendisini denetleyen hayvanların önünde karmaşık bir yemek pişirmekteydi. Şimdiyse son derece

gergin bir üçüncü kişiyi yemeğe davet ediyordu.

– Ah, teşekkürler Marilyn, mesele o değil, dedi Gertie. Elleriyle oynuyordu, gözlerinde

müthiş bir korku okunuyordu.

– Öyleyse neyin var Gertie? Affedersin, pek anlayamadım...

– Mairlyn, yarının parasını bugünden verebilir misin bana, işlerin hepsini yapacağım inan.

Bunları söylemek hiç kolay değildi onun için.

Dinlemek de kolay değildi. Marilyn’in yüzü kızardı. “Evet, evet” diye kekeledi, utanmıştı,

cüzdanını almak üzere içeri girdi. “Sende bozuk var mı ?” diye sordu hiç düşünmeden.

– Marilyn, bende para olsa buraya gelip yarının ücretini ister miyim senden ?

– Ah, ne aptalım. Bunu böylece al.

– Bu hem yarının hem de gelecek haftaki iki günün parası, dedi Gertie.

– Peki, tamam, öyle olsun.

– Ria’ya telefon edip sorabilirsin, ben asla yan çizmem.

– Hayır hayır, biliyorum... iyi... hoşça kal.

Marilyn bu konuşmadan kafası büsbütün karışmış bir halde mutfağa geçti. “Gertie uğradı”

dedi. “Yemeğe kalamadı.”

– Nasıl gelsin, Jack içki parası bekliyor, diye yapıştırdı hemen Nora Johnson.

Tam o anda, ocaktaki tencerelerden birinin dibinde bir ağda tabakası oluştuğunu fark ettiler.

– Bu çıkmaz işte, dedi Hilary. Üstelik bunlar çok pahalı tencereler.

Tencereyi suyun altına bıraktılar, Marilyn başka bir tencereyle aynı sosu yeniden yapmaya

başladı. Hilary'nin dediği gibi, iyi ki tavukları yakmamışlardı.

Telefon çaldı. Shannon Nehri'nden^Annie ile Brian arıyordu. Marilyn formu bulabilir miydi

? Marilyn yukarı ön odaya, gelen mektupları düzenli bir şekilde üzerine bıraktığı büfeye bakmaya

çıktı. Formu buldu ve çocukların telefon ettiği ban aradı.

– Harika, dedi Brian. Şimdi yapmanız gereken tek şey arabaya atlayıp bir sterlin kayıt

ücretiyle verilen adrese götürmeniz.

– Şey, evet...

Telefonu Annie almıştı şimdi. "Çok teşekkür ederiz, yarışmaya katılmazsa çok yazık olur."

– Ama Clement'i alıp yarışmaya götürmeyeceğim değil mi? diye sordu Marilyn kaygıyla.

Çember etrafında yürütmek falan gibi şeyler yaptıracak mıyım ?

– Hayır, hayır, kafeslerde oturacaklar, doğrusunu söylemek gerekirse bu işi kendim yapmak

isterim, ama siz de gelmek isterseniz..?

– Bakarız, dedi Marilyn ve telefonu kapattı.

– Tatilleri iyi geçiyor muymuş ? Nora olumsuz yanıt bekliyor–muş gibilerden burnunu

çekti.

– Sormadım! diye haykırdı Marilyn can havliyle, çünkü ikinci tencerenin de yanmakta

olduğunu görmüştü, Ria Lynch'in her şeyi tek başına üstlenmesine alışık olan bu kadınlardan

hiçbiri, tencereyi kurtarmak için parmaklarını oynatmamıştı.

Ta Amerika'dan Mandalara kadar bunun için mi gelmişti ? Böylesine saçma, gülünç, insanı

bitkin düşüren günler yaşamak için mi gelmişti? Hiç tanımadığı insanların yaşamlarına her geçen

gün biraz da girmek ya da batmak için mi ?

Tudor Drive'daki posta kutusunda Nora'dan mektup vardı.

Sevgili Ria,

Sana daha önce yazmalıydım, ama nedense Tanrı günleri kısa tutmuş. Tanrı dedim de

aklıma geldi, umarım orada torunlarımın pazar günü gidebileceği bir Katolik kilisesi bulmuşsundur.

Marilyn sana bütün bilgileri, telefon numaralarını, ayin saatlerini falan verdiğini söylüyor, ama

düzenli olarak kiliseye gittiğini söyleme bana, kızımı tanırım.

Marilyn burada Protestan kilisesine gitmiyor, elbet Yahudi de olabilir, ama ona bir sinagog

önermeye kalkmadım. Yetişkin bir insan ne de olsa, kendi kararlarım verebilir. Kimsenin hayatına

karışacak değilim.

Başlangıçta biraz tutuktu ama sanının yavaş yavaş bizim yaşantımıza ayak uyduruyor. Bir

anne kızının dostlarını eleştirmemeli biliyorum, bunu yapacak değilim, ama Lady Ryan'dan

hoşlanmadığımı ve hiçbir zaman da hoşlanmayacağımı biliyorsun, Gertie'ye de çektiklerine layık

bir budala gözüyle bakıyorum zaten. Ahmak olmasa o adamın kahrını çekmezdi. Ama Marilyn

farklı, onunla her konuda konuşulabiliyor, sinema hakkında da hayli bilgisi var. Arabanı deli gibi

sürüyor, iki tencereni yaktı, ama yerine yemlerini koydu. Bir ağustosta kırk yaşına basacak. Ondan

yirmi yedi yaş büyüğüm ama gene de iyi anlaşıyoruz. Colm Barry'yle yattığım sanıyorum ama

emin değilim. O zinacı Barney McCarthy de hâlâ salına salına ortalıkta dolaşıyor. Çocuklar o

saçma tekne tatilinden yarın dönüyor. Annie'yi pizza yemeye götüreceğim, bütün haberleri alırım

artık. Annie arkadaşı Kitty'yi de getirmek istiyor, onu da alırız belki, sonra ikisi ayrılıp bir yerlere

gidebilir.

Annenden çok çok sevgiler.

Ria deli gibi zarfın üzerindeki posta tarihine baktı. Annesi bunları yazalı beş gün olmuştu.

Beş koca gün. Beş gündür olan bitenden hiç haberi yoktu Ria'nın. Ne biçim bir arkadaş

dayanışmasıydı bu ? Kimse bu yaşamsal bilgileri vermiyordu ona ? Saat sabahın sekiziydi.

Telefona uzandı, İrlanda'da öğle vakti olduğundan annesinin o zırdeli voltalarından birine çıkmış

olacağım düşündü. Neden insanlar ulaşması beş koca gün ve beş uzun gece süren mektuplar

gönderiyorlardı, elektronik posta diye bir şey yok muydu yani ? Annesini internet kullanmadığı için

suçlamanın haksızlık olduğunu düşündü sonra, kendisi bile iki hafta öncesine dek adım duymamıştı

nerdeyse. Gene de bu kadar da olmazdı ki...

Marilyn'e telefon açtı. Telesekreter yanıt verdi, ama Marilyn mesajı değiştirmişti. "Burası

Ria Lynch'in evi, ancak kendisi şu anda burada değil. Mesajınız kendisine iletilecektir. Ben

Marilyn Vine. Numara bırakırsanız sizi ararım." Buna nasıl cesaret edebilirdi Marilyn ? Ria müthiş

öfkelendi. Nerdeyse şu anda Marilyn'den nefret ediyordu.

Bu kadın onun evine gitmiş, arabasını toprak yollarda kullanmış, bahçeyi kele döndürmüş,

tencerelerini yakmış, Colm Barry'yle de yatmıştı. Başka ne haltlar karıştırmıştı kim bilir ?

Ria Rosemary’nin numarasını çevirdi. Sekreteri toplantıda olduğunu söyledi. Bu kez

Gertie’nin çamaşırhanesini aradı.

– Sheila ile çocuklarını ağırladığın için teşekkür ederim, çok güzel bir gün geçirmişler.

Telefon edip anlattı bana. Gerçekten çok sevinmiş. Gertie’nin sesi sevinçli geliyordu. Aslında

Gertie ile Jack’in normal bir yaşantı sürdükleri uydurmasına bağlı kaldığı için Ria’ya teşekkür

ediyordu.

Uydurmalar, yalanlar, şöyle olup böyle görünmeler. Ria’nın sabrı taşmıştı, nerdeyse sesini

yükseltecekti. “Marilyn ne haltlar karıştırıyor Gertie ?”

– Ne haltı, harika biri, öyle değil mi ?

– Bilmem, hiç tanışmadım ki. Colm’la mı yatıyor ?

– Kimle ne yapıyormuş? Gerti’nin kahkahası çamaşırhanede bir bomba gibi yankılanıyordu.

– Annem öyle diyor.

– Ria, annen ha! Annenin dediklerini hiç dinlemezdin sen...

– Biliyorum, tencerelerimi yaktı mı ?

– Evet ama çok daha iyilerini aldı. Çok beğeneceksin. Ayrıca bir daha yakar falan diye

kendine birkaç ucuz tencere aldı.

– Ne yani, sakar falan mı ?

– Hayır, ama iyi bir aşçı değil. Bahçeye neler yaptığım görsen!

– Bahçe mahçe kaldı mı ?

– Ria, harikulade oldu.

– Yani ağaç kaldı mı, çalılıklar duruyor mu ? Görünce tanıyacak mıyım ? Brian her şeyin

kesildiğini söyledi.

– Sen Brian'ın sözüne mi inanıyorsun? diye sordu Gertie.

– Yardım derneği dükkânına gidip Frances Sullivan'ın yanında benim yerime çalışmıyor,

değil mi ? Yani bahçemde tünel kazıları yapmadığı zamanlar demek istiyorum.

– Ria, bunları nerden çıkarıyorsun ? Çok iyi bir insan o, senin dostun.

– Hayır değil. Onu hiç görmedim.

– Bir şeye canın mı sıkıldı senin ?

– Evime el koydu.

– Ria, evini sen verdin ona, sen de onunkini aldın.

– Telefondaki mesajı değiştirmiş.

– Hazır olduğunda değiştirmesini sen söyledin ya ona.

– Bayağı hazır olmuş.

– Annie telesekretere ne kaydedileceği konusunda yardımcı oldu ona.

– Annie ?

– Evet, eve sık sık geliyor.

– Tara Sokağı’na mı? Ria dişleri arasından fırlattı bu sözleri.

– iyi ama seni özlüyor Ria, bu yüzden geliyor. Gertie onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini

bilemiyordu.

– Yaa, özlüyordur, eminim, dedi Ria.

– Evet, özlüyor Ria, Shannon’daki tatilin berbat geçtiğim söyledi, tam tamına bu sözcüğü

kullandı. Brian her gün, “Annem olsa buna bayılırdı” diyormuş, Annie de onu onaylıyormuş.

– Öyle mi? Ria biraz canlanmıştı.

– Ciddi söylüyorum. Bu sabah eve gittiğimde konuştum Annie’yle. Marilyn’le birlikte

çıktılar. Alışveriş yapacaklar.

– Ne yapacaklar?

– Anlaşılan Annie’nin biraz parası varmış, annen giysi alması için vermiş, o parayı

kullanmak istedi, bu yüzden Grafton Caddesi’ne gittiler.

– Şu anda oradadır herhalde, arabamda oturmuş yollan arşınlıyordur.

– Hayır, otobüsle gittiler. Neden birdenbire ona cephe aldın Ria, gerçekten anlamıyorum.

– Ben de anlamıyorum, dedi Ria. Telefonu kapattı ve gözyaşlarına boğuldu.

Bayan Connor’la görüşme girişimleri üç kez başarısızlıkla sonuçlandı. Her gidişlerinde

araba kuyruklarının beklenmeyecek kadar uzun olduğunu gördüler. Arabalara kâhyalık eden

delikanlılar, onlara beklemelerinin boşa olacağını söyledi. Dördüncüsünde başardılar.

Marilyn zayıf kadının hortlağa benzeyen yüzüne baktı.

– Ülkemize hoş geldiniz, dedi kadın.

– Teşekkür ederim.

– Burada bir şey bulmaya geldin.

– Evet, sanırım herkes bir şeyler bulmak ister.

– Aradığınız burada değil, geldiğiniz yerde.

– Oğlumla konuşabilir misiniz ?

–Öldü mü?

–Evet.

– Bunda sizin suçunuz yoktu, Madam.

– Vardı, vardı, gitmesine izin vermeyecektim.

– Ölülerle konuşamam, Madam. Kadının gözleri ince yüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Huzur

içindeler. Uyuyorlar ve onları uyandırmamalıyız.

– Ondan özür dilemek istiyorum.

– Hayır, Madam, bu mümkün değil. Uyuyan insanlar bunu istemez zaten.

– Ama bu mümkün.

– Hayır, ben yapamam. Elinize bakmamı ister misiniz ?

– Niçin oğlumla konuşup ona çok üzgün olduğumu, özür dilediğimi söylemiyorsunuz ? O

gün gitmesine izin verdiğim için, fişi çekmelerine izin verdiğim için özür dilediğimi söyleyin.

Bitkisel yaşamını sona erdirdim onun. Daha birkaç ay olmuştu. Belki onu yaşama döndürme yollan

bulunabilirdi. Orada oturup son nefesini verişini seyrettim. Bayan Connor ona anlayışla bakıyordu.

Sonunda elini tuttum ve belki duyar diye, “Dale” dedim ona, “baban ruhunu serbest bırakmak için

bu makineyi kapatıyor. Ruhun özgür olacak.” Ama biliyorum ki ruhunu özgürleştirmedi bu. Bir

yerlere sıkışmış duruyor ve onunla bir kez olsun konuşup bunları anlatmazsam, içim asla rahat

etmeyecek. Onu bulamaz mısınız ?

– Hayır.

– Yalvarıyorum.

– Kendi huzurunuzu kendiniz bulmalısınız. r

– Peki neden geldim buraya öyleyse ?

– Buraya gelenler neden geldiyse ondan, insanlar mutsuz oldukları için geliyorlar.

– Ve belki bir mucize bekliyorlar ha? –Belki, Madam.

– Bana zaman ayırdığınız ve dürüst konuştuğunuz için teşekkür ederim Bayan Connor.

Marilyn gitmek üzere kalktı.

– Paranızı alın, Madam, size hiçbir şey vermedim.

– Hayır, lütfen.

– Olmaz Madam, ısrar ediyorum. Bir gün huzura kavuşacaksınız. O gün bu parayı ihtiyacı

olan birine verirsiniz.

Eve dönerken arabada Hilary nerdeyse sinirli sinirli, “Sana bir yaran oldu mu Marilyn ?”

diye sordu.

– Çok zeki bir kadın.

– Senin adına ölülerle konuşmadı ama? Ria’nın bu yalnız, kaba ve sevimsiz ablasına karşı

bir sevgi uyandı Marilyn’in yüreğinde.

– Hayır, onun uyuduğunu söyledi. Güzel güzel uyurken neden uyandıralım dedik sonuçta.

– Değdi mi bari ? Yani verdiğin paraya değdi mi ?

– Evet evet. Uyuduğunu öğrendiğim iyi oldu.

– Şimdi kendim daha mı iyi hissediyorsun ? Hilary iyimser bir umutla sordu bunu.

350

– Çok daha iyi, diye yalan söyledi Marilyn Vine. Şimdi sen anlat, sana ne dedi?

– Ağaçları bulmak bana bağlıymış, oturduğumuz yere yeterince ağaç ektiğimizi söyledi.

– Sen ağaçlıklı bir yerde oturmak istiyorsun ha ? diye sordu Marilyn.

– İlle de ağaç olsun demiyorum, ağaçlara bayılmam da, nefret de etmem. Ama gene de

kaderimde ağaç varsa, orman varsa, onu bulmak isterim.

Oradan ayrıldıklarında, Bayan Connor'ı bekleyen araba kuyruğu hâlâ uzayıp gitmekteydi.

İnsanlar kendilerine yardımcı olacak küçük mucizeler peşindeydi. Kadın, karavanına gelen herkesin

mutsuz olduğunu söylemişti. Ne üzücü bir kuyruktu bu. Ama her nasılsa garip bir güç vardı bu

olguda. Arabalarda oturan herkesin bir üzüntüsü vardı. Marilyn Vine, suçluluk ve yitmişlik

duygusuyla sarsılmış tek kadın değildi bu dünyada. Başkaları da bu duyguları yaşamış ve

kendilerini sıyırmayı başarmışlardı. İlaca ihtiyacı olan insanlar gibi, bir karavana ya da buna benzer

bir yere ara sıra gidip kendilerine iyi gelebilecek bir büyü arıyorlardı.

Marilyn kendi kendine gülümsedi. Hilary bunu gördü ve sevindi.

Ria, telesekreterdeki mesajı değiştirdi. “Burası Hawaii’de bulunan Greg Vine ile İrlanda’da

bulunan Marilyn Vine’nın evi. Şu anda burada Ria Lynch oturmaktadır ve mesajlarınızı Vine’lara

iletmekten ya da size telefon etmekten mutluluk duyacaktır.”

Mesajı birkaç kez dinledi, başıyla onayladı. O oyun oynardı da Ria oynayamaz mıydı ?

Marilyn Hanım’a gününü gösterecekti.

Heidi’ye telefon etti. “Burada küçük bir akşam yemeği veriyorum, Henry ile seni de davet

ediyorum. Carlotta geliyor, Internet kursunda tanıştığımız o tatlı çift geliyor, bir de sözünü ettiğin o

mezeci dükkânım işleten iki adam... Adamlarla samimi oldum, nasıl iyi bir aşçı olduğumu onlara

göstermek istiyorum. Bana bir iş verirler diye umuyorum.”

– Anne ?

– Selam Annie.

– Ne komik, merhaba diyeceğine selam diyorsun.

– Biliyorum, şaşırdım işte.

– Sen bizi aramadın, bu yüzden biz seni arıyoruz.

– Bal gibi aradım sizi. Ayrıca babanıza da mesaj bıraktım. Henüz yanıt vermedi, hatırlatsan

iyi olur.

– Evde yok Anne, hiç evde olmuyor.

351

– Eh, geldiğinde beklediğimi söylersin.

– Ama alt tarafı iş konusunda bir mesajdı Anne.

– Biliyorum, ama gene de yanıtını bilmek isterim.

– Kavga mı edeceksiniz ?

– Hayır, telefon ederse, kavga etmeyiz.

– Sen nasılsın Anne ?

– İyiyim. Anneannenle pizzacıda iyi vakit geçirdiniz mi ? Ria'nın sesindeki soğukluğu sezdi

Annie.

– İyi geçti. Anneannem bana harikulade güzel bir ceket verdi. Göreceksin, gelirken

getireceğim.

– Kitty de var mıydı ?

– Hayır, olmadı.

– Neden olmadı ?

– Çünkü Bernadette anneanneme telefon etti ve babamın Kitty'ye karşı tepkili olduğunu

bildirdi.

– Ne büyük düş kırıklığı.

– Ben de şaşırdım Anne, ama ne yaparsın. Sen de sevmiyorsun Kitty’yi babam da, ne

yapabilirim ki ?

– Baban işlerin bu tarafını iyi yönetiyor, buna sevindim.

– Hayır o yapmadı, bugünlerde akşam ne yediğini unutuyor. Tüm bunlar Bernadette’in

başının altından çıkıyor.

– Peki, Marilyn’le alışveriş nasıl geçti ?

– Beni izletiyor musun, Anne?

– Hayır canım, dostlar ve akrabalar beni ilgilendiren şeyleri anlatıyorlar, hepsi bu.

– Sen giysilerle ilgilenmezsin ki, nefret edersin.

– Neler aldınız ? Ria kızına gizlemeye çalıştığı bir öfkeyle sordu bunu.

– Pembe kot ve lacivertli pembeli bluz.

– Harika.

– Anne seni kızdıracak bir şey mi yaptım ?

– Bilmem, öyle mi dersin ?

– Hiç sanmıyorum. Doğrusunu istersen rezil bir yaz tatili geçiriyorum, herkes her an bozuk

çalıyor. Arkadaşım Kitty’yi görmeme izin verilmiyor. Anneannem yaşlılar yurduna taşınıyor. Bay

McCarthy bir yerlere çekip gitmiş, babam bile bilmiyor nerde olduğunu. Rosemary Ryan deliler

gibi babamı arayıp sürekli mesaj bırakıyor. Brian gene Dekko ile Myles'ın etki alanına girmiş,

bağırıp çağırıyor, herkesi çıldırtıyor. Babam Finola'yla tartıştı, kadın ortalarda görünmüyor.

Bernadette durmadan uyuyor. Hilary Teyzem aklını oynatmış, durmadan ağaçlara bakıyor. Clement

öksürüyordu, veterinere götürüldü. Colm götürdü. Ciddi bir şey yok... ama hepimizi korkuttu.

Sonra sana telefon ediyorum ve bilmediğim bir şey için bana bozuk çalıyorsun. Yani Marilyn de

olmasaydı çıldırabilirdim.

– Yardımcı oluyor, öyle mi?

– Eh, en azından normal biri. Bana okunacak kitaplar öneriyor. Kill a Mockingbird kitabını

verdi bana. Sen okumuş muydun Anne?

– Seni seviyorum Annie.

– Sarhoş musun sen Anne ?

– Hiç de sarhoş değilim. Neden sordun?

– Sana bir kitabı okuyup okumadığını soruyorum, beni Gevdiğini söylüyorsun. Böyle

konuşma olur mu ?

– Ama oluyor işte.

– Eh, peki, teşekkürler. Gene de teşekkür ederim.

– Peki sen ? Sen de beni seviyor musun ?

– Bu Amerika işi uzun sürdü Anne, çok uzun, dedi Annie.

Danny Lynch bir zamanlar kendisinin olan evin basamaklarında durmuş zile basıyordu.

Kapıda dikilmiş ayağını sinirli sinirli yere vurur ve durmadan saatine bakarken, bahçedeki

dev bir ağacın dibinde çökmüş olan Marilyn'i görmemişti. Bu sinirli enerjiyle bile yıllar öncesinden

anımsadığı o yakışıklı adamdı Danny, ama şimdi farklı bir şey vardı onda, o gece lokantada da

gördüğü o farklı şey. Kaygılı, nerdeyse tuzağa düşmüş bir havası vardı bu kez. Cebinden

anahtarlarını çıkardı, içeri girdi. Marilyn ona yaklaşmak üzereydi, ancak içeri girdiğini görünce

hemen fırlayıp eve yöneldi, daha sonra ardından içeri girdi.

Danny ön odada durmuş sağa sola bakmıyordu. "Yabancı değil, benim, Danny Lynch" diye

seslendi.

– Beni şaşırttınız, dedi Mariliyn elini göğsüne koyup müthiş korkmuş gibi yaparak. Sonuçta

Danny'nin içeri girdiğini görmeseydi, gerçekten çok korkardı.

– Özür dilerim, zili çaldım ama açan olmadı. Siz Marilyn'siniz, öyle mi? İrlanda'ya hoş

geldiniz. Üzerindeki huzursuzluğa karşın çekici bir erkekti. Hoş geldiniz derken yüzüne baktı.

Bakışlarıyla bir kadına çok özel biri olduğunu anlatma yeteneğiyle doğmuştu sanki. Bu nedenle,

gördüğü nice yüzü unutmasına karşın onu unutmamıştı Marilyn.

– Teşekkürler, dedi.

353

– Burada mutlu musunuz ? Odaya bakındı, içindekileri sınar bir hali vardı.

– Çok. Burada kim mutlu olmaz ki. Keşke bunu söylemeseydi. Burada yaşamak Danny

Lynch'i yeterince mutlu etmemişti, bu belliydi. Neden sanki nezaket gösterisi yapacağım diye bu

aptalca sözleri söylemişti?

Ancak Danny fark etmemiş görünüyordu. "Kızım ona karşı çok nazik davrandığınızı

söylüyor."

– Çok tatlı bir kız. Umarım Brian ile Annie benim burayı sevdiğim kadar sever benim

evimi.

– Onlar için büyük bir fırsat doğrusu. Ben Brian'ın yaşındayken, evden en fazla on mil

uzaklaşabilirdim. İnsanı kendine bağlayacak şekilde konuşmayı iyi beceriyordu Danny.

Ama gene de anahtarıyla kapıyı açıp girmesi hoş değildi. "Aslında evin anahtarının başka

birinde olduğunu bilmiyordum. Yalnız Gertie ile bende var sanıyordum."

– İyi de, tam olarak yabancı sayılmaz, dedi Danny. Ben dışarıdan biri olmadığıma göre ?

– Yok, yanlış anladınız. Buraya girip çıktığınızı bilmiyordum, Danny. Bahçenin arka

kapısının anahtarının Colm'da olduğu sıkı sıkıya tembihlenmişti bana. Ria'ya senin de

gelebileceğini söylemeyi unuttuğunu, eve bir yabancının girdiğini sandığımı anlatırım. Bu saçma

yanlışa kendi de güldü, ama aynı zamanda dikkatle Danny'nin yüzüne bakıyordu.

Marilyn'in üstü kapalı sözlerim anladı Danny. Tara Sokağı'nda–ki evin anahtarını

anahtarlığından özenle çıkardı ve masanın üzerine, güllerin yanına bıraktı. "Pek girip çıkmıyorum

aslında. Bugün önemli bir şey gerekti, siz de evde olmadığınıza göre... yani, anlarsınız, eski

alışkanlıklardan kurtulmak zordur. Bu uzun bir süre benim ön kapımdı." Gülümsemesi ve özür

diler havası, hayli prova edilmiş bir davranış gibiydi, ama aynı derecede samimiydi.

Marilyn kibarca, "Tabii, anlıyorum" dedi. Artık alttan alabilirdi, savaşı kazanmış, Ria'nın

anahtarını almıştı. "Niçin gelmiştiniz?"

– Aslında araba anahtarlarını alacaktım. Benimki çalışmıyor, ikinci arabayı almak

zorundayım.

– Ria’nın arabasını yani ?

– Evet, ikinci arabayı.

– Ne kadar süre için? Bir saate kadar geri getirirseniz...

– Hayır, süresiz demek istemiştim.

– Ama bu olanaksız, dedi Marilyn sesini hiç yükseltmeden.

– Ne demek istiyorsunuz ?

– Demek istiyorum ki, o arabayı iki ay boyunca kullanacağım için sigorta şirketine fazladan

prim ödemiş bulunuyorum. Ria çocuklarınızı benim arabamla Corınecticut’ta gezdirecek. Kocam

ansızın ortaya çıkıp arabayı isteyemez ondan... Marilyn durdu. Daha fazla konuşamadı.

– Özür dilerim Marilyn, sizi zor durumda bırakacağım için çok üzgünüm, ama buna

mecburum. Sizin arabaya ihtiyacınız yok, bütün gün bahçeyi kazıyorsunuz zaten. Ben sağa sola

gidip müşteri peşinde koşacağım, ekmek parası...

– Eminim şirketiniz bir başka araba verebilir size.

– Ben bunu almayı yeğliyorum, sizin de ihtiyacınız olmadığına...

– Bağışlayın, arabaya ihtiyacım olup olmadığını bilemezsiniz. Bugün Colm’la bahçeniz için

organik gübre aramaya gideceğiz, bunun satıldığı yere otobüsle gidilmiyor. Birinci kayınvalidenizi

ve St. Rita’dan üç yaşlı bayanı Dalkey’deki briç turnuvasına götüreceğim. Sonra kızınızı ve

oğlunuzu alıp, onları kavgalı olduğunuz anlaşılan ikinci kayınvalidenizle buluşup yüzme dersine

gidebilmeleri için bir yerlere götüreceğim. Sonra sizinle acilen görüşmeye çalışan Rosemary

Ryan’la buluşacağım, ikimiz birlikte bir yardım derneğinin defilesine gideceğiz ve tüm bunlara

benim kullanacağım arabayla gitmeye karar verdik. Danny, ağzını bir karış açmış Marilyn’e

bakıyordu. Şimdi Ria’nın arabasını size vermemin söz konusu olmadığı anlaşıldı mı ? diye sordu

Marilyn.

–Danny?

– Aman Tanrım Barney, neredesin?

Barney güldü. “Sana söyledim ya iş gezisindeyim.”

– Hayır, bankaya bunu söyledik, mal aldığımız adamlara, başkalarına, ama bana değil.

– Gerçekten de iş gezisindeyim, para buluyorum.

– Para bulduğunu söyle bana Barney, yoksa öğleden sonra iki sözleşme kaybediyoruz.

– Tamam, tamam, heyecanlanma. Para bulundu.

– Nerdesin ?

– Nerde olduğum önemli değil, bankadan Larry’yi ara ve sor. Para hesaba yattı.

– Bir saat önce hesap sıfırdı.

– Şimdi birkaç sıfırlı.

– Nerdesin Barney ?

– Malaga’dayım. dedi Barney McCarthy ve telefonu kapattı.

355

Danny zangır zangır titriyordu. Bankaya telefon açmaya cesaret edemiyordu. Ya Larry

paradan haberi olmadığını söylerse ? Ya Barney ispanya’nın güneyinde Polly’yle birlikteyse ve

dönmeyecekse? Olacak ş^y değildi ama böyle şeyler de başa gelebiliyordu hayatta. Karılarım ve

çocuklarını arkalarına bakmadan bırakıp gitmiş çok işadamı tanıyordu. Kendisi de öyle yapmamış

mıydı?

– Sekreteri, gözlerim yukarı çevirip pöfleyerek “Bayan Ryan gene telefonda” dedi, bu kez

yanıtlaması için yakarıyordu adeta.

– Tamam bağla. Tatlım, nasılsın? dedi Danny.

– Beşinci telefon Danny, neler oluyor ? Rosemary’nin sesi kesik kesik geliyordu. .

– Burası cehennemin ta kendisi.

– Evet, gazetelerde okudum, herkesten duydum, dedi Rosemary.

– Şimdi düzeldi, yangından kurtulduk. –Kim demiş?

– Barney demiş. İspanya’dan söylüyor bunu, biraz telaşlı. Rosemary güldü, Danny

rahatlamıştı.

– Buluşmamız gerek. Konuşacaklarımız var.

– Çok zor tatlım.

– Bu gece senin evinde oturan kadınla birlikte Mona’nın o sıkıcı yardımsever

toplantılarından birine gidiyorum.

– Marilyn’le mi ?

– Evet. Tanıştın mı onunla?

– Pek sevmedim kadını, sinir bozucu biri.

– On sularında gel, dedi Rosemary ve telefonu kapattı.

Danny bir ara bankaya telefon açma cesaretini buldu. Neşeli ve güvenli izlenimi vermeliydi.

– Selam Larry, ben Danny Lynch. Kırmızı ışık söndü mü? Siperlerden çıkabilir miyiz ?

– Evet, sonuncu siperden mafya parası çıktı.

Danny rahat bir soluk aldı, dizleri çözülmüştü, ama şaşırmış numarası yaptı. “Larry, saygın

emlakçılarla böyle konuşulur mu hiç ?”

– Saygın emlakçılar var, evet, ama Barney ile sen onların arasında değilsiniz.

– Neden böyle yükleniyorsun bana? Danny şaşırmıştı.

– Nakitleri olmadığı için bir yığın insanı elinin tersiyle itti, sonra da ipler gerilince Costa del

Crime’ye gidip ahbaplarının uyuşturucu paralarını akladı.

– Bizim bundan haberimiz yok Larry.

– Bizim var.

Danny, Larry’nin oğlunun bir uyuşturucuyla savaş merkezinde çalıştığım anımsadı. Paranın

eroin satışlarından geldiği konusunda yanılmıyor olmalıydı.

Greg Marilyn! aradı. “Hiçbir neden yok. Gevezelik olsun diye aradım. Elektronik

mektuplarını özledim.”

– Ben de öyle, ama anladığım kadarıyla Ria benim küçük dizüstünde hayli gelişme

kaydetmiş. Bir mektup göndermiş Rosemary Ryan’a, burda oturan bir kadın –biraz sonra bir

defileye gidiyorum onunla– neyse, bir de eski kocasının bürosuna göndermiş. Şaşkınlıktan

kalakaldılar.

– Haa, biliyorum, bana da gönderiyor.

– Öyle mi? Hangi konuda?

– Şundan bundan... mezunlar pikniği hazırlıkları falan... Andy de gelecek, çocukları da

geliyor, ev tıklım tıklım olacak yani.

– Evet. Marilyn, bu bilginin onu neden azıcık sinirlendirdiğini anlayamadı, ama

sinirlendirmişti.

– Neyse, orada işleri yoluna koymuş görünüyor, günde bir iki saat de John ve Gerry'de

yemek hazırlıyor.

– Olamaz!

– Evet. Hayret, değil mi ? Henry bana Heidi'yle birlikte oraya yemeğe gittiklerini de

söyledi.

– Nereye yemeğe ?

– Eve. Tudor Drive'a. Sekiz kişiymişler ve anlaşılan...

– Bizim evde ? Bizim evde sekiz kişi mi ağırlamış ? Yemeğe ?

– Onlarla artık bayağı dost olmuş. Carlotta da her sabah yüzmeye geliyormuş, Heidi işten

çıkınca bir kahve içmeye uğruyor–muş. Bayağı eli çabuk yani...

– Hem de nasıl, dedi Marilyn dişleri arasından.

Mona McCarthy defile düzenleme kurulundaydı. Girişteki masada gülümseyerek oturmuş,

gelenlere biletlerini veriyordu. Herkes kocasının gerek iş gerekse özel yaşamındaki etkinliklerinin

ne kadarını bildiğini merak edip duruyordu. Ama Mona'nın ablak yüzünden pek bir şey

anlamalarına olanak yoktu. Hiçbir ipucu vermiyordu Mona. iriyarı, sakin, hatta sönük bir kadındı,

sürekli hayır kurumlarına bağışlar yapıyordu. Belki de Barney'nin hak etmediği büyük paralar

aldığı bazı işlerin günahını ödemeye çalışıyordu böylece.

– Bir kadeh şampanya alır mıydınız ? dedi Mona.

– Çok iyi olur, dedi Rosemary. Bakın, özel şoförüm de var, sözleriyle takdim etti Marilyn'i.

Marilyn bu akşam her zamankinden daha sessizdi, aklı binlerce mil uzakta gibiydi.

Mona'nın yüzü parladı. "Riacık şu anda sizin evinizde ha?"

Marilyn içtenlikle gülümseyerek başını salladı. "Bu gece Tudor Drive'da Westville

nüfusunun yüzde kaçı kurulmuş oturuyor acaba?" diye hesap yapıyordu içinden. Yok yok, evinde

öğle saatiydi, yüzme havuzunun başında otuz kişilik bir açık büfe veriliyor olabilirdi. Ama

Mona'ya hoş bir şeyler söylemek durumundaydı. "Evet, anladığım kadarıyla iyi vakit geçiriyor,

bayağı alışmış."

Mona sevindi. “Buna gerçekten ihtiyacı var, ona bu olanağı sağlamakla ne iyi ettiniz.”

– Hatta mahallemizdeki mezecide iş bile bulmuş duyduğuma göre. Marilyn sesinde sinirli

bir hava var mıydı, acaba diye kaygılandı bir an; hemen sonra da, “Neden olsun?” diye düşündü.

– Ria yıllar önce çalışmaya başlamalıydı, dedi Rosemary. Çalışmadığı için elindeki her şeyi

yitirdi.

– Her şeyi yitirmedi, dedi Mona heyecansız bir ses tonuyla. Çocukları var.

Rosemary şu anda metresiyle İspanya’da bulunan Barney McCarthy’nin eve kapanmış

karısının önünde bunları söylememesi gerektiğini anladı hemen. “Evet, elbette. Haklısın, çocukları

var, bir de evi.”

– Sizce, Danny Lynch’in... haydi diyelim ilişkisi... sürekli mi? diye sordu Marilyn.

– Asla, dedi Rosemary.

– Olanaksız, dedi Mona nerdeyse aynı anda.

– Buraya geldiğinde Ria’ya döner mi sizce ? Marilyn kulaklarına inanamıyordu, böyle özel

sorular sormak hiç ona göre değildi. Başkalarına karşı kayıtsız, ağzı sıkı olmakla ünlü Marilyn, bu

ülkede baştan ayağa değişmiş, birkaç hafta içinde boşboğaz, geveze biri olup çıkmıştı.

– Bence döner, dedi Mona.

– Kesinlikle, dedi Rosemary.

Herkes bu kadar eminse... her şey sonunda yerli yerine oturacak, herkes kürkçü

dükkânlarına dönecekse, koca bir yazı herkese zehretmenin ne âlemi vardı! Peki ya doğacak çocuğa

ne olacaktı ?

Ilık Dublin gecesinde defileden dönerlerken, Marilyn Rosemary'yle kırk yıllık dostuymuş

gibi bol bol konuştu. Hawaii'de bulunan Greg'den söz etti. Ama neden onun dünyanın bir ucunda,

kendisininse diğer ucunda olduğu konusunda hiçbir açıklama yapmadı.

Marilyn arabayı 32 numaralı evin önünde durdurduğunda Rosemary onu götürüp getirdiği

için teşekkür etti. "Harikaydı, demek dört kadeh şampanya içebiliyormuşum. Çok da güzeldi.

Kahve içmeye davet ederdim, ama sabah öyle erken kalkıyorum ki... Bahçedeki çiçeklere birer

yudum su içirip yatmayı düşünüyorum."

– Aa, yok canım, ben de erken yatmak istiyorum.

Marilyn döndü ve arabayı 16 numaralı evin önünde park etti.

Tam o anda Annie için imzalattığı programların Rosemary'nin çantasında kaldığını

anımsadı. Annie ile arkadaşı Kitty bu gece defileye çıkan iki mankene deli oluyordu. Marilyn tam

da istedikleri mankenleri bulmuş, imzalarını almış ve aptallık edip onları Rosemary'nin şık siyah

deri çantasında bırakmıştı. Saatine baktı. Rosemary henüz yatmış olamazdı. Daha iki dakika önce

ayrılmışlardı, olsa olsa bahçeyi suluyordu şu anda. Marilyn, iki adımlık yolu yürümenin daha çabuk

olacağına karar verdi. 32 numaralı evin bahçesinin arka kapısını kilitlemiyorlardı.

Burası bir bakıma hoş bir mahalleydi, burayı bulduğu için şanslı sayılırdı. Gökyüzüne baktı,

kentin ışıklarından dolayı hafif pembeymiş gibi görünüyordu, dörtnala giden at arabaları gibi hızla

ilerleyen siyah bulutlar, ayı zaman zaman gizliyordu.

Ria'nın Westville'deki şarlatanlıkları karşısında bu kadar tepkili olmasaydı keşke, ama

haksızlık ediyordu Ria. Eski köye yeni âdetler getiriyordu, sonra bunları bozmak ne kadar güç

olacaktı... Marilyn Carlotta'nın şehvetli bedeninin kendi havuzuna dalmasını istemiyordu,

Heidi'nin her gün kahve içmeye gelmesine hiç ihtiyacı yoktu. Saçma olduğunu bile bile Ria'nın

mezunlar pikniğinde yapacaklarım kıskanıyordu adeta.

32 numaralı evin arka kapısına gelmişti, kapıyı itti. Rosemary'yi o pahalı pabuçlarını

çıkarmış, yalınayak, elinde hortum o güzel çiçekleri sularken görmeyi bekliyordu.

Ama bahçede kimse yoktu. Çimenleri sessizce geçti, sonra çardakta iki kişinin konuştuğunu

duydu. Konuşmaya da benzemiyordu gerçi, yaklaştıkça bunların öpüşme koklaşma sesleri

olduğunu anladı. Rosemary gerçekten de pahalı pabuçlarını, ayrıca da Polly Callaghan'dan broşür

basma karşılığında aldığı pahalı gülkurusu ipek giysisini çıkarmıştı. Kahverengi ipek çamaşırıyla

Danny Lynch'in üzerine uzanmış, yüzünü ellerine almıştı.

Çabuk çabuk konuşuyordu onunla. "Bir daha asla, hayatında asla arka arkaya beş

telefonumu yanıtsız bırakmayacaksın."

– Tatlım, söyledim... Danny onun kalçalarını okşuyor, çamaşırının dantelli eteklerini yukarı

sıyırıyordu.

Marilyn donup kaldı. Danny Lynch'ten habersiz ikinci kez izliyordu onu. Bu adamı

gözetleyeceği alnına yazılmıştı sanki. Ne yöne gideceğini bilemedi.

Rosemary öfkeliydi. "Bak Danny, sakın benimle oynama. Sana yaptıklarımı unutma. Kaç

kez kurtardım seni, kaç kez uyardım."

– Sen ile ben iki özel insanız, seninle anlaşmıştık, bu yaptığımızı her şeyin dışında

tutacağız... diyordu Danny.

– Evet, senin o kutsal evliliğine dayandım, kaçamaklarına dayandım, hatta bir çocuğu gebe

bırakıp bu sokaktan taşınmana bile ses çıkarmadım. Bunlarının nedenini de Tarın bilir ya...

– Nedenini biliyorsun Rosemary, dedi Danny.

Marilyn daha fazlasını dinleyemedi. Kaçtı, Colm'un sebzelerini ve gözünün gördüğü her

şeyi, kimsenin hiç bilmediği, bilmesine de gerek olmadığı bir hırsla, nerdeyse vahşet içinde

sulamak üzere bahçesinin güvenli topraklarına sığındı.

Clement yanına geldi, az uzağında oturarak onu üzgün üzgün izledi. Marilyn hortumu silah

gibi kullanıyordu. Böylesine sarsılmasına ve isyan duygularıyla taşmasına kendi de şaşıyordu.

Böyle dost olmaz olsundu. Zavallı, zavallı Ria, kocadan yana ne kadar şanssız çıkmıştı, bu herkesin

başına gelebilirdi gerçi... Ama en iyi dostu olarak bildiği kişinin ona ihanet etmesi talihsizliğini

ikiye katlıyordu. Anlaşılması olanaksız bir durumdu bu.

Marilyn, bu kez bir cömertlik rüzgârına bıraktı kendini, Ria Tudor Drive 1024 numarada

vagonlar dolusu insana tabaklar dolusu harika yemekler verip onları ağırlasa da sesini

çıkarmayacaktı. Ne yapsa haklıydı. Kendisini mutlu edecek en küçük fırsatı bile kaçırmamalıydı.

Ria'ysa Tudor Drive'da, Marilyn'in bilgisayarına eğilmiş durumdaydı.

Hubie Green ona bir oyun vermişti. Bu oyunu iyice öğrenmek ve buraya geldiklerinde ne

kadar usta olduğunu çocuklarına göstermek istiyordu. Sheila Maine'in çocuklarında bunlardan

yığınla vardı, Annie de Brian da okulda bilgisayar dersi almıştı, ama Ria bu konuda hiçbir şey

bilmediğinden ilgilenmemişti. Şimdi o da bu oyunlara kendini kaptırmıştı.

Hubie'ye bir mektup yazdı. "Hubie, bu oyunu bana açıklamak yarım saatini alır. Ben

öğrenmek için on dolarımı f eda ediyorum. Buna değer. Bir ara bana uğrar mısın ? İmza: Kafası

ciddi olarak karışmış Ria Lynch."

Bu çocuk bilgisayarıyla yatıp kalkıyor olmalıydı, çünkü hemen yanıtladı onu. "Anlaştık.

Beni bu numaradan arayıp adresinizi verebilir misiniz ?"

Ria telefonu açtı ve adresi verdi.

Bir sessizlik oldu. "Ama bu Dale'in evi. Dale Vine'ın."

– Evet, onun evi. Şimdi ciddileşmişti Ria. Nedense kimin evinde olduğunu bildiğini

sanmıştı. Ama nerden bilsindi ki?

– Ben oraya gelemem, Bayan Lynch. –Ama neden?

– Bay ve Bayan Vine istemez.

– Onlar burda yok Hubie, evde ben oturuyorum. Marilyn irlanda'da benim evimde, Greg de

Hawaii'de.

– Ayrıldılar mı? Sesi telaşlı geliyordu.

– Bilmiyorum, dedi Ria, gerçekten bilmiyordu.

– Ama bilirsiniz.

– Ama bilmiyorum, gerçekten bana bir şey söylemediler. Dale'in ölümünden sonra buradan

uzaklaşmak istediler sanırım.

– Eh, tabii.

– Ama anılar seni rahatsız eder diye buraya gelmek istemiyorsan, bunu anlayışla karşılarım.

Affedersin, bunu daha önce düşünmeliydim.

Hubie'nin derin bir soluk aldığını duydu. "Canım, alt tarafı bir ev bu, sinirlenecek kimse de

yok. Çocuklarınız bu oyunu sevecekler, hem on dolar on dolardır. Geliyorum Bayan Lynch."

Oyunu açıkladıktan sonra çok kolay olduğunu gördü Ria, ayrıca heyecan vericiydi.

Oynadılar da oynadılar.

– Yarım saatten çok daha fazla oldu, sana yirmi versem iyi olacak.

– Olmaz, ona anlaştık. Hoşlandığım için kaldım ben.

– Yiyecek bir şeyler ister miydin ? Çocuğu mutfağa götürdü, buzdolabını açtı.

– Vay, John and Gerry'de satılan o nefis irlanda böreğinden almışsınız.

– Onu ben yaptım, diye sevinerek açıkladı Ria.

– Siz mi yaptınız ? inanılmaz! dedi Hubie. Annem geçen gün konuklan için iki tane almıştı

bunlardan.

– iyi öyleyse, giderken sana üzümlü irlanda ekmeği de veririm, annene götürürsün, seni çok

tuttuğum için fazla rahatsızlık duymam o zaman.

Hubie, mutfakta huzursuz huzursuz dolaşıyordu, tekrar bu eve gelmek onu rahatsız etmiş

olmalıydı. Ria geçmişten hiç söz açmadı. Tersine Annie ile Brian'ın burada geçireceği günlerden

söz etti durmadan. Hubie çocukların bir resmini aldı eline. Ria onu göz önünde bir yere koymuştu.

– Bu o mu? Kızınız yani? Çok tatlıymış, dedi. Ria yakında yanında olacak oğluna gururla

baktı. Hubie onunla hiç ilgilenmiyordu. Yemek yerken arkadaş gibi konuştular. Hubie söylediğine

göre buraya sık gelirmiş. Yüzme havuzlan çok güzelmiş ve her zaman hoş karşılanırmış. Ama

böyle güzel yemek yokmuş ha, dışarıdan alınma kurabiyeler olurmuş, bu ev hep çocuklarla

doluymuş. Hatta kendi ailesi, bu olaylardan önce Bay ve Bayan Vine’la bayağı yakın dostmuş.

– Ya şimdi ? Ria yumuşak bir sesle sordu bu soruyu.

– Yani, Bayan Vine’ı gördünüz, Bayan Lynch. Artık nasıl biri olduğunu biliyorsunuz.

– Hayır, gülünç bir şey söyleyeyim mi, sokakta görsem tanımam, hiç karşılaşmadım onunla,

yalnızca bir resmini gördüm.

– Onu tanımıyor musunuz? Arkadaşı değil misiniz?

– Hayır, ev değiş tokuşu yaptık, hepsi bu, o şimdi benim evimde, bahçemi kazıyor, kızıma

pembe kotlar alıyor.

– Bunları yapmasını istemiyor musunuz ? Neden söylemiyorsunuz öyleyse ? Hubie için bu

çok olağandı.

– Çünkü biz yaşlıyız ve kafalarımız karışık, işte bu yüzden... Neyse, şimdi ben de onun

hoşuna gitmeyecek bir şey yapıyorum, seninle yemek yiyorum, hak yerini buldu.

– Gerçekten hoşlanmaz, inanın Bayan Lynch.

– Senin suçun değildi ki.

– Hayır ama o öyle bakmıyor meseleye.

– Ben konuyu bilmiyorum, kimse ağzını açmıyor, ben de sormuyorum. Yalnız senin doğum

gününde olmuş olay, onu biliyorum.

– Evet, öyle oldu.

– Ama neden sana kızıyor Marilyn?

– Gerçekten tanımıyor musunuz onu ? Hubie konuşmadan önce bundan iyice emin olmak

istedi. Arkadaşı falan değil misiniz?

– Hayır, inan bana, kazara bulduk birbirimizi. Benim de kendime göre sorunlarım vardı,

anlıyor musun.

– Biri mi öldü ?

– Hayır, ama kocam beni terk etti, ben de orada kendimi çok, çok kötü hissettim.

–Haa.

362

– Dale’in annesi de burada olardan kabullenemedi, dolayısıyla..

– Çıldırdı. Evet, bence aklını kaçırdı.

Ria konuya olumlu yaklaşmaya çalışıyordu. “İnsanlar zaman zaman akıllarını kaçırır, ama

çoğu iyileşir.”

– Benden nefret ediyor.

– Neden senden nefret etsin?

– Çünkü yaşıyorum, herhalde ondan. Hubie orada oturmuş olan biteni belli bir mantığa

oturtmaya çabalarken, daha da genç ve kederli görünüyordu. Hava kararınca bahçenin ışıklan

yandı. Burada hava çabuk kararıyordu, her şeyin çok daha yavaş hareket ettiği irlanda'ya

benzemiyordu burası.

– Ama nefret edecek biri varsa o da öteki çocuk olmalı, ölen yani?

– Johnny mi ?

– Evet, Johnny. Yani motoru kullanan oydu. Marilyn'in oğlunu öldüren oydu.

Hubie sustu, başını çevirip bahçenin ışıklarına ve otlan sulamak üzere kendiliğinden açılan

fıskiyelere baktı.

– Johnny'den nefret edemez. Johny öldü, ondan nefret etmenin anlamı yok. Biz hayattayız,

David ile ben yani. Bizden nefret edebilir. Bizden nefret etmek yaşamına bir anlam kazandırıyor.

– Ona çok kızmış gibi konuşuyorsun.

– Evet, kızgınım.

– Ama onun için de korkunç bir durum bu, Hubie. Bağışlaması zor... Johnny sarhoş

olmasaydı...

– Johnny sürmüyordu motosikleti. Dale sürüyordu. Ria birden korkuyla ona baktı.

Motosikletleri Dale çaldı, olayı Dale başlattı. Johnny'yi öldüren Dale'di.

Ria yüreğinin yerinden fırladığını hissetti. "Bu doğru olamaz." Hubie üzgün üzgün başını

salladı. "Ama doğru."

– Peki niçin? Niçin kimse... nasıl olur da kimse bilmez bunu?

– Kazayı görseniz bir daha asla unutmazdınız, insan aklına bile getirmek istemiyor. Ben

gördüm, David gördü, ömrümüz boyunca aklımızdan çıkmayacak o görüntü.

– Ama neden soy...

– Herkes motosikleti Johny'nin sürdüğünü varsayıyordu, o dönemde Dale'in iyileşeceğini

sanıyorduk. Kurtulabilir dediler, bitkisel hayattaydı, makineye bağlıydı. Bir kez gittim onu

görmeye, ama sonra kadın yanına yaklaştırılmamı yasaklamış. Belki duyar diye söyledim ona,

"Herkes Johnny yaptı sanıyor, biz de birşey söylemiyoruz" dedim. Reşit değildi, anlıyorsunuz, bir

de ona tapan bir ailesi vardı. Johnny'nin kimsesi yoktu.

– Aman Tanrım, dedi Ria.

– Ama ona söylemeyeceksiniz, değil mi? diye sordu Hubie. Ria ölü oğulun koridorun

sonundaki türbesini düşündü. “Hayır

Hubie, hayatta her şeyi yapabilirim, ama bunu asla söylemem” dedi.

Yedinci bölüm

– Marilyn ben Ria. Seni evde bulamadığıma üzüldüm. Aslında önemli bir şey yok. Dublin

Binicilik Gösterileri’nin gelecek ay başlayacağını söyleyecektim, izlemek hoşuna gidebilir.

Yarışmalar çok güzeldir, Rosemary sana bilet alabilir. Bu gibi işlerde çok beceriklidir, yardım

etmekten de hoşlanır. Senin dizüstüne bir mektup gönderdi, bilgisayar kullanmama şaşırıp kalmış.

Belki de gösterilerden hoşlanmazsın, ağzımda ne gevelediğimi ben de bilmiyorum, sanırım orada

iyi vakit geçirdiğini bilmek istedim, o kadar. Duyduğuma göre Gertie’yle bahçede mucizeler

yaratmışsınız, çok teşekkür ederim. Eh, bu kadar. Hoşça kal.

Marilyn telesekreterdeki mesajı dinledi. Rosemary Ryan’a karşı öyle büyük bir öfke hissetti

ki, o an kahve içmediğine şükretti, yoksa sinirinden sıkıp parçalayabilirdi fincanı. Ria’nın mesajını

şimdi yanıtlamayacaktı, çünkü Ria’nın çok becerikli ve yardımsever dostu hakkında

söyleyebilecekleri konusunda kendine güvenemiyordu.

– Ria, ben Marilyn, affedersin, evde yoktum. Telesekreterlerimiz kovalamaca oynuyor.

Hayır, Rosemary’den binicilik gösterileri için bilet istemeyeceğim, ama günü gelince yarışmaları

izlemeye giderim herhalde. Şimdiden pek çok ilan çıkmaya başladı. Bana internet derslerini anlat.

Sen çabucak kapmışsın, benim ustalaşmam hiç kolay olmamıştı. Westville’de arkadaşların

olduğuna sevindim. Annie ile Brian yarın akşam yemeğe geliyor. Onlara ne pişireceğim diye

çıldırıyordum, ama Colm uygun bir şeyler bırakacağını söyledi. Çocuklar gerçekten seni bir an

önce görmeye can atıyor. Şimdilik hoşça kal.

Ria mesajı dinledi, ilk kez kendini dışlanmış hissetmedi, çocukların Marilyn’e akşam

yemeğine gideceği fikrinden rahatsız olmadı. Bu kadının avutulmaya müthiş ihtiyacı vardı. O da

mesaja yanıt vermek üzere telefon açamadı, çünkü Heidi’yle birlikte Hubie Green konusunda ona

ne söyleyeceklerine karar vereceklerdi.

– Babamla neden takıştınız Finola? diye sordu Brian. –Brian!

– Bırak Annie, haklı bir soru sordu çocuk. Yanıtıysa para.

– Haa, dedi Brian.

– İnsanlar sık sık bu konuda takışır. Finola kısa ve öz konuşuyordu. Babana hem ikinize,

hem annenize hem de Bernadette’e bakacak durumda olup olmadığını sordum.

– Durum iyi miymiş ? diye atıldı Brian korka korka.

– Bilmiyorum, baban bana kendi işime bakmamı söyledi, haksız da sayılmaz. Çünkü bu

gerçekten de benim işim değil, bu yüzden takıştık işte.

– Barışacak mısınız ? diye sordu Annie.

– Evet, eminim barışırız. Finola samimiydi. Neyse, bana veda etmeye geldiğiniz için ikinize

de teşekkür ederim, gerçekten çok memnun oldum.

– Bize karşı çok iyiydiniz, yüzme dersleri falan... dedi Annie. Brian da kötü bir anıyı dile

getirir gibiydi. “Bir de babam ile

Bernadette teknede mayıştıklarında bizimle konuştunuz falan” diye ekledi.

– Size birer küçük yolculuk armağanı vermeyi düşünüyordum, ama sonra yirmişer dolar

vermeye karar verdim, dedi Finola Dunne.

Yüzleri parladı birden. “Almamız doğru olmaz ama” dedi Annie. Kararsızdı.

– Neden olmasın, biz dostuz, değil mi ?

– Ama babam ile sen...

– Siz buraya dönünceye dek bir şeyimiz kalmaz, inanın bana. Hemen inandılar ve

gülümseyerek paralan ceplerine indirdiler. Bir de... Umarım orada her şey yolundadır, annenizle iyi

bir tatil geçirirsiniz. Finola içtenlikle söylemişti bunu.

– Geçireceğiz, dedi Brian. Yani annem hayli yaşlı Finola, senin gibi, orada aşk durumları

olmaz.

– Brian! dedi gene Annie.

– Haydi, eylülde görüşürüz. Danny Lynch'in çocuklarını sevebileceği ve koca bir ay

boyunca irlanda'dan uzak kalacakları için üzüleceği ölse aklına gelmezdi Finola'nın.

Greg Vine mezunlar pikniğinin yapılacağı hafta sonu Tudor Drive'da kalacağını söylemek

için telefon etti. "Normalde evi size bırakıp bir motelde kalabilirdim, ama yakınlarda hiç motel yok.

Heidi ile Henry'de bile yatacak yer yok."

– Hiç öyle şey olur mu ? Burada kalacaksınız. Andy de burda kalacak.

– Hepimiz birden başınıza üşüşemeyiz ama?

– Pekâlâ üşüşürsünüz. Annie ile ben aynı odada yatarız, iki konuk yatak odanız var, biri

Andy'ye, biri size. Brian ayakta uyur, o fasulyeden bile sayılmaz. Hem zaten herhangi bir yere

açabileceğimiz portatif bir yatak var Brian için.

– Çok naziksiniz, yalnızca iki gece kalacağız.

– Olur mu, lütfen, ev sizin, istediğiniz kadar kalın.

– Çocuklarınız ne zaman geliyor?

– Yarın. Yarın hiç olmayacakmış gibi geliyor...

Ahizeyi yerine koyduğunda, Dale’in odasında yatabileceğim önermediği Greg’in aklına

geldi. Oysa normali buydu. En azından ona göre bunda bir sakınca yoktu. Ama Marilyn istemezdi.

Ria Lynch bunu düşünmüş olmalıydı, ilk konuşmalarında garip gelmişti sözleri, Dale’in ruhunun

Hawaii’de olduğundan, ölü bir çocuğun annesini özlediğinden söz etmişti. Ama belki de yanlış

anlamıştı kadını. Bu sefer bayağı becerikli, akıllı görünüyordu.

Marilyn Colm’un lokantasına yiyecekleri almaya gitti.

– Ben getirirdim, dedi Colm.

– Olur mu, zaten hazırladığın için şükran borçluyum sana. Neler var bakalım ?

– Annie için kepekli pirinç pilavı ile sebze yemeği. Brian için de sosis, bezelye ve patates

kızartması. Korkarım hepsi bu. Senin için özel bir şey hazırlamadım. Hak geçmesin diye

ikisininkinden de yersin diye düşündüm.

Marilyn bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. “Hesabı alayım” diye ekledi.

– Lütfen, Marilyn.

Colm'un yüzünde Marilyn'in üstelemesini engelleyen bir şey vardı. "Peki, çok teşekkür

ederim Colm, sağ ol."

– Dur taşıman için bir sepet vereyim. Caroline'e seslendi, Colm'un Marilyn'in bir kerecik

uzaktan gördüğü solgun yüzlü siyah saçlı kız kardeşi, elinde bir sepet ve peçetelerle göründü.

Caroline'le tanışmıştınız, değil mi ?

– Sanmıyorum, tanıştırılmadık en azından. Nasılsınız, ben Marilyn Vine.

Caroline çekinerek elini uzattı. Marilyn kadının yüzüne göz attı ve anında sorunlu birinin

gözlerinin içine baktığını anladı. Kendisini uzman olarak görmüyordu ama genç bir mezunken üç

yıl uyuşturucu bağımlılarının tedavi edildiği bir yerde çalışmıştı. O anda bir eroin bağımlısıyla

tanıştırılmakta olduğuna hiç kuşkusu yoktu.

Finola'nın evinden dönerlerken, otobüste "Sence babam bütün parasını batırdı mı ?" diye

sordu Brian.

– Hayır, amma da aptalsın ha, dedi Annie.

– Ama neden Finola öyle diyor?

– Bilmiyor da ondan. Zaten Finola ve anneannem gibi yaşlılar paradan başka şey düşünmez.

– Rosemary’ye sorsak, o bilir, diye önerdi Brian bu kez. Onun evinin önünden geçeceğiz

zaten.

– Rosemary’ye bu konuda ağzını azıcık aralarsan, dondurma kepçesiyle, hem de

bayıltmadan, bademciklerim sökerim, dedi Annie.

– Tamam tamam, Brian bu tehlikeyi göze alamayacaktı.

– Ama Tara Sokağı’na gittiğimize göre Gertie’ye uğrasak iyi olur, dedi Annie.

– Babamın parasını bilir mi o ?

– Babamın parasını sormak için değil, budala, hoşça kal demek için, Finola’ya onun için

gitmedik mi?

Brian birden ilgilendi. “Haa, tabii, sence o da bize bir şey verir mi?”

Annie’nin sabrı taşmıştı. “Nerden versin, Brian, sen palyaçonun tekisin. Her geçen gün iyi

olacağına daha beter oluyorsun.”

Brian düşündü, “Tamam tamam, parası olsaydı anneme temizliğe gelmezdi herhalde” dedi.

– Ona uğramamız sanıyorum annemin hoşuna gider, dedi Annie. Gertie onları gördüğüne

çok sevindi. “Annenize evde merak

edilecek bir şey olmadığını söyleyin, tamam mı?” dedi.

– Bence evi mevi unutmuştur o, dedi Brian filozof havalarında.

– Bütün bahçenin biçildiğini söylediğini unutmamış, dedi Gertie. Brian burada bir eleştiri

olduğunu sezmişti, ama nedenini tam olarak anlayamadı. “Myles ile Dekko’nun kapıdaki adama

cüce olduklarını söyleyip, sadece on sekiz yaşından büyüklerin girebildiği bir filme gittiklerini de

söyleyebilirdim, ama bahçe daha çok ilgisini çeker diye düşündüm” şeklinde bir açıklama yaptı bu

kez. Annie konuyu değiştirmeye çabaladı. “Orada senin akrabalarınla tanışacakmışız Gertie, annem

söyledi.”

Ama Gertie bundan hoşlanmış görünmedi. “Sizin kalacağınız yerde pek çok Amerikalı kız

ve oğlan vardır, ta Sheila’nın evine gitmenin ya da onları sizinkine sürüklemenin ne anlamı var?”

Annie omuz silkti. İnsanları hoşnut etmek bazen olanaksızdı, “Haklısın” dedi.

– Bir de annenize benim çok iyi olduğumu, haftalardır iyi olduğumu söyler misiniz ? Ne

demek istediğimi anlar o.

Annie bu sözleri annesine ileteceğini söyledi. Gertie’nin ne demek istediğini biliyordu. Jack

yakınlarda ona yumruk atmamıştı. Gertie haklıydı, annesi bunu duyunca sevinirdi. Annie gözlerinin

dolu dolu olduğunu hissetti. Annesi birçok yönüyle çok iyi bir insandı, yalnız dünyada olup

bitenden haberi yoktu. Giysilerden anlamıyordu, dostluklardan anlamıyordu, babasını nasıl elinde

tutacağını ya da gittikten sonra nasıl geri getireceğini bilemiyordu. Annesi bir de Brian'ı neden

azarladığını ve Rosemary'nin ne kadar iğrenç bir kadın olduğunu bilmiyordu. On dakika kadar

güzel güzel konuşuyorlar, sonra gene sapıtıyor, hiçbir şeyden anlamıyordu annesi. Annie derin

derin iç geçirdi.

– Ne güzel bir gezi olacak, değil mi ? dedi Gertie.

– Evet. dedi Brian neşeyle. Finola da bize yolda harcamamız için yirmişer dolar verdi

zaten... Annie kardeşinin ayağına basmaya çalıştı ama yetişemedi.

– Ne güzel. Finola kim ? diye sordu Gertie.

– Hani şu Bernadette'in annesi, dedi Brian. Annie'nin gözleri fır dönüyordu.

– Çok iyi etmiş, herhalde çok parası var ki, size o kadar verebilmiş.

– Yok, meteliksiz; bu yüzden babamla kavga bile ettiler.

Annie, "Brian bu işlerden pek anlamaz..." diye söze başladı.

Ancak Brian sözünü bitirmesine meydan vermedi. "Ama bize öyle demedi mi Annie, kendi

ağzıyla söyledi, sen hep benim ahmak olduğumu, beyinsiz olduğumu söyleyip duruyorsun, ama sen

de sağırsın herhalde. Babamla para için kavga ettiğim söylemedi mi?”

– Brian, artık gitsek iyi olur. Marilyn bizi bekliyor, ayrıca anneanneme de uğramamız gerek,

diye alttan aldı Annie.

– Umarım bu kez zencefilli kurabiyelerden daha güzel bir şeyler koyar ortaya, diye

homurdandı Brian, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

– Sen hiç merak etme, yemeğinizi Colm hazırlayacak, dedi Gertie.

Brian’ın keyfi yerine geldi. “İyi öyleyse” dedi. Hem belki Colm’la futboldan, videolardan

falan konuşur da Marilyn Vine ile Annie’nin giysi gevezeliklerini dinlemek zorunda kalmazdı.

Gertie söylediklerine pişman olmuştu. “Bakın çocuklar, belki bunu size söylemeseydim

daha iyi olurdu. Yemekleri Colm’un hazırladığını söylemezse, siz hiçbir şey belli etmeyin, belki

kendi hazırlamış gibi görünmek ister” dedi.

– Sen hiç merak etme Gertie, Brian Lynch bu işi ustalıkla, gayet güzel halleder, dedi Annie.

– Hep bana sataşıyor, daha bir şey yapmadan açtın ağzını, dedi Brian. Merak etme Gertie,

“Çok güzel olmuş Marilyn, ne iyi bir aşçı olmuşsun burda!” diyeceğim. Evet, böyle diyeceğim.

Gertie elini çamaşırhanede giydiği pembe önlüğün cebine daldırdı, “işte size birer sterlin,

daha çok vermek isterdim ama... havaalanında dondurma alırsınız.”

– Teşekkürler Gertie, harika, dedi Brian. Baksana acaba Marilyn de bize bir şeyler verir

mi ?

Annie kardeşini çamaşırhaneden çıkarırken yüzü öfkeden perişan bir halde, “Tara

Sokağı’ndaki evimizin bahçe kapısına dikilip bağıra bağıra kaç para istediğimizi söylesek, ne

dersin?” dedi kardeşine, “iyi fikir değil mi ?”

Ria telefonda Gertie’nin ablasına, “Sheila bu hafta sonu bize gelir misin?” diye soruyordu.

– Ama çocuklarla yalnız kalmak istemez miydin ?

– Yok canım, yirmi dakikada bıkarlar benden. Seninkileri de getir gelirken, tamam mı ?

– Bayılırlar gelmeye, havuzu anlata anlata bitiremediler zaten, dedi Sheila. Çocukları

getirmemi gerçekten istiyor musun?

– Evet, istiyorum. Düşünsene birkaç saat sonra uçağa binecekler, inanamıyorum.

– Biliyor musun ilk geldiğimde anlattıklarını aklımdan geçirip duruyorum. Danny’nin

hatırını sorduğum için özür dilerim. Bende hiç kafa yok.

Ria, Greg Vine’la yaptığı konuşmayı anımsadı. “Öyle deme Sheila” dedi. “Nerden

bileceksin? içine doğacak değildi ya. insan duymadıysa nerden bilecek ?”

– Gertie’nin ağzı da pek sıkı yani, hiçbir şey söylemiyor, dedi Sheila Maine.

Colm’un kız kardeşini neden böyle koruduğunu şimdi anlamıştı Marilyn. Kadın uyuşturucu

bağımlısıydı. Lokantadaki patırtıda gördüğü kaba, hödük gibi giyinmiş kocası bu durumdaki bir

kadına yardımcı olabilecek birine benzemiyordu. Hatta, belki kendisi de işin içinde olabilirdi.

Marilyn, Rosemary ile Gertie, Monto mudur nedir o adam hakkında konuşurken kulak

kabartmadığına hayıflandı. Adamın ne iş yaptığını bilmiyordu. Zaten üstü kapalı konuşmuşlardı.

Belki de karısının bağımlı olduğu şeylerle ilgili bir iş yapıyordu adam.

irlanda’ya geldiğinden beri ne tiplerle tanışmıştı. Al birini vur ötekine. Bir kez daha Greg’le

doğru dürüst konuşmaya, ona bütün bu insanları anlatmaya can attığını hissetti. Ne yazık ki şu anda

ona bir şey anlatamazdı.

– Gelecek hafta sonu evimde parti veriyorum Bayan Lynch, kızınızın gelmesine izin verir

misiniz ?

Ria dudağını ısırdı. Hubie ona çok yardımcı olmuş, hep içten ve dürüst davranmıştı. Ama

gene de kızını tanımadığı bir yığın gencin arasına göndermek istemiyordu. Onlar hakkında yalnızca

aralarından bazılarının içtiğini ve motosiklet çaldığını biliyordu.

Hubie ondaki isteksizliği fark etti. “Bunda bir şey yok ki, öyle çılgınlık falan olmayacak”

dedi.

– Yok, tabii, olmaz. Annie daha buraya ayak basmadan annesinin bir daveti reddettiğini

öğrenirse ne olurdu, yazı daha baştan berbat olurdu. Hem o baştan çıkarıcı Kitty de burada değildi.

Ria zar zor gülümsedi. Hubie, bu çok iyi olurdu, ama hafta sonunda konuklarımız olacak,

arkadaşımın oğlu Sean aşağı yukarı Annie’nin yaşında. O da gelebilir mi ?

– Elbette, dedi Hubie.

Annie’nin sosyal yaşantısı şimdiden kızışmaya başlamıştı. En azından tekne

gezisindekinden daha çok eğlenecekti burada. Ria bunu düşününce büsbütün rahatladı.

– Anneanneme gittiğimizde para isteyecek olursan, seni oracıkta öldürürüm, sonra da

Pliers’ı çağırır yalayıp yutmadan önce cesedini sokaklarda sürükletirim, dedi Annie.

– Kimseden para istemiyorum ki, kendileri veriyor, dedi Brian. Anneannesi kapıyı açtı.

“Nasılsın Nora?” dedi neşe içinde. Annie ona hâlâ geleneklere uygun şekilde anneanne diye

sesleniyordu.

– iyiyim, dedi Nora Johnson. Kitty’yi bir yerinize falan saklamadınız değil mi ?

– Hayır, diye iç geçirdi Annie. Sanıyorum Bernadette bu konuda kırmızı alarma geçirilmiş.

Yanlış meslek seçmiş kızcağız, müzik öğretmeni değil, gardiyan olmalıymış.

Nora Johnson bir kahkaha patlattı. Danny Lynch’in kendini kaptırdığı o garip sokak

kızından gelen telefonlar onu çok eğlendirmişti. Bernadette Dunne’un Kitty’den aşağı kalır yanı

yoktu. Kendini ne sanıyordu sanki, başkasının kocasını elinden almış, karnını burnuna dayamış

anasının gözü bir sürtüktü alt tarafı. Bir de utanmadan ortalıkta dolaşıyordu.

Ama gene de kızın hakkını yememek gerekirdi, Ria’nın çocuklarla ilgili talimatlarına

uymuştu, Danny bunu da yapmamıştı ya! Danny başka bir gezegende dolaşıyor gibiydi zaten, Nora

Johnson nereye gitse kafalar fır dönüyor, herkes Danny’nin ne olacağını konuşuyordu. Ömür boyu

bozmadığı ilkeyi bozmuş, Lady Ryan’a söylentilerin doğru olup olmadığını bile sormuştu.

Rosemary Ryan’ın aklı başından gitmişti. “Danny ile Barney’nin işi tıkırında, Ria’yı bıraktığı için

kanlar gibi dedikodu yapıyorlar hakkında” diye yanıtlamıştı onu Rosemary. Aklından

“Rosemary’nin söyledikleri umarım doğrudur” diye geçirdi Nora.

– Düşünsenize, yarın bu saatte Amerika’da olacaksınız.

– Keşke Marilyn’in çocukları olsaydı, diye homurdandı Brian.

– Çocuğu olsaydı, yanında getirecekti elbet, orada gene oynayacak kimseniz olmayacaktı,

dedi Nora.

– Annem bizi yanında götürmedi ama, dedi Brian bu kez. Annie araya girdi. “Marilyn’in

çocuğu var, ama babasıyla birlikte Hawaii’de, annem bize söyledi bunu, ama sen dinlememişsin.”

– Eh, Hawaii’deyse bize ondan fayda yok, dedi Brian. Sen çay mı yapacaktın Nora?

– ikiniz evinize yemeğe gidiyorsunuz sanmıştım.

– Evet ama...

Nora portakal suyuyla bisküvi çıkardı.

– Neden sen hiç Amerika’ya gitmedin mi Anneanne ? diye sordu Annie.

– Benim zamanımda işçi sınıfı Amerika’ya yalnızca göç etmeye giderdi, tatil yapmaya

değil.

– Biz işçi sınıfı mıyız ? diye sordu Brian ilgiyle. .

Nora Johnson bu parlak, güvenli torunlarına baktı ve yaz sonunda, herkesin dilinde dolaştığı

üzre güzel evleri satıldığında, hangi sınıftan olacaklarını düşündü. Ama bundan söz etmedi.

– Siz şimdi güzel bir tatil yapın ve bana dört kartpostal gönderin, haftada bir tane, duydunuz

mu ? ,;

– Orada kartpostallar pahalıdır bence, dedi Brian.

– Hilary Teyzenden aşağı kalmıyorsun bakıyorum, Size harçlık olarak birer beşlik

verecektim.

Tam o sırada Pliers uzun uzun uludu.

– Ben para istemedim ki, diye haykırdı Brian. Annie'nin ölüsünü köpeğe yedireceği

tehdidini anımsamıştı.

– Hayır, Brian, elbet istemedin, dedi Annie yan şaka yan ciddi.

Kendi evlerine konuk olarak gitmek çok garipti. Hele evi böylesine sakin bulmak daha da

garip geldi onlara. Daha bir ay önce anneleriyle birlikte bu evde yaşarlarken ev dolup taşıyordu.

Şimdiyse durum çok farklıydı.

– Clement nerede ? diye sordu Annie. Koltuğunda yok.

– Belki yukardadır, yemek kokusunu alınca hemen gelir.

– Clement yukarı çıkmaz ki, diye başladı Brian, sonra hemen Annie'nin bakışlarıyla

karşılaştı ve sözü değiştirmeye kalktı. Yani demek istediğim, yukarı çıkmaktan pek hoşlanmazdı.

Ama belki şimdi değişmiştir.

Marilyn gülümsemesini gizledi. “Colm’dan harika bir akşam yemeği yiyeceğiz” dedi.

“Neler sevdiğinizi öğrendim.”

Yemekler fırında ısınmaktaydı, birlikte masayı hazırladılar. Çocuklar buraya ilk

geldiklerinde onlarla pek anlaşamayacağına karar veren Marilyn, şimdi durumun çok farklı

olduğunu görüyordu.

– Her şeyinizi hazırladınız mı ?

– Sanıyorum, dedi Annie. Annem babamın bürosuna götüreceklerimizin listesini yollamış,

elektronik postayla yani. Onun bir makine kullandığına inanamıyorum.

– Ama bütün bu makineleri kullanıyor? Marilyn mutfak robotlarını ve diğer makineleri

gösteriyordu. Son zamanlarda Ria’yı koruma duygusu müthiş kabarmıştı. Kimsenin onu

eleştirmesine fırsat vermiyordu, bugüne dek çektikleri yeter de artardı.

– Ama bunlar mutfak şeyleri, dedi Annie küçümser havalarında. Evle ilgili bir şey olsun da

annem öğrenmesin, olanaksız.

– Belki kendini geliştiriyordun

– Sen burda gelişiyor musun ? diye sordu Brian.

– Bir bakıma evet, normalde kendi evimdeyken yaptığım şeyleri yapıyorum, belki anneniz

için de durum aynıdır.

– Farklı olarak ne yapıyorsun burada? diye sordu Annie. Yani diyorum ki, evindeyken de

bahçe işlerini, yürüyüş yapmayı ve okumayı seviyormuşsun, bunların hepsini burada da

yapıyorsun.

– Doğru, dedi Marilyn düşünceli bir tavırla. Ama içimde bir farklılık hissediyorum. Belki

anneniz için de durum aynıdır.

– Umarım babam konusunda falan biraz neşeli olur, dedi Brian.

– Eh tabii, sorundan uzaklaşmanın yararı olur kuşkusuz.

– Sana bir yararı oldu mu, kocana karşı daha mı hoşgörülüsün yani ? diye sordu Brian.

Sonra hemen sinirli sinirli Annie’ye baktı, çeneni kapat demesini, kalın kafalı demesini bekliyordu,

ama anlaşılan Annie de bunların yanıtını bilmek istiyordu, dolayısıyla bu kez bir şey söylemedi.

Marilyn böylesine dolaysız bir soru karşısında biraz rahatsız olmuştu. “Karmaşık bir konu.

Şimdi bak, ben kocamdan ayrılmadım. Yani o Hawaii’de bense burada olduğumuza göre ayrıyız,

ama tartışmadık, kavgalı falan değiliz.”

– Onu öyle durup dururken terk mi ettin? Brian Marilyn’e yardımcı olmaya çabalıyordu.

– Hayır, öyle değil, sen sormadan söyleyeyim o da beni terk etmedi. Biraz yalnız kalmak

istedik, sonra işler yoluna girecek sanıyoruz, yaz sonunda falan...

– Sence annem ile babam da yaz sonunda barışmış olurlar mı? Zavallı Brian'ın yüzü

öylesine umutluydu, olumlu bir yanıta öylesine acıkmış bir hali vardı ki, Marilyn'in boğazı

düğümlendi. Onu avutacak sözleri bulamadı.

Annie araya girdi bu kez. "Bernadette ve bebek gibi küçük bir sorun var bizde" dedi. Her

zamankinden daha yumuşak bir sesle konuşmuştu.

– Peki senin kocanın bebek yapacak genç birisi var mı? Brian ateşi körüklüyordu.

– Hayır, hayır yok.

– Demek ki bizim için pek umut yok, dedi Brian. Dokunsalar ağlayacaktı.

– Brian, bana bir iyilik yapar mısın? dedi Marilyn hemen. Clement'in benim yatağımda,

annenin yatağında uyuduğunu sanıyorum, kötü alışkanlıklar edinmesini istemeyiz, değil mi? Lütfen

yukarı çıkıp onu buraya getirir misin ?

– Aslında Annie'nin kedisi o. Brian'ın dudakları titriyordu, Annie'nin kimsenin Clement'e

dokunmasını istemediğim biliyor, bu yüzden azar işitmeyi göze alamıyordu.

– Zararı yok, git getir onu aşağı, dedi Annie. Brian yukarı çıktığında Annie onun adına özür

diledi. Çok akılsız, dedi.

– Ve küçük, diye ekledi Marilyn.

– Hâlâ sonunda her şeyin eskisi gibi olacağını sanıyor, diye içini çekti Annie.

– Peki sen Annie, sen ne düşünüyorsun ?

– Bence annem bu evi elinde tutabilirse, bir şekilde idare eder.

Danny eve geç geldi. Bernadette koltukta büzülmüş oturuyordu, masaya iki kişilik sofra

hazırlanmıştı. “Çocuklar nerede ?” diye sordu Danny.

Bernadette gözlerini yavaşça ona doğru kaldırdı. “Affedersin, anlamadım ?” dedi.’

– Annie ile Brian nerede ?

– Ha, anlıyorum. “Merhaba Bernadette” değil, “Seni seviyorum tatlım” ya da “Eve dönmek

ne güzel” değil. Çocukların nerede olduğunu sorduğuna göre kahvaltı saatlerini anımsa,

kayınvaliden, annem, Marilyn falan gibi kişilere veda etmek üzere bir dizi ziyaret yapmak

istediklerini ve senin de en geç saat onda evde olmalarını söylediğini anımsa.

Hemen o soruyu sorduğuna pişman oldu Danny. “Hay Allah, özür dilerim Bernadette, çok

üzgünüm, dangalağım, aptalım ve bencilim. Nasıl bir gün geçirdiğimi bilsen, ama bu senin suçun

değil. Beni bağışla.”

Bernadette omuz silkti. “Bağışlanacak bir şey yok.”

– Pekâlâ var! diye haykırdı Danny. Sen benim için her şeyini feda ettin, bense gelmiş

kabalık ediyorum.

– Senin için bir şey feda etmedim ben, asıl sen benim için çok şey feda ettin. Bernadette’in

sesi sakindi, bir çocuğa bir konuyu açıklıyormuş gibi konuşuyordu. Sana bir içki hazırlayayım

Danny.

– Daha da beter olurum içince belki.

– Bol limonlu ve sulu soğuk bir bardak viski sana iyi gelir.

– Ben sana uygun değilim, işinin esiri olmuş aksi bir moruktan başka bir şey değilim.

– Şişşt! Bernadette eline bir bardak tutuşturdu ve teybin sesini azıcık açtı. Brahms, her

zaman mucizeler yaratır.

Danny huzursuzdu, konuşmak istiyordu. Ancak Brahms ve viski yapacağını yapmıştı.

Omuzlarının düştüğünü, çatık kaşlarının düzeldiğini hissetti. Aslında konuşacak bir şey yoktu.

Bugün büroda olan olayları birer birer anlatmanın, yenilen darbeleri Bernadette’e aktarmanın ne

anlamı vardı ? Banka Müdürü Larry’nin telefondaki kabalığından ona neydi. Banka müdürü,

Barney ile Danny’nin güvenilmez olduğunu, belki de lekelenmiş iki ortak olduklarını söylemesi

nedeniyle, büyük bir işadamının Wicklow’da yükselmekte olan büyük bir inşaata yapacağı

yatırımdan vazgeçtiğini anlatmanın da anlamı yoktu. Polly’nin telefon edip artık saygınlıklarının

yitmekte olduğu söylentilerinin yayıldığını söylemesi, Barney’nin bütün bu konular onu hiç

ilgilendirmiyormuş gibi suya sabuna dokunmaz bir yaklaşım benimsediği de ona anlatılacak şeyler

değildi.

İşin en kötüsü, Danny, Tara Sokağı 16 numaralı ev için Barney’ye verdikleri kişisel teminat

mektubunun işleme konulmasından korkuyordu. Bu durumda hem Ria ve çocuklar evsiz kalacak,

hem de satacak bir şeyleri kalmayacaktı. Bazı şeyler, üzerinde konuşulmayacak kadar önemliydi.

Bernadette, böyle bir girişime hevesli olmamakta son derece haklıydı.

Clement koltuğunda oturmuş, kendisini uzun zamandır uyumakta olduğu, beyaz başlıklı,

büyük ve rahat yatağa götürecek kapıya dikmişti gözlerini.

Marilyn Colm'un getirdiği yiyecekleri sunarken, bir yandan da Westville'i anlatıyordu.

Mezunlar pikniğinin verileceği hafta sonundan, eski mezunların orada toplanıp, birbirlerine ne

kadar genç göründüklerini söyleyeceğinden söz ediyordu. "Benim kocam da Hawaii'den gelecek, o

zaman tanışırsınız onunla."

– Evde mi kalacak, sizin evinizde mi? diye sordu Annie.

– Evet, anlaşılan anneniz buna izin verme inceliğini göstermiş.

– Oğlunuz da gelecek mi ?

–Efendim? t

– Oğlunuz ? Bay Vine'la birlikte Hawaii'de değil mi ? <

– Oğlum mu ?

Annie Marilyn'in yüzüne bakamadı. "Şey, evet."

– Bunu size kim söyledi ?

– Annem.

– Annen Dale'in Hawaii'de olduğunu mu söyledi ?

– Adını söylemedi, ama odasının hazır olduğunu, döndüğünde orada kalacağım söyledi.

Marilyn'in yüzü bembeyaz oldu.

Brian bunu fark etmemişti. "Biz ordayken o da evde olacak mı? Onunla basket oynayabilir

miyiz?”

– Anneniz başka neler söyledi? Marilyn nerdeyse fısıltıyla konuşuyordu.

Annie korktu. “Sanırım Bay Vine’a oğlunuzu sormuş, ama pek bir şey öğrenememiş,

dolayısıyla Hawaii’den dönüp dönmeyeceğini pek bilmiyor.”

– Aman Tanrım, dedi Marilyn.

– Özür dilerim... sormamam gereken bir şey miydi bu? Yani... bunda sakıncalı bir şey mi

var ? diye başladı Annie.

– Ne yani ? diye sordu bu kez Brian. Hawaii’de değil mi ? Kaçtı mı?

– Şimdi anlıyorum Greg’in ne demek istediğini. –Efendim?

– Greg annenizin çok dindar olduğu izlenimini edinmiş...

– Hiç de değil, diye karşı çıktı Brian. Nora hep onun cehennemin dibini boylayacağını

söyler.

– Sen sus Brian, diye atıldı Annie hiç düşünmeden.

– Ne büyük bir aptallık. Annenizin öyle sanacağım hiç düşünmedim. Marilyn müthiş bir

acıyla kıvranır gibiydi.

– Yani Hawaii’de değil mi ? diye sordu Annie.

– Hayır.

Brian bu işten yorulmaya başlamıştı. “E, nerde öyleyse ?”

– Öldü, dedi Marilyn Vine. Oğlum Dale öldü.

Aradan bir saat geçtiğinde, Danny iyice sakinleşmişti. Belki de durumu abartıyordu.

Bernadette tavuklu salata hazırlamak üzere mutfağa gitti. Ne düdüklü tencere sesi vardı burada ne

kabaran sufle ne de her yerin unla örtülmesine neden olan kek yapma telaşı. Hayatın bu kadar

sakin, bu kadar pürüzsüz, taleplerden, isteklerden arınmış, çıldırtıcı koşuşturmalardan uzak

olabileceğini aklına getirmemişti. İşyerinde bunları fazlasıyla yaşıyordu.

– Telefon etmek için üç dakikam var mı ? diye sordu.

– Elbette.

Finola'nın numarasını çevirdi. “Ben Danny Lynch. Sana karşı kaba davrandığım için

içtenlikle özür diliyorum.”

– Herhalde çocuklar istemiştir bunu yapmanı.

– Hayır, onlar evde değil.

– Yoksa Bernadette mi ?

– Sen kızını benden iyi tanıyorsun, ağzını bile açmadı. Hiçbir şey söylemedi. Kendiliğimden

arıyorum. O gün biraz sinirliydim.

– Eh, Danny ne diyebilirim ki ? Finola hiç şaşırmış görünmüyordu.

– Sorunun yanıtına gelince, şirketimizin parasal sorunları var, ama paçayı kurtaracağımıza

eminim. Çok sayıda mülkümüz var. Bernadette açıkta kalmayacak, inan bana.

– Sana inanıyorum Danny ve teşekkür ediyorum. Belki de o soruyu hiç sormamalıydım.

Bernadette dışında pek çok sorumlulukların var da...

– Hepsi yerine getirilecek Finola. Şimdi dost muyuz ?

– Biz her zaman dostuz, dedi kadın.

Danny telefonu kapattığında Bernadette’in kapıdan onu izlemekte olduğunu gördü. “Sen bir

kahramansın” dedi. “İşte bu kadar basit.”

Tara Sokağı 16 numaranın mutfağına sessizlik çökmüştü. ;

Sonunda sessizliği bozan Brian oldu. “Kötü bir hastalığa falanmı yakalanmıştı ?” diye

sordu.

– Hayır, kazada öldü. Motosiklet kazası.

– Nasıldı ? Senin gibi kızıl saçlı mıydı ? diye sordu Annie.

– Evet. Bizde hiç İrlanda kanı yok, ama Greg de ben de kızıl saçlıyız, dolayısıyla zavallı

Dale için kurtuluş yoktu. İkimiz de uzun boyluyuz, o da uzun boyluydu. Ve zayıftı. Sportmendi.

Dişlerinde çelik tel vardı, hani bilirsiniz, Amerika'da çoğu çocuk bunları takar ağzına.

– Yavaş yavaş burada da başladı, dedi Brian, İrlanda'nın aşağı kalmasını istemez bir havası

vardı.

– Evet, doğru, dedi Marilyn. Dale çok iyi bir çocuktu. Her anne oğlunun dünyanın en iyi

çocuğu olduğunu sanır, bilirsiniz, kuzguna yavrusu şahin görünür.

– Resmi var mı yanında? diye sordu Annie.

– Hayır, hiç yok. –Neden?

– Bilmem. Baktıkça daha çok üzülürüm diye belki.

– Ama evde resimleri varmış; annem çok yakışıklı olduğunu, çok tatlı gülümsediğini

söyledi. Biraz da bu yüzden orda olacağını umdum, dedi Annie.

– Evet.

– Özür dilerim.

– Yoo, zarar yok, gerçekten yakışıklıydı.

– Kız arkadaşı var mıydı ?

– Yok Annie, sanmıyorum, ama çocuklar her şeylerini annelerine söylemezler bilirsin.

– Eminim vardı, dedi Brian bilgiç bilgiç. Filmlerde nasıl... Amerika'da bu işe çok erken

yaşlarda başlıyorlar.

Böylece oturup Dale hakkında konuşmaya daldılar, sonunda Annie başkumandan

Bernadette'in savaş hazırlığı içine girmiş olabileceğini, gitme vaktinin geldiğim söyledi.

– Ben sizi götürürüm, dedi Marilyn.

Yolda Rosemary'yi gördüler. Marilyn, annesinin arkadaşına veda etmek üzere durmasını

ister mi gibilerden Annie'ye baktı. Annie başını belli belirsiz iki yana salladı. Marilyn, fark

edilmemek için hızlandı. Rahat bir soluk aldı. Çünkü komşuluğun ve uygar olmanın gerektirdiği bir

selamı vermeyi bile canı istemiyordu. Gariptir, Annie de aynı duygulan taşıyor görünmüştü.

Marilyn çocukları sokağın başında bıraktı. Ne Danny Lynch'le ne de yeni aşkıyla sohbet

edecek durumdaydı. Kafası karmakarışık bir halde Tara Sokağı'na döndü.

Arabayı 16 numaralı evin önünde park ettiğinde, müthiş bir şaşkınlıkla yaptığı bu küçük

yolculuğu anımsamadığını fark etti. Gene de her nasılda doğru dönüşler yapmış, sinyal lambalarını

yerinde kullanmış olmalıydı. Marilyn çok utandı. İşte kazalar hızın yanı sıra bu nedenle, aklı

bambaşka yerlerde olanların direksiyon başına oturması sonucu meydana geliyordu. Ria'nın

arabasını park edip eve girerken zangır zangır titriyordu. Ön odadaki masanın başına oturdu. Ria,

büfede üç kristal içki sürahisi bırakmıştı. Yazdığı nottaysa, bunların süs olduğunu çünkü Danny'nin

aslında ucuz şaraplar içtiğini belirtmişti. Bunların bozulmamış olmasını diledi, çünkü alıp içecekti.

Birinde biraz konyak, diğerinde Porto şarabına benzer bir şey, üçüncüsündeyse beyaz şarap vardı.

Marilyn titreyen elleriyle kendine biraz konyak koydu.

Bugün ne olmuştu ? Ne değişmişti de Dale hakkında konuşabilmiş, yabancılara oğlunun

burnunda çil, dişlerinde tel olduğunu söyleyebilmişti? Bakınca kendisini yitireceği korkusuyla

resmini yanında taşıyamadığını nasıl itiraf etmişti ? Nasıl olmuştu da nerdeyse tanımadığı iki

çocuğun dolaysız sorulan, kocasına, dostlarına, iş arkadaşlarına veremediği yanıtlan vermesine

neden olmuştu ?

Hava nerdeyse kararmıştı, ama günbatımının kırmızı ve turuncu renkleri gökyüzünden

tümüyle silinmemişti. Dale'in hiç görmediği bir evde ve bir kentte oturmaktaydı. Buradaki hiç

kimse onun annelik yaptığı, sevgiyle taşan analık görevlerini tam anlamıyla yerine getiren, önünde

koca bir gelecek uzanan bir anne olduğu günleri bilmiyordu. Yalnızca donuk, kabuğuna çekilmiş

bir Marilyn Vine'la tanışmışlardı, ama gene de bazıları ondan hoşlanıyordu. Kendisininkinden

aşağı kalmayan sorunlar yaşayan insanlarla tanışmıştı burada. Trajediden bu yana ilk kez, trajedinin

gerçek olduğuna inanmaktaydı.

Herkes sahip olduğu iyi şeyleri aklından geçirip avunmasını söylüyordu, ancak uğradığı

kaybın büyüklüğüyle kıyaslanabilecek hiçbir şeyi yoktu ki. Ne Greg'in ne de başkalarının

sözlerinin hiçbir yararı olmamıştı.

Şıp diye değiştiğini düşünmek saçmaydı. Marilyn mucize tedavilere inanan biri değildi.

Duygusal bir an yaşama fırsatı doğmuştu, o kadar. Bu iki çocuk Dale Vine'ın kısa süren yaşamında

oynadığı, uyuduğu ve derslerini çalıştığı Tudor Drive 102 numaralı eve gidiyordu. Tıpkı onun gibi

yeni arkadaşlar edinecekler, onun dalışlar yaptığı havuzda yüzeceklerdi. Hatta kronometreyi bulup

tıpkı Dale'in hayattayken yaptığı gibi birbirlerinin ve annelerinin ne kadar sürede ne kadar

yüzdüğünü ölçebilirlerdi. “Haydi Anne, daha iyisini yapabilirsin” diye seslenirdi ona oğlu. Ve o

daha iyisini yapardı.

Konyağını yudumlarken gözyaşlarının ellerine düştüğünü gördü. Ağladığının farkına bile

varmamıştı. Daha önce hiç ağlamamış, ağlayıp boşalması gerektiğini söyleyen psikologlara da hiç

kulak asmamıştı. Şimdi oturmuş bu kararmakta olan odada, yabancı bir kentin sesleri, farklı trafik

gürültüleri, İrlanda aksanlı çocukların bağrışları, daha önce duymadığı kuş sesleri arasında

ağlamaktaydı.

Sarman kedi bir başka sandelyeye oturmuş ona bakıyordu. O, konyak içip ağlıyordu.

Oğlunun adını söylemişti, sesli olarak söylemişti ve dünyanın sonu gelmemişti. Annie ile Brian

onunla ilgili sorular sormuştu. Büyüyünce ne olmayı düşünüyordu ? Et yer miydi, sevdiği film

yıldızları hangileriydi, ne tür kitapları okurdu? Hatta öldüğünde ne tür bir motosiklet kullandığını

bile sormuşlardı. O bütün bu sorulara yanıt vermiş, hatta sormadıkları soruları yanıtlamış, Şükran

Günü'nde olan gülünç olayları, okulda Dale'in rol aldığı oyunu, büyük kar fırtınaları yaşadıkları

günleri anlatmıştı.

– Dale. Bir kez daha söyledi bu adı; korkuyordu, ama hayır, hiçbir şey olmadı. Artık adını

söyleyebiliyordu. İnanılmaz bir şeydi bu. İstediği zaman söyleyebilirdi de, bunun farkında değildi

demek. Şimdi biliyordu işte, ama bunu anlatabileceği kimse yoktu çevresinde. Kocasına, neyin ters

gittiğini, nerede ne yanlış yaptığını bilemeyen zavallı, incinmiş Greg'e telefon etmek acımasız,

haksız bir davranış olurdu. Hayır, Hawaii’ye telefon edip kendi hücresinin kilidini açan bir şeylerin

gerçekleştiğini söylemek yanlış olacaktı. Belki de sırf Dale’in hiç bilmediği bir yerde olması

nedeniyle açılmıştı kilit. Ama Marilyn bunun başka nedenleri de olduğunu sanıyordu. Dale’in

hayattayken gittiği bir yerden geçmek korkusu yoktu, onun gülümsediğini görüp yepyeni heveslerle

kendisine koştuğu anların yaşandığı mekânlar yoktu burada.

Dale’in, annesindeki serüvenci ruhu, öğrenme isteğini çok beğendiğini biliyordu. Daha iyi

bir yüzücü olmak gibi, bilgisayar oyunlarında ustalaşmak, Sumo güreşi sevmek, elli bir oynamak

gibi birçok konuda annesini desteklerdi Dale. Yalnız motosiklet konusunda anlaşamıyorlardı. Aylar

boyunca içi içini yemiş, ölümünden kendisinin sorumlu olabileceğini düşünmüştü. Keşke

kullanacak yaşa geldiğinde ona bir motosiklet alacağını söyleseydi. Belki o zaman o yabanıl

çocuklara ve onların tehlikeli, sarhoş tasarılarına kendim kaptırmazdı. Ama nedense bu akşam

kendisini biraz farklı hissediyordu.

Annie, öylesine, üzerinde düşünmeden motosikletlerle dolaşmasına kendisinin izin vermiş

olamayacağını, bunun eline silah vermekle aynı anlama geldiğim söylemişti. Brian da, “Sanının

şimdi o cennettedir ve başınıza bu dertleri açtığı için çok pişmandır, üzgündür" demişti.

Kendisine kara haberinin verildiği andan bu yana, hiç kimsenin söylediği hiçbir söz bunlar

kadar anlamlı gelmemişti ona. Başını masaya koydu ve hüngür hüngür ağladı. Geçen bir buçuk yıl

ağlamamakla iyi etmediğini bile düşündü sonunda. Ama yaşlar hazır değildi o zaman, ancak şimdi

kıvama gelmişlerdi.

Ria otomobille komşu kasabaya gitti ve Kennedy Havaalanı'na giden otobüse bindi. Bir ay,

koca bir ay önce Marilyn aynı yolculuğu yapmıştı. Ve otuz gün sonra, Ria evine dönüyor olacaktı.

Gözlerini kapattı ve bu bir ayın çocukları için, harikulade, unutulmaz bir ay olmasını diledi. Artık

Danny ile Bernadette'in onlara verdikleriyle yansına isteği duymuyordu. Şu anda bu önemsiz

görünüyordu. Çocuklar iyi bir tatili hak etmişti, iyi vakit geçirmeyi, umutlanmayı, geleceğin iyi

olacağı duygusunu yaşamayı hak etmişlerdi.

Annie'yi azarlamayacak, şunu bunu yapmasını buyurmayacaktı. Annie genç bir kadındı

artık, bu sakin, korunaklı yuvada kendini bulmasına engel olmayacaktı. Burası birçok yönden

Dublin gibi bir başkentten çok daha güvenliydi. Ve neyse ki Kitty'den üç bin mil uzaktaydı.

Brian’ın kırdığı potların Annie’yi kızdırmasına göz yummayacaktı ama. Brian’ın bir başkasının

yanında doğru dürüst konuşmayı öğreneceği yoktu, en iyisi bir şey öğretmeye çalışmamaktı. Kim

bilir neler söyleyecekti buradaki insanlara. John ile Gerry’ye neden evli olmadıklarını, Heidi’ye

neden çocuğu olmadığını, Carlotta’ya İngilizce’yi neden böyle gülünç şekilde konuştuğunu

soracaktı mutlaka. Burada Brian’a sermaye olacak öyle çok şey vardı ki. Bir maden bulmuş gibi

olacaktı çocuk. Ve Ria, hiçbir zaman ondan utanmayacak, daha düşünceli davranması için onu

uyarmayacaktı.

Ah bir kollarını dolasaydı ona ve Brian utanıp kendini geri çekmeseydi. Annie’nin, “Anne

harika görünüyorsun, ne güzel yanmışsın, seni çok özledim” demesini ne kadar isterdi. Havaalanına

gidinceye dek yol boyunca bir düşler âleminde yaşamamaya zorladı kendini. Annelerini otuz gün

görmediler diye her şey birden kusursuzlaşacak değildi ya.

“Bunu unutma Ria, unutma. Büyü artık, büyü ve gerçek dünyada yaşamaya başla” dedi

kendi kendine.

Danny Rosemary’nin dairesinin ziline bastı. Saat gecenin onuydu. Rosemary masasında

çalışmaktaydı, kâğıtları kaldırdı. Gitti aynaya baktı, saçlarını şöyle bir kabarttı, sağına soluna pahalı

bir koku püskürttü ve giriş kapısını açmak üzere düğmeye bastı.

– Kendine bir anahtar yaptırsana Danny ? Kaç kez söyledim sana.

Danny, her zaman yaptığı gibi ağzını hafif yamultarak gülümsedi ve her seferinde olduğu

gibi Rosemary'nin yüreğini hoplattı. "Nedenini biliyorsun, fazla kışkırtıcı olur, durmadan gelirim."

– Keşke, diye gülümsedi Rosemary.

– Yok ama, aslına bakarsan gelip seni bir başkasıyla suçüstü yakalamaktan korkarım.

– Zayıf bir olasılık. Neşesi yerindeydi Rosemary'nin.

– Bu konuda hayli ünlüsün ama, diye suçladı onu Danny.

– Senin kadar olamaz, diye yanıtladı onu Rosemary. İçki ?

– Evet, sen de bir tane içsen iyi olur.

Rosemary barın yanında lacivert giysisiyle çok şık ve sakin görünüyordu, iki büyük bardağa

irlanda viskisi koydu, sonra beyaz kanepesine, tıpkı bir manken gibi dimdik oturdu, gene bir

manken gibi ayak ayak üstüne attı.

– Sen anadan doğma kibar bir kadınsın, dedi Danny.

– Benimle evlenmeliydin, dedi Rosemary.

– Zamanlamamız yanlıştı. Sen bir işkadınısın, evrenin gizinin zamanlama olduğunu bilirsin.

– Felsefe yapmasını biliyorsun ama, Ria'yı benim için değil bir başkası için terk ettin, neyse

bunları geçiyoruz. Neye içiyoruz ? Başarıya mı, felakete mi ?

– Dizginleri hiç bırakmıyorsun, değil mi ? Hem hayran hem de rahatsız olmuş görünüyordu

Danny.

– Bıraktığım da oluyor, biliyorsun.

– Ben bittim...

– Olamaz. Pek çok yangın sigortan var.

– Hepsini kullandık.

– Lara işi ne oldu ? Bu onların en büyük işleriydi, içinde dinlenme ve eğlence kulübü

bulunan kırk hanelik bir site inşa ediyorlardı. Müthiş bir reklam kampanyası yapmışlar, daha

inşaata başlar başlamaz her daireyi bir iki kez satmışlardı. Köşeyi döndürecek proje buydu aslında.

– Onu da bugün kaybettik.

– Barney ne yapıyor kuzum ? Bir yığın ünlü danışmanları vardı hani ?

– Evet ama, anlaşılan hepsi teminat istemiş... biz de bu konuda pek güçlü değiliz. Danny

yorgun ve biraz da pişman görünüyordu.

Rosemary söylediklerinin ciddi olduğunu kabullenemiyordu. İşini batırmış olan herkes

sinirli olurdu, öfkeden kudurur ya da korkardı. Danny birinin ağacından vişne çalarken yakalanmış

küçük bir çocuğu andırıyordu daha çok. Pişman görünüyordu, o kadar.

– Ne yapacaksın şimdi ? diye sordu Rosemary.

– Ne yapabilirim, Rosemary?

– Böyle eli kolu bağlı, yenik durmaktan vazgeçebilirsin, gidip birilerinden bir şeyler

isteyebilirsin. Birinden destek iste. Bu konuda burnu büyüklük etmeye, soylu havalan atmaya gerek

yok, alt tarafı para isteyeceksin.

– Öyle mi diyorsun ? Bu kez kararsız görünüyordu, dünyayı fethedecekmiş gibi duran başı

dik Danny değildi bu.

– Demiyorum, biliyorum. Bunu sen de biliyorsun. Biz birbirimize benziyoruz,

bulunduğumuz yere kuzular gibi meleyerek gelmedik. Hepimiz zaman zaman başımızı eğmek

zorunda kalabiliriz. Ben eğdim örneğin, sen de yaptın bunu geçmişte.

– Tamam, gururumu bir kenara atacağım, dedi ansızın. Sesi birden daha canlı çıkmıştı.

– Hah şöyle! dedi Rosemary.

– Bana borç ver Rosemary, şimdi, şu anda para ver bana. Her şeyi yaptığım gibi bunu da

ikiye katlayacağım. Rosemary şaşkınlıktan ağzı açık bir halde ona bakıyordu. Danny devam etti.

Barney'i paranın yanına bile yaklaştırmayacağım, o alacağını aldı, ona hiçbir borcum yok. Bu

benim yatırımım olacak, bizim yatırımımız olacak. Ne yapacağız biliyor musun? Yepyeni bir iş

tasarladım... Üzerinde sütun sütun rakamlar yazılı iki dosya kâğıdı çıkardı.

Rosemary iyice afallamıştı. "Ciddisin sen" dedi. "Gerçekten ciddisin."

Danny ondaki şaşkınlığı fark etmemiş görünüyordu. "Hiçbir şeyi daktilo ettirmedim,

bürodaki makineleri kullanmak istemedim, ama bütün rakamlar burada..." Kalktı, yanına oturup

yazdıklarını göstermek üzere kanepeye geçti.

Rosemary birden ayağa fırladı. "Saçmalama Danny, ikimizi de utandırıyorsun."

– Anlamıyorum... Bu kez Danny şaşırmıştı.

– Sen bizden, elimizdekini, birbirimiz için taşıdığımız değerleri istiyorsun. Rica ediyorum

bu isteğini tekrarlama.

– Ama senin paran var Rosemary, mülkün var, bir işin var...

– Evet. Rosemary'nin sesi buz gibiydi.

– Sende bütün bunlar var, bendeyse hiçbir şey yok. Senin bakmakla yükümlü olduğun

kimse yok, benim sağıma soluma asılmış bir yığın insan var.

– İnsanları sağına soluna asmayı sen istedin...

– Senin başın dertte olsaydı Rosemary, ben sana yardım ederdim.

– Hayır etmezdin. Bana numara yapma şimdi, bu duygusallık sana hiç yakışmıyor.

– Ama ederdim, biliyorsun ki yardım ederdim, diye haykırdı Danny. Sen benim yakın

dostumsun, insan dostuna yardım etmez mi!

– Colm Barry'ye ikimiz de yardım etmedik. İkimizden de sermayeye katılmamızı istedi,

kabul etmedik. Hatta, lokanta iyice tutununcaya dek müşteri bile getirmedin oraya.

– O başka.

– Neresi başka? Durum aynı.

– Colm başarısız bir adam, ben öyle değilim.

– Şimdi başarısız değil. Ama sen Danny, karını ve gebe metresini doyurmak için

âşıklarından destek istemeyi sürdürürsen, hiçbir yere varamazsın.

– Senden başka âşığım yok ki benim, hiçbir zaman da olmadı.

– Tabii, tabii. Belki bu arada Orla King voleyi vurmuş ve ünlü bir şarkıcı olmuştur, seni

paraya boğabilir. Büyü artık Danny.

– Seni seviyorum Rosemary. Her zaman da sevdim. Her şeyi yüzüme vurma. Bir yanlış

yaptım, hepsi bu. Sen de zaman zaman yanlışlar yapıyorsundur mutlaka.

– Sen iki yanlış yaptın Danny, birinin adı Ria, diğerininse Bernadette.

385

Hafifçe gülümsedi Danny. “Gene de beni terk etmedin ama, öyle değil mi?”

– Bunu joker olarak kullanacağını sanıyorsun ama sökmez, Danny. Ben seninle ilişkimi seks

için sürdürdüm, seni arzuladığım için, sevdiğim için değil. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Danny gene kâğıttan gösterdi, bu aşamada bile Rosemary’nin onları okuyup üzerinde

düşünebileceğini sanıyordu. “Öyle bile olsa bu işin kazançlı olduğunu görmüyor musun..?”

Rosemary bardağını pat diye masanın üzerine koydu, bu Danny’nin gitmesini istediğini

gösteriyordu.

– Yapma Rosemary. Dinle, biz hem... şeyiz... hem tutkulu ve arzuluyuz hem de dostuz.

Biraz düşünmen için bu yeterli değil mi? Rosemary’nin soğuk yüzüne baktığında Danny’nin sesi,

kısılan bir radyonunki gibi giderek duyulmaz oldu. Ben tek başıma bir iş kursam tatlım, sen de işin

içinde olsan, birbirimizi çok daha sık görürüz.

– Hayatımda sekse para vermedim bugüne dek, bundan sonra da vermeyi düşünmüyorum.

Düzenlemesini aylarca birlikte yaptıkları dairenin kapısını açtı Rosemary. Ria'nın gözünde

arkadaşı için yapılan güzel bir ev, Barney için çok şık bir yatırım, onlar içinse şaka yollu da olsa

aşk yuvası diye anılan bu dairenin hazırlanması sürecinde saatlerce baş başa çalışmışlardı.

Danny başını yana eğip Rosemary'ye baktı. "Beni kovuyorsun, öyle mi ?" dedi.

– Bence gitme vaktin geldi Danny.

– İnsana öldürücü darbeyi nasıl indireceğini iyi biliyorsun.

– Sen aynı şeyi bana iki kez yaptın. Ria'yla evlendiğinde bana darbe indirdiğini

biliniyordun, ama Bernadette'i bana söyleyeme–din bile, iş işten geçtikten sonra karından duydum

her şeyi.

– Affedersin, dedi Danny. Bazı şeyleri yapmak öyle zor ki...

– Biliyorum. Rosemary'nin sesi bir an için yumuşadı. Çok iyi biliyorum. Duvara çarpmanı

seyretmek kolay değil benim için. Ama Danny, ben burada tek başıma otururken, iki eve birden

bakman için sana para vermeyi aklımdan bile geçirmem. Eğer bunu anlamıyorsan, hiçbir şey

anlamıyorsun demektir; o zaman da batmayı kat kat hak ediyorsun.

Danny gittikten sonra Rosemary terastaki bahçeye çıktı. Kafasının toparlanması için temiz

havaya ihtiyacı vardı. Bu kadarına dayanamazdı. Yaşamı boyunca hoşlandığı, yanına yanaştırdığı

tek erkek ona yaltaklanmış, karşısında küçük düşmüştü. O eski özgüvenli, parlak, zeki Danny

gitmiş, süklüm püklüm biri gelmişti karşısına. Düpedüz yalvarmıştı yardım etmesi için. Onu

reddettiğim düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu aslında. Ona para vermemekle kendini güçlü

hissedecek değildi. Ama istediğini vermek, yanlışlarının bedelini ödemek de korkunç bir zayıflık

olacaktı.

Danny'nin batmasına göz yummak onu mutlu ediyor değildi. Durumun çok farklı olmasını

isterdi. Danny onu öylesine kuvvetle ve sonsuza dek arzulamalıydı ki, bu tutkusu uğruna her şeyi

feda etmeliydi. Herhalde hep bunu istemişti Rosemary. O kendisini hep çok güçlü görmüştü,

hayatını yaşayan ve aşkı da bir kenarda, layık olduğu yerde tutan Polly gibi bir kadındı o.

Barney ile Danny birçok bakımdan birbirlerine benziyordu. Tuttuğunu koparan, hırslı, bir

kadına verebilecekleri asla tükenmeyen erkeklerdi bunlar. Tek eksikleri, güçlü birer eş, dırdır edip

insanı sinir eden taleplerde bulunmayan ama onlara tutku aşılayabilen kadınlardı. Danny ile Barney

inandıkları şeyler açısından öyle çok birbirlerine benziyorlardı ki, dünyayı fethedebilirlerdi.

Rosemary ansızın onların başka bakımlardan da birbirlerine benzediklerini fark etti. İkisi de

iki ayrı tür kadını seviyordu, bunların biriyle evleniyor, diğerim bir kenarda tutuyorlardı. Sakin,

saygın Mona ve içi dışı bir, iyimser Ria gibi iki azizeyle evlenmişlerdi. Ama Bernadette'e de azize

rolü verilmişti. Bu nasıl oluyordu? Müthiş öfkelendi Rosemary. Bernadette nasıl da bir yılan gi bi

araya girivermişti ?

Rosemary Danny Lynch'i seviyor olabilir miydi? Bu ilişkiyi arzu, hayranlık ve eğlence

olarak tanımladığını milyonlarca kez J söylemişti kendi kendine. Aşkın yeri yoktu, aşkın yeri

olmayacaktı bu ilişkide. Yoksa istemeden bu yöne mi kaymıştı ilişkileri?

Böyle durumlarda Ria daha uzun boylu olmayı dilerdi, ikide bir hoplayıp zıplamak çok

rahatsız ediciydi, ama bunu yapmayınca da gelen yolcuları göremiyordu. Derken gördü çocukları.

Üzerinde iki bavul bulunan bir arabayı itiyorlardı, gözleri kalabalığı tarıyordu. İkisinde de birer el

çantası vardı. Bunlar yeniydi. "Ria bunları kim armağan etti acaba?" diye düşünürken yüreğinde bir

l sancı hissetti. Yanlarına aldıkları birer kazağı, kitapları, karikatür f dergilerim ve oyunları koymak

için gerekli bir şeydi bu. Neden sanki daha önce bunları almayı düşünememişti ?

Adlarını haykırmamak için zor tuttu kendini, ikisi de dikkatlerin üzerlerine çekilmesinden

hoşlanmazdı. Geçerlerken uzanıp dokunabileceği bir köşeye koştu. “Onları fazla uzun süre ya da

fazla sıkı tutma, uzun uzun sarılma sakın” dedi kendi kendine. Ailelerine ve dostlarına el sallayan

bütün İrlanda kökenli Amerikalılarla birlikte el salladı onlara. Sonunda çocuklar gördü onu.

Çocuklarının gözlerinin birden parladığını ve kendisine doğru koştuklarını görünce boğazı düğüm

düğüm oldu Ria’nın.

– Anne! diye haykırdı Brian ve ona doğru koştu. Sarıldılar, Ria kendini toparladı ama Brian

onu bırakmıyordu.

Ria, Annie’ye uzanmak için oğlunun kollarını boynundan koparmak zorunda kaldı. Boyu

uzamış, daha da zayıflamış görünüyordu kızı, ama bu imkânsızdı. Dört haftada bu kadar

değişemezdi. “Çok güzelsin Annie” dedi Ria.

Ağzı annesinin saçlarında, “Seni özledik Anne” dedi Annie.

Ria’nın otobüs koltuğunda sabırsızlık içinde uçağın inmesini beklerken arzuladığı kadar

güzel bir buluşma olmuştu. Ria onları Manhattan’a götürmek, yüksek gökdelenleri göstermek, bir

otobüs turuyla gezdirmek istiyordu, Hudson Nehri’nden Doğu Nehirleri’ne kadar her şeyi gösteren

doğma büyüme bir New York’lu gibi davranacaktı. Bu tura daha önce tek başına çıkmıştı, gidilen

yerleri biliyordu. Ama sonra düşündü, çocuklar yorgun olmalıydı, onlar için Amerika’daki her şey

yeniydi nasılsa, hatta buradan otobüse binip Corınecticut’a gitmek bile eğlenceli olacaktı. “Onları

Tudor Drive’a götüreyim, havuza girsinler, yeni evlerini görsünler” dedi kendi kendine.

Tara Sokağı’ndaki evde olsa Ria bu konuyu pek çok kişiyle günlerce tartışırdı. Telefon

konuşmaları, fincan fincan kahveler, şöyle mi yapsam böyle mi diye saatlerce ince eleyip sık

dokumalar... Ama burada hiç kimse yoktu. Bu tür konuları Carlotta’ya, Heidi’ye, genç Hubie

Green’e, mezeci dükkanındaki John ile Gerry’ye açmanın anlamı yoktu. Bugünlerde Ria Lynch

kendi kararlarını kendi veriyordu, sorunlar artık kahveler ve kekler eşliğinde uzun kurul

toplantılarında çözümlenmiyordu.

Ria kollarını hafifçe çocuklarının omzuna koymuştu. “Dosdoğru Westville’e gidiyoruz”

dedi. “Size yazlık evinizi göstermek istiyorum.”

Çocuklar sevindi, Ria küçük ailesini otobüse götürürken kendini kuşlar kadar hafif ve mutlu

hissediyordu.

Heidi bilgisayarına gelen mesajlara bakıyordu, bir an şaşkınlıktan donakaldı. Dublin’de

bulunan Marilyn’den mektup vardı.

Heidi, bir Internet kafe buldum ve fırsattan yararlanmak istedim. Mektupların için çok

teşekkür ederim, bana yazman büyük incelik.

388

Seni ve Henry’yi özlüyorum. Dublin hakkında, insanların yaşantıları hakkında sana çok

şeyler anlatırken düşlüyorum kendimi. Trinity College’a gittim, çok güzel, kentin merkezinde,

Dublin onun çevresine kurulmuş sanki. Ria’yla arkadaşlık yaptığına sevindim, çok iyi bir aşçı ve

harika bir ev kadını olduğu anlaşılıyor. Çocukları bugün Tudor Drive’a gidiyorlar, biri Annie

adında Dale’den bir yaş büyük zeki bir kız, diğeri de bir mizah dergisinin kahramanı olabilecek

Brian adında bir oğlan; günün birinde gerçekten olacak da. Onları özleyeceğim. Onları bir yerlere

götürebilir misin acaba ? Bir sirk olabilir, bir pop şarkıcı gelebilir bugünlerde ya da bir Vahşi Batı

gösterisi olabilir... Dublin’den sonra Tudor Drive’ı pek sönük bulmalarından korkuyorum ve orada

gerçekten iyi vakit geçirmelerini istiyorum. Bunu yaparsan çok sevinirim Heidi. Bana hemen yanıt

veremezsin ne yazık ki, ama yakında ben sana gene yazacağım. Sevgiler, Marilyn.

Heidi mesajı üç kez okudu, sonra mektubu eve götürüp kocasına göstermek üzere çıkış aldı.

Marilyn Vine, insanların hayatına burnunu sokmasını istiyordu. Tudor Drive’ın iki yabancı çocuk

için fazla sıkıcı olabileceğini sanıyordu. Ama en şaşırtıcı nokta, Dale’den söz etmiş olmasıydı.

Düpedüz oğlunun adını kullanmıştı.

Polly Callaghan kapıda Barney’nin anahtar sesini duydu. Barney biraz yorgun görünüyordu,

ama bütün o olanlardan sonra çok daha bitkin görünmesi gerekirdi.

– Gel bakalım belalım, dedi gülümseyerek.

– Haberler kötü Poll.

– Biliyorum, dedi Polly. Bak, akşam gazetesini aldım, kiralık yer arıyorum.

Barney elini Polly’nin elinin üzerine koydu. “Öyle utanıyorum ki. Önce işin gitti, şimdi

dairen gidiyor.”

– Benim değildi ki onlar Barney, senindi.

– Bizimdi, dedi Barney.

– Ee, en geç ne zaman çıkmam gerekiyor?

– Bir eylüle kadar.

– Kendi evin ne oluyor?

– O Mona’nın üstüne.

– Bu dairenin benim üstüme olması gibi.

– Biliyorum, dedi Barney, perişan görünüyordu.

– O da benim gibi dayanışma içinde olacak mı ? Dırdır etmeden verecek mi evi?

– Bilmiyorum, olan biteni tam olarak bilmiyor, anlıyor musun?

– Eh, bu hafta haberi olacak her şeyden, iflasın açıklanacak.

– Evet. Evet. Kendimizi toparlayacağız Poll, ne zaman toparlamadık ki?

– Bu biraz ağır olacak gibi geliyor bana, dedi Polly.

– Risk almamızı söylüyorlar, serüvenci, hatta girişimci olmamızı öneriyorlar, sonra da bizi

bok çukurunda öylece bırakıyorlar.

– Kim bırakıyor? Bankalar mı?

– Bankalar, büyük iş sahipleri, devlet memurları, mimarlar, politikacılar...

– Deliğe tıkılacak mısın?

– Hayır, böyle bir olasılık yok.

– Yurtdışında paran var mı peki ?

– Yok be Poll, pek sayılmaz. Burda tökezledim işte, adıma sanıma güvendim. Yurtdışındaki

paraları Tara Sokağı 32 numaralı ev gibi, Lara Sitesi gibi işlere yatırdım. Yatırdım da ne oldu...

– Tara Sokağı dedin de... diye başladı Pally Callaghan.

– Hatırlatma Poll, onlara söylemek Mona'ya söylemek kadar zor.

Otobüste durmadan konuştular.

Uçakta ünlü bir şarkıcı vardı, önde, birinci mevkide uçuyordu, Brian ile Annie pilotun

yanına giderken görmüşlerdi onu. Mönüsünü imzalamasını rica etmişlerdi. Onu önce Annie

görmüştü ama şarkıcı Brian'ın üzüldüğünü görünce bir imza da ona vermişti. Pilotlar uçakta

oturmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Bütün işleri radar ile yerdeki bilgisayarlar yapıyordu.

Kola, Pepsi ya da gazoz içtin mi para vermiyordun uçakta, bunlar bedavaydı.

Anneanneleri iyiydi, Hilary'yi görmemişlerdi ama Martin'le yeni bir ev arıyorlardı. Gertie

annelerine bir mesaj göndermişti. Neydi ? Brian anımsayamadı.

– Jack'in onu kayışla dövmediğini sana söylememizi istedi, dedi Annie. Ria şaşırdı.

Brian ilgiyle onlara baktı. “Öyle demedi, şimdi hatırladım” dedi.

Ria araya girdi. “Annie onu şaka olsun diye söyledi” dedi.

Annie meseleyi kavradı. “Tabii ki şakaydı Brian, sen de hiç şakadan anlamıyorsun” dedi.

“Aslında Gertie, çamaşırhanede, her yerde işlerin yolunda olduğunu söylememizi istedi, bunu

duyunca sevinecekmişsin.”

Ria kızına gülümsedi. Annie büyüyordu. “Peki babanız nasıl ?” Sıradan bir soruymuş

havasında sordu bu soruyu.

Annie, “Telaşlı” dedi.

Brian, “Meteliksiz” diye atıldı.

– İkisini de öğrendiğime üzüldüm, dedi Ria. Bunun kaygan bir zemin olduğunu ve en kısa

zamanda konuyu değiştirmek gerektiğini hissetti. Bakın, nerelerden geçtiğimizi göresiniz diye bir

harita getirdim, dedi onlara. Yolu gösterdi, anayolları, ara yolları gösterdi, ama aklı hep o iki

sözcükteydi. Telaşlı ve meteliksiz. Kendisiyle yaşarken bunların hiçbiri yoktu Danny’de. Ne budala

bir adamdı kocası! Gül gibi kansını ve çocuklarını bırakıp meteliksiz ve çaresiz bir yaşantıya

koşmuştu.

Annelerinin yolun ters tarafında araba kullandığına inanamadılar. “Benzinciden falan

çıkmıyorsan, kendiliğinden sağ tarafta gidiyorsun; ama benzinciden çıkarsan sağ yerine sola

sapıveriyorsun...”

– Nerden çıkarken? diye sordu Annie.

– Yakıt istasyonu demek istedim. Affedersin, buranın diline alışıyorum, dedi Ria gülerek.

Evi çok beğendiler. “Aman Tanrım, bir film yıldızının yüzme havuzu gibi” dedi Annie.

– Şimdi yüzecek miyiz ? dedi Brian.

– Tabii. Gelin size odaları göstereyim, soyunalım.

– Sen de yüzecek misin ? Annie şaşırmıştı.

– A evet, günde iki kez yüzüyorum, dedi Ria. Mezeciden aldığı ilk parayla kendine güzel bir

mayo almıştı. Giyip çocuklara göstermek için can atıyordu. Annie, bu senin odan, çiçek de

koydum, giysi dolabın kocaman... çekmeceleri de var. Brian, senin odan burası.

Bavullarım yatakların üzerine attılar, giysilerim fırlatmaya başladılar. Ria, Danny’nin

bürosuna bilgisayarla gönderdiği listenin Annie’nin bavulunun kapağına yapıştırılmış olduğunu

görünce çok duygulandı. “Bunu baban mı yaptı, bavulları hazırlamanıza yardım mı etti?” diye

sordu.

– Hayır, Bernadette yardım etti. Anne, inanmayacaksın ama babam bugünlerde... yani,

gerçekten buraya geldiğimizi nerdeyse fark etmeyebilirdi.

– Sence de meteliksiz mi ?

– Bilmiyorum Anne, herkes bir şeyler söylüyor, ama öyle olsaydı sana söylerdi, öyle değil

mi ? Ria bir şey söylemedi. Söylemek zorunda olurdu Anne.

– Evet, haklısın. Haydi, mayolarınızı giyip, yüzmeye gidelim. Brian mayosunu giymişti

bile, evi geziyordu. Ria'nın durumu

açıklayıncaya dek kilitli tutmaya karar verdiği, ancak son dakikada unuttuğu Dale'in

kapısını açtı. "Şuraya bakın!" dedi şaşkınlıkla. Duvardaki posterlere, kitaplara, müziksetine,

giysilere, renk renk minderlere ve yatak örtüsüne baktı bir bir. "İşte oda diye buna derim ben."

– Şey, ben size açıklayacağım... diye başladı Ria.

Annie de odadaydı şimdi, duvarda çerçeve içinde asılı fotoğrafları eliyle

sıvazlıyordu.'"Yakışıklı ama, değil mi?"

– Şu güreşçi resimlerine bak! Harika değil mi! Brian dev sumo güreşçilerinin resimlerine

bakıyordu.

– Bu da okulda sahneledikleri oyundaki resmi olmalı, dedi Annie. Dur bakayım, işte, bu o.

– Bu oda hakkında anlatacaklarım var, diye başladı gene Ria.

– Biliyorum, Dale'in odası bu. Annie rahat rahat konuşuyordu, her şeyi biliyordu.

– Ama bilmiyorsunuz, Dale buraya dönmeyecek.

– Dönmeyecek elbet, öldü o, motosiklet kazasında öldü, dedi Brian.

– Nerden biliyorsun ?

– Marilyn hepsini anlattı bize. Dur bakayım, dişlerindeki teli görebiliyor musun ? Bak,

küçük noktalar gibi. Annie Dale'in kar kürerken çekilmiş bir yakın plan resmini inceliyordu. Bu o

çok kar yağdığı kış olsa gerek, Dale onlara sürpriz olsun diye geceyarısı kalkıp evin yolunu açmış.

Ria'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. "Bütün bunları Marilyn mi anlattı size ?"

– Evet, sen neden bize onun Hawaii'de olduğunu söyledin? dedi Annie.

– Bizi üzmemek için belki ? dedi Brian.

– Ben yanlış anlamıştım, dedi Ria ezilip büzülerek.

Annie buna şaşırmadığını, öte yanda pek de önemsemediğini ele veren bir rahatlıkla,

"Benim annem böyledir" dedi. Sonra hemen, "Haydi Anne, yüzelim" diye hareketlendi. "Burada ne

güzel güneşlenilir. Sen bizden çok daha fazla yanmışsın, ama sana yetişeceğiz, değil mi Brian?”

– Tabii ki.

Rosemary kapıdan çıktığında, Gertie tam Tara Sokağı 32 numaralı evin önünden

geçmekteydi.

– Tam da seni nasıl bulacağımı düşünüyordum, diye seslendi Rosemary.

392

Gertie şaşırmıştı. Rosemary onu pek aramazdı, gördüğündeyse onun yaşam biçimini eleştirir

dururdu. Ayrıca onu bulmak istediyse, çamaşırhaneye telefon edebilirdi pekâlâ

Bugünlerde işleri yolundaydı. Çocuklarla Ria’ya haber göndermişti, insan bunları kolay

kolay kâğıda dökemezdi ama Jack bir haftadır fiske bile vurmamıştı, hatta çamaşırhaneye bir kat

boya bile yapmıştı. Çocukları gene eve dönmüştü, tedirgin ve ürkektiler, ama hiç değilse

evlerindeydiler. “işte buldun” diye güldü ona Gertie.

– Ria’nın çocukları ne zaman yola çıkıyor diye soracaktım. Ria bana bir mektup yazmış da,

büyük bir üniversite pikniğinden söz ediyor ya da oturduğu yerde bir parti mi ne varmış. Her neyse,

ona bir iki giysi gönderecektim, hani artık giymediklerimden. Orada işine yarayabilir. Onun öyle

güzel giysileri yoktur.

Rosemary'nin gözleri konuşurken bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Geçit törenine çıkacak

öğrencileri denetleyen bir öğretmen gibi ayaktan başlıyor, ta tepeye dek süzüyordu insanı. Gertie

onun bu havasını yıllardır bilirdi, kadının gözleri, pembe bir giysinin üzerindeki lekede ya da

taranmamış, yağlı saçlarda takılır dururdu sonunda. "Ama onlar gitti" dedi Gertie. "Evvelki gün

gittiler, şimdi yerlerine yerleşmişlerdir bile."

Rosemary çok kızdı. "A, bilmiyordum."

– Devamlı bir ağustosta hareket edeceklerini konuşuyorduk, unuttun mu?

– Hatırlayamadım. Her şeyi de aklımda tutamam ya. Bana veda bile etmediler.

– Bana geldiler, dedi Gertie. Mutlu olduğu anlar fazla değildi, bu anın tadını çıkaracaktı.

– Belki evde bulamadılar beni, dedi Rosemary.

– Belki. Gertie bu belkiyi kuşku duygularını özellikle ele verecek bir ses tonuyla söylemişti.

Rosemary konuyu değiştirmek istedi. "Ne tarafa?" Gertie hemen böbürlenmeye başladı.

"Çok işim var. Ütü için bir kız aldım, masa örtüleri ile peçeteleri yıkamam için bana versin diye

gidip Colm'la görüşeceğim. Havluları zaten biz yıkıyoruz."

– Oo, öyle bir lokantaya doğru dürüst bir çamaşırhane gerekir, özellikle de binicilik

gösterilerinin yapılacağı hafta için... Rosemary Gertie’nin hevesini kursağında bıraktı.

– Colm işini bilir, neyse, sonra Marilyn’e gideceğim, yerlerini cilalayıp ütüsünü yapacağım.

Sonra da o beni ucuz neon tabelaların satıldığı yere götürecek arabayla, çamaşırhaneye güzel bir

tabela yaptıracağız.

Gertie o gün yapılacak işler listesinden öyle hoşnut görünüyordu ki Rosemary yumuşadı.

Polly’nin dükkânında Ria’yla birlikte çalıştığı yıllarda ne kadar güzeldi Gertie... Sonra da bir deliye

âşık olup her şeyini yitirmişti. “Ya Jack? O nasıl bugünlerde?”

Gertie ağzı kulaklarına vara vara yanıtladı onu. “Çok iyi, Rosemary, teşekkürler. İçkiyi

tamamen bıraktı, çok da iyi oldu” dedi.

Hubie Ria’ya telefon etti; eve uğrayıp Annie’ye Westville’e hoş geldin demek istiyordu.

Sonra aklına geldi, Brian’a da hoş geldin diyecekti elbet. Bir sakıncası var mıydı ?

– Ne demek, buyur Hubie. ikisi de burayı çok sevdi, senin hazırladığın oyunu bile oynadılar.

– Harika. înce, güzel vücutlu ve sansın Annie’ye hayran olduğu Hubie’nin gözlerinden

belliydi. “Resimlerdekinden daha tatlısın” dedi.

– Teşekkürler, dedi Annie. Çok naziksin.

Daha on beşini bitirmemiş olan Annie, bu dinginliği nerede kazanmış, yerli yerinde

konuşmayı nereden öğrenmişti ? Ria bunu tekrar tekrar düşündü. Bir övgü karşısında ne diyeceğini

hâlâ bilemeyen annesinden öğrenmediği kesindi. Ne olursa olsun sakin görünmeyi başaran

Danny’den öğrenmiş olabilirdi belki. Çocukların Danny’nin meteliksiz ve telaş içinde olduğunu

söylemeleri onu çok üzmüştü.

Hubie, Brian ve Annie havuza giderken, Rosemary’ye telefon açıp Danny’nin durumunu

sormaya karar verdi. Dublin’de gecenin dokuzuydu. Rosemary serin şık terasında olmalıydı. Belki

de masasının başında çalışmaktaydı. Ya da belki çiçeklerini suluyordu. O harika ama kolay

davetlerinden birini veriyor da olabilirdi. Yoksa bir âşığıyla mı yatmaktaydı?

Ria bu yaz ilk kez Rosemary’nin görünüşte kusursuz olan yaşantısının çok yapayalnız bir

yaşantı olduğunu düşündü, insan tek başına yaşayınca, hayatını başkaları yönlendirmez, kendin

seçersin yolunu. Eğer bir işin yoksa, oturur duvarlara bakarsın. Tevekkeli değil Rosemary vaktinin

çoğunu onlarla birlikte 16 numaralı evde geçiriyordu.

Evde kimse yoktu. Rosemary Quentin'in ya da Colm'un lokantasında olabilir miydi acaba?

Belki de Marilyn'le birlikteydi, arkadaş olmuşlar ve Mona'nın düzenlediği bir defileye gitmişlerdi.

– Rosemary, ben Ria. Önemli bir şey yok. Çene çalmak için aradım. Çocuklar geldi, her şey

harika. Danny ile Barney'nin işleri kötü gidiyor mu diye soracaktım. Danny'ye telefon edemem,

biliyorsun, sen durumlarını bilirsin diye düşündüm. Bana telefon etme, çocuklar yanımda olacak

çünkü, söylenecek bir şeyler varsa da onların duymasını istemem. Burada biraz çaresiz

durumdayım, senden başkasına da bir şey soramam.

Barney Danny'yle Quentin'de buluşmayı önerdi.

– Oraya gidemeyiz Barney, onlara borcumuz var, unuttun mu?

– Unutmadım. Bu işi konuştuk. Brenda'ya bu akşam nakit vereceğimizi söyledim.

– Bernadette'le mi onsuz mu ?

– Onsuz. Tam dokuzda. Barney başka bir şey söylemeden gitti.

Belki de son dakikada yangından bir şeyler kurtarmıştı. Barney hem tecrübeli hem de

anasının gözü bir işadamıydı. İngiltere'nin dört bir yanında konut yapmış, sonra da İrlanda'nın

adından en çok söz edilen yapımcısı, en kurt emlakçısı olmuştu. Durumun gösterdiği üzere, gelecek

hafta işi batırdığını açıklaması akıl alır şey değildi.

Danny en yeni ceketini giydi, en parlak kravatını taktı. Kendisiyle tanıştırılmak üzere

yemeğe getirilecek her kimse, başı önde bir zavallı değil, başı dik, neşeli bir Danny Lynch'le

karşılaşmalıydı. Yıllardır rol yapmaktaydı, zaten ev alıp satmanın başka yolu yoktu. Bu gece en

büyük rolünü oynayacaktı, çünkü her şey bu geceye bağlıydı.

– Akşama beni bekleme tatlım, dedi Bernadette'e. Barney büyük patronlar toplantısı

düzenlemiş, tünelin ucu göründü galiba.

– Düze çıkacağını biliyordum, dedi Bernadette.

Brenda Brennan Danny'yi lokantadaki özel bölmeye götürdü. Danny toplantının burada

olacağını tahmin etmişti zaten. Tanışacağı her kimse McCarthy ve Lynch'le birlikte görünüp adını

kötüye çıkarmak istemezdi elbet. Adlan şu sıralarda hiç iyi anılmıyordu. Bölmeye geçtiğinde

Barney'i tek başına görünce şaşırdı, diğer kişi ya da kişiler henüz gözükmemişti demek. Sonra

masada iki kişilik yer hazırlandığını görünce büsbütün şaşırdı.

– Otur Danny, dedi ona Barney. Görmeyi hiç dilemediğimiz gün bugün.

– Her şey mi? dedi Danny.

– Her şey. Tara Sokağı 16 numara da içinde olmak üzere her şey, dedi Barney McCarthy.

395

Rosemary de Quentin’de yemek yiyordu. Yanında muhasebe müdürü, genel müdür ve

şirketini satın almak isteyen bir çokuluslu matbaadan iki adam vardı. Bu toplantıyı Rosemary

istememişti, onlar asılıyordu. Çok cazip koşullar öne sürüyorlar, ona böyle bir öneri aldığı için ne

kadar şanslı olduğunu söylüyorlar, ancak Rosemary’yi ikna etmekte güçlük çekiyorlardı.

Adamların biri Amerikalı, diğeri İngiliz’di; ancak makyajı kusursuz, saçları parlak, manken

giysili bu sansın İrlandalı kadını anlayamamalarının hangi milletten olduklarıyla hiçbir ilgisinin

bulunmadığını biliyorlardı.

– Bu sermayeyi bu şeklide elde etme fırsatını bir daha yakalayacağınızı sanmıyorum, dedi

İngiliz.

– Haklısınız, beni satın almak için kimse bu parayı vermek istemez, diye gülümsedi

Rosemary.

Amerikalı, “Bizim dışımızda hiç kimsenin bu kadar parası olmadığı gibi, böylesine büyük

bir arzusu da olamaz," dedi. "Dolayısıyla başkalarına karşı bizi koz olarak kullanmanız söz konusu

değil."

– Haklısınız, diye onayladı Rosemary.

Rosemary, Danny'nin Barney McCarthy'nin bulunduğu bölüme geçtiğini görmüştü. Başka

kimse katılmadı onlara. Bu kötüye işaretti. Bu pazarlığa evet demesi, işini satması halinde onları

kurtaracaklarını biliyordu. Elinde bu kadar büyük bir gücün bulunduğunu düşünmek bile başını

döndürüyordu. Adamların söylediklerim kaçırmıştı.

Kendi masasındaki konuşmaya döndü. "Affedersiniz, anlamadım?"

– Zaman ilerliyor, diyorduk, kırkınıza yaklaştığınıza göre kendi hayatınızı yaşamak, bu

kadar zaman canınızı dişinize taktıktan sonra dinlenmek istersiniz. Ayaklarınız uzatıp seyahatlere

çıkmayı, dilediğiniz gibi yaşamayı düşünebilirsiniz.

Bu, Rosemary Ryan'a önerilecek şey değildi. Kendisini ayaklarını uzatıp oturacak biri

olarak görmüyordu. Hiç tanımadığı insanların kırkma yaklaştığını söylemesinden hoşlanmadı.

Yapmacık bir gülümsemeyle bir ona, bir ötekine baktı. "Altı yıl kadar sonra yapın bu teklifi. O

zaman kırk beş yaşlarında olacağımı da hesaplamış olursunuz. O zaman yapın önerinizi, tamam

mı ? Çünkü sizinle konuşmak benim için büyük bir zevkti.”

Aklı tam olarak söylediklerinde değildi, az önce Barney McCarthy’nin yüzü bembeyaz

olmuş bir halde hızla lokantadan çıktığını görmüştü. Yanında Danny yoktu. İnsanların özel

görüşme yapmak istediklerinde kapandıkları o bölmede oturuyor olmalıydı. Rosemary Ryan onu

iflastan kurtaramazdı, ama bir darbe yiyip de tek başına oradan gitmesine de razı olamazdı.

– Baylar, siz kahvelerinizi ve konyaklarınızı bitiriniz. İlginiz ve ısrarlarınız için teşekkür

ederim, ama sizin de dediğiniz gibi zaman hızla ilerliyor, benimse kaybedecek zamanım yok. Size

iyi geceler diliyorum.

Adamlar saygıyla ayağa kalkmaya kalmadan yürüyüp gitti Rosemary.

–Rosemary?

–Konyak? ‘

– Burada ne işin var?

– Yemek yedin mi ?

– Hayır, vakit olmadı. Rosemary ona bir büyük konyak, çorba ve zeytinli ekmek söyledi.

Kendisine de soda. Bana dadılık rolü oynama şimdi, yemek yemek istemiyorum, sana burada ne

işin olduğunu sordum?

– Yemelisin. Şoka girmişsin. Ben başka bir masada oturuyordum, Barney'nin gittiğim

gördüm... bu yüzden geldim.

– Evim gitti.

– Çok üzgünüm.

– Hiç üzgün değilsin Rosemary, aksine seviniyorsun.

– Saçmalama... kendine acıdığın için bana saldırıyorsun. Seninle yatarak arkadaşıma, senin

karına ihanet etmekten başka ne kötülük ettim sana?

– Bu konuda pişmanlık duymak için artık çok geç, sen hep ne yaptığını biliyordun.

– Evet, biliyordum, sen de Barney McCarthy'yle oyun oynarken ne yaptığını biliyordun.

– Neden hurdasın ?

– Seni eve götürmek için.

– Seninkine mi benimkine mi ?

– Seninkine . Arabam dışarıda, seni götürürüm.

– Senin merhametini de istemiyorum, çorbanı da, diye haykırdı Danny, garson çorba

kâsesini önüne koyarken.

– Ye, Danny. Kendinde değilsin.

– Bu seni ne ilgilendirir?

– ilgilendirir çünkü dostumsun, hatta dosttan da öte.

– Barney McCarthy'ye onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Haklısın,

kendimde değilim.

– İş konuşması. Panik halinde olur böyle şeyler. Sonra kendi kendine düzelir.

– Hayır, bazı şeyler asla unutulmaz.

– Daha geçen akşam birbirimize bağırıp duruyorduk, şimdi iki dost olarak oturmuş

konuşuyoruz. Barney'yle de aynı olacak.

– Hayır, olmayacak, çok üçkâğıtçı. Buraya olan borcun ödendiğini söyledi ama, ama

ödememiş.

– Neden burada konuşmak istedi seninle?

– Tarafsız bir bölge olsun diyeymiş. Brennanların, tanıdığım ve sevdiğim insanların önünde

beni rezil etmekten başka bir şey yapmadı.

–Borç ne kadar?

– Altı yüzden fazla.

– Kredi kartımla ödeyeceğim.

– Senden sadaka istemiyorum. Yatırım yap diyorum, anlamıyor musun.

– Yapamam Danny, param bağlı. Gözünün ucuyla az önce birlikte olduğu dört kişilik

grubun, müdürünün, muhasebecisinin ve Danny Lynch'i kurtardıktan sonra geriye yan gelip

yatacak kadar para teklif eden iki şaşkın adamın lokantadan çıkışını izliyordu. Tam o sırada Brenda

Brennan'la göz göze geldi. Uzun süredir tanıyorlardı birbirlerini.

– Brenda, bir yanlış anlama olmuş. Eski bir fatura. Ödendi sanılıyor, ama ödenmemiş.

Benim hesabıma yazar mısın onu ? Kredi kartımdan çekin, ancak Barney McCarthy'ye makbuz

göndermeyin. Anlıyorsun, değil mi?

Brenda Rosemary'yi anlıyordu. "Zaten masa sizin adınıza ayrılmıştı Bay Lynch, yoksa Bay

MCarthy'ye masa ayırmazdık" dedi neşeyle. "Geldiğinde sizin konuğunuz olduğunu söyledi."

– Sonuçta öyle oldu zaten, dedi Rosemary.

– Tara Sokağı'ndan geçelim, dedi Danny.

– Kendini cezalandırmaktan vazgeç.

– Hayır, lütfen, yolumuzun üstü sayılır.

Tara Sokağı'na Gertie'nin çamaşırhanesinin bulunduğu köşeye yakın bir yerden girdiler.

– Bak, yeni tabela koymuş: "Gertie". Ne saçma bir isim, dedi Rosemary.

– "Gertie ve Jack" yazmaktan iyidir herhalde, dedi Danny. Hafiften gülümsemeyi başardı.

68 numaranın, yaşlılar yurdunun önünden geçtiler. “St. Rita’da herkes uyuyor, oysa saat

daha on bile olmadı” dedi Rosemary.

– Oradakiler akşam yedide yatıyor. Düşünsene, yaşlanıp aklımı oynattığımda oraya girecek

param bile olmayacak. Nora Johnson’ın 48A kapı numaralı küçük evinin önünden de geçtiler.

Pliers’ın dışarı çıkıp giriş yoluna pisleme saati olmalı, dedi Danny. Pliers herkese en fazla zarar

vereceği noktayı seçmeyi bilir.

İkisi de güldü ve gülerken, çok güzel çatı katı ilavesiyle yenilenen, Danny ile Rosemary’nin

birlikte saatler geçirdikleri 32 numaralı evin önünden geçtiler. Frances ve Jimmy Sullivan 26

numaralı evlerinin önünde çöplerini boşaltmaktaydı. “Kitty hamile, biliyor muydun?” diye sordu

Rosemary.

– Olamaz! Daha çocuk o, Annie’nin yaşında. Danny müthiş şaşırmıştı.

– Çocuk mocuk, oldu işte, dedi Rosemary.

16 numaralı evin önündeydiler. “Çok güzel bir evdi” dedi Danny. “Her zaman da öyle

olacak. Ama içinde ben oturmayacağım artık.”

– Zaten taşınmıştın, dedi Rosemary.

– O Marilyn denen kadından hiç hoşlanmıyorum, evin elimden çıkmasına birkaç hafta

varken, onun içerde olduğunu düşündükçe çıldırıyorum.

– Bana da yüz vermiyor artık, dedi Rosemary. Nedenini bilmiyorum, gayet iyiydi aramız,

ama şimdi birden kaba denecek ölçüde değişti.

– Deli, dedi Danny. Colm'un lokantasının önünden geçiyorlardı. Ne çok araba var, dedi

Danny. Ona başlangıçta ortak olmamakla delilik etmişiz. Bu lokantanın azıcığı benim olsaydı,

bugün nerede olurdum, düşünsene.

– Delilik etmedik, dikkatli davrandık.

– Sen dikkatli davranmış olabilirsin, benim için durum farklı, düpedüz yanıldım, dedi

Danny Lynch.

– Biliyorum. Neden senden hoşlandığımı anlayamıyorum, dedi Rosemary, sesi

düşünceliydi.

– Arabayı döndürebilir misin?

– Neden? Doğru yoldayız.

– Seninle gelmek istiyorum. Lütfen.

– Olmaz Danny, bunun hiçbir anlamı yok.

– Aramızdaki hiçbir şey anlamsız olmadı bugüne dek. Lütfen Rosemary, bu akşam sana

ihtiyacım var. Yalvartma beni.

Rosemary ona baktı. Danny’ye karşı koymak her zaman imkânsız olmuştu. Rosemary acıma

duygularına kapılıp şirketi o adamlara satmamayı başardığı için kendi kendini kutladı. Danny onu

istiyordu. Zaten her zaman onu o boş, çenesi düşük küçük geveze karısından ve birlikte olduğu o

garip soluk benizli kızdan daha çok arzulamıştı. Colm’un lokantasının girişinden döndü ve 32

numaraya doğru gaza bastı.

Nora Johnson her gece yaptığı üzere Pliers’ı yürüyüşe çıkarmıştı, Lady Ryan’ın yanında bir

adamla yukarı doğru geldiğim gördü. Gözlerini kıstı ama yolcu koltuğundakinin kim olduğunu

anlayamadı. Bir an için Danny Lynch’e benzetti adamı. Ona benzeyen o kadar çok kişi vardı ki.

Aslında Danny’yi, ona Holly demesinden dolayı sevmişti: Daha ilk karşılaştığında onun yakışıklı

olduğunu fark etmişti. Ama sonuçta, Danny ucuz yakışıklılığından başka becerisi olmayan biri

çıkmıştı.

Rosemary daha anahtarı 32 numaralı kapıya sokmadan onu okşamaya başlamıştı Danny.

– Salaklaşma, diye tısladı Rosemary. Bunca zaman dikkatli olduk, şimdi her şeyi berbat

edeceksin.

– Beni anlıyorsun Rosemary, beni anlayan tek insan sensin. Asansörle yukarı çıktılar,

kapıya vardıklarında gene ona sarılmaya kalktı Danny.

– Danny, bırak.

– Genellikle böyle konuşmazsın sen. Kadının boynunu öpüyordu.

– Genellikle işini kurtarmayı da reddetmem.

– Ama zaten bunun olanaksız olduğunu, paralarının bağlı olduğunu söyledin. Danny ona

sarılmaya, elinden kaymasını engellemeye çalışıyordu.

– Olmaz Danny, konuşmamız gerek.

– Daha önce konuşmamız gerekmiyordu.

Rosemary telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü gördü, ama düğmeye basmadı. Yemek

yediği adamlardan biri önerdiği parayı artırdığım söylemek üzere aramış olabilirdi. Danny

lokantada, kendisinden bir adım ötede neyi geri çevirdiğini asla öğrenmemeliydi.

– Bernadette ne olacak?

– Daha erken, geç döneceğimi söylemiştim.

– Saçma.

– Hep saçmaydı zaten, dedi Danny. Saçma, tehlikeli ve harikulade.

Sonradan birlikte duş aldılar.

401

– Farklı sabun kullandığını anlamayacak mı Bernadette ? diye sordu Rosemary.

– Sen hangi sabunu alırsan ben de ev için aynı sabunu alıyorum, dedi Danny. Bu

kurnazlığından dolayı böbürleniyor değildi, yalnızca işleri kolaylaştırmak için böyle yapıyordu.

– Ria’nın da hep benim kullandığım sabunu kullandığını fark etmiştim, dedi Rosemary.

Bana öykünüyor sanıyordum, ama demek bu işi icat eden senmişsin. Vay canına.

Rosemary beyaz bir bornoz giydi. Banyodaki aynaya bir göz attı. Zamanın hızla

ilerlediğinin izlerini görmedi yüzünde, kırkına yaklaşan bir kadına da benzemiyordu. Bu adamlar

şirketini asla ele geçiremeyecekti.

– Sana taksi çağırayım, dedi. *

– Sana ihtiyacım vardı, dedi Danny.

– Bazı bakımlardan benim de sana ihtiyacım vardı herhalde, yoksa kalamazdın. Hiçbir şeyi

nezaketen yapmam ben.

– Farkındayım, dedi Danny kuru bir sesle.

Taksi durağına telefon etti, parayı kendi hesabına yazmalarını istedi. “Unutma, yolun

başında inersin, evinin önünde değil. Şoförler ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olur.”

– Tamam patron.

– Toparlanacaksın Danny.

– Nasıl olacak bu iş, bir bilsem...

– Yarın Barney’yle konuş. İkiniz de aynı gemidesiniz. Kavga etmekle elinize bir şey

geçmez.

– Her zamanki gibi haklısın, inip taksiyi bekleyeyim. Danny Rosemary’ye sarıldı.

Omzundan telesekreterde yanıp sönen ışığı gördü. Mesajın var, dedi.

– Sonra dinlerim, belki annem evlenecek uygun birini bulmamı söylemek için telefon

etmiştir.

Danny başını yana kaykıltarak sırıttı ona. “Biliyorum, benim de bu dileğe katılmam gerek,

ama doğrusu katılamıyorum.”

Tudor Drive’da balayı sürmekteydi. Ria diken üzerindeydi gerçi, ama gene de buna

inanamıyordu. Sean ve Kelly Maine, Annie ile Brian’la çok iyi arkadaş olmuşlardı.

– Keşke Sean biraz daha küçük olsaydı, diye yakındı Brian. Şimdikinin tersi yani, Kelly'nin

yaşı iyi, ama erkek değil.

– İyi ki Sean senin yaşında değil, dedi Annie gülerek. Bence tam olması gerektiği yaşta.

Ria Hubie ile Sean'ın, kızının dikkatini çekmek için kapışmalarına neden olacak bir şey

yapmamasını tembihlemek üzere ağzını açtı, ama hemen vazgeçti. Kendisim bir şey söylemeden

önce düşünmeye zorladığı bu haftalar meyvelerini veriyordu. İnsanların karşılarındakini yıllar

süren arkadaşlıklar bağlamında değil de, yaptıkları ve söylediklerine göre değerlendirdikleri bu

yepyeni ve faklı ortamda yaşamayı öğrenmenin hiçbir zararı olmamıştı. Ria Dublin'de hiç

olamayacağı ölçüde olgunlaştığını hissediyordu. Ne de olsa daha önce hiç yapayalnız yaşamamıştı,

annesinin evinden dosdoğru Danny'ninkine gitmişti. Evden ayrılıp evleninceye dek ayrı yaşayan

kızların, Rosemary gibilerinin bileceği şeyleri öğrenmemişti.

Dublin'in bir dedikodular kenti olduğunu ve gerçek ile yalanın ayırt edilemediğini, ama

buranın oldum olası böyle olduğunu söyleyen bir elektronik mektup almıştı Rosemary'den. Gene

de söylenecek bir şey olsaydı söylerdi mutlaka, elbet ciddi bir şey olsa Danny ondan gizlemezdi.

Ayrıca çocukların kendisine veda etmeden ortadan kaybolduğunu da yazıyordu. Yazık olmuştu,

çünkü Ria'ya piknikte giyebileceği bir iki elbise gönderecekti.

– Rosemary'ye hoşça kal demediniz mi ? diye sordu çocuklara mezeci dükkânına gitmek

üzere çıkarken.

Annie omuz silkti.

Brian, "Unuttuk" dedi. "Başka herkese gittik." Bu ziyareti gözden kaçmış bir gelir kaynağı

olarak görüyordu sanki.

– Brian, hiç merak etme, sana metelik koklatmazdı, dedi Annie. Ria şaşırmıştı.

"Rosemary'den hoşlanmıyorsun Annie, ha?"

– Sen de Kitty'den hoşlanmıyorsun, diye karşılık verdi Annie.

– Ama bu farklı. Kitty'nin kötü etkileri oluyor.

– Lady Ryan'ın da senin üzerinde kötü etkileri oluyor Anne, sana şunu bunu veriyor,

yüzüne gülüyor. Giysi alacak parayı kazanabilirsin sen, onun eskilerini giyecek değilsin.

– Sağ ol Annie, doğru söylüyorsun. Şimdi, ikiniz güzel güzel oturun, ben üç saat sonra

geleceğim.

– Senin işe gittiğini görmek gülünç Anne, normal biri gibisin, dedi Brian.

Ria Marilyn'in arabasını John ve Gerry'nin dükkânına sürdü, sinirden yüzü bembeyaz

olmuştu. Tara Sokağı'ndaki evde kalıp, o koca taş yığınını onlar için güzel bir yuva haline

getirmekle eline ne geçmişti ? Danny ayrılırken onun sönük biri olduğunu, konuşacakları bir şeyin

kalmadığını söylemişti. Annie onun acınacak durumda, Brian'sa anormal olduğunu düşünüyordu.

İş yaşamında büyük başarıya ulaşıp, onlara günlerini gösterecekti.Sıkı bir fren yaparak arabayı park

etti ve hızla mutfağa geçti.

– Mezunlar pikniği için özel pastalar yapmayı düşündük mü hiç ? diye haykırdı, iki adam

şaşkın şaşkın ona baktılar. Düşünmedik anlaşılan, dedi Ria. Evet, şimdi iki çeşit pasta yapacağız,

birinde mezuniyet kepi ile rulo halinde diploma olacak, birinde de dostlukla birbirine kenetlenmiş

eller.

– Hafta sonu için özel pasta mı yapıyoruz ? dedi Gerry çekine çekine.

– Herkes eğlenmeye geliyor, bayramlık bir şeyler gerekmez mi? Buluşmanın havasına

uygun bir şeyler?

– Evet ama..?

– Bir an önce işe başlayalım öyleyse, değil mi? Sonra ben çizimleri hazırlatırım, gençleri işe

koşar ilanları yaptırırım, vitrine poster asarız, broşür dağıtırız, ikisinin de ağzı bir karış açık

kalmıştı.

– Doğru değil mi? diye sordu Ria, acaba fazla mı ileri gitmişti. John ve Gerry, “Doğru”

dedi.

– Seni bir türlü yalnız yakalayamıyorum, dedi Hubie Annie’ye. Geçen hafta sonu burada

parti vardı, başka erkekler de gelmişti, sonra Sean Maine gölge gibi peşimizde dolaştı, gelecek

hafta sonu mezunlar pikniği var, sonra da sen Maine’lerde kalmaya gideceksin.

– Daha çok vaktimiz var, dedi Annie. Havuzun kenarına uzanmış, kâğıttan yaptıkları bir

kayığı bir o yana bir bu yana yüzdürüyor, elleriyle suyu dalgalandırıyorlardı.

Brian tek başına basket oynuyordu.

– Seni New York City’ye götürebilir miyim? diye sordu Hubie.

– Sanırım olmaz. Annem kenti kendisi göstermek istiyor, bu onun için önemli.

– Annene hiç hayır demiyorsun ha, Annie, canının istediğini yapmaz mısın hiç ?

– Evet, yaparım, çok yaparım. Ama şimdi olmaz. Annem dertli bu sıralar. Babam benden

pek de büyük olmayan biriyle yaşamak üzere evi terk etti, annem kendisini çok kötü hissediyor.

– Biliyorum. Peki başka bir yere gidelim öyleyse ? Birlikte bir yerlere gitmeye can atıyordu.

– Bak Hubie, çok isterdim ama şimdi olmaz, daha buraya yeni geldim, tamam mı?

– Tamam.

– Bir şey daha söyleyeceğim, Marilyn’e mektup yazıyordum, annem senin buraya

geldiğinden söz etmemem gerektiğini söyledi.

– Marilyn’e ?

– Bayan Vine. Bu onun evi, biliyorsun herhalde.

– Ona Marilyn mi diyorsun ?

– Kendisi öyle istedi.

– Ondan hoşlanıyor musun ? ‘

– Evet, harika bir kadın.

– Yanılıyorsun. Ne kadar yanıldığını bilsen, korkunç bir kadın o, üstelik deli. Hubie kalktı,

eşyalarını toplamaya başladı. Şimdi gitmem gerek, dedi.

– Gittiğin için üzgünüm. Buraya gelmen hoşuma gidiyor, ama bu meseleyi anlamadım.

– İyi ki anlamamışsın.

– Kaza sırasında Dale’in yanındaymışsın, annem söyledi, ama başka bir şey bilmiyorum,

dedi Annie. Gözleri çakmak çakmak olmuştu, ayağa fırladı. Ve sırf seni memnun etmek için

Marilyn’in korkunç ve deli olduğunu söyleyecek değilim, büyük bir zayıflık ve aptallık olur bu!

Hubie hayran hayran bakıyordu ona. “Sen gerçekten müthişsin” dedi. “Şu anda ne isterdim

biliyor musun?” Annie Hubie’nin o anda ne istediğini hiçbir zaman öğrenemedi, çünkü tam o

sırada Brian sahneye çıktı. “Burada acayip bir sessizlik var” dedi pat diye. “Şapşuplaşıyor musunuz

diye bakmaya geldim.”

Hubie afallamıştı, ona baktı, “Ne ?” diye ünledi.

– Şapşuplaşma, hüpleşme, bilmiyor musun, masum öpüşme. Siz ne diyorsunuz ona ? Brian,

yüzü ve omuzlan kızarmış, fırça saçları dikilmiş ve toparlak suratı her zamanki gibi duruma hiç

uygun olmayan bir konuya duyduğu ilgiyle parlamış bir halde, dikilmiş duruyordu öyle.

– Hubie... dedi Annie, tehlikeli denecek ölçüde alçak bir sesle. Gitmek üzereydi ve duruma

bakılırsa bir daha hiç gelmeyebilir.

– Yo, tekrar geleceğim kesin, dedi Hubie Green. Hatta, şunu da belirtmeliyim ki, durum

bana göre çok çok iyi görünüyor.

– Hubie Annie’den hoşlanıyor, dedi Brian yemekte.

– Hoşlanır tabii, dedi Ria. Daha onunla tanışmadan hoşlanıyordu, durmadan şu resme

bakıyordu.

– Bu çok saçma Anne. Brian’a yüz veriyorsun. Annie’nin yanakları zevkten al al olmuştu.

– Eveet, Hubie’nin bu akşam buraya gelmesi gerekiyor, onu buraya getirmek için elinden

geleni yapsan iyi olur.

– Özür dilerim Anne, bu olanaksız. î

– Ona ihtiyacım var Annie. Pastalarım için bilgisayarda çizim yapmasını isteyeceğim. .

– Üsteleme Anne, sakın yapma, çünkü bu işi benim tezgâhladığımı sanabilir.

– Hayır, hiç değil. Profesyonel bir iş bu, para ödeyeceğim.

– Anne, gelip beni ziyaret etmesi için ona para verdiğini sanacak. Korkunç bir şey bu.

Hayır, olamaz.

– Ama bu benim işim, Annie, ona ihtiyacım var... Ansızın durdu Ria. Bak ne diyeceğim...

Diyelim sen evde yoksun, o zaman peşinden koştuğunu sanmaz, öyle değil mi?

Annie bir an düşündü. “Hayır, sanmaz.”

– Hatta elde edilmesi güç biri olursun, nerde olduğunu merak eder.

– Nerede olacağım Anne ?

Ria bu soruna bir çözüm bulmak için düşünmeye başladı, sonra birden aklına bir fikir geldi.

“Sen iki üç saatliğine Carlotta’nın dükkânına gidebilirsin... yani havluları katlamak, fırçalan

temizlemek, süpürmek, kahve yapmak, hani anlarsın bu gibi işler için?”

–Beni ister mi?

– Uygun biçimde rica edersem, evde olmak istemediğini, bu akşam için ondan bir iyilik

istediğimi söylersem kabul eder.

– Lütfen Anne, lütfen ara Carlotta’yı. Tamam mı?

Ria telefonun bulunduğu yere gitti. Carlotta günler önce önermişti bu işi, ama Ria artık her

şeyi kızına yetiştirmemesi gerektiğini öğrenmiş olduğundan susmuştu. Çocukların yanına geldi.

“Carlotta kabul etti.”

– Seni seviyorum Anne, diye haykırdı Annie.

Barney McCarthy, Danny’yle istediği yerde istediği zaman bulaşabileceğim söyledi. Dün

gece söylenenler için darılmak olur muydu hiç. Ne o darılabilirdi ne de öteki. İkisi de şaşkındı

çünkü, söylenenlerin boş olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorlardı birbirlerini. Stephen Green’de

buluştular ve çocukların oynadığı, âşıkların koklaştığı parkta dolaşmaya başladılar. Elleri arkada

kenetlenmiş iki adam yürüyor, geleceklerini ve geçmişlerini konuşuyordu.

Görünüşte dosttular. Danny, Barney McCarthy olmasaydı iş hayatına adım atamayacağını

söylüyordu. Barney ise, Danny'nin ileri görüşlülüğüne ve çalışkanlığına çok şey borçlu olduğunu

vurguluyordu; Polly'nin dairesinde kalp krizi geçirdiği gece gösterdiği beceriklilik de çabasıydı,

– Polly nasıl karşılıyor bunları? diye sordu Danny.

– "Başa gelen çekilir" diyor, Poly'yi bilirsin, ikisi de sadece geri planda Barney'i beklemek

uğruna evlenme firsatlarını kaçırmış siyah saçlı, şık kadını düşündü bir süre. Daha genç sayılır,

dedi Barney.

– Bir de eline bakan kimsesi yok, diye onayladı onu Danny. Gene bir sessizlik oldu.

Mona'ya söyledin mi ? diye sordu Danny.

Barney hayır anlamında başını salladı. "Daha söylemedim." Barney Danny'ye baktı. "Ya

Ria?"

– Daha söylemedim.

Sonra hiç konuşmadan yürüdüler, çünkü söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

– Bence Sean senin Annie' ye yanık, dedi Sheila telefonda.

– Biliyorum, şu dünyanın işine bak, dedi Ria. Daha dün ikisi de şu kadarcıktı, bugün aşktan

falan konuşuyorlar.

– Onlara göz kulak olalım.

– Bize göz kulak oldular da ne oldu ? diye güldü Ria.

– Ama biz onların yaşında değildik, dedi Sheila. Annie doğum kontrol hapına başlamadı

daha, değil mi ?

Ria müthiş şaşırdı. “Sen ne diyorsun Sheila! Tanrı aşkına, daha on altı yaşında bile değil.

Ben sinemada öpüşmek gibi şeylerden bahsediyorum.”

– Umarım onlar da ondan bahsediyordun Neyse, iki hafta sonra cumartesi bize kalmaya

geliyorsunuz, değil mi ?

– Tabii geliyoruz.

Bu konuşma Ria’yı rahatsız etmişti, ama uzun uzun düşünecek hali yoktu. Mezuniyet

pastaları kapışılmıştı, dükkâna fazladan eleman almak zorunda kalmışlardı, ayrıca evde kalacak

konuklan için hazırlık yapmak, Greg ile Andy Vine’ın dostları için vereceği büyük bir açık büfe

yemeği hazırlamak, bu arada da Marilyn’in bütün bu etkinlikler dolayısıyla ikinci plana itilmesine

meydan vermemek durumundaydı. Anladığı kadarıyla mezunlar pikniğinde evinde kalanlara zeytin

ile kraker sunuyordu Marilyn. Üstüne üstlük, çocukların da boş kalmamasını sağlamalıydı. Gariptir,

Annie ile Brian için hiç kaygılanmıyordu. Brian dört ev ötede oturan Zach diye bir çocukla arkadaş

olmuştu, beyzbol şapkasını ters takmaya bayılıyor, Amerikan İngilizcesiyle hiç anlamadığı

deyimler kullanıyordu. Aşağı yukarı uyum sağlamıştı. Hubie Annie'yi çağırıp duruyor, onu kültürel

etkinliklere götürüyordu, bütün bunlar gündüz gerçekleştiğinden Ria'nın içi rahattı. Annie her gün

saat dörtte Carlotta'nın dükkânına gidiyor, müşteriler hakkında şaşırtıcı öykülerle dönüyordu. Ria

bir haftalığına derin–dondurucu kiralamıştı, günlerdir çeşit çeşit yemekler pişiriyor, bunları sarıyor,

üzerlerini etiketliyor ve dondurucuya istifliyordu. O perşembe gecenin ikisinde yatağa uzandığında,

ansızın Danny'yi bütün gün hiç aklına getirmediğini düşündü. Yoksa alışıyor muydu ? Ama yüzü

gözünün önüne geldiğinde, bütün acısı, yalnızlığı ve üzüntüsü geri geldi, onu her zamanki kadar

çok özlüyordu, demek kendini işlere kaptırmış, bu yüzden onu düşünmemişti. Belki de “Bundan

iyisi can sağlığı” demek gerekiyordu.

Marilyn bahçede çalışan Colm’a bir fincan kahve götürdü. “Bugün neyle uğraşıyorsun?”

diye sordu.

– Rezene, dedi Colm. Zevk için ekiyorum doğrusu, bu bitkiyi yetiştirebildiğimi kanıtlamak

için. Lokantada pek aranmıyor bu ot. Aranmadığına hayıflanıyormuş gibilerden gülümsedi.

Marilyn, Colm’un ne kadar çekici olduğunu bir daha söyledi kendi kendine ve neden

evlenmediğini merak etti. Alkolle olan aşk serüvenini duymuştu, ancak bu evlenmeyi engelleyecek

bir şey değildi. “Ne kadar sürer çıkması?”

– Dört ay kadar. Kitaplarda tohum ekildikten on beş hafta sonra çıkar diyor.

– Kitaplar mı dedin? Bahçıvanlığı kitaplardan mı öğrendin yani?

– Başka nerden öğrenebilirdim ki ?

– Büyük bir bahçıvanlar soyundan geldiğini, ellerinin toprakta büyüdüğünü sanmıştım.

– Ah, keşke öyle olsaydı, dedi Colm.

Marilyn göğüs geçirdi. “Canım hangimiz hak ettiğimiz çocukluğu yaşadık ki ?”

– Haklısın, kendimi açındırdığım için bağışla. ‘

– Yok camım, ne acındırması.

– Bizimkiler nasıl, haber aldın mı hiç, Annie ile Brian yani ?

– Çok iyiler, mahallenin yansını tanıyorlar, havuzumuzda düzinelerle çocuk...

– Bu seni rahatsız etmiyor mu ?

– Neden etsin, ev yaz boyunca onlara ait.

– Ama sen özel yaşantını saklayan birisin.

– Geçen yıl oğlum öldüğünden beri öyleydim.

– Ah, korkunç bir üzüntü yaşamışsın. Özür dilerim. Daha önce hiç söylememiştin,

bilmiyordum.

– Hayır, o konudan hiç bahsetmiyordum.

– Bazı şeyler konuşulmayacak kadar acıdır, istersen konuyu değiştirelim. Colm çok uysaldı,

Marilyn onun böyle söyleyeceğini biliyordu.

– Yo, gariptir, bu sıralarda konuştukça hafiflediğimi, acıya dayanmamın kolaylaştığını

görüyorum.

– Öyle derler, derdinin üzerine biraz ışık düşür, tıpkı çiçekler gibi dertlerin de ışığa ve

havaya ihtiyacı vardır derler.

– Ama sen buna inanmıyorsun, değil mi ?

– Bilemiyorum.

– Bu yüzden mi Caroline’den söz etmiyorsun.

– Caroline ?

– Bu ülke beni delirtti, Colm. Yüzyıl geçse başkasının işine burnumu sokmazdım böyle.

Ama üç hafta sonra buradan gitmiş olacağım, seni bir daha hiç görmeyeceğim. Bence kız kardeşin

için yaptıklarına biraz ışık düşür, açık havaya çıkar onları, ha?

– Onun için yaptıklarıma ha? Yüzü kaskatı ve buz gibiydi.

– Onun alışkanlığını karşılamak için bir lokanta işletiyorsun. Bir sessizlik oldu. “Hayır

Marilyn, yanılıyorsun, gözümden uzak olmasın diye lokantamda çalıştırıyorum onu. Alışkanlığının

parasını bambaşka biri veriyor.” Marilyn şaşkın şaşkın bakıyordu. Colm, “Kocası Monto onun

ihtiyaçlarını karşılıyor” dedi. “Monto bir işadamı... en büyük işlerinden biri de eroin ticareti.”

– Maria? –Alo Andy?

– Kısa bir soru. Haftaya evde kalmaya geldiğimde daha önce tanışmış olacak mıyız,

olmayacak mıyız ?

– A, olacağız elbet, sence ?

– Bence de. Ama patronluğu sana bırakayım dedim.

– Seni göreceğime seviniyorum, çocuklarımla da tanışırsın.

– Tabii. Yalnız kalabilecek miyiz, ne dersin?

– Sanıyorum bu biraz zor, çünkü çok işim var Andy.

– Umudumu yitirmeyeceğim. Cumaya görüşürüz.

– Zach diyor ki, “Hepsi yaşlı ve sıkıcı insanlar” diyor, dedi Brian.

Annie göğüs geçirdi. “Bizim Brian Atlantik Okyanusu’nu aşıyor ve anında Myles ve Dekko

gibi bir arkadaş buluyor, gel de şaşma” dedi

Brian bu sözlerden hiç alınmadı, hatta geleceğe yönelik müthiş olasılıklar çaktı kafasında.

“Zach Tara Sokağı’ndaki evimize kalmaya gelebilir mi ?” diye sordu.

– Elbette, ama bunu seneye konuşuruz, dedi Ria.

– Sence gelecek yıl hâlâ Tara Sokağı’nda olacak mıyız Anne ? diye sordu Annie.

Düşünceliydi.

– Neden olmayacakmışız ? Yoksa bir yere taşınmayı mı düşünüyordun? diyerek güldü Ria.

– Yoo, yani... çok pahalı falan... Acaba babam falan... bizim yani o eve paramız yeter mi ?

– A, yeter elbet, Dublin’e döndüğümüzde de çalışacağım, dedi Ria müthiş güvenli bir

havayla.

Annie sağı solu yiyeceklerle çevrilmiş annesine baktı. “Çalışacaksın ha?.. Ne iş yapacaksın

ki?”

– Ben buna benzer bir iş, dedi Ria.

Greg Vine uzun boylu, hafif kambur duran nazik biriydi. Çocuklara karşı çok saygılı ve

resmî davranıyordu. Ria'nın arkadaşlarına gösterdiği konukseverlik onu büyülemiş olmalıydı. Ria

ona derin dondurucuyu ve kiraladığı portatif masalar ile örtü ve peçeteleri gösterdiğinde,

"Haftalardır köleler gibi çalışıyor olmalısınız" dedi.

– Lekelenir falan diye Marilyn'in örtülerini kullanmak istemedim. Greg söylediğine kendisi

de inanmıyordu ama, "Hayır, bunda bir sakınca göreceğini sanmam" dedi.

– Anlattıklarına göre evime çok iyi bakıyormuş, ben de ondan aşağı kalmak istemem.

Gönderdiği davetiyelere gelen yanıtları gösterdi. Kendi evinizde yerleşme işini size bırakıyorum,

dedi. Dale'in odasını kimseye ayırmadım... ayrıca o konuda sizden özür dilemeliyim.

Hemen sözünü kesti Greg. "Hayır, hayır asıl biz özür dilemeliyiz. Buraya gelmeden önce

olanları anlatmalıydık size. Gerçekten özür dilerim. Çok üzgünüm. Size Marilyn'in konuyu hiç

kimseyle konuşmadığını söyleyebilirim, hiç kimseyle." Konuşurken müthiş bir üzüntü duyduğu

yüzünden belli oluyordu. "Sanıyorum bir olayı konuşulmazsa yaşanmamış sayılır diye düşünüyor...

Dale’in adı anılmazsa o korkunç ölüm yaşanmamış olacak sanki.”

– Herkesin bir huyu vardır, dedi Ria.

– Ama bu kadarı fazla, sizi bu eve çağırıyor, olan bitenden habersiz o odayı göreceğinizi

biliyor. Bizim için fark etmez, birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı, ama Marilyn’in kendi

sağlığı için olanları kabul etmesi ve o konuda konuşması gerek. Biriyle konuşması şart.

– Artık konuşuyor, dedi Ria. Çocuklarıma anlatmış, Dale hakkında her şeyi anlatmış.

Dişlerindeki telden Büyük Kanyon’a gittiğiniz güne, günbatımında ağlamasına dek her şeyi.

Greg’in sesi fısıltı halinde çıktı bu kez. “Bütün bunları o mu anlatmış ?”

– Evet.

Greg’in gözleri doldu, “irlanda’ya gitsem iyi olacak galiba...” Ria daha önce hiç tanımadığı

müthiş bir kıskançlık duygusuna kapıldı. Marilyn’in durumu düzelecekti. Kocası onu hâlâ

seviyordu, ta Tara Sokağı’na gidecekti. Ne şanslı bir kadındı şu Marilyn Vine.

Finola Dunne kızına, “Ona işleri hakkında bir şey soramam” dedi.

– Doğru, soramazsın.

– Bol bol özür dilediği için kabul ettim, barıştım onunla, dolayısıyla şimdi elim kolum bağlı,

soramam. Ama sen sorabilirsin, hatta sormalısın Ber. Sana karşı, bebeğe karşı haksızlık ediyor,

iflas edip etmediğini bilmen gerek.

– Bilmem gerektiğini düşündüğünde kendisi söyler Anne.

Tudor Drive’daki mezunlar pikniği, uzun zamandır Westville’in önemli olaylarından biri

olarak dillerde dolaşıyordu. Ria Greg’e Hubie Green’in bu eve garson olarak gelip gelemeyeceğini

sordu, küçük Zach da onun yardımcısı olacaktı.

– Hubie mi ?

– Evet, bize Internet! o öğretti, çok yardımcı oldu.

– Yabanıl, sorumsuz bir gençtir o, dedi Greg.

– O gün Dale’le birlikte olduğunu biliyorum. Hayatının en kötü günü olduğunu söylüyor.

– Buraya gelmesine karşı değilim, hiçbir zaman da olmadım. Bunlar Marilyn’in... Ama

sanırım kızını ondan uzak tutmanı önereceğim, dedi sonunda Greg. Ria’nın tüyleri bir an için diken

diken oldu, ama hemen geçti, yapacak çok işi vardı çünkü.

Hubie geldiğinde doğrudan Greg’in yanına gitti. “Bay Vine, burada bulunmam istenmiyorsa

hemen giderim, anlayışla karşılarım” dedi.

– Hayır evlat, seni tekrar evimizde gördüğüme sevindim, dedi Greg.

Ria rahat bir soluk aldı. Engellerden biri rahatça aşılmıştı. Ria dost yüzler ve çeşit çeşit

yiyecek ortasında kendini çok rahat hissediyordu, kendi evinde gibiydi. Marilyn'in adının

duyulması için her fırsatı değerlendirdi. Geçen akşam telefonda görüştüğünü ve herkese sevgilerini

gönderdiğini söylüyordu.

410

– Sanırım Greg'in kardeşi senden hoşlanıyor Anne, dedi Annie herkes gittikten sonra.

Annie ile Hubie şarap kadehlerini doldurma ve ağızlan sulandıran pastalardan koca koca

dilimleri dağıtma işinde müthiş başarılı olmuştu.

Ria güldü. Kızının gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını görmek gururunu okşamıştı.

"Saçmalama, biz ihtiyarlar grubuna giriyoruz. Bizim yaşımızda hoşlanma falan olmaz."

– Babam birini buldu ama, sen neden bulmayasın?

– Arabulucu musun nesin! Beni heveslendirip durma, sonra burda oturup yemekler pişirir,

yaşlılarla gönül eğlendiririm. O zaman ne yaparsın bakalım ?

– Herhalde ben de burda kalır gençleri inceler, onlarla gönül eğlendiririm, dedi Annie.

Andy'nin Ria'yla tek başına kalabilmesi için zaman yoktu. "Başka bir hafta sonu gelsem ?"

dedi.

– Gel dersem sana haksızlık etmiş olurum Andy. Bu yemek işi ve çocuklar öyle vaktimi

alıyor ki, aklımı sana veremem.

– Verebileceğin zaman bile vermedin ki zaten, diye sitem etti Andy.

– Davet edildiğim için öyle mutluydum ki, sana aklımı veremedim demek ki.

– Vazgeçmiyorum, bir şeyler düşüneceğim.

– Teşekkür ederim Andy, dedi Ria, sonra görünürde kimse var mı diye sağına soluna

bakındı ve Andy'nin burnuna çocuksu bir öpücük kondurdu.

– Maine'leri görmeye o köye gitmeni hiç istemiyorum, dedi Hubie Annie'ye.

– Eğlenceli olacak ama, çok iyi insanlar.

– Sean da yakışıklı bir delikanlı, dedi bu kez Hubie düşünceli bir havayla.

Annie şaşırmış göründü. "Öyle mi ?"

– Unutma... Ben Westville'deyim, o ise Allah'ın dağında, dedi Hubie.

– Unutmam, diye söz verdi Annie. Kitty bunlara inanamayacaktı. İki erkek onu

paylaşamıyordu. Kitty hemen "Hangisiyle yattın?" diye soracaktı. Annie hiçbiriyle yatmayacaktı.

– Mona ne dedi? diye sordu Danny.

– Hiçbir şey.

–Hiç?

– Ağzını açmadı, dedi Barney. Bu konuşmaktan da beterdi. Peki ya Ria?

– Daha söylemedim.

– Ama Danny, söylemek zorundasın. Nasılsa duyacak.

– Onunla yüz yüze konuşmam gerek, ayıp olur.

– Onu buraya mı getirteceksin yani ?

– Hayır, ben onun yanına gideceğim.

– Kimin parasıyla, sorabilir miyim ?

– Senin paranla Barney. Evimi aldın, daha ne istiyorsun. Beş paralık bir bilet verebilirsin

herhalde.

Havuz başında oturmuş, Maine'lere giderken neler götüreceklerini konuşuyorlardı.

– Hâlâ liste yapıyor musun Anne ?

– Sanırım evet, dedi Ria. Listeler hayatı kolaylaştırır. O sırada telefon çaldı, Ria koştu.

– Tatlım, ben Danny.

– Bana tatlım dememeni söylemiştim.

– Affedersin. Alışkanlık.

– Çocuklan çağırayım.

– Hayır, seninle konuşmak istiyorum. Yarın oraya geliyorum.

– Ne ? Nereye ?

– Hafta sonu sizleri görmeye geliyorum. –Neden?

– Olamaz mı yani ?

– Bernadette de mi geliyor?

Danny bu soruya kızmış gibiydi. “Tabii ki hayır.”

– Affedersin Danny, ama birlikte yaşıyorsunuz...

– Yok, yani, seninle, Annie ve Brian’la konuşmaya geliyorum. Gelebilir miyim, yoksa

Amerika bana yasak mı ?

Sesinden çok gergin olduğu anlaşılıyordu. Ria’nın boğazında bir şeyler düğümlendi.

Bernadette serüveni bitmiş miydi? Ondan af dilemek için mi geliyordu ? Yeni bir başlangıç ? “Saat

kaçta geliyorsun? Buraya nasıl gelineceğini biliyor musun?”

– Çocuklara verdiğin bilgiler elimde, otobüs saatleri falan... Kennedy’den telefon ederim.

– Evet ama Danny, hafta sonu gezmeye gidecektik... Gertie’nin ablasına.

– Gertie’nin ablası! Programı değiştiremez misin ? Çok sabırsızdı.

Ria, “Olur” dedi.

– Yarın görüşürüz, dedi Danny.

Ria yavaşça havuzun başına döndü. Bu öyle hemen söylenemeyecek kadar büyük bir

haberdi. Yeni Ria, konuşmadan önce düşünüyordu. İyice düşünüp taşınmadan çocuklara bir şey

söylemeyecekti. Sheila Maine ziyaretini de iptal etmeyecekti. Belki çocuklar bir geceliğine giderdi.

Böylece Danny'yle baş başa kalırdı.

Danny onu görmeye geliyordu. Telefonda öyle demişti. "Seninle konuşmak istiyorum."

Danny ona dönüyordu.

Sekizinci bölüm

Tara Sokağı'ndaki 16 numaralı evin zili çaldı. Gelen Danny Lynch'ti. Yüzünde sıcak bir

gülümseme vardı. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur Marilyn?"

– Hayır hayır, içeri gelin.

– Teşekkürler.

Marilyn'in kitap okuduğu ön odaya geçtiler. Kitap ve gazeteler masanın üzerinde

duruyordu.

– Bu odayı seviyorsunuz ha, dedi Danny.

– Çok. Çok sakin bir yer.

– Ben de severdim. Ama biz burada pek oturmazdık, hep aşağıda, mutfakta olurduk.

Akşamlan bu odada güzelce oturup kitap okumuş olmak isterdim.

– Evet, şey, tabii benim için daha kolay bunu yapmak, tek başımayım. Aile oldu mu durum

farklı.

– Doğru, dedi Danny. Marilyn soran bakışlarla bakıyordu ona. Yarın New York'a

uçuyorum, Tudor Drive'da kalacağım. Bunu size söylemem gerekir diye düşündüm.

– Çok naziksiniz, ama söylemeseniz de olurdu. Ria istediği kişiyi eve alabilir, ama gene de

teşekkür ederim.

– Oraya götüreceğim bazı belgeler var. –Belgeler?

– Evet, yukarda. Gidip alabilir miyim ?

– Ria bu konuda bir şey söylemedi...

– Bakın, ihtiyatlı davranmanızı takdirle karşılıyorum, ama telefonu alın ve hemen arayın

onu. Yalan dolan yok Marilyn, gideceğimi biliyor Ria.

– Bundan hiç kuşkum yok–

– Var. Arayın onu.

– Lütfen Danny, lütfen böyle konuşmayın. Size neden inanmayayım? Ria'yı herhangi bir

şekilde aldatabileceğiniz! düşünmemem için bir neden var mı?.. Sesi soğuk, bakışları sertti.

Bu soru Danny’yi rahatsız etmiş gibiydi. “Benimle gelebilirsiniz, yerini biliyorum.”

– Teşekkür ederim.

Birlikte hiç konuşmadan yukarı yatak odasına çıktılar. Clement yatakta uzanmış uyuyordu.

Danny kedinin çenesini gıdıkladı, “Hey, sen buraya nasıl çıktın bakalım ?” dedi. Sonra çekmeceli

dolaba gitti, en alt çekmeceyi açtı. Üzerinde ev belgeleri yazılı plastik bir zarf vardı. İçinden dört

kâğıt aldı ve zarfı yerine koydu.

Marilyn ağzını açmadan izliyordu onu. “Bu akşam Ria’yla konuşacağım, neleri aldığınızı

söyleyeyim mi ?”

– Evle ilgili bazı belgeler... konuşmamız gereken bir konu var da.

– Üç haftaya kalmaz gelir Ria.

– Şimdi konuşmamız gerek, dedi Danny. Yüksek tavanlı, uzun pencereli büyük yatak

odasında sağına soluna bakındı. Marilyn Danny’nin o anda neler düşündüğünü merak etti. Burada

Ria’yla geçirdiği on beş yılı mı düşünüyordu, yoksa evin kaça satılacağını mı?

Marilyn, “Ria’nın bu karmaşık arkadaş çevresinde iyi bir avukat vardır Umarım” dedi kendi

kendine. Buna ihtiyacı olacaktı. Danny’nin Westville’e Ria’nın tatilinin bundan sonraki bölümünü

zehretmeye gittiği açıkça ortadaydı. Danny, Tara Sokağı'ndaki evi satmak zorunda olduklarını

anlatmaya gidiyordu.

Ria kahvaltı hazırlarken şarkı söylüyordu.

– Hiç şarkı söylemezdin sen Anne, dedi Brian.

Annie annesinin yanlış yunluş şarkı mırıldanma hakkını savunmaya geçti hemen. "Şimdi

söylüyor."

– Bernadette hep şarkı söylerdi, dedi Brian.

– Öyle mi, Brian, bu bilgiyi bizimle paylaştığın için teşekkür ederiz, dedi Annie.

– Ne tür şeyler söylüyor? dedi Ria.

Brian kesin bir yanıt bulamadı. "Bilmem. Yabancı şarkılar."

– Sadece sesiyle müziğini mırıldanıyor Anne, dedi Annie. Şarkı söylediği falan yok.

Ria kendisine bir kahve daha doldurdu ve masaya oturdu. Brian oturmasını onaylamıyormuş

gibilerden, "işe geç kalacaksın" dedi annesine.

– Eh, hiç değilse annem ile ben işe gidiyoruz, dedi Annie. Bütün gün Zach'la top atıp tutan

bazı kişilere benzemiyoruz.

– İş olsa ben de çalışırım, diye atıldı Brian bütün içtenliğiyle. İnanın, çalışırım.

– Şöyle bir yirmi yıl kadar rahatsın bence Brian. Yani, kim seni işe alıp da durup dururken

iflas etmek ister ki? diye avuttu onu Annie.

– Size çok büyük bir müjdem var, dedi Ria. Duyduğunuzda çok sevineceğiniz bu” haber.

– Neymiş? diye sordu Brian.

Annie hemen bir tahminde bulundu. “Kendine bir erkek arkadaş buldun.”

Brian afalladı. “İğrenç!” ‘dedi Annie’ye. “Annem hiç öyle bir şey yapar mı ?”

Yüzlerine bakınca yine yanlış bir şey söylediğini hissetti. Sonuçta babasının yeni bir kız

arkadaşı olmuş ve herkes bunu olağan karşılamıştı. Belki de bunun iğrenç olduğunu

söylememeliydi. “Yani bize söylemeden yapmaz, demek istedim” dedi yavaşça.

– Babanız hafta sonunu geçirmek üzere buraya geliyor, dedi Ria.

İkisinin de ağzı açık kaldı.

– Buraya, Westville’e ? dedi Annie.

– Ama vedalaşırken bize hiç böyle bir şeyden söz etmedi, dedi Brian. İnanılmaz bir şey bu.

Ne zaman burda olacak ? Nerede yatacaklar?

– Kimler yatacak? diye atıldı Annie.

– Ee, Bernadette gelmiyor mu ?

– Hayır, tabii ki gelmiyor, salak, dedi Annie.

– Yani onu bıraktı da bize mi dönüyor? dedi Brian. Olan biteni iyice anlamaya çabalıyordu.

– Ah Brian, bunu bin kez konuştuk. Babanız sizi terk etmedi ki, bir başka evde oturmak

üzere ayrıldı, o her zaman sizin babanız olarak kalacak.

– Peki bıraktı mı kızı ? diye üsteledi Brian.

– Hayır, elbette bırakmadı. Buraya gelip sizi görmek istedi, eline bir fırsat geçti belki...

Annie rahatlamıştı. “Demek meteliksiz değiller” dedi.

– Saat beşte falan burada olacak. Onu karşılamamızı istemedi. Otobüs durağından taksiyle

geleceğini söyledi.

Birden Annie’nin aklına hafta sonu planlan geldi. “Ama bu hafta sonu Maine’lere

gidecektik?”

– Sheila’yla konuştum. Siz yarın otobüsle gidip bir gece kalacaksınız, pazar günü de

döneceksiniz, babanızla birlikte güzel bir yemek yiyeceğiz.

– inanamıyorum. Babam buraya geliyor. Zach’la bile tanışacak.

– Eh, bunun için havada bin mil uçmaya değer, dedi Annie. Brian arkadaşına sataşılmasına

öfkelenmişti. “Babam gelince

Hubie'yle işini bitirebilir pekâlâ, başka hikâyelerim de bitirebilir hem" diye bağırdı.

– Anne, başka hikâye falan yok, dedi Annie.

Ama Ria neyin olup olmadığını düşünecek halde değildi. "Gelin bu akşam babanız

geldiğinde neler yapacağımızı konuşalım. Ona Westville'i gezdirip görülecek yerlere mi götürsek?

Yoksa havuz başında mangal mı yapsak? Ne dersiniz?"

– Babam eskisine göre çok daha sakin, dedi Annie, düşünceli bir havayla. Bugünlerde hiçbir

şey yapmadan oturup duruyor.

Her nedense bu sözler Ria'yı rahatsız etti. Hareketsiz oturan bir Danny görüntüsünü

gözünün önüne getiremiyordu. Hiç yerinde durmazdı Danny, her zaman telaşlıydı. Bugünlerde onu

sakin kılan neydi acaba? Annie dikkatli biriydi, bu durumu uyduruyor olamazdı. Ayrıca Ria'nın

kulağına gelenlere göre Bernadette konuşkan biri değildi. Teknede ilginç olayların yaşanmadığı

sönük bir tatil geçirdikleri gibi, evde de sessiz sakin oturuyorlardı. Zıp zıp zıplayan, her an yapacak

bir şey bulan Danny Lynch'in istediğinden çok farklı bir yaşantıydı bu.

Ama kaygısını belli etmedi. "Eh, mademki babanız sakin bir ortam istiyor... tam yerine

geliyor, öyle değil mi? Dükkânda dedikleri gibi, ben gittim. Hâlâ bir işim var, biliyorsunuz. Yemek

vakti görüşürüz.”

Ria gittikten sonra çocuklar masada birbirlerine baktı.

– Sen küçük bir canisin, cani ile fare karışımı bir şeysin sen, anladın mı ?

Brian ne diyeceğim bilemeden bakıyordu Annie’ye. “Sen de bir oyunbozandan, alaycıdan

başka bir şey değilsin, berbat, korkunç bir alaycısın” diye patladı sonunda. “Zach seni rahatsız

edecek ne yaptı? Hiçbir şey, sense hep onunla alay ediyorsun.” Brian’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

– Tamam, barışalım mı ?

– Hayır, dans mans yok. Sen bir daha sefere Zach’ı gördüğünde homurdanmadığın zaman

barış olabilir ancak.

– Tamam barışmıyoruz, babam gelince bizim kavgalı olduğumuzu görmesi ne eğlenceli olur

kim bilir!

– Sence babam neden geliyor? diye sordu bu kez Brian. ,.

417

Annie düşünceli bir havayla, “Hiç bilmiyorum” dedi. “Ama kötü bir neden olamaz.”

– Hayır, olamaz, bütün kötü haberleri verdi zaten. Sence iyi bir haberle mi geliyor?

–Ne gibi?

– Bernadette’i bırakmak gibi? Brian umutluydu.

– Pek öyle görünmüyordu ama, değil mi? dedi Annie. Kumrular gibiydiler.

– Sence babam burdayken annemle yatar mı? diye sordu Brian ansızın.

– Bilmiyorum Brian, ama yalvarırım onlara sorma bu soruyu. Yalvarırım. Ne anneme n6 de

babama.

– Sen beni ne sanıyorsun? diye yanıtladı onu Brian öfkeyle.

Ria mezeciden iki dev kesekâğıdıyla geldi. “Şimdi çok işimiz var, bir liste yapalım mı?”

diye sordu onlara.

Çocuklar bakıştı. “Neler yapılacak?” diye sordu Annie.

Evi temizleyip, babana bunun ne kadar güzel bir ev olduğunu göstermeliyiz, kepçeyle

havuzdaki yapraklan almalıyız, harika bir sofra hazırlamalıyız, bir de yatağı yapmalıyız...”

– Seninle yatmayacak mı, Anne, aynı yatakta yani ? diye sordu Brian. Durakladı. Özür

dilerim, dedi. Bunu söylemek istememiştim.

Telefon çaldığında Danny bürosunda öteberilerini topluyordu. Kızın sesinden kaşlarının

çatık olduğu anlaşılıyordu, “Rosemary Ryan?” dedi.

– Bağla, dedi Danny.

– Duyduğuma göre Amerika’ya gidiyormuşsun, dedi Rosemary.

– Uçan kuştan haberin oluyor tatlım.

– Bunu senden duymadım ama, dedi gevrek gevrek, son görüşmemizde bir şey söylemedin.

Yataktayken.

– Büronda değilsin herhalde, dedi Danny.

– iyi bildin. Arabamda, cep telefonundan arıyorum, büronun çok yakınındayım. Seni

havaalanına götüreceğim.

– Buna hiç gerek yok.

– Öyle bir var ki, dedi Rosemary. On dakika sonra bina girişine park etmiş olacağım.

Belki de bir daha hiç çalışmayacağı binadan çıktı. Bürolar pazartesi günü el değiştirecekti.

Danny Westville’e götüreceği bir el çantası ile masasındakileri doldurduğu iki büyük çanta

taşıyordu. “Bu çantalar ben dönünceye dek sende kalsa da ben Bernadette’e gidip bunları eve

bırakmak zorunda kalmasam ne harika olurdu. Tara Sokağı’ndaki eve de bırakamam, o kamp

komutam elinde olsa kapıdan içeri sokmayacak beni.”

– Aslında Amerika’ya gittiğini bana söyleyen oydu, dedi Rosemary trafikten kurtulmaya

çabalarken.

Danny bundan hoşlanmamıştı. “Öyle mi ?” dedi.

– Evet, bu sabah Tara Sokağı’nda karşılaştım onunla, senin planlarından haberim olup

olmadığını sordu. Ria’yı arayıp öğrenebileceğini söyledim. O da, “Suyu bulandırmak istemem”

dedi. Aynen bunu söyledi.

– Demek öyle, diye homurdandı Danny.

– Aramızdaki ilişkiyi biliyor olabilir mi sence Danny?

– Herhalde ben söylemedim.

– Yok, yani bana soğuk soğuk bakıyor ve “sevgili arkadaşın Ria” falan gibi sözler söylüyor

ve genelde aşağılayıcı, alaycı bir ses tonuyla konuşuyor. Sana bir şey söyledi mi?

– Aslında bana da... Ria’yı aldatacağınızı düşünmem için neden var mı falan gibi şeyler

söyledi. Bana da garip geldi, tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Ama... yok, olamaz,

sanırım uyduruyoruz.

– Neden gidiyorsun Danny ?

– Neden gittiğimi biliyorsun. Bu konuyu Ria’yla yüz yüze konuşmalıyım.

– Bu ikiniz için de felaketi hafifletecek bir şey değil ki, boşuna gidiyorsun.

– Neden öyle söylüyorsun ?

– Ona söylesen bile inanmayacak. Ria hoşlanmadığı şeylere inanmaz. “Boş ver, sonunda her

şey yoluna girer” diyecek, görürsün. Rosemary Ria’nın söyleyebileceği sözleri aktarırken ona

öykündü ve çocuk sesiyle konuştu.

Danny ona baktı. “Ria sana ne yaptı da onu bu kadar küçük görüyorsun? O senin hakkında

hep iyi şeyler söyler.”

– Kocasını burnunun dibinde elinden aldım, bana mısın demedi. Aklı başında biri böyle bir

şeye göz yummaz bence.

– insan dostu olduğunu sandığı birinden şüphelenmez, dedi Danny. Rosemary susuyordu.

Affedersin ama kendini beğenmiş, ikiyüzlü biri gibi konuşuyorsun.

– Seni dürüstlüğünden dolayı sevmedim ben Danny.

– Yapacağım iş hiç kolay değil, ama ister dürüstlük de ister ihanet, Ria bu haberi benden

duymayı hak ediyor.

– Oraya gidiş nedenini söyledin mi ?

– Hayır.

– Eminim ona döndüğünü sanıyordur, dedi Rosemary.

– Neden durup dururken böyle sansın ki ? Bittiğini biliyor.

– Ria bittiğini bilmiyor. Yirmi yıl geçse, gene de bilmeyecek, dedi Rosemary.

Danny havaalanında Polly Callaghan'la karşılaştı. Polly, "Yurtdışına mı kaçıyorsun?" diye

sordu Danny'ye.

– Hayır, acıklı öyküyü Ria'yla konuşmaya gidiyorum. Ya sen? Batan gemiyi terk mi

ediyorsun ?

– Hayır Danny. Bakışları soğuktu. Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Barney Mona'yla hafta

sonu baş başa kalsın diye gidiyorum, buna ihtiyacı var. Acıklı öyküler anlatacak tek kişi sen

değilsin.

– Polly, sabahtan beri herkesten özür dileyip duruyorum. Canım sıkkın, sert çıkışlar

yapıyorum. Bağışla beni.

– Seni kim bağışlamaz ki Danny? Gençsin, çekicisin, önünde koca bir hayat uzanıyor.

Bağışlanacaksın, yeniden başlayacaksın. Barney senin kadar şanslı olmayabilir.

Polly yanıt beklemeden yürüdü gitti.

Taksi evin yoluna girdi. Danny ailesinin yazı geçirdiği eve şöyle bir baktı. Tahmin

ettiğinden de güzeldi. "Normal koşullarda Marilyn Vine'ı beğenir miydim acaba?" diye geçirdi

aklından. Pekâlâ dost olabilirlerdi, iş ortağı olabilirlerdi. Şimdiyse onun evine girmek üzereydi.

Brian'ın çığlığını duydu: "Geldi!" Oğlu onu karşılamak ve kollarına atılmak üzere

koşmaktaydı.

Beyzbol şapkasını ters takmış bir çocuk, elinde topuyla bir kenarda durmuş, onlara

bakıyordu. Bu Brian'ın yeni arkadaşı olmalıydı, ince uzun Annie, güneşten yanmış teni, pembe

kotuyla Brian'ın arkasında duruyordu. Sarıldılar, tıpkı Annie dört yaşındayken kucaklaştıkları

günlerdeki gibi sıcak bir kavuşma oldu. Neyse ki çocuklarını yitirmemişti.

Danny Ria'yı gördüğünde gözleri dolmuştu. O da onu karşılamaya çıkmış, ama geçmiş

günlerde yapabileceği üzre koşup kollarına atılmaya davranmamıştı. Yüzünde büyük bir

gülümsemeyle, onu gördüğüne sevinmiş, ama sakin sakin duruyordu orada. Evliliklerinin bittiğini

bir türlü anlamayan Ria'ydı bu, Amerika'ya gelmek üzere yola çıkacağı günün gecesi onurunu

yitiren, kendini kaybeden ve Danny'ye Bernadette'i bırakması için yalvaran Ria'ydı. Ama şu anda

farklı bir kadın olduğu kesindi. Kendine güvenen ve ilk kez gerçek dünyanın farkına varmış bir

Ria'ydı şu anda.

Danny kollarını ona doğru uzattı, “Ria” dedi. Çocukların onları izlemekte olduğunu

biliyordu.

Ria, bir kadın arkadaşıyla kucaklaşır gibi sarıldı ona, yanağını J onunkine dayadı.

“Westville’e hoş geldin” dedi.

Danny soluğunu yavaşça bıraktı. Çok şükür Rosemary yanılmıştı. Uçakta, telefonda Ria’nın

yanlış anlamasına yol açacak bir şeyler söyleyip söylemediğini düşünüp durmuştu. Ama hayır, Ria

onun bir dost olarak geldiğini anlamıştı. Başka türlü düşünseydi, Tara Sokağı’ndaki evle ilgili

bilgileri verdiğinde Ria’nın havasının birden değişmesi ne büyük bir trajedi olacaktı.

İlk gece durumu anlatma fırsatı olmadı. Çok fazla, çok çok fazla hareketli bir gece

geçirdiler. Yüzme havuzuna girdiler, komşulardan bir karıkoca uğradı. Arkadaş edinmekte Ria’nın

üstüne yoktu. Neyse ki bu komşular fazla kalmadı. Sonra Heidi ve Carlotta diye takdim edilen iki

kişi, mahallede bir mezeci dükkânı işleten iki kültürlü eşcinsel, Annie’ye büyük umutlar bağladığı

anlaşılan bir öğrenci... Hepsi de şöyle bir uğradıklarını, Annie ile Brian’ın babasına merhaba demek

istediklerini söyledi. Danny bir koca olarak sunulmadığının farkına varmış, daha da rahatlamıştı.

Bahçede şaraplar, sodalar içildi, füme somonlar ikram edildi, sonra herkes gitti, havuz başında

ailecek mangal partisi verildi.

Danny çocukların ertesi gece Maine'lerde kalacağını öğrendi. Ria yalnız konuşmaları

gerektiğini anlamış olmalıydı, bu yüzden çocukları otobüse atıp gönderiyordu. Ria'ya hayran

hayran baktı Danny. Her şeyi umduğundan çok daha iyi beceriyordu. Şimdi yapılacak tek şey,

önlerinde uzanan, para açısından son derece çorak geleceğe ilişkin gerçekçi seçenekler ortaya

atmaktı, Ria'nın dünyanın sonunun geldiğini sanmasına engel olacak bir çözüm l bulmalıydı.

– Bizim için saat on bir, ama babanıza göre sabahın dördü, l bence bırakalım yatsın, dedi

Ria. Tabaklan hep birlikte içeri taşıdılar.

Ria yatak odasına kadar Danny'ye eşlik ederken, "işleri kolaylaştırdığın için teşekkür

ederim Ria" dedi.

– Ama zaten kolay, diyerek gülümsedi Ria. Seni görmek her zaman sevindirmiştir beni,

şimdi, hem de böylesine güzel bir yerde neden sevindirmesin?

– Demek burası sana iyi geldi ?

– Ah, hem de nasıl. Ria Danny'yi yanağından öptü. Sabahleyin görüşürüz, dedi ve yanından

ayrıldı. Danny başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Ria nerdeyse bütün gece koltuğunda oturup dalgın dalgın bahçeye baktı. Çimenlerin

ortasından tüyleri çizgili küçük bir sincap geçti. Hayret, Amerika'ya gelmeden önce hiç böyle bir

hayvan görmemişti. Ağaçlarda sincap vardı gerçi ve Carlotta sık sık gördüğü, rakunu beslememek

için kendini zor tutuyordu; bu hayvanlara yüz vermemek gerekiyormuş, ama gene de öyle sevimli

yüzleri varmış ki... Brian bunlardan birini kaçırıp Dublin'de bir sincap dükkânı açmak istediğini

söylemişti.

– Onları çoğaltmak için iki tane yürütmen gerek, demişti Annie. Bunu sen bile bilirsin

herhalde.

– Ben hamile bir sincap götüreceğim, demişti Brian.

Ria bitişik odada uyumakta olan erkeği düşünmektense bu tür şeyleri düşünmeye

zorluyordu kendini. Son birkaç ayın olaylarını anımsamak için birkaç kez zihnini zorlamak

durumunda kalmıştı. Dördü birlikte normal, mutlu bir aile gibiydi. Danny'nin onları terk ettiğine

inanmak nerdeyse imkânsızdı.

Elbette yaptıklarının korkunç bir yanlış olduğunu anlamıştı Danny. Buraya gelmesinin

nedeni ancak bu olabilirdi. Neden bunu hemencecik söylemedi acaba? Ria'dan özür dileyip

kendisini eve almasını isteyebilirdi. İşleri kolaylaştırdığı için teşekkür etmişti gerçi. Hemen

kollarına atılıp, artık hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek yerine aynı tavrını sürdürmeliydi

Ria. Oyun gibi bir şeydi bu, kurallarına uygun oynanmalıydı. Danny ona dönüyordu ve Ria bu kez

onu elinden kaçırmayacaktı.

Mona McCarthy öyküyü baştan sona, kocasının sözünü hiç kesmeden dinledi. Barney

olayları birer birer anlatırken Mona'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu.

– Bir şeyler söyle, Mona, dedi Barney sonunda.

Mona hafifçe omuz silkti. "Söylenecek ne var ki Barney? Çok üzüldüm, hepsi bu. Her

şeyini bu işe yatırdın, her şeyini verdin, sonunda arkana yaslanıp tadını çıkaramayacağın için çok

üzgünüm."

– Ben arkaya yaslanacak adam değilim zaten, dedi Barney. Durumun ne derece kötü

olduğunu sormuyorsun.

– Nasılsa anlatacaksın.

– Bu ev senin üstüne, neyse ki senin üstüne...

– Ama elimizde tutacak değiliz herhalde ?

– Elimizdeki avucumuzdaki bu, Mona.

– Bütün o insanları işten çıkaracaksın, alacaklılara beş para vermeyeceksin, Ria Lynch'in

evinin elinden gitmesine göz yumacaksın ve ben bu koca malikânede oturacağım, öyle mi ?

– Böyle olmayacak.

– Nasıl olacak peki ?

Barney bu soruyu yanıtlayamadı. "Özür dilerim Mona" dedi.

– Bana göre yoksul olmanın bir sakıncası yok, daha önce de yoksulduk, ama şerefsiz

olmayacağım.

– iş hayatı. Anlamıyorsun, sen işkadını değilsin.

– Orası hiç belli olmaz, dedi Mona. Hiç belli olmaz.

Ertesi sabah erkenden, Ria Danny'nin odasına bir fincan kahve götürdü.

– Genellikle kahvaltıdan önce biraz yüzüyoruz, bize katılır mısın?

– Mayo falan getirmedim ki ?

– Bak işte, gördün mü, benim listelerimden birini yapmış olsaydın... diye kendisiyle dalga

geçti Ria. Dale'in odasında bir mayo bulurum sana.

–Dale kim?

– Oğulları.

– Kızmaz mı ?

– Hayır, Dale ölmüş. Ria odadan çıktı ve elinde bir mayoyla döndü.

– Ölmüş mü? dedi Danny.

– Öldürülmüş. Bu yüzden Marilyn buradan uzaklaşmak istemiş.

– Boşandığından dolayı sanıyordum, dedi Danny.

– Hayır, hatta sanırım evliliği çok iyi gidiyor.

– Ama kocası Hawaii'de değil mi ? Bunun neresi iyi ?

– Sanırım bu hafta sonu İrlanda'ya gidecek, dedi Ria.

– Daha fazla kalamaz mısın Baba? dedi Brian.

– Hayır, pazartesi gecesi dönmem gerek, ama tam üç gün buradayım, dedi Danny.

Havuzdan çıkmış, Ria'nın kahvaltı için hazırladığı omletlerin başına oturmak üzere yürüyorlardı.

– Neden geldin? diye sordu Brian.

– Sizi görmeye. Söyledim ya.

– Hayli uzun bir yol... dedi Brian düşünceli düşünceli,

– Doğru. Ama sizin için değer.

– Annem ziyaretinin işinle ilgili olduğunu söyledi.

– Bir bakıma öyle.

423

– Ee, ne zaman konuşacaksınız ? iş konusunu yani ?

– Merak etme, konuşuruz, dedi Danny ve oğlunun saçlarını eliyle şöyle bir karıştırdı.

– Baba, büyüdüğüm zaman ne olmamı istersin ?

– Benim için fark etmez. Sen ne olmak istersin ?

– Aslında bilmiyorum. Meraklı, araştırmacı bir yanım olduğu için annem gazeteci ya da

avukat olabileceğimi söylüyor. Annie'ye sorarsan kumarhane fedaisi olmalıymışım. Emlak

komisyoncusu olup seni yanında çalışmamı ister misin ?

– Doğrusu hayır, Brian. Bence insanlar kendi uğraşlarını kendileri seçmeli, kendi

yıldızlarının peşinden gitmeli.

– Senin annen ile baban ne olmanı istedi ?

– Galiba zengin bir çiftçinin kızıyla evlenmemi ve toprak sahibi olmamı istiyorlardı.

– İyi ki öyle olmamış. Ama ben emlakçı olmak istesem, olabilirim, öyle değil mi? O zaman

her gün görürüm seni... Bizim eve bir daha hiç dönmesen bile görürüm...

– Elbette Brian, seni her gün görmeyi ben de çok isterim, bir şeyler düşüneceğiz.

– Bernadette'in bebeği doğunca da bize ayıracak vaktin olacak mı ? Bu soru Brian'ın

yüzünden de okunuyordu.

Danny söyleyecek söz bulamıyordu. Brian'ı omuzlarından sımsıkı kavradı. Boğuk bir sesle,

"Sana ve Annie'ye ayıracak vaktim her zaman olacak Brian" dedi. "İnan olacak."

– Biliyordum ama gene de sordum, dedi Brian.

Danny'ye çevreyi gezdirmek üzere hep birlikte çıktılar, Westville'in görülecek yerlerini bir

bir gösterdikten sonra, Annie ile Brian'ı Maine'lere götürecek otobüse bindirmek üzere terminale

geldiler, orada bir hamburgercide oturdular.

Zach ve Hubie de veda etmek üzere gelmişti. "Sensiz pek sönük geçecek günler" dedi Zach.

– Ben de Kelly'yle pek parlak saatler geçirecek değilim, ne de olsa kız, anlarsın ya, dedi

Brian. Zach halden anlar bir havayla başını salladı.

– O Sean Maine denen adam senin kılına dokunacak olsa haberim olacak ve anında

yanınızda biteceğim... dedi Hubie.

– İnsanların bana dokunmasından korkmaktan vazgeçer misin lütfen. Annem ile babam seni

dinliyor, diye tısladı Annie.

Danny ile Ria arabaya binip Tudor Drive'a döndü.

– Çocukları buraya getirmen iyi oldu, harika bir tatil geçiriyorlar.

– Eh, yol paralarım sen verdin. İçinden aferin diyordu kendine. Listesinde şu sözler

yazılıydı: “Onu sıkma. Hevesli görünme, serinkanlı, sakin ol. İhanet etmiş sefil biriymiş gibi

davranma ona. Duygularım açığa vurma. Döneceğim bildiğini söyleme. Bernadette’in geleceğine

ilişkin planlar yapma, işin o tarafı onu ilgilendirir.” Ria kendi kendine gülümsedi. Listelerine

gülüyor olabilirlerdi, ama sonuçta bayağı işe yarıyordu.

– Burada hayatından memnunsun ha? dedi Danny.

– Öyle sayılır, diye onayladı onu Ria.

Danny uzakta görünen sık ağaçlan göstererek “Şurası neresi?” diye sordu.

– Şehitler Parkı, çok iyi bakıyorlar, güzel bir park.

– Oraya gidip biraz yürüyelim, oturalım mı?

– Elbet, ama eve gitmeyi yeğlemez misin? Tudor Drive’ın bahçesi de çok güzel.

– Şöyle... ne bileyim... her şeyden uzak bir yer olsun istedim.

– Tamam, Şehitler Parkı uygun. Şuralarda bir otopark olacak. Parkta yürüdüler ve dünya

savaşlarında, Kore’de ve Vietnam’da ölen Westville’lilerin adlarını okudular.

– Ne kadar yersiz bir şey şu savaş, dedi Ria. Baksana, şu çocuk Annie’den sadece dört yaş

büyükmüş.

– Haklısın, taş üzerinde bir ad olmak yerine, şurada oturup satranç oynayan ihtiyarlardan

biri olabilirdi bugün, dedi Danny.

Ria ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu, ama kendine verdiği öğütleri de aklından

çıkarmıyordu. Tahta bir banka oturdular, Danny hemen elini uzatarak Ria’nın elini tuttu.

– Belki de ne söyleyeceğimi biliyorsun, dedi.

Hafif bir kaygı rüzgârı esti Ria’nın yüreğinde, ama çok hafif. Elbet söylemek zorunda

olduğunu değil, söylemek istediğini söyleyecekti. Gene de sonuçta sözcükler ne anlatabilirdi ki ?

“Söyle Danny” dedi.

– Sana büyük hayranlık duyuyorum, gerçekten hayranım sana... ve bu kötü haberi vermek

hiç hoşuma gitmiyor. Bunları söylemek zorunda olmaktan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam.

Yaptığım tek iyi şey, sana bizzat söylemek için buraya kadar gelmem.

Ria boğazında, o sabah büyük bir özenle taktığı san eşarbın altında, aniden kocaman bir

taşın belirdiğini hissetti.

Söyleyebileceği herhangi bir sözün yersiz olabileceği kaygısıyla, “Yani?” dedi yalnızca.

– Durum çok kötü, Ria.

– Yok, o kadar da kötü olamaz, dedi Ria; artık Danny'nin kendisine dönmediğini anlamıştı.

Bu geliş dönmekle ilgili değildi. Liste yapmasaydı da olurdu. Şimdi artık sakin, serinkanlı ya da

coşkulu davranması bir şeyi değiştirmeyecekti, Danny ona dönmüyordu.

Nerdeyse konuştuğunun farkında olmaksızın, "Danny, ben hayatımın en kötü haberini

çoktan aldım, hiçbir şey onun kadar kötü olamaz. Bana söyleyecek başka bir şeyin olmasa gerek"

dedi.

– Var, var, dedi Danny.

Westville Şehitler Parkı'nda, Ria'ya evinin elinden gittiğini söyledi Danny. Barney

McCarthy'nin mülkiyetindeydi ve yakında alacaklılarına devredilecek olan malların arasındaydı ev.

Sean Maine Annie'yi görür görmez, "Bu akşam bir parti var, gidebiliriz" dedi.

Brian ile Kelly'yi de götürecek miyiz?

– Yerlerinden kımıldayamazlar! Annem onlar için video kaset kiraladı.

– Ama parti için giyecek elbisem yok, dedi Annie mahzun mahzun.

– Bu halinle çok iyisin. Sean'ın hayranlığı gözlerinden okunuyordu.

Kitty olanlara inanamayacaktı. Ne yazık ki burada değildi ve onun bu zaferine tanık

olamıyordu! Kitty olsa iş bu noktaya geldiğinde çocuğun pantolonlarını çoktan sıyırmış olurdu.

Annie için böyle bir şey asla söz konusu olamazdı, olmayacaktı da; bunu daha baştan açıkça ortaya

koymalıydı. Hubie, “Bu kadar güzel olup da oyuna katılmamak haksızlık” demişti ona. Nefis

yemekleri masanın üzerine dizip daha insanlar çatallarını değdirmeden sofrayı toplamak gibi bir

şeydi bu ona göre. Bu, çok karmaşık bir işti sonuç olarak.

– Pekâlâ Hilary, ne var? Bana ne söylemeye çabalıyorsun?

– Sana bir şey söylemek istediğimi de nerden çıkardın ? diye sordu Hilary.

– Tıpkı Pliers gibisin. Yürüyüşe çıkmak istediğini anlatmak için ayaklarının dibinde çember

çizer, dolanır durur, sen de aynı şeyi yapıyorsun.

– Yaşamın neler getireceği belli olmuyor Anne.

– Haydi söyle.

– Yani Ria burda olsaydı, senden önce onu yoklardım...

– Ağzından dirhemle laf çıkıyor, söyle şunu Hilary!

– Martin ile ben köye taşınsak senin için fark eder mi ?

– Köye mi ?

– Kızacağını biliyordum. Martin umursamayacağını söylemişti.

– Hangi köye, ne köyüne ? Nora Johnson müthiş şaşırmıştı.

– Şey, Martin’in memleketine. Biliyorsun kardeşlerinden hiçbiri o eski evde oturmak

istemiyor, ev de yıkıldı yıkılacak durumda, ama Martin orada iş buldu, köy okulunda öğretmen

açığı varmış, ben de iş bulabilirim.

– Batı’da oturacaksınız ha? Nora Johnson bir Dublin’li olarak köyü tatillerde gidilen bir yer

olarak düşünürdü.

– Eğer bu seni perişan etmeyecekse, evet, Batı’da oturacağız.

– Ben neden üzüleyim. Ama Hilary, Kızım, Tanrı aşkına nereden aklınıza geldi oralara

gitmek? Aslında bilmiyor değildi.

– Oralar çok daha ucuz, Anne. Hesabımızı kitabımızı yaptık, her şey daha ucuz, yol parası

yok, sonra kendi evimizi satınca bir kenarda paramız olacak.

– O kenardaki parayla ne yapacaksınız peki ?

– Hiç, bir kenarda tutacağız Anne, yaşlandığımızda bir güvencemiz olacak böylece.

Nora başını salladı. Martin ile Hilary için tek güvence bu olabilirdi. “Ne zaman karar

verdiniz buna?”

– Oraya son gidişimizde baktım, bir de ne göreyim, ev dört bir yandan ağaçlarla çevrili, dedi

Hilary. O anda tam bize uygun bir yer olduğunu anladım.

– Sen müşterilerle yatıyorsundur da? diye gürledi Jack Gertie’ye.

– Ah Jack, lütfen beni bırak. Gertie kocasının ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Sen neler

söylüyorsun ?

– Sen benim kadınımsın ve cebine bir onluk sıkıştıracaklar diye ucuz bir fahişe gibi

dolaşamazsın ortalıkta.

– Bırak beni. Canımı acıtıyorsun Jack, yalvarırım bırak.

– Nerde yapıyorsun bu işi? Duvara dayanıp mı, ha?

– Bu yaptığının delilik olduğunu sen de biliyorsun. Gertie korkmaya başladı; Jack’i uzun

süredir böyle görmemişti. Ria ile çocukların bu hafta sonu Maine’lerde olduğunu biliyordu. Ria

onlara neler anlatacaktı, o burada neler yaşıyordu...

– Sonunda öğreneceğimi biliyordun, değil mi ?

– Öğrenecek bir şey yok ki, Jack.

– Öyleyse neden çocukları dün gece annene gönderdin ? Söyle, neden gönderdin ?

– Senin biraz... biraz sinirli olduğunu gördüm. Kimsenin üzülmesini istemedim.

427

– Eve geldiklerinde annelerinin bir onluk için neler yaptığını duymalarını istemedin de

ondan. Jack bir tokat indirdi karısına.

–Jack!

– Ben normal bir erkeğim, normal bir erkek, çantasındaki onlukların hesabını veremeyen

karısına böyle davranır işte.

– Ben o para için yerleri ovuyorum Jack ?

– Nerde ? Nerde ovuyorsun ?

– Marilyn Vine'ın evinde, bazen Polly Callaghan'ın, Frances Sullivan'ın evinde...

Güldü Jack. "Bu martavallara inanmamı beklemiyorsun herhalde."

Gerti başını kollarına yaslayıp ağlamaya başladı. "Bana inanmıyorsan, hemen öldür beni

Jack, çünkü artık bunu sürdürmenin anlamı yok" dedi gözyaşları arasında.

– Daha önce hiç gerçek bir kız arkadaşım olmadı, dedi Sean Maine, Annie'ye. Partide bir

pencere pervazına ilişmişlerdi. Odada dans ediyorlardı, bahçede de mangal yakılmaktaydı. Sean

kolunu gururla, nerdeyse koruyucu havasında Annie'nin omuzuna atmıştı. Annie ona gülümsüyor,

daha fazla ileri gidebileceği havasını yaratmaması, onu yüreklendirmemesi gerektiğini de aklından

çıkarmıyordu. Şu şansa bak! Beğendiğim kız kısa bir süre sonra İrlanda'ya dönecek!

– Mektuplaşırız, dedi Annie.

– Ya da belki ben irlanda’ya gelirim, Gertie Teyzemde kalırım, size yakın bir okula

yazılırım.

Annie böyle bir olasılığı zayıf buluyordu. “Evet, olabilir” dedi gene de.

– Bunu istemez miydin ?

– A tabii, isterdim, ama... ama... Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi. Annesi Gertie’nin

yaşantısıyla ilgili ayrıntılara girmemesini tembihlemişti, buralarda her şeyin bilinmesi

gerekmiyordu. Annesinin önerisinin önem taşıdığını hissediyordu. Ama Gertie çok meşgul,

diyebildi.

– Akrabası için yatacak yeri vardır herhalde ?

– Tabii.

– Babanın dönmesi büyük bir sürpriz oldu ha? Sean olan biteni biliyordu.

– Dönüp dönmediğinden emin değilim.

– Ama Brian dedi ki...

– Ah Sean, Brian ne bilecek? Babam biraz üzgündü, bu yüzden

Brian öyle sanıyor. Bernadette’e kaptırdı kendini. Bebekti falandı derken, ondan öyle kolay

kolay vazgeçeceğini sanmıyorum.

– Gene de Westville'de, annenin yanında belki de durum o kadar kötü değil.

– Belki de, diye onayladı Annie. Hiç fena değil.

Danny ile Ria bankta otururken Şehitler Parkı'ndaki ağaçların gölgeleri uzadıkça uzadı. El

ele tutuşmuşlardı, ama gençliklerinde olduğu gibi değil. Hatta iki arkadaş gibi bile değil, kayalara

çarpmış bir gemide, ellerini bırakıp büsbütün yalnız kalmaktan korktukları için el ele tutuşmuş iki

yolcuya benziyorlardı. Bazen öylece oturuyor, hiç konuşmuyorlardı. Bazen Ria ifadesiz bir sesle

sorular soruyor, Danny yanıtlıyordu. Hiçbir noktada tatlım demedi, sahte umutlar sunmadı,

boşboğazlık edip işlerin yoluna gireceği güvencesini vermedi.

– Bize bunu anlatmak için neden Amerika'ya kadar geldin? diye sordu Ria. Biz dönünceye

kadar bekleyemez miydin?

– Başkasından duymanızı istemedim.

Hâlâ el eleydiler. Ria teşekkürlerini onun elini sıkarak dile getirdi. Kimse kimseyi

suçlamadı. İkisi de ipotekte imzalarının bulunduğunu biliyordu. Yalnız bu ipoteğin paraya

çevrilmesine gerek olacağı ikisinin de aklından geçmemişti.

– Barney bize üzüldü mü, Tara Sokağı'ndaki eve üzüldü mü ? diye sordu Ria.

Danny gerçekleri söylemeye çabalıyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse öyle bir

sarsılmış, kendi derdine düşmüş durumda ki, bizimki bu sarsıntının ancak bir parçası.”

– Gene de seni buraya gönderdiğine göre, umursamıyor değil.

– Hayır, gelmek için ben ısrar ettim.

– Peki Mona?

– Mona hiçbir şey söylememiş. Tek kelime çıkmamış ağzından.

– Bir şeyler söylemiş olmalı.

– Söylediyse de Barney bana anlatmadı. Bu Ria’nın tanıdığı Danny’den çok farklı biriydi.

Artık eskisi gibi her şeyden ve herkesten emin görünmüyordu. Koca Barney McCarthy bile artık

hayatında sabit bir nokta değildi.

Danny’nin ne yapacağı üzerine boş boş konuştular. Kendisine iş verecek başka emlakçılar

vardı. Ama merdivenin en alt basamağından başlayacaktı.

– Polly ne olacak?

– O da evinden çıkıyor, iş arıyor, Barney onun bir tuğla koyduğunu ya da destek olduğunu

söyledi, tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum.

Ria başını salladı. “Evet, bu ikisinden biridir.”

– Bir de personel sorunu var, bu da çözümlenmesi çok zor bir sorun, dedi Danny.

– Onlara kim açıkladı durumu ?

– Kim olacak, ben.

– Çok kişiye dert anlatmak durumunda kalmışsın.

– Orası öyle, o insanlarla iyi günde beraberdik.

– Biliyorum, ikimiz de beraberdik.

Araya giren sessizlikler ne kaygı verici ne de zoraki suskunluklardı. İkisi de olanları

hazmetmeye çabalıyordu sanki.

– Peki Bernadette ne diyor bu işlere ?

– O bilmiyor. –Danny?

– Hayır, gerçekten bilmiyor, dönünce anlatacağım. O tepki göstermez. Annesi gösterir, o

susacaktır.

Bir rüzgâr esti, ayakları dibindeki yapraklan ve çiçekleri havalandırdı.

– Haydi eve dönelim Danny.

– Sana çok teşekkür ederim. –Ne için?

– Bana bağırmadığın için. Bir insanın verebileceği en kötü haberi vermek zorunda kaldım

sana.

– Yok canım.

– Ne demek istiyorsun ?

– Daha önce çok daha kötüsünü vermiştin bana.

Danny bir şey söylemedi. Birlikte yürüyerek Şehitler Parkı’ndan çıktılar ve Marilyn Vine’in

arabasına bindiler.

Colm Barry, Tara Sokağı 16 no’lu eve uğradı.

– Tedavi merkezinde gerçekten çalışmış mıydın ?

– Evet, tabii çalıştım.

– Öyleyse yardım edebilir misin ?

– Bir şey yapamayacağımı biliyorsun. Caroline bunu kendisi istemeli, ancak ondan sonra

yardımcı olabilirim.

Colm çok çaresiz görünüyordu. “Ama onu oraya sürükleyebiliriz.”

– Bir yer var mı, bir merkez falan ?

Colm başını salladı. “Evet, güzel bir yer var. Ama bunun ne yaran olacak?”

430

– Sen oraya git, programı incele, birkaç kişiyle konuş. Sonra da Caroline’e anlat.

– Dinlemez ki.

– Monto denen o adamı seviyor mu ?

– Hayır, ona getirdiklerini seviyor, şimdi adam benim lokantada satış yapıyor.

– Ciddi olamazsın.

– Dün akşam gözlerimle gördüm, biliyorum, yapıyor.

– Buna izin veremezsin Colm. Lokantam kapatırlar, sen ne yaparsın sonra, Caroline ne

yapar?

– Elimden ne gelir? Adamı sepetleyebilirim. Ama bu sefer Caroline perişan olur.

– Caroline'le pek çok şey paylaşmışsınız, uzun bir geçmişiniz var, onunla oturup

konuşabilirsin. Lokantanın elinden gideceğini anlat ona, bu merkezi bir denemesi için yalvar.

Kendisiyle birlikte gideceğimi, isterse görüşmelerde yanında oturacağımı söyle.

Marilyn, Colm gittikten sonra aynada kendisini inceledi. Saçları aynı kızıl kumral saçlardı,

buraya geldiğinden beri biraz daha uzamıştı, o kadar. Gözleri hâlâ her zamanki gibi canlı, çenesi

gene hafif çıkıktı. Ama içi tamamen değişmişti. Ne olmuştu da birkaç kısa haftada bu kadar

değişmişti ? Yabancıların işine karışıyor, onların yaşantılarının gidişini değiştirmeye çabalıyordu.

Greg duysa asla inanmazdı.

Greg. Marilyn ona telefon etmeye karar verdi, ama birkaç gün üniversitede olmayacağını

söylediler. Greg böyle yapmazdı, kaldığı eve telefon etti. Telesekreter bir hafta evde olmayacağını

söylüyordu.

Evlilik yaşantılarında ilk kez nereye gideceğini ya da ne yapacağını söylememişti.

Ansızın kendisini çok yalnız hissetti Marilyn.

Tudor Drive’a geldiklerinde, Ria çay içmelerini önerdi.

– Hayır Ria, otur, konuş benimle... Konuşmaya çalış, evde olduğu gibi telaş içinde ordan

oraya koşup bir şeyler yapma gene.

Ria bu sözlerden alındı. “Evde öyle mi yapıyordum ?”

– Eh, biliyorsun eve gelip seninle konuşmak istediğimde fırında şu vardı, ocakta bu vardı ya

da derin dondurucudan çıkarılacak bir şey vardı, gelen gidenin ardı arkası kesilmiyordu.

– Gelenler ya aileden kişiler ya da çocuklardı yanlış hatırlamıyorsam.

– Ve mahallenin yarısı. Benimle konuşacak vaktin olmuyordu hiç.

– Bütün bu olanların nedeni bu mu yani ?

– Sanırım olmayan bir şeyin arayışı içindeydim, dedi Danny üzgün üzgün.

– Buna gerçekten inanıyor musun ?

– Evet, inanıyorum.

– Eh, tabii, çay yapmayacağım, oturup seninle konuşacağım şimdi.

Bundan da hoşnut olmadı Danny. “Şimdi kendimi rezil biri gibi hissediyorum” dedi.

“Haydi, gel çay içelim.”

– Tamam, çayı sen yap, dedi Ria. Ben burada oturacağım. Danny çaydanlığı koydu, çay

poşetlerini çıkardı. Belki ona bu türden işleri daha sık yaptırmış olmalıydı.

– Telesekreterde mesajın var, dedi.

– Mesajı dinler misin, Danny ? Eski Ria elinde kâğıt kalemle çoktan fırlamıştı yerinden.

– Ben Hubie Green, Bayan Lynch. Annie’nin telefon numarasını almamışım, ona hafta sonu

telefon etmek isterdim. Size bir elektronik mektup gönderdim, ama sanırım bu sıralarda mesajlara

bakacak vaktiniz olmuyor. Bay Lynch’e saygılar.

– Telefon edip numarayı verecek misin ? diye sordu Danny.

– Hayır. Annie aramasını isteseydi telefon numarasını verirdi, dedi Ria.

Danny hayran hayran baktı ona. “Haklısın. Başka mesaj var mı diye bakalım mı

bilgisayara ?”

– Konuşmak istiyordun hani, şimdi kim kaçıyor konuşmaktan?

– Koca bir akşam var, gece var önümüzde.

Eski Ria akşam yemeğine ne hazırlayacağı, yemeğin saat kaçta yeneceği konusunda

söylenmeye başlamıştı bile. Ama şimdi, omuz silkmekle yetindi. “Tamam, Greg’in çalışma odasına

gidelim, bakalım becerecek miyim.”

Ria büyük bir ustalıkla internet’e girdi, posta kutusunda üç mesaj vardı. Biri Hubie’den, biri

Danny’nin bürosundan, diğeriyse Rosemary Ryan’dandı.

– Bürodan geleni okumak istiyor musun ? diye sordu Ria.

– Hayır, daha fazla baş ağrısı istemez şimdi.

– Peki, Rosemary ne diyor, bakalım mı ?

– Kötü haberleri vardır mutlaka, dedi Danny.

Ria şaşırdı birden. “O biliyor mu ? Rosemary biliyor mu ?”

– Kendi kaynaklarından duymuştu zaten, sonra dün buraya gelirken karşılaştım onunla.

Beni havaalanına götürdü.

Ria Rosemary’nin mesajını açtı. Satır aralarını okumaya çabalarcasına birkaç kez okudu

mesajı. Rosemary gereksiz yere umuda kapılmalarını istemiyordu.

Ria, Danny, bu sabahki ‘Irish Times’ gazetesini alın. Barney’yle ilgili bir haber var, sizi

ilgilendirebilir. Sonuçta her şeyi kaybetmeyebilirsiniz, iyi tatiller.

– Irish Times okuyun diyor, iş yaşamı sütununu, dedi Ria sonunda.

Ria'nın bu becerisi Danny'yi etkilemişti. "Gazeteyi bulabilir misin?" diye atıldı.

– Bir dakika.

Kısa bir süre içinde gazetenin web sayfasına bağlanıp habere ulaştılar. Yazıda, "Kentte

dolaşan söylentilere göre Barney McCarthy'nin malî ölümü, Mark Twain'in zamansız ölümüne

benzeyebilir" deniyordu. Şirketinin dışında bazı kaynaklardan bir kurtarma paketinin sunulduğu

gelen haberler arasındaydı. Durura düşünüldüğü kadar vahim değildi. Ria haberi sesli okudu, sesi

gittikçe şarkıya dönüşür gibiydi.

– Danny, bu bir mucize değil mi ?

– Evet.

– Neden sevinmiyorsun?

– Gerçekten bir şey olsaydı, Barney bana telefon ederdi, numarayı vermiştim. Bu

Barney'nin bildik halkla ilişkiler etkinliği...

– Gel bakalım senin bürodan ne diyorlar. Belki sana bir mesaj

gönderdi ?

– Sanmam, ama bakalım.

"Danny Lynch'e mesaj: lütfen ivedilikle evine telefon etsin, Bayan Finola Dunne'le

konuşması gerek.”

– Baş ağrısı olacağını söylemiştim, dedi Danny.

– Telefon edecek misin ?

– Hayır, döndüğümde ne kadar sorumsuz olduğum konusunda istemediğim kadar laf

işiteceğim zaten, dedi. Danny.

Ria ona acıdığını ele veren bir sesle, “Ben benim annemden de bu tür şeyler işiteceksin”

dedi.

– Yok, zavallı Holly’nin hakkım yemeyelim, bütün suçu kendi deyişiyle o “zinacı”ya

yüklerdi annen. Gerçi bugünlerde zinacı derken kimden söz ettiğim anlamak güç ya...

Mutfağa döndüler, ellerine fincanlarını aldılar. Bahçedeki ışıklar kendiliğinden yandı, her

taraf ışıl ışıl oldu. Ria oturup bekledi. Konuşmaya can atıyordu, gazetedeki yazıdan dolayı onu

yüreklendirmek, Barney ile Mona’ya telefon etmesini sağlamak istiyordu. Ama bunların hiçbirini

yapmayacaktı, bekleyecekti. Anlaşılan geçmişte de böyle bekleseydi çok daha iyi olacaktı.

Sonunda Danny konuştu. “En çok neye üzülüyorsun ?” diye sordu.

Hayır, kendisine döndüğünü sandığı ve umutlan boşa çıktığı için çok üzüldüğünü

söylemeyecekti. Aralarındaki olası anlamlı konuşmaların sonu olurdu bu. Listedeki ikinci en kötü

maddenin ne olabileceğini düşündü.

– Sanırım düşlerin ve umutların boşa çıktı diye üzülüyorum. Çocuklar, hatta hepimiz için

öyle çok şey istemiştin ki... Şimdi her şey farklı olacak.

– Yarın onlara birlikte söyleyelim, ne dersin? diye sordu Danny.

– Evet, bence de söyleyelim. Tatillerini rahat geçirseler mi acaba diyordum, ama bu onlara

yalan söylemek olacak.

– Bu işi senin tek başına yapmanı, benim için bahaneler uydurmam ve beni haklı çıkarmaya

çalışmanı da istemiyorum ayrıca, dedi Danny.

– Bahaneye gerek yok. Yaptığın her şeyi hepimiz için yaptın, dedi Ria. Danny hayli

yıkılmış görünüyordu. Onu neşelendirmeye kararlıydı. Haklısın, yarın burada olacaklar, gel

Brian'ın neler söyleyeceğini tahmin etmeye çalışalım, dedi. Danny zar zor gülümsedi, Ria

kararlılıkla sürdürdü çabasını. Tahmin edeceğimiz hiçbir şey onun söyleyeceği kadar kötü olamaz

ama.

– Zavallı Brian, öyle saf ki, dedi Danny.

Ria ona baktı, uzun zamandır hiç olmadığı kadar sakindi. Danny ailesini gerçekten

seviyordu, maskesiz bir Danny duruyordu karşısında. Neden ona yardımcı olmak ya da işleri

düzeltmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu ? Neyin yapılmaması gerektiğini biliyordu

yalnızca. İçgüdülerinin onu söylemeye ittiği her şey, hemen hemen her şey Danny'yi rahatsız

edecek şeylerdi.

Gözyaşları yanaklarından yuvarlandı ve masaya damladı. Yüzünü kurulamak için elini

kaldırmadı, alacakaranlıkta Danny'nin görmeyeceğini umuyordu biraz da. Ama Danny kalktı,

kahve fincanını yavaşça elinden aldı, masaya koydu, sonra onu sandalyesinden kaldırdı, sarıldı,

saçlarını okşamaya başladı.

– Zavallı Ria, sevgili Ria, dedi. Ria göğüsüne yaslanan kalbinin atışlarım hissediyordu. Ria,

ağlama, dedi Danny. Yanaklarındaki yaşlan öptü. Ama gözyaşları dinmiyordu.

– Affedersin, dedi Ria, yüzü Danny'nin göğsüne gömülüydü. Ağlamak istemezdim.

– Biliyorum, biliyorum. Bu sarsıntı, bu korkunç darbe... Hâlâ Ria'nın saçlarını

okşamaktaydı, yüzünü görecek şekilde bedenini uzaklaştırdı, neşelendirmek için gülümsedi.

– Biraz sarsıldım herhalde Danny, belki de biraz uzansam iyi olacak.

Daha dün akşam kendisine katılacağım umduğu yatak odasına gittiler. Danny yatağa oturdu

ve yavaşça Ria'nın leylak rengi bluzunu çıkardı, özenle sandalyenin arkasına astı. Sonra Ria ipek

etekliğini çıkardı, Danny bunu da katladı. Ateşi çıkıp da yatağa yatırılan bir çocuk gibi beyaz

çamaşırıyla öyle duruyordu Ria. Danny yatak örtüsünü açtı.

– Bu ziyaretini boşa harcamak istemiyorum. Burada olmanın tadını çıkarmak istiyorum,

dedi Ria.

– Şişşt, şist, sen uyuyuncaya dek yanında oturacağım, dedi

Danny.

Banyodan bir yüz havlusu aldı, ıslatıp sıktı ve gelip onun yüzünü sildi. Sonra yatağın

yanındaki sandalyede oturup Ria'nın saçlarını okşamaya devam etti. "Uyumaya çalış sevgili Ria,

senden ne kadar hoşnut olduğumu, sana hayranlık duyduğumu düşünmeye çalış."

– Bunu biliyorum Danny.

– Bu hiç değişmedi, biliyorsun değil mi ?

– Evet, biliyorum. Gözleri kapanıyordu. Danny'nin yüzünün yarısı bahçeden vuran ışıkla

aydınlanmıştı, Ria'nın başucunda oturmuş onu avutmaya çalışırken öyle yorgun görünüyordu ki...

Ria dirseğine yaslanarak doğruldu. Şöyle ya da böyle bir yolunu bulacağız, değil mi ? dedi.

Danny kollarını ona doladı ve tekrar sarıldı. “Evet Ria, bir yolunu bulacağız.” Sesi bitkindi.

– Danny, sen de yatağa uzan da dinlen, gözlerini kapat, uyursun. En büyük yük senin

üzerine bindi. Ria’nın bu sözlerinde başka bir anlam gizli değildi. Öyle giysileriyle örtünün üzerine

uzanıp bir iki saat yanında uyumasını istedi.

Ama Danny ona sımsıkı sarılmıştı, Ria, Danny’nin kollarım gevşetmeyeceğini anladı.

Olabilecekleri düşünmemeye çalıştı. Marilyn Vine’ın yatağına sırtüstü uzandı ve yaşamı boyunca

sevdiği tek erkek, üzerinde kalan giysilerini sevecenlikle çıkarır ve onunla sevişirken gözlerini

kapattı.

Greg irlanda’ya gideceğini Ria’ya söylemeye karar verdi, ancak telesekreterdeki sözlerle

karşılaştı. Mesaj bırakıp bırakmama konusunda kararsızdı. Kennedy Havaalanındaki telefon

kulübesinde durmuş, “Marilyn’e telefon etsem mi ?” diye düşünüyordu. Ama ya gelmemesini

söylerse ? Sonra eskisinden de kötü olacaktı durumları. Tek umudu telefon edip Dublin’de

olduğunu söylemekti.

Tam o sırada uçağının kalkmak üzere olduğunu bildiren çağrıyı duydu. Artık istese de

telefon edemezdi.

Danny'den yanıt gelmedi. Rosemary buna sinirlenmişti. Onu havaalanına götürmüştü,

bilgisayarlı, telefonlu bir evde bulunuyordu. Gazetedeki o şifrenin ne demek olduğunu anlamış

olmalıydı. Mutlu aile oyunlarından, Ria'yı avutmaya çalışmaktan bıkmamış mıydı ? Neden telefon

etmiyordu ? Daha önce de sık sık yaptığı gibi bu işin devam etmeyeceğini söyledi Rosemary kendi

kendine.

Danny Lynch'e olan duygulan, ne akla uygundu ne de oynadığı bir oyunun parçası. Hatta

akla gelebilecek en temel dürtünün harekete geçirilmesinden başka bir anlam taşımıyordu. Başka

bir erkeği istemiyordu. Yıllarca onu Ria'yla paylaşmıştı, o iğrenç Orla King gibileriyle paylaşmıştı.

O hayalete benzeyen Bernadette'e ayılıp bayılmasına bile ses çıkarmamıştı. Tek özelliği uygar ve

kibar biri olmasıydı. Bugünlerde kibarlığı bile unutmuştu.

Onu kurtarmamakla iyi ettiğini düşündü, bu işi kimin yaptığını öğrenmek için meraktan

çatlıyordu. Irish Times'a bu yazıyı yazan kadın çok şey biliyordu. Öyle maksatlı yazılmış bir yalan

haber olamazdı. Rosemary, Danny Lynch ve Barney McCarthy'nin gerçekten de yangından

kurtarılmakta olduğuna inanıyordu. Bilmek istediği tek şey bu itfaiye memurunun kim olduğuydu.

– Frances, hani sana temizlik yaptığımı sakın Jack'e söyleme demiştim ya? dedi Gertie.

– Ben de söylemedim, dedi Frances Sullivan.

– Yok, şimdi durum değişti. Artık buraya geldiğimi bilmesini istiyorum. Neden dersen,

parayı başka bir yerden aldığımı sanıyor.

– Tamam da, bana gelip sormaz ki ? dedi Frances. Ürkmüş görünüyordu.

– Sormaz, ama sorarsa artık söyleyebilirsin, paralan nereden kazandığımı bilmesini

istiyorum şimdi.

– Tamam Gertie. Birçoğu gibi Frances de Jack'in Gertie'nin yaşantısında yarattığı

tehlikeden her geçen gün biraz daha beziyordu.

– Sağ ol Frances, Marilyn'e, sonra da Polly'ye aynı şeyi söyleyeceğim, bir daha kimseyi

rahatsız etmem. •

Marilyn üstüne kot pantolon ve bir tişört geçirmiş, ön bahçede duruyordu. "Yaşına göre ne

kadar genç ve sağlıklı görünüyor" diye düşündü Gertie.

– Seni sorunlarımla rahatsız ettiğim için özür dilerim. ;

– Yok canım, hayrola? Marilyn sabrının taşmaması için büyük çaba harcayarak dinledi onu.

Yeni yeni edindiği yardıma, yönlendirmeye hazır havalara girmişken, Gertie'ye aptallık

etmemesini, anlamsız bir şiddeti daha da körükleyen, hatta bu arada kendi çocuklarını bile ihmal

eden zavallı bir kurban gibi davranmamasını söyleyebilirdi. Ama o dertli yüze bir kez bakmak,

böyle bir davranışı dizginlemesine yetti. Pekâlâ, diye içini çekti. Bu hafta ona söylemekte bir

sakınca yok, anladım; haftaya durum değişirse haber verirsin.

– Sen şanslı ve güçlü bir kadınsın Marilyn, ben ikisi de değilim, sağ ol. Otobüs durağına

gitmek üzere karşıya geçti. Uyarması gereken üçüncü kişi Polly Callaghan'dı.

Rosemary arabasıyla yanaştı. "Gel seni gideceğin yere götüreyim Gertie."

– Polly'ye gidiyordum, ona bir şey söyleyeceğim.

– Polly Londra'da, pazartesi günü dönecek.

– Eh, iyi ki sana rastlamışım. Sağ ol Rosemary, beni ta oraya kadar gitmekten kurtardın, eve

yürüyerek gidebilirim.

– Telefonla haberleşme diye bir şey var, biliyorsun, ona telefon edebilirdin, dedi Rosemary.

Nedense çok azarlayıcı, acımasız geldi bu sözler Gertie'ye.

– Bana kızmanı gerektiren bir şey mi yaptım, Rosemary?

– Hayır, havamda değilim. Affedersin, havlamak istememiştim.

– Zararı yok. Gertie çabuk darılır, çabuk barışırdı. Erkek sorunu ha?

– Benim ne gibi bir erkek sorunum olabilir ki ? diye sordu bu kez Rosemary merakla.

Gertie omuz silkti. “Ne bileyim, hangisini seçeyim diye uğraşıyor olabilirsin örneğin.”

– Hayır, sorun bu değil. Biraz huzursuzum, neden bilmiyorum, bir de herkesin suratı bir

karış. Şuradaki kadın günlerdir konuşmuyor benimle. Ne yaptım da bumu havaya dikildi,

anlamadım.

– Bilmem. Aranız çok iyiydi hani, defilelere falan gidiyordunuz birlikte?

– Gidiyorduk evet, işte o günden beri konuşmuyor benimle, dedi Rosemary şaşkın bir

havayla.

– E, bir soğukluk falan mı oldu ?

– Yooo. Beni eve getirdi... İçeri buyur etmedim.

– Bundan dolayı surat asacak değil ya.

Rosemary o geceyi düşündü, Danny’nin çardağa gelişini anımsadı. Ama Marilyn’in

görmesine olanak yoktu, hayır... Kendini toparladı. “Haklısın Gertie, hepsi benim kuruntum olmalı.

Ee, evde işler yolunda mı ?”

– iyi, teşekkür ederim, gayet iyi, dedi Gertie. Rosemary’nin onun evindeki durumu pek

umursamadığını anlayıp rahatlamıştı.

Yıllarca Tara Sokağı’nda yaptıkları gibi sarmaş dolaş uyudular. Ria uyandığında

kımıldamaması gerektiğini biliyordu. Öylece yattı ve o gün, o akşam olanları bir bir gözden geçirdi.

Saati görebiliyordu, gecenin on biriydi. Kalkmak isterdi aslında, bir duş almak, sonra bir omlet

pişirmek isterdi. Birlikte oturup ne yapılması gerektiğini konuşabilirlerdi. Çok eskiden olduğu gibi

planlar yaparlardı. Her şey yoluna girecekti. Para önemli değildi. Birlikte inşa ettikleri evin yerine

yenisi konulabilirdi. Daha küçük bir ev alabilirlerdi. Ama hayır, hiçbir şeyi o başlatmayacaktı,

Danny uyanıncaya dek öyle yatacaktı orada.

Danny yataktan kalktığında uyur gibi yaptı Ria. Danny giysilerim alıp banyoya girdi. Ria

duş sesini duyunca bir havluya sarınmış olarak yanına gitti. Marilyn’in süslü demir ayaklı banyo

iskemlelerinden birine oturdu. Önce onun konuşmasını bekledi.

– Hiç sesin çıkmıyor Ria, dedi Danny.

– Nasılsın ? dedi Ria. Hiçbir konu açmayacaktı. Yanlış bir konu seçme tehlikesi vardı.

– Şimdi ne yapıyoruz ? diye sordu Danny.

– Duş alırız, azıcık bir şeyler yeriz ?

Danny rahat bir soluk aldı. “Sandal ağacı ha?” dedi, sabundan söz ediyordu.

– Sen seversin, öyle değil mi ?

– Evet, severim. Bir şeylere üzülmüş gibiydi, ne olduğunu bilemedi Ria. Danny giysilerini

almaya odasına gitti. Ria da bir duş aldı, sonra san pantolonla siyah bir bluz giydi.

– Çok yakışmış, dedi Danny mutfakta karşılaştıklarında.

– Annie bu giysilerle yabanarısına benzediğimi söylüyor.

– Annie! O ne anlar?

Diken üstündeydiler. Olan bitenden tek söz edilmedi. Bundan sonra olabilecekler ağza

alınmadı. Ne Barney McCarthy ne Bernadette ne gelecek ne geçmiş... bunlardan söz etmediler.

Ama nedense ikisinde de bir huzursuzluk vardı. Birlikte bir omlet ve salata yaptılar ve birer kadeh

şarap içtiler. Telesekreterin yanıp sönen ışığını görmezden geldiler. Her kimse yarın

yanıtlanabilirdi. Saat yarımda gene yattılar. Greg ile Marilyn Vine’ın büyük yatağına bir kez daha

birlikte girdiler.

Telefon, kendisine yanıt verecek kimsenin olmamasını kabul edemezmişçesine durmadan

çalıp duruyordu.

– Teknoloji, diye esnedi Danny.

– Hubbie Green, kızımızın telefon numarasını almazsa ölecek, diye kıkırdadı Ria.

Danny, “Ben kahve yapayım” dedi. “Arayan her kimse acısına son vereyim mi ?”

– Tabii, dedi Ria. Telesekreterdeki bantın geriye sarılma sesini dinlerken müthiş neşeliydi.

Tam havuza hazırlanmak üzere mayosunu giyerken telesekreterdeki çıldırmış sesi duydu. “Danny,

saatin kaç olduğu umurumda değil ya da Ria ya da orada her kim varsa, ahizeyi kaldırın, kaldırın

diyorum. Acil bir durum var. Lütfen yanıt ver Danny. Ben Finola. Bernadette hastaneye kaldırıldı

Danny, kanaması var. Hep seni sayıklıyor. Benimle konuşman gerek, eve gelmen gerek.”

Ria mayosunun üzerine bir giysi geçirdi ve sessizce mutfağa geldi. Kahve makinesini

doldurdu, düğmesine bastı. Sonra uçak şirketlerinin telefon numaralarını içeren bir rehber aldı

eline, bir şey demeden Danny’ye uzattı. Bugün dönmesi gerekiyordu ve Ria onu durduracak hiçbir

şey yapmayacaktı.

Ansızın aynadaki yansısına gözü ilişti. Yüzünde kırık bir gülümseme vardı. Bunu derhal

yok etmeliydi. Olayı bir çıkış noktası olarak algıladığını asla belli etmemeliydi ona. Bernadette

bebeğini kaybederse, sorunlar çözülmüş olabilirdi.

Danny acılı gözlerle baktı ona.

– Giyin, dedi Ria. Seni uçağa bindireyim.

Danny Ria'nın yanına geldi ve ona sımsıkı sarıldı. "Senin gibisini görmedim, hiçbir zaman

da görmeyeceğim Ria" dedi kesik kesik.

– Ben daima yanındayım, biliyorsun, dedi Ria.

Marilyn, Rosemary'nin otobüs durağında durup Gertie'yle konuştuğunu görmüştü. Bahçede

olmasını fırsat bilip ona uğramadığına sevindi. Böylesi bir ihanete duyduğu tepkiyi gizlemesi

giderek zorlaşıyordu. Bu Katolik ülkede, cumartesi sabahı bahçede çalışmakla Sebat günahı

işlediğini düşünürler mi, diye kararsızlık

içinde ama öfkeyle kazıyordu toprağı. Ama Colm Barry sakıncası olmadığını söylemişti,

bahçede çalışmanın tamamen dinlenme sayılacağını söylemişti, hatta artık pazar günleri bile

dükkânlar açıktı, futbol maçları yapılıyordu.

Derken bir başka arabanın kapısına yanaştığını duydu. Bir ziyaretçi olamazdı, kimseyle

konuşmak istemiyordu şu anda. Kendisini bu işe vermek, kendinden geçmek istiyordu. Düşünmek

istemediği o kadar çok şey vardı ki. Garip. Bir zamanlar kafasından kovmaya çalıştığı tek bir konu

vardı. Bugün Dale'i aklından çıkarmaya çabaladığı gibi, Gertie'nin vahşi kocasını, Colm'un

bağımlı kız kardeşini ya da arkadaşına ihanet eden Rosemary'yi de düşüncelerinden kovmaya

çabalıyordu.

Bahçe kapısının önünde sesler duydu. Marilyn Vine, elinde çapa, diz çökmüş dururken

kocasının hafif eğik bedeninin ilerlediğini ve eve baktığını gördü. Çapayı atıp "Greg... Greg!" diye

hay–kırarak ona doğru koştu.

Önce geri çekildi Greg. Aylar süren sessizlik ikisine de çok şeyler öğretmişti. "Umarım

sakıncası yok..." diye özür dileyerek başladı söze.

–Greg?

– Havaalanından telefon edecektim. Ama uygun bir saatte arayayım diye bekledim durdum.

– Uygun saat.

– Seni rahatsız etmek istemedim ya da kendine ait zamanı çalmak... Yani... Sadece... Sadece

iki üç gün kalacağım.

Şaşkın şaşkın baktı kocasına Marilyn. Geldiği için özür diliyordu, ona karşı gösterdiği

soğukluk ne kadar korkunçtu kim bilir.

– Greg, geldiğine çok sevindim, dedi. –Sahi mi?

– Elbette. Bana sarılmayacak mısın?

Greg Vine duyduklarına inanmakta zorlansa da karısını kucakladı.

Otobüs saatlerini gösteren bir liste de vardı, Ria çocukların daha erken dönmesi için erken

saatte kalkan bir otobüs buldu, sonra Sheila'ya telefon açtı. "Sen şimdi bir iyilik yap, çocukları

otobüse bindir. Her şeyi yarın anlatırım."

Sheila acil bir durum olduğunu hemen anladı. "Kötü bir şey yok ya?" diye sordu.

– Sayılmaz, çok karışık. Ama Danny bu akşam gitmek zorunda, çocuklara veda etsin

istiyorum.

– Onlara ne kadarını söyleyeyim?

– Planların değiştiğini söyle.

– Tamam, elbette, ama Sean Maine ile Annie Lynch'e bu haberi vermek cesaret ister, bunu

bilesin.

– Baba, ben Annie. Bayan Manie'in söylediğine inanmıyorum, bu akşam döneceğini

söylüyor.

– Doğru söylüyor, Prenses, dönebilirseniz çok sevinirim.

– Ama neden Baba, neden?

– Görüştüğümüzde her şeyi anlatırım, Prenses.

– Piknik yapacaktık, bu akşam oraya dönecektik, yarın da bütün gün Manhattan'ı

gezecektik. Şimdi tüm planlar değişti.

– Korkarım öyle canım.

– Annemle müthiş bir kavga mı ettiniz ? Seni o mu kovuyor,

söyle, ha?

– Kesinlikle hayır Annie. Annenle birlikte çok güzel saatler geçirdik, ikimiz de bu akşam

sizinle konuşmak istiyoruz, hepsi bu. .

– Tamam öyleyse.

– Aşk hikâyesini kestiğim için bağışla, dedi Danny.

– Ne aşk hikâyesi Baba? Geri kafalılık etme şimdi.

– Özür dilerim, dedi Danny ve telefonu kapattı.

Otobüste Annie ile Brian durumu çözümlemeye çalışıyorlardı. Brian umutluydu. "Acaba

eve mi dönüyor, yanımıza?"

– Bunu söylemek için bizi çağırmazlardı, diye homurdandı Annie. Göl kenarında harika bir

pikniği kaçırmıştı. Sean hemen döndüğü için surat asmıştı. Hatta Hubie Green'le buluşmak için

Westville'e döndüğünü bile öne sürmüştü.

– Öyleyse ne olabilir? diye sordu Brian.

– Parası yok babamın, bence nedeni bu.

– Ben dememiş miydim! Brian haklı çıktığını vurguluyordu.

– Hayır, dememiştin, sen hep Finola böyle söylüyor diye meliyordun.

Brian bilgiç bir havaya büründü. “Az sonra anlarız” dedi. “Westville'e yaklaşıyoruz.”

Otobüsten indiklerinde Hubie Green'in kendilerini beklediğini gördüler. “Anneniz sizi

almamı ve Tudor Drive'a götürmemi istedi” dedi.

– Emin misin, bizi kaçırıyor falan olmayasın? dedi Annie.

– Hayır. Seni görme fırsatı elime geçtiği için sevindim gerçi, ama gerçekten annen istedi.

Hubie'nin arabasına atladılar. İyi eğlendiniz mi ?

Annie umursamaz bir havayla omuz silkti. “Fena değildi...” dedi.

Brian sorunun daha ayrıntılı yanıtlanması gerektiğine karar verdi. “Annie ile Sean Maine

iğrençti, nerdeyse ikiniz kadar iğrenç. Ben şahsen anlamıyorum, bence insan boğulur yani, doğrusu

o işi yaparken nasıl soluk alıyorsunuz, anlamıyorum.”

Bernadette’in yüzü bembeyazdı. “Tekrar anlatsana Anne, ne dedi?”

– Dikkatli dinlememi ve şu sözleri tekrarlamamı söyledi. “Bu akşam uçuyorum, yarın evde

olacağım ve hiçbir şey değişmedi.”

– Beni sevdiğini söyledi mi? Sesi çok derinden geliyordu.

– “Hiçbir şey değişmedi” dedi, bunu üç kez söyledi.

– Neden beni sevdiğini söylemedi de o sözleri söyledi sence ?

– Çünkü eski kansı yanında olabilir, çünkü bebeği kaybetsen bile, ki kaybetmeyeceksin, her

şeyin aynı olacağını anlatmak istedi.

– Bu sözlere inanıyor musun Anne ?

– Evet. Üç kez dinledim ve inanıyorum, dedi Finola Dunne.

– Otur Barney, konuşmamız gerek, dedi Mona McCarthy.

– Ben konuşurken ağzını açmamıştın ama? diye yakındı Barney.

– O zaman istememiştim, ama şimdi konuşmamız gerek. Çok şey değişti.

–Ne gibi?

– Gazetedeki o haber gibi.

– Ee, sen yıllardır bir kenara bir şeyler koyduğunu ve işi kurtarmaya hazır olduğunu

söyledin.

– Bunu bu şekilde konuşmadık. Hemen gazetelere haber vermeni de beklemiyordum

doğrusu. Mona her zamanki gibi sakin ve güvenliydi, ancak bu kez Barney’nin hoşlanmadığı bir

sertlik okunuyordu tavırlarında.

– Mona, böyle zamanlarda insanların bize güvenmesini sağlamak zorunda olduğumuzu sen

de benim kadar biliyorsun, diye söze başladı Barney.

– Şartları konuşmadan kimsenin güvenim kazanmaya çalış–masan iyi olur.

– Bak sevgilim, esrarengiz konuşmaları bırak. Şartlar derken ne demek istiyorsun ? Biraz

paran olduğunu, bizi kurtaracak kadar olduğunu söyledin bana.

– Hayır ben öyle bir şey demedim. Son derece dingindi Mona. Bir örgü örneğinden ya da

falanca yararına verilmiş bir defileden söz ediyor gibiydi.

– Ne söyledin peki Mona?

– Bir şey var dedim, sizi kurtarabilecek bir yol var, bu çok farklı bir şey.

– Kelime oyunları yapmanın sırası değil şimdi. Barney’nin alnında bir tik oluşmuştu. Mona

onu kandırıyor, başka tarafa çekiyor olamazdı. Ona göre bir davranış değildi bu.

Mona soğuk bir sesle, “Oyun yok, bunu garanti ederim” dedi.

– Dinliyorum Mona.

– Umarım dinliyorsundur, dedi. Sonra dümdüz bir sesle yıllar içinde saygın emeklilik

fonlarına ve sigorta şirketlerine para yatırdığını, bunların çekilmesi halinde onu kurtarmaya yetecek

miktarı elde edeceğini anlattı. Ama hepsi de kendi adına kayıtlıydı ve Barney borçlarını ödemeyi

kabul ederse paraya çevrilecekti. Ayrıca oturdukları bu malikâneyi satıp çok daha küçük ve

gösterişsiz bir ev alacaklardı. Ayrıca Tara Sokağı 16 numaralı evin ipoteği kaldırılacak, Lynch’ler

bu işten zarar görmeyecekti. Ayrıca Bayan Callaghan’a, kendisiyle maddî, cinsel ya da toplumsal

ilişkilerin tümünün sona erdiği kesin bir dille açıklanacaktı.

Barney bu sözleri ağzı bir karış açık dinledi. “Böyle taleplerde bulunamazsın” dedi sonunda.

– Kabul etmek zorunda değilsin, diye yanıtladı ona Mona. Barney uzun uzun baktı karısına.

“Kartlar senin elinde” dedi.

– İsteyen her an masadan kalkıp kâğıtları orada bırakabilir, oynama zorunluluğu yok.

– Bunu neden yapıyorsun ? Bana ihtiyacın yok. Konu mankeni gibi ortalıkta dolaşmam

gerekmiyor.

– Neye ihtiyacım olup olmadığını bilemezsin ki, Barney.

– Sende gurur yok mu be kadın, Tarın aşkına... Artık herkes Polly'yle beraber olduğumu

biliyor, kimsenin bilmediği bir şeyi saklayıp gizleyecek değiliz, çünkü bilmeyen yok.

– Bittiğini bilmeyen de olmayacak, dedi Mona.

– Bundan zevk mi duyacaksın ?

– Şartlarım bunlar.

– Avukata falan gidecek miyiz, şartlan saptamak üzere ? Barney dalga geçiyordu.

– Hayır, ama gazetelere gideceğiz. Sen basını kullandın, ben de aynı şeyi yapabilirim.

Biri kalkıp da Barney McCarthy'ye o sessiz sakin karısının böyle konuşacağım söyleseydi,

kahkahalarla gülerdi.

– Bu şey nereden çıktı, yoksulluğa dönme düşüncesi ? Dudak bükerek konuşuyordu.

– Bu soruyu sorduğun için acıyorum sana. Hiçbir zaman zengin olmak istemedim ben.

Hiçbir zaman. Hep rahatsız oldum durumumdan. Ama ne yapalım, ben zenginim, içine düştüğün

çukurdan çıkmana yardım etmeseydim daha da zengin olacaktım.

– Öyleyse neden ?

– Biraz adalet duygusundan. Elindekilere sahip olmak için çok çalıştın, çok çaba harcadın,

bunun sonucu olarak da rahat bir yaşantının tadım çıkardım, yaşantımızın bu döneminde başımız

dik yaşayalım istiyorum, daha çok bu yüzden yardım ediyorum.

Barney'nin gözleri dolu doluydu. Karısına baktı, "Yaşayacağız" dedi.

– Nasıl istersen Barney.

Hubie onları evin önünde bıraktı.

Annie üzgündü. "Sen Brian'ın söylediklerine inanma" dedi.

– Biliyorum.

– Öyleyse gene görüşecek miyiz ?

– Elbette. Zaten bu yazdan sonra, ne Sean Maine olacak bacaksız görecek seni ne de ben!

Yani zaten... ne olacak?

– Bunu düşünmekten nefret ediyorum, dedi Annie.

– Hangimiz için ?

– İkiniz için de, dedi Annie.

Hemen koşup eve girdiler. Danny'nin çantasını gördüler.

– Gerçekten gidiyorsun yani ? dedi Annie.

– Uydurduğumu mu sanmıştın ?

– Maine'lerden gelmemizi istiyorsun diye düşünmüştüm, dedi Annie.

– Annie ile Sean Maine'i görmeliydiniz... diye söze başladı Brian.

– Hayır, görmemeliydik, dedi Ria. Bunu hiç istemezdik, biliyor musun, yatak odanı nasıl

bıraktığını da görmemiş olmak isterdik Brian. Ama şimdi vaktimizi ziyan etmeyelim, babanızı

otobüs durağına götürmeme bir saat var. Söylenecek çok şey var, şimdi konuşmamız gerek.

– Zach döndüğümü görmüş olabilir, hemen damlar, diye başladı gene Brian.

– Eh, o zaman daha sonra gelmesini söyleriz, dedi Annie. Danny dizginleri eline aldı.

"Buraya yaşantımızda pek çok değişiklik olacağını size anlatmaya geldim, hepsi iyi değişiklikler

değil."

– Aralarında iyi de var mı ? diye atıldı Brian.

– Doğrusunu söylemek gerekirse, dedi babası. Yok. Sessizce oturmuş bekliyorlardı. Danny

konuşmakta güçlük çekiyordu. Çocuklar annelerine baktı, ama Ria hiçbir şey söylemedi, onu

yüreklendirmek istercesine Danny'ye gülümsedi. En azından anneleri babalarıyla kavga etmiyordu,

buna şükrettiler.

Danny gırtlağını temizledi ve aradığı sözcükleri buldu. Onlara olanları anlattı. Borçlan,

kaybedilen kumarları, iş yaşantısında yitirilen güvenleri anlattı. Tara Sokağı'ndan evlerini satmak

durumundaydılar.

– Bernadette’le yeni evi de satacak mısınız? diye sordu Brian.

– Evet, elbette.

– Ama Barney’nin değil ki o ev? dedi Annie.

– Hayır, değil.

– Eh o zaman hepimiz orada oturabiliriz, olmaz mı? Brian bunu söylerken elleriyle bütün

salonu kapsayacak bir işaret yapmıştı. Sonra gerçekleri anımsadı. Herhalde olmaz, dedi.

– Bütün bunları bu akşam anlatacaktım size, o zaman ne yapacağımızı tartışmak ve size ne

kadar üzgün olduğumu anlatmak için daha çok vaktimiz olacaktı, ama dönmek zorundayım.

– Bay McCarthy hapiste mi ? diye sordu Brian.

– Yok yok, öyle bir şey değil, bambaşka bir durum. Bir sessizlik oldu. Herkes gene Ria’ya

baktı, Ria gene Danny’nin konuşması için onu yüreklendiren bakışlarını kocasına çevirdi.

Bernadette iyi değil. Finola’dan bir mesaj aldık. Çok kanaması varmış, bebeği kaybedebilirmiş, şu

anda hastanede. Bu yüzden erken dönüyorum.

– Yani sonuçta doğmayabilir, öyle mi? dedi Brian, durumu doğru anladığından emin olmak

istiyordu.

– Bebek henüz tam oluşmuş değil, dolayısıyla şimdi doğsa bile yaşayacak kadar güçlü

olmayacak, diye onu aydınlattı Danny.

Annie bu açıklamayı dinlerken dudağını ısırmış, annesine bakıyordu. Bugüne dek böylesine

apaçık konuşulmamıştı hiç. Babalan telefonda doğruyu söylemişti, kavga falan etmiyorlardı.

Brian göğüs geçirdi. “Eh Bernadette’in bebeği doğmazsa her şey nasıl da hallolur” dedi. “O

zaman hepimiz eski yaşantımıza döneriz.”

Danny taksi şoförüne doğum hastanesinin adresini verdi. “Mümkün olduğu kadar çabuk,

ancak size Amerikan doları ödeyeceğim, gerçek para yok yanımda.”

Sabahın erken saatlerinde parlayan güneşin aydınlattığı caddede kontağı çevirirken, “Dolar

bana göre yeterince gerçek” dedi şoför, “ilk bebek mi?”

Danny’nin yanıtı kısa oldu. “Hayır.”

– Gene de hep aynı heyecanı yaşıyor insan, değil mi? Ayrı zamanda hepsinde de aynı

heyecanı duyuyor. Bizde dört tane var, ama artık tamam. “Düğümünü at” dediler. Kendi sözlerine

kendisi güldü, bu arada aynadan Danny’nin yüzünü gördü. Belki biraz yorgunsunuz ve uzun uçak

yolculuğundan sonra dinlenmek istersiniz, dedi.

– Onun gibi bir şey, dedi Danny, rahat bir soluk aldı ve gözlerini kapattı.

Şoför, deneyimli biri olarak ona öğüt verdi: “Şimdi uyuyacağınız kadar uyuyun” dedi adam,

“Bundan sonra doğru dürüst uyku yok size, haberiniz olsun.”

Orla King, aynı hastaneye kontrole gelmişti. Rahminden alınan sıvıda bir şeyler çıkmış,

ancak iyi huylu tümör olduğu anlaşılmıştı. Kan tahlilleri de karaciğerinin iyileştiğini gösteriyordu.

Colm’un lokantasındaki felaket gecesi dışında içki içmemişti.

– Aferin, dedi nazik kadın doktoru. Kolay değildi, ama sen bu işi basardın.

Orla’nın alaycılığı tutmuştu. “Şu dünyanın işine bak. Kafa çekmeyi bırakıyorum, Tarın da,

‘Tamam Orla, bu kez sende kanser yok’ diyor” dedi doktora.

– Bazıları bu tür şeylere inanmanın yararlı olduğunu düşünüyor, dedi doktor. Her türlü

hastayla karşılaşmıştı ne de olsa.

– Onlar hayalci, dedi Orla.

– Sizin için ne yararlı olurdu ?

– Bilmem. Şarkıcı olabilsem, beğendiğim adam beni beğense...

– Başka erkekler de var ama.

– Öyle diyorlar. Orla doktorun odasından koridora çıktı ve Danny Lynch’le yüz yüze geldi.

Amma da garip yerlerde karşılaşıyoruz ha, dedi.

– Şimdi olmaz Orla, dedi Danny. Sesi sertti.

– Bebeğin doğumuna daha var ama?

– Lütfen, bırak geçeyim.

– Gel kantinde bir kahve içelim de anlat, diye yakardı bu kez Orla.

– Hayır. Biriyle buluşacağım, bekliyorum.

– Yapma Danny. Sarhoş değilim, bak işte sana iyi bir haber, daha da iyisi kanser değilim.

– Senin adına sevindim, dedi Danny, hâlâ yürüyüp gitmeye çabalıyordu.

– Bak, geçmişte yanlış davranışlarım oldu. Ama kimseye telefon etmedim, mektup

yazmadım, biliyorsun, istemeden oldu, içtiğim zaman kendimden geçiyorum.

Danny'nin tam karşısında erkekler tuvaleti vardı. "Affedersin Orla" dedi ve oraya daldı.

İçeri girdiğinde lavaboya eğildi ve yabanıl yüzüne, uçaktaki uykusuz gecenin çukurlarına gömdüğü

gözlerine, buruşuk gömleğine baktı.

Bernadette'in hâlâ yoğun bakımda olduğu, bir iki saat sonra kendisini görebileceği

söylenmişti ona. Annesi az sonra gelirdi, geceyi nerdeyse orada geçirmişti. A evet, bebeği

kaybetmişti; başka çareleri yoktu. Bernadette ona her şeyi anlatacaktı, erkek mi kız mı olduğunu

söylemek hastane ilkelerine aykırıydı, bunu söyleyip söylememek kadına kalmıştı. Acele

etmesindi. Gidip bir kahve iç diye üstelediler ve işte o sırada başka kimse yokmuş gibi Orla King'i

bulmuştu.

Omuzlan sarsılmaya başladı, gözyaşları durmuyordu. İriyarı gençten biri tuvalete girdi ve

onu gördü.

– Sen de mi seyrettin ? diye sordu. Danny konuşacak durumda değildi, gururlu baba onun

evet anlamında başını salladığım sandı. Ben de seyrettim. Tanrım, aklımı kaçıracaktım.

İnanamadım. Kendime gelmek için buraya daldım. Oğlumun dünyaya gelişini izledim. Elini

Danny'nin omzuna attı ve kendisiyle dayanışma içinde olduğunu anlatmak istercesine şöyle bir

sıktı. Bir de bütün çileyi kadınlar çekiyor derler, dedi.

Polly Callaghan pazartesi sabahı erkenden Londra'dan döndü. Barney evinin önünde,

arabasının içinde bekliyordu onu.

Polly Barney'yi görünce müthiş sevindi. "Sana telefon falan etmemiştim, seni biraz rahat

bırakayım istedim. Beni karşılamaya gelmen ne büyük incelik."

– Hayır, hayır, incelik falan değil. Çok keyifsiz görünüyordu Barney.

Polly buna izin veremezdi. “Aa, Londra’da Victoria İstasyonu’nda Irish Times aldım,

hakkında yazılanları okudum, harika bir şey bu!”

– Evet, dedi Barney ,

– Ee, harika değil mi? . ., .,

– Bir bakıma.

– İyi öyleyse çık o arabadan yukarı gel, birer kahve içelim.

– Olmaz Poll, burada konuşmalıyız.

– Arabanda mı, saçmalama.

– Lütfen. Bir kerecik sözümü dinle.

– Hayatım sözünü dinlemekle geçmedi mi ? Şimdi patlayacağım, anlatsana, kurtarılıyor

musun ?

– Evet Poll, kurtarılıyorum.

– Öyleyse neden şampanya patlatmıyoruz ?

– Ama bir bedel karşılığında. Korkunç bir bedel.

– Polly, ben Gertie. Seni rahatsız etmiyorum ya? Senden bir ricam olacak.

– Ediyorsun Gertie, şu anda seninle konuşacak durumda değilim.

– Affedersin. Barney mi var ?

– Hayır ve hiçbir zaman da olmayacak.

– İnanmıyorum ! Başının biraz dertte olduğunu biliyordum ama...

– Şimdi dertte değil başı, her şey yoluna girdi, ama bir daha asla buraya gelmeyecek, bu

şartla kurtarıldı. Hatta aslına bakarsan, ben artık burada olmayacağım, şartlardan biri de bu.

– Nasıl olur ?

– Kansı. Sonunda nikâhlı kadın kazanır ya hep...

– Hayır, hiç de değil. Ria kazanmadı, öyle değil mi ?

– Aman Gertie. Bu kimin umurunda?

– Benim umurumda. Çok üzüldüm Polly. Belki istemeyerek öyle söylemiştir.

– İstese de istemese de fark etmez. Ya o ya kurtuluş demiş kadın. Ha, senin sorunun neydi ?

– Hiç... fark etmez, seninkinin yanında hiç kalır.

– Söylesene Gertie ?

– Şey, Jack açıktan kazandığım paralar konusunda saçma bir fikre kapılmış, nasıl

kazandığımı sandığını söylesem inanmazsın, neyse sonuçta sana temizlik yapmaya geldiğimi

söylemek zorunda kaldım. Gelip sana sorarsa evet der misin ?

– Hepsi bu kadar mı ? Büyük sorun dediğin bu mu ?

– Kavga çıktığında en büyük sorun buydu, kafasına takmışsa gene yakama yapışabilir.

– Bu sefer kaç dikiş attılar?

– Yok yok, bu sefer dikiş yok.

– Gertie, öyle aptalsın, öyle salaksın ki... elimde olsa gelip bütün dişlerini dökebilirdim,

biliyor musun.

– Bunun bana bir yaran olmaz ki. Hiç yararı olmaz.

– Biliyorum, olmaz.

– Beni çok sevdiği için böyle şeyler geliyor aklına, anlıyor musun?

– Anlıyorum.

– Barney de seviyor, bunu biliyorsun Polly, mutlaka döner sana.

– Tabii, tabii, dedi Polly Callaghan ve telefonu kapattı.

Marilyn Vine Greg'e pazartesi gününü Wicklow'da geçirmek üzere yola çıkacaklarını

söyledi. Yol bir saatten az sürecekti, hem de çok güzel bir yolculuk olacaktı. Piknik sepeti gibi bir

şey de hazırlayacaktı Marilyn.

– Bak, sana haritayı göstereyim, sen haritaları seversin, dedi Ria'nın piknik sepetini ortaya

çıkarırken. Şimdi nereye gittiğimizi görebilirsin, yanlış yola saparsam da beni uyarırsın.

Greg şaşkın şaşkın bakıyordu karısına. Dönüşüm olağanüstüydü. Eski hevesler geri

gelmişti. "Bir saat içinde şehir dışına mı çıkıyoruz yani ?" diye sordu, buna da şaşırmıştı.

– Olağanüstü bir kent bu, bir adım yolda denizi var, dağlan var, dedi Marilyn. Keşfettiğim

bu yere götürmek istiyorum seni. Arabanı park edip millerce yol yürüyorsun, tepeleri

tırmanıyorsun, tek bir kişiyle karşılaşmıyorsun, kimseyi görmüyorsun. Hatta ev diye bir şey de

görmüyorsun. Arizona gibi bir yer, yalnız çölü yok.

– Neden oraya gidiyoruz ? diye sordu Greg kibarca.

– Kimse bizi rahatsız etmesin diye. Ha Tara Sokağı 16 numarada durmuşuz, ha New York

Gan'ında, dedi Marilyn gülerek. Bu gülüşü bir daha hiç duymayacağını sanmıştı Greg.

Bernadette'in yüzü kireç gibiydi. Danny onu gördüğünde nerdeyse midesi kalktı. Hemşire,

"Haydi, konuşun onunla" diyordu. "Gelmeniz için dakikaları sayıyordu."

– Uyuyor ama, dedi Danny; gören yatağın yanına yaklaşmaya korktuğunu sanırdı.

– Sen misin Danny?

– Burada, yanındayım sevgilim, konuşma. Yorgunsun, zayıf düştün. Çok kan kaybettin, ama

iyileşeceksin.

– Öp beni, dedi Bernadette. Danny kızın ince beyaz yüzünü öptü. Doğru dürüst öp. Bu kez

dudaklarından öptü. Hâlâ beni seviyor musun Danny?

– Sevgilim, Bernadette, elbette seviyorum.

– Bebeği duydun mu ?

– Bebeği kaybettiğimize üzüldüm, çok üzüldüm, dedi Danny, gözleri dolmuştu. Ah Tanrım,

tüm bunlar yaşanırken yanında olmadığım için çok üzgünüm. Ama bir şeyin yok, sen iyisin, ben de

senin yanındayım, bizi sonsuza dek güçlü kılacak olan da bu zaten.

– Sevinmiş falan değilsin ya, bunun işleri bir bakıma kolaylaştıracağını düşünmüyorsun,

değil mi ?

– Bernadette, Tanrı aşkına, bunu nasıl düşünebilirsin ! Danny’nin yüzü acı içindeydi.

– Şey... biliyorsun...

– Hayır, bilmiyorum. Bebeğimiz öldü, kendisi için bir yuva hazırlamakta olduğumuz bebek

öldü, sen zayıf düşmüşsün, hastasın. Böyle bir şeye nasıl sevinebilirim ?

– Korktum işte... Amerika’da olduğun için... Bernadette’in sesi radyo sesi gibi kısıldı ve

kesildi.

– işle ilgili şeyleri kendim anlatmak için gittim Amerika’ya, bunu biliyorsun. Bu işi yaptım,

şimdi evime döndüm, senin yanına döndüm.

– İyi geçti mi bari ? diye sordu Bernadette.

– Evet, çok iyi geçti, dedi Danny Lynch.

Ria Rosemary'ye telefon açtı. "Daha işe gitmedin mi ?"

– Hayır. Orda saat kaç ? Gece yansı olsa gerek.

– Doğru, gece yarısı. Uyuyamadım. Ria'nın sesinde fazladan bir heyecan okunmuyordu.

– Bir şey mi var?

– Hem var, hem yok.

Ria yakın dostu Rosemary'ye, Bernadette'in çocuk düşürmesi nedeniyle Danny'nin erken

döndüğünü anlattı. Dublin'de olan biteni ona anlatacak kimsesi yoktu Ria'nın, Rosemary kulağını

delik tutabilir miydi acaba ? Başka kimse olanları anlatmazdı ona, ama Rosemary Danny'yi zaman

zaman görüyordu, durumu bilecek konumdaydı.

Ria arkadaşına, eve döndüğünde hazır yemek işine girmeyi umut ettiğini söyledi. Davetlere,

lokantalara yemek, tatlı falan hazırlayacaktı. Westville'deki herkes yaptıklarını beğenmişti, Colm'a

yemekten sonra yenecek tatlılar hazırlayacak, o büyük mezeci dükkânına da değişik mezeler

hazırlamayı önerecekti. Ria her şeyin yoluna gireceği görüşündeydi.

– Peki Danny oradayken nasıldı ?

– İyiydi, biraz eski günlerdeki gibiydi, dedi Ria. Ayrıntılara girmedi, ama Rosemary

söylenenden fazlasının olup bittiğini hissetmişti. Ama Danny Lynch bile bu koşullar altında eski

karısıyla yatacak kadar aptal olamazdı. Acaba?

Rosemary arabasına binmek üzere bunları düşüne düşüne dışarı çıktığında, Jack Brennan'la

karşılaştı. İçki kokmuyordu

Jack, ama ayık değildi. "Sana bir şey soracağım Rosemary" dedi. "Karım senin evini

temizliyor mu ?"

– Kesinlikle hayır, Jack. Gertie benim dostum, hizmetçim değil ki. Ben bir temizleme

şirketiyle anlaştım, haftada iki kez evime adam gönderip temizletiyorlar.

– Peki başkaları para veriyor mu ona, temizlik için yani ? Ria, şimdi Ria'nın evinde oturan

kadın, Polly, France ?

– Saçmalama Jack, hiç öyle şey olur mu, dedi Rosemary ve arabasının kapısını çarpıp gaza

bastı.

Finola Dunne arabasıyla Danny'yi bürosuna götürdü.

– Bu kurtarma işinin içyüzünü soracağım Barney'ye. Belki yüzü muzu yoktur, sadece

balondur ama tutunacağımız bir şey de olabilir. Yemekten önce dönerim Bernadette'in yanına.

– Biraz uyuman gerek, çok kötü görünüyorsun, dedi Finola.

– Böyle bir zamanda nasıl uyurum?

– Ber’in böyle bir zamanda bebeğim kaybetmesi... Finola ağız yokluyordu.

– Onu daha çok sevmeme yaradı, ona eskisinden daha da iyi bakmam gerektiğini anlamama

yaradı, dedi Danny.

–Ama belki..?

– Sen de çok iyi biliyorsun ki Finola, onu seviyorum, dünyadaki her şeyden çok

sevmeseydim karımı ve çocuklarımı onun uğruna terk etmezdim. Bunu biliyor olman gerek.

Büroda herkesin katıldığı bir toplantı yapılmaktaydı. Sekreter onu görünce şaşırdı. “Yarına

kadar dönmeyeceğinizi sanıyorlardı” dedi. Danny’nin perişan görünümü karşısında afallamıştı.

– Evet, ama şimdi burdayım, kimler var içerde ?

– Muhasebeci, avukatlar, banka müdürü ve Bayan McCarthy.

– Mona?

– Evet.

– Bu toplantıdan haberim olacak mıydı, yoksa her şey olup bitince mi söyleyeceklerdi ?

– Bana sormayın Bay Lynch. Benim de herkes gibi son dakikada haberim oldu, neler olup

bittiğini ben de bilmiyorum.

– Peki, ben giriyorum. –Bay Lynch? –Evet?

– Affedersiniz ama... şey... elinizi yüzünüzü yıkasaydınız biraz...

– Teşekkürler tatlım, dedi Danny. Kız haklıydı. Erkekler tuvaletinde beş dakika harcamak,

onu insan içine çıkacak hale sokacaktı.

Greg ile Marilyn bir tahta masanın başına oturmuş piknik sepetlerini açarken, güneş ışınlan

ağaçlar arasından üzerlerine akıyordu. Tepelerde yürümüşler, konuşmuşlar, kendilerinin

varlığından nerdeyse haberi olmayan koyunlara bakmışlardı.

– Neden geldin ? diye sordu Marilyn.

– Çünkü Ria, çocuklarına Dale'den söz ettiğini söyledi. Belki benimle de onun hakkında

konuşursun diye düşündüm.

– Evet, tabii, konuşurum. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

– Her şeyin bir zamanı.vardır, dedi Greg. Elini Mariliyn'inkinin üzerine koydu. Dün gece

büyük beyaz yatakta Marilyn'in yanında uyumuştu. Hiç dokunmamışlardı birbirlerine, ne o

yanaşmıştı ne de diğeri, ama kısa bir süre için el ele tutuşmuşlardı. Soru sorarken çok dikkatli

olması gerektiğini biliyordu Greg. Onu neyin değiştirdiğini sormayacaktı. Kendisi anlatmalıydı.

Ve anlattı. “Hep aptalca, önemsiz bu” şey var hayatta, değil mi?” dedi Marilyn; gözlerinden

yaşlar akıyordu. Greg, onu ağlarken hiç, ama hiç görmemişti.

– Yani sana bile anlatmaya dayanamayışım çok saçma. Budalaca bir şey. Sonuçta çocuklar

sayesinde rahatladım. Annie birinin silahla oynamasına nasıl izin verilmemeliyse, Dale’in de

motosikletle oynamasına izin verilmemesi gerektiğim söyledi. Brian, Dale’in cennette olduğunu,

aşağıya baktığını ve başımıza işler açtığı için üzüldüğünü söyledi. Marilyn’in gözyaşları, ikisinin

birbirine kenetlenmiş ellerine düşüyordu. Sonra birden her şey anlam kazandı Greg, dedi

hıçkırarak. Yani, cennete falan inandığım yok, ama ruhu bir yerlerdedir, olanlar için üzülüyordur.

Ben onu dinlemeli ve “Zararı yok, üzülme” demeliyim.

Danny sahte bir gülümseme ve güvenli bir havayla toplantı odasına girdi. “Gezgin döndü”

dedi. Mona McCarthy vurdumduymaz bir havayla Banka Müdürü Larry ile iki avukatın yanında

oturmaktaydı.

– Özür dilerim Danny, yurtdışında olduğunu sanıyorduk, dedi Mona. Seni dışlamak gibi bir

niyetimiz yoktu. Mona böyle bir toplantıda konuşuyordu ha?

– Irish Times’ta çıkan semiz tavuk hikâyesi doğru mu, onu söyleyin karşınızdaki müsrife,

dedi Danny. Barney garip bir sessizlik içindeydi, dolayısıyla Danny bu fırsattan yararlanmaya,

ipleri ele almaya ya da havayı biraz değiştirmeye çabalıyordu.

– Şakanın sırası değil Danny. Banka Müdürü Larry oldum olası ondan hoşlanmazdı zaten,

ama bugün, mektepli gibi azarlamıştı Danny’yi.

Danny sustu ve on beş dakika içinde Bayan McCarthy’nin yasal ya da ahlakî yükümlülüğü

olmamasına karşın şirketi iflastan kurtarmaya karar verdiğini öğrendi. Her şey toparlanacak, mallar

satılacak, alacaklılara paraları ödenecekti. Danny Lynch’in hizmetlerine gerek yoktu. Banka

müdürü Danny’ye saygın bir emlak şirketinde iş bulmasının son derece güç olacağını söylemeden

edemedi. Parayı iyi kullanamadıkları dört bir yana yayılmıştı.

iyi haber, Tara Sokağı 16 numaralı evin üzerindeki ipoteğin kaldırılacağı haberiydi. Ev

Barney McCarthy’nin borçlarının ödenmesi için satılmayacaktı. Danny soluklarının yavaş yavaş

normale döndüğünü hissediyordu. Ama Larry, Tara Sokağı cephesinde kötü haberler olduğunu

sözlerine ekledi. Danny’nin mülkü yoktu, işi yoktu ama bankadan yüklü bir para çekmişti. Şöyle ya

da böyle, ev satılacaktı.

Colm’un Adsız Alkolikler’den tanıdığı Fergal adında biri lokantaya geldi. Yanılmıyorsa

polisti bu Fergal. “Biliyorsun biz dernekliler, masonlar ya da şövalyeler gibi birbimizi kollarız”

dedi. Bu biraz garip geldi Colm’a.

Colm, adamın işini kolaylaştırmak üzere, “Biliyorum” dedi. “Bana bir şey mi söylüyorsun,

yoksa benden bir şey mi isteyeceksin?”

– Söylüyorum. Duyduğuma göre enişten işini burada, lokantada çeviriyormuş. Baskın

olabilir.

– Teşekkürler.

– Biliyor muydun ?

– Şüpheleniyordum.

– Onu uyaracak mısın, sepetleyecek misin, ne yapacaksın ?

– Onun hapse sepetlenmesini isterim, ama daha önce yapmam gereken bir şey var.

– Uzun sürer mi, ne yapacaksın? Fazla vaktin yok, dedi Fergal.

– Öyleyse çabucak yapmak gerek, dedi Colm ve hayatın en kötü konuşmasını yapmaya

hazırlandı. Kız kardeşine ona bakacağım söylemişti. Ona bakmak demek, yıllardır süren

bağımlılığına göz yummak demekti. Colm, Marilyn Vine'ın yardım sözünü tutacağını umdu.

453

Mona hâlâ konuşmaktaydı. Barney ile Danny birlikte dışarı çıktılar. Artık onlara gerek

yoktu.

Danny aklını kullanmaya kararlıydı. "Eskiden olsa böyle bir günde Polly'ye telefon eder,

Quentin'de öğle yemeğine masa ayırttırdık" dedi.

Barney'nin başı eğikti. "Öyle günler geride kaldı artık."

– Anlaşmanın içinde bu da mı var?

– Kesinlikle.'Senin onlarla konuşman nasıl geçti? Danny omuz silkti. "Bildiğin gibi..."

– Ama en azından bu şekilde Ria'nın eline bir şeyler geçecek.

– Evet.

– Eee, neden vaktinden önce döndün ?

– Bernadette bebeği düşürdü.

– Ay, ay ay... Neyse... belki böylesi daha iyi oldu.

– Daha iyi olacak bir durum yok, dedi Danny soğuk soğuk ve onu hastaneye götürecek bir

taksi bulmak üzere dışarı çıktı.

Greg Amerika'ya dönmüştü. Marilyn onunla birlikte dönmek istemişti. "Ama kadının evini

bırakamam ki, gemiyi terk edemem, nasılsa elinden gidecek bir evi boş bırakamam, acımasız bir

davranış olur bu" demişti.

– Haklısın, bırakma, dedi Greg.

– Bir eylülde Tudor Drive'da olacağım, diye söz verdi kocasına.

– Ben de orada olacağım, en azından eylülün ilk haftasında dönmüş olurum.

– Hawaii ne olacak?

– Anlayış gösterirler, dedi Greg. Zaten biraz evden uzaklaşmam için göndermişlerdi.

Düzeldiğimize sevinecekler.

– Ne yazık ki Ria'nın durumu düzelmedi, dedi Marilyn.

– Bilemeyiz ki, belki düzelmiştir. Greg umutluydu.

– Yok, Ria o adamı geri istiyor ve adam ona dönmüyor. Buradaki ayaklı gazetelerden

duyduğuma göre Amerika'dan gelmiş ve hemen o kıza yapışmış.

– Ria da kendine bir yaşam kurar, dedi Greg.

– Nasıl biri? diye sordu Marilyn ansızın. Kişilik olarak nasıl?

– Onu tanımadığını unutmuştum. Çok sıcak, bazı bakımlardan saf biri. Çok konuşkan. Bir

ara senin ondan hoşlanmayacağını sanmıştım, ama şimdi öyle düşünmüyorum. Sanırım Andy de

hoşlandı Ria'dan.

– Gördün mü! diye haykırdı birden Marilyn. Sonunda elti olursak şaşmayalım.

– O kadar da demedik, dedi Greg.

Greg gittikten sonra masaya oturup Clement'le konuştu Marilyn. “Biliyor musun, eve bir

kedi alacağız, tıpkı senin gibi bir kedi, budala hayvan” dedi.

Colm bahçeden geldi. Yüzü solgundu. “Kediyle konuştuğuna sevindim” dedi. Marilyn

şaşırmıştı. Normalde haber vermeden gelmezdi. Marilyn'in bir şey söylemesine fırsat vermedi.

“Bugün yapmak zorundayım, ona bugün söylemem gerek. Yardım edecek misin?”

– Merkeze gittin mi ?

– Evet.

– İstiyorsa onu kabul edecekler mi?

– Evet.

– Öyleyse elbette yardım edeceğim, dedi Marilyn Vine.

– Ria, ben Danny.

– Oh, nihayet! Senden haber bekliyordum.

– Durum biraz kötü.

– Sen nasılsın...

– Şey, bebeği kaybettik, ama bu bekleniyordu.

– Çok üzüldüm.

– Üzüldüğünü biliyorum Ria.

– Ama bir bakıma...

– Senin de yanılıp, “Böylesi daha iyi oldu” diyen insanlardan olmayacağını biliyordum, diye

sözünü kesti Danny.

– Hayır, elbette öyle demeyecektim, diye yalan söyledi Ria.

– Biliyorum, ama herkes öyle diyor ve bu ikimizi de üzüyor.

– Tabii üzer. Ria’nın kafası karışmıştı, ama bunu asla belli etmemeliydi. Neyse çocuklar iyi,

şimdi dönmeye hazırlanıyorlar, sonra hep birlikte oturur neler yapacağımızı konuşuruz.

– Evet, durumumuz göründüğü kadar kötü değil artık, dedi Danny.

– Ne demek istiyorsun ?

– Mona’nın parası varmış, Barney bizim evi almıyor.

– Danny! Ria müthiş sevinmişti.

– Gerçi gene satmamız gerekecek, ama hiç değilse senin de eline para geçecek benim de,

size oturacak bir yer bulacağız.

– Elbette.

– işte, bunu söylemek için aradım seni.

– Evet...

– Senin bir şeyin yok ya? Danny'nin sesi kaygılıydı.

– Yok, neden sordun?

– Sevineceğini sanmıştım. Bütün bu felaketlerin içinden Mona McCarthy kılığına girmiş iyi

bir şey çıkıverdi.

– Evet, elbet sevindim, dedi Ria. Affedersin Danny, kapatmak zorundayım, kapı çalıyor. Ria

telefonu kapattı. Kapıda kimse yoktu, ama ağladığı belli olmasın diye telefonu kapatmak

zorundaydı. Olanların Danny için bir anlam taşımadığını ve geleceğe ilişkin hiçbir planının

bulunmadığını anlamanın perişanlığı içindeydi.

– Monto bu akşam altı kişilik masa istiyor, "Kapıya yakın olsun" dedi Colm'un eniştesinin

takımından adını bilmediği biri.

– Masa ayırmıyoruz, dedi Colm dikkatli konuşmaya çalışarak.

– Ayırsanız iyi olur.

– Monto'ya söyle sana inanmıyorsa bana sorsun, dedi Colm.

Arkadaşı Fergal'den, narkotik masasına Caroline'in bir bağımlı tedavi merkezine

yerleştirildiğim söylemesini istemişti. Monto ona ulaşamaz, uyuşturucu veremezdi.

– Monto oyun oynayanlardan hoşlanmaz, dedi adam.

– Elbet hoşlanmaz. Colm sakin konuşuyordu.

– Buraya gelecektir.

– Eminim bu akşam burada ona yer olmadığını söylersen sana inanır. Neden inanmasın ki ?

– O seni arar.

Colm arayacağını biliyordu. Fergal çevrede plakasız bir arabada birkaç sivil polisin

bulunacağını söylemişti.

– Sağ ol Fergal, ne zaman istersen yanına birini alıp yemek yiyebilirsin.

– Ah, o biri şişeli günlerden sonra ortadan kayboldu, dedi Fergal üzgün bir havayla.

– Benim durumum daha kötü, ne birim var ne ikim. ikimiz de birbirimizden beter haldeyiz

yani. Ama olsun, bu yıl bize uğur getirecek. Colm, olduğundan çok daha rahat görünmeye

çalışıyordu.

Marilyn lokantaya uğradı. “Bu akşam Gertie’yi buraya yemeğe davet etmek istiyorum.”

– Büyük bir zevkle, yemek şirketten olacak, dedi Colm.

– Hayır, asla olmaz.

– Ama senin Caroline için yaptıkların...

– O hazırdı, gerçekten hazırdı, hastaneye gidince sen yardım–cısız ne yaparsın diye

tasalanıyordu, o kadar.

– Hepimiz de kendimize göre birer deliyiz, değil mi? dedi Colm.

– Hem de nasıl, diye güldü Marilyn. Gene de Gertie’yle geçen sefere kıyasla sakin bir

akşam geçireceğiz. Karanfilleri içen şarkıcıyı hatırladın mı ?”

– Nasıl unuturum? Ama bu akşamın sakin geçeceğine bahse giremem.

– Maine’ler bize kalmaya gelebilir mi ? Biz gittiğimizde çok az kaldık onlarda.

– Biliyorum Annie, ama bunun bir nedeni vardı.

– Olsun. N’olur.

– Bilemiyorum...

– Ama Anne, bu bizim son iyi tatilimiz, biliyorsun, parasız kalacağız, babam yok, falan

filan. Unutmayacağımız bir anımız olsun istemez misin ?

– isterim, dedi Ria.

– Bir şeyin yok ya Anne ?

– Yok. On gün sonra hoşça kal diyeceğin bir oğlana kapılmanı istemiyorum.

– İstemezsin Anne, hayatım boyunca her gün gece gündüz göreceğim birini yeğlersin,

biliyorum. Annie’nin gözleri fıldır fıldırdı.

– Tamam, çağır, dedi Ria. Artık fark etmezdi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Rosemary 16 numaraya geldi. “Geçiyordum da” dedi. “Gertie’den kocanın geldiğini

duydum.” –Evet geldi.

– iyi geçti mi ?

– Geçti, teşekkürler.

– Ria’dan haber var mı peki ? Bu sorulan sorarken hâlâ kapı eşiğinde durmasını, içeri

çağrılmamasını garip bulsa da, Rosemary bir şey belli etmedi.

Ansızın Marilyn kapıyı ardına dek açtı. “Evet, var, içeri gel de anlatayım” dedi.

Bernadette hastaneden eve dönmüştü. Kanepenin üzerine uzanmış yatıyordu, Danny ona bir

kâse çorba getirdi.

– Sağ ol, dedi. Ne çorbası?

– Bir et suyu konservesi açtım, içine de biraz konyak koydum. Seni güçlendirir bu. Danny

elini kızın yüzünde gezdirdi.

– Yeryüzünde senden daha nazik biri yoktur, dedi Bernadette.

– Ama beş para etmez biriyim. Yeni evin ödemelerine başlamadan satmak zorundayım.

– Umurumda değil. Biliyorsun.

– Evet, biliyorum.

– Ria’dan ne haber ? Bu soruyu ilk kez soruyordu. Tara Sokağı’ndaki evin satılmasına razı

mı ?

– Sanırım razı, dedi Danny. Ben oradayken çok anlayışlı davrandı, ama sonra telefonda

farklı konuştu gibi geldi bana, neden bilmiyorum.

– Telefonlar yanıltır, diye avuttu onu Bernadette. Bebek için bir şey dedi mi ?

– Çok üzüldüğünü söyledi.

– Üzülmüştür tabii, dedi Bernadette. Çocuklar da üzülmüştür. Hani nasıl Brian bebeğin

ayaklan perdeli mi olacak diye sormuştu ? Bu aklına gelince gülümsedi, sonra da oğullarını

yitirdiklerine ağladı.

Marilyn o güzel salonda Rosemary’nin karşısına oturmuştu. “Bir bardak beyaz şarap ister

miydin ?” diye sordu resmî ve nazik bir ses tonuyla. Sürahiyi aldı ve tepside duran iki kristal kadehi

doldurdu. “Ria buraya döndüğünde iş hayatına atılmak istiyor.”

– Evet, bana da söyledi.

– Bir dükkâna, mutfağa falan ihtiyacı olacak, çok yetenekli bir aşçı, bunu sen de

biliyorsundur.

– Evet, gerçekten iyi bir aşçıdır.

– Colm’un pastacısı ayrılmış, onun yerini alabilir. Sanıyorum Quentin’e de pasta yapmayı

düşünüyor, benzeri olmayan yepyeni çeşitler hazırlayacak onlara. Marilyn hayli öfkeli ve kararlı

görünüyordu. Rosemary “Bunun sonu neye varacak ?” diye düşündü. Şu büyük mezeci dükkânına

da başvuracak, hani şu üçyol ağzındaki dükkâna. Rosemary dükkânın adım söyledi. Hah, orası... St.

Rita’ya da kek yapacak. Annesiyle oraya gidip ilk görüşmeyi yaptık.

Rosemary etkilenmişti, “Bayağı iş başarmışsın” dedi.

– Ama onun asıl profesyonel olarak kendisine yardım edecek birine, senin gibi birine

ihtiyacı var.

– Ben yemek pişirmeyi bilmem ki. Konserve açmayı bile beceremem nerdeyse, diye atıldı

Rosemary.

– Onun için broşür hazırlayacak, kartlar ve mönü önerileri basacak biri gerek.

– Ee... tabii... yardım edebileceğim bir şey varsa...

– Ayrıca onu başkalarına tanıtma işini yapabilirsin, büronda küçük partiler verebilirsin,

gittiğin yerlerde onu önerebilirsin.

– Ne oluyor Marilyn, günde sekiz saat Ria için çalışmamı mı istiyorsun yani ?

– Bence bayağı zaman ayırmalısın ona, evet, sekiz saatse sekiz saat. Marilyn'in sesi şimdi

daha da soğuktu. Hatta biraz para da vermelisin Rosemary.

– Affedersin ama bu nereden çıktı anlayamadım...

Marilyn hemen sözünü kesti onun. "Yarın gene telefonda konuşacağım Ria'yla. Ona ne

kadar avans verileceğini bilmek isterim. Şu anda onun her türden yardıma ihtiyacı var. Çuvalla iyi

niyet taşıyor zaten, iyi niyet ona gökten yağıyor, ama senin sağlayabileceğin pek çok somut, elle

tutulur olanağa ihtiyacı var."

– Arkadaşlarımın tasarılarına yatırım yapmam ben Marilyn, dedi Rosemary. Böyle bir işi

hayatımda üstlenmedim. İlke olarak karşıyım buna. Bu parayı kazanmak için çok çalıştım,

dostlarımı dost olarak görmek isterim. Onların işlerine para yatırıp kaybetmezsen, onlarla dost

kalma şansın daha fazla olur, anlıyor musun?

Bir sessizlik oldu.

– Elbette, adını duyurmaya çalışırım, dedi Rosemary. Marilyn'in suskunluğu sürüyordu.

Ayrıca da bir şey duyarsam...

– Bence tam olarak neler yapacağının bir listesini çıkarsak iyi olur, diye sözünü kesti

Marilyn. Ria burada yokken senin gibi iyi bir dostun neler yaptığını da yazabiliriz listeye hatta. Bu

bir gözdağıydı. Öyle bir ses tonuyla söylenmişti ki, Rosemary yabanıl gözlerle baktı ona. Bir

gözdağı olamazdı bu. Yoksa ? Çünkü Ria, arkadaşların öğüt vermekten başka bir şeyler

yapabileceğini de bilmek ister. Ona ihanet eden bir dost, hiç olmasın daha iyi.

– Pardon, anlamadım ?

– Yani eğer bir dost, arkadaşının dünyada en çok istediği şeyi elinden alır, bu arada hâlâ ona

dost görünürse ihanet etmiş olur, öyle değil mi ?

Rosemary’nin sesi fısıltıya dönüştü artık. “Ne demek istiyorsun?”

– Sence Ria’nın dünyada en çok istediği nedir, Rosemary ?

– Ne bileyim ben. Bu ev? Çocukları? Danny?

– Evet. Elbet evin elinden gitmemesini sağlayamazsın, çocuklar zaten onda. Bu durumda?

Marilyn durdu.

– Eee, bu durumda? dedi Rosemary nerdeyse titreyerek. Kadın olayı biliyordu, bal gibi

biliyordu.

– Bu durumda onurunu ve kendine saygısını kazanması için yardımcı olabilirsin ona, dedi

Marilyn.

Danny’nin adı listenin dışında bırakılmıştı.

459

Ria’nın yeni mesleğinde ilerlemesi için Rosemary’nin neler yapacağını yazmaya başladılar.

Gertie Marilyn’in bir giysisini ütülüyordu. “Rengi ne güzel!” dedi. “Eflatun mu, mor mu ?”

– Bana doğru dürüst olmuyor o giysi, pek giymiyorum.

– Yazık, harikulade bir renk. Yıllar önce Polly’nin giysi dükkânında çalışırken bu renk bir

takım vardı, düğünde giymek için sık sık kiralarlardı onu.

– Senin olmasını ister misin ? diye sordu Marilyn ansızın. Ciddi söylüyorum, ben hiç

giymiyorum, sen giyersen çok mutlu olurum.

– Emin misin ?

– Evet, bu akşam Colm’un lokantasına giderken giy, bu renk sana çok yakışır. Gertie’nin

yüzü gölgelenir gibi oldu. Bu akşam gidiyoruz, değil mi? dedi. Marilyn, “Kaytarırsa öldürürüm

onu” diye geçirdi içinden.

– A elbette gidiyoruz, Jack gitmemi istedi, gerçi böyle süslü püslü bir elbise giymemden

hoşlanacağını sanmıyorum ya... Kendisi hiçbir zaman bana böyle bir giysi alamadı.

– Lokantaya giderken gelir burada giyinirsin sen de.

– A, tabii. Şöyle giyinip kuşanmak moralimi yükseltir, dedi Gertie. Yüzünde insanı üzen bir

gülümseme vardı; Marilyn, Jack hakkında kötü bir şey söylemediğine sevindi.

Saat yedide Monto ile iki arkadaşı lokantaya geldi. Geldiler ve hemen kendilerine ayrılmış

olduğunu sandıklan masaya doğru ilerlemeye başladılar. Lokanta henüz boştu. En azından yarım

saat daha kimse gelmezdi. Colm işinin sandığından daha kolay olacağım düşündü.

– Affedersin Colm, bir yanlışlık olmuş. Burada arkadaşlarla buluşacağımız haberi

ulaşmamış sana. İki kişi İngiltere'den geliyor, bir kişi de Güney'den. Önemli bir toplantımız var,

onu da burada yapıyoruz.

– Bu akşam olmaz Monto.

Monto hafiften gülümsedi. "Vay canına." Saçları kısacık kesilmişti, boynu yok denecek

kadar kısa ve kalındı. Sırtındaki pahalı takım bedenini gizleyemiyordu, düzenli yaptırdığı manikür,

iri–yan ellerini ve kare şeklindeki tırnaklarını güzel göstermeye yaramıyordu. Colm hiç yanıt

vermeden öylece bakıyordu.

– Ne kadar da unutkansın, dedi Monto. Daha yakınlarda bana çok şey borçlu olduğunu

söylemiştin.

460

– Borcumu ödedim. Bu lokantada çevirdiğin işler fazlasıyla ödedi borcumu.

– Ne işi? Monto yanındaki iki adama baktı ve güldü. Aş demek istiyor olmayasın Colm ?

Burası bir lokanta değil mi ? iş değil, aş veriyorlar burada.

– Güle güle Monto.

– Benimle böyle konuşamazsın.

– Konuştuğuma göre gitsen iyi olur.

– Nedenini söyle bana.

– Kuzey İrlanda’dan gelen arabanın plaka numarası alındı. İngiltere’den gelen konukların

sorguya çekilecek. Üzerinde ne varsa aranacak.

– Atıyorsun Colm... peki kız kardeşinle kim ilgilenecek? Hafta sonuna yetecek kadar malı

yok.

– Onunla ilgilenen var, sağ ol.

– Bu kentte hiç kimse kardeşine mal veremez, karım olduğunu biliyorlar. Benimle olduğunu

biliyorlar.

– Ama gene de senden çok şey biliyorlar. Ablam üç gündür seninle değil. Colm çok sakin

konuşuyordu.

– Sırf ona yeni bir kaynak buldun diye dükkânında bir uyuşturucu savaşı başlatıyorsun ha?

– Hayır, hiçbir şey başlatmıyorum, senin buradan gitmeni istiyorum.

– Gideceğimi mi sanıyorsun, peki ?

– Polisler dışarıda arabanın içinde.

– Beni tuzağa düşürdün.

– Hayır, tersine. Onlara ne bu gece ne de bir başka zaman burada toplantı olmayacağını, iş

yapılmayacağım söyledim.

– Sana inandılar mı yani ?

– En azından iyi niyetli olduğumu anladılar. İyi geceler Monto.

Marilyn ile Gertie geldiğinde Colm sakinleşmişti.

– Gertie, bu ne güzellik böyle! Hep bu renk giymelisin sen.

– Teşekkürler Colm, bundan sonra giyeceğim, dedi Gertie. Böyle karşılanmak hoşuna

gitmişti.

– Bu gece havaî fişek seyredecek miyiz? diye sordu Marilyn.

– Şaşılacak şey, gösteri bitti. Kış çiğinin ilk damlasıyla söndü hepsi, dedi Colm.

– Sizin aranızda gizli bir şeyler var, diye kıkırdadı Gertie.

– Aynı bahçeyi paylaşanların gizi, dedi Colm.

Yemek salonunun karşı tarafında Polly Callaghan’ı gördüler.

461

Çok iyi görünümlü bir erkekle birlikteydi.

– Şu Barney ne anlayışlı adam, Polly’nin başka erkeklerle yemeğe çıkmasına ses

çıkarmıyor, dedi Gertie hayranlıkla.

– Bugünlerde Barney’nin piyasada olduğunu sanmıyorum, dedi Colm.

– A tabii, haklısın. Hatta Polly evinden yarın taşınıyormuş duyduğuma göre. Gertie

Polly’nin söylediklerini unutmuştu.

Birkaç hafta önce bu tür konuşmalara kulağını tıkayan Marilyn Vine, “Sen bütün bunları

nerden biliyorsun, nasıl biliyorsun Colm ?” diye sordu.

– Bir lokantada her şeyi görürsün, her şeyi duyarsın, ama hiçbir şey söylemezsin, dedi

Colm, mönüleri önlerine koydu ve uzaklaştı.

Rosemary Ryan bir başka masadan el salladı onlara.

– Yanındakiler kim ? diye sordu Marilyn.

– Ablası Eileen ile onun kız arkadaşı Stephanie. Yani bunlar gerçek eşcinsel, diye kıkırdadı

Gertie.

– Dua edelim de karanfilli kadın gelip bu bilgiyi herkese anons etmesin, dedi Marilyn.

– Öyle apaçık yapıyorlar ki bu işi, insan inanamıyor. Rosemary nefret ediyor bu durumdan.

– Biliyor mu ki ? diye gülümsedi Marilyn.

Gertie eve döndüğünde Jack yatmamıştı. “Güzel bîr geceydi, ha?”

– Evet Jack, kız kıza güzel bir yemek yedik.

– Bu fahişe moru giysiyi kim verdi sana?

– Marilyn, ona olmuyormuş.

– Ancak bir fahişeye olur zaten bu, dedi Jack.

– Böyle söyleme Jack.

– Hayatım boyunca sevdim seni, karşılığındaysa ihanetten ve beni rezil etmekten başka bir

şey yapmadın. Daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

– Hiç de değil, Jack. Başka bir erkeğe asla bakmadım, asla.

– Bunu kanıtla bana.

– Öyle olmasaydı, sarhoş olmana rağmen bunca yıl beraber olur muydum seninle ? diye

sordu Gertie.

– Doğru, kalmazdın, dedi. Çok doğru.

Yattılar. Belki de yumruğunu indirir diye kımıldamadan yatıyordu Gertie. Gözünün ucuyla

ona baktı. Jack Brennan uyanıktı, tavana bakmaktaydı. Tehlikeli bir sakinlik vardı üzerinde.

– Selam Marilyn, ben Ria. Telefon etmene gerek yok, Dört bir yanda olacağım. Yeni

haberler yok. Biraz moralim bozuk, özür dilerim. Sana telefon açıp sonra da hastane

koğuşundaymışım gibi konuşmak saçma aslında. Yalnız... yani... Neyse telefon etmemin asıl

nedeni... Internet kafeden gönderdiğin mektup için çok teşekkür ederim... Rosemary'nin bütün

bunları üstlenmesi ne harika değil mi? Dostlarımız olmasaydı ne yapardık? Şimdi kapatıyorum,

Maine'lerin çocuklarını götüreceğim, Annie çok üzgün, Gertie'nin yeğenine deli oluyor. İlk aşka

güler geçer herkes, ama Danny benim ilk aşkımdı, bak ne kadar sürdü. En azından benim için uzun

sürdü. Hoşça kal.

Ertesi sabah daha erken saatlerde sarhoş oldu Jack Brennan. Önce Nora Johnson'ın evine

uğradı. "Karım senin kızının ve arkadaşlarının evini temizliyor mu?" diye sordu bağırarak.

– İster sarhoş ol ister ayık, sana söyleyecek sözüm yok benim, dedi Ria'nin annesi. Karını

her gördüğümde seni bırakmasını öğütledim. Sana iyi günler.

Jack, Rosemary'nin evine gitti bu kez. "Beş incil üstüne el basıp yemin et, Gertie senin ya

da başkasının evini temizlemedi, değil mi?”

– Çekil başımdan yoksa polis çağırırım, dedi Rosemary. Sonra dişçinin evine gitti. Jimmy

Sullivan onu pencereden

gördü ve kapıyı açtı.

– Söyle.

– Sana söyleyecek sözüm yok Jack Brennan, karını her dövüşünde dişini onardığımı

biliyorum yalnızca, bir daha bu işi yapmak hiç içimden gelmiyor.

Sonra gitti, Marilyn’in kapısını yumrukladı. “Gertie’ye fahişe giysisi verdin mi sen ?”

– O öyle mi dedi?

– Benimle oyun oynama.

– Bence gitsen iyi olur Jack, dedi Marilyn, kapıyı yüzüne kapattı ve pencereden onu izledi.

Otobüs durağına gitmek üzere koşarak karşıya geçtiğini gördü.

Polly Callaghan her şeyi hazırlamıştı. Bugün kiraladığı bir daireye taşınıyordu. Kendi

eşyalarını götürebilmek için mobilyasız bir yer kiralamıştı. Barney’nin sıçan suratlı karısı, bine bin

katıp küpünü dolduran o kadın, eşyalara el koymamıştı neyse ki.

Polly dün akşam, ne zamandır peşinde koşan hoş bir adamla yemeğe çıkmıştı. Müthiş sönük

bir gece geçirmişlerdi. Ömür boyu Barney’siz yaşama fikrini kafasından kovmaya çalıştı. Keşke

ondan nefret edebilseydi, ama bunu yapmamalıydı. Yıllar önce yanlış karar verdiği için kendinden

nefret ediyordu yalnızca.

Eşya kamyonu geldi. Polly göğüs geçirdi ve adamlara yaşamının büyük bir bölümünü

paramparça edecek buyrukları vermeye başladı. Telefon sökülmüştü ama cep telefonu çalışıyordu.

Tam o sırada çaldı.

– Poll, seni seviyorum.

– Hayır, sevmiyorsun Barney, ama önemli değil.

– Ne demek önemli değil ?

– Fark etmez, dedi Polly ve telefonun üzerindeki “no” yazan düğmeye bastı.

Kamyon şoförüne yolu göstermek üzere arabasıyla önden gidecekti. Eve son bir kez baktı,

kapıyı kapatabilirdi artık. Polly göğüs geçirdi. Barney’ye fark etmez demek kolay olmamıştı, ama

sızlanmanın sırası değildi, gerçekçi olmak gerekiyordu. Barney’yi çok iyi tanırdı. Danny Lynch

gibiydi o da... Gerçi, bildiği kadarıyla Danny’nin kendisi gibi uzatmalı bir sevgilisi olmamıştı...

Barney, Mona gibi güvenli bir limana demir atmak isteyen bir tipti. Danny limandan, sadık, seven

karısından ayrılmış, sırtına vurulup lokması alınacak güvenli Bernadette'e sığınmıştı. Arada o vahşi

Orla King ve daha bir iki kişi gibi ufak tefek serüvenler olmuştu. Ama dünya böyleydi. Polly,

aldatıldığını ya da ihanete uğradığını düşünmüyordu. İlişkilerinin niteliğini baştan kabullenmişti.

Önünde daha nice uzun yıllar vardı.

Pencereden son olarak kamyona baktı. Her şey yüklenmişti. Yalnızca bavulunu alacaktı. Bir

bağrış çağrış duyuldu, sarhoşun biri sövüp duruyordu. Polly ne olduğunu pek göremedi. Sonra bir

çarpma sesi, ardından ani fren sesleri duyuldu. Sağdan soldan çığlıklar yükseldi. Sürücüyü

koltuğundan çıkarmaya çalışıyorlardı.

– Durduramadım, kendini önüme attı, yemin ederim, diye kekeliyordu.

Kamyon, Jack Brennan'a çarpmış, kaza ölümle sonuçlanmıştı.

Dokuzuncu bölüm

Geldiklerinde çamaşırhane kalabalıktı. Gömlek ütüleme bölümü harıl hani işliyordu, Gertie

ayrıca birkaç yerden daha iş almıştı. Colm onu yere göğe koyamamıştı, onun kişisel tavsiyesi iş

çevrelerinde her zaman önem taşıyordu. Başını kaldırdığında Polly Callaghan'ın içeri girmekte

olduğunu gördü, peşinde iki polis olduğunu fark edince eli kendiliğinden boğazına gitti.

– Jack ? diye haykırdı boğuk bir sesle. Jack bir şey mi yaptı ? Akşam çok iyiydi, sakindi, tek

söz söylemedi. Ne yaptı ki ?

– Otur Gertie, dedi Polly. Polislerden biri ne olduğunu merak eden işçiler ile müşterileri

yararak bir bardak su buldu. Bir kaza oldu. Çok ani bir ölüm, hiçbir şey hissetmedi, dedi Polly.

Ambulans doktoru bir saniyede öldüğünü söyledi.

Gertie'nin yüzü bembeyazdı. "Siz neler söylüyorsunuz ?"

– Keşke biz de öyle çabuk ve acısız ölebilsek Gertie, bazıları ne kadar çok acı çekiyor...

Genç polis bardağı Gertie'nin eline tutuşturdu. Kadın polis üniformasını giyeli bir hafta

olmuştu. Bir kaza haberini ulaştırma görevini ilk kez üstleniyordu. Bayan Callaghan'ın yanlarında

geldiği iyi olmuştu. Çamaşırhaneyi işleten zavallı kadın, düşüp ölü–verecek gibi duruyordu.

– Ama Jack ölemez, diyordu Gertie durmadan. Jack daha kırkına basmadı, önünde daha çok

güzel yıllar var, ikimizin önünde...

– Alo Bayan Vine, Marilyn, daha önce tanışmıştık. Ben Polly Callaghan. Şu anda Gertie

Brennan'ın yanındayım.

–Evet?

– Korkunç bir kaza oldu. Gertie’nin kocası Jack öldü, kendisi perişan, şu anda yanındayım,

annesini falan çağırtıyorlar... ama taşınıyorum ve kamyoncuları yeni eve götürmem gerek, acaba...

466

– Çamaşırhaneye gelmemi mi istiyorsunuz? diye sordu Marilyn.

– Mümkünse, lütfen.

Marilyn kadının sesindeki çaresizliği fark etti. “Hemen geliyorum.” Bahçede çalışan Colm’a

seslendi. “Ben Gertie’ye gidiyorum, Jack kaza geçirmiş.”

– Umarım hafif bir kaza değildir? dedi Colm.

– Sanırım ölümcül, dedi Marilyn sertçe.

Colm elindeki beli fırlattığı gibi eve koştu, Marilyn şaşırmıştı. “Şu söylediğime bak” dedi

Colm. “Ben de seninle geliyorum, ama önce gidip Nora Johnson’a haber vereyim, o da gelmek

ister.”

Marilyn bu insanların gerçekten olağandışı olduğunu bir kez daha aklından geçirdi. Kendi

derdinle baş başa kalmak isteğin an ülke nüfusunun yarısı yanında bitiveriyordu. Haberi sindirmeye

çalıştı. Daha iki saat önce bu kapıyı çalan Jack Brennan ölmüştü ha? Ona söylediği son sözler,

“Gitsen iyi olur” olmuştu, içeri buyur edip bir kahve ikram etseydi, ona Gerti’ye inanması için bir

şeyler yapsaydı, şimdi hayatta olabilir miydi acaba? Ama Marilyn bu yoldan daha önce de geçmişti,

düşüncelere kaptırmayacaktı kendini. Gertie’nin kocasının başına gelenler Marilyn’in suçu değildi.

Artık bütün evrenin suçlarını ve sorumluluklarını üstlenmeyecekti. Şimdi yaşayanlar için neler

yapılacağına bakmalıydı.

Ria’nın annesi böyle durumlardan haberdar edilmesi gereken ilk kişiydi aslında.

Yapılacakları çok iyi biliyordu. Çamaşırhane personeline hiçbir şey olmamış gibi çalışmalarını

sürdürmelerini söyledi. “Konuşabilseydi, Gertie de bunu isterdi” diyordu Nora Johnson. Hayır, işi

sürdürmek acımasızlık değildi, hatta, çalışmamak müşterilere haksızlık olurdu. Ama personel adam

başına elli peni verirse, şimdi gidip büyük bir çiçek yaptıracak, üzerine bir kart iliştirecek böylece

ilk başsağlığı mesajı onlardan gelmiş olacaktı. Hepsi ellerini önlük ceplerine daldırdı, ancak Nora,

topladığı paranın üç katına patlayan büyük bir çiçekle döndü.

– Böyle bir durumda ne yazılır ki ? dedi kızlardan biri.

– Bence, “Gertie’ye, sevgilerimizle” yazmanız yeterli, ne dersiniz? Nora Johnson

çalışanlardan hiçbirinin tıpkı kendisi gibi kartın üzerinde Jack adını görmeye dayanamayacaklarını

biliyordu. Daha bir iki saat önce ona bağırıp çağırmış, Gerti’ye hep kendisini terk etmesini

öğütlediğini söylemişti. Nora bunları söylediğine pişman değildi, yüreğindekileri söylemişti. Şimdi

Gertie’ye bu türden şeyler söylemenin gereği yoktu elbet.

467

Marilyn çamaşırhanenin üzerindeki küçük dairenin anında tıklım tıklım olmasını şaşkınlıkla

izliyordu. Colm’un gönderdiği jambon ve ciğer ezmesiyle bir masa hazırlanmıştı. Jimmy ve

Frances Sullivan bir kasa şarap ile madensuyu göndermişti. Hilary işten sonra uğrayacağını ve

Gertie’nin içlerinden birini ödünç alabileceği siyah giysiler getireceği haberini göndermişti. Bir

anlamda normal bir tatil geçirsinler diye anneannelerinin ücretini üstlendiği yaz okulunda bulunan

John ile Katy, apar topar getirilmişlerdi; şaşkın, afallamış bir haldeydiler. Gertie’nin annesi de

oradaydı, dudakları sicim gibi gerilmişti, ama Gertie’nin değerli bir erkeği, sadık bir koca ve

kendini çocuklarına adamış bir babayı acı bir şekilde yitirdiğini söyleyerek, böyle durumlarda

söylenen öyküyü tekrarlıyordu.

Burada her şey gerçekdışıydı, ama Gertie'nin bu sözleri duymak istediğini, neyse ki

duyduğunu tekrar tekrar söyledi Marilyn kendi kendine.

Sheila ile Gertie'nin annesi, telefonda Jack'in ölüm haberini verdiğinde, Ria Sheila

Maine'le birlikte kahve içmekteydi. Kadın orada pek çok kişi bulunduğundan konuşmanın zor

olduğunu, fazla bir şey söyleyemeyeceğini ekledi haberine. Ria için de konuşmak kolay değildi,

çünkü Sheila Maine'in, Gertie'nin masallardaki gibi bir evlilik yaşadığı uydurmasına olan inancını

sarsmamak zorundaydı.

Sheia şaşırdı kaldı. "Onsuz ne yapar Gertie, perişan olur" diye haykırdı. "Yani herkes mutlu

bir evlilik yaşadığını sanır, ama bunlarınki kimsenin hayal bile edemeyeceği bir beraberlikti."

Polly, Rosemary Ryan'ın bürosuna bir mesaj bıraktı. Rosemary'nin diğer telefonla

görüştüğünü, dolayısıyla konuşmasını kesemeyeceklerini söylemişlerdi.

– Ona Gertie Brennan'ın kocasının öldüğünü söyleyin. Rosemary Ryan'ın yardımcısı, tıpkı

patronu gibi soğukkanlıydı. "Başka bir şey var mıydı, Bayan Callaghan?"

– Hayır, o ne yapacağını bilir, dedi Polly.

– Danny, konuşmamız gerek, diyordu Rosemary telefonda. Danny'yi cep telefonundan

arıyordu.

– Şimdi müsait değilim, Rosemary. Oturmuş uykuya dalmak üzere olan Bernadette’in elini

tutuyordu.

– Olsun Danny, iş telefonuysa konuş, dedi Bernadette.

468

Danny telefonla bitişikteki odaya gitti.

– Ne var Rosemary ?

– Döndüğünden beri aramadın.

– Çok telaşımız vardı, dedi Danny.

– Biliyorum, Amerika’dayken uyarmamış mıydım seni?

– İşle ilgili değil. Bebeği kaybettik. –Haa.

– Başka sözün yok mu?

– Üzüldüm.

– Sağ ol.

– Ama hayat devam ediyor Danny, senin de bilmen gereken dertler var başımızda.

Buluşabilir miyiz ?

– Kesinlikle olmaz.

– Konuşmamız gerekiyor.

– Hayır, gerekmiyor.

– İşin, evin kurtuldu mu ?

– İş kapandı, evi satmak gerek, ama Barney'nin mülkü olarak değil. Şimdi gitmem lazım...

– Ama sen Danny, sen ne yapacaksın ? Bana söylemen gerek. Bilmek hakkım.

– Hayır böyle bir hakkın yok. Başım dertteyken yardımcı olmadın. Bunu açıkça söyledin,

ben de kabul ettim.

– Ama başka şeyler de var... kapatma... Marilyn biliyor.

– Neyi biliyor?

– İlişkimizi. –Öylemi?

– Bana böyle ilgisiz davranma, Danny Lynch.

– Lütfen Rosemary, beni rahat bırak, başımda yeterince dert var.

– Buna inanmıyorum, dedi Rosemary.

– Rosemary, sızlanmayı bırak. Her şey bitti. Rosemary telefonu kapattı, zangır zangır

titriyordu. Yardımcısı odasına girdi. "Bayan Ryan, size bir mesaj bıraktılar. Kötü bir haber. Gertie

Brennan'ın kocası ölmüş."

– İyi, dedi Rosemary.

– İki gün erken dönüyoruz, dedi Ria. Biletlerimizi değiştirdim.

– Olamaz Anne. Beş para etmez Jack Brennan'ın cenazesi için değer mi ? Ondan hiç

hoşlanmazdın sen ? Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu ?

– Ama Gertie benim dostum, ondan hoşlanıyorum, dedi Ria.

– Eylüle kadar burada kalacağımıza söz vermiştin.

– Sean Maine'le aynı uçakta olmaktan hoşlanırsın sandım, ne bileyim ben ? dedi Ria.

–Nee?

– Sheila iki çocuğunu da götürüyor cenazeye, hep birlikte gidiyoruz... ama buna şiddetle

karşı çıkarım diyorsan...

– Anne! Susar mısın! Oyunculuk dalında ödül alamayacağın kesin!

Andy'nin Westville civarında bir iş toplantısı vardı. Ya da öyle söyledi. Eve geldiğinde,

"Annenizi tek başına Tayland lokantasına götürebilir miyim ?" diye sordu Annie ile Brian'a.

– Yani flört mü, onunla çıkmak gibi mi? diye sordu Brian.

– Hayır, sıkıcı yetişkin gevezeliği olacak bizimki.

– A, elbette. Ben de Zach'lara giderim. Geceleyecek misiniz ? dedi bu kez Brian.

– Hayır Brian, gecelemeyeceğiz, dedi Ria.

Annie, "Ben de Hubie'yle sinemaya gidebilirim" dedi. "Sormadan söyleyeyim Brian, bu da

bir flört değil ve gecelemeyeceğiz."

– Çok hoş bir ailen var, dedi Andy.

Ria göğüs geçirdi. “Onlara yeterinden fazla asılmamam gerektiğini sık sık hatırlatıyorum

kendime, cehennem zebanisi bir anne olmamaya çalışıyorum” dedi.

– İstesen de olamazsın, diye güldü Andy.

– Olurum olurum. Döndüğümüzde başımıza gelecekleri bilmiyorum; haritası çıkarılmamış

topraklara ayak basacağız. Onları koltuk değneği olarak görmemeye çalışıyorum.

– Senin koltuk değneğine ihtiyacın yok ki Maria, dedi Andy. Gittikten sonra da

haberleşebilir miyiz ?

– Çok isterim.

– Ama arkadaş olarak... yalnızca arkadaş... değil mi? Düşkırıklığı içinde ama gerçekçi

konuşuyordu Andy.

– Arkadaşa ihtiyacım var Andy, senin dostum olduğunu bilmek beni çok mutlu eder.

– Öyle diyorsan öyle olsun. Ayrıca sana yemek tarifleri gönderirim, İrlanda mutfağında bir

efsane haline gelmen için değişik lezzetleri özellikle arayıp tarayacağım.

– Biliyor musun, bu işte hayli ilerleyebilirim gibime geliyor. Arkadaşım Rosemary arkamda

olacağını söyledi, işleri hızlandırmakta üstüne yoktur.

– İlerleyeceğine hiç kuşkum yok, dedi Andy Vine.

– Sean Mainele sevişmedim, seninle de sevişecek değilim Hubie. Bu konuda anlaştık mı?

dedi Annie.

– Eh, çok açık ortaya koydun meseleyi, dedi Hubie. Ama beni asıl kemiren, yakında bir gün

biriyle bir yatağa gireceksin ve millerce uzakta olacağından o biri ben olmayacağım.

– Bunu hiç yapmayabilirim, biliyor musun, dedi Annie, çok ciddiydi. Rahibe falan olacak

değilim ama, o işi hiç yapmayabilirim, hiç.

Hubie eliyle olmaz öyle şey gibilerden bir hareket yaptı, “Ama yapacaksın” dedi.

– Bir keresinde bu işi yapan bir çift gördüm... yıllarca, yıllarca önceydi. Nasıl anlatacağımı

bilemiyorum... hiç hoş değildi. Düşündüğüm gibi bir şey değildi.

– Ama o zaman daha küçüktün, dedi Hubie. Annie evet anlamına başını salladı. Hubie

konuşmasını sürdürdü. Belki de ne olduğunu anlamamıştın.

– Sen anlıyor musun ? diye sordu Annie.

– Biraz, sanırım biraz anlıyorum... en azından çocukluğumda olduğundan daha iyi

anlıyorum. O zamanlar esrarengiz bir şey gibi görünürdü bana, heyecan verici bir şey... yapmak

zorundasın, aynı zamanda ondan korkuyorsun. Küçüklüğümde ne budalaca şeyler düşünmüşüm

dercesine gülümsedi.

– Peki şimdi ?

– Ee, şimdi daha doğal geliyor, biliyor musun? Yani, sevdiğin biriyle yaptığın bir şey gibi...

– Yaa? dedi Annie. Düşünceleri değişmemişti.

– Ben bu işi o kadar çok yapmış değilim Annie, inan bana. Seni tavlamak için atmıyorum

bunları.

– Güzel miydi ?

– Güzeldi, doğruyu söylemek gerekirse... güzeldi, dedi Hubie Green. Bu arada gecenin nasıl

sona ereceği konusunda değil de, soyut şeylerden konuştuklarının bilincindeydi.

– Döndüğünde karavanda mı oturacaksınız ? diye sordu Zach. Brian böyle bir soru

beklemiyordu. “Hayır, sanmıyorum, neden sordun?” dedi.

– E, evimiz gitti demedin mi ?

– Nerde oturacağımızı bilmiyorum, belki babamla otururuz, ama sanırım onun evi de gitti.

– Amma da macera, ha, dedi Zach. Seneye geldiğimde beni yatıracak yeriniz olacak mı ?

– Mutlaka olur, dedi Brian güvenli bir havayla.

– Myles ve Dekko ile de tanışacak mıyım ?

– Elbette.

– Harika, dedi Zach. Uzun yolculuklara çıkacak biri olarak görmezdim kendimi.

– Bak, sana komik gelecek ama, dedi Brian. Ben seyahat edeceğimi oldum olası biliyordum,

gezegenlere falan gidebileciğimi düşünürdüm. Babam gibi emlakçı olacaktım, onunla birlikte

çalışacaktım, ama şimdi o işini kaybettiğine göre astronot olsam iyi olur...

– Seni özleyeceğim, dedi Carlotta. Keşke seni daha yakından tanıyabilseydim. Sanırım

başlangıçta biraz çekindim. Marilyn hepimize karşı öyle mesafeliydi ki... onun arkadaşı olarak sen

de...

– Sanırım onun da iki ay içinde hayli değiştiğini göreceksiniz. Artık Dale'den söz ediyor,

Greg de buraya dönüyor. Artık her şey daha güzel olacak.

– Hubie'nin buraya geldiğini biliyor mu ?

– Evet, ona söyledim. Gerçi Annie gidince o kadar sık uğrayacağını sanmıyorum ama,

Marilyn karşı değil bu eve gelmesine.

– Peki sen burada aradığını buldun mu Ria? diye sordu Carlotta.

– Hayır, ama ben ayı arıyordum, dedi Ria.

– Hani kocanın burada olduğu o hafta sonu ayı bulduğunu sanmıştım, dedi Carlotta.

– Evet, kısa bir süre için ben de öyle sandım, ama baktım, ne ay varmış ne yıldız, dedi Ria.

– Greg İrlanda'daki evinin çok güzel olduğunu söyledi, orada oturmayacağına üzüldüm,

dedi Heidi.

– Alt tarafı ev, Heidi, tuğla ve çimento yığını, dedi Ria.

– Bunu söyleyebilmen harika, dedi Heidi hayranlıkla.

– Prova yapıyorum, repliklerimi ezberliyorum, diye itiraf etti Ria. Sanırım aynı şeyi kırk kez

söylersem, eve veda etmek üzere etrafını dolaşırken söylediğime kendim de inanmış olacağım.

– Nereye gideceğini biliyor musun ?

– Dublin'deki evler şu sıralar pahalı, dolayısıyla iyi para edecek, ama aynı bölgede bir başka

ev alamayacağız. Sanırım uzak bir yerlere taşınacağız.

– Yazık olacak. Kocan yanındayken ne kadar güzel günler geçirmişsiniz orada... Neyse...

binlerce kez düşündüğün şeyleri söylüyorum galiba...

– Milyonlarca kez, Ria.

John ile Gerry Ria'ya dükkânlarında yokluğunu hissedeceklerim söylüyordu. Ria evine

gidecek, bir yiyecek ihracat şirketi kuracak, adı Bön Appetit dergisinde çıkacaktı, işte o zaman ilk

müşterileri arasında yer alacaklardı.

– Amerika'nın bu tarafını seviyorum işte, dedi Ria. Burada düşlerin gerçekleşeceğine

yürekten inanıyorsunuz.

Yola çıkmadan önce Gertie'ye telefon etti.

– Jack'in cenazesi için erken döneceğinize inanamıyorum, biletleri falan nasıl

değiştirdiniz...

– Elbette geleceğim Gertie. Benim yerimde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın. 4

– Teşekkür ederim Ria, Jack sana her zaman hayrandı, biliyorsun. Hani hatırlıyor musun,

sen evinde parti vermiştin de o da gelmiş, limonata içmiş, servise yardım etmişti ?

Ria nerdeyse ağlayacaktı. "Elbet hatırlıyorum Gertie" dedi.

– Onu bu akşam kiliseye götürüyorlar, dedi Gertie. Ne kadar çok çiçek geldi, busen. Jack'i

herkes tanıyordu ve sanırım kendine göre herkes seviyordu onu.

– Elbet seviyordu, yarın sabah görüşürüz, dedi Ria. Aslında ne kadar düşünse de Jack

Brennan hakkında iyi şey söyleyecek birinin adını veremezdi.

Sheila Maine uçakta uyudu. Kelly ile Brian kâğıt oynayıp film izlediler. Annie ile Sean'sa

geleceğe değgin planları üzerine fısıldaşıp durdular.

Ria uyuyamadı. Zihninde bin bir fotoğraf canlanıyordu. Cenaze töreni, Jack Brennan çok

farklı biriymiş gibi davranmalar, sahte saygılar... Danny'yle buluşup geleceklerini konuşmaları.

Tara Sokağı 16 numarayı satma işi. Oturacak yeni bir ev bulmak. Hayatım kazanmak için yemek

pişirme işine girmek. Bunca zaman sonra Marilyn'le karşılaşmak...

Ria ondan hoşlanacağım umdu. Artık onun hakkında çok şey biliyordu, Marilyn bile tahmin

edemezdi bildiklerini. Bir ara, Marilyn'in bahçeye, evine, arkadaşlarına ve kızına el koyduğunu

duyduğunda, ondan nefret edeceğini sanmıştı Ria. O zamanlar Marilyn'in soğuk, duygusuz biri

olduğunu, oğlunun ölümünü dikenli bir zırhın altına gizlediğini, insanların iyi niyetli girişimlerine

bütün kapıları kapadığını sanıyordu.

Ama yaz bunları değiştirmişti. Şimdi bu kadın hakkında bildiği küçük sırlar onu

duygulandırıyordu. Saç boyası şişesinin üzerine bir etiket yapıştırıp "özel şampuan" yazmıştı

örneğin. Kilerine ucuz tuvalet kâğıtları yığdığını, kutularla hazır kek bulundurduğunu görmüştü.

Ria Marilyn’in dostlarını incittiğini, terslediğini biliyordu, bahçe işlerine olan düşkünlüğü,

sevgisinin değil, takıntılarının anlatımıydı.

Ayrıca daha da büyük bir sırrını biliyordu Ria. Asla kimseye söylenmeyecek bir sırdı bu.

Dale Vine’ın kaza yaptığı gün olanları biliyordu. Bu hakikati bilmek Marilyn’i daha güçlü

kılmayacak, her şeyi berbat edecekti. Hubie’ye, anlattıklarım asla kimseye tekrarlamayacağını

belirtmiş, Hubie de ona inanmıştı.

Ria eve döndüğünü herkese söylememişti. Nasılsa cenazede görecekti onları.

Marilyn Tara Sokağı’na vardıklarında kahvaltının hazır olacağını söylemişti. Kahvaltı

etmeye, üstlerini değiştirmeye vakitleri vardı, sonra hep birlikte kiliseye gideceklerdi. Ria bu

konuşmayı anımsayınca gülümsedi. “Bu korkunç kazanın tek yaran tanışmamıza olanak sağlaması”

demişti. “Yoksa havada birbirimizin yanından geçecektik.”

– Hiçbirimiz itiraf etmesek de, bu korkunç kazanın çok yararı oldu sanıyorum, demişti

Marilyn, iki aydır irlanda’daydı. Bu ona çok şey kazandırmıştı.

Tam o sırada kaptan pilot hava koşullan nedeniyle Shannon Havaalanı’na ineceklerini

açıkladı. En fazla iki saatlik bir gecikme olacaktı ve bundan dolayı özür diliyordu. Saat on birde

Dublin'de olacaklardı.

– Tanrım, dedi Ria. Cenazeyi kaçıracağız.

– Şu ahmak Jack Brennan'ın cenazesine gidiyorum, dedi Danny Lynch.

Bernadette başını kaldırıp ona baktı. "Kimdi o ?"

– Ayyaşın teki. Kansı Gertie Tara Sokağı'ndaki eve girip çıkardı. Ria ile çocuklar burda

olsaydı onlar da giderdi, sanırım bir anlamda onları temsil edeceğim.

– Çok incesin, dedi Bernadette. Hep baskalarını düşünüyorsun.

Nora Johnson Hilary'ye, "Yolda Lady Ryan'ı gördüm" dedi. "Jack'in cenazesine gideceğini

söyledi."

– Sanırım hepimiz gibi o da zavallı Gertie'ye destek olmak için gidiyordur.

– Zavallı Gertie'ye değerli zamanından bir dakika bile ayıracak kadar uygar olduğunu

görmedim, diye eleştirdi onu gene Nora.

– Haksızlık etme Anne, hepimiz Gertie adamı yıllar önce sepetlemeliydi demiyor muyduk?

– Diyorduk ve haklıydık, ama biz Lady Ryan gibi yukardan bakarak söylemedik bunu.

Gertie'ye süprüntü gibi davranıyordu, ayakkabısına yapışmış pislik gibi.

– Ondan hiçbir zaman hoşlanmadın sen Anne. –Ya sen?

– Fena kız değil, komik, hepimizi neşelendiriyor, güldürüyor, dedi Hilary istemeye

istemeye.

– Hayır, hiç de değil, yüzüne gülüyor, arkandan sövüyor. Nora'nın bazı fikirleri asla

değişmiyordu.

Shannon Havaalanı'ndaki gecikme hiç bitmeyecekmiş gibi geldi yolculara. Sheila Maine

kardeşine telefon etti. "Kiliseye vaktinde yetişemezsek dosdoğru mezarlığa geleceğiz" dedi.

Kardeşinin cenazeye gelmesi Gertie'yi çok duygulandırdı, ağlamaya başladı. "Ah Sheila,

herkes öyle nazik ki, busen. Zavallı Jack herkesin kendisini bu kadar sevdiğini görebilseydi..."

– Eh, elbette sevecekler. Herkes ne kadar mutlu olduğunuzu bilmiyor muydu? dedi Sheila.

RiaMarilyn'e telefon etti. "Kahvaltı edemeyeceğiz galiba" dedi.

– Öyleyse ne kadar kötü bir aşçı olduğumu öğrenemeyeceksin, dedi Marilyn.

– Keşke yarın hareket etmesen, birkaç günü birlikte geçirsek...

– Belki de olur. Sonra konuşuruz... Ha, unutuyordum... Evine hoş geldin!

–Jimmy, cenazede Melekler ilahisini söyler misin? diye sordu Gertie telefonda.

– Yani gaklamamı mı istiyorsun orada... diye söze başladı.

– N’olur Jimmy, diye durdurdu onu Gertie. Jack o ilahiyi çok severdi, gerçekten severdi.

Söylersen beni çok mutlu edersin.

– Bence o daha çok düğünlerde söylenir Gertie, cenazeye uygun değil.

– Yok yok, dostluğu, paylaşmayı anlatan bir ilahi o, dolayısıyla ölümde de düğünde de

söylenebilir.

– Madem bu kadar istiyorsun, söylerim elbet, dedi Jimmy Sullivan. Telefonu kapattı,

gözlerini havaya çevirdi. Hiç sanmıyorum ama, eğer Tarın diye bir şey varsa, hepimizi toplayıp bu

ikiyüzlülüğümüzden dolayı cehennem çukuruna atacak, dedi.

– Başka ne yapabiliriz ki? diye omuz silkti Frances.

– Jack’in azgın bir boğa olduğunu ve dünyanın onsuz daha iyi olacağını söyleme

yürekliliğini gösterebiliriz örneğin, dedi Jimmy.

– Bu da dul kadın ile çocuklarına ne büyük bir avuntu olur hani, dedi Frances.

Çamaşırhanenin kapısına mal sahibi Jack Brennan’ın öldüğünü ve cenazenin hangi saatte

kalkacağım bildiren siyah çerçeveli bir karton asılmıştı, dolayısıyla müşterilerin çoğu Gertie’ye

olan saygılarından törene katılmışlardı.

Gertie, annesi ve çocukları geldiğinde kilise tıklım tıklımdı. Jack’in ailesinden onu hiç

arayıp sormayan birileri de ortaya çıkmış, koyu renk takınılan, beyaz gömlekleriyle garip garip el

sıkıyorlardı. Gertie solgundu, Hilary’den ödünç aldığı siyah giysisiyle Jack’e veda etmeye gelmiş

insanlara gururla bakarak ortada ilerliyordu. Hiç değilse şimdi başkalarının gözünde değerli biri

olduğunu görebilecekti Jack. Jack’inin bütün bunları görebileceği bir yerde olduğuna hiç kuşkusu

yoktu Gertie’nin.

Sheila Maine ile iki çocuğu gelip aileye katıldığında ayin henüz başlamıştı. Kilisede bu

gelişi onaylayan hafif bir uğultu dolaştı. Akrabaları ta Amerika’dan uçakla gelmişti; Gertie’ye ne

kadar değer verildiğinin belirtisi, onu daha da onurlandırmıştı.

Ria, Annie ve Brian arkalarda bir sıraya ilişti. “Olamaz” dedi Nora Johnson Hilary’ye. “Ria

dönmüş. Büyük insan şu Ria.” Danny Lynch karısını ve çocuklarını gördü. Dudağını ısırdı. Ansızın

yola çıkmak kolay olmamalıydı, şu Ria ne sadık bir dosttu! Colm Barry de onları gördü. “Ria

muhteşem” diye düşündü, bronzlaşmış, zayıflamış, hatta daha da uzun boyluymuş gibi

görünüyordu. Dönüş tarihi bugüne rastlamıyordu, ama gene de burada olacağını biliyordu Colm.

Ria ile Gertie çok eski dosttular.

Polly Callaghan tek başına oturuyordu. Bakışlarını Barney McCarthy’nin karısıyla yan yana

oturduğu sıraya çevirmemeye çalışıyordu. Mona, Polly’yi kilisede gördüyse de ömür boyu yaptığı

gibi bunu hiç belli etmedi.

Rosemary her zaman olduğu gibi duruma uygun olarak özenle giyinmişti. Gri ipek elbisesi

ile üstüne giydiği ceketi, çok yüksek topuklu ayakkabıları ve koyu renk çorapları dikkat çekiyordu.

Ria’yla çocukların gelişine en çok şaşıran o oldu, geleceklerini kimse ona söylememişti. Sonra

hemen kendisine kimsenin pek bir şey söylemediğini anımsadı. Ria dışında başka arkadaşı yok

gibiydi.

Jimmy derinden gelen gür sesiyle Melekler ilahisini söylerken, Frances Sullivan ileride bir

noktaya bakıyordu. Kocasının bu işi istemeden yaptığını çok iyi biliyordu. Jack Brennan’ı hiç

sevmezdi Jimmy, bu ilahiyi söylemekle kendisini onun karşısında yenik hissediyordu.

Ria Marüyn’i tanımak umuduyla kilisede sağına soluna bakındı. Rosemary’nin, Colm’un ya

da Ria’nın annesinin yanında oturmuyordu. Ama mutlaka biri onu kanatlan altına almış olmalıydı.

Ria dualara kendini veremedi, hepsi de göçmüş Jack’e öfkeden başka duygu beslemeyen insanların

gönderdiği çelenklere ve buketlere baktı.

Marilyn Vine neredeydi ?

Koro “Tanrı Benim Çobanım söylerken gördü onu Ria. Sandığından daha uzun boylu, özel

şampuan şişesi sayesinde kızıl kumral saçlı, sade, lacivert bir elbise giymiş, ayakta duruyordu.

Koroda, hem nota defterinin sayfalarını çeviriyor, hem onlara katılıyordu. Tam o sırada başını

kaldırdı, Ria’yla göz göze geldiler. Kilisenin kalabalığı içinde uzaktan gülümsediler birbirlerine. İki

eski dost nihayet karşılaşıyordu.

Güneş parlıyordu, gece esen beklenmedik fırtına ve yağmur dinmişti. Herkes kilisenin

kapısında durmuş konuşuyordu; Dublin’deki cenaze törenlerinde insanların anlatacakları asla bitip

tükenmezdi.

Herkes Ria’yı kucaklıyor, hoş geldin diyordu. Gertie’yi görünce ona doğru koştu Ria.

– Böyle erken gelmekle gerçek bir dost olduğunu bir kez daha gösterdin, dedi Gertie.

– Sheila ve çocuklarıyla birlikte geldik, yolda vakit çok çabuk geçti, bir şey anlamadık.

Seninle mi kalacaklar ?

– Evet evet, odalarını hazırladık. Bu nedenle gelmeleri ne acı değil mi? Yani Jack hayatta

olsaydı da, onları ağırlasaydı...

Ria müthiş şaşkın gözlerle Gertie'ye baktı. Sonra birden tarihin yeniden yazılmakta

olduğunu kavradı. Sheila'ya Jack'in harikulade bir koca olduğu numarasını sürdürmeye gerek

yoktu artık. Ancak Gertie, oyunu öyle bir benimsemişti ki, gerçekten çok mutlu bir evlilik

yaşadığını düşünüyordu.

Danny, dışarıdan biriymiş gibi garip görünüyordu cemaatin arasında. Şu eli sıkıp bu omzu

okşayarak oradan oraya zıplayan eski Danny gitmişti. Ria onu düşünmemesi, ne hale geldiğine kafa

yormaması gerektiğini söyledi kendi kendine. O artık hayatının bir parçası değildi, eski

yaşantılarına geri dönebilecekleri fikri, hayalden başka bir şey değildi. Orada ayakta durmuş,

kafaların üzerinden ona bakıyordu. Az sonra çocuklar onu görecek ve koşacaklardı. Ama kendisi

yerinden kımıldamayacaktı. Bundan sonra artık hep böyle olacaktı.

Annie Marilyn'in yanına koşmuş, yeni arkadaşı Sean Maine'i onunla tanıştırıyor,

Westville'den söz ediyordu. Brian anneannesinin yanına gitmiş, bir dahaki yaza Zach'ın buraya

geleceğini anlatıyordu. Ria oğlunun sesini duyuyordu. “O zaman tatil yapıyor olmayacağız,

herhangi bir evde oturacağız ama gene de geliyor” diye açıklıyordu Brian hevesli, güvenli bir

havayla.

Hilary Ria’ya taşınacağını anlatıyordu. Sonbaharda taşınacaklar ve yerleşeceklerdi.

Martin’in işi ocakta başlıyordu. Ria nereye gideceklerini pek iyi anlayamadı.

– Sen de gelir kalırsın bizimle Ria... uzun uzun kalırsın... değil mi ? Ağaçlık bir yer.

Falcının söylediği gibi.

Ria şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Çok kalabalıktı, çok şeyler oluyordu. “Evet,

elbette” dedi ablasına.

– Yol yorgunluğundan kurtulman için yirmi dört saat veriyorum sana, sonra işbaşı

yapacaksın, dedi Colm. Bu arada... müthiş güzel görünüyorsun.

– Sağ ol Colm, dedi Ria. Bir an için Andy Vine’da gördüğü o hayran bakışa benzer bir bakış

gördüğünü sandı Colm’un gözlerinde, sonra hemen kovdu bu düşünceyi. Ne oldum delisi olup

herkesin kendine yanıp tutuştuğunu sanmamalıydı.

Rosemary yanına gelmedi, bu garipti. O da bütün insanlarını tanıdığı kalabalığın ortasında,

biraz Danny gibi, bir yabancı gibi duruyordu. Ria kollarım iki yana açıp yanma gitti. Rosemary’nin

başını azıcık arkaya çevirip tedirgin gözlerle birine baktığını fark etti. Ria onun bakışını izledi,

Marilyn Vine, Annie’yle konuşmasını kesmiş onlara bakıyordu. Dikkatle bakıyordu.

– Mezarlığa gidecek misin ? diye sordu Ria, Rosemary’ye.

– Yok canım, buraya gelmek yeterince berbat.

– Gertie cenazenin kalabalık olduğuna çok sevinmiştir ama, dedi Ria.

– Biliyorum, Jack’i aziz ilan etmek için Vatikan’a bile telefon etmiştir, inan Ria, bu hiç

olanaksız değil.

Ria güldü. “Ah, döndüğüme seviniyorum” dedi. Rosemary’nin koluna girdi. “Eee, yaz iyi

geçti mi ?”

– Hayır, berbat bir yazdı...

– Beni iş hayatına atmak için çok şeyler yapıyorsun, sağ ol, dedi Ria. Gerçekten çok

makbule geçecek.

Rosemary gene Marilyn Vine’a bir göz attı, “N’olacak canım” diye yanıtladı onu.

– Gerçekten çok güzel bir ev, Marilyn, dedi Annie. Bize bu kadar harika olduğunu

söylememiştin.

– İyi vakit geçirdiğinize sevindim.

– Ne kadar eğlendiğimizi anlatamam, filmlerdeki evler gibiydi yani. Kahvaltıdan önce

yüzdük, geceleyin yüzdük.

– Harika.

– Sonra Şehitler Parkı'nda paten kaydık, dev boyutlu pizzalarınızı yedik, iki kez de New

York'a gittik, Sean'ın evine de otobüsle kendi başımıza gittik. Hiç bu kadar güzel bu" tatil

geçilmemiştik.

– İyi geçtiğine çok, çok sevindim, dedi Marilyn.

Ria'yla karşılıklı konuşacakları anı hep ertelediklerinin farkındaydı. Gene de birbirlerine

doğru her adım atışlarında biri önlerine çıkıyor, konuşmaya başlıyordu.

Bu kez Marilyn'in yaklaşmasını erteleyen Colm oldu. "Ria'nın bugün döneceğini

bilmiyordum. Eve bir şeyler bırakırım, lokantadan yani. Yemek yapmaktan kurtulursun" dedi.

– Yani onlar zehirlenmekten kurtulur demek istiyorsun, diye güldü Marilyn.

– Ben bir şey demedim, kendi ağzınla söylüyorsun.

Barney McCarthy, kısaca başsağlığı diledi.

– Geldiğiniz için teşekkür ederim Bay McCarthy, Jack burada bulunanların ne seçkin kişiler

olduğunu görebilseydi çok sevinirdi, dedi Gertie.

– Başın sağ olsun, çok üzüldüm, diye mırıldandı Barney. Mona McCarthy hiç beklenmedik

bir şey söyledi o anda:

“Polly Callaghan, kazanın kendi evinin önünde olmasından müthiş üzüntü duyuyor” dedi.

Gertie nerdeyse düşüp bayılacaktı. Mona, Polly adını ağzına almazdı, o bu dünyada yokmuş

gibi davranırdı.

Barney de şaşırmıştı. “Şey, tam olarak onun evinde sayılmaz...” diye söze başladı.

– Hayır, onun evinde... Polly taşınıyormuş, zavallı Jack, zavallıcık da ona uğramış... Bir

konuda bir şey soracakmış, yani... Gertie’nin altdudağı titremeye başladı.

Mona hemen onu kurtardı. “Biliyorum, olayı anlattılar. Senin onu sevdiğinden emin olmak

istiyormuş. Zaten erkekler birçok bakımdan çocuk gibidir, öyle değil mi? Her şeyi kesin olarak

bilmek isterler.” Gertie bir Barney’e bir Mona’ya baktı, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Ama Mona

konuşmasını sürdürdü. “Polly de ona senin kendisini sevdiğini söylemiş, duyduğu son sözler bunlar

olmuş” dedi.

– Polly bana da anlattı, ama incelik gösterip beni mutlu etmek için mi öyle söyledi acaba,

bilemiyorum.

– Hayır hayır, Polly için her şeyi söyleyebilirsin, ama ondan incelik bekleyemezsin, dedi

Mona ve yürüdü gitti.

– Buna hiç gerek yoktu Mona, diye tısladı Barney.

– Pekâlâ vardı. O yabanıl adam hayattayken zavallı Gertie'nin yaşadığı hayat hayat mıydı,

şimdi o öldükten sonra yaşamaya başlayacak, sen beni dinle.

– Ama Polly'nin ne söyleyip ne söylemediğini nerden duydun? diye sordu Barney.

– Duydum, dedi Mona. Polly'ye karşı olduğumu falan da sanma ha, bana sorarsan tuttuğu

kamyonla Jack Brennan'ı öldürtmekle bu kente büyük bir hizmette bulundu. Ona Londra Belediye

Başkanlığı nişanı verilmeli bence.

Sonunda buluştular. Kollarını birbirlerine doladılar. Karşılıklı adlarını söylediler.

– Mezarlığa ben götüreyim seni, dedi Marilyn.

– Hayır, hayır.

– Senin arabanı aldım, temizlenmiş, pırıl pırıl. Sana gösteriş yapayım biraz.

– Ben de senin arabanı temizledim Marilyn, dedi Brian. Arka koltuktaki pizza lekelerinin

hepsini çıkardık.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Annie, Ria ve Marilyn kendilerini tutamayarak aynı anda bir

kahkaha attılar.

Brian şaşırmıştı. “Şimdi ne söyledim yani?” diye sordu, bir ona bakıyordu, bir diğerine, ama

kimse yanıtlayamadı sorusunu.

Tara Sokağı’na döndüklerinde konuştular, konuştular, birbirlerine söyleyecek o kadar çok

şeyleri vardı ki, saatler yetmiyordu. Çocuklar sonunda yattı. Marilyn ile Ria masanın başında

oturuyordu. Böylesine rahat konuşabilecekleri ikisinin de aklından geçmezdi. Hiçbir şey için özür

dilemediler. Ne Clement’in üst katta uyumasına izin verildiği için ne bahçedeki otlar kesildiği için

ne de konu komşu Tudor Drive’daki eve doldurulduğu ve Hubie

Green’le dost olunduğu için özür dilendi. Birbirlerine kocalarının ziyaretlerini sordular, ikisi

de saygılı ve dürüstçe anlattı olanları.

– Greg’i yorgun ve yaşlanmış buldum, benim için olduğu kadar onun için de ağır bir

sorunun çözümlenmesinde ona yardımcı olamadığımdan, hayatının bir yılını çalmışım gibi geldi

bana.

– Bundan sonra her şey yoluna girmiş olacak mı ? diye sordu Ria.

– Sanırım Greg hep tetikte olacak, hatta zaman zaman ne yapacağımı bilemediği anlar

olacak. Dışa tamamen kapalı bir dönem yaşadığıma göre bunu tekrar yapabileceğimi düşünecek.

Eski günlere dönmek zaman alacak.

– Sonuçta döneceksiniz ama, dedi Ria. Sesinde gıpta okunuyordu.

– Peki Danny oraya geldiğinde, tekrar bir araya gelebileceğinizi sanmana neden olacak bir

şey olmadı mı ? diye sordu Marilyn.

– Tekrar birlikte olduğumuza inanmama yol açacak bir şey oldu. Ama yanılmışım. Bana

Şehitler Parkı'nda büyük bir ağacın altında maddî felaketi, evi satacağımızı falan anlattı. Sonra

Tudor Drive'a döndük, sonra... Sanırım bildiği en iyi yöntemle beni avuttuğunu söylemek yalan

olmaz. Ama ben boş yere başka anlamlar çıkardım...

– Bu çok doğal, hem belki de o anda kendisi de senin anladıklarını hissediyordu, dedi

Marilyn.

– Zamanlama denen şey ne kadar önemli, değil mi ? dedi Ria üzgün ve düşünceli bir

havayla. Ondan hemen sonra Bernadette'in bebeğini düşürmekte olduğu haberi geldi ve şimşek gibi

gitti. Bir yirmi dört saat daha birlikte olabilseydik...

– Sence durum değişir miydi?

– Doğruyu söylemek gerekirse hayır, dedi Ria. Belki de kendimi daha kötü hissetmeme yol

açardı. Belki de böylesi daha iyi oldu. Bir aptallık daha ettim, her şeyin bebeğe bağlı olduğunu

sandım. Bebek ortadan kalkınca saçmalıklar bitti diye düşündüm. Ama yanılmışım.

– Bugün cenazeden sonra konuştun mu onunla? diye sordu Marilyn.

– Hayır. O konuşmak ister gibiydi, ama ben kendime güvenemedim, uzak durdum. Ama

Annie'ye cenazeye aileyi temsil etmek üzere gittiğini söylemiş.

– Güzel bir jest. Marilyn'in sesi yumuşak ve avutucuydu.

– Danny'de jest çoktur, dedi Ria gülerek.

Marilyn biletini değiştirmeyi başardı. Fazladan üç gün daha kalacaktı. Böylece Tudor

Drive'a Greg'le aynı gün dönmüş olacaktı. Bu birlikte yeni bir yaşantıya başlamalarının simgesi

sayılacaktı. Marilyn ayrıca birkaç gün daha kalmakla Ria'nın yerleşip evi satma işini

göğüslemesine yardımcı olabileceğini söyledi.

Hilary'nin köye yerleşme tasarılarından, küçük Kitty Sullivian'ın hamileliğinden

konuştular. Carlotta'nın dördüncü bir kocadan söz ettiğim, John ile Gerry'nin mezeci dükkânının

bu yaz bayağı iyi iş yaptığını konuştular. Birbirlerine kişisel sorular sormaktan da çekinmediler.

Colm Barry'den söz ederlerken, Ria Marilyn'e onunla arasında bir şeyin olup olmadığını sordu.

"Sağlam olmayan bir kaynaktan böyle bir duyum aldım" diye de özür diledi.

– Tamamen yanlış. Bence o asıl senin buraya dönmeni bekliyordu, dedi Marilyn. Söz

açılmışken kayınbiraderimle aranda bir şey geçti mi diye sormak isterdim ?

– Hayır, kocan bu konuda yanılıyor, diye kıkırdadı Ria.

– Ama belki isterdi böyle bir şey, ne dersin ? dedi Marilyn.

– Hiç bilmiyorum, çünkü böyle bir durumun gelişmesine meydan vermedik, dedi Ria.

Sonra gece yarılarına dek Gertie'yi ve onun Jack'in ölümü üzerine bir söylence yaratacağını

konuştular. Birkaç hafta önce olacaklarından çok daha hoşgörülüydüler. Bunun nedeni Jack'in

ölmüş olması değildi. Ay ışığı pencereden içeri girerken Tara Sokağı 16 numaralı evin o güzel

büyük odasında oturuyorlardı, insanın hayatında şöyle ya da böyle tutunabileceği bir efsane olması

gerektiği karaşındaydılar. Ria, hayatta ne olursa olsun, kaza günü sarhoş olanın kendi oğlu

olduğunu, kendisini de Johnny'yi de öldürenin Dale olduğunu Marilyn'in sonsuza dek

öğrenmeyeceğini biliyordu. Marilyn de ne olursa olsun, Ria'nın, hâlâ sevdiği kocasının, hâlâ

güvendiği arkadaşının nicedir ona ihanet ettiğini öğrenmemesi gerektiğini düşünüyordu.

– Gertie Teyzem sandığım kadar zengin değilmiş, dedi Sean Maine Annie'ye.

– Fark eder mi ? diye omuz silkti Annie.

– Yoo, elbet fark etmez, ama öyle olsa işimize yarardı diye düşünüyordum.

–Nasıl yani?

– Yani... ne bileyim, onun yanında kalmak istesem., yemek ve yatak parasını vererek yani...

okula burda devam etsem?

Annie gerçekçiydi. "Olmaz Sean."

– Tamam, okul gelecek hafta başlıyor, hemen olmaz, ama Noel'den sonra notlarım

tutuyorsa burda bir okula geçebilirim... Annie bundan rahatsız olmuş görünüyordu. "İyi de..."

– Ne yani? Beni burada istemiyor musun? Benden hoşlandığını sanıyordum.

– Evet, hoşlanıyorum Sean, çok hoşlanıyorum. Ama... Yani, geleceğe yönelik sözler

vermek, vaatlerde bulunmak ve böylece seni etkilemek istemiyorum; buraya gelirsen, böyle bir

durum yaşayabiliriz. Şey sanmana yol açmak haksızlık olur...

Sean Annie'nin elini okşadı, "Zamanla olur" dedi.

– Ama sen zaman tanımıyorsun, hemen olsun istiyorsun, dedi Annie.

– Ben de bunu daha önce hiç yapmadım, dedi Sean. Benim kafam da seninki kadar karışık.

–Sahi mi?

– Söyledikleri kadar güzel bir şey olmayabilir. Ama deneyip görebilirdik. Sözünün

burasında Annie'nin yüzüne baktı. Yok yok, şimdi değil elbet, zamanı gelince, diye ekledi.

– Eminim Gertie burada kalmanı çok ister, dedi Annie.

– Bu yıl birkaç özel öğrenci alacağım Anne, senin evinde yapabilir miyiz dersleri? diye

sordu Bernadette.

– Elbette, Ber. İyileştinse...

– İyiyim. Derslere burada başlayıp sonra öğrencilerin taşındığımız yere gelmesini

istemiyorum da...

– Evi ne zaman satacağını biliyor mu ?

– Hayır Anne, ben de sormuyorum, derdi kendine yetiyor.

– Tara Sokağı'ndaki evi dert etmiş mi peki ? Ria sürekli asılıyor mu ona? Finola Dunne,

Danny'nin eski karısına karşı kızını koruyordu.

Bernadette düşündü. “Sanmıyorum, hatta döndüğünden beri görüşmediler bence.”

– O çocuklar gelse sevinirim doğrusu, dedi Finola.

– Evet, ben de özledim, ama Danny, “Marilyn gidinceye dek başlarını kaşıyacak zamanlan

yok” diyor. Onu çok seviyorlar anlaşılan. Bernadette bunları söylerken biraz dalgındı.

– Eh, onun havuzlu evinde kaldılar ya, ondandır, dedi Finola. Kızını avutmaya çabalıyordu.

– Biliyorum Anne.

– Gertie ile Sheila’yı öğle yemeğine çağırmamızın sakıncası var mı? diye sordu Ria

Marilyn’e. Sheila Dublin’de uzun süre kalmayacak, hem seninle de tanışmış olur... senin evine

gelmişti, hatırladın mı ?

– Tabii, dedi Marilyn. Aslında Ria’yla baş başa konuşmayı yeğlerdi. Westville ve Tara

Sokağı hakkında konuşacakları çok şey vardı daha. Geçmişten, gelecekten konuşacaklardı. Ama

sonuçta bu Ria’nın hayatıydı ve bu hanımlarla yemek yemek daha önemliydi. Marilyn artık bunu

öğrenmişti. Ria da bir şeyler öğrenmiş bulunuyordu.

– Saatlerce mutfakta yemek hazırlayacak değilim. Yemeklerime not vermeye değil,

konuşmaya geliyorlar sonuçta, haydi ikimiz şu mezeciye gidelim de bir şeyler alalım.

Tara Sokağı'nda yürümeye başladılar. 26 numaralı evin önünden geçerken salıncaklı bahçe

kanepesinde annesiyle birlikte sallanan Kitty Sullivan'a el salladılar. On altısında, endişeli ve

hamileydi; birden Frances'e daha önce hiç olmadığı kadar yakın olmuştu.

– Bizim Annie böyle birine çatmaz inşallah, dedi Ria yüzünü ekşiterek.

– Bizde dedikleri gibi, cinsel açıdan etkin mi sence ? diye sordu Marilyn.

– Burda da artık öyle diyorlar, dedi Ria. Hayır, sanmıyorum, ama anneler her şeyi

bilemiyor, belki sen Annie'yi benden iyi tanıyorsundur.

– Umutlarını ve düşlerini biraz biliyorum, ama doğrusu işin o yönüyle ilgili bir şey

bilmiyorum, dedi hemen Marilyn.

– Buseydin de kutsal bir şey olduğu için bana söylemezdin, dedi Ria. Meraklı

görünmemeye, bir de yüreğinde hep duyduğu o minik kıskançlığı bastırmaya çalışıyordu. Annie

Lynch umutlarını ve düşlerini neden Marilyn'e anlatsındı? Bunu bir türlü anlayamıyordu.

32 numaralı evin bahçesine baktılar.

– Binanın bir bölümü Barney'nin mi hâlâ?

– Hayır, çok pahalıya sattılar daireleri, o zamanlar herkesin dilindeydi. Rosemary burayı

almakla akıllılık etti. Ria arkadaşı adına seviniyordu.

Sonra 48A'nın önünden geçtiler. Nora Johnson da görünmüyordu, Pliers da; sayısız

serüvenlerinden birini yaşıyor olmalıydılar. “Buradan taşınırsan annen özleyecek seni” dedi

Marilyn. “Hilary Batı'ya gidiyor, şimdi sen de gidiyorsun.”

– Taşınacağımız kesin de, ne zaman taşınacağımız belli değil. Burası milyonerler sokağı

oldu şimdi. Evi zamanında almakla akıllılık etmişiz, değil mi ?

– Bence daha çok bir düşün peşinden sürüklendiniz, akıllılık ikinci plandaydı, öyle değil

mi?

– Haklısın, Danny bir düşün peşindeydi. Yüksek tavanlı büyük bir ev istiyordu. Şimdilerde

sık sık o günleri düşünüyorum da, nedenini bir türlü anlamıyorum, ama Danny daha gençken bile

böyle bir ev istiyordu.

Yürüdüler, aralarında bir sessizlik oldu. St. Rita'nın kapısı önünden geçtiler.

– Bu yaşlılar yurdu yakın gelecekte benim için kekler evi olacak, dedi Ria gülerek.

– Çiğnemesi kolay bir şeyler olsun, diye kıkırdadı Marilyn. Brian ile Annie'nin bana ilk

gelişlerinde aldığım zencefilli kurabiyeler gibi olmasın, korkunçtu onlar.

Köşeyi döndüler, Gertie'nun çamaşırhanesinin kalabalık olduğunu gördüler.

– Ölüden söz etmek istemiyorum ama, Gertie'ye sigorta falan kaldı mı ? diye sordu

Marilyn.

– Gertie'nin annesi bir poliçe hazırlatmıştı, dedi Ria. Sanırım yalnızca cenaze masraflarını

karşılayan bir sigortaydı.

– Gertie geçinebilecek mi?

– İdare eder. Bunun üstünde küçük bir dairesi var, hem şimdi çocukların saldırıya

uğramayacağı ya da bir delinin sinirlerini harap etmeyeceği bir yuvaya da kavuşmuş oldular...

Gertie Tara Sokağı 16 numarada temizlik yapmaya öyle alışmıştı ki, şimdi oraya geldiğinde

yerinde duramıyordu.

– Biraz ütü yapsam, giysilerini bavula hazır hale getirsem Marilyn? dedi.

– Ay Sheila, ne kadar nazik bir kardeşin var. Ben ütü yapmaktan nefret ederim de, Gertie

sık sık bana yardım ediyordu.

– Evet... o giysiler konusunda anadan doğma titizdir. Ben hiç öyle değilim, dedi Sheila, bu

zor anı geçiştirdiler. Gertie bir iki kez masayı toplamaya davrandı, ama Ria onu nazikçe

sandalyesine itti. “Sean, Noel’den sonra İrlanda’ya gelip okuluna burda devam etmeye ve asıl

vatanını, kökenini keşfetmeye can atıyor”, dedi Sheila. Diğer üç kadın gülümsemelerini gizledi.

“Bütün okulları dolaşmış burada, ben de vatanına dönmesini çok isterim doğrusu” dedi Sheila.

– Peki Max? diye sordu Ria.

– Ukrayna’da keşfedilecek köken falan yok pek, hepsi de o köyden göçmüşler Amerika’ya.

Max bu işe bir şey demez.

Gertie bu öneri karşısında bayağı heyecanlandı. “Dairemizde küçük bir oda verebiliriz ona,

çok şık değil belki, ama okullara, kütüphanelere falan yakın bir yer.”

– Şık değil deyip durma, diye haykırdı Sheila. Evin öyle güzel bir yerde ki. Bundan iyisini

asla düşünemez Sean, hem mutlu bir ev. Yalnız Jack Eniştesi onun büyüdüğünü göremeyecek diye

üzülüyorum.

– Jack çok sevinirdi onun gelmesine, hem de ne sevinirdi, dedi Gertie. Sesinde en küçük bir

alay izi yoktu. Jack’in odasını boyarız, badanalarız, Sean geldiğinde hazır olur. Ne renk istediğini

sorarız. Belki bir bisiklet de alır. Biliyor musun, herkes Jack olmadan geçinip geçinemeyeceğimi

merak ediyor, dedi. Bir gizi açıklar havasında.

Ria bu soruyu kimin, hangi nedenle sorduğunu merak etti. Herkes zavallı Gertie’nin para

durumunun şimdi daha da iyileşeceğini biliyor olmalıydı. Evleri temizleyip haftada otuz–kırk

sterlin içki parası kazanmak zorunda değildi artık. Üstelik şimdi kendini işine daha çok verebilirdi.

Ama belki başkaları onun durumunu bilmiyordu.

– Tabii, geçinebilirim, diye sürdürdü Gertie konuşmasını. Annem bütün evrakları karıştırdı,

çok iyi bir sigorta poliçesi buldu, işim de her geçen gün iyiye gidiyor. Gelecekte sıkıntı

çekmeyeceğim, bunları düşünmek zorundayım.

Birden Ria’nın aklına bir şey geldi. “Gelecek dedin de, acaba Bayan Connor’a ne oldu?”

– “Ölülerle istediğin zaman konuşamazsın, bir gün gelecek artık istemeyeceksin” demişti

bana, dedi Marilyn. Gidip ona o günün geldiğini söylemek isterim.

– Bana da büyük bir iş kuracağımı söylemişti, ne kadar büyük olacak acaba? dedi Ria. Bir

de dünyayı gezeceğimi söylemişti. Bu çıktı.

Bayan Connor Sheila’ya geleceğinin kendi ellerinde olduğunu söylemişti, bakın, işler nasıl

da yoluna girmişti. Oğlu İrlanda’ya, kendi vatanına dönmek istiyordu!

Gertie Bayan Connor’ın kendisine neler söylediğini anımsamaya çalıştı. Ona yaşantısının

kederli olacağını, bir üzüntü yaşayacağını, ama sonuçta mutlu bir yaşam süreceğim söylemişti. “Eh,

bu da doğru işte” dedi Sheila ablasının elini okşayarak.

Yemekten sonra sofrayı toplarlarken, “Sen Danny’yle görüşürken ortadan kaybolayım mı ?”

diye sordu Marilyn.

– Buna hiç gerek yok. Sen döndükten sonra bol bol vaktimiz

olacak. Şimdi elimizdeki saatleri boşa harcamayalım.

– Bir an önce konuşmalısın onunla, bakalım ne diyecek, sen onun söylediklerine neler

ekleyeceksin? Ne kadar ertelersen o kadar zorlaşır bu iş.

– Haklısın, diye iç geçirdi Ria. Ama biliyorsun, hocanın dediğini yap, gittiği yola gitme!

– Ben sana gitmediğim yolu öneriyorum.

– O zaman çağırayım gelsin, ha?

– Ben biraz alışveriş yapmak istiyorum, arkadaşlara armağan falan alacağım. Wicklow’da

gördüğüm o yere gideceğim, öğleye kadar yalnızsın.

– İyi fikir.

– Yarın öğleden sonra kendimizi ödüllendireceğiz, ne yapacağız biliyor musun ?

– Aklıma bir şey gelmiyor.

– Bayan Connor'ı görmeye gideceğiz, dedi Marilyn Vine. Ona hakikati, ölülerin

uyandırılmak istemediklerini, onları rahat bırakmak gerektiğini söyleyen kadına olan borcumu

ödemek istiyordu.

– Bu sabah Ria'yla buluşacağım, dedi Danny.

– Görüş de bir an önce kurtul, dedi Bernadette. Çok üzgün müsün?

– Üzgün değil de endişeliyim. Ülser olduklarını, midelerinin düğüm düğüm olduğunu

söyleyen orta yaşlı erkeklere gülerdim. Neden gülmüşüm acaba, şimdi onlar gibi hissediyorum

kendimi.

Bernadette çok ilgiliydi. "Hayır Danny, sen öyle olamazsın. Bunların hiçbiri senin yüzünden

olmadı, zaten ona evin yarı parasını vereceksin, bu da az para değil.

– Evet, haklısın.

– O da bunları biliyor üstelik, başka beklentileri yok ki...

– Hayır yok, dedi Danny Lynch. Hayır, herhalde başka beklentileri yoktur.

– Brian, bu sabah gidip Dekko ve Myles'la oynar mısın? Baban buraya geliyor, yalnız

konuşmamız gerek.

Brian konuya açıklık getirilmesini istedi. "Yalnızca beni mi istemiyorsun burada?"

– Hayır Brian, yalnız sen değil. Marilyn hediyelik eşya mağazasına gidiyor, Annie de

Sean'a Dublin'i gezdiriyor. Herkes bir yerde yani.

– Kavga falan etmeyeceksiniz, değil mi ?

– Artık kavga etmiyoruz, unuttun mu ? Şimdi biraz arkadaşlarına gider misin ?

– Finola Dunne'u görmeye gitsem olur mu sence ? Ona Amerika'dan bir armağan getirdim

de...

Brian'ın sesindeki endişe, Ria'yı güldürdü. "Elbette, bu çok iyi bir fikir" dedi.

– Hep yanlış yapan, kötü olan tek ben değilim, değil mi ? –Sen harikasın Brian, dedi annesi.

– Ama biraz farklı belki ? Annesinin övgüsü ona fazla geldi, onu doğrulamak, perçinlemek

istedi.

– Çok farklı, kesinlikle farklısın, dedi Ria.

Danny saat onda geldi, zili çaldı.

– Anahtarların yok mu ? diye sordu Ria.

– Anahtarı bayan generale teslim ettim, dedi Danny.

– Ona general deme Danny. O anahtarları ne yapacakmış?

– Üstümü ara Ria. Taşı oyup içine koydu, üstüne de beton döktü belki?

– Yok yok, işte burdaymış, anahtar kutusunda. Sana vereyim mi ? –Niçin?

– Evi insanlara gezdireceksin ya Danny? Durumu daha da zorlaştırmasan.

Danny bunu akla uygun buldu. “Tabii” dedi, ellerini teslim oluyorum anlamında havaya

kaldırdı.

– Şimdi oldu, makinede kahve var, ön odaya geçip oturalım... ve affedersin ama... bir liste

yapalım mı?

Masanın üzerinde iki bloknot ve iki kalem vardı. Kahveleri masaya getirdi, Danny’nin

konuşmasını bekler bir tavırla oturdu.

– Bak, bence bu iş böyle olmayacak, diye başladı Danny.

– Ama olmak zorunda. Yani Noel’e kadar buradan çıkmamız gerektiğini söylemiştin.

Oturup konuşalım diye çocuklar ile Marilyn’i bir yerlere gönderdim.

– Daha dönmedi mi Marilyn ?

– Yarın dönüyor.

– Hımm.

– Ee, hangi emlakçıya sattıracağız? –Efendim?

– Evi Danny ? McCarthy ve Lynch şirketini kullanamayız, çünkü artık yok. Hangi

emlakçıya vereceğiz evi ?

– Mezarımda göbek atmayı bekleyen uzun bir kuyruk oluşturacaklar, dedi Danny dalgın

dalgın.

– Hayır, hiç de öyle değil. Sızlanmayı bırak, insanlar yüzde iki komisyon almak için

kuyruğa girecek. Hepsi bu. Hangisine vereceğiz?

– Sen işten ayrılalı yıllar oldu. Artık yüzde iki komisyon yok, şimdi kabadayılık söküyor,

hepsi de surdan buradan kırpmaya bakıyor.

– Nasıl yani?

– Buna güzellik yarışması diyorlar. Hepsi birer birer gelip teklif veriyor. Biri diyor yüzde

bir nokta yedi alırım, bir başkası bir nokta beşe yaparım... Sonra bir de komisyon olarak belli bir

miktar söyleyenler var.

– Artık böyle ha?

– Artık böyle. Benden iyi kim bilecek, ben işin içindeydim işte, belki bir gün gene aynı işi

yapacağım, kim bilir?

– Peki, kime veriyoruz evi?

– Ria, sana bir önerim var. Bu adamlar beni bir kaşık suda boğacaklar. Onların işlerini

ellerinden aldım, müşterilerini çaldım. Evi senin satmanı istiyorum, bana da yansını ver.

– Olamaz.

– Çok düşündüm, başka çare yok, ayrıca ben sana bir şey vermiyormuşum da tek umudunu

bu satış işinden bir şeyler koparmaya bağlamışsın gibi davranmalıyız.

– Olmaz Danny.

– Bizim için, çocuklar için, N’olur Ria.

– Senin deyişinle, burada tek başıma emlakçılar arası güzellik yarışması düzenleyemem.

– Sana yardım edecek birini bul.

– Ee, belki Rosemary gelip burada benimle durur, kendisi bir işkadını ne de olsa, dedi Ria.

Daha doğrusu sesli düşünüyordu.

– Rosemary olmaz. Danny kesin konuşuyordu.

– Neden olmasın Danny? Ondan hoşlanırsın, hesaba kitaba da yatar aklı; kendi şirketi ne

kadar büyüdü, baksana.

– Olmaz, iki kadını ezer geçerler.

– Yapma Danny, sen ne sanıyorsun, iş hayatında kadınları ezip geçmiyorlar artık.

– Sana yardım edecek bir erkek bul Ria, sen beni dinle.

– Kim, hangi erkek ? Hiç erkek tanımıyorum ki ?

– Dostların var. –Colm?

Danny düşündü. “Evet, pekâlâ olabilir. Kendisi değerli bir iş sahibi, az çok kazayla oldu,

ama adam işin üstüne oturdu. Ona saygı da duyarlar.”

– Tamam. Ee, ne zaman başlıyorum ?

– Bir an önce. Emlakçılara bir ev alacağını da söyle. Bir taşla iki kuş vurmayı umarlarsa

daha iyi olur.

– Eşyalarla falan mı satacağız ? dedi Ria. Danny omuz silkti. Eşyaları ne yapacağız ki zaten,

dedi Ria.

– Eşyalara uygun bir ev alırsan, sana gerekebilir, dedi Danny.

– Ama belki sen eşyalara uygun bir yer bulursun ?

–.Hiç sanmam. Zaten küçük bir yer bulacağız... hem biliyorsun...

– Biliyorum, dedi Ria. Bernadette seninle kuracağı hayata kendi eşyalarıyla başlamayı

yeğler.

– Odadaki eşyaların farkına bile varacağını sanmıyorum, dedi Danny. Çok üzgün

görünüyordu.

Bir kilisede buldukları, arkalığı şişkin, at kılıyla kaplı koltuklardan birine dokundu Ria.

Burada bulunan her şey uzun uzun aranmış, sevgiyle bulunmuştu. Şimdi, daha yirmi yıl olmadan

ikisi de eşyalara ne olacağı sorusunu omuz silkerek yanıtlayabiliyordu.

Yanlış bir şey söyleme korkusuyla konuşmamayı yeğledi Ria.

– Evet, kolay değil, ama yapacağız, dedi Danny.

– Göründüğü kadarıyla ben yapacağım, dedi Ria. Sesinin öfke ya da acısını ele vermediğini

umdu.

– Bunun nedenini anlıyorsun ama, değil mi ?

– Evet, anlıyorum. Ama sonradan daha fazlaya satabilirdin, şunu değil de bu emlakçıyı

seçseydin falan demeyeceksin, tamam mı ?

– Hayır, inan böyle bir şey söylemeyeceğim.

Ria inandı ona. “İyi, bugün konuşurum Colm’la. Bu işi bu– an önce bitirmek ve geçinmek

için çalışmaya başlamak istiyorum.”

– Sen hep çalıştın, dedi Danny onu takdir ediyormuş gibi, ama sesinde insanı rahatsız eden

bir şey vardı.

Ria gözlerinin dolduğunu hissetti. “Peki sen bir iş bulabilecek misin ?” diye sordu.

– Sandığım kadar kolay olmayacak. Hatta bir başka dalda iş aramam bile önerildi. Korkarım

emlakçılar bana ne kapılarını ne kollarını ne de muhasebe defterlerim açmak istiyor. Ama gene de

bir şey yapacağım...

–Ne gibi?

– İnşaat sanayii ve yapdevretçiler için halkla ilişkiler işini yürütebilirim. Toptancılardan

mobilya alıp satabilirim... Bir yığın aile güzelim eşyalarını kapının önüne koyup evlerini tahta

parçalarıyla dolduruyor.

Aslında olduğundan daha neşeliymiş gibi davranıyordu. Ancak Danny Lynch'i yakından

tanıyan anlayabilirdi bunu. Ria bunu fark ettiğini belli etmedi.

Kamp yerine gittiklerinde hava kararmaya yüz tutmuştu. Atlar parmaklıklara bağlanmıştı,

çocuklar karavanların basamaklarında oynuyor, delikanlılar arabalar yanaştıkça umutla ortaya

çıkıyordu.

– Bayan Connor? diye sordu Ria.

– Gitti, dedi kızıl saçlı, beyaz tenli bir çocuk.

– Nereye gittiğini biliyor musunuz? diye sordu Marilyn.

– Hayır, bir sabah baktık, gitmiş.

Ria çantasını açıp cüzdanını aranır gibi bir hareket yaptı ve "Belki bir fikriniz vardır" dedi.

– Yok Bayan, bilseydik söylerdik. Buraya akın akın geliyorlar, ama bilmediğimiz bir şeyi

nasıl söyleyelim?

– Burada hiç akrabası yok mu peki? Ria bu göçebelerin barındığı karavanlara bakındı.

– Yok, doğru dürüst biri yok.

– Ama çoğunuz akrabasınız, onu mutlaka bulmamız gerek, dedi Ria.

– Kendisine teşekkür edecektik, diye ekledi Marilyn.

– Edeceksiniz, biliyorum da... geceleri de sürüyle insan geliyor. Bakın şimdi bile iki araba

ağabeyime onu soruyor, o da nerde olduğunu bilmediğimizi söylüyor, bilmiyoruz.

– Hasta falan mıydı acaba? diye sordu Ria.

– Bize hiçbir şey söylemedi Bayan.

– Peki kimse devralmadı mı... işini demek istiyorum? dedi Marilyn.

– Yok, dedi yüzü nerdeyse saydam görünen çocuk. Bunun için karışmış olmak gerekmez mi

?

Colm'un lokantasında son defa yemek yiyorlardı. Sean ile Annie el ele tutuşmuşlar, türlü

yiyorlardı. "Sean da artık ölmüş hayvan yemiyor" dedi Annie gururla.

– Aferin Sean, dedi Colm hayranlıkla.

– Finola Dunne kız kardeşini hastanede görmüş. Arkadaşı ordaymış da, dedi ordan Brian.

Ria gözlerini kapattı. Marilyn ona olanları anlatmıştı. İrlanda sınırlan içinde olayı bilmemesi

gereken tek kişi Brian'dı.

– Evet, hastanede. Bayağı hastaydı, ama şimdi iyileşiyor. Bayan Dunne’un arkadaşı da

iyileşiyor mu? dedi Colm. Çok sakindi. Ria ona minnetle baktı.

– Doğruyu söylemek gerekirse sanırım arkadaşı uyuşturucu bağımlısıymış. Ama herhalde

iyileşir. İyileşiyor öyleleri, değil mi?

– Evet Brian, dedi Colm. Her zaman iyileşiyorlar.

Barney ile Mona McCarthy masalarına geldi. “Sana hoş geldin demek istedim Ria, sana da

iyi yolculuklar Marilyn” dedi Mona. Bugünlerde müthiş güvenli bir havası vardı.

– Annem artık parayla yemek pişirecek, almak isteyen zenginler tanırsınız siz belki, dedi

Brian bu kez.

– Birkaç kişi var, dedi Mona. Kuşkunuz olmasın herkese söyleyeceğiz.

Barney McCarthy konuşmanın bir an önce bitmesi için sabırsızlanıyordu. Colm onları

masalarına götürdü. Gören, Barney’nin bu lokantaya bir başka kadınla bir kez olsun gelmediğini

sanırdı. Ödenmemiş faturalarının avukat kanalıyla tahsil edildiğine de kimse inanmazdı. Avukat,

Bay McCarthy değil de, Bayan McCarthy tarafından tutulmuştu.

– İstersen Rosemary’yi arayalım da ona veda et, ne dersin? diye sordu Ria Marilyn’e.

Annie başını kaldırıp baktı.

– Bir not bıraksam da olur, dedi Marilyn.

– Elbette, neden olmasın ? Ria uyumluydu.

Tam o anda Colm Ria'dan mutfağa gelmesini rica etti. Bu akşam için hazırladığı soğuk

mezeleri ve tatlıları görmesini istiyordu, böylece neler hazırlayacağı hakkında bir fikri olurdu

Ria'nın.

Brian'ın gözleri parladı. "Ben de gelebilir miyim mutfağa?"

– Hiç konuşmazsan olur, dedi annesi.

– Sean, lütfen sen de yanlarında ol, Brian ağzını açtığı anda elinle kapat, diye yalvardı

Annie.

Sean Maine, bir kahraman olarak görülmekten hoşlandı ve büyük bir hevesle gitti.

Annie ile Marilyn birbirlerine baktı. "Rosemary'den hoşlanmıyorsun ha?" dedi Annie.

– Hayır, hoşlanmıyorum.

– Neden hoşlanmıyorsun ? diye sordu Annie.

– Tam olarak bilemiyorum. Ama annene söylemem gereken bir neden değil bu, yıllardır

arkadaşlar. Peki sen Annie ? Anlaşılan sen de hoşlanmıyorsun ondan. Neden ?

– Anlatamam.

– Biliyorum. Olur böyle şeyler.

Taksi on buçukta gelecekti, ama Ria Marilyn’in öyle sessiz sakin gidemeyeceğini söyledi.

Colm elinde bir bahçıvanlık kitabıyla gelmişti, daha önce aralarında sözü geçmiş çok eski bir

kitaptı bu; çok aramış ve bir sahafta bulmuştu. Nora da veda etmeye geldi. Hilary Martin’in

doğduğu evi gösteren bir resimle çıkageldi. Büyük ağaçlarla çevrili çorak görünümlü bir evdi bu.

“Akşamlan kargalar yuvalarına döndüğünde çok hoş bir ses duyuluyor” dedi Hilary.

– Bayan Connor’ı görmeye gittik. Senin ağaçlarından söz edecektim ona, ama gitmiş, yok,

dedi Ria ablasına.

Hilary bu çok doğalmış gibilerden, “Eh, görevini yaptı” diye yanıtladı onu.

Gertie veda etmeye geldi. “Burada kaldığın sürece çok yardımın dokundu Marilyn, ne yalan

söyleyeyim, bizim âdetleri anlamanı beklemiyordum, bir yabancısın ne de olsa, ama herkes gibi sen

de Jack’in beni sevdiğini ve benim için en iyisini yaptığını anladın. Kimse onu takdir etmiyor

sanıyordu, tek sorunu buydu onun.”

– Ama takdir ediyorlarmış demek, dedi Marilyn. Bunu anlamak için cenazesindeki

kalabalığa bakmak yeterli. Gitme vakti gelmişti. Ben taksi çağırayım Ria, dedi Marilyn.

– Hayır, ben götüreceğim seni. Hiç itiraz istemem. Telefon çaldı. Bu da kim şimdi? diye

homurdandı Ria.

Ama telefon ona değildi. Greg Vine Kaliforniya'dan arıyordu. Uçak değiştirmekteydi, New

York uçağına binecekti. Marilyn'i Kennedy Havaalanı'nda bekleyecekti. Tudor Drive'a birlikte

gideceklerdi.

– Evet ben de seni, diye bitirdi konuşmayı Marilyn.

– Seni seviyorum mu dedi? diye sordu Ria.

– Evet, bildin, dedi Marilyn

– Şanslısın Marilyn.

– Senin de çocukların var, dedi Marilyn.

Havaalanında beklenmeyecek şekilde uzun uzun sarıldılar birbirlerine.

Annie de Sean Maine ve Brian'la birlikte ona veda edeceklerdi. Arabaya binerlerken

Clement güle güle demek üzere kapıya çıktı. Onun bu duygulan dev bir esneme ve gerinme

şeklinde dile geldi, ama herkes onu anlamıştı.

– Onu yatak odana soktuğum için üzgünüm, dedi Marilyn.

– Hayır, hiç üzgün değilsin, ama fark etmez, yakında yepyeni bir eve taşınacağız, bütün iyi

alışkanlıklarını baştan öğrenecek.

Colm arka bahçedeydi, el sallamak üzere ön tarafa geldi.

– Başka insanlar yararlanacak, sen hâlâ o bahçede çalışıyorsun?

– Hayır, kimse yararlanmayacak, ne var ne yok Jimmy ile Frances Sullivan'ın bahçesine

taşıyorum, çalışma dediğin bu.

– Senin lokantanın arkasındaki o çirkin betonu kazsana? Orayı ekip biçebilirsin.

– Oraya bir ev yapmayı düşünüyorum, dedi Colm. –Ne evi?

– Doğru dürüst bir ev, benimki gibi bir bekâr evi değil.

– iyi fikir.

– Ee, belli olmaz.

– Ayaklarım geri geri gidiyor, dedi Marilyn.

– Döndüğünde seni bambaşka bir yerde ağırlayacağız.

– Uçakta canlı bir şey taşıyamazsın değil mi Marilyn? diye sordu Brian.

– Kendim hariç, sanmam, dedi Marilyn.

– O zaman Zach'a götürmen için hamster veremem sana, öyle değil mi?

Yolcuların alındığı noktaya geldiklerinde, "Buradan öteye geçemeyiz" dedi Ria.

– Harikaydık, değil mi? dedi Marilyn.

– Evet, ikimiz de gözü kapalı yürüdük, değil mi? dedi Ria.

– Ama sonuç harika, dedi Marilyn. Bir türlü ayrılamıyorlardı.

Annie birden Marilyn'in kollarına atıldı. "Gitmeni hiç istemiyorum, ama hiç, sen öyle

farklısın ki, bunu sen de biliyorsun. Gene gelecek misin? Gel de konuşacağım biri olsun, ha?"

– Konuşacağın pek çok kişinin bulunduğu bir yerde yaşıyorsun sen.

Ria Lynch, "Acaba herkes arkamdan konuşuyor mu?" diye düşündü bir an, yok yok, fazla

alınganlık yapıyordu.

– Burada olan bitene oradan göz kulak olacaksın tamam mı ? dedi Annie.

– Tamam, sen de buradan bana?

– Elbette.

Sean Maine Marilyn'in elini içtenlikle sıktı, Brian üstüne atladı, onu kucakladı. Marilyn

Vine Annie Lynch'e baktı. Sansın, güzel, nerdeyse on besindeki Annie annesinin yanına gitti,

kolunu onun beline doladı. "Sen gelinceye dek dünyayı biz döndüreceğiz" dedi. "Değil mi Anne ?"

– Elbette döndüreceğiz, dedi Ria. Bunun imkânsız olmadığına onun da aklı yatmıştı.

SON